Jodi Picoult

Cam Çocuk

AYYILDIZ

Peki bu yaşamdan istediğini aldın mı?
Sahiden öyle mi?
Ben aldım.
Peki senin istediğin miydi?
Seviliyorum demek,
Ve bu dünyada sevildiğini hissetmek.

Raymond Carver
'Fragment'

Charlotte

14 Şubat 2002

Sürekli bir şeyler kırılır. Bardaklar, tabaklar, tırnaklar... Yaşamdaki işlevlerini artık yerine getiremez hale gelirler. Arabalar, verilen sözler, patates cipsleri. Hepsi un ufak olur. Buzu kırabilirsiniz; dalgaları da öyle; ses çatlar, sessizlik bir anda paramparça olup dağılır. Yürekler kırılır; umutlar da öyle. Zaman ortadan yarılıverir; insanlar molalar alırlar, hapse girip yaşamdan bir süreliğine koparlar; günler yarılır, tekdüzeliğinden sıyrılır ya da tam tersi aydınlık gidiş birden tersine döner. Zincirler kırılır, sessizlik kırılır, bağlılıklar, sadakatler kırılır.

Yaşamdaki birçok şey kırılgandır.

En çok da yaşamın kendisine yönelik akit kırılgandır.

Doğduğun günün öncesindeki gece yatağımın içinde, listeme ekleyecek bir şey gelmiş halde doğrulup oturdum. Başucumdaki komodinde kâğıt ve kalem aramak için dönmüştüm ki, Sean sıcak elini bacağıma koydu ve "Charlotte?" dedi; "İyi misin?"

Cevap veremeden beni kollarının arasına çekti, sıkıca sarılarak bedenine yasladı ve ben kendimi eüvende hissedip, düşümde aklıma gelen şeyi not edemeden uykuya daldım.

O gece aklımda olan şeyin ne olduğunu aradan haftalar geçip sen dünyaya gelene dek hatırlayamadım: Fay hatları. Yeryüzünün kırıldığı yerlerdir oralar. Depremler oralardan kaynaklanır, volkanlar oralardan doğar. Daha açık deyişle, yerküre ayaklarımızın altında dağılmaktadır ve bastığımız yerde hissettiğimiz sağlam zemin aslında bir sanrıdan başka şey değildir.

Kimsenin öngöremediği bir fırtına sırasında doğdun. Hava durumunu sunan adam daha sonra bunun 'kuzeydoğu menşeli' olduğunu, New England kıyısını darmadağın etmek yerine kuzeye, Kanada'ya yönelmesinin beklendiğini söyledi. Haber bültenleri on

yıllar sonra huzurevinde karşılaşan ve evlenen liseli sevgilileri, yumuşak şekerlemelerin tarihçesini anlatan hikâyeleri bir tarafa bırakıp, fırtınanın şiddetini, elektriksiz kalıp buz çağma dönen insanların durumunu bildiren haberlere döndü.

Ben camlı kayar kapınm önünde durmuş, kann insan boyu yığınlar oluşturmasını seyrederken, Amelia da mutfak masasının başında oturmuş, katlanmış kâğıtlardan Seveililer Günü kartları yapıyordu. Televizyonda kayarak yoldan çıkan araçların görüntüleri vardı. Bir polis aracı ters dönmüş bir arabanın yanında tepesindeki renkli ışıklar çakarak durunca, gözlerimi kısarak içinden çıkacak kişinin Sean olup olmadığına baktım.

Camlı kapıdan tam o sırada gelen sert çatlama sesi irkilerek yerimden sıçramama neden oldu.

Amelia korkuyla, "Anne!" diye bağırdı.

Döndüm ve dolu serpintisinin camda tırnağımdan çok da büyük olmayan bir çatlak oluşturuşunu hemen o anda gördüm. Biz şaşkınlıkla bakarken çatlak örümcek ağı şekli alarak bir yumruk büyüklüğüne geldi. "Baban sonra halleder," dedim.

İşte o an suyum geldi.

Amelia bacaklarımın arasına şöyle bir bakıp, "Bu kez sende bir şey çatladı."dedi.

Paytak bir yürüyüşle telefona gittim, Sean cep telefonunu açmayınca İhbar Hattı'nın numarasını tuşladım. "Ben Sean O'Keefe'nin eşiyim," dedim. "Doğum sürecine girdim."

Görevli hemen bir ambulans göndereceğini, ama bunun biraz zaman alabileceğini, çünkü motorlu araç kazalarının her şeyi felç ettiğini söyledi.

Kız kardeşini doğururken sancı sürecinin ne kadar uzun olduğunu hatırlayarak, "Tamam," dedim; "Daha zamanım olduğunu sanıyorum."

O anda gelen sancı o kadar güçlüydü ki, iki büklüm kasdıp telefonu elimden düşürdüm. Amelia beni irileşmiş gözlerle izliyordu. Yanaklarım acıyana dek gülümsemeye zorladım kendimi. "Telefon elimden kaydı. Eğilip ahizeyi elime geri aldım ve bu kez beni kurtaracağına dünyadaki başka herhangi birinden fazla güven beslediğim Pıper'i aradım.

"Doeum başlamış olamaz," dedi. Aslında başladığını biliyordu, çünkü sadece en iyi dostum değil, ayrıca biricik doğum uzmanımdı. Sezaryen Pazartesi günü yapılacak."

"Biri bunu bebeğe bildirmeyi unutmuş anlaşılan," derken soluk soluğaydım ve dişlerimi gelmekte olduğunu anladığım sonraki sancı için birbirine kenetlemiştim.

Piper yanıt vermedi; ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk: Seni doğal yolla dünyaya getiremezdim.

"Sean nerede?" diye sordu.

[a]Ben... Bilmiyorum... Piper ben... Ahhhh!"

"Soluk al," dedi Piper otomatiğe bağlanmış gibi ve bana öğrettiği şekilde arka arkaya *tfuf-uf-huM-ırf-uf-uf-huu* yaptırmaya başladı. "Gianna'yı arayıp yola çıktığımızı bildireceğim," dedi.

Gianna dediği kişi, Piper'in isteği üzerine sekiz hafta önce beni görmeye gelen ana-çocuk sağlığı uzmanı Doktor Del Sol idi ve işi nem annenin hem de bebeğin sağlığıyla dönüşümlü olarak ilgilenmekti.

"Yola çıktığımız dedin ama... " diye kekeledim.

"Arabayı kendin kullanmayı mı planlıyordun?"

On beş dakika sonra kardeşinin aralıksız sorduğu soruları onu kanepeye oturtup televizyonda en sevdiği polis dizisi olan Maü *Ünifbrmddaıfı* bularak yatıştırdım. Kendim de babanın kışlık paltosunu giyip onun yanına oturdum. O anki halimle üstüme başka şey olmuyordu.

İlk doğumumda sancı süreci başladığında valizim hazırdı ve kapının dibinde bekliyordum. Bir doğum planım ve doğum odasında dinlemek üzere hazırladığım bir kasetim vardı. Canımın acıyacağını biliyordum, ama karşılığında alacağım ödül paha biçilmezdi: Tanışmayı aylardır beklediğim çocuğum. Çok heyecanlıydım.

ikinci doğumumda ise korkudan donakalmış haldeydim. Sen içimdeyken, dışarıya çıktığın zaman olacağından çok daha güvendeydin.

Kapı menteşelerinden sökülecek gibi açıldı ve Piper karşısındaki kişiye güven veren sesiyle ve parlak pembe parkasıyla mekânı dolduruverai. Peşinden kucağında kızları Emma'yı taşıyan eşi Rob geliyordu ve minik Emma'nın kucağındaysa bir kartopu vardı.

Rob kız kardeşinin yanına yerleşirken, *"Mavi Ürnfomulılar* mı?" dedi. "Kesinlikle en sevdiğim dizidir, biliyor musun? *Jerry Springer'deıı* sonra elbette."

Amelia! Ben hastanede seni dünyaya getirirken onunla kimin kalacağını bile düşünmemiştim.

Piper, "Sancıların araları ne kadar?" diye sordu.

Kasılmalar yedi dakikada bir geliyordu. Kıyıya şiddetli bir dalga gibi saldıran yeni bir kasılmayla iki büklüm olurken kanepenin olçağına yapıştım ve içimden yirmiye kadar saydım. Cam kapıdaki çatlağa odaklanmıştım.

Dışarıda savrulan karlar sanki o çatlağın tam merkezinden çıkarak havada spiraller çiziyordu. Hem güzel, hem de dehşet verici bir görüntüydü.

Piper yanıma oturup elimi tuttu. "Her şey yolunda gidecek ve iyi olacak, Charlotte," diye söz verdi bana.

Ve ben de ona tam bir aptal olduğum için inandım.

Hastanenin acil servisi fırtına sırasında yaşanan motorlu araç kazalarında yaralanan insanlarla tıka basa doluydu. Genç adamlar kanlı havluları başına bastırıyor, sedyelerdeki çocuklar ağlıyordu. Koluma giren Piper eşliğinde hepsinin arasından geçtim ve Dr. Del Sol'un çoktan koridorunu arşınlamaya başladığı doğum bölümüne götürüldüm. On dakika içinde epiaural verilmiş halde sedyeyle sezaryen yapılmak üzere ameliyathaneye götürülüyordum.

Giderken kendi kendime oyunlar oynadım: Koridorun tavanındaki flüoresanların sayısı çiftse Sean zamanında gelecekti; asansörde kadından çok erkek varsa, doktorların söylediği her şeyin yanlış olduğu doğumdan sonra anlaşılacaktı filan.

Piper, kendisinden istememe gerek kalmadan yeşil ameliyathane önlüğünü giymiş, doğumda Sean verine bana eşlik etmeye hazırlanmıştı. Yüzüme bakmadan, "Gelecek," dedi. "Zamanında yetişecek."

Ameliyathane fazla klinik görünüyordu, her yer metalikti. Ameliyat maskesiyle bonesi arasından gördüğüm gözleri yeşil olan bir hemşire geceliğimi yukarı sıyırdı ve karnıma süngerle Betadine sürdü. Operasyonu görmemi engelleyecek steril örtüyü asarlarken paniklemeye çoktan başlamıştım bile. Bedenimin alt tarafına yayılmaya başlayan anestezi yeterince güçlü değilse ve neşterin beni estiğini hissedersem ne olacaktı? Peki ya dünyaya geldiğinde tüm umutlarımı boşa çıkararak yaşayamazsan ne olacaktı?

Birden kapı sertçe açıldı. Sean yeşil ameliyat gömleği üstüne iğreti bir şekilde geçirilmiş halde ve maskesini bir eliyle yüzüne bastırarak sert bir kış esintisi gibi içeriye daldı. "Bekleyin!" dive bağırdı. Ameliyat masasının başucuna gelip yanağıma dokundu.

"Bebeğim... Bağışla beni. Haber alınca elimden geldiğince çabuk... "

I Piper onun kolunu okşadı. "Üç kişi bu iş için fazla," dedi ve geri çekildi, ama elimi son bir kez sıkmayı ihmal etmedi.

Dr. Del Sol neşteri alırken Sean'ın omuzlarımdaki ellerinin sıcaklığı, sesinin namesi dikkatimi ondan uzaklaştırmamı sağladı, "ödümü kopardın," dedi Sean. "Sen ve Piper... Buraya arabaya atlayıp kendi başınıza gelirken aklınızdan ne geçiyordu acaba?"

"Bebeği mutfağın zemininde doğurmak istemediğim olabilir itii?"

Sean başını iki yana salladı. "Korkunç şeyler olabilirdi."

Belimden aşağısını görmemi engelleyen perdenin ötesinde bir hareketlenme hissedince nefesimi tutup başımı yana çevirdim. O şeyi o zaman gördüm işte: Kırık yedi kemiğini, öne doğru bükülmüş kollarını gösteren yirmi yedi haftalık sonogramının büyütülmüş hali. 'Korkunç şeyler çoktan oldu,' diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Sonra seni tozşekerinden yapılmışsın gibi özenle tutmalarına rağmen ağladığım duydum. Ağlıyordun, ama bu bir bebeğin dünyaya gelişinde duyulan, alışılmış bir ağlama değildi. Parçalanıyormuş gibi çığlık atıyordun.

Dr. Del Sol, "Yavaş," dedi doğumhane hemşiresine. "Tamamını desteklemen gerek ve... "

Bir köpüğün patlamasını andıran 'pop' sesi geldi ve müinkün olmamasına rağmen ben daha yüksek perdeden ağlamaya başladığın sanısına kapıldım.

"Tanrım!" dedi hemşire histeri alarmları veren bir sesle. "Kırıldı mı? Ben mi neden oldum?"

Sana bakmaya çalıştım, ama tek görebildiğim boydan boya açılmış bir ağızla yanaklarının safi öfke yansıtan morluğu oldu.

Etrafında toplanmış olan doktorlar ve hemşireler hıçkırıklarını îpndiremiyorau. Sanırım bağırmaya başladığım duyduğum ana kadar tüm sonogramların ve testlerin ve doktor görüşlerinin yanlış olduğuna inanmıştım. Bağırmaya başladığını duyduğum ana kadar seni nasıl seveceğimi bilemeyeceğimden korkmuştum.

Sean ekiptekilerin omuzlarının üzerinden baktı, sonra bana dönüp, "Kusursuz," dedi, ama bu tek sözcük onay bekleyen bir köpek yavrusunun sallanan kuyruğu gibi havada kıvrılıp kalmıştı.

Kusursuz bebekler insana yüreğinin tam ortasından yarıldığı

hissi verecek kadar canhıraş ağlamaz. Kusursuz bebekler içeride nasıl görünürlerse *dışarıda da* öyledirler.

Bir hemşire, "Kolunu kaldırma," diye mırıldandı.

Bir başkası: "Dokunamazsam onu nasıl temizleyebilirim ki?" I

Ve sen tüm bu seslerin üzerine çıkan, daha önce hiç duymadı? ğım bir tonda bağırıyordun.

"Willow.. " diye fısıldadım, babanla kararlaştırdığımız adı söy-' leyerek.

Bu ismi verebilmek için onu ikna etmem gerekmişti. "Onu öyle anmak istemiyorum; onlar ağlar," diyordu. Ama ben sana rüzgârda oraya buraya esneyen ama sonunda hiç kırılmayan bir ağacın adını vererek hayatın boyunca seninle olacak iyi bir kehanet emanet etmek istiyordum.

*"Willow,** diye fısıldadım bir kez daha.

Ve sen her nasılsa tıp ekibinin konuşmalarının, cihazların mırıltılarının ve hissettiğin acının keskinliğinin ötesinden gelen sesimi duydun.

"Willow!" dedim bu kez daha yüksek sesle. Ve uzanıp seni kollarımla sarmışım gibi bana döndün. Bir kez daha "Willow," dedim ve sen sustun.

Sana beş aylık hamileyken eskiden çalıştığım restorandan bir çağrı almıştım. Tatlı şefinin annesi düşüp kalçasını kırmıştı ve o akşam restorana *Bostone Globe*[1] nin yiyecek eleştirmeni gelecekti. Bu ricayı son derece zamansız ve muhtemelen uygunsuz olarak kabul etsem de, acaba kısacık bir süre için uğrayıp çikolatalı dondurma, avokado ve muz brûlee ile çeşnilendirilmiş milföyümün karışımım . onlar için hazırlayabilir miydim?

Bencilce davrandığımı kabul ediyorum. Kendimi kütükleşmiş; ve şişko hissediyordum ve kardeşinle oyun oynama, renkli çamaşırlan beyazlardan ayırma ötesinde başarılı olduğum bir şeyle hatırlanmak istiyordum. Amelia'yı bir bakıcıya emanet edip arabaya atladım ve *Capers'e* gittim.

Yeni şef ortalıktaki birçok şeyi kilerlerde tutmak yerine el altında bulundurma alışkanlığında biri olsa da, mutfak orada çalıştığım yıllardan o yana hiç değişmemişti. Çalışına tezgâhımı anında boşaltıp hamurumu hazırlamaya koyuldum. işimi neredeyse yarılamıştım ki, açmak üzere elime aldığım tereyağı paketini yere dü-

şürdüm ve birileri üstüne basıp kaymadan geri almak için aceleyle eğildim. Ama bunu yaparken belimi her zamanki sustalı çakı atifdiğinde bükemediğimin fena halde farkındaydım. Senin benim soluğumu, benimse seninkini bir an için kestiğimi hisseder gibi oldum. Yüksek sesle, "Bağışla, bebeğim," diyerek doğruldum.

Şimdi düşünüyor ve merak ediyorum: Doğduğunda bedenindeki yedi kırıktan biri o an mı oluşmuştu? En kötüsü de birilerinin incinmesini engellemek için aceleyle davranırken yoksa *seni rri* incitmiştim?

Saat üçü biraz geçe doğum yaptım, ama seni akşamın sekizine kadar göremedim. Sean her yarım saatte bir bilgi güncellemesi yapıyordu: *Simdi röntgtnleri çekiliyor. Kan alıyorlar. Bir bilek kırığı daha olduğu düşüncesindeler.*

Sonra saat altı gibi olabilecek en iyi haberi verdi bana: *Tip III. İyileşmekte olan yedi kınk iar ve dört tane de doğum sırasında oluşmuş. A mı solmam gzyet düzenli.* Hastane yatağında yüzüme yayılan gülümsemeyi kontrol edemez halde yatıyordum ve o doğum servisinin tarihinde böyle bir haber almaktan mutluluk duyan ilk anne olduğum kesindi.

Bundan iki *ay* kadar önce, Osteogenesis Imperfecta ile doğacağını, bu tıbbi terimin kısaltması olan Ol harflerinin bizim için ikinci doğa gibi bir kavramı temsil edeceğini öğrenmiştik. Ol denen şey, kemiklerin en ufak bir tökezlemede, bükülmede, hatta hapşırmada bile kırılmasına neden olacak kadar kırılgan hale gelmesine neden olan bir kolajen bozukluğuydu. Birçok türü vardı, ama bunlardan sadece ikisi çekilen ultrasonumunda da gördüğümüz gibi rahim içindeyken kırıklara neden oluyordu. Röntgen uzmanı senin durumunun doğum sırasmda ölümcül olabilecek Tip II mi, yoksa gittikçe artan deformasyonlar ve verdiği büyük acılarla bilinen Tip m mü olduğunu o aşamada saptayamıyordu. Şimdi artık yıllar içinde yüzlerce kırık olayı yaşayabileceğimizi biliyordum, ama bu önemli değildi; önünde tüm bunlara katlanabileceğin koca bir ömür olacaktı.

i Fırtına izin verdiğinde, Sean gelip seninle tanışabilmesi için kardeşini almak üzere eve gitti. Ben de televizyondaki renkli atmosfer taramasından fırtınanın buzlu bir yağmura dönerek, Washington'u felç etmek üzere güneye yönelişini izlemeye daldım. Odamın kapısı tıklatılınca en ufak bir kıpırdanma bile dikiş yerlerimi alev alev yaktığı halde yatağımdan biraz doğrulmaya çalıştım.

Piper odaya girip yatağımın kenarına oturdu ve "Selam," dedî "Haberi duydum.

"Duymuşsundur. Çok şanslıyız."

Çok küçük bir duraksamanın ardından gülümseyerek başıaS salladı. "Buraya getiriyorlar onu."

O ,daha cümlesini bitiremeden bir hemşire beşiği iterek odaya 1 girdi. "İşte Annecik."

Dalgalı köpükten yapılma bir yumurta sepetinin içine yerlgşfl tirdikleri küçük plastik yatakta sırt üstü uyuyordun. Minik kolla® rina ve bacaklarına, sol ayak bileğine bandajlar sarılmıştı.

Büyüdükçe sana Ol hastası olduğunu açıklamak kolaylaşacakla tı, ama o an için, o bandajlar içinde bile gerçekten kusursuz görufl nüyordun Öte yandan, ne aradığını bilerek sana bakacak insanlar I kollarındaki bükülmelerden, yüzünün yukarıya doğru yaptığı sivrilikten o şeyi anlayacak ve boyunun 1.20 metreden daha (azla hiçbir zaman uzamayacağını bilecekti. Tenin en solgun şeftali renginde, ağzınsa minik bir böğürtlendi. Saçların en ufak üflemede uçuşacak kadar ince ve altın renkte, kirpiklerin küçük parmak tırnağımıza uzunluğundaydı. Sana dokunmak için uzandım ve bir anda durumunu hatırlayıp elimi geri çektim.

Yaşamda kalıp kalmaman konusuna öylesine kaptırmıştım ki kendimi, yaşamanın gündemimize taşıyacağı dayatmaları üzerinde fazla düşünmemiştim. Çok güzel, ama bir sabun köpüğü kadar kırılgan bir kızım vardı artık. Annen olarak seni korumak bana düşüyordu. Ama ya bunu yapmaya çalışırken sana zarar verirsem?

Piper ve hemşire bir an için göz eöze geldiler. "Onu kucağına! almak istiyorsun, değil mi?" Sonra kolunu köpükten yapılma koruyucunun altına kaydırdı, o arada hemşire de iki tarafı senin kollarını destekleyecek şekilde kaldırdı. Seni dirseğimi bükerek oluşturduğum oyuğa yavaşça bıraktılar.

Yüzüne doğru biraz sokularak, "Merhaba," dedim. Altında kalan elimle köpük koruyucunun sert kenarını hissedebiliyordum. Ağırlığım o şey olmadan ne zaman sarmalayacağımı, tenini ne zaman kendiminkinin üstünde hissedebileceğimi merak ediyordum. Sürekli olarak Amelia'nın ilk doğduğunda nasıl ağladığım, yatağında emzirdikten sonra kucağımaayken uyuyakalışımı ve üstüne kaykılıp onu incitmekten nasıl korktuğumu düşünmüştüm. Ama beşiğinden çıkartmak bile seni çok büyük bir tehlikeye atmak olacaktı. Hatta gazından kurtulman için sırtım ovalamak bile.

Başımı kaldırıp Piper'e baktım. "Belki onu sen alsan daha iyi olur..."

Yanıma oturup parmağım kafatasınm yaptığı çıkıntıda dolaştırdı. "Kırılıverecek değil o, Charlotte."

ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyorduk, bunu ona söylememe fırsat kalmadan Amelia üstü karlarla örtülü yün beresinin ve tek parmaklı eldivenleriyle odaya daldı.

"Gelmiş, gelmiş!" diye şarkı söylüyordu. Ona senin gelmeni beklediğimizi ük söylediğin gün bana öğle yemeğine yetişip yetişemeyeceğini sormuştu. Beş ay kadar beklemesi gerektiğini söylediğimdeyse, bu sürenin çok uzun olduğuna karar vermişti. Ardından hemen çoktan gelmişsin gibi davranmaya, en sevdiği bebeğini minik kız kardeşi kabul edip 'Sissy' diye çağırarak kucağında dolaştırmaya başlamıştı.

Kardeşin bazen sıkıldığında ya da dikkati dağıldığında bebeği başının üstüne düşürür, baban da Duna güler ve "Neyse ki bu sadece bir deneme," derdi.

Amelia yatağa tırmanıp Piper'in kucağına yerleşirken, Sean da iri gövdesiyle kapmın eşiğini doldurdu. "Benimle paten yapamayacak kadar küçük," diye görüş belirtti Amelia. "Ve neden mumya gibi giyinmiş?"

"Onlar kurdele," dedim. "Hediye paketlerine sardıkları türden."

Bu seni korumak için ilk yalan söyleyişimdi ve sen de bunu anlamış gibi gözlerini uykudan açmak için o anı seçtin. Ne ağladın, ne de yüzünü buruşturdun.

Amelia hıçkırır gibi bir sesle, "Gözlerine ne olmuş!" dedi.

Hepimiz hastalığının kimlik kartı kabul edilen şeye, göz aklarının ak yerine büründüğü parlak elektrik mavisine baktık.

Gecenin bir saatinde vardiyayı yeni hemşireler aldı. Kadın odaya girdiğinde ikimiz de uyuyorduk. Gözlerim aralandı ve üniformasına, isim etiketine, kıvırcık kızıl saçlarına bakarak geri bilincime kavuşmaya çabaladım. Sardı olduğun battaniyeye uzandığım görünce, "Durun..." dedim. "Dikkatli olun..."

H i i Anlayışla gülümsedi. "Gevşe biraz, Annecik. Şu ana kadar bebek bezini on bin kez falan yoklamışımdır."

Ama bu senin sesin olmayı Öğrenmemden önceydi ve hemşire

seni sarmalayan battaniyenin katmanlarım fazla hızlı çekiştirdiği Yana döndün ve feryat etmeye başladın; daha önce, acıktığında bastığın çığlığa benzemiyordu bu; doğduğun anda işittiğim gibi, aynı tizlikte bir çığlıktı.

"Onu incittin!"

"Sadece gecenin bir saatinde uyandırılmaktan hoşlanmadı! ve... "

Senin çığlıklarından daha kötü bir şey olabileceğini düşünemiyordum o anda, ama sonra birden teninin rengi gözlerin kadar belirgin bir maviliğe büründü, solukların bir dizi hıçkırık halini aldı. Hemşire şimdi elinde stetoskopuyla üzerine eğilmişti.

"Ne oluyor!" diye bağırdım. "Nesi var?"

Kadın kaşlarını çatarak göğsünü dinledi, o sırada sen birden gevşeyiverdin. Hemşire yatağımın başucundaki bir düğmeye bastı. 'Mavi Kod!" dediğini duydum ve gecenin bir yarısı olmasına rağmen oda birden insanlarla doldu.

Sözcükler havada ölümcül füzeler gibi uçuşuyordu: *Hipoksettik... Atardamar kanı gazları.. SCO yüzde kırk altı... Solunan oksijen yüzdesi arttrdtyor...*

içlerinden biri, "Göğüs kompresyonuna başlıyorum," dedi.

"Bebekte Ol var."

"Birkaç kırıkla hayatta kalması, kırıksız ölmesinden daha iyi."

"Portatif röntgen cihazına ihtiyacımız... "

"Sol tarafta soluma sesi yok."

"Röntgenin gelmesini bekleyemeyiz. Plevra zarları arasına hava kaçabilir... "

Ekiptekilerin birer sütun gibi dikilen bedenleri yer değiştirdi dikçe anlık görüntülerim yakalıyordum ve kaburgalarının arasına sokulan bir iğnenin pırıltısını gördüm, sonra bir neşter o noktanın hemen altını kesti. Boncuk gibi dizilen kandamlaları, damarı tutacak olan pens, göğsüne verilen tüpün uzunluğu... Tüpü yerine yerleştirmelerini izledim.

Sean gözleri alabildiğine irileşmiş ve telaştan çılgına dönmüş bir halde geldiğinde sen yenidoğan yoğun bakım ünitesine götürülmüştün.

"Onu kestilerl" dedim hıçkırıklar arasında. Aklıma gelen tek şey buydu. Sean beni kollarının araşma çekince ağlayamayacak

kadar büyük dehşete düştüğüm için dakikalardır tuttuğum gözyaşları bir anda gözlerimden boşandı.

"Bay ve Bayan O'Keefe?" Lise öğrencisi olduğunu düşündürecek kadar genç görünümlü bir adam başını kapıdan uzattığında Sean'ın eli benimkini sıkı sıkıya tutuyordu.

"Willow iyi mi?" diye sordu Sean.

"Onu görebilir miyiz?"

Doktor, "Çok yakında görebileceksiniz," deyince, içimde büyüyen düğüm çözülür şibi olau. "Göğüs rontgeni bir kaburgasının kırık olduğunu gösterdi. Bir süre hipoksemide kalmış, bu da genişleyen bir pnömotoraks's a neden olmuş. Sonucu mediyastinal kayma ve kardiyopulmonar kriz."

"Dilimizi konusun, lütfen!" diye kükredi Sean. "Tanrı aşkına, anlayabileceğimiz dilde bir şeyler söyleyin."

"Bebeğiniz birkaç dakika oksijensiz kalmış, Bay O'Keefe. Kalbi, soluk borusu ve ana damarlar göğüs boşluğunu dolduran hava nedeniyle bedeninin ters tarafına kaymış. Göğüs tüpü onların olmaları gereken yere dönmesini sağlayacak."

"Oksijen..." Sean bu tek sözcüğü boğazına yapışıp kalmış gibi zorlukla söylemişti. "Beyin hasarından mı söz ediyorsunuz?"

AMümkün. Bunu bir süre bilmemize imkân yok."

Sean'ın elleri şimdi birbirine öylesine kenetlenmişti ki, eklemleri bembeyazdı. "Ama kalbi..."

"Şu anda durumu dengede ve kontrol altında. Yine de başka bir kardiyovasküler çöküş olasılığı var. Vücudunun hayatını kurtarmak için yaptığımız şeye nasıl tepki vereceğinden emin değiliz..."

"Aynı şeyi tekrar yaşamasını istemiyorum!" diye haykırarak sözünü kestim doktorun. "Bunu ona bir kez daha yapmalarına izin veremem, Sean!"

Doktor üzgündü. "DNR konusunu belki yeniden düşünmek istersiniz. Kızınızın dosyasında bunun için bos bir form var. Temel olarak şunu ifade eder: O tür bir şey, yani kalp durması olması halinde Willow'un yaşama döndürülmesi için tıbbi girişimde bulunulmaması talimatı verebilirsiniz."

jp" Hamileliğimin son haftalarını kendimi en kötüsüne hazırlamaya çalışarak geçirmiştim, ama anlaşıldığı kadarıyla, en kötüyü zihnimde canlandırmaya çalışırken gerçeklere azıcık bile yaklaşamamıştım.

[a]Bu üstünde durmak isteyebileceğiniz bir konu," dedi doktor

"Belki de..." dedi Sean, "Burada bizimle olması istenmedik Belki Tanrı'nm iradesi o yönde."

"Ya benim iradem?" diye sordum. "Onu istiyorum. Onu ilk andan beri istedim."

Başını kaldırıp yaralı bir bakış gönderdi bana. "Benim istemediğimi mi düşündün?"

Pencereden karla kaplı hastane bahçesinin yaptığı hafif yamacı ' görebiliyordum. Bıçak gibi keskin, insanın gözünü kör edecek bir: eündü; henüz birkaç saat önce bir kar fırtınasının ortalığı kasıp kavurduğuna inanamazdınız. Oğlunu oyalamaya çalışan yaratıcı. fikirli bir baba kafeteryadan aldığı bir tepsiyi aışarıya çıkartmıştı Oğlan arkasında kavisli bir iz bırakan tepsinin üstünde rampadan aşağı kayıyordu. Hızı azalıp durunca ayağa kalktı ve hastaneye benim gibi pencereden o tarafa baktığını tahmin ettiğim birilerine; el salladı. Annesinin hastaneye doğum yapmak için gelip gelmediğini merak ettim. Hemen yan odada oturmuş, oğlunun Kayışım izliyor olabilir miydi?

'Benim kızım bana hiçbir zarman yapamayacak.'

Yenidoğan yoğun bakım ünitesinde yan yana dikilmiş halde sana bakarken Piper elimi sıkı sıkıya tutuyordu. Göğüs tüpü hâlâ kırık kaburgalarının arasından çıkmış halde sarkıyordu ve kollarınla bacaklarına sıkı bandajlar sarılmıştı. Durduğum yerde bir an salınır gibi oldum.

İyi misin?" diye sordu Piper.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Nasıl olduğu konusunda kaygılanman gereken kişi ben değilim. Bize DNR formu imzalamak isteyip istemediğimizi sordular."

Piper'in gözleri irileşti. "Kim sordu bunu?"

"Doktor Rhodes..."

"O bir *stajyer* I Bu sözcüğü 'Nazi' dermiş gibi sesini alçaltarak söylemişti. "Kafeteryanın ne tarafta olduğunu bile bilmiyor. Bebeği gözlerinin önünde tam bir kalp krizi geçirmiş olan anneyle nasıl ifompulacağına dair protokollerden nereden haberi olsun? Hiçbir çocuk hastalıkları uzmanı beyin testleri geri döndürülemez bir ha-

sar oluştuğunu teyit etmeden önce bir yenidoğan için DNR önermez."

Sesim titreyerek, "Onu benim önümde kesip açtılar," dedim. "Kaburgalarının kalbini tekrar çalıştırmaya çalışırlarken kırılışım işittim."

"Charlotte... "

"Sen olsan imzalar miydin o formu?"

Cevap vermekte gecikince yürüyüp beşiğin öteki tarafında geçtim ve sen aramızda bir giz gibi kaldın. "Hayatının geri kalanı böyle mi olacak?"

Piper bana uzunca bir süre yanıt vermedi. Senin etrafını saran cihaz mırıltılarının, biplemelerin oluşturduğu senfoniyi öylece dinledik. İrkilişini, minik ayak parmaklarının kıvrdışını, kollarının gevşeyerek iki yana alabildiğine açılışını izledim.

Sonunda Piper, "Senin hayatının geri kalanından söz etmiyoruz," dedi. "Bahsettiğimiz Willow'un hayatı."

O günün ilerleyen saatlerinde, Piper'in sözleri kulaklarımda yankılanarak imzaladım yaşama döndürmeme talimatım. O şey satır aralarını dikkatle okumazsan, siyah-beyaza dökülmüş bir merhamet yakarışıydı ve ilk yalanımı böyle söyledim: Dünyaya hiç gelmemiş olmam dilediğimi o kâğıdı imzalayarak beyan ettim.

I

Kalp de dahil olmak üzere birçok *şey* kırılır. Yaşamdan alman dersler fikir olarak değil, yara izi ve nasır olarak birikir.

Wallace Stegner
Seyirci Kuş

Kıvama getirmek: Yavaş yavaş, kademeli olarak ısıtmak.

Konu bir insan olduğunda çoğu zaman kıvama getirmek dediğimizde, aslında bahsettiğimiz şey o kişiyi kızıştırıyor olmamızdır. Konu yemek yapmak olunca ise, kıvama getirmenin anlamı başka[A] dır: Zamanını ve emeğini vererek ham olan karışımı, istediğin kıvama ve katılığa getirmek. Örnek olarak, yumurtaları azar azar' sıcak su ekleyerek kıvama getirirsiniz. Yemek pişirirken amaç ısıyı, karışımı kesmeden yükseltmektir. Sonuçta ister tatlında sos olarak kullanabileceğiniz, isterseniz de daha karmaşık bir tatlının tamam* layıcısı olarak değerlendirebileceğiniz tam olarak çözülmüş, içinde pütürcükler olmayan bir muhallebi elde edersiniz.

Alın size ilginç bir bilgi daha: Sonunda elde ettiğiniz karışımın katılığında, onu yaparken ve ısıtırken kullandığınız sıvının hiçbir önemi yoktur. Ne Kadar çok yumurta kullanırsanız, sonunda elde ettiğiniz muhallebiniz de o kadar katı ve lezzetli olacaktır.

Başka bir deyişle, başlangıçta elindeki malzeme ne ise, sonucun nasıl çıkacağım belirleyen de. yine o aynı malzeme olacaktır.

CREME PATISSERIE «

2 fincan tamyağlı süt
Oda sıcaklığında 6 yumurta sarısı
150 gram ¡eker
10 gram mısır unu
1 çay kaşığı mwlya

Sütü kaynatın. Çelik tencerede, yumurta sarılarını, şekeri ve unu çırpın. Bir tarafta karışımı ısıttığınız sütle kıvama getirin. Daha sonra eeri ateşe koyun ve çırpmaya devam edin. Karışım katılaşmaya başlayınca, üzerinde kabarcıklar, oluşuncaya kadar hızla çırpın ve ateşten alın. Vanilyayı ekleyin. Üzerine şekeri serpin ve kremanın üzerini şeffaf folyoyla sarın. Buzdolabma koyun ve soğuk servis edin. Kremayı mey va tartlarım, pufları, eklerleri ve benzeri tatlıları doldurmak için kullanabilirsiniz.

Amelia

Şubat- 2007

Ben hiç tatile gitmedim. Hatta sen ve annemle Nebraska'ya gidişimizi saymazsak New Hampshire'den hiç çıkmadım ki, sana Shrinerste testler yapılırken üç gün boyunca hastane odasında oturup gerçekten eski Tom ve Jerry çizgi filmleri izlemenin plaja ya da Büyük Kanyon'a gitmekle kıyaslanacak yanı olmadığını sen bile kabul edersin. Herhalde ailemizin Disney World'e gitmeyi planladığını öğrendiğim zaman ne kadar heyecanlandığımı hayalinde canlandırabilirsin. Şubat tatilinde gidecektik oraya. Disney World'un tam ortasına giden kendi tek raylı tren sistemine sahip olan bir otelde kalacaktık.

Annem orada çıkacağımız turların listesini yapmaya başladı: Küçük Dünya, Uçan Fil Dumbo, Peter Pan'ın Uçuşu.

"Bunlar bebekler içini" diye sızlandım.

"Bunlar güvenli olanlar," dedi.

"Uzay Dağı?" diye önerdim.

"Karayip Korsanları," dedi.

"İşte bu harika!" diye bağırdım. "Hayatımın ilk tatiline çıkacağım ve eğlenmeyeceğim!" Sonra fırlayıp odamıza çıktım. Artık aşağıda Onlarla birlikte olmamama rağmen ebeveynlerimizin arkamdan söyledikleri şeyi duyar gibiydim: Amelia yine zorluk çıkarıyor.

Tuhaf olan şu ki, bu tür şeyler olduğunda (ki bu her zaman anA-lamına geliyor) durumu düzeltmeye çalışan kişi annem değildir. O Her zaman senin iyi olduğunu güvence altına almak için önlemlerle uğraştığından, bu görev babamıza düşer. Ah evetl Kıskandığım bir Şey daha var: O senin gerçek, benimse üvey babam. Gerçek babamı tanımıyorum; annemle ben doğmadan ayrılmışlar ve annem: her zaman onun yokluğunun bana verilmiş eri iyi hediye olduğuna yemin eder. Ama Sean beni nüfusuna aldı ve (aklımda daima öylesinin mümkün olmayacağını hatırlatan kapkara ve çentikli bir kıymık Sal masına rağmen) senin kadar çok sever gibi davranmaktan hiçbir zaman vazgeçmedi.

"Senin orada kendini büyük turlara çıkmaya hazırladığını biliy rum, Meel," dedi odama geldiğinde.

Meel. Milyon yıl yaşasam bana o şekilde hitap etmesine izin vereceğim tek kişidir Baba. Başkasının ağzında bu isim bana kurtlanıp bozulmuş unu çağrıştırıyor, ama o söylediğinde farklı.

"Ama orada Willow'un da iyi zaman geçirmesini istiyoruz," diye devam etti. Çünkü Willow iyi zaman geçiriyorsa hepimiz iyiyiz dernek
A
ti ve bunu söylemesine gerek yoktu, çünkü daha önce bunu bin defa duymuştum. "Bir aile tatili olmasını istiyoruz bu seyahatin."

Duraksadım, sonra, 'Teacup Ride," diye mırıldandım.

Baba bu konuda elinden geleni yapacağına söz verdi ve annemi ölesiye direnmesine rağmen, aramızda oturduğun sürece içinde olduğumuz dev fincan ne kadar hızlı dönerse dönsün incinmeyeceğine sonunda ikna oldu.

Teacup Ride'ye çıktığımızda Baba pazarlığı bağlamış olmaktan ötürü öylesine gururla sırıtıyordu ki, o zırva Disney eğlencesinin aslında umurumda bile olmadığını ona söylemeye gönlüm elvermedi.

O şeyin aklıma bîrden gelivermesinin nedeni birkaç yıl önce Disney World'un televizyon reklamında görmüş olmamdı. Peter Pan'ın minik perisi Tinker Bell'in Büyülü Krallık'ı boydan boya geçerken neşeli konukların başının üzerinde uçuşunu gösteriyordu. Bunların arasında bizim yaşımızda iki kızı olan bir aile de vardı. Büyük kız kumral saçlarıyla bana benziyordu ve gözlerini kısarak bakarsan adam da biraz babamızı andırıyordu. Bakışlarımı onlardan alamamıştım; o kadar mutluydular ki, izlemek midemde bir sızıya neden olmuştu. Televizyon reklamlarındaki ailelerin gerçek akrabalardan oluşmadığını elbette biliyorum; o filmdeki anne ile baba büyük olasılıkla bir ajansın katalogundaki resimlere bakarak seçilmişti ve sahte çocuklarını çekim bittikten sonra bir daha görmeyeceklerdi. Ama yine de onların gerçek bir aile olmasını istiyordum. O aptal fincanın içinde dönerken gerçekten eğlendiklerine, kahkahalar attıklarına inanmak istiyordum.
A

On yabancı seç, bir odaya koy ve onlara hangimiz için, senin için mi yoksa benim için mi daha fazla üzüldüklerini sor. Yapacakları! seçimi ikimiz de iyi biliyoruz. Alçılarını ve yürüyebilecek kadar iyi ol-1 duğun zamanlar bedenini taşımakta zorlanan kalçalarının garip se- j ğirmelerini görmezden, beş yaşında olmana rağmen iki yaşında gös- l terdiğin gerçeğini bilmezden gelmek insanlar için biraz zor olsa ge- l rek. Bunun senin için kolay bir şey olduğu değil söylemek istediğim. l

Ama benim için de yeterince zor ve ne zaman sana bakıp hayatımın berbat olduğunu düşünsem, kendi hayatımı düşünüyor olmaktan ötürü kendimden biraz daha fazla nefret ediyorum.

Sana birkaç enstantane:

Yatakta zıplama, Amelia! Willow'u inciteceksinl

Sana çoraplarını yerde bırakmamanı kaç kez söyledim! Amelia? Willow takılıp düşebilir.

Televizyonu kapat\ Amelia. (Bu sonuncusu ben henüz yarım saat seyrettikten ve senin ekrana beş saat boyunca aralıksız bakmaktan zombi haline gelmenden sonra verilen bir emir.)

Bunları söylemenin ne kadar bencil görünmeme neden olduğunun farkındayım, ama bir şeyin doğru olduğunu bilmek, tersini hissetmene yardımcı olmuyor. Ve ben sadece on iki yaşında olabilirim, ama inan ki yaşayarak gördüklerim ailemizin başka aileler gibi olmadığını ve asla olmayacağını anlamamı sağladı. Bir örnek: Hangi aile yola çıkarken gerek olabileceği düşüncesiyle içinde bandajlar ve anında kullanılabilecek alçılı bezler olan koca bir bavul hazırlar? Hangi anne Orlando'daki hastaneleri araştınp listesini çıkarmak için günlerini harcar?

Gideceğimiz gün Baba eşyaları kamyonetimize doldururken biz de seninle mutfak masasında oturmuş Taş-Kâğıt-Makas oynuyorduk. "Söyle bakalım," dedim ve ikimiz de 'makas' yaptık. Bunu tahmin etmeliydim; her zaman makasta karar kılardın. "Hadi," dedim ve 'taş' çıkardım. Sen yine aynısını yapınca taş şeklinde sıktığım yumruğumu havada salladım. "Taş makası kırarl"

. "Dikkat et," dedi annem. Dönüp bize bakmamıştı bile.

"Ben kazandım."

; "Hep sen kazanıyorsun."

Güldüm. "Çünkü sen her zaman 'makas' çıkarıyorsun."

"Makası Leonardo da Vinci icat etti/' dedin. Kimsenin bilmeyi umursamadığı şeyler konusunda her zaman eksiksiz bilgiye sahipsindiry çünkü ya hep okursun, ya saatlerce Internefte dolaşırsın ya da *History Channel'de* daha başında uyuyakaldığım belgeseller seyredersin. Beş yaşında olmasına rağmen tuvalet sifonunun sesinin mibemol tonunda çıktığını ya da İngilizcedeki en eski sözcüğün 'kasaba' olduğunu bilen bir çocukla karşılaşmak insanların ödünü kopan? yor, ama annem OI'li çocukların büyük bölümünün çok erken yaşta okumayı söktüğünü ve ileri sözel yeteneklere sahip olduğunu söylüyor. Benim düşüncemse, beyninin durmadan bir yerleri kırılan bede-

ninin geri kalanından daha fazla kullanılması sonucunda çalıştırılan bir kas gibi gelişmiş olduğu yönünde. Yani küçük bir Einstein gibi konuşmanda şaşılacak bir yan yok.

Annem, "Her şey tamam mı?" diye sordu. Yanıt beklemiyorduk çünkü kendi kendine konuşuyordu. Elindeki listeyi milyonuncu kez gözden geçirdi. "Mektup," dedi ve bana döndü. "Doktorun notuna ihtiyâcımız var."

O şey Dr. Rosenblad tarafından yazılmış bir mektuptu ve bariz olanı tekrarlamaktan öteye gitmiyordu: Sende Ol var; acil durum halinde Çocuk Hastanesi'nde tedavi göreceksin. Bu aslında komik bir şey, çünkü sendeki kırıkların hepsi acil durum kapsamına giriyor. Mektup kamyonetin torpido gözünde, ruhsat, sürücü el kitabı, Massachusetts haritası, Jiffy Lube reçetesi ve kâğıdı bir şekilde kaybolduğu için üstü tüylenmiş bir sakızın yanında duruyordu. Orasını bir seferinde annem benzin parasını öderken incelemiştim.

"Arabada olmalı. Havaalanına giderken kontrol edersin."

Baba içeri girerken annem, "Unuturum/' diye mırıldanıyordu. |

"Eşyalar yüklendi. Ne diyorsun, Willow? Mickey'i ziyarete gidelim mi?"

Mickey Mouse gerçekmiş ve o koca plastik kafanın altında yazın para kazanmak isteyen bir lise öğrencisi olduğunu bilmiyormuş gibi hevesle gülümsedin Baba'ya. O sana sandalyeden inmen için yardım ederken, "Mickey Mouse'nin doğum günü Kasım'ın on sekizi," diye bildirdin. "Amelia beni Taş-Kâğıt-Makas oyununda yine yendi."

Baba, "Çünkü sen hep 'makas' çıkarıyorsun," dedi.

Annem kaşlarını çatarak listeyi son bir kez gözden geçirdi. "Motrin aldın mı, Sean?"

"¡ki şişe."

"Kamera?" ,,

"Tüh! Çıkardım, ama yatak odasındaki şifonyerin üstünde bıraktım." Bana döndü. "Ben Willow'u kamyonete koyarken sen de gidip onu alır mısın, tatlım?"

'Tamam." Üst kata çıktım. Elimde kamerayla geri döndüğümde annemi mutfakta yavaşça bir daire çizecek şekilde dolaşır halde buldum; sanki yolculukta Willow'a ne olacağını düşünür gibiydi. İşıkları kapatıp ön kapıyı kilitleyince kamyonete koştum. Kamerayı Baba'ya verdikten sonra senin yanına yerleşip kemerimi bağladım ve on iki yaşında olmama rağmen Disney World'e gideceğim için o kadar

heyecanlanmanın şapşalca olduğunu döşündüm. Güneşli günler, Disney şarkılan, tura çıkılan trenler geçiyordu aklımdan ve Dr. Rasenblâd'ın mektubunu tamamen unutmuştum.

Yani sana olan her şey benim hatamdı.

O aptal fincanlara bile binemedik. Uçağımız inip otelimize gidene kadar akşamüstü olmuştu. Fazla oyalanmadan eğlence parkına gittik ve Cindrella'nın kalesinin tam boyutlarıyla görülebildiği Main Street, USA'ya ulaştık ki, korkunç bir fırtına patladı.

Sen acıktığını söyleyince eski tarzda dekore edilmiş bir dondurmacıya girdik. Baba seni elinden tutarak sıraya geçti, annemse benî oturttuğu masaya peçeteler sermeye koyuldu.

Dükkânın önünde cıyak cıyak ağlayan bir ufaklıkla tokalaşan Goofy'yi göstererek, "Baki" dedim.

Aynı anda annem peçetelerden birini yere düşürürken, Baba da cebinden cüzdanını çıkartmak için senin elini bıraktı. Sen de gösterdiğim şeyi görmek için vitrine doğru koştun ve yere atılmış bir kâğıt parçasına basıp kaydın.

Bacaklarının bedeninin ağırlığını taşımaktan vazgeçişini, poponun üstüne sertçe çöküşünü ağır çekim bir film izler gibi seyrettik hepimiz. Dönüp bize baktın. Gözlerinin akları ne zaman bir yerin kınlsa olduğu gibi maviye dönmüştü.

Disney World'de sanki insanlar öyle bir şeyin her an olmasını bekliyordu. Annemin dondurma servisi yapan adama bacağının kırıldığını söylemesiyle birlikte sedye taşıyan iki adam belirdi. Her zaman doktorlara yaptığı gibi emirler yağdıran annemin gözetiminde seni sedyeye koydular. Ağlamıyordun, ama zaten bir yerini kırdığın zaman ender olarak ağlarsın. Benim küçük parmağım okulda top oynarken kırıldığında kızarıp balon gibi şişmişti ve ben neredeyse korkudan aklımı kaybediyordum. Oysa senin kolun kemiğin ucu neredeyse derinden görülecek şekilde kırıldığında bile ağlamamıştın.

Adamlar sedyeyi altındaki tekerlekli mekanizma çıkacak şekilde kaldırınca yaklaşıp, "Acıyor mu?" diye fısıldadım sana.

Ajf dudağını ısırarak başınla onayladın,

Disney Wold'un kapısına ulaştığımızda bir ambulans bizi bekliyordui Dönüp Main Street, USA'ya, tepesinde Uzay Dağı'nı banndjran dev metal koniye, oraya doğru koşan çocuklara son bir kez bak-

tim ve sonra birilerinin Baba ile benim ambulansı izlememiz ayarladığı arabaya girdim.

Her zamanki acil servisimizden başka bir yere girmek bana garip gelmişti. Yerel hastanemizde herkes seni tanıyor, tüm doktorlar annemin kendilerine söylediklerini dinliyordu. Ama orada kimse onu önemsemedi. Bir değil, iki uyluk kemiği kırığı olabileceğini ve bununi iç kanama anlamına gelebileceğini söylediler. Annem röntgen çekilmesi için seninle birlikte gitti, Baba ile ben bekleme odasındaki yeşili plastik sandalyelere oturduk.

Baba, "Üzgünüm, Meel," deyince omuz silktim. "Belki halledilmesi kolay türden birşeydir ve yarın parka dönebiliriz." Disney VVorld'deki siyah elbiseli bir adam ertesi gün tekrar gelmek istersek) giriş ücreti ödememiz gerekmeyeceğini söylemişti.

Cumartesi akşamıydı ve acil servise gelen insanlar televizyondaki programdan daha ilginçti. Üniversiteye gidecek yaşta gösteren iki l çocuğun başının aynı yerinde birer yara vardı ve birbirlerine her bakışlarında kahkahalarla gülüyorlardı. Pullarla süslü pantolon giymiş yaşlı bir adam karnının sağ tarafını tutuyordu. İspanyolcadan başka dil konuşmayan bir kızın kucağında feryat eden ikiz bebekler vardı.

Birden çift kanatlı kapı patlar gibi açıldı ve annem peşinde ince çizgili siyah etekle kırmızı topuklu ayakkabılar giymiş bir kadın olduğu halde bekleme salonuna daldı. "Mektupl" diye bağırdı. "Mektubu ne yaptın, Sean?"

"Hangi mektup?" Baba bu soruyu sormuştu, ama onun nedeın söz ettiğini biliyordu ve ben de anında kendimi kusmanın eşiğinde bulmuştum.

Kadın, "Lütfen, Bayan O'Keefe," dedi. "Bunu yalnız olacağım|z bir yerde yapalım." Koluna dokununca annem ancak iki büklüm deyişiyle tarif edebileceğim şekilde öne eğildi.

Bizi içinde eski bir kanepeyle üstüne yapma çiçeklerle, dolu bir vazo koyulmuş sehpadan başka eşya olmayan bir odaya aldılar. Duvarda iki pandanın olduğu bir resim asılıydı.

Adının Donna Roman olduğunu, Çocuk ve Aile Bölümü tarafından gönderildiğini söyleyen ve ebeveynlerimle konuşmaya başlayan kadına öylece bakıyordum.

"Doktor Rice bizi aradı, çünkü Willow'daki kınklar konusunda bazı endişeleri var," dedi Bayan Roman. "Kızınızın kollarındaki bükülmeler ve röntgen filmleri bunlann ilk kırıklan olmadığını gösteriyor."

Baba, "Onda osteogenesis imperfecta var," dedi.

"Bunu ona çoktan söylediml" diye parladı annem. "Ama dinlemedi bile beni."

"Bir uzman beyanı yoksa bu konuyu daha derinlemesine ele almamız gerekir. Çocuklann korunmasına yönelik düzenlemeler..."

"Benim istediğim de çocuğumu korumak." Annemin sesi ustura kadar keskindi; "Bunu yapabilmek için de beni derhal oraya götürmeniz gerekiyor."

"Doktor Rice bir uzmandır ve..."

"İyi bir uzman olsa, size doğruyu söylediğimi anında anlardı."

"Bildiğim kadarıyla Doktor Rice şu anda kızınızın doktoruna ulaşmaya çalışıyor. Ama Cumartesi akşamı olduğundan> kimi erişim sorunları yaşanıyor olabilir. Bizim dışımızdaki nedenlerden kaynaklanan bu iletişim kopukluğuyla kaybedilecek zamanı Willow üzerinde tam kapsamlı bir kemik ve nöroloji taraması yapmamıza imkân sağlayacak belgeleri imzalamak ve bunlar olurken birlikte biraz konuşmakla değerlendirebiliriz."

"Willow'un son ihtiyacı olan şey üzerinde daha fazla araştırma yapılması..." dedi annem.

"Bakın, Bayan Roman..." diye onun sözünü kesti Baba. "Ben bir polis memuruyum. Size yalan söylüyor olabileceğime gerçekten İnanıyor musunuz?"

"Eşinizle konuşuyorum, Bay O'Keefe ve sizinle de konuşacağım. Ama önce Willow'un ablasıyla tanışmak isterim."

Ağzım açıldı ve kapandı; dudaklarımın arasından hiçbir ses çıkmamıştı. Annem yüzüme DDA, 'duyular dışı algılama' sinyalleri göndermek ister gibi bakarken gözlerimi sonunda kırmızı beneklerin uçuşmasına neden olacak şekilde kırpmadan zemindeki döşemeye diktim. Ve sonra gelip önümde duran yüksek topuklu kırmızı ayakkabılar görüş alanıma girdi.

"Sen Amelia olmalısın. Birlikte biraz yürüyelim mi?"

Biz çıkarken babama benzeyen bir polis de odaya girmek üzereydi. Bayan Roman ona, "Onları birbirinden ayınn," deyince başını salladı.

Sonra birlikte koridorun ucundaki şekerleme otomatına gittik. "Ne istersin? Ben şahsen btr çikolata canavarıyım, ama sen patates cipsi seven bir tip gibi geldin bana."

Annemle babam yokken bana çok daha cana yakın davranıyor-

du ve ben de bu durumdan çıkar sağlamakta gecikmemem gerekti ğini düşünerek parmağımla en sevdiğim çikolatayı işaret ettim.

"Sanırım düşlediğin türden bir tatil olmuyor/' deyince başımı sarlayarak onayladım. "Şu şey Willow'a daha önce de oldu mu?"

"Evet. Orasını burasını çok kırar."

"Nasıl?"

Kadın akıllı olması gereken biri için fazla saf görünüyordü. İnsan kemiklerini nasıl kırar ki? "Düşüyor/' dedim. "Bazen de bir yerlerine! darbe alıyor."

"Darbe mi alıyor? Yani biri mi vuruyor ona?"

Okulda öyle şeyler olabiliyordu; çocuğun biri bahçede koşarken insana bindiriveriyordu. Kendini sakınmakta, öyle şeyleri geçiştirmelkte atik biri olsan da, bazen dalgın anına denk gelebiliyordu. "Arada sırada o da oluyor," dedim.

"Bu kez incindiğinde Willow'un yanında kim vardı, Amelia?"

Baha'nın elini tutmuş halde dondurmacının tezgâhının önündeydi, sonra... "Babam vardı yanında."

Donna Roman'ın ağzı gerildi. Makineye bozuk para atıp bir şişe su aldı. Kapağını açtı. Ben de istiyordum, ama bunu söylemeye utandim.

"Baban üzgün müydü?"

Ambulansı izleyerek hastaneye gelişimizi hatırladım. Willow'un son kırığı hakkında bilgi almak için sabırsızlanırken yumrukları sıkılı halde kucağındaydı. "Evet," dedim. "Çok üzgündü."

"Willow'a kızdığı için mi üzgündü sence?"

"Ne?"

Donna Roman önümde birbirimizin gözlerinin içine bakabileceğimiz şekilde çömeldi. "Amelia," dedi. "Bana neler olduğunu anlatabilirsin. Sana asla zarar vermemesini sağlarım onun."

Önce bocaladım, sonra ne demek istediğini anladım. '"Babam; •Willow'a kızmamıştı. Ona vurmadı. O şey bir kazaydı!"

"O tür *kazalar* engellenebilir. Engellenmelidir.'[A]

I "Hayır... Anlamıyorsunuzl Willow'yn kendi kabahatiydi."

[A] Hiçbir kuşumu bir çocuğun o tür kötü davranışa uğramasını haklı gösteremez."

Bunu soluğunun arasından mırıldanır gibi söylemişti, ama ben

ne dediğini gayet iyi duymuştum. Ben o sözlerin anlamını kavrayana kadar doğrulup yanımdan ayrıldı ve arkasından seslenmeme rağmen duraksamadan annemle babamın tutulduğu odaya doğru yürüdül Kapıyı açıp, "Çocuklarınızı koruma altına alıyoruz, Bay ve Bayan Ö'Keefe," dedi.

Kapıya koşarken az önceki polis memurunun Baba'ya, "Bu konuyu polis merkezinde konuşalım," dediğini duydum.

Annem görür görmez beni kollarının arasına aldı. "Koruma mı? Bu ne anlama geliyor?"

Donna Roman anlık, kararlı bir kavrayışla (ve polis memurunun da yardımıyla) beni ondan kopardı. "Bu mesele açıklık kazanana dek çocuklarınız bizim gözetimimiz altında kalacak. Willow geceyi burada geçirecek." Beni odadan uzaklaştırmaya çalıştı, ama kapının koluna yapışmış, bırakmıyordum'.".

"Amelia!" diye bağırdı annem çılgına dönmüş halde. "Ne söyledin ona?"

"Gerçeği söylemeye çalıştım!"

"Kızımı nereye götürüyorsunuz?"

Boşta kalan elimle ona uzanmaya çalışırken, "Anneciğimi" diye bağırdım.

"Gel buraya, tatlım," dedi Donna Roman ve asılıp elimi kapıdan kurtardı.

Önce koridordan, sonra da sürüklenerek hastaneden çıkartılırken çığlıklar attım, etrafa tekmeler savurdum. Buna beş dakika kadar devam ettikten sonra tamamen uyuştum. Sonunda canın yandığı halde nasıl olup da ağlanmadığını anlamıştım: Kimi acılar ifade edilemeyecek kadar büyüktür.

' *Koruma evi* sözlerine okuduğum kitaplar ve seyrettiğim televizyon programlarında daha önce rastlamıştım. O yerlerin yetimler, şehir merkezlerindeki yoksul mahallelerde oturan ya da ebeveynleri uyuşturucu falan satan çocuklar için olduğunu sanırdım; bizim gibi güzel evlerde oturan, bir sürü Noel hediyesi alan ve asla aç karınla uyumayan kızlar için değillerdi, Ama anlaşıldı ki, o geçici koruma evinin yöneten Bayan Ward da sıradan bir anne gibiydi; bunu tüm duvarlara silme yapıştırılmış resimlerden anlayabiliyordunuz.

Bizi üstünde kırmızı bir sabahlık, ayağında domuzcuk şeklinde pembe terliklerle karşıladı. Kapıyı girmem için açarken, "Sen Amelia olmalısın," dedi.

Kalabalık bir çocuk grubuyla karşılaşmayı bekliyordum, ama Bayan Ward ile kalacak tek çocuğun ben olduğum anlaşıldı. Beni bulaşık deterjanı ve haşlanmış makarna kokan mutfağına **götürdü.** Önüme bir bardak sütle bolca kakaolu bisküvi koydu.

"Açlıktan ölüyorsundur herhalde."

Öyle olmama rağmen başımı iki yana salladım. Ondan bir şey almak istemiyordum, çünkü bu bana bir şeyler vermek gibi geliyordu.

Odamda bir şifonyer, bir yatak ve her tarafına kirazlar işlenmiş bir yorgan vardı. Ve bir de televizyonla uzaktan kumanda. Ebeveynlerim odamda televizyon seyretmeme izin vermez, annem hep öyle bir şeyin Kötülüklerin Anası olduğunu söylerdi.

Bunu söyleyince Bayan Ward güldü. "Belki Öyledir. Ama bazen de *Simpsons* en iyi ilaç yerine geçebilir." Şifonyerin çekmecesini açıp temiz havluyla üstüme birkaç beden büyük gelecek bir gecelik çıkardı. O şeyin nereden geldiğini merak ettim. O şeyi benden önce giyen kızın o yatakta kaç gece uyuduğunu düşündüm.

"Ben koridorun hemen uçundayım," dedi Bayan Ward. "İstediğin bir şey var mı?"

Annem.

Babam.

Kardeşim.

. Evim.

"Burada ne kadar kalmam gerekiyor?" diye sormayı başardım. I

Bayan Ward hüzünlü bir gülümsemeyle baktı yüzüme. "Bunu bilemem, Amelia;"

"Annemle babam... Onlar da bir koruma evinde mi?"

Bir an duraksadı. "Öyle diyebiliriz."

"Willow'u görmek istiyorum."

"Yarın ilk iş olarak hastaneye gideriz öyleyse. Oldu mu?"

Başımı sallayarak onayladım. Ona inanmaya her şeyimle hazırdım. O basit vaat geceleri sarılıp uyumaya alıştığım oyuncak geyiğim gibi gelmişti bana. Her şeyin iyiye gideceğine kendimi inandırabilire

.Yattım ve odamızda uykuya dalmadan önce (ve ben sana çeneni kapamanı söylerken) mırıldanıp durduğun tamamen gereksiz bilgi kınntılarını aklımdan geçirmeye koyuldum: Kurbağalar yutkunmak için gözlerini yummak zorundadır; bir kurşun kalem elli kilometre

uzunluğunda çizgi çekebilir; Cleveland'ın tersten okunuşu **'DNA level** C'dir.

Başka çocuklar üstlerine örtülen battaniyenin güvenliğine sığınırken **senin o aptalca gerçekleri neden sıraladığını anlamaya başlamıştım; o şeyleri arka arkaya tekrarlamak kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Bunun nedeni ya hayatımın o noktadan sonraki bölümü koca bir soru işaretine dönüşmüş haldeyken bir şeyler bilmenin yararı dokunacağına inanmam ya da öyle yapmanın bana seni hatırlatmasıydı.**

Mâlâ açtım; içimde anlamadığım ve anlatamayacağım bir boşluk vardı. Bayan Ward odasına gittikten sonra parmaklarımın ucuna basarak yataktan çıktım. Koridorun ışığını yaktım ve mutfağa indim. Buzdolabının kapağını açıp ışığın ve serinliğin yüzüme, çıplak ayaklanma düşmesine izin verdim. Naylonlara sarılmış etlere, bir kâse içine doldurulmuş elmalar ve şeftalilere, asker gibi sıralanmış meyve suyu ve süt kutularına öylece baktım. Üst kattan bir gıcırtı geldiğini duyunca elime ne geçtiyse kaptım: Bir somun ekmek, saklama kabına koyulmuş spagetti, bana daha önce verilen kakaolu bisküvilerden bir avuç. Gerisingeri odama koştum, kapıyı kapattım ve hazinemi çarşafın üstüne serdim.

Önce bisküvileri yedim. Ama sonra midem hâlâ guruldadığından spagettiye giriştim. Parmaklarımla yiyordum, çünkü çatalım yoktu. Hepsinin üstüne bir parça ekmek yedim, sonra bir parça daha kopardım. Ne olduğunu anlayamadan ekmeğin sadece naylon poşeti kalmıştı önümde.

'Bana neler oluyor?'

Gözüme aynadaki görüntüm ilişti.

'Kim koca bir somun ekmeği yutar gibi yer ki?'

Dış görünüşüm yeterince iğrençti: O pis havada kıvır kıvır olmuş sıkıcı saçlar, birbirinden fazlaca ayrık gözler, aralık ön dişler, kot pantolonumun için sıkı sıkıya dolduracak kadar yağ. Ama içim daha da kötüydü. Aynada gördüğüm şey gözüme önceki ders yılında fizik dersinde öğrendiğimiz, her şeyi merkezine çeken o kara deliklerden biri gibi geliyordu. Öğretmenimiz o şeyin yaptığı etkiyi *hiçliğe emilme* **sözleriyle tarif etmişti.**

İçimdeki iyi, sevecen, yumuşak olan, yani insanların beni özdeşleştirdiği her şey gecenin o en karanlık anında duyduğum istekle zehirlenmişti: *'Keşke başka bir ailenin parçası olabilsem.'* **Gerçek ben senin doğup dahil olmayacağın bir hayatı düşleyen iğrenç bir kişilikti. Gerçek ben senin ambulansa koyuluşunu izlerken yanm saniyeliğine**

bile olsa Disney World'de kalmayı arzulamış alan iğrenç insandı Gerçek ben on dakika içinde bir somun ekmeği yiyip/ içinde daha fazlasına yer olduğunu hisseden dipsiz ruhtu.

Kendimden nefret ettim.

Kapısı odama açılan (pembe gul desenli duvar kâğıdı kaplı, lavabonun hemen yanındaki bir tabağa şekilli sabunlar yerleştirilmiş olan) banyoya neden gittiğimi, boğazıma neden parmak attığımı bilmiyorum. Nedeni belki zehirli maddelerin kanıma karışmaya başladığını hissetmem ve onlardan hemen kurtulmak istememdi. Belki kendime verdiğim bir cezaydı. Belki denetim dışına kaçtığını düşündüğüm bir yanımı kontrol altına alarak geri kalanını da hizaya getirme isteğiydi. Bana bir seferinde, 'Sıçanlar kusamaz,' demiştin ve bu sözlerin o anda aklımda belirivermişti.

Bir elimle saçlarımı geride tutarak tuvalete eğildim ve yüzüm kıpkırmızı olana, sırılsıklam terleyene, İçim tamamen boşalana, bir şeyi anlayana kadar kustum: *Hiç değilse bir şeyi kendimi öncesinde olduğundan daha kötü hissetsem de gerektiği şekilde yapabiliyorum*

Midem hala kasılır halde ve genzimde safra tadı hissederek doğrulduğumda kendimi son derece kötü hissediyordum, ama artık yönelebileceğim fiziksel bir amaç vardı.

Kendimi zayıf hissediyordum; eklemlerim gevşemişti sanki. Sendeleyerek emanet yatağıma gittim ve televizyonun uzaktan kumandasına uzandım. Göz kapaklarım zımpara kâğıdı gibiydi ve boğazımı acıyordu, ama uyuyamadım. Televizyonun kanallarını dekorasyon programlarından çizgi filmlere, gece söyleşilerinden yemek pişirme yarışmalarına atlayarak dolaşmaya koyuldum. Sonra birden karşıma o eski Disney World reklamı çıktı. Bir şaka, bir sataşma, bir uyarı gibiydi. Mideme indirilen yumruk etkisi yapmıştı bende. Tinker Bell oradaydı. Mutlu insanlar oradaydı. Dev çay fincanı içine yerleşmiş bizim yerimizi almış insanlar oradaydı.

Ailem hiç geri dönmezse ne yapacaktım?

Sen hiç iyileşmezsen ne yapacaktım?

Orada sonsuza kadar kalırsam ne yapacaktım?

Hıçkırmaya başlayınca Bayan Ward'in sesimi duymaması için yastığın köşesini ağzıma tıkıştırdım. Televizyonun sesini kıstım ve Disney World reklamındaki ailenin çay fincanı içinde daireler çizişini izledim.

Sean

Bir konudaki düşüncelerinizin geçerliliğinden o şey kendi başınıza gelene dek yüzde yüz emin olmanız tuhaftır, değil mi? Örneğin birini tutuklamak-söz konusu olduğunda, makul oranlarda da olsa hata yapma ihtimali yasaların uygulanmasından sorumlu olmayan insanlar için dehşet verici bir olasılıktır. Öyle bir şey yaşandığında tutukladığınız kişiyi serbest bırakır ve ona işinizi gerektiği şekilde yapmaya çalıştığınızı izah edersiniz. Öyle bir risk almak bir suçluyu elini kolunu sallayarak dolaşmak üzere serbest bırakmaktan iyidir ve her zaman dediğim gibi, bir suçluyu yüzlerine tükürse bile ayırt edemeyecek insan hakları savunucuları cehennemin dibine gidebilir.

Buena Vista Gölü Polis Merkezi'ne çocuk istismarı zanlısı olarak götürülene dek yürekten inandığım bir şeydi bu. Röntgen filmlerine, iyileşmenin çeşitli evrelerindeki düzinelerce kırığın izlerine, dümdüz durması gereken önkollarının yaptığı kavise tek bir bakış doktorların çılgına dönmesine ve telefona sarılıp Çocuk ve Aile Bölümü'nü aramasına yetmişti. Dr. Rosenblad bize yıllar önce öyle bir durumda Hapisten Çıkış Kartı olarak görev yapacak bir mektup vermişti, çünkü Ol'lı çocuklara sahip birçok ebeveyn durumu bilmeyen kişiler tarafından çocuk istismarıyla suçlanabiliyordu. Charlotte bu mektubu her zaman minibüsün torpido gözünde bulundururdu, ama o gün yolculukta gerekebilecek her şeyi hatırlama telaşı içinde mektup unutulmuştu. Yolculuk da bu nedenle polis merkezinde sonuçlanıyordu.

"Bu yaptığınız saçmalığın ta kendisi!* diye bağırdım. 'Kızım bir sürü insanın önünde düştü. Orada en az on tanık vardı. Neden gidip onları buraya getirmiyorsunuz? Sizin başka işiniz, uğraşmanız gereken gerçek suçlular falan yok mu?"

İyi polis ile kötü polis rolleri arasında gidip geliyordum, ama anlaşıldığı kadanyla, yabancı bir yetki alanındaki başka bir memurun karşısındayken bu taktik işe yaramıyordu. Cumartesi gece yansıydı ki, bu da meselenin Pazartesi günü Dr. Rosenblad bulunana kadar çözünmeyebileceği anlamına geliyordu. Sorgu-

lanmak üzere polis merkezine getirildiğimizden beri Charlotte'yi görmemiştim; bu gibi davalarda bir hikâye uydurmaları olasığını azaltmak için ebeveynleri birbirinden ayrı tutardık. Mesele gerçeğin kulaga çılgınca gelmesindeydi: Bir çocuk küçük biri kâgıt parçasına basıp düşüyor ve femurunda bileşik kırık oluşu«

yor. Böyle bir hikâyeden kuşkulanmak için meslekte benim gibi on dokuz yıl geçirmeniz gerekmiyordu.

Carım yanarken senden uzakta olmanın Charlotte'yi darmadagın etmekte oldugunu hayalimde canlandırabiliyordum ye Amelia'nın nerede olduğunu dahi bilmemekse ayrıca harap edici bir duyguydu. Amelia'nm ışıklar kapalıyken uyumaktan nasıl nefret ettiğini, gecenin bir saatinde o uykuya daldıktan sonra odaya süzülüp ışığı kapatışımı düşünmekten kendimi alamıyordum.

Bir seferinde ona, 'Korktuğun için mi ışık açık uyumak istiyorsun?' dîye sormuştum. 'Hayır, sadece hiçbir şeyi kaçırma» istemiyorum/ demişti.

New Hampshire'nin Bankton kentinde oturuyorduk. Yerleşti mimiz arabanızla caddede giderken insanların sizi tanıyıp kornea çalacağı, süpermarkette alışverişten sonra kredi kartınızı evde unuttuğunuzu anlayınca ödemeyi sonra yapmanızın sorun olmayacağı kadar küçük bir yerdi. Bu bizim hayatm hastalıklı belden aşağı yanlarından nasibimizi almadığımız anlamına gelmiyordu; biz polisler orada da beyaza boyanmış bahçe parmaklıklarının ve cilalı kapıların ardında neler olduğunu görme ye çalışıyorduk ki, bu da her türden gizli karabasanla yüzleşme olasılığı bulunduğu anlamına geliyordu: Saygın kabul edilen ama eşini döven yerel kodamanlar, iftihar listelerine geçen, amx aynı zamanda uyuşturucu bağımlısı olan öğrenciler, bilgisayarlanna çocuk pornosu yükleyen öğretmenler.

Ama benim amaçlarımın arasında en önemlisi her zamar bir polis memuru olarak eve bu pislikleri merkezde bırakarak dönmek ve seninle Amelia'nm mutlu ve nahiv büyümenizi sağlamak oldu.

Ama onun yerine...

Sen Florida polisinin acil servise gelip ebeveynler^tutuk lamasına tanık oldun. Amelia bir koruma evine götürüldü. BU berbat tatil girişimi siz ikinizde daha ne yaralar açacak?

Dedektif beni iki tur sorguladıktan sonra yalnız bıraktı. Bunun onun taktiği olduğunu biliyordum; iki kısa sorgu sırasında, aldığı bilgilerin senin bacaklarını kırdığımı itiraf edecek kadar çok olduğunu sanmamı istiyordu.

Bense Charlotte'nin o binada mı, yoksa başka bıı yerde mi tutulduğunu merak ediyordum. Gece boyunca orada alıkoyuiacaksak bizi tutuklamaları gerekiyordu ve bunun için ellerinde yeterli neden vardı. Florida'da bir yaralanma daha yaşamıştın ve röntgende görülen eski kırıkların birileri çıkıp da bizim açıklamamızı doğrulayana kadar tutuklanmamız için yetecek de artacaktı bile. Ama bunu düşünmüyordum artık; beklemekten yorulmuştum. Senin ve kardeşinin bana ihtiyacı vardı.

Ayağa kalkıp dedektifin gerisinden bana baktığını bildiğim aynayı yumruklamaya başladım.

Odaya döndü. Sıska, kızıl saçlı, sivilceli bir gençti; henüz otuzunda bile değildi herhalde. Benim 2 metrelik bedenimse tamamı kastan oluşan 110 kilo çekiyordu ve bizim merkezin yıllık fiziksel uygunluk testinde yapılan gayn resmi ağırlık kaldırma yarışmasında üç yıldır birinciliği kimseye kaptırmıyordum. İstesem onu kibrit çöpü gibi ikiye bölebilirdim. Bu düşünce orada neden bulunduğumu hatırlatıp toparlanmama neden oldu.

"Bay OTCeefe," dedi dedektif, "Şunu baştan alalım."

"Kanmı görmek istiyorum." "

"Şu an için mümkün değil bu.'

"Bana hiç değilse iyi olup olmadığını söyleyin."

Son cümlede sesim çatlamıştı ve b.u da dedektifi yumuşatmak için yeterliydi. "O iyi," dedi. "Şu anda başka bir dedektifle konuşuyor."

"Bir telefon görüşmesi yapmak istiyorum."

. "Tutuklu değilsiniz."

Güldüm. "Değil miyim?"

Elini masanın ortasındaki telefona doğru salladı. "Hat almak için 9'u tuşlcryın." Sonra arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu; bana konuşmanın özel olmayacağını göstermek ister gibiydi.

. Kızımın olduğu hastanenin telefon numarasını biliyor musunuz?'

; "Onu .arayamazsınız."

* "Neden? Tutuklu değilim."

"Geç oldu. İyi bir ebeveyn çocuğunu bu saatte uyandırmak istemez. Ama zaten sen de iyi bir ebeveyn sayılmazsın, değil mi Sean?"

"İyi bir ebeveyn çocuğunu yaralı ve korkmuş haldeyken hastanede yalnız bırakmaz," dedim.

"Şu meselenin üzerinden bir daha geçelim. İşimizi erken bitirirsek, kızın uyumadan orada olabilirsin belki."

"Onunla konuşmadan tek kelime bile etmeyeceğim," diyerek bir pazarlık açmayı denedim. "Bana numarayı ver, ben de sana bugün olup biteni harfiyen anlatayım."

Bana bir dakika kadar gözlerini hiç kaçırmadan baktı. O tekniği de biliyordum. O şeyi benim kadar uzun sûre yaparsanız gerçeği karşınızdaki kişinin gözlerinden anlayacak kadar ustalar şırsıruz. Dedektifin benim gözlerimde ne gördüğünü merak ediyordum. Belki hayal kırıklığı. Bu duyguyla boğulmuştum, çünkü bir polistim, ama seni korumama yetmemişti.

Dedektif telefona uzanıp ahizeyi kaldırdı ve bir numara tuiladıktan sonra bana uzattı. "Bir dakikan var."

Sesin sersemlemiş gibi geliyordu; hemşire taralından dürtün lerek uy andır ılmıştm. "Willow..." dedim. "Ben baban."

"Neredesin? Annem nerede?"

"Geleceğiz, tatlım. Yarın ilk iş seni görmeye geleceğiz." Bunu yapıp yapamayacağımızı bilmiyordum, ama kendini terk edilmiş hissetmene izin veremezdim. "Birden ona kadar not vermen gerekse?" dedim. Bu bir kırık oluştuğunda oynadığımız oyundu. Sana birden ona kadar bir acı eşeli verirdim ve sen bana ne kadar cesur olduğunu gösterirdin.

"Sıfır, diye fısıldadın ve bu tek kelimelik yanıt mideme bin yumruk gibi oturdu.

Bana dair bilmen gereken bir şey: Ben ağlamam. Baban» öldüğünden beri ağlamadım ve bu olduğunda on yaşındaydım O an ağlamanın eşiğine geldim. Tıpkı doğduğun ve hemen ertesinde ölümün eşiğine geldiğin zaman olduğu gibi. Ya da iki yaşındayken, bir kalça kırığı nedeniyle beş ay boyunca alçıda kaldıktan sonra yürümeyi tekrar öğrenirken yüzüme baktığındaki gibi. Ya da bugün Amelia'mn çekilip bizden kopartıldığı an olduğu gibi. Kendimi koyuvermememin nedeni bunu istemiyor olmam değil; birisi güçlü olmalı ki, siz hepiniz öyle davranmak zorunda kalmayasınız.

Böylece kendimi topladım, hafifçe öksürerek boğazımı temizledim ve "Sıfır, değil mi?" dedim. "Bana bilmediğim bir şey söyle,. bebeğim."

Bu da aramızda oynadığımız başka bir oyundu. Ben eve gelirdim ve sen o gün öğrendiğin bir şeyleri bana sayıp dökerdin. Bilgileri senin gibi emip yutan bir çocuk daha görmedim. Bedenin her hareketinde sana ihanet etmenin eşiğine geliyor olabilirdi, ama beynin orada yaşadığın eksikliği kapatmak için tam güçle çalışıyordu.

'Bir hemşire bana bugün zürafaların kalbinin 12 kilo çektiğini söyledi," dedin.

"Muazzammış." Benimki o an ne ağırlıktaydı acaba? 'Şimdi Wills... Yat ve bu gece çok iyi dinlen ki, yarın sabah almaya geldiğimizde zinde olabilesin."

"Söz mü?"

Yutkundum. "Söz, bebeğim. İyi uyu, tamam mı?" Ahizeyi dedektife uzattım,

Dümdüz bir sesle, "Çok dokunaklı," dedi. "Tamam. Şimdi seni dinliyorum."

Dirseklerimi aramızdaki masaya koydum. "Parka girdik ve kapınm yakınında şu dondurma dükkânı vardı. Willow acıktığını söyleyince oraya uğramaya karar verdik. Eşim peçete almaya gitti, Amelia masaya oturdu ve Willow ile ben de sıraya girip beklemeye başladık. Kardeşi vitrinin önünde bir şey görünce Willow bakmak için o yana koştu ve düşüp femur'unu kırdı. Osteogenesis imperfecta adı verilen bir hastalığı var ve bu kemiklerinin son derece kırılgan olduğu anlamına gelir. On bin çocuktan biri onun gibi doğar. Başka ne bok bilmek istiyorsun?"

Dedektif kalemini masaya fırlattı. "Bu tamı tamına bir saat önce verdiğin ifade. Bana bu kez gerçekten ne olduğunu anlatacağını düşünmüştüm."

"Öyle yaptım. Duymak istediğin şeyi değil, gerçekten olanlan anlattım."

Ayağa kalktı. "Tutuklusundan O'Keefe."

Pazar sabahı saat yedi gibi polis merkezinin giriş holünü özgür bir adam olarak adımlıyor ve Charlotte'nin salıverilmesini bekliyordum. Kabul bankosunda görevli olan ve beni gözaltından çıkaran çavuş tedirgin bir duruşla dikiliyordu az ötemde.

"Anlayışla karşılayacağından eminim." dedi. 'Durumu düşün.,. Biz sadece görevimizi yapıyorduk."

I Birbirine kenetlenmiş dişlerimin arasından. "Büyük kızım nerede?" diye sordum.

'Çocuk ve Aile Bölümü onu getiriyor."

Bana o arada (neden sonra ortaya çıkan meslekî dayanışma anlayışıyla) Banktön Polis Merkezi'ndeki irtibat görevlisi olan Louie'nin kimliğimi, dahası sende kemiklerinin kolayca kırılmasma neden olan bir hastalık bulunduğu bilgisini teyit ettiği söylenmişti. Ama Çocuk ve Aile Bölümü bu bilgi bir tıp insanı tarafından teyit edilmedikçe seni bize teslim etmeyecekti.

Bütün geceyi dua ederek geçirmiştim, ama aslmda her şeyin yoluna girmesi konusunda annene İsa Mesih'ten fazla güveniyordum, çünkü televizyondaki *Lavr&Order* ve benzeri dizilen haklarımızı benden bile daha iyi bilecek kadar çok izlerdi. Telefon etme hakkmı seni aramak yerine Piper Reece ile görüşmek için kullandığını öğrenince başta şaşırdım,' ama galiba doğrusu da buydu.

Piper'i gerçekten çok severim. Doktor Mark Rosenblad bili hafta sonu gecenin saat 03:00'ında bulup senin tutulduğun hastaneye telefon etmesini sağlayacak ilişkilere sahip olmasının ona duyduğum yakınlıkla ilgisi yoktur aslında. Bizi annenle tanıştıranların o ve Rob olduğu düşünülürse, evliliğimizi bile ona borçluyum. Tüm bunlara rağmen Piper yine de bazen... İnsana biraz fazla gelir. Zeki, bilgili ve her konuda insanı zaman zaman bunaltacak kadar haklıdır. Annenle olan kavgalarımızın büyük bölümünün köklerinde Piper'in üzerinde düşünsün diye aklınca soktuğu şeyler vardır. Bazen onun annen üzerinde dayattığı manevi pervasızlığı ve özgüveni annesinin gardırobunu eşeleyip giysilerini üstünde deneyen bir çocuğun ruh haline benzetiyorum. Annen daha suskun, daha gizemli, kimi şeyleri daha fazla kendine saklayan bir karakterdir; insanı yüzüne karşı dayatmalarla etkilemek yerine izleyerek yönlendirmeye yatkın bir yapısı vardır. Piper bir mekâna girdiğinde erkek çocuk tıraşını andıran saç kesimi, sonu gelmeyecek gibi görünen uzunlukta bacakları ve yüzüne yayılan gülümsemesiyle ilk anda nasıl kendini hissettiriyorsa, Charlotte de tam tersine, onun mekânı terk etmesinden çok sonra kendini onu düşünür halde bulacağın bir etki yapar üzerinde. Ve işte Piper'in insanrn üzerine oynayan bu 'gereğinde sınır tanımam' tavrı bazen insanı Lake Buena Vista'daki nezaret hücresinden bile kurtarabilir.

Yani, kozmik çetelede hesabı tutulacak olursa, ona bir kez daha borçlanmıştım.

Ben bunları düşünerek polis merkezinin bekleme bölümünü arşınlarken kapı birden açıldı ve sersemlemiş, rengi solmuş, sa-

çının bukleleri atkuyruğundan kurtulmuş haldeki Charlotte'yi karşımda buldum. Ona eşlik eden görevliyi fena halde haşlıyordu:

"Ben 10'a kadar saydığımda Amelia burada olmazsa, yemin ederim ki..."

Tanrım! Annene aşığım ben. İş sayılara geldiğinde birbirimizle aynıyız.

Charlotte beni gördü ve çözüldü. "Sean!" diye bağırarak kollarıma koştu.

Kayıp parçanı, seni daha güçlü kılacak şeyi bulmanın ne demek olduğunu, bunun kendini nasıl hissettireceğini bilmeni isterdim. Charlotte benim için işte o şeydir. Miniciktir; boyu 1.57'dir topu topu. Ama teninin altında pasta şefliği yaptığı yıllarda koca un çuvallarını, daha sonraysa seni ve malzemelerini durmadan kaldırıp indirmekle oluşmuş, ele boğum boğum gelen güçlü kaslar vardır.

Yüzümü saçlarına gömerek, "İyi misin, bebeğim?" diye mırıldandım. Saçları güneş yağı kokuyordu. Hepimize Orlando havaalanından bile çıkmadan koruyucu yağ sürdürmüştü. 'Önlem olarak,' demişti.

Soruma yanıt vermedi, ama başını hafifçe salladı.

Kapı tarafından bir çığlık gelince ikimiz aynı anda doğrulup baktık ve Amelia'nın deli gibi koşarak bize geldiğini gördük. "Unuttum!" dedi hıçkırarak. "Doktorun mektubunu unuttum, anne! Affet... Affet..."

Önüne çömelip gözyaşlannı parmağımla sildim. "Bu kimsenin hatası değil. Gidelim artık buradan."

Müracaattaki çavuş bizi hastaneye arabasıyla götürmeyi teklif etti, ama ben bir taksi çağırılmasını istedim; onlara vardıklan yanlış yargının neden olduğu hasarı onardıklarını düşünme fırsatı tanımayacaktım.

Taksi, polis merkezinin önüne yaklaşırken üçümüz dışarı çıkıyorduk. Annenle Amelia'yı bindirdikten sonra kendim de öne geçtim ve sürücüye hastanenin adını verip arkama yaslandım.

Annen, "Tann'ya şükürler olsun!" dedi. "Sonunda bitti."

Yumduğum gözlerimi aralamadan,. "Henüz değil," diye cevap verdim. "Birileri bunun bedelini ödeyecek."

Charlotte

Dönüş yolculuğunun zevkli olmadığını söylemekle yetinelim. Doktorlar tarafından icat edilmiş en büyük işkence yöntemlerinden biri olan spika alçısına alınmıştın. Bu seni cüzlerinden kaburgalarına kadar sarmalayan kabuk şeklinde bir alçıydı. Arkaya kaykılmış halde sabitlenmiştin, çünkü kemiklerinin kaynaması için gerekli pozisyon buydu. Alcı bacaklarını açık halde tutacak, böylece femurlar doğru şekli alacaktı.

Bize söylenenler şunlardı:

1. Bu alçıyı dört ay boyunca taşıyacaksın.
2. Sonra ikiye kesilecek ve sen arka parçanın içinde haftalar boyunca kabuğundaki istiridye gibi oturacaksın.
3. Göbeğine denk gelen yerde açılan kare şeklindeki delik yemek yediğin zamana karnının büyümesine izin verecek.
4. Bacaklarının arasındaki yarık tuvalet ihtiyacını giderebilmen için bırakıldı.

Söylenmeyenlerse şunlar:

H Tamamen dik oturamayacak ya da boylu boyunca yatamayacaksın.
2. New Hampshire'ye normal uçak koltuğunda dönemeyeceksin.
3. Normal bir arabanın arka koltuğunda uzanamayacaksın
4. Tekerlekli sandalyende uzun süre rahat şekilde oturamaya-
5. Giysilerin alçının üstüne olmayacak.

Tüm bunlardan ötürü Florida'yı hemen terk edemedik. Oturma yerleri park bankı gibi tek parça olan bir minibüs kiraladık ve Amelia'yı en arkaya yerleştirdik. Sen Wall-Mart'tan aldığımız battaniyelerle yatak haline koyduğumuz orta sırayı boydan boya kapladın. Ayrıca elastik yapıları alçının üstünde esneyebilecek erkek tişörtleri ve boxer şortları aldık. Fazla şık şeyler sayılmazlardı,

ama alçının pozisyonu nedeniyle açık kalan kasıklarını örtüyorlardı.

Sonra eve olan uzun yolculuk başladı.

Sen uyuyordun; hastanede verdikleri ağrı kesiciler hâlâ kanındaydı. Amelia ise kelime bulmacaları çözmekle durmadan daha çok yolumuz olup olmadığını sormak arasında gidip gelivordu. Arabayla girilip sipariş verilen restoranlarda yedik yemeklerimizi, çünkü sen bir masanın başında oturamıyordun.

Yolculuğumuzun yedinci saatinde Amelia arka koltukta hareketlendi. "Bayan Grey in her zaman tatilde yaptığımız havalı şeylerle ilgili bir ödev yapmamızı istediğini biliyor musunuz? Ben sizin Willow'a çişini nasıl yaptıracağınızı çözmeye çalışmanızı aniatacağım."

"Öyle bir şey yapmayacaksın," dedim.

"Ama onu da yazmazsam ödevim çok kısa olur."

"Yolculuğun geri kalanını eğlenceli hale getirebiliriz. Memphis'teki Gracelana'a gidebilir ya da Washington'a uğrayabiliriz."

Sean, "Ya da doğrudan eve gidip bu şeyi sonlandırırız," diye mırıldandı.

Ona baktım. Gösterge panelinden yansıyan yeşil ışık yüzünün karalıkta bir mask gibi algılanmasına neden oluyordu.

Amelia birden canlanmıştı. "Beyaz Saray'a gidebilir miyiz?"

Washington'un o sıcaklarda nasıl nemli olacağım düşünebiliyordum. Kendimizi seni ve alçım kucaklayıp bir bebek gibi kalçamıza oturtmuş halde Havacılık ve Uzay Müzesi'nin basamaklarını çıkarken canlandırdım gözümde. Dışarıda kapkara bir şerit gibi uzanan yol sanki şansımızı zorlama mamızı söylüyordu bize. "Baban haklı," dedim.

• Sonunda eve ulaştığımızda olanların haberi etrafa çoktan yayılmıştı. Mutfak bankosunun üstünde Piper'den bir not vardı ve buna güveç yapıp getiren komşuların, dostların bir listesi eklenmişti. Piper buzdolabına doldurduğu güveçlere bir değerlendirme sistemi uygulamıştı: Beş yıldız (ilk yenecek), üç yıldız (televizyondaki Şef Boyardee'den iyi], bir yıldız (gıda zehirlenmesi alarmı). Ben de sizin gibi nazik ve düşünceli olmak isteyen dostların mutfakta sınır-
B zorlamak yerine makarna ve kek çözümüne yönelmesinin bizler için daha hayırlı olacağım uzun zaman önce öğrenmiştim.

Hazır vemeği servis tabağına koyup ver ve işin bitsin; işe kişisi yetenekleri Karıştırmanın gereği yok. Makarnayı ver, vicdanın nat etsin. Yiyecek komşu yardımı kavramının para birimidir.

insanlar bana sürekli nasıl olduğumu sorar, ama aslında bunu gerçekten bilmek istemezler. Seni neşelendirme çabasıyla canlı renklere boyanmış alçılarına bakarlar. Diğer çocukların salıncaklardan sarktığı, top oynadığı, kısacası senin bir yerini kırmana neden olacak her türlü şeyi yaptığı parklarm önünde gezinip biraz hava alman için arabadan yürütgeçini indirişimi izlerler. Kibarlık!ü yapmak ya da rencide etmemeye özen göstermek için bana sürekli gülümserler, ama akıllarından geçen düşünce hep aynıdır: *Tanrıya şükürler olsun Bu şey onun değil de, bemm başımı gelse ne yapardım ?'*

Baban ne zaman bu tür sözler söylesem adil davranmadığımı öne sürer hemen. O insanlar bana iyi olup olmadığımı sorduklarında aslında yardım eli uzatmayı amaçlamaz. Gerçekten yardım etmek isteseler güveç ya da fırın da makarna pişirip getirmek yerine evden yeterince çıkamayan Amelia'yı elma toplamaya ya da buz patenine götürmeyi önereceklerini anlatırım babana. Ya aa örneğini evimizin her fırtınadan sonra tıkanan yağmur savaklarını temizlemeye yardım ederlerdi. Ve eğer gerçek oirer cankurtaran olmak istiyorlarsa, sigorta şirketini ararlar ve faturalar üzerine tartışanda telefon başında dört saat geçirirler.

Sean çoğu insanın bize katkıda bulunmak için değil, kendin, daha iyi hissetmek için yardım önerdiğini anlayamaz. Dürüst davranmam gerekirse, onları suçlayamam. Batıl bir şeydir bu aslından Omzunun üzerinden geriye bir tutam tuz savurursan, döşemedeki çatlaklara basmadan yürürsen, yardıma ihtiyacı olan bir aileye (öl çeği ne olursa olsun) katkıda bulunursan bağışıklık edinirsin. Belki öyle bir şeyin senin başına gelmeyeceğine kendini inandırırsın

Beni sakın yanlış anlama; şikâyet ediyor değilim. Diğer insan lar bana bakar ve düşünür: *'Şu zavallı kadın; englli bir çocuğu zar.*[1] *Ben;* sana baktığımdaysa bambaşka şeyler görüyorum: Queen'in Bohemian Rhapsody'sinin sözlerini eksiksiz olarak üç yaşında ezberlemiş, ne zaman bir fırtına patlasa yatağa gelip bana sokulan ve bunu kendisi korktuğu için değil, benim ödümün patladığını bildiği için yapan, kahkahası her zaman içimde bir diyapazon gibi titreşen bir kız. Senin yerine bedensel durumu normal kabul edilen bir çocuğu asla istemezdim, çünkü o çocuk *sen* olmazdın.

Eve gelişimizi izleyen sabahın beş saatini telefonda sigorta şir-

ketiyle konuşarak geçirdim. Poliçemiz ambulans hizmetlerini kapsamıyordu, ama Florida'daki hastane de spika alçısı içindeki birini ambulansla yolculuk etmeyecekse taburcu etmiyordu. Joseph Heller'in *Maade-22* romanındaki gibi bir ikilemdi bu, ama durumun sakatlığını tek görebilen sanki bendim. Ve konuşma absürt tiyatro oyunlarındaki diyalogları andırır şekilde gelişti.

O gün görüştüğüm dördüncü yetkiliye, "Bir şeyi doğru kavramama yardımcı olun lütfen," dedim. "Bana ambulans kullanmak mecburiyetinde olmadığımı, kullanmadığım için de alçı faturasını karşılamayacağınızı söylüyorsunuz. Doğru anlamış mıyım?"

"Evet, han'fendi."

Sen karşımdaki kanepeye etrafın yastıklarla beslenmiş halde oturmuş, alçına renkli kalemlerle şeritler çiziyordun. "Karşı seçeneğin ne olduğunu da söyleyebilir misiniz?"

"Hastayı hastanede tutabilirdiniz."

"O alçınm kızımın üstünde aylar boyunca kalması gerektiğini anlayamadınız mı? Onu tüm bu süre boyunca hastanede tutmam gerektiğini mi öneriyorsunuz?"

"Hayır, han'fendi. Sadece uygun nakil vasıtası ayarlanana kadar tutabilirdiniz."

"Ama hastanenin kızımı taburcu etmek için uygun kabul ettiği tek nakil vasıtası ambulanstı!"

O arada sen bacaklarından birini lolipop görüntüsü alacak şekilde boyamayı tamamlamıştın.

"Şirketinizle imzaladığımız poliçe gerekenden uzun süre kalma halinde hastane masraflarım ödemeyi kapsıyor mu?"

"Hayır, han'fendi. Bu tür bedensel hasarlarda karşılayacağımız en uzun yatış süresi... "

İ "Biliyorum," diyerek içimi çektim. "Bunu daha önce de duydum."

Hattm öteki ucundaki kişi, "Bana öyle geliyor ki..." dedi, "Hastanede kalınan fazladan bir gece provizyon alınmadan yapılan ambulans yolculuğu daha öte şikayet etmemenizi sağlayacak kadar masrafı karşılıyor."

Yüzümü birden ateş bastı. "Bana da öyle geliyor ki, sen *gptün tekisiri* I dedim ve telefonu çarparak kapattım.

Dönüp sana baktım. Alçıya şeritler çizen kalemi şimdi gevşek-

çe tutuyordun ve bedeninin alçıyla sıkı sıkıya kaplı alt bölümünü kıpırdatamadığından gövdeni pencereden dışarısını görmek için garip bir şekilde bükmüştün.

"Küfür kavanozuna para," diye mırıldandın.

Janjanlı paket kağıdıyla kaplı bir kavanozun vardı ve Sean ne zaman sana göre kötü bîr kelime kullansa onun içine 25 sent atmak zorundaydı. Sadece o ay 40 dolar toplamış ve hâsılatını Florida'dan eve gelirken yol boyunca birkaç kez saymıştın. Cebimde bir çeyreklik bulup sehpanın üstündeki kavanoza attım, ama sen benden tarafa bakmıyordun; dikkatin hâlâ dışarıya, Amelia'nın üstünede buz pateni yaptığı küçük gölete yoğunlaşmış haldeydi.

Kardeşin senin yaşında olduğu zamandan beri buz pateni yapardı. O ve Piper'in kızı Emma haftada iki gün ders alırdı, seninse. hayatta onu taklit etmeyi en çok istediğin şey patendi. Ama asla yapamayacağın bir şeydi bu elbette. Mutfağın cilalı döşemesinde onu taklit etmeye kalktığında bile bir kolunu kırmıştın.

Dikkatini başka yöne çekmek için, "Babanla benim ağzımız bu kadar bozukken çok yakında buralardan gitmek için uçak bileti alacak kadar para biriktirmiş olursun," diye takıldım sana. "Nereye gideceksin? Las Vegas'a mı?"

Dönüp bana baktın. "Bu çok aptalca olurdu. Yirmi bir yaşına gelene kadar 21 oynayamam."

Sean sana 21'i öğretmiş. King, Texas Hold 'Em ve beş kartla oynanan pokeri de. Bunu öğrendiğimde saatler boyunca oynadığımız Pişti türü basit oyunlara katlanmanın ne tür bir işkence olduğunu anladım. "Öyleyse sen de Karayipler'e gidersin biriktirdiğini parayla."

Sanki öyle bir yolculuğa çıkabilecekmişsin gibi, seçenekleri daha önce gözden geçirmişsin gibi, "Ben aslında paramla kitap almayı düşünüyorum," dedin. "Doktor Seuss falan türünden yani."

Akranların henüz alfabeyi sökmeye çalışırken, sen altmcı sınıf düzeyinde okuyordun. Bu da Ol'nın birkaç ayrıksı halinden biridir; hareketsiz kalınca ya kitaplara gömülürsün ya da Internet'e. Amelia seni iğnelemek istediği zaman 'Willipedia' diye çağırırdı.

"Doktor Seuss mu?" dedim. "Gerçekten mi?"

"Kendiın için değil. O kitapları Florida'daki şu hastaneye gönderebileceğimizi dükündüm. Ellerinde çocuklara okumaları için verebilecekleri tek kitap *Where's Spot: I* O da beşinci ya da altıncı okumadan sonra gerçekten çekilmiyor."

Dilim tutulmuştu. Ben o aptal hastaneyle ilgili her şeyi unutmayı, seni o spika alçısı içine mahkûm eden sigorta karabasanına her türlü küfrü basmayı arzularken sen bunları çoktan geride bırakmıştın. Bunun tek nedeni, kendine acımak için her türlü nedene sahip olmana rağmen öyle fırsatçı bir tavra bürünmemekte kararlı olmandı. Doğrusunu istersen, zaman zaman insanların sana gözlerini dikip bakmasının nedeninin koltuk değnekleri ya da tekerlekli sandalyen, yani bedensel engellerin değil, kendüerine koydukları zihinsel engelleri aşmana öykünmeleri olduğunu düşünürüm.

Telefon tekrar çaldı ve ben bir an için arayanm sigorta şirketinin kişisel olarak özür dilemek isteyen yönetim kurulu başkanı olduğu hayalini kurdum. Ama Piper idi.

"Kötü bir zamanda mı aradım?" diye sordu.

"Birkaç ay sonra aramaya ne dersin?"

"Acısı var mı? Doktor Rosenblad'ı aradın mı? Sean nerede?"

"Cevaplar sırasıyla şöyle: Evet, hayır ve yapmadığımız tatilin kredi kartı giderlerini ödemek için çalışmaya gitti."

"Tamam... Dinle... Yarın Amelia'yı alıp buz patenine götüreceğim. Düşünmen gereken şeylerden biri eksilmiş olur böylece."

Düşünmem gereken mi? Amelia'nın paten antremanı olduğundan haberim bile yoktu.

Piper, "Başka neye ihtiyacın var?" diye sordu. "Alışveriş? Arabaya benzin? Johnny Depp?"

"Benim aklımdan Xanax geçiyordu aslında. Ama üç numaralı seçenek de kulağa fena gelmedi."

"Saçma. Brad Pitt'e benzeyen ve ondan daha güzel vücuda sahip bir adamla evlisin ve uzun saçh, süslü püslü, entel dantel havalı birine göz kırpıyorsun."

"Elma kırmızıdır, ama her gün biraz daha kırmızısını çıkarıyorlar." Konuşurken sana göz attım ve el yordamıyla eski dizüstü bilgisayarını buluşunu açıp kucağına yerleştirişini izledim. Bacaklarındakı alçının yaptığı açı nedeniyle bilgisayarı bir türlü dengede tutamadığını görünce ahizeyi kulağımla boynumun araşma sıkıştırdım ve uzanıp birkaç yastık yerleştirerek gerekli yüzeyi oluşturdum. Ve Piper'e laf yetiştirmeye devam ettim. "Ne var ki, ağacın benim bahçeme uzanan dallarında yetişen elmalar yeterince iştah açıcı."

"Ahhaaa!" dedi Piper. "Benim kapatmam gerek. Doğmasını beklediğim bebeğin başı göründü bile!"

Bir kahkaha attım. "Bu lafı her duyuşumda kavanoza bir dolar koysam... "

"Charlotte... Sen yine de ağacın öteki dallarına da bir bak."

Telefonu kapadım. Sen iki parmağını kullanarak hararetle bir şeyler yazıyordun. "Ne yapıyorsun?"

"Amelia'mn akvaryumundaki melek balığı için bir gmail adresi açıyorum."

"Balıkçığın öyle bir şeye ihtiyacı olacağmı hiç sanmıyorum

"Zaten o da öyle düşüneceğini bildiği için senin yerine benden istedi balığı için e-posta adresi almamı."

"Çok akıllıca..." Cümlenin ortasında birden durdum. Ağacın öteki dallarına da bakmak. Biraz hayal gücü kullanmak hayatı daha kolay katlanılır hale getirebilir miydi gerçekten? Silkindim ve "Willow," dedim. Bilgisayarı kapat. Buz pateni yapmaya gidiyoruz."

"Dalga geçiyorsun."

"Hayır."

"Ama her zaman dersin ki... "

"Burada oturup tartışmak mı istersin, buz pateni yapmak mı?"

Yüzüme Florida'ya gitmek için evden çıkışımızdan beri görmediğim bir gülümsemeyle baktın. Üstüme süveterimi çekip botlarımı giydim, sonra en kalın kışlık gocuğumu çıkartıp bedeninin üst bölümünü onunla sardım. Bacaklarım da battaniyeyle sağlama aldıktan sonra seni kucakladım. Alçı yokken tüy gibiydin; alçıyla ise 25 kilo çekiyordun.

Spica alçısının tek iyi tarafı, bacaklarmı açık tuttuğu için seni bir bebek gibi kalçamda dengelememi kolaylaştırmasıyaı. Bedenin benden biraz uzakta kalıyordu, ama kolumu beline dolayınca verandanın merdiveninden rahatça inebilecektik.

Amelia bizim kar kümeleri arasından kaplumbağa hızıyla yaklaştığımızı görünce buzun üstünde dönmeyi kesti. Sen, "Buz pateni yapmaya geliyorum!" diye neşeyle seslenince gözleri bir an benimkilerle buluştu.

"Onu duydun," dedim.

"Onu paten yapmaya mı getiriyorsun! Baharda babamdan paten havuzunu doldurmasını isteyen sen değil misin? Bu şeyin gözü-

nün önünde olmasının Willow'a verilmiş zalimce bir ceza olduğunu söylememiş miydin?"

"Ağaan yan bahçedeki dallarına uzanıyorum."

"Ne ağacı..."

Bacaklarındaki battaniyeyi çözüp seni usulca buzun üstüne bıraktım. "Senin yardımına ihtiyaç duyduğum bölüme geldik, Amelia. Onu dikkatle gözetmeni istiyorum. Ben patenlerimi alıp gelirken gözünü üstünden ayırma."

Eve koştum, içeri girmeden önce Amelia'nın söylediğimi yapıp yapmadığından emin olmak için size göz attım. Patenlerim bodrumun bir kösesine gömülmüştü ve onları en son ne zaman kullandığımı bile hatırlamıyordum. Yine de bulmam fazla zaman almadı. Patenin bağcıkları ayrılmamaya yeminli sadık âşıklar gibi birbirine dolanmıştı. Onları omzuma atıp oturma odasına çıktım ve bilgisayar masasının çalışma sandalyesini kucakladım.

O şekilde karda yürümek zor olacaktı. Sandalyeyi ters çevirip oturak kısmını başıma denk getirdim; bu halimle evlerine taşıdıkları yiyecekleri başının üstünde taşıyan Afrikalı kadınlara benzemiştim. Küçük havuza ulaşınca sandalyeyi tekerlekleri üzerine buza koydum. Arkalıkla kolçakları alçının en rahat yerleştirebileceğim şekilde ayarladıktan sonra seni kucaklayıp içine koydum.

Patenlerimi giymek için bir kenara otururken Amelia, "Sıkı dur, Wiki," dedi. Sonra arkana geçip sandalyeyi kenarından kavradı ve buzun üstünde hareketlendi. Bacaklarının etrafındaki battaniyenin balon gibi şiştiğini görünce ona dikkatli olmasını seslendim. Ama Amelia zaten çok dikkatliydi. Arkadan üstüne doğru eğilmiş, elleriyle bu kez sandalyenin kolçaklarını kavramıştı. O duruşuyla kollarının seni öne kaykılamayacak şekilde zapt etmiş oluyordu. Gittikçe hızlanarak kaymaya başladı. Sonra seninle yüz yüze gelecek şekilde bir dönüş yaptı, ama elleri hâlâ sandalyedeydi.

Amelia bu şekilde daireler çizerken sen de başını geriye attın ve gözlerini yumdun. Kardeşinin koyu renk bukleleri beresinden kurtulurken kahkahalarbatıyordun. "Anne!" diye seslendin. "Bize

Patenleri giymiş halde ayağa kalkınca bileklerim hafifçe titredi. Her adımda DIraz daha sağlam basarak ilerlerken, "Beni bekleyin," dedim.

Sean

İşe döndüğüm gün personel soyunma odasına girince ilki gördüğüm şey kovboylar döneminden kalma bir 'aranıyor' posteri oldu. Aranan kişinin yüzünün olduğu yerde benim resmim vardı ve altına kırmızı kalemle 'Yakalandır yazılmıştı.

"Çok komik!" diye homurdanarak posteri yerinden koparttım.

Üstünü değiştiren polislerden biri hoparlör sesi taklit ederek, "Birleşik Devletler hapiscme tuıumuz devam ediyor!" anonsu yaptı. "Bir sonraki durak Alcatras!"

Bir başkası, "Önümüzdeki yıl tatile nereye gidiyorsun, Sean? diye takılınca ona yumruğumu salladım. "Yine Disney World!"

Diğerleri gülmekten kırıldı. Biri, "Seyahat acentan aradı dedi. "Guantanamo'ya rezervasyon yaptıımışsın."

Yüzbaşı içeriye girip ters bakışlarıyla onları susturmasa devam edeceklerdi. Yanıma gelip, "Willow nasıl?" diye sordu.

"Yapabileceğimiz bir şey varsa..." Cümlenin gerisini getirmedi, çünkü o sözleri her gün defalarca duyduğumuzu biliyordu.

Duymazdan gelerek diğerlerine döndüm. 'Sizin hiç mi işiniz yok? Nereye geldik böyle? Lake Buena Vista Polis Merkezi'ne mı?

Herkes kahkahalara boğularak çıkıp beni giyinmem için yalnız bıraktı. Dolabımın kenarına hafif bir yumruk atarak kapağını açtım ve bir resimle burun buruna geldim: Koca kulaklarının altına benim yüzüm yerleştirilmiş bir Mickey Mouse. Altında da, 'Dünya küçük, değil mi?' yazıyordu.

Giyinmekten vazgeçip bölümün koridoruna çıktım ve irtibat ofisine girip raftan bir telefon rehberi çektim. Aradığım ismi bulana kadar ilanlan taradım ve parmağımı sayısız televizyon reklamından tanıdığım ismin üstüne koydum: 'Robert Ramirez. Müşteki Avukatı. En iyisi tarafından temsil edilmeyi hak edenler için

'En iyisi tarafından temsil edilmeyi hak ediyorum.' diye mırıldandım kendi kendime. "Ailem de öyle."

Numarayı çevirdim ve açan kişiye. "Bir randevu istiyorum." dedim.

Gece bekçisi turu atmak benim görevimdi. Siz kızlar uyuduktan, Charlotte duşunu alıp yatağa girdikten sonra evi dolaşıp her şeye son bir kez göz atardım. Sen yeni alçın içinde kanepede yatıyordun. Mutlağın açık kalan ışığını söndürdükten sonra usulca yanma geldim ve battaniyeyi çenene kadar çekip seni . alnından öptû'm.

Soma yukarıya çıkıp Amelia'yı kontrol ettim ve odamıza gittim. Charlotte bir havluya sarınmış halde banyoda dişini fırçalıyordu. Saçları hâlâ ıslaktı. Arkasında durup ellerim omuzlarına koydum ve buklelerinden birini parmağıma doladım. "Saçını böyle yapması çok hoşuma gidiyor." Bukleyi bırakınca eski hali* ni almıştı. "Sanki kendi belleği var."

Ağzını çalkalamak Için eğilmeden önce, "Belki kendi aklı vardır," dedi.

Doğrulunca onu öptüm. "Nane kokulu nefes. Enfes."

Güldü. "Ben bir şey mi kaçırdım? Diş macunu reklamı mı çekiyoruz?"

Gözlerimiz aynada buluştu. Ona baktığım zaman aklımdan geçenleri bilip bilmediğini her zaman merak etmişimdir. Ya da o bana bakınca aklından tam olarak neler geçer, neler görür? Örneğin saçlarımın tepeden seyrelmeye başladığını farketmiş midir?

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Bir şeyler yapmak istediğimi nereden bildin?"

"Bilirim, çünkü seninle sekiz yıldır evliyim."

Onu yatak odasına doğru izledim ve havluyu üstünden atıp gecelik olarak kullandığı bol tişörtü giyişini izledim. Bu tür şeyleri duymak istemeyeceğini biliyorum (çünkü çocuklar genelde istemez) ama annende en sevdiğim hallerden biri olduğu için söylemek zorundayım: Aradan yedi yıl geçtikten sonra ve ben bedeninin her santimini ezberlememişim gibi. hâlâ önümde soyunurken sağını solunu biraz saklar.

"Senin ve Willow'un yarın bir görüşmeye katılmanızı istiyorum," dedim. "Bir avukat bürosunda."

Charlotte çarşafların arasına süzüldü. "Neden?"

Sözcükleri duygularımı içermeyecek şekilde **seçmeye çalış**tim. "Bize yapılan muameleye karşılık vermek için. **Tutuklama**mız. O şeyi bu kadar kolay geçiştirememeliler."

Doğrulup şaşkınlıkla baktı bana. "Evimize gelip hayatımıza dönmemiz gerektiğini düşünenin sen olduğunu sanıyordum.

"Doğru. Ama bugün ne oldu biliyor musun? Tüm polis mekezi beni alaya aldı. Ben artık kendini tutuklatmayı başarmış **bin** polis memuruyum. İşimde sahip olduğum en önemli şey yaptığım isim. Ve onlar bunu berbat etti." Duraksayarak Charlotte'nin yanına oturdum. Hayatım doğruyu savunmakla geçer, ama **o.'** şeyi dile getirmekten her zaman hoşlanmam; özellikle de ortaya vurmanın beni çıplak bıraktığı zamanlarda. "Ailemi benden aldılar. Sen, Amelia ve Willow'dan kopartılıp bir hücreye atıldım. O anda tüm istediğim birilerinin canını yakmaktı. Tüm istediğim onların olduğumu düşündüğü adama dönüşmekti."

Charlotte gözlerimin içine baktı. "Onlar dediğin kim?"

Onun elini tuttum. "Avukatın bize söyleyeceğini umduğum şey de bu zaten."

Robert Ramirez'in ofisinin bekleme salonu eski müşterilerinidavaları sonucunda alman çeklerin büyütülmüş kopyalanyla dekore edilmişti. Bazılarına göz gezdirdim: 'Hamili emrine 350.000 $ Ödeyiniz', '1.2 milyon $'. '890.000 $'.

Amelia altına fincanı koyup istediğiniz karışımı aldığınız fiyakalı bir kahve makinesinin başında dikiliyordu. "Ben de alabilir miyim, anne?" diye sordu.

Charlotte, "Hayır," dedi. Kanepede yanında oturmuştu ve alçının parlak derinin üstünde kaymasını önlemek için seni tutuyordu.

"Ama çay da varmış. Ve kakao..."

"Hayır sözcüğünün anlamını biliyorsun, Amelia.

Sekreter masasının arkasında doğruldu. "Bay Ramirez **sizi** görmeye hazır."

Seni kucağıma aldım ve kadmı izleyerek bir koridora girip en uçtaki toplantı odasına doğru yürüdük. Sekreter kapıyı açıp girmemiz için bir süre tuttu, ama ben alçı içindeki duruşun nedeniyle bunu birkaç manevrada yapabildim. Bakışlarının seni

gördüğü anki tepkisini kaçırmamak için Ramirez'e kenetlemişim.

Elini uzatırken, "Bay O'Keefe, değil mi?" dedi.

Tokalaşırken, "Eşim Charlotte ve kızlarımız Amelia ile Willow." dedim.

Ramírez onları, "Memnun oldum, hanımlar," diye selamladıktan sonra sekreterine döndü. "Birkaç boyama kitabıyla pastel kalem getirir misin, fcriony?"

Amelia arkamda alaycı bir homurdanma koyuverdi. Adamın boyama kitaplannın ilk sutyenini takmakta olan genç kızlar değil, küçük çocuklar için olduğunu bilmemesiyle alay ettiğini anlamıştım.

Sense, "Crayola firmasının ürettiği bir milyarıncı pastel kalemin rengi cezayirmenekşesi mavişiydi," dedin.

Ramirez kaşlarını kaldırdı. "Bunu öğrendiğim iyi oldu." Dönüp elini az ileride duran kadına doğru salladı. "Sizi firmamın çalışanlarından Marin Gates ile tanıştırmak istiyorum."

Kadın geriye toplanmış siyah saçları ve donanma mavisi takımıyla hoş biri olabilirdi, ama onda sanki bir şey vardı. Bunun ağzından kaynaklandığına karar verdim; dudakları her an tadı berbat bir şeyi tükürecekmiş gibi duruyordu.

Ramirez, "Marin'in de toplantımıza katılmasını istedim," dedi. 'Lütfen oturun."

Biz yerlerimizi alamadan sekreter odaya girip elindeki boya kitaplarını Charlotte'ye verdi. Bunlar tepesinde büyük harflerle *SAYIN BAY ROBERT RAMIREZ* yazcm kitapçıklardı.

Bana göz atan Charlotte. "Ah, şuraya bakın!" dedi. "Kişiye özel boyama kitabını ne zaman yaptılar?"

Ramirez sınttı. 'Internet bir harikalar diyan.'

Toplantı salonundaki koltuklar spica alçının sığmayacağı kadar dardı. Başarısız üç denemeden sonra seni oturtmaktan vazgeçtim ve kucağıma yerleştirerek avukata döndüm.

'Size nasıl yardımcı olabilirim. Bay O'Keefe?' diye sordu.

"Aslında Çavuş O'Keefe," diyerek düzelttim. "Bankton polis merkezindenim ve on dokuz yıldır görev yapıyorum. Ailemle birlikte Disney Worid'den henüz döndük ve buraya geliş nedenimiz de o yolculuk. Hayatımın hiçbir döneminde oradaki kadar kötü zaman geçirmedim. Ki bu da bir Disney World yolculuğu

İçin olması gerekenin tam tersi, değil mi? Eşim ve ben gözaltına alındık, sorgulandık, sonrasında tutuklandık; çocuklarımız bizden alındı, büyük kızım koruma evine gönderilirken küçüğü hastanede yalnız kaldı ve korkudan deliye döndü..." Duralayıp soluk aldım. "Kişinin mahremiyeti en temel haklarından biridir ve benim ailemin tüm mahremiyeti inanılamayacak düzeyde ihlal edildi."

Marin Gates hafifçe öksürerek söze girdi. "Hâlâ çok öfkeli olduğunuzu görebiliyorum. Memur O'Keefe. Size yardım etmeye çalışacağız. Ama bunu yapabilmemiz için biraz sakinleşmeniz gerek. Disney World'e neden gitmiştiniz?"

Ona anlattım. Ol konusuna açıklık getirdikten soma dondurmacıyı, düşüşünü birer birer özetledim. Bizi bir an önce kurtulmak ister gibi parktan çıkartan, ambulansı ve diğer her şeyi ayarlayan siyah takım elbiseli adamdan söz ettim. Amelia'yı bizden alan kadını, polis merkezindeki saatler süren sorgulama lan, kimsenin bize İnanmadığını anlattım. Kendi görev yerimdl yapılan şakaları da eklemeyi ihmal etmedim.

"İsimler istiyorum," dedim. "Davalar açılmasını ve bunun olabildiğince çabuk yapılmasını istiyorum. Disney World'de, hastanede. Çocuk ve Aile Bölümü'nde çalışan birilerinin peşine dü şülmesini istiyorum. O insanların işlerinden olmasım, yaşadığımız cehennem azabının paraca tazmin edilmesini istiyorum."

Sözümü bitirdiğimde yüzüm alev alev yanıyordu. Annene bakamıyordum, çünkü son söylediğim şeyin yüzünde yarattığı ifadeyi görmek istemiyordum.

Ramirez başım sallayarak onayladı. "İstediğiniz türde bir dosya açılması ve takip edilmesi oldukça pahalı bir süreçtir. Çavuş O'Keefe. Öyle bir şeye girişecek her avukat önce bir kân zarar analizi yapar ve size hemen söylemeliyim ki. istediğiniz tazminatı alamayacaksınız."

"Ama bekleme salonundaki o çekler..."

"Onlar davayı açanın geçerli gerekçelere sahip olduğu olaylara ilişkin. Bize anlattığınız olaydaysa. Disney World'dekiler de, hastane personeli de, Çocuk ve Aile Bölümü de görevlerini yapmış. Çocuk istismarı şüphelerini ihbar etmek doktorların ya-' sal yükümlülükleri arasındadır. Yanınızda yaşadığınız yerdeki doktorunuz tarafından verilmiş resmi bir yazı yoksa Florida polisi sizi gözaltına alıp, sorgulamak zorundadır. Çocuk ve Aile Bölümü ise çocuklan. özellikle de kendi sağlığına ilişkin konularda ayrın-

tılı bilgi veremeyecek kadar küçük çocukları koruma altına almak mecburiyetindedir. Bir yasa koruma görevlisi olarak biraz sakinleşip duygulannızı gerçeklerden ayırırsanız, eminim ki New Hampshire'den sağlık bilgileri gelir gelmez çocuklannızın size teslim edildiğini ve eşinizin serbest bırakıldığını hatırlayacaksınız. Kendinizi çok kötü hissettiğinizi biliyorum, ama basit bir ihmalinizle gelen utanç duygusu eyleme geçmeniz için neden oluşturmaz.'

"Ya uğradığımız duygusal hasar? Yaşadıklanmızm benim İçin ne demek olduğu konusunda en ulak bir fikriniz var mı? Ya da çocuklarım üzerindeki etkisi..."

'Bu tür bir sağlık sorunu olan çocukla tüm günü geçirmenin verdiği duygusal yükle kıyaslanamayacağından eminim," diyerek sözümü kesti Ramirez. Ve Charlotte başını kaldırıp bakışlarını yüzüne dikince ona sempatiyle gülümsedi. "Oldukça zor olduğunu anlayabiliyorum." Biraz öne eğildi. "Bu rahatsızlığın tam adını bilmiyorum. Osteo..."

Charlotte yumuşak bir sesle, "Osteogenesis imperfecta," dedi.

"Willow'da kaç kırık oluştu şimdiye dek?"

Sen annene fırsat vermeden, "Elli iki," diye atıldın. 'Bir insanın kayak kazasıyla kuramayacağı tek kemiğin iç kulakta olduğunu biliyor muydunuz?"

"Bilmiyordum." Ramirez arkasına yaslandı. "Kızınız gerçekten bambaşka bir şey."

Omuz silktim. Sen Willow'dun işte; saf ve basit. Senin gibi başka bir insan daha olamazdı. Seni kollarımın arasında incinmemen için sarüdığın köpükle birlikte kucağıma ilk aldığım anda kavramıştım: Ruhun bedeninden çok daha sağlamdı ve doktorlar bana tekrar tekrar ne derse desin, her zaman kırıkların nedeninin de bu olduğuna inandım. Bir dünya kadar büyük bir yüreği hangi iskelet tartabilirdi ki?

Marin Gates bir kez daha hafifçe öksürdû. "Willow'a nasıl hamile kaldınız?"

O ana kadar yanımızda olduğunu bile unuttuğumuz Amelia, "Öğğğ!" dedi. "Tamamıyla iğrenç bir şekilde."

Ona dönüp başımı uyaran bir şekilde salladım.

Charlotte, "Bu konuda epey zorluk yaşadık," dedi. "Hamile olduğumu öğrendiğimde tüp bebek seçeneğini denemeye karar vermek üzereydik."

"Daha da iğrenç!" diye mırıldandı Amella.

"Amelia!" Seni annene verdim ve kardeşini **elinden tutup** kaldırdım. "Bizi dışarıda bekleyebilirsin," dedim yavaşça.

Bekleme salonuna girdiğimizde sekreter bize baktı, ama bir şey söylemedi.

Amelia, "Konuşmalım sonrasında ne yapacaksınız?' diye meydan okudu. "Birbirinize basur deneyimlerinizi mi anlatacaksiniz?"

"Yeter," dedim. Sabrımı sekreterin önünde tamamen yitirmemek için kendimi zor tutuyordum. "Biraz sonra çıkacağız."

Ben gerisin geri koridorun ucuna yönelirken sekreterin topuk seslerini ve Amelia'ya "Bir kakao ister misin?" diye sorduğunu duydum.

Toplantı salonuna girdiğimde Charlotte hâlâ anlatıyordu "...ama ben otuz sekiz yaşındaydım. O yaşta hamile kaldığınızda hasta dosyanızda ne yazdığını bilirsiniz: Geriatrik gebelik. Down sendromlu bir çocuk doğurmaktan ölesiye korkuyordum, ama Ol'yı hiç duymamıştım bile."

'Amnio yaptırdınız mı?"

"Amnio size ceninin Ol'lı olup olmadığmı söylemez; bu hastalığı ailenizde daha önce rastlandıysa özellikle aramanız gerekir. Ama Willow'unkinin kendüiğinden gelişen bir durum olduğı« anlaşıldı. Kalıtsal değildi.'

'Öyleyse Willow doğana kadar durumdan haberdar olamadınız," dedi Ramirez.

'Charlotte'nin ikinci ultrasonunda bir dizi kırık görülünce öğrendik," diye araya girdim. "Burada işimiz bitti, değil mi? Davayı almak istemiyorsanız eminim ki konuyla ilgilenmek isteyecek başka..."

"İlk ultrasonla ilgili o garip durumu hatırlıyor musun?" diye sordu bana Charlotte.

Ramirez atıldı. "Neydi bu garip durum?"

"Teknisyen beyin resminin fazla net çıktığını söylemişti."

"Fazla net diye bir şey olmaz," dedim.

Ramirez ile ortağı bir am birbirine baktı. "Bu konuda OB ne dedi?'

"Hiçbir şey.' Charlotte omuz silkti. "Yirmi yedinci hafta bir

ultrason daha çektirip kırıkları görene kadar kimse Ol'dan **söz** etmedi."

Ramirez başmı hafifçe sallayıp Marin Gcrtes'e döndü. "Bu rahatsızlığın rahimde daha erken dönemde belirlenip belirlenmediğine bakalım." Sonra bize, "Tıbbi kayıtlarınızı teslim eder misiniz?" diye sordu. Bir dava açıp açamayacağımızı araştıralım."

"Dava açamayacağınızı söylediğinizi sanmıştım," dedim.

"Sadece *sizin aklınızdan geçen* davayı açamayacağımızı söylemiştim." Ramirez sana sanki yüzünü beynine kazımak istermiş gibi uzun uzun baktı.

Marin

On iki yıl önce bir gün mutfak masasında oturmuş annemle konuşuyordum. Lisenin son sınıfındaydım ve hiçbir şey için acelem yoktu. "Ne olmak istediğimi bilmiyorum,"dedim.

Bu benim için son derece ironik bir durumdu, çünkü ne olmak istediğimi bilmediğim gibi, ne *olduğumu* da tam anlamıyla bilmiyordum. Evlatlık alındığımı beş yaşımdan beri biliyordum ki, bu kişinin kökenleri hakkında aslında hiçbir fikri olmadığını rencide etmeden belirtmek için kullanılan bir terimdi.

Annem kahvesinden bir yudum alıp, "Ne yapmak isterdin?" diye sordu. Kahveyi o koyu içerdi, bense açık ve şekerli. Her zaman sorulmayan sorulara yol açan binlerce farkımızdan biri de buydu: Biyolojik annem de kahveyi açık ve şekerli mi severdi? Mavi gözlerimi, çıkık elmacık kemiklerimi, solaklığımı ondan mı almıştım?

"Okumak isterim," dedim ve gözlerimi devirdim. "Bu çok aptalca oldu."

"Ve tartışmak isterdin."

Ona burun büktüm.

"Okumak. Tartışmak." Annemin yüzü birden aydınlanmıştı. "Sen avukat olmak istiyorsun, tatlım."

Bu konuşmadan dokuz yıl sonra normal görünmeyen bir göğüs lekesini göstermek için gittiğim doktorun muayenehanesinde oturuyordum. Jinekologu beklerken yaşamadığım hayatımdan kareler gözlerimin önünden geçiyordu: Hukuk fakültesi ve kariyerimle fazlaca meşgul olduğum için yapmadığım çocuklar, bir hukuk makalesi okumam gerektiği için çıkmayı reddettiğim adam, çok uzun saatler boyunca çalıştığım için pahalı tik ağacından yapılma masada oturup o dağ manzarasının keyfine istediğim gibi varamayacağımı bildiğim için almaktan vazgeçtiğim kır evi.

Doktor beni odasına çağırınca silkinip kalktım ve içeri girip gösterdiği koltuğa yerleştim.

"Önce ailenizin tıbbi tarihinin üzerinden bir geçelim," dedi.

Ve ben standart yanıtımı verdim: "Ben evlat edinilmişim; ailemin tıbbi geçmişini bilmiyorum."

Her ne kadar o gün tamamen normal olduğum ve ilk sonuçların bir laboratuvar hatasından kaynaklandığı anlaşılsa da, sanırım biyolojik ebeveynlerimi aramaya böyle karar verdim.

Ne düşündüğünüzü biliyorum: Beni evlat edinen ebeveynlerimle mutlu bir yaşam sürmemiş miydim? Yanıt evet. Onlarla gayet mutlu olmuştum; araştırma düşüncesi de o nedenle otuz bir yaşıma kadar aklımın kenarından geçmemişti. Ailemle birlikte olduğum için her zaman mutluluk ve minnet duymuştum; yeni bir aileye ne gereksiniyordum, ne de ,öyle bir şeyi istiyordum. Aslına bakılırsa, bir araştırma başlatacağımı söyleyerek onların kalbini kırmak yapmayı isteyeceğim son şeydi.

Ama öte yandan, beni evlat edinen ebeveynlerim tarafından koca bir yaşam boyu ve umutsuzlukla arzulandığımı bilmeme rağmen aklımın bir kenarında biyolojik annemin ve babamın beni istemediği gerçeği takılıp kalmıştı. Annem onların çok genç ve aile kurmaya hazır olmadığına dair bir duyum aktarmıştı ve ben bunu mantıksal açıdan kabullenebiliyordum, ama duygusal olarak kendimi bir kenara fırlatılmış hissediyordum. Bilmek istediğim sanırım bunun nedeniydi.

Sonuçta, annem ve babamla bu konu üzerindeki (ve annemin ağlayarak bana yardımcı olacağı sözü verdiği) konuşmadan sonra, altı ay boyunca erteleyip durduğum araştırmaya zorlu ve ağır ilerleyecek olan bir giriş yaptım.

Evlat edinilmiş olmak ilk bölümü yırtılıp kopartılmış bir kitabı okumak gibidir. Kurgudan ve karakterlerden hoşlanabilir, ama bu kadarıyla yetinmeyip ilk satırları da okumak istersiniz. Ama kitabı satın aldığınız yere götürüp ilk bölümün kayıp olduğunu anlattığınızda, size elinizdekini eksiksiz bir kopyayla değiştiremeyeceklerini söylerler. Ya ilk bölümü okuyup kitaptan nefret eder ve Amazon'a berbat bir yorum gönderirseniz? Ya yazarın duygularını incitirseniz? En iyisi başı eksik olan kitaba sıkı sıkıya tutunup hikâyenin geri kalanının keyfine varmaktır.

Evlat edinme kayıtları insanlara (benim gibi yasa sisteminin nereleri-°e dokunulması gerektiğini bilenlere bile) açık değildir. Bu ilerlerken de kılacak her adımın insanüstü bir güç gerektireceği anlamına gelir ve o derlemede başarıdan çok daha fazla yenilgi olacaktır. Ben de araştırmamın fk üç ayında bir özel dedektife sadece hiçbir şey bulamadığını söylemesi 'Çin altı yüz dolar ödedim. Bu da kendi namıma bedava çalışabileceğimi düşünmemi sağladı.

Sorun gerçek işimin durmadan araya girip aksamaya neden olmasın-daydı.

O'Keefe ailesini bürodan gönderir göndermez patronumun karşısına oturdum. "Kayıtlara geçmesi için belirtiyorum: Böyle bir dava beni: açımdan tamamıyla nahoş."

"New Hampshire'de yaşanmış ve yaşanacak en büyük doğum mağdu riyeti tazminatını alırsak da aynı şeyi söyleyecek misin?"

"Bunu bilemezsin ve…"

Omuz silkti. "Bu tamamen kadının tıbbi kayıtlarına bağlı."

Bir doğum mağduriyeti davası şuna dayandırılır: Eğer anne hamileli sırasında çocuğunun önemli ölçüde hasar görmüş şekilde doğacağı bilgisini alırsa, cenine düşük yaptırma seçeneğine yönelebilir. Kimi yerlerde çocuğun doğum sonrasında sahip olacağı engellerden kadın hastalıkları ve doğum uzmanı sorumlu tutulur. Mağduriyet davası açan kişinin dayanak noktası sonucun tıbbi ihmalden kaynaklandığıdır. Buna karşılık yapıla savunma ahlaka ve vicdana seslenen bir soru içerir: Bir hayatın yaşanmaya değer olup olmadığına karar vererek sınırlama hakkına kim sahiptir?

Birçok eyalet doğumla gelen mağduriyet davalarını yasaklamıştır.; New Hampshire bunlardan biri değildir. Spina bifina ya da cystic fibrosis ile ya da genetik anormallik nedeniyle gelişmeyecek bir zekâyla doğmuş ve tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuş birçok çocuğun ebeveynleri bu rahatsızlıklar ana rahminde kolaylıkla belirlenemeyecek türden olmasına rağmen anlaşma yoluyla tazminat almıştır. New Hampshire'de ebeveynler engelli çocukların bakımıyla (sadece on sekiz yaşına kadar değil) tüm ömürleri boyunca yükümlüdür ki, bu da zararın tazmin edilmesi talebi içi uygun zemin hazırlar.

Devasa alçısı içindeki Willow O'Keefe'nin çok acıklı bir öyküsü olduğu tartışma götürmez, ama babası odadan çıkınca Bob'un sorularına gülümseyerek ve gayet neşeli yanıtlar vermiştir. Çok kaba, kestirmeden ve sonuca yönelik bir mütalada bulunmak gerekirse, kız çok şirin, zeki ve konuşkandır; yani bu özellikleriyle jüriye satılacak bir dosya olmaktan[1] fazlasıyla uzaktır.

Bob, "Charlotte O'Keefe'nin doğum sürecine nezaret eden uzmanlar standart bakım prosedürlerine sadık kalmadıysa bundan sorumlu tutulmalıdır ki, aynı olay tekrarlanmasın," dedi.

Gözlerimi tavana dikerek devirdim. "Birkaç milyon dolar kazanmak üzere ortaya çıktığında vicdan kartını oynayamazsın, Bob. Kaygan bir sabun kalıbı bu. Bir çocuğun kemikleri kırılgan olduğu için doğmaması gerektiğine kadın hastalıkları ve doğum uzmanı karar verirse sonraki aşama; ne olmalı sence? Ebeveynlere IQ_testi yapıp, büyüyünce Harvard'a gidemeyeceği anlaşılan cenini ana rahminden kazımak mı?"

Sırtımı okşadı. "Tutkulu birileriyle karşı karşıya gelmek çok hoş, bili-

yor musun? Ne zaman insanlar *gereğinden fazla şeyi* bilimle halledilebilir gösterecek şekilde konuşmaya başlasa, ben şahsen biyo-etik denen kavramın çocuk felcinin, tüberkülozun, sarıhummanın önlenemez şekilde yaygın olduğu zamanlarda fazla geçerli bir mesele kabul edilmemesinden memnuniyet duyarım." Ofislerimize doğru yürümeye başlamışken birden durup bana döndü. "Sen neo-Nazi misin?"

'Ne?'Nasil bir soru bu!"

"Ben de öyle olmadığını düşünmüştüm. Ama bizden bir neo-Nazi'nin savunulması istense -düşüncelerinden tiksinti duysan bile- çıkacağın duruşmalarda o kişiyi savunarak işini yapar mısın?"

"Elbette yaparım ve bu hukuk fakültesinin birinci sınıfında sorulan bir sorudur. Ve konumuzla hiç alakası olmayan, tamamen farklı bir şeydir."

Bob başını salladı. "İşte mesele burada, Marin. Hiçbir farkı yoktur."

Onun odasına girişini izledim, sonra öfkeyle homurdanarak kendi büroma gittim ve topuklu ayakkabılarımı bir kenara fırlatıp çalışma koltuğuma çöktüm. Briony postayı düzgün bir yığın halinde masamın ortasına yerleştirmişti. Bir şey yapmış olmak için zarfları karıştırıp gruplara ayırdım ve tanıdık olmayan bir gönderici adresine gelince durdum.

Bir ay kadar önce, tuttuğum araştırmacının işine son verdikten sonra evlat edinme kayıtlarımı talep etmek için Hillsborough İlçesi adliyesine bir yazı göndermiştim. Yerel düzenlemeye göre on dolar karşılığında doğum belgenin bir kopyasını alabiliyordun. Ben de bu basit, ama hiçbir umut vaat etmeyen gerçekten yararlanarak ve Nashua'daki St. Joseph Hastanesi'nde doğmuş olduğum bilgisine dayanarak biyolojik annemle ilgili olarak bildiğim tek şey olan ilk adını forma yazıp göndermiştim. Açıkçası beklentim, bir adliye stajyerinin başvuruyu bir kenara atıp unutmasından öte değildi. Ama orada dinozorların dünya yüzünden silinmesinden beri çalıştığı anlaşılan Maisie Donovan adlı bir adliye kâtibesi şimdi titreyen ellerimin arasında tuttuğum yazıyı gönderecek kadar önemsemişti işini.

HILLSBOROUGH İLÇE ADLİYESİ, NEW HAMPSHIRE

KONU: BİR BEBEĞİN EVLAT EDİNİLMESİ

NİHAİ HÜKÜM

Dosyaya konu olan müracaatı değerlendiren ve celp edilenleri dinleyen mahkeme, 28 Temmuz 1973 günü yapılan duruşmada müracaatçının ifadesi ve sunulan diğer delillerin ışığı altında söz konusu evlat edinme talebini uygun bulmuştur.

Mahkeme müracaat sahibinin beyanlarının gerçekliği ve taliplilerin

refah düzeyinin evlat edinmeye uygunluğunun duruma olumlu katkıda bulunacağı konusunda müspet karara varmış ve konuyu teş' eden KIZ BEBEĞİN ebeveynlikle doğacak hak ve yükümlülüklerin bundan böyle talepkar taraf olan olan Arthur William Gates ile Yvonne Sugarman Gates'e devredilmesini, çocuğa NARI ELIZABETH GATES adının verilmesini kabul etmiştir.

Yazıyı bir kez daha okudum. Ve sonra bir kez daha. Sadece on dolar karşılığında bastığım zemini sarsacak bilgilere sahip olmuştum.

1. Ben bir kadınım.
2. Adım Marin Elizabeth Gates.

Başka ne bekliyordum ki? Biyolojik annemin bir Halmark kartıy beni o yılki aile toplantısına davet etmesini mi? İçimi çekerek dosya dola bımı açtım ve karar yazısını 'KİŞİSEL' etiketli dosyanın içine attım.

Sonra yeni bir dosya alıp başlığına O'KEEFE yazdım. Dilimi alıştırmak için yüksek sesle, "Doğumla gelen mağduriyet," dedim ve bu sözcüklerin kahve taneleri kadar yakıcı tat bırakmasına hiç şaşırmadım. Dikkatimi kimi çocukların hiç doğmamasına yönelik üstü örtülü mesaj veren davaya yöneltmeye çalışırken bir yandan da biyolojik anneme aynı şekilde düşünmediği için bir teşekkür gönderiyordum.

Piper

Teknik olarak senin vaftiz annenim. Bu da dini eğitiminden benim sorumlu olduğum anlamına gelir ki, hayatımda kiliseye asla adım atmadığım, anneninse tek bir Pazar ayinin kaçırmadığı gerçeği göz önüne alınırsa, bu durum muazzam bir şakadan öteye gitmez. Yine de üstlendiğim rolü bir peri masalı versiyonu gibi görerek severim. Günü geldiğinde minik ve şık giysiler kuşanmış masal faresinin yardımı olsun ya da olmasın kendini gerçek bir prenses gibi hissettireceğime yürekten inanırım.

Belki bu konumumdan ötürü, evinize hiç eli boş gelmem. Charlotte seni şımarttığımı söyler, ama ben de neticede seni ne elmaslara boğarım, ne de kucağına bir Hummer'in anahtarlarını atmışlığım vardır. Ufak tefek sihirbazlık oyuncakları, şekerleme, Emma'nın seyrederek büyüdüğü kasetleri falan getiririm. Hatta seni hastanede ilk ziyaret ettiğimde bütçeyi iyice kısıtlı tutarak doğaçlama yapmıştım: Şişirilip dibine bir düğüm atılarak balon haline getirilmiş bir ameliyat eldiveni. Sonra doğumhaneden aşınlmış bir bone. Charlotte, "Ona bir kanal genişletme aparatı getirdiğin gün bu eve girmen yasaklanacak," diyerek takılırdı bana.

Ön kapıdan içeri dalarken, "Merhaba millet!" diye seslendim. Doğruyu söylemek gerekirse, kapıyı çalıp çalmadığımı hatırlamıyordum. Amelia'yı bulmak için hemen merdivene koşan Emma'nın arkasından, "Beş dakika," diye seslendim. "Paltonu bile çıkarma." Sonra senin spica alçın içinde kitap okuduğun oturma odasına yöneldim.

"Piper!" dedin beni görünce yüzün aydınlanarak.

Bazen sana baktığımda kemiklerindeki aleni ve netameli kıvrımları ya da hastalığının neden olduğu küçük bedeninin karakteristik duruşunu görmem bile. Bunun yerine aklıma annenin o ay da hamile kalamadığını ağlayarak anlatışı gelir, sonra sen rahmine düştüğünde düzenli kontrolleri için hastaneye uğradığında bebeklerin 'melek sesi' denen kalp mırıltılarını dinlemek için kullanılan kulaklıkları benden alarak dalıp gidişini hatırlarım.

O gün de kanepede yanına oturdum ve hediyeni cebimden çıkardım. Bir plaj topuydu ve inan ki, Şubat ayında bulunması kolay bir şey değildi.

"Plaja gidemedik," dedin. "Ben kumda yürüyemiyorum. Düşüyorum."

"Ama bu sadece plajda oynayabileceğin bir top değil." O şeyi dokuz aylık hamile bir kadının karnı boyutlarını alacak kadar şişirdim. Sonra alçın nedeniyle iyice ayrık duran bacaklarının arasına itip avcumla hafifçe vurmaya başladım. "Bu bir bongo davulu."

Güldün ve sen de vurmaya başladın plastik yüzeye. Gürültü Charlotte'nin yanımıza gelmesini sağladı.

Ona bakıp, "Berbat görünüyorsun," dedim. "En son ne zaman uyudun!"

"Vaay! Ben de seni gördüğüme sevindim, Piper!"

"Amelia hazır mıl"

"Ne için!"

"Buz pateni."

Alnına bir tokat attı. Tamamen unutmuşum. Amelia!" Sonra duralayıp bana döndü. "Avukatlar geldi de..."

"Yani! Sean hâlâ dünyanın geri kalanına dava açmakta kararlı mı!"

Charlotte yanıt vermek yerine elini plaj topunun üstünde dolaştırdı. Benim Sean'ı çekiştirmemden hoşlanmazdı. Annen dünya yüzündeki en iyi dostumdu, ama baban beni delirtirdi. Aklına bir şey koydu mu her şey orada biterdi,- asla değiştiremezdin o düşünceyi. Sean için dünya tamamıyla siyahla beyazdan oluşuyordu ve sanırım o dünyaya biraz renk çarpmaya çalışan tek insan bendim.

"Bil bakalım ne oldu, Piper!" diye heyecanla söze daldın. "Buz pateni yaptım ben."

Charlotte'ye göz attım ve başıyla onayladığını gördüm. Oysa ön bahçedeki havuz sen doğduğundan beri onu dehşete düşürürdü ve her zaman tartışma konusuydu. Öykünün ayrıntılarını duymak için sabırsızlanıyordum. "Amelia'nın buz pateni antremanını unuttuysan, kek satışını da unutmuş olmalısın," dedim.

Charlotte yüzünü buruşturdu. "Ne pişirdin!"

"Brovvni. Buz pateni şeklinde. Uçlarına da krema koydum. Anladın mı! Yani kayarken buzu sıçratırmış hissi verir gibi..."

"Brovvni mi yaptın!"

Mutfağa yönelince kalkıp onu izledim. "Hem de hazır malzeme kullanmadan. Öteki anneler tıp konferansına giderek bahar gösterisini kaçırdığım için beni kara listeye almak üzereydi. Çönüllerini alıp durumu kurtarmaya çalışıyorum."

"Yani bir elinle vajinayla anüs arasına kesik atarak doğumu kolaylaştırırken, bir elinle de o şeyleri mi yapıyordun! Hem de otuz altı saat nöbette

kaldıktan sonra!" Charlotte mutfak dolaplarını kapaklarını sertçe açıp kapatarak araştırdı, sonra bulduğu krakerleri bir tabağa döküp uzattı. "Sana inanamıyorum, Piper," dedi. "Her zaman böyle kusursuz olmak zorunda mısın!"

"Ağır ol biraz! Yavaş! Yine kim bastı damarına?"

"Ne bekliyordun ki! İçeri dans ederek dalıyor, bana bok gibi göründüğümü söylüyor ve sonra da kendimi tamamen yetersiz hissetmeme neden oluyorsun..."

"Sen bir tatlı şefisin, Charlotte." İnanamayan gözlerle onun krakerlerin üstüne hazır krema boşaltışına baktım. "Bu konuda harikalar yaratabilirsin. Bu yaptığın nedir, Tanrı aşkına!"

"Bu şeylere evde yapılmış hali vermeye çalışıyorum. Çünkü artık bir pasta şefi değilim. Hem de çok uzun zamandır değilim."

Charlotte ile ilk tanıştığımda New Hampshire'nin en iyi tatlı ustası olarak isim yapmak üzereydi. Aslında adına alışılmadık katkılarla eşsiz lezzetler yakaladığını överek anlatan bir dergide rastlamış ve yaptığı şeyleri tatma fırsatı bulmuştum. Dost olduktan sonra evime hiç eli boş gelmedi,- minik kekler, böğürtlenleri üstünde havai fişekler gibi patlamış pastalar, ortanca çiçekleri gibi kabarmış pudingler getirdi hep. Sufleleri yaz bulutları gibi hafifti,- çikolatalı fondüleri gününüzü karartan her şeyi silip atacak lezzetteydi. Bana bir seferinde kek yapmak üzere tezgâhın başına geçtiğinde kendini her şeyin merkezinde hissettiğini, etrafındaki diğer olguların durulup çöktüğünü, böylece kim olması gerektiğini bir kez daha ve yeniden hatırladığını anlatmıştı. Kıskanmıştım onu. Bir mesleğim vardı,- iyi bir doktordum, ama Charlotte'ye gelen o ilhamdan yoksundum. Bir pattiserie açmayı, kendi reçetelerinden oluşacak bir kitap yazmayı düşlüyordu. Doğrusunu istersen, sen gelene kadar işini yapmaktan daha fazla seveceği bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Uzanıp önündeki tabağı çektim. "Sen iyi misin, Charlotte!"

"Bakalım iyi miyim! Qeçen hafta tutuklandım, kızımın neredeyse bütün vücudu alçıya alındı, dün gece yatmadan önce duş bile alamayacak kadar yorgundum... Aaa! Evet, gayet iyiyim. Hatta harikayım!" Sırtını bana dönüp merdivene doğru seslendi: "Amelia! Qitmemiz gerek artık!"

"Emma da bu ara sağırlığı seçti galiba," dedim. "Beni kasten duymazdan geldiğine yemin edebilirim. Dün mutfak tezgâhını temizlemesini tam sekiz kez söyledim ama..."

"Sana bir şey söyleyeyim mi!" dedi Charlotte bezgin bir sesle. "Kızınla yaşadığın sorunlar beni hiç ilgilendirmiyor."

Ağzım açık halde bakakaldım,- paylaştığımız onca yıl boyunca onun §amar oğlanı değil, sırdaşı ve en yakın dostu olmuştum.

Yüzümdeki ifadeyi görünce başını iki yana sallayarak özür diledi. "Bağışla beni. Ne olduğunu anlamıyorum. Sana bu şekilde davranmak..."

"Önemli değil," dedim. Kızlar merdivenden aşağı kıkırdamalar ve fısıldaşmalarla inip yanımızdan geçince elimi onun koluna koydum. "Sen tanıdığım en kararlı ve fedakâr annesin. Tüm hayatını Willow'a bakmaya adadın."

Charlotte başını omuzlarının arasına çekti ve yüzüme bakmadan önce düşünceli bir ifadeyle salladı. "Onun ilk ultrasonunu hatırlıyor musun!"

Bir an düşündüm, sonra gülümsedim. "Parmağını emiyordu. O görüntüsünü sana ve Sean'a tarif etmeme gerek bile kalmamıştı. Gün kadar açık ve belirgindi."

"Evet," diyerek onayladı annen ve "Qün kadar açık ve belirgindi," diye tekrarladı.

Charlotte

Mart 2007

Ya birilerinin hatasından kaynaklandıysa?

Hukuk bürosundan çıkarken bu düşünce göğüs kemiğimin gerisindeki boşluğa bir mikrop gibi yerleşmişti. Sean'ın yanında uyanık yatarken bile kanımda davul gibi gümleyerek dolaştığını hissedebiliyordum: *Ya bir hataysa, hataysa, hataysa...* Beş yıl boyunca seni sevmiş, üzerine titremiş, bir yerin kırıldığında seni sarmalamıştım. Deli gibi umutsuzca istediğim bir şeye sahiptim artık: Güzel bir bebek. Öyleyse kendim bir yana, bir başkası karşısında bile senin başıma gelen en harika şey değil de en yorucu, en tüketici şey olduğunu nasıl kabullenebilirdim?

Çocuklarından kaba ya da aksi ve kavgacı olduklarını, hatta başını yasalarla derde soktuklarını söyleyerek şikâyet eden insanları kıskanırdım. O çocuklar on sekiz yaşına geldiğinde kendi başına kalacak, kendi hatalarını yapacak ve bunlardan kendileri sorumlu tutulacaktı. Ama sen zamanı geldiğinde uçup dünyaya açılman için salıvereceğim tür bir çocuk değildin. Öyle bir uçuş düşüşle sonuçlanırsa ne olurdu?

Ve ben tutmak için etrafında bulunamazsam sen ne hale gelirdin?

Bir hafta, ardından bir hafta daha geçti ve ben Robert Ramirez'inki gibi hukuk bürolarının en az akıllarında gizli düşünceler dolaşan kadınlar kadar tiksindirici olduğuna karar verdim. Kendimi seni mutlu etmeye adadım. Tüm iki harfli sözcükleri ezberleyene dek seninle Scrabble oynadım; Animal Planet'teki tüm programları ezberletti. O arada baban normal iş düzenine döndü, Amelia da okula başladı.

Bu sabah seninle ikimiz alt kattaki banyoya sıkışmış haldeydik. Tüzüm sana dönük, kollarımı kollarının altına desteklemiş nalde çişini yapmana yardım ediyordum. "Torbalar," dedin. "Torbalar kayıyor"

Ağırlığın altında inlerken bir elimle bacaklarına sarılı naylon çöp torbalarını düzelttim. Spica alçısı içindeyken tuvalete nasıl gi. dilmesi gerektiği bir dizi başarısız denemeden sonra belirlenebilmiş, ti ve bu da doktorların paylaşamadığı hoşluklardan birisiydi. Internet'teki ebeveyn forumlarından alt kenarlarına naylon geçiri, lirse alçının uçlarının kuru ve temiz kaldığını öğrenmiştim. Bilmi. yorum belirtmeye gerek var mı, ama tuvalete yapılan bir yolculuk, öncesi ve sonrasıyla otuz dakika kadar zaman alıyordu ve yaşanajl birkaç kaza sana son anı beklemek yerine ihtiyaç zamanını gayet hassas bir şekilde tahmin etmeyi öğretmişti.

"Her yıl tuvalette kırk bin insan yaralanıyor," dedin.

Dişlerimin arasından, "Tanrı aşkına, Willow!" dedim. "Kırk bin birinci kişi olmadan önce biraz şu şeye biraz odaklan."

"Tamam. Bitti."

Bir başka dengeleme hareketiyle tuvalet kâğıdını alıp sana uzatl tim. Temizlik faslı da bitince, "İyi iş çıkardın," diyerek önce sifoni basmak için ileri uzandım, sonra dar banyo kapısına doğru geriledim. Ama ayağım yerdeki paspasın kenarına takılınca geriye doğrıi kaykıldığımı hissettim. Önce kendim düşüp sana tampon oluşturmak için bir dönüş yaptım.

İlk kahkahayı atanın hangimiz olduğunu bilmiyorum, ama ayi nı anda hem kapı, hem de telefon çalmaya başlayınca daha da çili gınca gülmeye koyulduk. Belki de telesekreterdeki mesajı değiştirmem gerekiyordu: Şu anda telefona cevap veremiyorum, çünkü kızım yirmi beş kiloluk alçısıyla tuvalette üstüme düştü!

Seni kucağıma yerleştirip dirseklerimin üstünde doğruldum. Kapı bir kez daha sabırsızlıkla çaldı. "Geliyorum!" diye seslendim.«

"Anne! Pantolonum!"

Tuvalet macerası sonrasında hâlâ yarı çıplaktın ve pantolonunu giydirmek on dakikalık bir diğer çabayı gerektiriyordu. Buna girişmek yerine uçları hâlâ alçının kenarlarına tıkılı olan naylonlardan birini çektim ve siyah bir eteklik gibi senin etrafına doladım. i

Kapıdaki sokağın biraz aşağısında oturan Bayan Dumbroski idi. Senin yaşında ikiz torunları vardı ve bunlar önceki yıl ziyarete geldiklerinde kadıncağızın gözlüklerini kaçırıp saklayacak, bahçede yığılı kuru yaprakları tutuşturarak, postacı zamanında görmese garajı da sarabilecek bir yangın başlatacak kadar afacan tiplerdi.

"Merhaba, hayatım," dedi Bayan Dumbroski. "Umarım kötü zamanda gelmedim.

"Ah, hayır... Biz de tam..." Dönüp çöp naylonlarına sarılmış galini görünce ikimiz de tekrar gülmeye başladık.

"Tabağımı almaya gelmiştim."

"Tabağınız mı?"

"Lazanya getirdiğim tabak. Umarım severek yemişsinizdir."

Sözünü ettiği şey de Disney World'den döndüğümüz zaman bizi evde bekleyen yiyeceklerden biri olmalıydı. Doğruyu söylemek gerekirse, pek azını yemiştik ve kalanlar hâlâ buzluktaydı. Birkaç kişinin epeyce uzun sürede bile tüketemeyeceği kadar çok lazanya, fırında makarna, güveç, börek falan vardı.

Bana kalırsa hasta birine yemek yaptıysanız, aradan bir süre eeçse bile boş tabağı almak için kapıya dikilmek biraz nezaketsizce bir davranıştır.

"Ben tabağınızı bulayım, Sean da geldiği zaman size bırakıversin," dedim.

Kadının dudakları büzüldü. "Öyleyse ton balıklı güvecimi yapmak için onu beklemem gerekecek."

Bir an içimden seni üstündeki alçının bütün ağırlığıyla birlikte onun kollarına bırakmak, buzdolabına gidip aptal lazanyasını bulmak ve kaldırıp yere çarpmak geldi. Ama bunu yapmak yerine gülümseyerek, "Yardımınız için gerçekten çok teşekkür ederim," dedim. "Şimdi Willow'u yatırmam gerek." Kapıyı kapattım.

"Benim uykum yok ki," dedin.

"Biliyorum. Kafasına bir şey indirmeden önce ondan kurtulmak istedim."

Oturma odasına gidip arkana ve dizlerinin altına rahat edeceğin şekilde yastıklar yerleştirip seni oturttum. Sonra pijama altını aldım ve giydirmeye başlamadan önce telesekreterin düğmesine bastım. "Önce sol bacak."

Bir mesajınız var.

Sağ bacağı da giydirdim ve belindeki lastiği alçının sığacağı şedide esnettim.

Bay ve Bayan O'Keefe... Ben Robert Ramirez Hukuk Firma-
sı ndan Marin Gates. Sizinle tartışıp değerlendirmek istediğimiz bir
5ey var.

„ Ellerim tam pijama altını yukarı çekerken donup kalınca,
^nneee!" diye sızlandın.

"Tamam... Neredeyse bitti." Giysinin üstüne seni rahatsız et-« meyecek şekilde yerleşip yerleşmediğini kontrol ederken yüreğim deli gibi çarpıyordu.

Bu kez Amelia okuldaydı, ama biz seni oraya yine götürmek zorunda kalmıştık. Ve bu kez onlar da daha hazırlıklıydı: Kahve makinesinin yanında meyve suları, mimarlık dergilerinin yanında da resimli kitaplar vardı. Sekreter bizi avukatlarla görüşmeye götii-rürken bu kez toplantı salonuna yönelmedi. Onun yerine beyazın yüz tonuyla dekore edilmiş bir ofisin kapısını açtı. Ahşap zeminden duvardakileri lambrilere, karşı karşıya yerleştirilmiş bir çift kane peye kadar her şey beyazdı. Mekân cenneti andıracak şekilde mi düzenlenmişti? Eğer öyleyse, Robert Ramirez'i bunu yapmaya yc nelten neydi?

Ramirez yumuşak bir sesle, "Kanepenin Willow için daha rahat olacağını düşündüm," dedi. "Ayrıca yetişkinler bir sürü sıkıcı şey den söz ederken film izlemek isteyebileceği de geldi aklıma." Senin en sevdiğin film olan *Ratatouille*' nin DVD'sini gösterdi. O filmi ilk izleyişimizden sonra mutfağa girip esaslı bir yemek pişirmiştik.

Marin Gates bir portatif DVD oynatıcıyla pek şık bir çift Bose^ kulaklık getirdi. Sen kanepeye yerleşir yerleşmez kulaklıkları taktın, DVD'yi başlattın ve meyve suyunu açtın.

"Çavuş O'Keefe, Bayan O'Keefe..." dedi Ramirez. "Önce Wil low odada yokken konuşmamızın doğru olacağını düşündük, ar bedensel durumunu göz önüne alınca başka bir düzenleme yapma mız gerekti. DVD fikri Marin'den çıktı. Ayrıca geçtiğimiz iki haft boyunca gerçekten çok yoğun bir çalışma yaptı. Tıbbi kayıtlarınızı hem biz inceledik, hem de görüş almak için bir başkasına daha ver dik. Marcus Cavendish adı size bir şey ifade ediyor mu?"

Sean ile birbirimize bakıp başımızı salladık.

"Doktor Cavendish, Iskoçyalıdır ve dünyanın en önemli oS teogenesis imperfecta uzmanlarından biridir. Ve ona göre, doğun uzmanınızı tıbbi hata yaparak hastasını mağdur etme iddiasıyla mahkemeye verebilirsiniz. Hamileliğinizin on sekizinci haftasında çekilen ultrasonun çok net olduğunu hatırlamıştınız, Bayan O'Keefe. Bu doğum uzmanınızın atladığı çok belirgin bir kanıttı oysa. Bebeğinizin durumunu kırık kemikler sonra çekilen ultra-sonda görülmeden çok önce belirlemesi gerekirdi. Ve bu bilgiyi size hamilelik döneminizin ilk zamanlarında... yani sonucu değiştirecek kararı almanıza izin verecek kadar geç olmadan bildirmeliydi."

Başım dönüyordu ve Sean da aklı son derece karışmış görünüyordu. "Bir dakika," dedi. "Ne tür bir davadan söz ediyoruz?"

Ramirez sana baktı. "Kusurlu doğum deniyor buna."

"Peki ne anlama geliyor bu kusurlu doğum?"

Avukat başını çevirince, Marin Gates açıklamaya koyuldu: "Bu tür davalar ebeveynlere doğuştan ağır şekilde engelli çocukların dünyaya getirilmesi ve bakımı nedeniyle oluşan zararın tazmini için dava açma imkânı sağlar. Buradaki dayanak basit anlatımla, bebeğinizin engelli ya da özürlü doğacağı süreci izleyen uzman tarafından Önceden söylense, hamileliği sona erdirip erdirmeme seçenekleri üzerinde karar verme imkânınızın elinizden alınmış olmasıdır."

Birkaç hafta önce Piper'e terslenişimi hatırladım: *Her zaman kusunuz olmtk zorunda mısını*

Ya *bir tek kez* kusurlu olduysa ve o da sana rastladıysa?

Tıpkı senin gibi yerimden kıpırdayamaz, oraya çakılıp kalmış hale gelmiştim. Soluk bile alamıyordum.

Benim yerine Sean konuştu: "Kızımın hiç doğmaması gerektiğini mi söylemek istiyorsunuz? Bu bir *yanlış* mıydı yani? Bu zırvalıkları dinleyecek değilim."

Dönüp sana baktım. Kulaklıkları çıkarmıştın ve her sözcüğü dikkatle dinliyordun.

Baban ayağa kalkınca Robert Ramirez de aynısını yaptı. "Bunun kulağa korkunç geldiğini biliyorum, Çavuş O'Keefe. Ama 'kusurlu doğum' sadece yasal bir terimdir. Çocuğunuzun doğmamış olmasını elbette istemeyiz; o harika bir kız. Biz sadece bir doktor hastanın hakkı olan bakım standartlarını yerine getirmediği zaman birilerinin bundan sorumlu tutulması gerektiği görüşündeyiz." Bahana bir adım yaklaştı. "Bu teknik olarak tıbbi hata yoluyla hastaya ciddi zarar vermektir. Willow'un bakımı için harcanan onca zaman ve parayı düşünün; buna ayrıca *ilecekte* harcanacak olanları da ekleyin. Bir başkasının hatasının bedelini neden siz ömür boyu ödemeye mahkûm olasınız ki?"

Sean avukata doğru öyle bir dönüş yaptı ki, bir an için onu yolundan çekip atacağını sandım. Ama bir parmağını adamın göğsüne dayamakla yetindi. "Ben kızımı *seziyorum.*" Sesi iyice boğuk çıkıyordu şimdi. "Onu *seziyorum.*"

Sonra döndü ve seni kucaklayıp kaldırdı. Kulaklıklar düşmüş, UVD oynatıcı savrulmuş, meyve suyu kutusu deri kanepeye devrılmişti. "Ah!" diye inleyerek çantamı mendil bulmak için deşmeye

başladım. Meyve suyunun lekesi o muhteşem beyaz deriyi rezil edecekti.

Marin yanıma diz çökerek, "Önemli değil, Bayan O'Keefe," dedi. "Bunu dert etmeyin."

Sense, "Film bitmemişti, baba," diye sızlandın.

"Film bitti! Charlotte! Cehennem olup gidelim buradan."

Ben çıkardığım mendille meyve suyu lekesini silmeye çalışırken o çoktan koridora çıkmıştı. İki avukatın öylece dikilmiş halde bana baktığını fark edince toparlanıp doğruldum.

"Charlotte!" Sean'ın sesi şimdi giriş holünden geliyordu.

"Şey... Teşekkür ederim. Zahmet verdiğimiz için özür dilerim." Kollarımı üşür gibi bedenime sarmıştım farkında olmadan. "Ben sadece... Aslında bir şey daha var..." Avukatlara bakıp derin bir soluk aldım. "Dava açar ve kazanırsak ne olur?"

II

Beni bir ağla denizin içine sarkıtın.
Tuz ve suyla paketleyin.
Bir çiftçinin sabanı kemiklerime değmesin.
Bir Hamlet çene kemiğimi eline alıp konuşmasın.
Şakalar nasıl da yitip gitti
ve ağzım nasıl da boş artık.
Uzun, yeşil gözlü leşçiller gözlerimi alacak,
mor balık saklambaç oynayacak
ve ben fırtınanın türküsü, denizin çatırtısı olacağım,
tuzun ve suyun dibinde.
Beni bir ağla sarkıtın... denizin içine.

Carl **SANDBURG**
Kemikler

Katmak: Büyük bir metal kaşık ya da spatula yardımıyla, bir karışımı diğer bir karışıma yavzş yavzş ekleme işlemi

Çoğu zaman katmak işleminden bahsettiğimizde, bunun bir eşiği olur. Çamaşır yığınına kirlilerinizi katarsınız, yapılacaklar listesine yenilerini katarsınız. Konu hamur hazırlamak olduğundaysa durum değişir: İki ayrı malzemeyi bir araya getirirsiniz, ancak aralarındaki fark hiçbir zaman tamamen ortadan kalkmaz -malzemeleri birbirlerine doğru kattığınızın tek göstergesi ise şudur: Hafif, yapış yapış olmayan, malzemelerinin birbirlerini yok etmediği temiz bir karışım olması.

Katma işleminde taraflardan biri mutlaka teslim olur. Pokerde kötü ele sahip olanı aklınıza getirin, ya da bir tartışmada söyevecek sözü olmayanı. Sonunda zayıf olan taraf, güçlü olanın içinde yok olur.

ÇİKOLATALI FRAMBUAZLI SUFLE

Yarım ölçü frambuaz, püre haline getirilmiş ve süzülmüş

8 yumurta, sarıları ve akları ayrılmış

120 gram şeker

90 gram un

240 gram iyi kalite bitter çikolata, parçalanmış

60 gram likör

2 yemek kaşığı eritilmiş tereyağı

Üzerine serpmek için toz şeker

Frambuaz püresini bir sos kabında hafif ısıtın. Yumurta sarılarını 90 gram şekerle büyükçe bir karıştırma kabında çırpın; frambuaz püresini ve unu bir kenarda iyice çırpın ve karışıma ekleyin.

Malzemeleri orta ateşte kıvama gelinceye dek arada karıştırarak ısıtın. Kaynamadan ateşten alın, çikolataları karışıma ekleyerek, eritin. Tabanı kaymak tutmasını engellemek için folyoyla döşeyin.

Karışımı altı parçaya bölüp, üzerlerine şeker serpin. Önceden 425 derecede ısıttığınız fırına koyun.

Yumurta aklarını geri kalan şekerle çırpın. İşte bu noktada bahsettiğim iki farklı karışımın bir araya gelmesi olayını yaşayacaksınız, yumurta aklarını çikolataya ekleyin. İki karışım da özlerini kaybetmeye razı olmayacaktır: Çikolatanın siyahlığı, yumurta aklarının köpüğüyle karışacaktır ve yumurtanın saflığı, çikolatanın siyahlığına bulanacaktır.

Karışımı suflelerin üzerine koyun. Hemen pişirin. Sufleleriniz 20 dakika içinde üzerleri altın sarısı, uçları gevrek olarak pişmiş olacaktır. Ancak fırından çıkardığınızda beklediğiniz gibi görünmüyorlarsa, çok da şaşırıp, hayal kırıklığına uğramayın.

Charlotte

Nisan 2007

Darbesiz bir yaşam süremezsin. Osteogenesis imperfecta'ya dair (Madde-22 misali) çelişkileri açıklamaya başladıklarında doktorların vurguladığı ilk şey şu oldu: Aktif ol, ama kırma, çünkü kırarsan aktif olamazsın. Çocuklarını sedanter, yani bir yere yerleşmiş ve hareketsiz tutan ya da sert bir yüzeye düşüp kırık yapma olasılığını azaltmak için dizleri üstünde yürümelerini sağlayan ebeveynler bu tavırla birlikte çocuklarının kaslarının kemikleri destekleyip koruyacak şekilde gelişememesi riskini de alır.

Konu sen olduğunda Sean risk alan bir yapıya bürünür. Öte yandan bir kırık oluştuğunda çoğu zaman evde bulunmayan da odur. Ama yıllardır beni birkaç küçük alçının gerçek bir yaşam için o kadar da büyük bir bedel olmadığına inandırmaya çalışmıştır; yani belki ben de onu 'kusurlu doğum' gibi iki saçma sözcüğün seni güvence altına alacak bir gelecek için önemsiz bir bedel olduğuna ikna edebilirim. Sean'ın ofislerinden çıkış şekline rağmen avukatların beni tekrar arayacağı umudunu besliyordum. Ö gece Robert Ramirez'in sözlerini düşünerek daldım uykuya. Ve ağzımda tanıdık olmayan, yarı tatlı, yarı ekşi bir tatla uyandım. Bunun umudun tadı olduğunu anlamam günler aldı.

Pamidronat aşılama işlemi için beklerken spica alçının üstüne hir battaniye atılmış halde hastane yatağında oturmuş, kitap okuyordun. Başlangıçta bu işlem için iki ayda bir gelmen gerekiyordu, ama şimdi artık Boston'a iki yılda bir gelmen yeterli olacaktı. Pamidronat, Ol için hastalığı ortadan kaldırmaya yönelik bir çare değil, kısmi bir tedavi yöntemidir ve senin gibi Tip IH'lerin tamamen tekerlekli sandalyeye bağımlı yaşamak yerine kendi başına yürüyebilmesini mümkün kılar. Bu tedaviden önce yere basman hile ayaklarında kılcal kırıklar oluşmasına yol açabilirdi.

Dr. Rosenblad, "Femur kırıklarına bakıldığında inanmak çok Suç," dedi. "Ama Z Değeri çok daha iyi. Eksi üç düzeyinde."

Doğduğunda kemik yoğunluğu okumalarındaki Dexascan dü-

zeyi -6 idi. İnsan nüfusunun %98'i ise -2 ile +2 aralığına yerleşir Kemik sürekli yeni doku üretip eski dokuyu emer; pamidronat ise vücudun kemik emme oranını azaltıp kemiklere güç verecek şekil de büyümeye olanak sağlar. Dr. Rosenblad bir seferinde bunu ban bulaşık süngeri örneğini vererek açıklamıştı: Kemik gözeneklidir ve pamidronat bu gözenekleri biraz olsun doldurur.

Tedaviye rağmen beş yıl içinde elliyi aşkın kırık oluşmuştu sende; bu yapılmasa ne olacağını düşünemiyorum bile.

"Bugün sana iyi bir haberim var, Willow," dedi Dr. Rosenblad. "İlave plazma verilmesi gerekirse o yapışkanı Hindistan ceviziyle birlikte alabilirsin."

Gözlerin irileşti. "Bunu daha önce yapmış mıydınız ki?"

"Bugün senin üstünde denemeyi düşünüyordum." Sana gülümsedi. "Şaka yapıyorum. Gösteriye başlamadan önce sormak istediğin bir şey var mı?"

Elini benimkinin içine kaydırdın. "İki sefer, değil mi?"

"Kural öyle," dedim. Anlaşmamıza göre damar yolunu açacak olan hemşire iki denemede damarı bulamazsa, bunu başka birinin yapmasını sağlayacaktım.

Tuhaftır, ama Sean, bir polis arkadaşı ve onun eşiyle dışarı çıktığımızda grubun çekingen karakteri ben olurum. Bir partinin odak noktasını oluşturan kişi hiçbir zaman ben değilimdir ve süpermarkette kasa kuyruğunda beklerken sohbet başlatamam. Ama beni bir hastaneye bırak, senin için ölümüne mücadele ederim. Kendin konuşmayı öğrenene kadar sesin olurum. Oysa her zaman böyle değildim. Zaten kim doktorların en doğrusunu bildiğine inanmaz ki? Ama gerçekte, meslek yaşamını tek bir Ol hastasıyla karşılaşmadan tamamlayacak pratisyenler vardır. Ne yaptığını bildiklerini kendilerinden gayet emin bir şekilde söylemeleri, insanlara güvenmeme yetmez.

Piper hariç. Bu şekilde doğacağını daha önceden bilmeye imkân olmadığını söylediğinde ona inanmıştım.

Dr. Rosenblad, "Artık başlayabiliriz," dedi.

Tedavi üç gün arka arkaya yapılan dört saatlik seanslardan oluşuyordu. Hemşire ve stajyerlerin sürekli gelip kontroller yaptığı yarım saatlik sürecin sonunda Dr. Rosenblad çağrılacak ve sen idrar örneği verecektin. (Yarım saatlik kontrolleriyse hiç anlamamışımdır; o kadarcık sürede kilonun artacağını ya da boyunun uzayacağını düşünmüyorlar herhalde.)

İdrar tahlilinden sonra sıra kan almaya gelir; minik elinle belirtikini tırnakların avuç derimde hilal şeklinde kızarıklıklar bırakacak kadar sıkı sıkıya tutarken altı tüp kan verirsin. Ve son olarak hemşire dördüncü bölümü (senin en fazla direndiğin faslı) başlatır.

O gün de koridorda kadının ayak seslerini duyunca dikkatini garip gelecek gerçeklerin sayılıp döküldüğü kitabına çekmeye çalıştım-

Eski Roma'da flamingo dili lezzetli ve makbul bir yiyecek kabul edilirdi.

Kentucky'de arka cepte dondurma taşımak yasaktır.

"Merhaba tatlım," dedi hemşire. Başının etrafında doğal olamayacak kadar sarı saçlardan oluşan bir bulut vardı ve kenarına minik bir maymun iliştirilmiş stetoskop taşıyordu. Elindeki küçük plastik tepsinin üstüneyse serum iğnesi, alkollü pamuk ve iki beyaz bant dizilmişti.

"İğneler boktan şeyler!" dedin.

"Willow! Sözlerine dikkat et!"

Hemşire kolunu ovarken, "iğneler özellikle tüm hayatın onlarla geçiyorsa söylediğin türden," diye mırıldandı. "Bunu batırmadan önce üçe kadar sayacağım, tamam mı? Hazır mısın? Bir... İki..."

İğne derine girince, "Uç! Diye bağırdın. Uç'e ne oldu? Yalan söyledin!"

"Bazen beklemediğin anda gelince daha kolay oluyor." İğneyi çekti. "Ama bu işe yaramadı. Bir deneme daha..."

"Hayır," dedim. "Bu katta kan alabilecek başka bir hemşire var mı?"

"Ben bu işi on üç yıldan beri yapıyorum ve..."

"Ama kızıma ilk kez yapacaksınız."

Kadının yüzüne donuk bir maske yerleşti. "Bölüm ile konuşalım bunu."

Çıkıp kapıyı kapatınca, "Ama daha ilk denemesiydi," dedin.

Yanına oturdum. "Sinsi birisi. Bir kez daha denemesine izin vermek istemedim."

. Parmakların Braille alfabesiyle okur gibi satırlarda dolaşıyor- u- Gözüm sayfada bir yere ilişti: *İstatistiksel olarak hayatın en güvenli % 10'dur.*

Yolun tam yarısındaydın.

Hastanede bir gece tutulmanın iyi yanı, gecenin bir yarısında oraya koşarak gitmek endişesi olmadan uyuyabilmektir.

O gün ilk seans tamamlanıp kan verdikten sonra derin bir uykuya daldın, ben de usulca odadan çıkıp evi aramak için asansörün yanındaki ankesörlü telefonlara gittim.

Sean açar açmaz, "O nasıl?" diye sordu.

"Sıkkın, kıpır kıpır, her zamanki gibi. Amelia nasıl?"

"Matematik sınavından A almış ve yemekten sonra bulaşıkları yıkamasını istediğimde bir öfke krizi geçirdi."

Gülümsedim. "Yani o da her zamanki gibi."

"Yemekte ne olduğunu tahmin et! "Tavuk cordon bleu, fırında patates ve tereyağında kızartılmış yeşil fasulye."

"Kesin öyledir! Sen yumurta bile haşlayamazsın.

"Kendim pişirdiğimi söylemedim ki. Marketteki hazır yemek reyonu bu akşam pek zengindi."

"Eh, Willow da hazır puding, tavuk suyuna şehriye çorbası ve kırmızı bir jöleyle kendine ziyafet çekti."

"Yarın işe gitmeden önce onu aramak istiyorum. Saat kaçta kalkmış olacak?"

"Altıda hemşirelerin vardiya değişimi var. O zaman uyanmış olur."

"Saati kurarım."

"Bu arada... Doktor Rosenblad yine ameliyattan söz etti."

Bu konu Sean ile aramızda bir anlaşmazlık nedeniydi. Ortopedi cerrahın spica alçısından çıktıktan sonra femurlarını desteğe almak istiyordu. Böylece gelecekte başka kırıklar oluşsa bile parçalar yer değiştirmeyecekti; destekler ayrıca OI'li kemiklerin spiral şeklinde büyüme eğiliminden kaynaklanacak bükülmeleri de engelleyecekti. Dr. Rosenblad'a göre tedavisi olmadığına göre Ol ile baş etmenin en doğru yolu buydu. Ben her ne kaaar seni gelecekte acı çekmekten kurtaracak her şeyi (herhangi bir şeyi) uygulamaya dünden hazırsam da, Sean o ameliyata seni bir kez daha hareketsiz bırakacak olması nedeniyle karşıydı.

"Sen geçenlerde desteklerin OI'lı çocuklarda gelişmeyi engellediğine dair bir makale indirmemiş miydin?" dedi.

"O omurga destekleriyle ilgiliydi. Kamburluğu engellemek

için uygulanırsa Willow daha fazla büyüyemez. Bu farklı bir şey. poktor Rosenblad yeni desteklerin çok geliştiğini, kemiklerle birlikte uzayan türlerin olduğunu anlattı. Teleskopik bir şeyler varmış şimdi."

"Ya başka femur kırığı olmazsa? Bu durumda boşu boşuna ameliyat geçirmiş olacak."

Senin bacağını kırmama olasılığın güneşin ertesi sabah doğmaması kadardı ancak. Zaten Sean ile benim aramda başka kimi temel farklar da vardı; ben müzmin bir kötümserdim. "Bir spica alçısıyla daha uğraşmayı gerçekten istiyor musun?" diye sordum. "Yedi, on ya da on iki yaşında böyle bir durum doğarsa, onu yerinden nasıl kaldıracağız?"

Sean içini çekti. "O bir çocuk, Charlotte. Alçı çıkınca biraz koşmasını engellememek gerek."

"Bir şeyi engellemek istediğim yok," dedim alınganlık göstererek. "Ama ortada bir gerçek var: Düşecek. Ve buna bağlı asıl önemli gerçekse her düşüşte bir yerini kıracak olması. Ona uzun vadede yardım etmek istediğim için beni ailenin zorbası yapma, Sean."

Karşıda anlık bir duraksama oldu. "Ne kadar zor olduğunu biliyorum. Onun için ne kadar çok şey yaptığının da farkındayım."

Avukatların ofisine yaptığımız felaketle kıyaslanabilecek ziyarete yönelik bir ima yapmanın eşiğine geldiğini anlamıştım. "Şikâyet etmiyorum..."

"Ettiğini söylemedim zaten. Demek istediğim... Kolay olmayacağını en baştan beri biliyorduk, öyle değil mi?"

Evet, biliyorduk. Ama sanırım bu kadar zor olacağını da kestirememiştik. "Sonra konuşuruz" dedim ve tam kapatırken Sean beni sevdiğini söyleyince duymamış gibi davrandım.

Piper'in numarasını tuşladım. "Erkeklerin sorunu ne?" Geri planda su ve tabakların birbirine çarpma sesi vardı.

Piper, "Bu retorik bir soru, değil mi?" dedi. "Yanıt beklemiyorsun herhalde."

"Sean hâlâ Willow'un ameliyat olmasını istemiyor."

"Siz pamidronat için Boston'da değil misiniz?"

"Evet. Bugün Rosenblad yine o konuyu açtı. Doktor bir yıldır üsteliyor, Sean direniyor ve Willow bir yerlerini kırmaya devam ediyor."

"Onun için uzun vadede iyi olacak," dedi Piper. "Sean buna rağmen..."

"Buna rağmen direniyor."

"Öyleyse sana tek bir lafım var: Lysistrata."

Kahkahalara boğuldum. "Bir aydır Willow ile kanepede yatıyorum. Sean'a kendisiyle seks yapmayacağımı söylersem du kof bir tehdit olur."

"İşte yanıt! Akşam yemeği için istiridye hazırla, sonrasında mumları yak ve en dekolte geceliğini giy. Tam o zevk komasına girmişken bir kez daha sor." Arkadan birisinin sesi geldi. "Rob bunun bir büyü gibi işe yarayacağını söylüyor."

"Oylamaya katıldığı için teşekkürlerimi ilet."

"Hey! Bu arada Willow'a bir insanın başparmağıyla burnunun aynı uzunlukta olduğunu söyle."

"Öyle mi?" Elimi yüzüme götürüp denedim. "Bu bilgiye bayılacak."

"Vay! Çağrı geldi. Bebekler neden sabah 09.00'da doğmaz ki?" S

"Retorik bir soru bu, değil mi? Yanıt beklemiyorsun herhalde."

"Yarın konuşuruz, Char."

Kapattıktan sonra telefona uzunca bir süre dalgın dalgın baktım. *'Onun için uzun iadede iyi olacak,'* demişti Piper. Öylesine söylenmiş bir söz müydü bu? Sadece destek ameliyatı mı vardı o anda aklında, yoksa iyi bir annenin evladı için alacağı önlemlerin tümünü mü kastetmişti?

Kusurlu doğum davası açmak istesem bile bunun için gereklî cesareti bulabilir miydim? Soyut bir tartışmada kimi çocukların hiç doğmamış olmasının herkes açısından daha hayırlı olabileceği argümanını dile getirmek bile yeterince zorken bunu bir adım öteye taşımak... Bu bir çocuğun -kendi *çocuğumun-* doğmamış olmasını dilemek anlamına geliyordu. Nasıl bir anne bir yargıçla bir jürinin karşısına dikilip çocuğunun dünya yüzünde var olmamasını dilediğini söyleyebilirdi?

Kızını hiç sevmeyen bir anne.

Ya da kızını her şeyden çok seven bir anne.

Ona daha iyi bir hayata kavuşma olanağı sağlayacaksa her şeyil söylemeye ve yapmaya hazır bir anne.

Ama öyle bir ahlaki muammanın içinden çıkabilsem bile mese-l lenin başka bir zayıf ek yeri vardı ki, o da dava açılacak kişinin! yabancı olmaması, hatta en yakın dostum olmasıydı.

Bir süre hem yatağında, hem de bebek arabanda kullandığımız köpükten yapılma muhafazayı, seni onun içinden zaman zaman alışımı düşündüm. Yüzünde bir anı ya da hayalet gibi bir ifade olur, sonra sihir dokunmuş gibi siliniverirdi. Benim Piper'in, onun da benim hayatımda bıraktığı silinmez gibi görünen izler de belki sandığımız kadar kalıcı değildi. Yıllar boyunca Piper'in Ol'yı testlerle daha erken teşhis etme olanağı bulunmadığına yönelik sözlerine inanmıştım. Ama sözünü ettiği kan testleri falandı. Başka doğum Öncesi testlerin, örneğin ultrasonun senin Ol'nın saptanması için kullanılabileceğini hiçbir zaman ima bile etmemişti. Benim için mi özür yaratıyordu öyle davranırken, kendisi için mi?

Beynimdeki ses, '*Bu ortu etkilemez*,' diye mırıldandı bir kez daha. ' *Tıbbı ihmıl ue hata s igortası öyle durumlar için* var.'

Ama bizi etkileyecekti. Sana gereğince destek verebilmek için doğumundan beri bana destek olmuş bir dostu kaybedecektim.

Önceki yıl Emma ile Amelia altıncı sınıftayken bir gün beden eğitimi dersinde beysbol sahasının kenarında bekliyorlardı. Hoca arkadan yaklaşıp Emma'nın omuzlarını sıkmıştı. Olasılıkla incitmeyen ve masum bir şakaydı, ama Emma eve gidince çok korktuğunu söylemişti. Piper, '*Ne yapmam gerek sencef*" diye sormuştu bana. '*Bunu adamın kötü bir niyeti olmadığı şekilde rri yorurriarmm grek, yoksa aşırı koruyucu ebeveyn rolünü mü üstlenmeliyim?*' Ama ben düşünüp yargımı dile getirmeden o kararını vermişti bile: '*O benim kızım Meseleye dahil olup ağzımı açmazsam daha sonra bundan ötürü pişmanlık duyabilirim*'

Piper Reece'yi severdim. Ama seni daha çok seviyordum.

Yüreğim deli gibi çarparak cüzdanımdan bir kartvizit çıkarttım ve cesaretimi kaybetmeden hemen numarayı tuşladım.

Bir ses, "Marin Gates," dedi.

"Şey..." Şaşırmış ve bocalamıştım. Gecenin o saatinde telesek-[f]eter çıkmasını bekliyordum. "Örada olacağınızı sanmıyordum ve..."

"Kimsiniz?"

"Charlotte O'Keefe. İki hafta kadar önce eşimle ofisinize gelmiştik..."

"Evet, hatırladım," dedi Marin.

, Telefonun metal kablosu gözüme bir yılan gibi görünmeye [ba]Şİamıştı. O şeyin içine üfleyeceğim, dünyaya göndereceğim ve §[er]çek hale dönüşmesini sağlayacağım sözcükleri beynimde yaratmaya çalışıyordum.

"Bayan O'Keefe?"

"Ben şeyle ilgileniyorum... Yasal olarak harekete geçmekle ya. ni."

Kısa bir sessizlik oldu. "Neden ikimiz için de uygun bir zaman saptayıp bir randevu ayarlamıyoruz? Sekreterimin yarın sizi aramasını sağlayabilirim."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Yeni elbette öyle yapalım, ama yarın eve dönmüş olmayacağım. Willow ile hastanedeyiz."

"Bunu duyduğuma gerçekten üzüldüm..."

"Ah, o iyi. Yani her zamanki kadar iyi. Sadece rutin bir işlem için geldik buraya. Perşembe günü dönmüş olacağız."

"Bunu not aldım."

"İyi." Soluk soluğa kalmıştım. "İyi."

"Ailenize en iyi dileklerimi iletin lütfen."

"Sadece bir sorum var." Ama telefon kapanmıştı. Ahizeyi dudağıma dayayıp metal tadını hissettim. "Yapar mıydınız?" diye fısıldadım. "Benim yerimde olsanız siz de yapar mıydınız?"

Bir santral kaydının mekanik sesiyle kendime geldim: Arrama *yapmak istiyorsanız lütfen kapatıp numara çevirin*

Sean ne diyecekti buna?

Hiçbir şey. Çünkü ona söylemeyecektim.

Koridorda ilerleyip odamıza gittim. Fısıltı gibi sesler çıkarak uyuyordun. Uykuya daldığın sırada seyrettiğin videonun görüntüleri yatağına sonbaharın yeşilliklerini, kızıllıklarını, altın sarısı tonlarını yansıtıyordu. Bir hemşire tarafından birleştirilerek iğreti bir yatak naline koyulmuş olan koltuklara kıvrıldım. Benim için havları dökülmüş bir battaniyeyle sert bir de yastık bırakılmıştı.

Karşı duvardaki tablo aslında eski bir haritaydı ve bir korsan gemisi kıtaların kıyılarında izler bırakarak dolaşıyordu. Denizcileri yakın yüzyıllara kadar denizlerin netameli olduğuna, pusulaların ötesinde canavarların olduğu yerlere kadar yön gösterebildiğine: inanırdı. Kâşiflerin bilinen dünyanın sonuna doğru nasıl yelken açtığını düşündüm. Kenardan aşağı kayıp gitme tehlikesi onlar için nasıl da dehşet vericiydi... Bir yandan da yitip gitmek yerine ancak düşlerinde görebildikleri yerleri keşfetmek nasıl da muhteşemdir kim bilir?

Piper

Charlotte ile sekiz yıl önce o zaman dört yaşında olan kızlarımızı New Hampshire'nin en soğuk paten alanlarından birinde yapılacak olan kırk beş dakikalık gösteri için kuyruklu yıldız kılığına sokmaya çalışırken tanıştık. Ben Emma'nın patenlerini bağlamasını beklerken diğer anneler de kızlarının saçlarını arkaya topluyor, ayak bileklerine ve ışıltılı kostümlerinin bellerine kurdeleler bağlıyordu. Bir yandan da paten kulübünün bağış toplamak için düzenlediği Noel hediyesi ambalajı satışı üzerine çene çalıyor, kameranın pillerini yeterince şarj etmeyen eşleri çekiştiriyorlardı.

Charlotte çevreyi saran rekabet havasıyla tamamen çelişecek şekilde bir kenara çekilmiş, inadı tutan Amelia'yı uzun saçlarını topuz halinde toplamaya ikna etmek için çaba gösteriyordu. "Öğretmenin seni bu halde buza çıkartmaz, Amelia. Herkesin birbiriyle eş olması gerek."

Daha önce karşılaştığımızı hatırlamıyordum, ama Charlotte nedense bana tanıdık gelmişti. Ona birkaç firkete uzattım ve "İhtiyacınız varsa bizde zamk ve yat verniği de bulunur," dedim. "Nazi Paten Kulübü ile ilk yılımız bu."

Charlotte bir kahkaha atarak aldı firketeleri. "Bunlar yalnızca dört yaşında!"

"Anlaşıldığı kadarıyla bazı şeylere erken yaşta başlanmazsa sonra psikiyatri terapilerinde konu sıkıntısı çekiliyor. Ben Piper. Muhalif olmaktan gurur duyan patenci annesi."

Elini uzattı. "Charlotte."

"Anne!" dedi Emma. "Bu Amelia işte. Geçen hafta sana ondan söz etmiştim. Buraya yeni taşındılar."

"İş nedeniyle geldik," dedi Charlotte.

"Sizin işiniz mi, eşinizinki mi!"

"Evli değilim. Capers'in yeni pasta ve tatlı şefiyim."

"Sizi oradan tanıyorum öyleyse. Bir dergide hakkınızda çıkan yazıyı Yumuştum.

Yanakları kızardı. "Bastıkları her şeye inanmayın..."

"Qurur duymalısınız! Ben hazır karışımları bile yüzüme gözüme bulaş, tırmadan pişiremem. Neyse ki işimle oldukça alakasız bir konu."

"Neyle uğraşıyorsunuz!"

"Kadın doğum uzmanıyım."

"Eh, bu durumda yenilgiyi kabul etmem gerek. Ben ortaya bir şey çıkarttığım zaman insanlar kilo alıyor, siz çıkarttığınızdaysa veriyorlar."

Emma parmağını kostümündeki bir deliğe soktu. "Üstümdeki paten yaparken düşüverecek, çünkü sen dikiş dikmeyi de bilmiyorsun."

"Düşmez." İçimi çekerek Charlotte'ye döndüm. "Cerrahi dikiş atmakla o kadar meşguldüm ki, bu şeyi dikmeye vakit ayıramadım ve ek yerlerini zamkla yapıştırdım."

Charlotte, "Bir dahaki sefer Amelia'nınkini hazırlarken seninkini de dikerim," dedi Emma'ya. 1

Bizi şimdiden arkadaş kabul etmesi hoşuma gitmişti. Egemen düşünce sistemini umursamayan yıkıcı ve bölücü ebeveynler olarak suç ortaklığı yapacaktık.

Tam o sırada öğretmen başını soyunma odasından içeri uzatarak, "Amelia ve Emma!" diye bağırdı. "Hepimiz dışarıda ¿-///bekliyoruz!"

"Acele etseniz iyi olur, kızlar. Eva Braun'u duydunuz."

Emma yüzünü buruşturdu. "Onun adı *Bayan Helen,* anne."

Charlotte güldü ve aceleyle çıkan kızların arkasından, "Şeytanın bacağını kırın!" diye seslendi. "Ama kendi bacağınızı değil. Buzda dikkatli kayın."

Qeçmişine bakıp onu bir define haritasının üstüne gizli sembollerle işlenmiş gibi gördüğün olur mu bilmem. Ama ben sık sık o anı hatırlayıp Charlotte'nin size seslendiği sözleri hatırlarım. Senin doğuştan gelen özelliğin mi hatırlatır o sözleri bana, yoksa o sözlerin özelliğini hatırlayışımdan ötürü mü sen öyle doğdun!

Rob sokulup bacağını benimkilerin arasına kaydırdı, sonra da öptü. "Yapamayız," diye fısıldadım. "Emma hâlâ uyanık."

"Buraya gelmez."

"Emin olamayız."

Yüzünü boynuma gömdü. "Seks yaptığımızı biliyor. Yapmasak burada olmazdı."

"Kendi ebeveynlerini seks yaparken düşünmek hoşuna gider miydi!"

Rob yüzünü ekşiterek sırtüstü döndü. Tamam. Bu zaten işin havasını jyjce kaçırmaya yetti."

Güldüm. "Uyuması için on dakika bekleyelim, sonra ben harareti yükseltirim."

Kollarını başının altında birleştirip tavanı seyretmeye koyuldu. "Sence $ean ile Charlotte haftada kaç kez yapıyordur!"

"Bilmiyorum!"

Bana göz attı. "Elbette biliyorsun. Kızlar sürekli aralarında öyle şeyleri konuşur."

"Birincisi bu kızlar öyle şeyleri konuşmuyor. İkincisi, konuşsalar bile en jyi arkadaşımın eşiyle haftada kaç kez seks yaptığını merak edecek değilim."

"Ne demezsin! Sanki Sean'a şöyle bir göz atıp onunla yatmanın nasıl bir şey olacağını merak ettiğin hiç olmadı."

Dirseğimin üstünde doğruldum. "Sen merak ettin mi hiç!"

Sırıttı. "Sean benim tipim değil."

"Çok komik! Charlotte'den söz ediyorum."

"Şey... Bilirsin işte... Bu sırf merak. En ünlü şefler bile McDonald's'ın önünden geçerken..."

"Vaay! Yani ben bir Qordon Ramsay tabağıyım, Charlotte ise fast-food, öyle mi!"

Rob, "Kötü bir benzetme oldu galiba," diye kabullendi.

Sean O'Keefe uzun boylu, yapılı ve atletikti,- Rob ise daha ufak tefek, narin, koşucu yapısına sahip bir bedene sahipti. Cerrah elleri ve okuma bağımlılığı görüntüsünü tamamlıyordu. Roba âşık olmamın nedenlerinden biri bacaklarımdan çok aklımla ilgilenmiş olmasıydı. Sean gibi birisiyle biraz yatakta yuvarlanmanın nasıl olduğunu merak etsem bile görüntüdeki ikinci kişi kesinlikle o olmazdı; yıllardır Charlotte ile yaptığımız sohbetler onu Çekici bulmayacak kadar iyi tanımamı sağlamıştı.

Ama Sean'ın kimi konulara olan yoğun yaklaşımı ebeveynlik yanını da kapsıyordu,- kızlar için delirirdi ve Charlotte'ye de çok ilgili ve korumacı yaklaşırdı. Rob meselelere bedensel değil, beyinsel yaklaşımlar yapardı, berinde çok yoğun ilkel ve tensel tutku yoğunlaşması insana neler hissettirirdi acaba! Sean'ı yatakta hayal etmeye çalıştım. Rob gibi pijama altıyla mı yatıyordu. Yoksa komando mu takılıyordu!

"Hah!" dedi Rob. "Şuralara kadar kızarabildiğini bilmiyordum."

Çarşafı aceleyle çeneme çektim. "Soruna tahmini bir yanıt vereyim," edim öteki konuyu geçiştirmek için. "Haftada bir bile seviştiklerinden emin

değilim. Willow'un gereksinmeleri ve Sean'ın devriye vardiyalan düşün lürse, çoğu zaman gecenin büyük bölümünü aynı odada bile geçiremiyorlar,

O kadar yakın arkadaşlık için belki tuhaftı, ama sahiden de Charlottı ile seks konusunu hiç konuşmazdık. Sadece dostum değil hastam da oldı ğundan, sağlıkla ilgili sorularım arasında birleşme sırasında acı duyup duy madiği da olmalıydı. Bunu ona sormuş muydum! Yoksa bir arkadaşa sorma için fazla kişisel bulup geçiştirmiş miydim! Eskiden seks bir sonuca yöneli edim kabul edilirdi: Bebek. Ama şimdi nasıl! Charlotte mutlu muydu! O da yatakta Sean ile uzanmış bizi kendileriyle kıyaslıyor muydu!

Rob, "İşe bak!" diyerek tekrar bana sokuldu. "Seninle aynı yataktayız Bu potansiyeli en üst noktaya taşımaya ne dersin!"

"Emma..."

"Şimdiye kadar çoktan düşler arasında kaybolmuştur." Pijamamın üstü nü başımdan sıyırıp bedenime baktı. "Aslına bakılırsa bende öyleyim."

Kollarımı boynuna dolayıp onu öptüm. "Hâlâ Charlotte'yi düşünüyo musun!"

"Charlotte mi! O kim?"

Ayda bir Charlotte ile sinemaya gider, çıkınca da *Maxie's Pad* ad köhne bir bara uğrardık. 'Pad' sözcüğü mekânın isminde her ne kadar 'fulaı anlamında kullanılmışsa da, aynı zamanda hijyenik tampona verilen isi hatta jinekolojide ileri bir test tekniği de olduğundan beni çok güldürürdü, Yaşını başını almış bir Maine balıkçısı olan Maxie'nin muhtemelen bun- dan haberi yoktu, çünkü ilk kez Chardonnay ısmarladığımızda öyle bir fıçı bira markası bulundurmadığı cevabını vermişti.

Orasıyla ilgili en iyi şey, Maxie'nin futbolcu olan ve karıştığı bir şike skandali nedeniyle üniversiteden atılan torunu Moose idi. Üç yıl önce doğ duğu yere dönüp seçenekleri gözden geçirmiş, büyükbabasının yerinde bar menlik yapmaya başlamış, sonra da orada kalmıştı. Sarışın, kaslı, 1.98 mctr boyunda ve bir fınn küreğiyle aynı zekâya sahip bir gençti.

Yüzüne bile bakmayan Charlotte'nin önüne birasını koyarken "Buyrun, Han'fendi," dedi.

O gece Charlotte'de kesinlikle bir gariplik vardı. Her zamanki buluş madan kaytarmaya kalkışmıştı, ama ben buna izin vermemiştim. Buluşa saatler olmuştu, ama o sanki başka bir yerdeydi. Bunun nedenini Pamidronat tedavisi ya da femur kırıkları ya da destek ameliyatı olduğun[1] düşündüm. Charlotte'nin aklında her zaman bir şeyler olurdu ve ben bu kç onun dikkatini dağıtmakta kararlıydım. Moose başka bir müşteriyle ilgilen mek için arkasını döner dönmez, "Sana göz kırptı," dedim.

"Hadi canım! Ben flört edilmeyecek kadar yaşlıyım."

"Eskinin kırk dört yaşı şimdinin yirmi ikisine denk gelir."

"Ne demezsin! Benim yaşıma geldiğinde konuşuruz bunu."

"Senden sadece iki yaş küçüğüm." Gülerek biramdan bir yudum aldım. "Tanrım! Halimize bak. Acınacak durumdayız. Oğlan herhalde şöyle diyordur: *Şu zavallı orta yaşlı kadınlar. Hiç değilse onları seksi bulduğumu ima ederek günlerini şenlendirebilirim*

Charlotte bardağını kaldırdı. "Araç kiralayamayacak kadar genç erkeklerle evli *olmayan* tüm kadınların şerefine içiyorum."

Annenle babanı tanıştıran bendim. Sanırım biz evli insanların doğasında bekâr arkadaşlarına eş bulana dek rahat etmeyen bir yan var. Charlotte hiç evlenmemişti; Amelia'nın babası bir uyuşturucu bağımlısıydı ve hamileliği sırasında temizlenmeye çalışmış, başarısız olunca da on yedi yaşındaki bir kucak dansçısıyla birlikte Hindistan'a gitmişti. Böylece günün birinde çok yakışıklı ve parmağında yüzük olmayan bir polis tarafından hız sınırını aşmaktan ötürü durdurulunca, onu Charlotte ile tanışması için akşam yemeğine davet ettim.

"Kör randevulara gitmem," dedi annen bunu söyleyince.

"Öyleyse Google'den araştır onu."

On dakika sonra ben panik içinde aradı, çünkü Sean O'Keefe adında yakın zamanda şartlı tahliyeyle bırakılmış bir de çocuk tacizcisi vardı. On ay sonra *öteki* Sean O'Keefe ile evlendi.

Moose'nin barın arkasında bardakları düzenleyişini, ışığın kasları üstünde gezinişini izledim. "Sean ile işler nasıl gidiyor!" diye sordum. "Onu ikna etmeyi başardın mı!"

Charlotte neredeyse birasını döküyordu. "Ne konuda ikna etmem gerekiyordu!"

"Willow'un destek ameliyatından söz ediyorum. Aklın nerelerde senin!" u

"Hminm! Unutmuşum."

"Nasıl! Bunu her gün konuşuyoruz, Charlotte." Ona biraz daha dikkatli baktım. "Sen gerçekten iyi misin?"

Son zamanlarda hiçbir gece doğru dürüst uyuyamadım," diye cevap ^erdi, ama dalgın bakışlarını birasına dikmişti ve parmağı bardağın ağzında aireler çiziyordu. "Hastanede bazı dergiler falan vardı. Çocukları kistik "'•"osiz ile doğan bir ailenin hastaneyi dava etmesiyle ilgili bir makaleye Atladım."

Başımı iki yana salladım. "Bu 'kolay parayı kapalım' mantığı beni deli ediyor. Kendini daha iyi hissetmek için suçlama yaftasını başka birinin boynuna as!"

"Ama bu belki başka birinin hatasından kaynaklanmıştır."

"Bu sadece şans meselesi. Bir çiftin kistik fibrosizli çocuğu olduysa kadın doğum uzmanı onlara ne söyler, biliyor musun! 'Kusurlu bir çocuğunuz oldu,' diyebilir sadece."

"Kusurlu bir çocuk," diye tekrarladı Charlotte. "Sence bana olan da öyle bir şey mi!"

Bazen tıpkı o anda olduğu gibi düşünmeden konuşurdum ve Charlotte'nin konuya olan ilgisinin kuramsal boyutta kalmayabileceğin i yine unutmuştum. Kanın yüzüme hücum ettiğini hissedebiliyordum. "Willow'dan söz etmiyorum ben. O…

"O ne!" diye meydan okudu Charlotte. "Kusursuz mu!"

Ama sen sahiden öyleydin. Gördüğüm en komik Paris Hilton ifadesi taklidini yapardın,- alfabenin harflerini geriden, hem de şarkılı olarak sayabi lirdin,- hatların zarif, peri masallanndaki cifleri andıran türdendi. O kırılgan kemikler senin en önemsiz yanındı.

Charlotte birden silkindi. "Özür dilerim. O şeyi söylememem gerekirdi."

"Tam tersi. Asıl benim ağzımın beynim devrede olmadığı zamanlarda çalışmaması gerek."

"Çok yorgunum. Bu geceyi burada noktalamam gerek." Toparlanmak için hamle yapınca, "Sen kal ve biranı bitir," dedi.

"Seni hiç değilse arabana kadar..."

"Ben yetişkin bir kızım artık, Piper. Söylediğim şeyi de unut gitsin."

Başımı salladım. Ve o kadar aptalım ki, söylediğini sahiden unuttum, i

Amelia

O şey okul kütüphanesinde, yani hayatıma tamamen Ol egemen değilmiş gibi davranabildiğim ender yerlerden birinde karşıma çıktı. Elime geçen dergide sana çok benzeyen bir kadının resmini vardı ve on yıl falan önce kaçırılmış bir çocuğun aranması için FBI'nın bilgisayar teknikleriyle yaşlandırma yaptığı resimleri andırıyordu. O da senin her an uçuşmaya hazır ipeksi saçlarına, sivri çenene ve eğri bacaklarına sahipti. Daha önce başka Ol'lı çocuklarla karşılaşmıştım ve hepinizin benzer görüntülere sahip olduğunu biliyordum, ama karşımdaki şey çok aykırı gelmişti bana.

Daha da garip olansa, kadının kucağında bir bebek, yanındaysa bir devin olmasıydı. Adam kolunu onun omzuna dolamıştı ve objektife çıkık alt çenesini tüm çirkinliğiyle sergileyen bir sırıtmayla bakıyordu. Resmin altındaki yazıysa şöyleydi: 'Alma Dukins 96 santimetre, eşi Grady ise 1.93 metre boyunda.'

"Ne yapıyorsun?" dedi Emma.

En yakın arkadaşımdı; ondan öncesini neredeyse hatırlamıyordum bile. Disney kâbusundan sonra okuldaki çocuklar bir geceliğine de olsa koruma evine gönderildiğimi öğrenince (1) bana cüzamlı gibi davranmadı, (2) öyle davrananları da tepelemekle tehdit etti. Şimdiyse sandalyemin arkasında eğilmiş ve çenesini omzuma dayamıştı. Hey, bu kız senin kardeşine benziyor," dedi.

Başımla doğruladım. "Onda da Ol varmış. Belki VVills'i hastanede başka bebekle karıştırmışlardır."

Emma yanımdaki sandalyeye oturdu. "Bu eşi miymiş? Dişleri için babama görünse iyi yapar." Yüzünü dergiye yaklaştırdı. "Tanrım! O şeyi nasıl yapıyorlar ki?"

ilk andan beri aynı şeyi düşünmeme rağmen, "İğrenç!" dedim.

Emma sakızını şişirdi. "Galiba edepsizlik etmek için uzandığında kesin boyu aynı oluyor. Willow'un çocuğu olmayacağını sanıyordum."

Ben de öyle düşünüyordum aslında. Henüz beş yaşında oldu-

ğundan kimse o konuyu seninle konuşmayı düşünmemişti herhalde,J ama öksürürken bile bir kemiğini kırabildiğine göre bebeğin olursa senden nasıl çıkacağını (daha da pisi *diğer şeyin* sana nasıl gireceği- ! ni) hiç istemesem de düşünmek zorunda kaldım.

Günün birinde ortalığa Rugrat'lar türünden ufaklıklar saçmaya karar verirsem bunu yapabileceğimi biliyordum. Oysa sen çocuk istersen bunu yapman imkânsız olmasa bile çok çok zordu. Hiç de adil bir şey değildi bu, ama bir açıdan baktığında seninle ilgili ne adil sayılabilirdi ki?

Paten yapamıyordun. Bisiklete binemiyordun. Kayağa gidemiyordun. Hatta saklambaç gibi bedensel aktivite gerektiren oyunlar oynandığında Anne, ebenin senin için ilaveten yirmiye kadar saymasını istiyordu. Öyle hallerde sana özel muamele yapıldığı duygusuna kapılmaman için ben de hantalmış gibi davranıyordum, ama gerçek-j ten de sana biraz daha fazla zaman verilmesi gerekiyordu o tür oyunlarda, çünkü bacaklarındaki desteklerle, koltuk değneklerinle ya da tekerlekli sandalyeyle oyunun temposuna ayak uydurman gerçekten imkânsızdı.

'Amelia! Beni *bekle!'*

Bir yere giderken hep böyle seslenirdin bana ve ben de beklerdim, çünkü özenli davranmazsam seni geride bırakacağım milyonlarca davranış olduğunu bilirdim.

Sen bebeklikten yeni çıkmış bir çocuk boyutlarında kalırken ben büyüyecektim.

Üniversiteye gidecek, evden uzaklaşacaktım.

Boyumun benzin istasyonunda pompaya ya da ATM'nin tuşlarına uzanmaya yetmemesi gibi sorunlarım olmayacaktı.

Belki hepten kaybetmeye mahkûm eziğin teki olmadığımı düşünen bir adam bulup evlenecek, çocuklar yapacak ve onları omurgamda kılcal kırıklar oluşmasından korkmadan kucağımda taşıyacaktım.

Dergideki yazıyı okumaya koyuldum.

Alma Dukins [34] 5 Mart 2008 günü sağlıklı bir kız çocuğu dünyaya getirdi. Osteogenesis Imperfecta Tip III hastası olan Dukins, 96 santimetre boyunda ve hamilelik öncesindeki kilosu 18. Hamileliği sırasında 8.6 kilo ağırlığında olan Dukins kızı Lulu'y^ 32. haftada sezaryen ile dünyaya getirdi, çünkü küçük bedeninin büyümekte olan uterusunu taşıyamayacağı anlaşılmıştı. Bebek doğduğunda 1.985 kilogram ağırlığında ve 42 santimetre boyundaydı.

Bebeklerle oynama çağındaydın. Annem benim de bebeklerle oynamayı sevdiğimi söylerdi, ama benim onlara dair hatırladıklarım kollarını, bacaklarını koparttığım, saçlarını kestiğimdi. Onu bazen seni bebeğini göğsüne sıkı sıkıya bastırarak oynayışını seyrederken yakalardım; yüzünden fırtına bulutu gibi kapkara bir ifade geçerdi. Olasılıkla kendi çocuğunu hiçbir zaman öyle kucaklayamayacağını düşünür, belki evladının binlerce parçaya ayrılışını kendisi gibi çaresizlik içinde izlemek zorunda kalmayacağını hatırlayarak biraz teselli bulurdu.

Ama annem ne düşünürse düşünsün, Ol'lı birinin aile kurabileceğinin kanıtı önümde duruyordu. Alma adlı o kadın da senin gibi Tip III idi. Hatta senin gibi yürüyemiyordu bile ve tekerlekli sandalyeye mahkûmdu. Yine de şapşalca gülümsemesi olan bir eş bulmuştu kendine ve bebek sahibi olmuştu.

"Bunu Willow'a göstermen gerek," dedi Emma. "Al gitsin dergiyi. Kim görecek ki?"

Kütüphane görevlisinin hâlâ bilgisayarın ekranına dalmış halde oturup oturmadığını yokladım, sonra öksürük krizine kapılmış gibi yapıp öne doğru eğilirken dergiyi ceketimin içine tıkıştırdım.

Emma dergiyi büyüyüp bir gün evlenebileceğini, hatta çocuk sahibi olabileceğini sana ya da anneme kanıtlamak için almamı istemişti. Ama ben onu tamamen farklı bir nedenden ötürü çalmıştım. O yıl anaokuluna başlıyordun. Ve bir gün benim gibi yedinci sınıfa gelecektin. O zaman kütüphaneye gelir ve o aptal dergi eline geçerse, benim gördüğüm şeyi görebilirdin: Alma ile eşi arasındaki muazzam fark ve bebeğinin kolları arasında dev gibi durduğu.

O üçlünün fotoğrafı mutlu bir ailenin görüntüsü değildi benim 9özümde. Bir sirk gösterisi gibiydi. Yoksa o aileyi neden dergiye çıkarsınlar ki? Normal aileler haber haline geliyor muydu?

İngilizce dersinde tuvalete gitmek için izin istedim. Kabine girer girmez sayfayı dergiden yırttım ve resmi paramparça ettim. Hepsini tuvalete atıp sifonu çekerken seni korumak için elimden gelenin ancak bu olduğunu düşünüyordum.

Marin

'Adalet' dendiği zaman insanların aklına erdemle takdis edilmiş bir yasa sistemi gelir, ama benim işim gerçekte kötü bir sitcom programına daha fazla benzer. Bir davada müvekkilim Şükran Günü arifesinde yerel süpermarketten dondurulmuş hindi alan bir kadındı. Tam marketten çıkarken hindi naylon poşetten kayıp düşmüş ve ayağını kırmıştı. Kadın marketi dava etmek istiyordu, ama biz buna poşet üreticisini de kattık ve sonunda mahkemeden (koltuk değneği bile kullanmadan) çıkarken, hindi olayı öncesinde olduğundan birkaç yüz bin dolar daha fazla parası vardı.

Bir başka davaysa, sabaha karşı saat ikide tali yollardan birinde eve dönmek için araba kullanan bir kadınla ilgiliydi. Yolun ortasında dönüş yapmakta olan bir traktörün römorkuna çarpmış ve oracıkta ölmüştü. Eşi römork imalatçısını aracın yanına görünür şekilde ışıklı işaret koymadığı için dava etmek istiyordu. Sürücüye de dava açtık ve talihsiz kocanın hayatının geri kalanını çok sevdiği eşinin maddi ve manevi desteğinden yoksun geçirmeye mahkûm edildiği gerekçesiyle milyonlarca dolarlık bir tazminat talep ettik. Ne var ki, duruşmalar devam ederken karşı tarafın avukatı benim müvekkilimin eşinin o gece sevgilisiyle olan bir randevudan dönmekte olduğunu ortaya çıkardı.

Bazen kazanırsın, bazen kaybedersin.

Ofisimde cep telefonunu elleri arasında sıkı sıkıya tutmuş halde oturan Charlotte O Keefe'ye bakarken, o davanın nasıl sonuçlanacağından aşağı yukarı emindim. "Willow nerede?" diye sordum.

"Fizik tedaviye bıraktım. Saat on bire kadar orada."

"Kırıkları nasıl? İyileşiyorlar mı?"

"Başka bir aksilik olmazsa gayet iyi."

"Birinden telefon mu bekliyorsunuz?"

Bakışlarımı izleyip avucundaki telefonu görünce o şeyi tamamen unutmuş gibi şaşırdı. "Ah, hayır! Yani... Umarım birileri aramaz. Willow'a bir şey olursa bana hemen ulaşmaları gerektiğinden hep açık tutuyorum."

Birbirimize zoraki gülümsemelerle baktık. "Eşinizi biraz daha bekleyelim mi?"

Charlotte'nin yanakları kızardı. "Aslında... O bize bugün katılmayacak-"

Doğruyu söylemek gerekirse, Charlotte arayıp onları mahkemede temsil etme konusunu görüşmek üzere bir toplantı istediğinde şaşırmıştım. Sean O'Keefe bir süre önce Bob'un ofisinden hışımla çıkarken o konudaki düşüncelerini yeterince açık şekilde ifade etmişti. Charlotte arayınca onun dava açmayı kabul edecek kadar yatıştığını düşünmüştüm, ama simdi (özellikle de Charlotte'nin yüz ifadesini incelerken) bundan artık emin değildim. "Ama bir dava açmayı *o da* istiyor, değil mi?" dedim.

Yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Bunu neden kendi başıma yapamadığımı anlamıyorum."

"Birinci nedeni tahmin edeceğiniz gibi: Eşiniz bunu bir aşamada nasılsa öğrenecek. İkincisiyse yasal. Willow'un bakımından ve yetiştirilmesinden eşit derecede sorumlusunuz. Diyelim ki, bir avukat tuttunuz ve doktoru dava edip anlaşma yoluyla tazminat aldınız, ardından da trafik kazasında öldünüz. Eşiniz doktoru kendi başına bir kez daha dava edebilir, çünkü önceki anlaşmada taraf olmamıştır. Bundan ötürü karşı tarafın avukatları süreç sonunda varılacak anlaşmanın ya da yargı kararının ebeveynlerin ikisini de kapsamasını dayatır. Yani Çavuş O'Keefe bu davanın tarafları arasında yer almak istemese bile karara dahil edilecektir ki, daha sonra mahkemeye başvurmasın."

Charlotte kaşlarını çattı. "Anladım."

"Bu bir sorun yaratır mı?"

"Hayır, yaratmaz," dedi. "Ama... Bizim avukat tutacak paramız yok. Willow'un ihtiyaçlarına anca yetişiyor, ucu ucuna yaşıyoruz. Zaten... Bugün burada dava konusunu görüşmemizin nedeni de bu."

Tüm hukuk firmalarının bir davayı alırken ilk yaptığı şey maliyet-kâr analizidir. O'Keefe'ler ile yaptığımız toplantılar arasında bu kadar uzun zaman boşluk olmasının nedeni de buydu; iddiayı uzmanlarla tartışmam, benzer davaları araştırmam ve maddi geri dönüşleri hesaplamam gerekmişti. Uzlaşmayla alınabilecek tazminatın en azından bizim mesaimizi ve uzmanların ücretlerini karşılayacağından emin olduktan sonra müstakbel müvekkilleri aramış ve onlara geçerli bir şikâyetleri olduğunu söylemiştim.

Güven yansıtan bir sesle, "Vekâlet masrafları için kaygılanmanız gerekmez," dedim. "Onlar da varılacak uzlaşmanın parçası olacak. Ancak 8erçekçi bir durum değerlendirmesi yaparsak, karşımıza bilmeniz gereken sŞÇenekler çıkar. Mahkeme dışında varılan anlaşmaların büyük kısmında a»nan tazminat jürinin lehte karar vermesi halinde saptayacağının altında °mr. Mesleki sorumluluk sigortası yapanlar işi o şekilde halletmekten yanadır, çünkü basının işe karışmasını istemezler. Mahkemeye giden dosyaarın yüzde yetmiş beşinde karar davacıdan yana çıkar. Sizin olayınızın özelliği

sonogramların yargı aşamasında en ikna edici delillerden sayılmamaları nedeniyle jüriyi kesin olarak etkilememe ihtimalinin bulunması.

Öte yandan durumunuz kamuoyunda ciddi bir ilgi ve tartışma yaratacaktır."

Charlotte başını kaldırıp yüzüme baktı. "Yani insanlar buna para için kalkıştığımı düşünecek, öyle mi?"

"Öyle değil mi?"

Gözleri doldu. "Bunu Willow için yapıyorum. Onu dünyaya getiren benim ve sıkıntılarını en alt düzeye indirmek için olabilecek her şeyi yapmak da benim görevim. Bu beni bir canavar yapmaz." Parmak uçlarını göz pınarlarına bastırdı. "Yoksa yapar mı?"

Dişlerimi birbirine kenetleyip kâğıt mendil kutusuna uzandım. Bu bir uzmanlık sorusuysa, benim alanımın dışındaydı. Ama kimi şeyleri önceden kestirmek için psikolog ya da toplumbilimci olmak gerekmiyordu.

O dava mahkeme aşamasına geldiğinde sen büyük olasılıkla sende annenin yaptığı şeyin yol açtığı karmaşık sonuçları kavrayacak yaşa ulaşmış olacaktın. Yani tıpkı bir gün evlatlık alındığım söylendiği zaman benim yaşadığım gibi. Öz annenin seni istemediğini düşünmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyorum. Aslına bakılırsa, benim bütün çocukluğum onun için bahaneler yaratmakla geçmiştir.

Hayal 1: Annem kendisini hamile bırakan çocuğa delicesine âşıktı, ama ailesi olayın bırakacağı utanç lekesine dayanamayacağına karar vererek herkese onu İsviçre'delci bir özel okula gönderdiklerini söylemiş, beni de doğar doğmaz vermişti.

Hayal 2: Bana hamile olduğunu anladığında dünyayı kurtarmak için Barış Görevlileri'ne katılmak üzereydi ve başkalarının yaşamsal ihtiyaçlarını bebeğine duyduğu özlemin önüne koymaya karar vermişti.

Hayal 3: Özellikle Amerikan orta sınıfının hayran olduğu bir sinema yıldızıydı ve bekâr anne olduğu öğrenilecek olursa, Orta batı izleyicilerinin ilgisini kaybedeceği düşünülmüştü.

Hayal 4: O ve babam alabildiğine yoksul, büyük mücadele veren çiftçilerdi ve bebeklerinin kendilerinin sunacağından daha iyi bir hayat sürmesini istemişlerdi.

Her kadının hayatında anneliğin anlamını kavradığı, kendisine yeni ufuklar açan bir an olduğunu düşünürüm. Öz annem için bu belki beni hemşireye teslim ettiği ve elveda dediği andı. Beni büyüten anne içinse, mutfak masasının başına oturtup evlatlık alındığımı anlattığı an olmalıydı. Senin annen belki o noktaya söz konusu davayı toplumsal ve bireysel etkilere göğüs germe pahasına açma kararı verirken ulaşıyordu. Bana göre iyi anne olmak, çocuğunu onun iyiliği için kaybetme riskini göze almak demekti.

Charlotte zor duyulacak kadar alçak bir sesle, "İkinci bebeği çok istiyordum," dedi. "O deneyimi Sean ile yaşamak istiyordum. Çocuğumuzu onunla birlikte parka götürmek, salıncağa bindirmek istiyordum. Kurabi-

kayağı yapmayı öğretmek istiyordum. Yaşlandığım zaman benimle ilgilenmesini istiyordum." Başını kaldırıp bana baktı. "Şimdi tersi olacak."

Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Bu dünyaya bir bebek getirebilen bir insanın işler ters gidince o kadar kolay pes edeceğine inanmak istemiyordum. Dümdüz bir sesle, "Bence birçok ebeveyn mutlulukla birlikte yürüyebilecek kimi hüsranların da olabileceğini düşünerek hazırlanır çocuk sahibi olmaya," dedim.

"Her şeyden habersiz saf bir yeniyetme değildim; bir çocuğum vardı, gir yerini yaralarsa Willow'un yardımına koşabileceğimi biliyordum. Kâbus gördüğü zamanlar gecenin bir saatinde kalkıp yanına gidecektim elbette. Ama bazen haftalarca, hatta daha kötü hallerde aylarca *yaralı* kalabileceğini hiç düşünmemiştim. Her geceyi ayakta geçireceğim hiç aklıma gelmemişti. Hiç iyileşmeyecek, iyiye bile gitmeyecek bir hastalıkla doğacağını bilmiyordum."

Bazı evrakları düzeltir gibi yapıp önüme baktım. Annemin beni verme nedeni de umduğu gibi doğmamam olsa ne hissederdim, ne yapardım?

Şeytan'ın avukatı rolüne alenen soyunup, "Willow ne olacak?" diye sordum. "O çok zeki bir çocuk. Hiç doğmamış olmasını istediğini annesinin ağzından duyunca aklından nelerin geçeceğini düşünüyorsunuz?"

Charlotte bocaladı. "Gerçeğin öyle olmadığını bilecek. Onsuz bir hayatı düşünemiyorum bile."

Birden uyarı sinyalleri çalmaya başladı beynimde. "Bir dakika! Bunu sakın söylemeyin. İma bile etmeyin. Bu davayı açacaksanız, Bayan O'Keefe, kızınızın hastalığını önceden bilmiş olsanız, size bir şans tanınmış olsa hamileliği sona erdireceğinize yemin etmeniz gerekecek. Yani bunu yeminli ifadenizde açıkça söylemeniz istenecek sizden." Onunla göz göze gelmek için bekledim. "Bu sizin için bir sorun yaratacak mı?"

Bakışlarını kaçırdı, pencerenin dışında bir yere odakladı. "Hiç tanıladığınız bir insanı özleyebilir misiniz?"

Ben yanıt veremeden kapı çalındı ve Briony başını içeri uzattı. "Böldüğüm için özür dilerim, Marin. Ama saat on bir için randevu verdiğin müvekkilin burada."

"On bir mi?" Charlotte ayağa fırladı. "Geç kaldım. Willow panikleyecek." Çantasını kapıp ofisimden dışarıya fırladı.

"Ararım sizi," diye seslendim arkasından.

Charlotte O'Keefe'nin bana söylediği şeyi öğleüzeri saatlerine kadar üşünmedim ve ancak o zaman kürtaj konusundaki soruma başka bir soruyla yanıt verdiğini anladım.

L.

Sean

Cumartesi gecesi saat 22.00 sularında cehenneme gideceğim kesinleşti.

Cumartesi geceleri size kartpostallardan fırlamış sanısı veren uykulu görüşe sahip her New England kasabasının çift kişiliğe sahip, Yankee dergisinde resmini gördüğünüz gülümseyen adamların yerel barlardan birinde kafayı bulup kendinden geçebileceğini hatırlatan zamanlardır. Yalnız gençlerin kendini gardrobun borusuna asarak intihara kalkıştığı ve üniversiteli oğlanların liseli kızlara tecavüz ettiği zamanlardır Cumartesi geceleri.

Aynı zamanda birilerinin arabasıyla bir başkasına bindirmeşine ramak kaldığını belli eder şekilde zikzaklar çizdiği gecelerdir. O gece bir Camry yol çizgilerini ortalamış halde göründüğünde devriye arabamı bir park levhasının arkasına çekmiş bekliyordum. Aracı görünce tepe lambalarını yaktım ve kenara çekene kadar izledim.

İnip Camry'nin sürücü tarafına yaklaştım. "İyi akşamlar," dedim cam indirilince. "Neden yolu ortalayarak gittiğinizi merak..." Kendimi rahibimize bakar halde bulunca cümlemi tamamlayamamıştım.

Peder Grady, "Ah Sean, sen misin?" dedi. Saçlan nedeniyle Amelia'nın Einstein adını taktığı rahibin üstünde beyaz yakalı resmi giysisi vardı. Gözleriyse parlak ve cam gibiydi.

Duraksadım. "Sürücü belgenizi ve ruhsatınızı görmek zorundayım, Peder."

"Sorun değil," dedi ve torpido gözünü karıştırmaya girişti "Sen sadece işini yapıyorsun," diye mırıldanıyordu. Sürücü belgesini bana vermeden önce üç kez elinden düşürüşünü izledim. o arada arabanın içine göz gezdirdim, ama görünürde şişe yoktu.

"Yolu ortalamış halde gidiyordunuz, Peder."

"Öyle mi?"

Soluğundaki alkolün kokusunu almaya başlamıştım. "Bu akşam içki içtiniz mi, Peder?"

"İçtiğimi söyleyemem..."

Rahiplerin söyleyemeyeceği şey yalandır, değil mi? "Aramdan çıkar mısınız lütfen."

"Elbette, Sean." Sendeleyerek indi ve ellerini ceplerine sokuşturup ön kaputa yaslandı. "Aileni son zamanlarda Pazar ayininde göremiyorum.

"Lens mi kullanıyorsunuz, Peder?"

"Hayır..."

Bu soru yatay bakış nistagmus'u, yani sarhoşluğun da belirtisi olabilecek istemdışı gözbebeği titremesi testinin başlangıcını oluşturuyordu. "Bu ışığı bakışlarınızla izleyin lütien." Kalem fenerimi çıkartıp yüzünden sekiz-on santim kadar uzakta, göz hizasının az üzerinde tuttum. "Sadece gözünüzle izleyip başınızı sabit tutacaksınız," dedim. "Anlaşıldı, değil mi?"

Peder Gray başıyla onayladı. Göz bebeklerini ve ışığa verdikleri tepkiyi kontrol ettim ve kenarlarda son nokta nistagmusu dedikleri şeyin olduğunu gördüm.

"Teşekkürler, Peder," dedim. "Şimdi sağ ayağınızın üstünde durabilir misiniz? Şöyle..."

Benim yaptığım gibi sol ayağını kaldırdı. Biraz sendelemiş, ama ayakta kalabilmişti.

"Şimdi de sol, lütien."

Bu kez öne doğru belirgin şekilde kaykıldı.

"Son bir şey, Peder. Benim için bir ayağınızın ucu diğerinin toPuğuna gelecek şekilde adımlar atarak yürür müsünüz?"

Bankton çok küçük bir yer olduğundan, devriyeye tek çıkardık. Belki Peder Grady'yi bırakabilirdim; tanıdığım en aklı başında adamlardan biriydi ve belki cennette benim için iyi birkaç laf edebilirdi. Ama onun o halde gitmesine izin vermek kendime yalan söylemek olacaktı ki, bu da elbette ki günah işlemek kadar kötü bir şeydi. Oradan pederin evine kadar olan yolda trafiğe kimler çıkabilirdi? Bir buluşmadan eve dönen gençler. İş yolculuğundan dönen bir aile babası. Rahatsızlanan çocuğunu hastaneye götüren bir anne. Korumaya çalıştığım Peder Grady değil o haldeyken incitebileceği, zarar verebileceği insanlardı.

Bunu yapmayı hiç istemezdim, ama sizi madde etkisi altın-

doyken araç kullanmaktan ötürü tutuklamak zorundayım,Peder," dedim. Ona haklarını okudum ve yumuşak bir hareketle devriye aracına yönelttim.

"Arabam ne olacak?" diye sordu.

"Çekilecek. Yarın alabilirsiniz."

"Ama yarın günlerden Pazari"

Merkeze sadece sekiz yüz metre kadar uzaktaydık ve buna şükrediyordum, çünkü tutukladıktan hemen sonra kasabamızın rahibiyle havadan sudan sohbet etmeye daycmabileceğimi sanmıyordum. Merkezde alkollü araç kullanma işlemlerini yap. tim ve Peder Grady'den nefes analizi testine girmesini istedim.

"Talep ettiğiniz takdirde ilave bir test daha yapılması imkânına sahipsiniz. Görevli memurun testi uygulamasına fırsat vermezseniz sürücü belgeniz yüz seksen gün için alıkonulabilir. Bu süre alkollü araç kullanmaktan suçlu bulunmanız halinde ehliyetinizin alınacağı süreye eklenecektir."

"Gerek yok, Sean," dedi Peder. "Senin yargına güveniyorum."

1.5 promil üflediği düşünülürse buna şaşmamak gerekirdi, i

Vardiyam bittiğinden onu eve bırakmayı önerdim. Kilise» geride bırakıp rahip lojmanı olarak hizmet veren küçük beyaz eve doğru yokuş yukarı ilerlerken yol önümde yılan gibi kıvrılıyordu. Evin önüne park ettim ve artık daha düzgün yürüyebilen Peder Grady'ye kapıya kadar eşlik ettim.

Anahtan kilide sokarken, "Bir anma gecesindeydim," dedi.

İçimi çektim. "Açıklamak zorunda değilsiniz, Peder." H

"Yirmi altı yaşında bir gençti. Geçen Salı günü motsiklet kazası... Haberin vardır. Arabama binip eve dönmem gerektiğim biliyordum. Ama annesi yüreği yerinden sökülecek gibi hıçkırıyordu ve kardeşleri darmadağın olmuştu. Orada biraz daha kalarak öylesine büyük bir kaybı biraz daha hürmetle takdir edebileceğimi düşündüm."

Dinlemek istemiyordum. Başka birilerinin sorunlarını ödünç alıp sırtlamaya ihtiyacım yoktu. Ama kendimi rahibe anlayışls başımı sallar halde buldum.

"Birkaç kez kadeh kaldırıldı, birkaç tek viski içildi," diye devam etti Peder Grady. "Bu olay uykunu kaçırmasın, Sean. Bir başkası için doğru şeyi yapmanın bazen insanın

gelen şeyi yapmakla örtûştûğûnü gayet iyi biliyorum."

Kapı açılınca elimde olmadan içeriye göz attım. O eve hiç girmemiştim. Küçücük, yuva hissi veren, duvarlarında çerçevelenmiş mezmurlar, mutfak masasının üstündeki kristal kâsede rengârenk M&M'ler, kanepenin arkasında Patriots flaması olan şirin bir mekândı.

Peder Grady, "Ben biraz uzanacağım," diyerek kanepeye doğru yürüdü.

Onu izledim, yatınca ayakkabılarını çıkardım ve üstünü dolapta bulduğum bir battaniyeyle örttüm. "İyi geceler, Peder," dedim.

Gözleri aralandı. "Yarınki ayinde görüşecek miyiz?"

"Bundan hiç şüpheniz olmasın."

Ama Peder Grady horlamaya başlamıştı bile.

Ertesi sabah Charlotte'ye kiliseye gitmek istediğimi söyleyince, bana kendimi iyi hissedip hissetmediğimi sordu. Genellikle beni Pazar ayinine sürükleyerek götürmesi gerekirdi, ama o gün bir parçam Peder Grady'nin bir gece önceki karşılaşmadan sonra vaaz verip vermeyeceğini merak ediyordu. Kilisede yerimizi alırken aklıma azizlerin günahlan diye bir laf gelince kıs kıs güldüm.

Charlotte koluma çimdiği basarken, "Şşşşt!" dedi.

Kiliseye gitmekten hoşlanmamamın nedenlerinden biri bakışlardı. Merhamet ve acıma benim için birbirine biraz fazla yakın kavramlardı. Mavi saçlı yaşlı bir hanımın her zaman senin için dua ettiğini anlatışını gülümseyerek izler, ama içten içe sinir olurdum. Kim ondan dua etmesini istemişti ki? Benim yeterinden fazla dua ettiğimi anlayamıyor muydu?

Charlotte her zaman yardım önermenin bir kişinin zaafını vurgulama amacı taşımadığını ve bir polis memuru olarak bunu iyi benim bilmem gerektiğini söylerdi. Ama sana bir şey söyleyeyim mi? Ben kentte yolunu kaybetmiş gibi dolaşan bir yabancıya yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorduğumda ya da hırpalanmış bir ev hanımına kartımı verip tatsız bir durumla karşılaşırsa beni arayabileceğini söylediğimde, aslında vermek istediğim mesaj her zaman 'toparlan, etrafına bak ve kendini içine soktuğun sıkınülı durumdan sıyrılmanın bir yolunu bulmaya

çalış' olmuştur. Bana göre kendini hiç beklemediğin anda bir karabasanın içinde bulmakla, kendi karabasanını yaratmak arasında büyük fark vardır.

Orgun başındaki diyakoz çaldığı ilahide fazla yüksek bir perdeye çıkınca Peder Grady yüzünü buruşturdu ve ben de en gelleyemediğim sırıtmayı gizlemek için elimi ağzıma götürmek zorunda kaldım. Önceki gece zavallının başucuna bir bardak su koymak yerine belki de akşamdan kalmanın bilinen rahatsızlık lannı önleyecek bir şey hazırlamam gerekirdi.

Arkamızda bir bebek ağlamaya başladı. Herkesin bizimkinden başka bir aileye odaklanması işime gelmişti. Ebeveynlerin bebeği kiliseden kimin çıkartacağı konusundaki öfkeli fısıldaşmalan kulağıma kadar geldi.

Amelia öteki yanımda oturuyordu ve beni dirseğiyle dürterek ve dudaklanyla işaret ederek kalem istedi. İç cebimden çıkardığım kalemi ona verdim. Avucunu açıp beş kısa çizgi çekti ve bir darağacı çizdi. Adam Asmaca oyunu başlatıyordu. Gülümseyip parmağımla dizine bir 'A' harfi yaptım.

Yerine koydu: _A_A_

'M' yazdım bu kez de. Başını iki yana salladı.

'T'?

ATA

Arka arkaya 'L', 'P' ve 'R' harflerini denedim, ama şansım yoktu. 'S'?

Amelia sıntarak harfi yerine koydu: SATA_

Çözmüştüm. SATAN. Biraz fazlaca yüksek sesle gülünce Charlotte gözlerinde yakıcı ve uyarıcı bir bakışla bize döndü. Amelia sondaki 'N' harfini de koyunca bu kez sen onun avucuna baktın ve "Satan," dedin. "Alıp *satam,* anlamında mı, yoksa bildiğimiz *şeytan* mı?"

Annen kıpkırmızı olup seni kucakladı ve kiliseden çıkardı. Onu birkaç saniye sonra Amelia üe ben izledik. Kilisenin önün' deki basamaklarda yan yana oturuyordunuz ve annenin kucağında ayin sırasında ağlayan bebek vardı.

"Burada ne işiniz var!" diye terslendi bize.

"Yıldırım düşerse dışarısının daha güvenli olacağını düşün' dük." Gülümseyerek bir yerden bulduğu otlan ağzına tıkıştıran bebeğe baktım. "Kısa günün kârı mı?"

"Annesi tuvalete gitti," dedi Charlotte. "Kardeşine ve bebeğe bak Amelia."

"Bebek bakıcılığı için para alacak mıyım?"

"İçeride yaptığın şeyden sonra hâlâ zevzeklik ettiğine inanamıyorum." Ayağa kalktı. "Biraz yürüyelim."

Bir adım arkasından peşine düştüm. Charlotte daima şekerli kurabiye kokardı. Bir zaman sonra bileklerini ve kulaklarının arkasını vanilya ile ovduğunu, bunun pasta şeflerinin parfümü olduğunu öğrendim. Ona âşık olmamın nedenlerinden biri de buydu belki.

Hanımlar için flaş bir haber: Bazılarınız bizim Angelina Jolie gibi ince bilekli, hattan kendine has kızlardan hoşlandığımızı sanıyor olabilir, ama aslında yeğlediğimiz kadın Charlotte gibi olandır: Gömleğine un bulaşmış, ama bunu farketmeyen, etse de umursamayıp öylece Okul Aile Birliği toplantısına giden; egzotik bir tatilden çok yuvayı çağrıştıran bir kadın.

Kolumu ona dolayarak, "Sana bir şey söyleyeyim mi?" dedim. "Hayat harika. Muhteşem bir gün ve ben ailemle birlikteyim ve kilise denen o mağarada oturmak yerine..."

"Keyfini çıkardığına sevindim. Eminim Peder Grady da Willow'un hoş yorumunun tadına doyasıya varmıştır."

"Peder Grady'nin şu sıra daha ciddi sıkıntılar çektiğinden emin olabilirsin."

Otoparkı geçtik ve yoncaların sardığı bir tarlaya yöneldik.

Charlotte, "Bir itirafta bulunmam gerek, Sean," dedi.

"Bunu kilisede daha rahat yapardın. İstersen oraya dönüp..."

"Avukata tekrar gittim."

Birden durdum. "Ne yaptım dedin?"

"Şu doğumla gelen mağduriyet davası konusu için Marin Gates ile buluştum."

"Tanrım! Charlotte..."

"Sean!" Dönüp kiliseye göz attı.

"Bunu nasıl yapabildin! Düşüncelerim hiç önemli değilmiş arkamdan nasıl iş çevirebildin?"

, Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Benim düşüncelerim ne olacak? Onlar senin için önemli değil mi?"

"Elbette öyle, ama burada sözünü ettiğimiz kan emici bir avukatınkiler. Ne yapmaya çalıştıklarını görmüyor musun? On lann tek istediği para. Seni, beni ya da Willow'u umursadıkları yok; tüm o şey yaşanırken ve bittikten sonra kimin canına okunacağını düşünmüyorlar bile. Biz sadece amaca ulaşmakta kullanacaklan birer aracız." Ona bir adım yaklaştım. "Willow'un sorunlan varsa ne olmuş? Kimin yok ki? Dikkat eksikliği ve hiperaktivite sorunu olan çocuklar var, geceleri evden kaçıp alkol ve başka maddeler alan çocuklar var, okulda matematiği sevdiği için diğerlerinden dayak yiyen çocuklar var. Ama ebeveynleri para sızdırmak için bunlardan ötürü başkalarını suçlamaya çalışmıyor."

"Sen Disney World'ü ve Florida eyaletindeki kamu hizmetleri sisteminin yansını gayet huzurlu bir şekilde dava etmeye kalktın ama. Fark nerede?"

"Bizi aptal yerine koydular."

"Ya doktorlar da öyle yaptıysa? Ya Piper bir hata yaptıysa?"

"Yaptıysa yapmıştır!" Omuz silktim. "Tersi sonucu değiştiril miydi? Kırıklardan haberin olsa, sonrasında acil servise yapacağımız ziyaretleri, onun için gösterdiğimiz çabalan önceden bilsen onu daha mı az isteyecektin?"

Bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra kararlı bir ifadeyle kapattı.

O hali ödümü koparırdı.

Uzanıp elini tutarak, "Durmadan bir yerleri alçıyla kaplıysa ne olmuş? Bedenindeki her kemiğin adını biliyor, sarı renkten nefret ediyor ve bana dün gece söylediğine büyüyünce ancılık yapmak istiyor. O bizim küçük kızımız, Charlotte. Yardıma ihtiyacımız yok. Beş yıldır durumu gayet iyi idare ediyoruz ve bundan sonra da öyle olması için kimsenin yardımına ihtiyacımız yok."

Charlotte benden uzaklaştı. "Biz derken tam olarak ne dediğinin farkında mısın, Sean? Sen çıkıp işe gidiyorsun. Haftada bir arkadaşlarınla poker gecesi yapıyorsunuz. Haftanın yedi günü yirmi dört saat Willow ile birlikteymiş gibi konuşuyorsun, ama öyle yaşamanın ne demek olduğu konusunda en ufak bir fikrini bile yok."

"Öyleyse bir hemşire tutarız. Bir yardımcı..."

"Neyle ödeyeceğiz onların parasını? Şimdi durumumuz iyi olabilir ama düşün biraz: Birkaç yıl sonra Willow'un tekerlekli

sandalyesini, yûrûtgeçini, koltuk değneklerini ctlacctk kadar büyük yeni bir arabaya ihtiyacımız olacak. Bizimki şimdiden 350000 kilometreye geldi bile. Sigorta kapsamı dışında kalan ameliyatlannı nasıl karşılayacağız? Daha da büyüyünce evinin durumuna uygun şekilde hazırlanmasını, tekerlekli sandalye rampaları olmasını, diğer tüm şeylerin yüksekliklerinin özel olarak ayarlanmasını nasıl sağlayacağız?"

"Çocuğumun gereksinmelerini karşılayamayacağımı mı söylüyorsun yani?" Sesim gittikçe yükselmeye başlamıştı.

Charlotte'nin diklenen hali bir anda silinip gitti. "Ah, Sean!" dedi. Sen dünyanın en iyi babasısın. Ama... Ama bir anne değilsin."

Kilise tarafından bir çığlık gelince, her an devreye girmeye hazır o içgüdüyle fırladık ve koşarak otoparkı geçtik; ikimiz de Willow'u basamakların dibine düşmüş ve kemiklerinden biri tenini delecek şekilde kırılmış halde göreceğimizi düşünüyorduk.

Ama onun yerine bebeği kendisinden bir kol boyu uzakta tutan ve gömleğinin önünden bir şey akan Amelia ile karşılaştık. "Bu yaratık üstüme kustu!"

Bebeğin annesi koşarak kiliseden çıktı. Kadıncağız Amelia'dan ve bizlerden özür dilerken Willow çimenlerin üstünde oturduğu yerden kardeşinin kötü talihine kahkahalarla gülüyordu.

Charlotte uzanıp bebeği Amelia'dan alıp, annesine geri verirken, "Hep olur böyle şeyler," dedi. "Umarım bir virüs falan kapmamışür."

O Amelia'ya üstünü silmesi için çantasından çıkardığı bir avuç kolonyalı mendili verirken ben de, "Az önceki konu kapandı," diye mırıldandım.

Charlotte annesinin kucağındaki bebeğin yanağından bir ttiakas alırken, "Elbette Sean," dedi. "Sen nasıl istersen."

Fazla rahat bir tonda söylemişti bunu.

O akşam saat altı civarında Charlotte bebekten kaptığı şey her neyse yatağa düşecek kadar hastalanmıştı. Kendini banyoya kapatmış, hiç duramayacakmış gibi kusuyordu. Gece vardiyasında görevliydim, ama devriyeye çıkamayacağım açık şekilde belliydi.

Charlotte yüzünü ıslak havluyla silerken, "Amelia'nm bılim ödevi için yardıma ihtiyacı var," diye mırıldandı. "Ve kızlara yemek hazırlanması gerek."

"Ben çaresine bakarım. Başka neye ihtiyacın var?"

"Ölüm hiç fena olmaz..." Sözünü bitiremeden beni yolundan itip tekrar klozetin önüne çöktü.

Banyodan usulca çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Aşağıya indiğimde sen kanepede oturmuş muz yemeye hazırlanıyordun. "İştahını kapatacaksın," dedim.

"Yemiyorum bunu, babacığım. Onanyorum."

"Onanyor musun?"

Önündeki sehpada çok gerekli olmadıkça eline almaman tembihlenmiş olan bir bıçak vardı. O şeyi sana verdiği için Amelia'yı azarlamayı belleğimin bir kenarına not ettikten sonra ne yaptığını anlamaya çalıştım.

Muzun ortasında bir kesik vardı. Uzanıp sehpanın üstünden Floridadaki otelde verilen dikiş setini aldın ve kapağını açıp iğneyle iplik çıkardın, dikkatle hazırladıktan sonra muzun kabuğundaki kesiği dikmeye başladın.

"Willow," dedim. "Ne yapıyorsun?"

Gözlerini kırpıştırarak bana baktın. "Ameliyat."

İğneyi kendine batırmayacak kadar iyi kullandığına inanacak kadar orada dikildim ve sonra omuz silktim. Bilimin yoluna dikilmek benim harcım değildi.

Mutfakta Amelia'yı masanın üstüne renkli kalemleri, zamk! ve bir tabaka mukavvayı sermiş halde buldum. "Willow'un elinde neden bir meyve bıçağı olduğunu bana söylemek ister misin?" dedim.

"Çünkü benden getirmemi istedi."

"Senden motorlu odun testeresi getirmesini istese garajdakini kapıp gelecek miydin?"

"O şey muzu paramparça edeceğine göre getirmezdim herhalde." Dikkatini bilim projesinden ayırmadan konuşuyordu benimle. İçini çekti. "Bu şey bir felaket. "Sindirim sisteminin nasıl çalıştığını gösteren bir diyagram yapmam gerek ve herkes benimle müthiş dalga gaçacak, çünkü herkes sindirim sisteminin nerede bittiğini biliyor."

"Nerede bitiyor?"

"İ-Ğ-R-E-N-Ç yerde, Baba. İğ-ğğğğ-renç!"

Mutfak tezgahının başına dikilip tavalan ve tencereleri karışmaya başladım. "Akşam yemeğinde gözlemeye ne dersiniz?" Başka seçenekleri yoktu zaten; gözleme pişirmeyi bildiğim tek şeydi. Ama tereyağlı ve salamlı sandviç isterlerse..."

"Annem kahvaltıda da gözleme yaptı," dedi Amelia.

Sen içeriden, "İnsanın içinde çözülüp yok olan dikiş ipliklerinin hayvan bağırsağından yapıldığını biliyor muydunuz?" diye seslendin.

"Bilmiyordum ve şu anda bilmek istediğimi de sanmıyorum."

Amelia mukavvaya zamk sürdü. "Annem daha iyi mi?"

"Hayır, bebeğim. Hâlâ kusuyor."

"Ama yemek borusunu çizmeye söz vermişti."

"Ben yardım ederim sana."

"Sen resim çizemezsin, Baba. Ne zaman resimle anlatmaya dayalı bir oyun oynasak ev çiziyorsun. Cevabı ezberledik artık."

"Yemek borusu çizmek ne kadar zor olabilir ki? Sonuçta bir boru, değil mi?" Elime geçen bir kutuyu inceledim. Ambalajdaki resimden anlaşıldığı kadanyla pişirilecek bir şeydi.

O sırada oturma odasında bir şeyin yere düştüğünü duyduk. Bu meyve bıçağı olmalıydı. Sen yerinde huzursuzca kıpırdandın. "Ben alırım," diye seslendim.

"Acelesi yok," dedin ama hâlâ kıpırdandığını duyabiliyorduk.

Amelia bir kez daha içini çekti. "Bebeklik etmeyi kes, Willow. Neredeyse altına koyuvereceksin."

Birden dikkat kesildim ve dönüp sana baktım. "Tuvalete gitmen mi gerekiyor?"

"Gerekiyor. Hemen anlarım, çünkü tutmaya çalışırken sura-^ Şekilden şekle sokuyor ve..."

"Yeter, Amelia." Oturma odasına gidip senin yanma diz çök-Urri' "Utanacak bir şey yok, tatlım."

Dudaklarını birbirine bastırdın. "Annemin götürmesini istiyo-^beni."

Amelia, "Annem burada değil!" diye söylendi ters bir sesle.

Seni kanepeden kaldınp alt kat banyosuna taşıdım. Kı man alçınla zorlanarak kapıdan geçerken, "Çöp torbalı unuttuk," dedin.

Charlotte o şeyleri alçının kenarına nasıl taktiğini bana latmışti. Spica alçısına alındığından beri o iş bana hiç düşme: ti, çünkü nedense pantolonunu indirmem konusunda garip bir hassasiyetin vardı. Dönüp çamaşır kurutucunun üstündeki kutuya baktım. Charlotte çöp torbalarını orada tutuyordu. "Pekala, dedim. "Bu işte tamamen acemi olduğumdan, yapmam gerekenleri bana sen söyleyeceksin."

"Ama bakmayacağına dair yemin etmen gerek."

"Namusum üzerine yemin ederim."

Dev boxer şortu alçının üstünde tutan düğümü çözdün ve ben seni o şeyi indirebilmek için kaldırdım. Tam şorta elimi atmıştım ki, "Bakışlar yukarı!" diye bağırdın.

"Tamam." Gözlerimi kararlılıkla seninkilere diktim ve ne yaptığımı görmeden şortu indirmeye çalıştım. Sıra çöp torbalarını alçının kasık bölümüne sokuşturmaya gelmişti. Biraz kızararak, "Bu kısmı kendin yapmak ister misin?" diye sordum.

Seni koltuk altlarından tutup kaldırdım ve poşetlerle uğraşırken öylece tuttum. Sonunda, "Hazır," deyince seni klozetin üstüne indirdim.

"Hayır... Biraz daha geri."

Ayarı yapıp bekledim. Ama hâlâ bir ses gelmemişti. "Hadi, Willow," dedim. "Yap artık çişini."

"Yapamam. Dinliyorsun."

"Dinlemiyorum."

"Dinlediğini görüyorum."

"Anne de duyuyor ve..."

"O farklı." Ağlamaya başladın.

Sel yataklan açılınca akış muazzam oldu. O sesin hepsinin senin çişinden gelip gelmediğini anlamak için aşağıya baktım ve bu daha da şiddetle ağlamana neden oldu.

"Bakmayacağını söylemiştin!"

Gözlerimi tekrar yumdum ve el yordamıyla tuvalet kâğıdını aradım.

"Baba!" diye bağırdı Amelia mutfaktan. "Bir şey yanıyor burada!"

Tam küfredecekken anlaşılmaz bir mırıltıyla geçiştirmeyi başardım. Kâğıt rulosunu senin eline tutuşturdum. "Çabuk ol biraz, Willoe'' dedim ve siionu çektim.

Hıçkırarak, "Ama..." dedin, "Ama ellerimi... Ellerimi yıkamam gerek."

"Sonra yıkarsın." Seni kucaklayıp kanepeye taşıdım ve şortu yanına atıp mutiağa koştum.

Amelia ocağın önünde dikilmiş, tavadaki kömürleşmiş şeyleri çeviriyordu. Dumandan öksürerek, "Kurtaramadık galiba," dedi.

"Teşekkür ederim."

Başını sallayarak döndü ve masanın başına geçip işine devam etti. Gözüm yaptığı şeye ilişince irkildim. Yuvarlak ve renkli kimi nesneleri mukavvaya yan yana yapıştırıyordu. Ve o şeyler...

"Amelia!" diye bağırdım. "Onlar benim poker fişlerim."

"Bir sürü var burada. Birkaç tane daha alırsam bağırsaktan tamamlayacağım."

"Onlan kullanabileceğini söyledim mi sana?"

"Kullanamayacağımı da söylemedin."

Oturma odasından, "Ba-baaaaa!" diye bağırdın. "Ellerim!"

"Tamam." Başımı öne eğip ona kadar saydım. "Tamam." içindekileri çöpe atmak için tavaya uzandım ve kızgın sapı elime yapışıverdi. "Hasss.

"Ellerimi yıkamak istiyoru-uuuum!"

"Geldim!" Elimi soğuk suyun altına soktum.

Amelia bir fiş daha yapıştırırken sakin bir sesle, "Gitmişken Willow'un küfür kavanozuna bir çeyrektik atmayı unutma, "dedi.

Saat dokuza gelirken siz kızlar uyumuştunuz, yanık tava ovulmuştu ve gündüzden kalan bulaşıkların olduğu makine Çalıştırılmıştı. Işıkları söndürerek evi dolaştım ve usulca yatak odasına çıktım.

Charlotte bir kolunu başının altına almış halde yatıyordu. Ayaklarının uçlarına basman gerekmez," dedi. "Uyumuyorum."

Yanına çöktüm. "Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"İki beden küçüldüm. Kızlar nasıl?"

"İyiler. Ne yazık ki Willow'un hastası kurtulamadı."

"Ne?"

"Yok bir şey." Sırtüstü uzandım. "Akşam yemeğinde tereyağlı ve salamlı sandviç yedik."

Dalgın bir hareketle kolumu okşadı. "Sende sevdiğim şey ne biliyor musun?"

"Mmmm?"

"Mükemmel bir kıyas oluşturuyorsun benim için. Senin yanında harikalar yaratacak kadar becerikli görünüyorum."

Kollarımı başımın altında kavuşturup tavana baktım. "Ama sen de artık pasta pişirmiyorsun."

"En azından hazır gözleme sandığım şeyleri yakmıyorum.! Gülümsedi. "Amelia iyi geceler demek için uğradığında se biraz çekiştirdi de."

"Ama ben ciddiyim. Crème brûlée, petit four, çikolatalı ekler yaptığını hatırlıyor musun?"

Charlotte, "Sanırım başka şeyler daha önemli hal aldı hayatımızda," dedi.

"Bir gün kendi pasta fırnını açacağını söylerdin. Adını Syllable koymak isterdin..."

"Syllabub."

Adını doğru hatırlamıyor olabilirdim, ama ne anlama geldiğini biliyordum. Sana sormuş ve İngilizlerin en eski tatlısı olduğunu, eskiden malikâne hizmetçüerinin inek sütünü doğrudan içinde elma şırası ya da sherry olan bir kaba sağmasıyla yapıldığını öğrenmiştim. Bana eggnog gibi bir şey olduğunu söylemiş, bir gün yapmayı deneme sözü vermiştin. Yapmıştın da. O gece parmağını tatlı kremaya daldınp göğsümden aşağı kaydırmış, sonra geride kalanlan öperek temizlemiştin.

"Düşlere öyle olur işte," dedi Charlotte. "Yaşamın gerisinde kalırlar."

Yıpranmış yatak örtümüzün üstündeki bir ipliği dalgın dokunuşlarla alarak doğruldum. "Bir evimiz, arka bahçemiz, bir sürü çocuğumuz olsun istedim. Arada sırada çıkılan tatiller. İyi bir iş. Beysbol takımının koçu olmak, kızlarımı kayağa götürmek istedim. Portsmouth Bölge Hastanesinin acil servisindeki her Tanrı'nm belası doktoru ismiyle tanımak değildi istediğim." Ona döndüm. "Onunla her an birlikte olmayabilirim, ama kınlan her

keöiğinln acısını kendi iliğimde hissediyorum. Yemin ederim ki duyuyorum o acıyı. Onun için her şeyi yaparım."

O da döndü ve yüzüme baktı. "Yapar mısın?"

Ve o şeyin olanca ağırlığıyla yatağımızın üstüne çöktüğünü o anda hissettim: Dava. Gelip yaşam alanımıza yerleşen fil.

"Bana çirkin geliyor..." diye mırıldandım. "Onu sevmediğimizi söylermişiz gibi hissediyorum kendimi. Onu sırf... *Öyle* olduğu için sevmediğimizi alenen dile getirmek gibi bir duygu bu benim için."

"Benim ilk aklıma gelen şeylerse öyle bir şeyi onu ilk andan şu saniyeye kadar istediğimiz, sevdiğimiz ve böyle devam etmesini sağlayacağımız için yapmamız gerektiği. Ben aptal değilim, Sean. İnsanların bu konuyu diline dolayacaklannı, benim iyi bir uzlaşmayla alınacak büyük paranın peşinde olduğumu söyleyeceklerini biliyorum. Benim dünya yüzündeki en kötü, en bencil anne olduğumu söyleyeceklerini biliyorum. Başka neler diyeceklerini sen tahmin et. Ama bunların hiçbiri umurumda değil; tek umursadığım Willow. Üniversiteye gidebileceğini, kendi hayatını, düşlediği her şeyi yaşayabileceğini bilmek istiyorum. Dünyanın geri kalanının korkunç bir insan olduğumu düşünmesine değer bu. Başkalarının bu şeyi neden yaptığım konusunda akıl yürütmesi, yanlış şeyler düşünmesi o kadar önemli mi?"

Duraksayıp bir an için tavana odaklandı.

"Bundan ötürü en iyi arkadaşımı kaybedeceğim. Seni de kaybetmek istemiyorum."

Yaşamının pasta şefi olarak geçirdiği döneminde ufacık bir bedene sahip olan Charlotte'nin koca un çuvallan kaldırışını her zaman hayretle izlemiştim. Onda orantısal olarak benim ölçülerinin ve gücümün çok ötesinde bir dayanıklılık vardır. Bense dünyayı siyah ve beyazdan ibaret görürüm ve politik ayak oyunlanyla kariyerimde yükselmeye çalışmak yerine aktif görev kovalayan bir polis olmayı seçmemin nedeni budur.

Ama ya o dava ve söylendiği anda insana rahatsızlık veren hukuki tabir sadece bir sona varıldığı anlamına geliyorsa? Ya dışarıdan bakıldığında o kadar yanlış görünen bir şey aslında karşı bile çıkılamayacak kadar doğruysa?

Elim yatak örtüsünün üstünde kayıp onunkini buldu. "Beni kaybetmeyeceksin."

Charlotte

Mayıs sonuna doğru, 2007

İlk" yedi kırığın bu dünyaya gözünü açmadan önce oluştu. Sonraki dört taneyi doğumundan dakikalar sonra, daha hemşire seni benden alırken yaşadın. Dokuz kemiğin de o ilk olayın ertesinde yaşama döndürülürken kırıldı. Onuncu: Kucağımda öylece yatarken bir 'pop' sesi duydum. On bir: Uykunda yana döndün ve kolun beşiğin kenarına çarptı. On iki ve on üçüncüler uyluk, on dördüncü kaval kemiği kırığıydı; on beşinciyse omurgadaki bir basınç çatlağı. On altıncının nedeni sundurmadan atlaman, on yedincininki bir çocuğun oynarken sana çarpması, on sekizicininki bir DVD kabına basıp düşmendi. On dokuz numaraya yol açanın ne olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Yirminci Amelia senin kenarında oturduğun yatakta zıplayınca, yirmi birinci futbol topuna fazla sert vurunca oldu. Yirmi ikide hazır alçıyı keşfettim ve garaja koca bir hastaneye yetecek kadar stok koydum. Yirmi üç: Uykunda. Yirmi dört ve yirmi beş: Karda kayınca iki ön kolunda birden ve aynı anda. Yirmi altıncı ve yirmi yedinci kırıkların anaokulunda yapılan Halloween partisi sırasında hem uyluk, hem de kaval kemiklerinde oluştu ve kemiklerin deriyi yırtıp çıkmanın eşiğine gelmesine neden olacak kadar kötüydü. Üstelik ben de seni önceki kırıkların sargılarını gizlemek için mumya kılığına sokmuştum. Yirmi sekiz hapşırırken, yirmi dokuz ve otuz mutfak masasının kenarına çarpınca oluşan kaburga kırıkları. Otuz bir: Metal plaka ve altı vida gerektiren bir kalça sırığı.

Ondan sonrasının kaydım tutmayı bıraktım. Disney World'deki kırıklara kadar; onlara da numara değil, Mickey, Donald ve Goofy gibi isimler vermiştik.

Spica alçısı uygulanmasının üstünden dört ay geçince bir tür çift kabuklu deniz yumuşakçası görüntüsü aldı. Bu alçının kesilerek ikiye bölündüğü ve parçaların birkaç saat içinde kırılacak olan ucuz klipslerle birbirine tutturulduğu anlamına geliyor. Ben hemen klipsleri ayakkabılarda falan kullanılan ve 'cırt-cırt' tabir edilen parlak renkli Velcro bantlarla değiştirdim. Zaman içinde üst bölüm

tamamen çıkacak, sen de alt kabuğunun üstünde oturan midye görüntüsüne bürünecektin. Böylece gevşeyen mide ve baldır kasların güçlenecekti.

Dr. Roseriblad'a eöre alt kabuğun içinde iki hafta kadar kalacak, sonra sadece içinde uyur duruma gelecektin. Sekiz hafta sonra vürütgeçle ayağa kalkacak, bundan dört hafta sonra da tuvalete kendi taşına gidecektin.

Ancak asıl ivi haber, okul öncesi eğitime dönebilecek olmandı. Bu kilisenin bodrumunda her sabah iki saat faaliyet gösteren özel bir okuldu. Sınıftaki öteki çocuklardan bir yaş büyüktün ki, bunun nedeni kırıklar yüzünden devamsız olduğundan ilk yılı tekrar etmene karar vermemizdi. Aslında altıncı sınıf düzeyinde okuyabiliyordun, ama toplumsal gelinimin açısından kendi yaşındaki çocuklarla bir arada olman gerekiyordu. Çok fazla arkadaşın yoktu; çocuklar ya tekerlekli sandalyen ve yürütgeçinden korkuyor ya da garip bir şekilde okula alçıyla gelmeni kıskanıyorlardı.

O sabah seni kiliseye götürürken dikiz aynasından bakarak, "İlk ne yapmak istiyorsun?" diye sordum.

"Pirinç masası."

Hayranlık sıralamasında İsa Mesih'ten pek az aşağı yerleştirdiğin Bayan Katie bir kum havuzunu çeşitli renge boyanmış pirinçlerle doldurmuştu ve çocuklar bunları çeşitli büyüklükteki kaplara doldurup boşaltıyordu. Pirinç tanelerinin metal kutularda bıraktığı sesi sever ve bana bunun yağmuru hatırlattığını söylerdin.

"Ve paraşüt," dedin. Bu da çocuklardan birinin diğerleri kenarlarını tutarken içinde koştuğu rengârenk ipek bir çemberdi.

Arabayı park ederken, "Bunun için biraz beklemen gerekecek, Wills," diye yanıt verdim. "Yavaş yavaş."

Arabayı kamyonetin arkasından indirdim, seni oturttum ve geçen yıl okula başlaman sonrasında yaptırılan rampadan yukarıya ittim. İçeride öteki çocuklar paltolarını asıyor, anneler önceki gün kurumaya bırakılmış suluboya resimleri topluyordu.

Bir kadın sana gülümseyerek, "Döndün demek," dedi. Sonra bana baktı. "Kelsey'in hafta sonu doğum günü partisi vardı ve Willow için ayırdığı pastayı paketleyip getirdi. Onu da çağıracaktık, ama parti Jimnastik Pizza da yapılaı ve kendini dışlanmış hissedeceğini düşündük."

'Daıet edilmeyince dışlanmış hissetmedi mi? diye geçirdim içimden, ama gülümseyerek, "Çok düşüncelisiniz," demekle yetindim.

Ufak bir oğlan gelip alçının kenarlarına dokundu. "Vay be! Bu şeyin içinde çişini nasıl yapıyorsun?"

Belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Yapmıyorum," dedin. "Dört aydır çiş yapmadım, Derek. Yani dikkatli olsan iyi edersin, çünkü her an bir volkan gibi patlayabilirim."

"Willow," diye mırıldandım. "Kışkırtıcı olmanın gereği yok."

"Ama o başlattı ve..."

"Willow." İlginin bir noktaya yoğunlaştığını farkeden Bayan Katie bizi doğru eeliyordu. İkiye bölünmesine rağmen hâlâ oldukça aykırı görünen afçı gözüne ilişince bir an bocaladı, ama hemen toparlanaı. "Seni gördüğüme çok sevindim." Yanında yardımcısı Sylvia vardı. "Biz annesiyle biraz konuşurken *sen* Willow ile ilgilenır misin, Sylvia," dedi.

Onu koridor boyunca izledim. Tuvaletleri geride bırakıp hem müzik odası, hem de spor salonu olarak işlev yapan yere geldik. Dönüp, "Willow'un geleceğini haber verdiğinde o Deden alçısından çıkartıldığını düşünmüştüm, Charlotte," dedi.

"Çok yakında çıkacak. Bu bir geçiş aşaması sadece," Ona gülümsedim. "Buraya dönmek için gerçekten çok heyecanlanıyordu."

"Bence bazı şeyleri biraz aceleye getiriyorsun ve..."

"Gerçekten sorun olmayacak. Harekete ihtiyacı var. Bir yerini kırsa bile öyle bir olay bu aşamadan sonra evde hareketsiz oturmasından daha fazla zararlı olmayacak onun için. Ayrıca bu haldeyken diğer çocukların ona zarar vermesi kaygısından da kurtulmuş oluyorsun. Biz onu gıdıklıyor, hatta şakadan güreşiyoruz bile."

"Evet ama bunları evde yapıyorsunuz. Okul ortamında... Burada daha riskli."

Aslmda ne demek istediğini anlamıştım: *Bizim ortamımızdayken ondan biz soruniuyuz.* Engelli Amerikalılar Yasası'na rağmen Ol forumlarında okuduğuma göre özel okulların iyileşmekte olan bir hastanın evde tutulmasının görünüşte çocuğun kendisi için daha iyi olacağı tavsiyesinde bulunuyordu, ama asıl neden sigorta primlerinin kaza riskiyle beraber yükselmesiydi. Bir Madae-22 durumu, başka bir içinden çıkılmaz çelişki daha: Ayrımcılık yapıldığı gerekçesiyle dava açabilirsiniz, ama kazansanız bile geri dönaüğünde çocuğunuza farklı davranılır.

"Kimin açısından daha riskli?" dedim. Yanaklarım yanmaya başlamıştı. Kızımı buraya getirmek için okul ücretini ödedim-Onun buraya kabul edilmeyeceğini bana söyleyemezsin, Kate. Bunu gayet iyi biliyorsun."

"Gelemediği ayların ücretini memnuniyetle geri ödeyeceğim sana. Ve Willow'un buraya kabul edilmeyeceğini asla söylemem

sana; onu çok seviyoruz ve özledik. Sadece güvende olmasını istiyoruz." Başını salladı. "Duruma bir de bizim açımızdan bak. willow önümüzdeki yıl ilkokulun hazırlık sınıfına başladığında tam zamanlı bir yardımcısı olacak. Bizim burada bu tür imkânlarımız yok."

"Öyleyse yardımcısı ben olurum. Onunla kalırım. Sadece..." Sesim körpe bir dal gibi kırılıvermişti. "Yeter ki normal olduğunu hissetmesine izin verin."

Kate yüzüme baktı. "Sınıftaki annesi yanında kalan tek çocuk olması kendini normal hissettirecek mi sence ona?"

Öfkeden dilim tutulmuş halde koridora çıktım ve Bayan Sylvia'ya alçının cırt-cırt bantlarını gösterdiğin giriş holüne doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Yanınıza gelince gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarını geri itmeye çalışırken, Gitmemiz gerek," dedim.

"Ama ben Pirinç Masası oynamak istiyorum ve..."

Peşimden gelen Kate, "Benim daha iyi bir fikrim var," dedi. "Bayan Sylvia sadece sana ait olacak ve evde oynayabileceğin kocaman bir torba pirinç hazırlayabilir. Arkadaşlarına merhaba demek için uğramana Hepimiz çok sevindik, Willow."

Aklın karışmış halde bana döndün. "Anneciğim... Neden kalamıyorum?"

"Bunu daha sonra konuşuruz."

Hemen ortadan kaybolan Sylvia elinde koca bir poşetle geri döndü. "İşte pirinçlerin, benim tatlı balkabağım."

"Size bir *şey* soracağım," dedim öğretmenlerin ikisini de ayrı ayrı süzerek, "İnsan içine dahil olamadığı bir hayatı neden istesin ki?"

Tekerlekli sandalyeni iterek okuldan çıkarken hâlâ o kadar öfkeliydim ki, bir zamandır tamamen sessiz olduğunu farketmem birkaç dakikamı aldı. Minibüsün yanında sana baktığımda yüzünün gözyaşlarıyla ıslanmış olduğunu gördüm.

"Önemli değil, anne," dedin. Sesinde beş yaşındaki bir çocuğun sahip olmaması gereken bir teslimiyet seziliyordu. "Ben de zaten kalmak istemiyordum."

Bu yalandı elbette; arkadaşlarını görmeye can attığını biliyordum.

"Bu nasıl bir şey, biliyor musun?" diye devam ettin, "Irmağın içinde bir kaya vardır ve su sanki o kaya orada değilmiş gibi iki yanından akıp geçer. Sen Bayan Katie ile konuşurken öteki çocuklar da tıpkı öyle davrandı."

O öğretmenler (ve elbette çocuklar) senin ne kadar kolay inci. nebileceğini nasıl oluyor da göremiyorlardı?

Eğilip alnına bir öpücük bıraktım. "Sen ve ben bu Öğleden sonra o kadar çok eğleneceğiz ki, ne olduğunu şaşıracaksın," diye söz verdim. Eğilip seni sandalyeden almak için kucakladım, ama bantlardan biri açılıverdi. "Tün be!" diye mırıldandım. Ben bantı sağlamlaştırmaya uğraşırken bu kez de torba kucağından düştü.

"Pirinçlerim!" diye bağırdın ve içgüdüsel bir hareketle almak için eğildin.

Ve o 'çıt' sesini işte tam o anda duydum. Taze bir dalın kırılmasında, bir *piz* elmasından alınan ilk ısırığın koparılmasında çıkan sese benziyordu.

"Willow..." dedim, ama çoktan anlamıştım; gözlerinin akı şimşek mavisine dönüşmüş, özellikle de kötü bir kırık oluştuğu zamanlardaki gibi uykulu bir yarı trans haline girmeye başlamıştın.

Seni kamyonete yerleştirdiğimde gözlerin neredeyse tamamen kapanmıştı. "Bana nerenin acıdığını söyle, bebeğim," diye yalvardım, ama cevap vermedin. Bileğinden başlayıp yukarıya doğru yavaşça yoklayarak hassas noktayı aramaya Koyuldum. Omuzunun altında bir noktaya ulaştığımda sızlanır gibi bir ses çıkardın. Ama daha önce de kolunu kırmıştın ve bu seferkinde ne kırık kemik deriyi zorlayacak şekilde çıkıntı yapmıştı, ne de öncekiler gibi doksan derecelik bir açı. Öte yandan kol kırığı senin öyle bir uyku haline kaymanı gerektirecek ciddiyette değildi. Kırık bir iç organı etkilemiş olabilir miydi?

Hemen okula dönüp ambulans çağırabilirdim, ama gelecek sağlık teknisyenlerinin benim bilmediğim bir şey yapmasına olanak yoktu. Üstelik hem gelmelerini beklerken, hem ae durumu anlatırken zaman kaybedecektim. Telaşla kamyonetin arkasına göz gezdirdim ve kırığa destek olarak kullanabileceğim kalınca bir dergi buldum. Bunu Koli bandıyla koluna bağladıktan sonra dua ederek direksiyona geçtim.

Senin durumundaki biri için alçı da ayrı bir risk faktörüydü. Her alçının bitimi ayrı bir zayıf nokta oluşturuyordu. Kalça, baldır ya da omurga kırığı olmadığı sürece olabildiğince bandaj ya da daha yumuşak malzemelerle durumu idare etme yoluna gidiliyordu. Bunlarla daha az acı duyabiliyordun, ama ötekiler şimdi olduğu gibi sessiz ve durağan hale geçmene neden oluyordu ki, öyle durumlarda doğrudan acil servise gidiyordum.

Hastanenin otoparkına girince engelliler için ayrılan yere park

edip seni triyaja taşıdım. Görevli hemşireye, "Kızımda osteogenesis imperfecta Var," dedim. "Kolu kırıldı."

Kadın dudaklarını büzerek baktı bana. "Tıbbi tanı yapmadan önce uzmanlık eğitimini tamamlasanız nasıl olur?"

"Bir sorun mu var, Trudy?" Tıraş olmaya yeni başlamış kadar genç görünen bir doktor ben yanıt veremeden duruma dahil olup yanımıza gelmişti. "Ol dendiğini mi duydum?"

"Evet," diye atıldım. "Sanırım üstkol kemiği."

"Hemen bakalım. Ben Doktor Dewitt. Kızınızı bir tekerlekli sandalyeye koyalım mı?"

"Böyle ivi," dedim seni kollarımın arasında biraz yükseğe kaldırarak. Radyolojiye giderken ona durumun geçmişini anlattım. Sözümü sadece bir kez, röntgen teknisyenini bızı en öne almaları konusunda ikna etmek için kesti. Seni röntgen masasına yatınken, "Tamamdır," dedi. "Şimdi şu şeyi birazcık şöyle alacağız."

"Hayır!" dedim bir adım öne çıkarak. "Makineyi kıpırdatamazsınız, değil mi?"

"Şey..." dedi Dr. Dewitt. "Genelde yapmayız bunu."

"Ama aslında *yapabilirsiniz,* öyle mi?"

Bana baktı ve cihazı ayarlamaya devam etti. Ağır kurşun yeleği göğsüne koyarken ben de filmin çekilebilmesi için geriledim.

"İyi iş çıkardık, Willow," diye mırıldandı doktor. "Şimdi de önkolun bir filmini alalım."

"Hayır," dedim bir kez daha.

Doktor yüzüme biraz bıkkınlık yansıtan bir ifadeyle baktı. "İşimi yapmama izin verin lütfen, Bayan O'Keefe."

Ama ben de işimi yapıyordum. Bir yerin kırıldığı zaman çekilen röntgen sayısını en aza indirmeye çalışır, hatta tedaviye katkısı olmayacak kaaar bariz kırıklarda hiç çekilmemesini tercih ederdim. "Bir tırık olduğunu zaten biliyoruz," dedim. "Kemiğin beden içinde yer değiştirmiş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

Kendi lisanında konuştuğumu duyan genç adamın kaşları kalkmıştı. "Hayır."

"Öyleyse tibia ve fibula'dan röntgen almanız gerekmiyor, değil mi?"

"Şey... Bu duruma göre değişir aslında."

"Kızımın şimdiye kadar ne miktarda X-Işını aldığı ve hayatının geri kalanında bunun kaç mislini alacağı konusunda herhangi bir "kriniz var mı, Doktor?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Siz kazandınız. Önkol röntgeni çekmeme gerek yok."

Filmin banyodan çıkmasını beklerken ben de senin sırtını ovdum. Bir kemiğin kırıldığı zaman gittiğin yer her neresiyse, yavaş yavaş geri geliyordun. Biraz kıpırdanıp sızlandın. Ve ürperdin ki, bu canının daha da fazla yanmasına neden oluyordu.

Kapıya gidip teknisyenden seni sarabileceğim bir battaniye iatedim ve Dr. Dewitt'in elinde röntgenlerinle geldiğini gördüm. "Willow üşüyor," deyince hemen beyaz gömleğini çıkararak odaya girdi ve senin omuzlarına sardı. "İyi haber şu," dedi. "Willow'un öteki kemiği gayet iyi kaynıyor."

"Öteki mi? Hangi *öteki* kemik?"

Doktor filmin üstkola denk gelen bir noktasını işaret edene kadar soruyu yüksek sesle sorduğumun farkında bile değildim. Gösterdiği yere baktım. Görmek kolay değildi, çünkü kolajen kemiklerinin filmlerde çok net çıkmasını engelliyordu. Ama yine de sağlıklı bir kaynamanın belirtisi olan hafif kabartıyı seçebildim.

Suçluluk duygusu bir hançer gibi saplandı yüreğime. Ne zaman incinmiştin ve benim bundan nasıl haberim olmamıştı?

Doktor gözlerini kısarak, "İki haftalık falan olmalı," dedi.

İşte o zaman hatırladım! Bir gece yarısı tuvalete götürdüğümde seni neredeyse düşürüyordum. Sarsıntıda bir şey olmadığına inanmamı sağlarken beni üzmemek için yalan söylemiştin.

"İnanılması güç bir durum, Willow." Doktor ışıklı panoya koyduğu filmde bir yeri işaret etti bu kez de. "İnsan bedeninde Kırılması teknik olarak en zor kemiği kırmışsın: Kürek kemiği." Gerçekten de skapula'dan aşağı inen temiz çizgi görülebiliyordu. "Ve öyle bir kıvrım yapıyor ki, darbeyle kırılması neredeyse olanaksız."

"Ne yapacağız öyleyse?" diye sordum.

"Zaten spica alçısı içinde. Bu bir tür mumya sargısı gibi ve yapabileceğimiz en iyi şey kol askısı. Birkaç gün acı verebilir, ama alternatifi zalimce ve alışılmadık türden bir ceza gibi geliyor bana."

Kolunu bir kuşun kırık kanadı gibi göğsünün üst bölümüne bandajladı.

"Çok mu sıkı oldu?"

Başım kaldırıp ona baktın. "Bir seferinde köprücük kemiğimi kırmıştım. O dana fazla acı vermişti. Kemiğin tıbbi adı klavikula'dır ve 'küçük anahtar' anlamına gelir, çünkü göğüs bölgesindeki tüm kemikleri birbirine bağlayan bir anahtar gibidir. Doğru,

değil mi?"

Dr. Dewitt'in ağzı açık kalmıştı. "Sen televizyondaki şu harika çocuk doktor Doogie Howser falan gibi bir şey misin yoksa?"

Gülümseyerek, "Çok okur," dedim.

"Skapula, sternum, xiphioid," diye ekledin. "Hepsini heceleyebilirim de."

"Vay be!" Doktor kızardı. "Yani... 'Hayret' demek istedim. Benim ilk Ol hastamsın. Kontrol edilmesi zor bir şey olmalı."

"Evet, öyledir," dedim.

"Konuk ortopedi uzmanı olarak çalışmak istersen, yakasında adın yazan bir doktor önlüğü seni bekliyor, Willow." Bana döndü. "Ve siz de eğer konuşacak birisine ihtiyaç duyarsanız..." Cebinden bir kartvizit çıkartıp uzattı.

Alıp cebime tıkıştırdım. Utanmıştım. Bu olasılıkla sıradan bir nezaket jesti değildi. Yetersizliğimin kanıtı olan iki kırığı gösteren filmler hâlâ ışıklı panoda duruyordu. Çantamda bir şey arar gibi yaptım, ama aslında onun gitmesi için zaman kazanmaya çalışıyordum. Sana önce bir lolipop ikram ettiğini, sonra da veda ettiğini duydum.

Senin için en iyisinin, hak ettiğinin ne olduğunu bildiğimi iddia ederken seni eerektiği şekilde Koruyamadığımı öğrenıvermiştim. O davanın açılmasını gerçekten senin için mi istiyordum, yoksa o aşamaya kadar yaptığım yanlışların kefareti olarak mı?

Örneğin bir bebek istemem. Tekrar hamile kalamayacağımı öğrendikten sonra aylar boyunca duşun altında dikilmiş, sular yüzümden akarken her nasıl olursa olsun bir bebeğe sahip olmak için dua etmiştim.

Düşüncelerden silkinip eğildim ve seni kaldırıp (sağ omzun kırık olduğundan) kalçama sol taraftan oturtarak kucakladım ve odadan çıktım. Doktorun kartı sanki cebimi yakıyordu. Dikkatim öylesine dağılmıştı ki, biz hastane kapısından çıkarken içeri girmek için hamle yapan küçük bir kıza neredeyse çarpıyordum.

"Ah, tatlım!" dedim geri çekilirken. "Özür dilerim."

Senin yaşlarındaydı ve annesinin elini tutmuştu. Pembe bir tutu ile üstlerinde kurbağa suratları olan ayakkabılar giymişti. Ve başında hiç saç yoktu.

Sana olmasından nefret ettiğin bir şey yaptın: Gözlerini dikip ona merakla bakmaya koyuldun.

Küçük kız da aynısını sana yapıyordu.

Yabancıların tekerlekli sandalyedeki bir kıza gözlerini dikip baktığı, bu dünyaya dair öğrendiğin ilk şeylerdendi. Sana gülünç yip merhaba demeni, böylece doğarnn bir tür garipliği değil, bir insan olduğunu anlamalarım sağlamayı öğretmiştim. Amelia senin en ateşli koruyucundu; bir çocuğun sana aval aval baktığını gördüğü zaman doğrudan yanına gider ve odasını temiz tutmaz ya da sebze vemezse kendisine de aynı şeyin olacağını söyleyiverirdi. Hatta oirkaç çocuğu ağlattığı da olmuştur. Öyle durumlarda fazla müdahale etmem, çünkü o tür olaylar seni gülümse tir ye görünmez olmaya çalışmak yerine tekerlekli sandalyende daha dik oturmanı sağlar.

Ama o gün karşılaştığımız şey farklıydı; bir eşitlik durumu söz konusuydu.

Dudaklarımı şakağına dokundururken, "Willow," diye fısıldadım.

Kızın annesi bana baktı. Hiç konuşmamamıza rağmen aramızda binlerce sözcük gidip geldi. Başım selam verir gibi belli belirsiz salladı; ben de aynısını yaptım.

Yürüyüp baharın son demlerinden kalma, kimyon ve asfalt kokulu bir güne çıktık. Gözlerini kısıp gölge etmesi için kolunu gözlerinin üstüne kaldırmak istedin, ama gövdene sıkı sıkıya bağlı olduğunu hatırladın. "Şu kız," dedin, "Neden öyle?"

"Hasta olduğu için. ilaçlarını aldığı zaman öyle oluyor."

Bunu bir an düşündün. "Ben çok şanslıyım. Benim ilaçlarım saçlarıma bir şey yapmıyor."

Senin yanında ağlamama konusunda çok dikkatliyimdir, ama bu kez kendimi tutamadım. Gövdenden çıkan dört işlevsel uzvundan üçü kırık halde kucağımdaydın. Ne zaman oluştuğunu bile bilmediğim, iyileşmeye yüz tutmuş bir kırığa dayanmıştın haftalardır.

"Evet," dedim. "Şanslısın."

Elini yanağıma koydun. "Her şey yolunda, anneciğim."

Sonra kolunu boynuma atıp, tıpkı benim sana acil serviste yaptığım gibi tam sırtındaki kırığın olduğu yeri okşadın.

Sean

"Durl Seni lanet olası!"

Elimde spray boya kutusuyla boş otoparkta koşuyordum. Oğlan benden epey ilerde ve otuz yaş gençti, ama elimden kaçamayacaktı. Beni öldürse bile (ki gövdemin yanındaki yara bunu yapabileceğinin kanıtıydı) onu yakalayacaktım.

Mevsim normallerinin üzerinde sıcakların yaşandığı bahar günlerinden biriydi ve kent merkezindeki havuzun etrafında dolaşan genç kızların sandaletlerinin topuklarında bıraktığı sesler bana genç olmanının kişiye kendini nasıl hissettirdiğini hatırlatmıştı. Hatta öğle tatilinde üstüme bir şort çekip havuza dalıp çıktığımı da inkâr edecek değilim.

Bir süredir yüzmeye gitmiyorduk, çünkü sen spica alçısı içinde yüzemezdin ve biz seni yalnız bırakmak istememiştik. Yüzmek kadar istediğin bir şey yoktu, ama ardı ardına gelen kırıklar nedeniyle dersleri bırakmak zorunda kalmıştın. Charlotte su geçirmeyen (ve can yakacak derecede pahalı olan) su geçirmez fiber alçıları keşfettiğinde bile her seferinde bir bahane yaratıp yüzme derslerini geçiştirmeyi başardın. Gayet huysuz bir ergenlik öncesi dönemi geçiren Amelia bile arada sırada bir havuz partisine ya da plaja giderek aksilikte seni geride bırakıyordu. Günün büyük bölümünü bir kenarda yüzünü asarak geçiriyor ya da Internet'te geziniyordun. Hatta unutulması zor bir örnekte Internet'te başlatılan bir açık artırmaya girerek yapılması için ne paramızın, ne de yerimizin olduğu bir havuz için teklifte bulunmuştun. Bazen (kışın donuk, yazın klorlu) suya karşı bir takıntın olduğu düşüncesine kapılıyordum, ama aslında tek istediğin, yapamayacağın şeyler için öykünmekti.

Hepimiz gibi yani.

Ve o gün de saçlarımdaki klor kokusunu eve gittiğimde senden nasıl saklayacağımı düşünüyordum. Arabanın camları saçlarımın kuruması için açık halde parktan geçerken bir gencin duvarlara sprey boyayla güpegündüz grafitiler yaptığını gördüm.

Beni neyin daha fazla öfkelendirdiğini bilmiyorum; oğlanın kamu malına zarar vermesinin mi, yoksa bunu saklamaya gerek bile görmeden yapmasının mı? Arabayı park edip usulca arkasından yaklaştım.

"Heyl Ne yaptığmı bana da anlatsana."

îş üstünde yakalanmıştı; hızla bana döndü. Uzun boylu, ipince, san saçları püskül gibi sarkan ve üst dudağmda biçimsiz bir bıyık olan yeniyetmenin tekiydi. Gözleri bir an için benimkilerle buluştu, sonra elindeki sprey boyayı atıp kaçmaya başladı.

Fırlayıp peşine düştüm. Oğlan parktan çıkıp bir üst geçide koştu ve oraya ulaşamadan ayakkabılarının tekini çamurda düşürdü. Tökezlemesi ona yetişmemi sağlamıştı; olanca ağırlığımla yüklenip onu yandaki beton duvara yasladım. Bir kolumu boğazına dayarken, "Sana bir soru sordum orada," dedim. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Nefes almaya çalışarak kolumun altında debeleniyordu. Ve ben bir an için kendimi onun gözünden gördüm. Ben görevini insanları itip kakmak için kullanmaktan hoşlanan polislerden değildim. Öyleyse o kadar sert tepki vermemin nedeni neydi? Biraz gevşeyip düşününce bunun yanıtını buldum: Mesele oğlanın duvarları boyamasında değil, ben ortaya çıkınca pişmanlık belirtisi göstermemesindeydi. Kaçmıştı. Çünkü kaçabileceğini düşünmüştü.

Kolumu çekip geriye doğru bir adım attım.

Çocuk öksürerek iki büklüm oldu. "Hasss... Ne yaptığını sanıyorsun seni"

"Özür dilerim." dedim. "Bak bu şey... Üzgünüm."

Yüzüme köşeye sıkışmış bir hayvan gibi bakıyordu. "Başladığın işi bitir. Tutukla beni."

Bakışlarımı kaçırdım. "Defol. Kararımı değiştirmeden buradan git." Anlık bir sessizlik oldu. sonra hızla uzaklaşan ayak sesleri duydum.

Sırtımı üst geçidin beton duvarına dayayıp gözlerimi yumdum. Son günlerde öfke içimde bir gayzer gibi kaynıyor, düzenli aralıklarla patlamak için bahane kolluyordu. Ve bazen piyango az önceki gibi bir yeniyetmeye çıkıyordu. Ama bu bazen de çocuğum oluyor, kendimi Amelia'ya bir tabağı televizyonun üstünde bırakmak gibi normal zamanlarda önemsiz kabul edeceğim bir şey için bağırır halde buluyordum. Bazen de canım ta-

vuk isterken biftek pişirmiş olmasından, gece vardiyasından sonra uyurken çocukları sessiz tutamamasından, kendi anahtarlarımı bulamamaktan ötürü Charlotte'yi suçluyordum. Bir şeyler her zaman bana öfkelenecek birileri olduğunu düşündürüyordu.

Mahkemelere yabancı biri değildim. Dava açmışlığım da vardı. Bir seferinde Ford'u bana arızalı diskleri olan araba satmaktan ötürü dava etmiştim. Bunun onların hatasmdan kaynaklanıp kaynaklanmadığı hiçbir zaman kesinlik kazanmadı, çünkü anlaşma yoluna gittiler ve verdikleri parayı şimdiki kamyonetimi almak için kullandım. Biz böylece senin tekerlekli sandalyeni istediğimiz yere götürebilirken, eminim ki kesilen 20.000 dolarlık çek de Ford için sıradan bir muhasebe kayıdı haline gelip anında unutuldu/

Ama bu kez durum farklıydı; açılacak dava sadece bize yapılan bir şeyi kapsamayacak, senin dünya yüzündeki varlığını sorgulayacaktı. Kolayca tatminkâr bir anlaşma sağlayıp meseleyi kapatabileceğimizi düşünerek rahatlama seçeneği bulunsa da, o parayı almak için yalan söyleyeceğim gerçeğini kendime yediremiyordum.

Charlotte içinse öyle bir sorun yok gibiydi. Ve bu da beni düşünmeye sevk ediyordu: Başka ne konularda yalan söylemeyi kabullenmiş olabilirdi? Mutlu muydu? Her şeye bensiz ya da sensiz yeniden başlamış olmayı hiç aklından geçirmiş miydi? Beni seviyor muydu?

Hayatının geri kalanını rahat geçirmeni sağlayacak bir dava açmayı reddedip, lise basketbol maçlarında, mezuniyet balolarında görev yapmak üzere ilave vardiyalara yazılarak şuradan buradan toplayacağım birkaç kuruşla sana özel şilte, elektrikli engelli sandalyesi, durumuna uyarlanmış araba almaya çalışmak (ve olasıklıkla bunları zamanında sağlayamamak) beni nasıl bir baba yapardı? Ve tam tersi, ne tür baba o şeyleri evladının dünyaya hiç gelmemiş olmasın! diler gibi davranarak toparlama riyakârlığında bulunurdu?

Başımı dayadığım betondan çekmeden gözlerimi açtım. Sen Ol hastalığıyla doğmasaydın da bir trafik kazasında felç olsaydın ne yapardım? Bir avukata gidip seni o hale koyan kazanın tüm raporlarının incelenmesini, olaya karışan araçların o modellerinde çarpışmaya yol açabilecek bir eksiklik olup olmadığının araştırılmasını sağlardım. Yani incinmenden sorumlu kişilerin bunun bedelini ödemesi için çaba sarf ederdim. Bir kusurlu doğum davası bundan çok mu farklı sayılırdı?

Öyleydi. Öyleydi, çünkü o iki sözcüğü - *kusurlu doğumu* - sabah tıraş olurken aynanın önünde kendi kendime mırıldandı, ğımda bile midem bulamyordu.

Cep telefonum çalmaya başlayınca silkinip doğruldum ve arabamdan epey uzakta olduğumu ancak o zaman hatırladım, 'Alo?"

'Benim, Baba.' dedi Amelia. "Annem beni almaya gelmedi.*

Saatime göz attım. "Derslerin iki saat önce bitmiş olması gerek."

"Biliyorum. Evde de yok ve cep telefonunu açmıyor."

"Hemen geliyorum," dedim.

On dakika sonra Amelia suratı asılmış halde devriye arabasına biniyordu. "Harikal" diye homurdandı. "Eve polis arabasıyla bırakılmaya bayılıyorum. Yarın dedikoduları dinle artık!"

"Şanslısın, küçük drama kraliçesi. Artık tüm kent senin bir polis kızı olduğunu biliyor."

"Annemle konuştun mu?"

Denemiştim, ama Amelia'nın da söylediği gibi telefonunu açmıyordu. Bunun nedeni arabayı evin önünde park ettiğimde ve onu seni minibüsten farklı bir dikkatle indirişini gördüğümde anlaşıldı: Kolunun spica alçısının üstünden görülebilecek şekilde gövdene sabitlemiş yeni bir bandajın daha vardı.

Park ettiğim araçtan indiğimizi gören annen telaşla doğruldu. 'Amelia! Ah. Tanrım! Seni unuttum."

Amalia eve yönelirken, "Yeni bir durum değil." diye söylendi.

Seni annenin kucağmdan aldım. "Ne oldu. Wills?"

"Skapula'mı kırdım." dedin. "Kırılması zor yerdir."

Charlotte. "Kürek kemiği." diye açıkladı. 'İnanabiliyor musun buna? Hem de tam ortasından."

'Telefonun kapalı.'

'Şarjı bitmiş olmalı.'

"Beni hastaneden arayabilirdin.'

Dönüp yüzüme baktı. 'Beni azarlamayacaksın herhalde. Sean. Biraz *meşguldüm* ve...'

'Kızımın incindiğinden haberdar olmayı hak etmediğimi *rni* düşünüyorsun?"

"Sesini biraz alçaltabilir misin?"

"Neden? Neden herkes duymasın bunu? Nasılsa davayı açınca herkesin haberi olacak ve..."

"Bunu Willow'un önünde tartışmayacağız..."

"Öyleyse bu aşamayı hızlı geçsek iyi olur, çünkü bu konuda edilecek ve kulağa çirkin gelecek her sözcüğü yakında duya« cak."

Charlotte'nin yüzü kızardı, seni kollarımın arasından alıp eve taşıdı. İçeriye girdiğimizde kanepeye yerleştirip eline televizyonun uzaktan kumandasını tutuşturdu ve peşinden gitmemi bekleyerek mutfağa yürüdü.

Ve eşikten adımımı atar atmaz parladı: 'Senin derdin ne?'

"Derdim mi? Amelia'yı dersler bittikten sonra iki saat boyunca okulda bırakan sensin..."

"Bir kaza oldul"

"Kaza demişken şu kırıktan da söz etsek mi?'

'Önemli bir şey değil.'

"Sana bir şey söyleyeyim mi. Charlotte: Bana gayet önemli gibi göründü!"

'Seni arasam ne yapacaktın ki? İlave mesaiye kalmadığın belli. Bu da gelir kaybı ve son olay eklendiği zaman daha da dara düştüğümüzün ilanı."

Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Lanet olası dava meselesi bir kez daha gündeme geliyordu. Görünmez mürekkeple yazılmış satırlar birden mahkeme dosyalarında net bir şekilde okunur olacaktı: Sean *O'Keefe kızının özel gereksinmelerini karşılayacak gelire sahip değildir. Davanın özünde yatan mesele de budur.*

Sesimi alçak tutmaya çalışarak. 'Aslında ne düşündüğümü biliyor musun?" dedim. 'Tersi yaşansa, yani Willow'un bir yori kırıldığında başındaki kişi ben olsam ve seni aramasam ölkeden deliirdin. Ve başka bir şey: Aramamanın telefonun şarjı ya da benim işimle hiç ilgisi yok; sen çoktan ne yapacağına karar vermiştin. Zaten her zaman sen neyin ne zaman yapılmasını İstersen ö olur. Benim düşüncemin asla önemi yoktur.*

Yanıt beklemeden fırtına gibi evden çıktım ve hâlâ çalış, makta olan devriye arabasına atladım. Ne de olsa ek mesaiyi kaçırmamam gerekiyordu! Elimi öfkeyle direksiyona vurunca istemeden komayı çaldım ve bu Charlotte'nin oturma odasının penceresine gelmesine neden oldu. Yüzü ince ve beyazdı; hatlan o mesafeden net olarak seçilmiyordu.

Charlotte'ye petit four biskûvileriyle evlenme teklif etmiştim. Bir pastaneye gitmiş her birinin üstüne bir harf gelecek şekilde "EVLEN BENİMLE' yazan bisküviler ısmarlamış ve onlan bir tabağa karıştırarak dizmiştim. Bunun bir bulmaca olduğunu söylemiş ve sıraya dizmesini istemiştim.

Bisküvilerden "Venel Bimleen* gibi komik bir isim çıkarmıştı.

Hâlâ penceredeydi ve kollarım göğsünde kavuşturmuş halde beni izliyordu. O bulmacayı çözmesini istediğim kızın yüzü değildi şimdi baktığım. Ve epeydir de görmüyordum o yüzü.

Zaten bulmacayı da ikinci denemede çözmüştü.

Amelia

Annem o akşam beni yemek için aşağıya çağırdığında bir idam mahkûmunun darağacına gidişindekî her şeyden vazgeçmiş ve hiçbir şeyi umursamayan tavrıyla indim. Evde kimsenin mutlu olmadığını anlamak ve bu durumun avukatların bürosuna gitmekle ilintili olduğunu kestirmek için psikolog falan olmak gerekmiyordu. Annemle babam birbirlerine bağırırken seslerini alçak tutmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Babamın gidişiyle dönüşü arasındaki üç saat boyunca annem bir taraftan buzluğa koyacağı yemekleri hazırlarken bir taraftan da gözyaşı dökmüş, sense o arada sızlanmaya hiç ara vermemiştin. Ben de bitmez tükenmez kırıklar nedeniyle acı çektiğin zamanlar yaptığım gibi iPhone'nin kulaklığını tıkayıp sesi sonuna kadar açtım.

Bunu sandığın gibi senden gelen sesleri boğmak için yapmadım. Annemle Baha'nın bu konuda ne düşündüğünü de biliyordum: Tamamıyla sevgisiz bir davranış. Onlara açıklamaya uğraşacak değildim, ama o müziğe *ihtiyaç* duyuyordum. Sen ağladığında bunu durdurmam için yapabilecek hiçbir şeyim olmadığı, bu acizliğim nedeniyle kendimden nefret ettiğim gerçeğinden dikkatimi başka yöne kaydırmaya *ihtiyaç* duyuyordum.

Aşağıya indiğimde herkes, bedenin alt tarafı spica alçısı içinde, üst kısmıysa bandajla sabitlenmiş olan sen bile, yemek masasının başındaydımz. Annem senin köftelerini posta pulu büyüklüğünde parçalara ayırıp önüne koymuştu. Bu bana bebek sandalyesinde oturacak kadar küçük olduğun zamanları hatırlattı. Oynardık; bazen bir top yuvarlardık, bazen seni arabaya bindirip gezdirirdim ve her seferinde bana aynı uyarı yapılırdı: *Dikkatli ol.*

Bir seferinde sen yatakta oturuyordun, ben de şiltenin üstünde zıplıyordum. Zurgon gezegenini keşfeden astronotlardık, ama birden sol bacağının kaval kemiği doksan derecelik bir açı yaptı ve sen kötü bir kırık meydana geldiği zamanlar olduğu gibi kayıp gittin. Annem ve Baba bunun benim hatamdan kaynaklanmadığını söyledi, ama kimi kandırmaya çalışıyorlardı ki? Fikir ilk senden çıkmış olsa da,

yatakta zıplayan bendim. Yanında olmasam incinmeyecektin. Bu kadar basit.

Sandalyelerden birine kayar gibi yerleştim. Başka ailelerde oldu. ğu gibi belli yerlerimiz yoktu yemek masasında. Yine de hep ay„„ yerlere otururduk. Kulaklıklar hâlâ başımdaydı ve müzik sonuna ka. dar açılmıştı; bildiğin şeyler işte; hayatları benimkinden de boktan insanlar olduğunu hatırlatan bunalım punk türü parçalar.

Baba, "Amelia!" diye seslendi. "Masada olmaz."

Bazen içimdeki bir oyukta, tam kalbimin olması gerektiği yerde bir canavar olduğu, arada sırada dışarıya çıkarak tenimin her santimetrekaresini ele geçirdiği, beni kendimi doğru olmayan şeyler yap. maktan alıkoyamayan bir hale koyduğu sanısına kapılırım. O şeyin soluğu yalan doludur ve hınç kokar. Ve o anda da canavar çirkin başını oyuktan dışarı uzatmıştı.

Baba'ya gözlerimi kırpıştırarak baktım, müziğin sesini iyice açtım ve "Patatesi uzatl" diye bağırdım.

Yeryüzündeki en berbat piç kurusu gibi göründüğümün farkındaydım ve belki gerçekten öyle olmak istiyordum; Pinokyo gibi benmerkezcil bir yeniyetme hallerine girersem sonunda öyle bir karakter olup çıkacağımı düşünüyordum belki. Ve böylece herkes benim farkıma varacak, köfteni sana lokma lokma yedirmek, sandalyenden kaymaman için dikkat kesilmek yerine belki benim önüme de bir lokma yiyecek koyacaklardı. Aslına bakarsan, birilerinin benim de o ailenin bir üyesi olduğumun farkına vardığı yönünde en ufak bir belirti göstermesine bile razıydım.

"Bir şeyler yemen gerek, Wills," dedi annem.

"Ayak gibi kokuyor bu," diye cevap verdin.

Baba ise bana takmıştı. "Bir kez daha söylemeyeceğim, "Amelia."

"Beş lokma daha yersen..."

"Amelial"

Birbirinin yüzüne bakmıyorlardı; bildiğim kadarıyla öğleüzeri saatlerinden beri birbirlerine tek söz bile söylememişlerdi. O anda yerkürenin iki ayrı tarafında durduklarını, ama ay zaman dilimini aynı masada, her zamanki yemek konuşmalarını paylaşır halde tüketmekte olduklannın bilincinde olup olmadıklarını merak ediyordum. Öy'le ya da değil, bu durum onlar için bir fark yaratmamış gibiydi.

Sen annemin ağzına uzattığı çataldan yüzünü buruşturarak kaçtın ve "Bana bebekmişim gibi davranma!" dedin. "Omzumu kırmış

olmam iki yaşında bebek muamelesi görmemi gerektirmiyor. Söylediklerine vurgu katması için bardağına uzandın, ama almak yerine çarpıp devirdin. Bardaktaki sütün birazı masa örtüsüne dökülürken, epeyce bir bölümü Baba'nın tabağının içine aktı.

"Bu ne bel" diye bağıran Baba uzanıp kulaklıklarımı başımdan çekti. "Sen de bu ailenin bir parçasısın ve yemek masasında buna göre davranman gerekir."

Gözlerimi ona diktim. "Önce sen öyle davran."

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Odana git, Amelia."

"Tamaml" Sandalyemi kulak tırmalayıcı bir gıcırtıyla geriye itip fırladım ve yukarıya koştum. Gözlerimden yaşlar boşanır halde kendimi banyoya kapattım. Aynadaki kız tanımadığım biriydi; ağzı çarpılmış, rengi koyulaşmış, gözleri boş bakan biri.

O günlerde her şey sinirimi bozuyordu sanki. Sabahları uyandığımda, sen bana hayvanat bahçesindeki bir yaratıkmışım gibi gözlerini dikerek baktığında, okula gidip dolabımın hayatımı zindana çevirmeyi kişisel görevi edinmiş Madame Riordan'ın egemenlik alanını teşkil eden Fransızca sınıfının hemen dibinde olduğunu bir kez daha gördüğümde, yani her şeye sinir oluyordum. Kusursuz bacakları ve kusursuz hayatları olan, kendilerini bir sonraki dansa kimin davet edeceğinden başka bir dert beslemeyen amigo kızların kendi aralarında kıkırdaşmasına sinir oluyordum. Annelerinin onları okuldan almaya geleceğini mi, yoksa bir hastanenenin acil servisinde başka işlerle mi uğraştığını düşünmek yerine hangi renk tırnak cilasının daha iyi durduğu konusunda kafa yoran popüler kızlara tahammül edemiyordum.

Sinirimin bozulmadığı, canımın sıkkın olmadığı yegâne zamanlar karnımın acıktığını hissettiğim anlardı. Tıpkı masadan kovulduğum o an olduğu gibi. Belki de o duygunun açlık olduğu sanrısına kapılıyordum. Ama her ikisi de içten dışa doğru tükenmekte olduğum hissini veriyordu bana; artık aralarındaki farkı ayırt edemiyordum.

Ebeveynlerimizin bir önceki kavgasında (yani hemen önceki gün) sen ve ben odamızdan onları yeterince net şekilde duymuştuk. - Kapalı olmasına rağmen kapının altından sözcükler usul usul sızıyordu: Kusurlu doğum... Tanıklık... Tıbbi kanıtlar... Yeminli ifade... Bir ara televizyondan söz edildiğini de duydum: *Hebercilerin bu konunun* peşine *düşmeyeceğini mi sanıyorsun? İstediğin gerçekten bu mu?*

Baba'nın sözleri kulağıma çalınınca bir an için televizyon kameralarının kapımıza üşüşmesinin, temel tanımından her anlamda kayıp çıkmış bir ailenin poster yüzünü oluşturmanın nasıl bir şey olacağını

canlandırdım hayalimde. Andy Warholl'un dediği gibi 'Bir gün herkes on beş dakikalığa ünlü olacak/ ise...

Ben bunları düşünürken, "Bana kızdılar/' dedin.

"Hayır. Birbirlerine öfkeli onlar."

Sonra ikimiz de Baha'nın, "Willow'un bu şeyi çözümleyemeyeceğini mi sanıyorsun?" dediğini duyduk.

İrileşmiş gözlerle bana baktın: "Neyi çözümlemek?"

Duraksadım, sonra yanıt vermek yerine kucağındaki kitabı aldım ve yüksek sesle okuyacağımı söyledim. Normalde bundan hoşlanmazdın. Okumak hiç zorlanmadan yapabildiğin ender şeylerdendi ve bunu göstermeyi severdin, ama olasılıkla o an sen de kendini benim gibi hissediyordun; midende bir bulaşık teli yumağı varmış ve hareket ettikçe içini zımparalayarak aşındırıyormuş gibi yani.

Ebeveynleri boşanmış arkadaşlarım vardı. Onlar da böyle başlamamışlar mıydı?

Gereksiz bilgiler kitabında rastgele bir sayfa açtım ve alışılmadık ölümleri sana yüksek sesle okumaya başladım. Para ve değerli eşyalar taşımacılığı yapan Briks'in bir araç sürücüsü kamyonundan üstüne elli bin dolarlık bozuk para yığılınca, altında kalarak ölmüştü. Napali yakınlarında aniden çıkan bir rüzgâr adamın birinin arabasını ırmağa sürüklemiş, adam camı kırarak arabadan çıkmış ve kıyıya kadar yüzmüş, ama orada da üstüne düşen bir ağaç sonucu can vermişti. Niagara şelalelerini 1911 yılında fıçı içinde geçmeye kalkan biri vücudundaki kemiklerin neredeyse hepsini kırmış ve yıllar sonra Yeni Zelanda'da bir muz kabuğuna basarak düşüp ölmüştü.

En çok sonuncuyu sevdin ve seni tekrar gülümsetmeyi başardım. Ama ben içten içe hâlâ harabe sefil haldeydim. Dünya her dönüşünde onu yerden yere vururken insan nasıl ayakta kalabilirdi ki?

Annem odamıza gelip yatağın kenarına oturduğunda ona, "Babamla sen birbirinizden nefret mi ediyorsunuz?" diye sordun.

"Hayır, Wills," dedi gülümseyerek, ama bu yüzünün derisinin fazla gerilmesine neden olan bir gülümsemeydi. "Her şey tamamen yolunda."

Ellerimi belime koyarak ayağa kalktım ve "Ona ne zaman söyleyeceksin?" diye diklendim.

Annemin bakışı yemin ederim ki beni ikiye bölebilirdi. "Söylenecek bir şey yok, Amelia," dedi tartışma olmayacağını vurgulayan bir tonda.

Şimdi banyo küvetinin kenarında oturmuş, onun ne büyük bir yalana olduğunu düşünüyordum. Bunun da eklemlerini ters yöne aşın esnetme, diliyle düğüm çözme falan gibi bana da geçen yeteneklerden biri olup olmadığını merak ediyordum.

Klozete eğildim, gırtlağıma parmak attım ve kustum ki, bu kez kendime aç olduğumu söylediğim zaman doğruyu dile getirmiş olayım.

Bos fırınlamak: Kremayı içine dolduracağınız tatlıyı tek başına pişir-. mek.

Bazı zamanlar tam olmamış bir hamuru yoğurmaya uğraşır, ken, ne kadar özen gösterirseniz gösterin başarısızlık kaçınılmaz olur. Bu sebepten, bazı hamurlar ve tartlar içi doldurulmadan önce tek başına fırınlanmalıdır. Bu durumda en iyi yöntem, açılmış ha. murları fırın kabına dizmek ve en az 30 dakika fırınlamaktır. Tatlınızı pişirmeye hazır olduğunuzda bir çatal yardımıyla fırınlanmış hamurda delikler acın, fırın kabının tabanını folyoyla ya da yağlı kâğıtla döşevin ve namurun ortasını pirinçle ya aa fasulyeyle doldurun. Bövlece pişirin, fırından çıkarır çıkarmaz da folyovu ve pirinç ya da fasulyeleri dikkatlice hamurunuzdan ayıklayın, hamurunuzun şekli bövlece bozulmamış olacaktır. Başta ağır görünen hamurun bu ayıklama işleminden sonra nasıl hafiflediğini görmek hep hoşuma gitmiştir; fasulyelerin, parmaklarımın arasında kurtulduğum sıkıntılar gibi dökülüp dağılmasından oldum olası mutluluk duyarım. Hepsinden çok da, tatlıda gizlenmiş o sır beni memnun eder; hamurumuzu şekillendiren aslında taşımak zorunda bırakıldığımız şeylerdir.

TATLI HAMUR

1 1/3 fincan un

Bir tutam tuz

1 yemek kaşığı şeker

1 1/2 fincan + 2 yemek kaşığı tereyağı, küçük parçalara bölünmüş

1 yumurta sarısı

1 yemek kaşığı eritilmiş buz suyu

Mikserde, unu, tuzu, şekeri ve yağı iyi bir karışım elde edene kadar karıştırın. Küçük bir kapta, yumurta sarısını ve suyu çırpın. Yumurta karışımını un ve yağ karışımına ekleyin ve bir hamur elde edinceye kadar yoğurun. Hamuru şeffaf folyoyla sarın, tezgaha yayın ve 1 saat dinlenmeye bırakın.

Unlanmış tezgâh üzerinde hamuru açın ve fırın tepsisine yaym. Fırına vermeden önce dinlenmeye bırakın.

Fırını 375 dereceye ayarlayın. Fırın kabını fırından çıkarın, kaşık yardımıyla hamuru kaba yayın, boşlukları fasulyelerle doldurun. 17 dakika pişirin, fasulyeleri çıkarın ve 6 dakika boyunca pişirin. Pişmiş hamurlarınızı doldurmadan önce tamamen soğumalarını bekleyin.

KAYISILI TART

Tatlı Hamur - boş fırınlanmış
2 - 3 kayısı
2 yumurta sarısı
1 fincan tam yağlı krema

1 1/2 yemek kaşığı un

Kayısıların kabuklarını soyup dilimleyin, fırınlanmış tartların içlerine yerleştirin.

Yumurta sarılarını, kremayı, şekeri ve unu karıştırın. Kayısıların üzerine karışımı dökün ve en üste çekilmiş fındık serpin. Önceden 350 derecede ısıtılmış fırında 35 dakika pişirin.

Tatlının tadına baktığınızda, tüm hafifletme çabalarına rağmen geride kalan o ağır tadı alacaksınız. Bu ağır tat, tatlının içine saklanmış sırdır, dilinizin ucunda yanıtını bulan gizli sorudur.

Marin

Haziran 2007

Facebook'un sosyal bir ağ olması gerekir, ama gerçek şu ki, ben de dahil olmak üzere o şeyi kullanan çoğu insan profilleri kurcalamakla, başkalarının duvarlarına grafitiler yazmakla çok fazla zaman harcıyor, yani bilgisayarlarımızın bizi toplumsal iletişimden alıkoymasına biraz daha katkıda bulunuyor. Bir iş gününün tam ortasında birilerinin Facebook'taki profilini yoklamak belki hoş bir davranış değil, ama Bob Ramirez'in sayfasına girip MySpace'de biraz dolaşınca, bana ikiyüzlü olmamakla ilgili söyleyeceği pek az lafı olduğuna karar verdim.

O günlerde Facebook'u Doğum, Anneler ve Evlatlık Araştırmalan, Evladık Araştırma Kaydı gibi gruplara katılmak için kullanıyordum. Bazı üyeler gerçekten de aradıkları kişileri bulmuştu. Bana öyle bir şey olmamıştı elbette, ama gönderilen postalan okumak o sürecin verdiği çaresizlik duygusuna kapılan tek kişinin ben olmadığımı anlamaya yardım ediyordu.

Sayfama girip gönderilere göz gezdirdim. Liseden mezun olduğumuzdan beri görmediğim bir kız, arkadaşlık isteği göndermişti. Santa Barbara'daki kuzenimden bir teste katılmam daveti gelmişti. Birkaç arkadaşım 'birlikte kelepçelenmeyi tercih edeceğiniz kişi' olarak seçmişti beni.

Profilimdeki bilgilere göz gezdirdim:

İsim:	Marin Gates
Ağlar:	New Hampshire, Portsmouth/New Hampshire Üniversitesi /New Hampshire Barosu
Cinsiyet:	Kadın
İlgi Alam:	Erkekler
İlişki Durumu:	İlişkisi yok

İlişkisi y ok mu?

Sayfayı yeniledim. Son dört ay boyunca Facebook sayfamın o satırında *'Joe Mclntyre ile ilişkisi var* yazıyordu. Ana sayfaya döndüm ve diğerle-

rinin edimlerinin haberlerinin verildiği bölümü gözden geçirdim. Oradaydı işte. Onun bir resmi ve altında da statü güncelleme bilgisi: *'Joe Mclntyre ile Marin Gates ilişkilerini bitirdi.i*

Ağzım açık kalmıştı; kendimi beklemediğim bir yumruk yemiş gibi hissediyordum.

Fırlayıp ceketimi kaptım ve ofisin giriş holüne fırtına gibi daldım.

"Dur!" dedi Briony. "Nereye gidiyorsun? Bir toplantın var ve…"

"Değiştir o randevuyu. Sevgilim beni Facebook aracılığıyla terk etti!"

Joe Mclntyre karşılaştığınızda 'işte aradığım erkek!' dedirttirecek bir tip değildi. Onunla firma müşterileriyle birlikte gittiğimiz bir Bruins maçında tanışmıştım. Koridor tarafındaki yerini bana vermemiş ve tişörtüme bira dökmüştü. Pek hayırlı bir başlangıç değildi, ama çivit mavisi gözlerle küresel ısınmaya olumsuz katkıda bulunabilecek kadar *sıcak* bir gülümsemeye sahipti ve ben ne olduğunu anlamadan kurutemizleme faturamı ödeyebileceğini söylemekle kalmamış, telefon numaramı da vermiştim. İlk buluşmamızda işyerlerimizin birkaç blok mesafede olduğunu ve ikimizin de New Hampshire Üniversitesi'nde hukuk okumuş olduğumuzu keşfettik (John bir çevre avukatıydı.) İkinci buluşmada benim daireme gittik ve tam iki gün boyunca yataktan çıkmadık.

Joe benden altı yaş küçüktü ki, bu da yirmi sekizinde olduğu, oyundan henüz düşmediği anlamına geliyordu. Otuz dört yaşındaki *bu* kişiyse, kol saati yerine biyolojik saatini kontrol ederek yaşamaya başlamıştı. O küçük maceranın eğlenceli olacağını düşünmüştüm; cumartesi akşamlan sinemaya gidilebilecek, Sevgililer Gününde çiçek gönderecek birinin ne zararı olurdu ki insana? Sonsuza dek onunla flört edecek değildim; birkaç ay sonra uygun bir zamanda hayatta farklı şeyler aradığımızı ona söyleyecektim, konu da dostça kapanmış olacaktı.

Ama bu haberi Facebook'tan yayınlamayacağım da kesindi.

Onun çalıştığı binaya girdim, hukuk bürosunun olduğu kata çıktım. Giriş holü Bob'unki kadar gösterişli değildi, ama sonuçta biz tazminat davalarına bakıyorduk; tevazu dünyayı kurtarmaya çalışanların tarzıydı.

Kabul bankasının arkasındaki kız bana gülümsedi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Joe beni bekliyordu," dedim ve doğruca koridora daldım. Bürosunun kapısını açtığımda dijital bir kayıt cihazına yazılmasını istediği mektubu okuyordu. "Dahası, Cochran ve Ortakları firmasının menfaatlerinin... Marin! Burada ne arıyorsun?"

"Beni *Facebookton* mı terk ettin?"

"Bir mesaj gönderecektim, ama öylesinin daha kötü olacağını düşündüm." Koridorda bir iş arkadaşının yaklaştığım görünce fırlayıp kapıyı kapatmıştı; "Yapma, Marin! öyle dokunaklı işlerde hiç de iyi olmadığımı bilirsin." Sırıttı. "Ama iş gerçek anlamda dokunmaya gelince..."

"Sen duygusuz bir hilkat garibesisin," dedim.

"Bana sorarsan böylesi daha uygarca oldu. Diğer seçenek neydi? Defolup gebermemi söyleyeceğin son bir büyük kavga mı?"

"Evet!" Sakin olmaya çalışıp derin bir nefes aldım. "Başka biri mj var?"

"Başka bir şey var," dedi ciddi bir sesle. "Tanrı aşkına, Marin! Son üç arayışımda işin olduğunu söyleyerek beni geçiştirdin. Ne yapmamı bekliyordun? öylece oturup bana vakit ayırmam beklememi mi?"

"Haksızlık ediyorsun. Evlilik kayıtlarını incelemekle meşguldüm."

"Kesinlikle öyleydin. Benimle değil, öz annenle meşguldün. Bak... önceleri bu durumu tahrik edici bulmuştum, çünkü anneni bulmaktan söz ederken çok tutkulu görünüyordun. Ama sonradan anlaşıldı ki, bundan başka hiçbir konuda tutku beslemiyorsun, Marin." Ellerini ceplerine soktu. Geçmişte yaşamaya alabildiğine daldığın için şu ana verebileceğin hiçbir şey yok."

Ensemin ısındığını hissediyordum. "Benim evimde geçirdiğimiz o muhteşem iki gün ve geceyi hatırlıyor musun?" Ona soluklarımız birbirine karışacak kadar yaklaşmıştım. Gözbebeklerinin küçüldüğünü gördüm.

"Mmmm, evet," diye mırıldandı.

"Her anında numara yapmıştım," dedim ve başım dik olarak Joe'nin ofisinden çıktım.

Doğduğum gün 3 Ocak 1973'tür. Bunu tüm hayatım boyunca bildim. Hillsborough'ta bulduğum evlatlık verme kararında Temmuz ayının tarihi vardı, çünkü altı aylık bekleme ve askı süresinin tamamlanması gerekiyordu. O altı aylık süre konusunda evlat edinme grubunda birçok tartışma yaşanır. Kimi insanlar bebeği verecek olan annenin fikrini değiştirmesi olasılığı nedeniyle sürenin kısa olduğunu savunur; kimileriyse bir neden* den ötürü bahtsızlığa uğramış olan ebeveynlerin huzura kavuşması için bu sürenin çok uzun olduğu görüşündedir. Bu yelpazenin neresinde yer aldı* ğınız elbette büyük ölçüde çocuğu alan taraf mı, yoksa veren taraf mı olduğunuza bağlıdır.

Ben birkaç gün geç doğmuşum. Babam bana kendisi için küçük bir vergi indirimi fırsatı yaratmamı umduğunu söyleyerek takılırdı. Ama yeni

yılın ilk günlerinde doğarak buna engel olmuşum. Hastaneden benimle birlikte gelen küçük bir kâğıt parçası bebek defterimin içinde muhafaza edilmişti. Bu soyadımın üstünden kazındığı bir beşik kartıydı, ama ortadaki harf tam anlamıyla yok olmamıştı; *y,j,g ya* da *q* olmalıydı bu. Eski kimliğime dair bildiğim şeyler, ismimin ortasında bu harflerden biri olduğu, doğum ebeveynlerimin Hillsborough'ta yaşadığı ve annemin beni doğurduğunda on yedi yaşında olduğundan ibaretti. 70"li yıllarda on yedi yaşında hamile kalan bir kızın bebeğin babasıyla evlenme ihtimalinin hâlâ yüksek olması beni arşivlere yöneltmişti.

Hamilelikle ilgili bir web sitesinin doğum tarihi hesaplayıcısını kullanarak yılbaşı gecesi doğmam için önceki yılın 10 Nisan'ı gibi ana rahmine düşmem gerektiğini buldum. (10 Nisan. Lise bahar balosu falan olmalıydı. Arabayla kumsala yapılan bir gezinti. Dalgalatın kıyıya vuruşu, doğan güneşin okyanus ufkunu kızıla boyayışı, birbirinin kolları arasında uyuyakalmış iki genç…) Annem hamile kaldığım en erken bir ay sonra farketse 1972 yazı başında evlenmiş olabilirlerdi.

1972. Başkan Nixon'un Çin'e gittiği yıl. On bir İsrailli sporcu Münih Olimpiyatlarında öldürüldü. Bir posta pulu on sekiz sentti. Oakland şampiyonluğu kazandı ve *M'A'S'H dizisi* CBS'de gösterilmeye başladı.

22 Ocak 1973 tarihinde, yani ben Gates aüesiyle on dokuz gündür yaşarken Birleşik Devletler Yüksek Mahkemesi, ülkedeki kürtaj karşıtı yasaları askıya alan ünlü *Roe v.* Wade kararını verdi.

Annem bundan haberdar olup zamanlaması nedeniyle lanet etmiş miydi acaba?

Birkaç hafta önce Hillsborough kayıtlarında 1972 yazında yapılan evlilikleri incelemeye başlamıştım. Annem eğer on yedi yaşında idiyse, bu durumda evlilik belgesinin ilişiğinde ebeveyn muvafakatinin de olması gerekirdi. Bu da incelemem gereken kayıtların sayısını ciddi şekilde azaltıyordu.

Üç bini aşkın evlilik belgesi üzerinde çalışıyor ve doğup büyüdüğüm eyalete dair (on üç ile on yedi yaşa arasındaki kızların ve on dört ile on yedi yaş arasındaki oğlanların ebeveyn izniyle evlenebileceği gibi) son derece rahatsız edici gerçeklere rastlarken iki hafta sonu üst üste Joe ile buluşmayı geçiştirmiştim. O kadar yoğun bir çalışma bile biyolojik ebeveynlerimin kimliği konusunda ipucuna rastlamama yetmemişti.

Gerçek şu ki, Joe beni bırakmadan önce ben araştırmayı bırakmaya hazırlanıyordum.

Onun ofisinden çıktıktan sonra işe döndüm ve günün geri kalanım tamamlamayı bir şekilde başardım. O gece evime gidince bir şişe şarap açıp gerçekle yüzleştim: Beni doğuran kadını gerçekten bulmak isteyip

istemediğime karar vermem gerekiyordu. Beni verme kararını alma aşama, sında ciddi ahlaki muhasebelerden geçmiş olmalıydı ve ben de onu bulma kararınım ciddi olarak alacaksam, aynı inisiyatifi göstermek zorundaydım, Merak bunun için yeterli değildi. Kökenlerimi merak etmeme yol açan tıbbi kaygılar da öyle. Bir zamanlar bir adım var idiyse, bunu bilmem gerekiyor muydu? Kökenlerimi merak etmem başka bir aileye verildiğimi öğrenecek kadar cesur olduğum anlamına geliyor muydu? Eğer o şeyi yapacaksam, her ikimizin de hayatını karşılıklı değiştirecek bir ilişkinin kapısını aralamayı göze alacaktım.

Telefona uzanıp annemi aradım. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Televizyonda *The Colbert Reporfu* arıyorum. Sen ne yapıyorsun?"

Yanladığım şarap şişesinin üstünden süzülen buğu damlalanna baktım. "Sıvı diyetine girdim. Kumandanın kırmızı düğmesine basarsan doğru menü ekrana gelir."

"Ah, evet! Şuradaymış. Teşekkürler. Ben bu programı izlediğimde baban huysuzlamyor ve az önce uykuya daldı."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Ben tutkulu bir insan mıyım sence?"

Güldü. "Bana *bunu* sorma gereği hissettiğine göre, orada işler gerçekten kötü gidiyor olmalı."

"Romantik anlamda tutkudan söz etmiyorum. Demek istediğim... Hayata dönük tutkulan kastediyordum. Küçükken hobilerim var mıydı? Artist resimleri olan kartlar biriktirir miydim ya da yüzme takımına girmek için yalvarır mıydım?"

"On iki yaşından beri sudan ödün patlar, hayatım."

"Tamam, bu kötü bir örnek oldu belki." Burun kemerimi parmaklarımla ovdum. "Kimi şeylere yapılmalan zor büe olsa sıkı sıkıya tutunur muydum? Yoksa vazgeçen bir tavrım mı oldu hep?"

"Neden soruyorsun bunlan? İşte bir şey mi oldu?"

"Hayır." Duraksadım. "Benim yerimde olsan biyolojik ebeveynlerini arar miydin?"

Kısa bir sessizlik oldu. "Hmmm! Bu epey yüklü bir soru oldu. Ve bu tartışmayı yapıp tamamladığımızı sanıyordum. Sana destek vereceğimi..."

"Ne dediğini biliyorum. Bu seni incitti mi?"

"Sana yalan söylemeyeceğim, Marin," dedi. "Sorulan ilk sormaya başladığında incitti. Sanınm bir parçam beni yeterince sevsen başka yanıtlar

bulma gereği duymayacağın hissine kapıldı. Ama sonra jinekolog konusu geldi gündeme ve bunun benimle ilgili olmadığım anladım. Mesele sendin."

"Seni incitmek istemedim."

"Beni düşünme," dedi. "Yaşlı ve katıyım."

Bu gülümsememe yetmişti işte. "Yaşlı değilsin ve yumuşacıksın." Derin bir soluk aldım. "Bunun gerçekten büyük bir şey olduğunu düşünüp duruyorum. Bir kutuyu açıp içini eşeliyorsun ve belki hazine buluyorsun, belki de çürümekte olan bir şey."

"Belki de incitmekten korktuğun tek insan yine sensindir."

Yine en dolaysız, en dobra saptamayı yapmıştı. Ya Jeffrey Dahmer ya da Jesse Holms ile akrabalığım falan olduğunu öğrenirsem? Öyle bir bilgi hiçbir şey bilmemekten daha kötü değil mi?

"Otuz yıl önce verip benden kurtuldu. Ya hayatına birden bire dalarsam ve o beni görmek istemiyorsa?"

Karşıdan bir çekiş geldi. Aynı sesi büyürken defalarca duymuştum: Bir oğlan beni salıncaktan itince annemin kollarına koştuğumda, erkek arkadaşım mezuniyet balosuna götürmek için beni almaya geldiğinde, üniversite yurdundaki odamın kapı eşiğinde hayatımda ilk kez beni yalnız bırakmadan önce veda ederken. O ses kulağıma tüm çocukluğum gibi gelmişti.

"Marin," dedi annem yumuşacık bir sesle, "Seni kim istemez ki?"

Hayaletlere, karmaya ve hayata yeniden gelişe inanmayan bir insammdır ben. Ama buna rağmen birkaç gün önce kendimi Falmouth, Massachusetts'teki bir psişike biyolojik annem konusunda danışmaya gitmek için hastalık izni alır halde buldum. Kahvemden bir yudum daha alırken ilk buluşmamızın nasıl olacağım hayal ediyordum. Beni evlat edinilme araştırmamda doğru yöne sevk edecek bir bilgi edinebilecek miydim? Meshinda Dows'u tavsiye eden kadın kadar şanslı mıydım?

önceki gece Intemet'te on ayrı evlatlık destek grubuna girmiştim. Kendime dogustanayri@yahoo.com diye bir adres almış, web sitelerinden bir liste çıkanmştım.

1. EYALET KAYITLARINI KULLAN.

2. ISSR*YE KAYIT VER- En büyük kayıt dizini olan Index of Search and Reunion Sources, yani Arama Dizini ve Buluşma Kaynaklan'm kullan.

3. WORLD WIDE REGISTRYYE KAYDOL.

4. EVLATLIK VERİLDİĞİN EBEVEYNLERİNLE KONUŞ... VE KUZENLER, AMCALAR, DAYILAR, TEYZELER, HALALARLA DA...

5. YENİ AİLENE GELİŞ KANALLARINI ARAŞTIR. Evlat edinilme sürecini kim takip etti? Kilise mi, bir avukat mı, doktor mu, yoksa bu işlerle uğraşan bir büro ya da şahıs mı? Bunlar bilgi kaynağı olabilir.

6. BİR KİŞİSEL GİZLİLİK FERAGATİ HAZIRLAYIP İLGİLİ YERLERE GÖNDER. Böylece biyolojik annen seni ararsa iletişim kurmak istediğini bilsin.

7. PROFİLİNİ DÜZENLİ OLARAK YAYIMLA. Bilgilerinin doğru yerlere ulaşması olasılığım artırmanın en iyi yolu bu.

8. DOĞDUĞUN KENTİN ÖNDE GELEN GAZETELERİNE İLANLAR VER.

9. HEPSİNDEN ÖNEMLİSİ, TELEVİZYONDA, İNTERNETTE YA DA BAŞKA YERLERDE KARŞINA ÇIKAN ARAMA ŞİRKETİ İLANLARININ HEPSİNİ GÖRMEZDEN GEL! HEPSİ DÜZENBAZ!

Sabah saat 02:00'a doğru hâlâ evlat edinme sohbet odalarında dolaşıyor, kendileriyle aynı yanlışa düşmemi dehşet hikayeleri anlatarak önlemek isteyen insanlara tepki yağdırıyordum. Birisi 900'lü bir numaradan iletişime geçerek kredi kartı bilgilerini verme hatasını nasıl yaptığını ve ay sonunda 6.500 dolarlık bir faturayla nasıl karşılaştığını anlatıyordu. Joy4Eva takma adlı bir başkası ailesinden ihmal ve istismar davası sonucunda yasal yollarla alındığını öğrenmişti. AllieCapone688 bana araştırmaya başlarken yararlandığı ve özel dedektiflerden çok daha ucuza mal olan üç kitabın adım verdi. Bir başka kadınsa kendisine biyolojik annesine bir haftada ulaşacak bilgileri sağlayan Meshinda Dovvs adlı psişikle tanıştıktan sonra mutlu sona ulaşmıştı. FantaC adlı bu kadın ısrarla aynı yolu denememi söylüyor ve ekliyordu: *'Ne kaybedersin ki?*

Her şeyden önce kendime olan saygımdan bir şeyler kaybedebilirdim. Yine de Meshinda Dows'u Google ettim. Yüklenmesi müzik dosyası nedeniyle dakikalar süren bir websitesi vardı. Ve ana sayfanın başlığı şöyleydi:

Meshinda Dows. Sertifikalı Psişik Danışman.

Psişiklere kim sertifika veriyordu acaba? Birleşik Devletler Yılan Yağından İlaç Üretimi ve Şarlatanlık Dairesi mi?

Cape Cod halkına 35 yıldır hizmet veriyorum.

Bu da kadının Bankton'daki evimden arabayla erişim mesafesinde olduğu anlamına geliyordu.

Sizinle geçmişiniz arasında köprü olmama izin verin.

Cesaretimi kaybetmeme fırsat vermeden iletişim sayfasını tıklayıp bir e-posta gönderdim ve evlatlık olduğumu, biyolojik annemi bulmak için bir araştırma sürdürdüğümü açıkladım. Otuz saniye sonra yanıt geldi:

Sana büyük bir yardımda bulunabileceğim kanısındayım, Marin. Yarın öğleden sonra müsait misin?

Kadının sabahın üçünde neden online olduğunu sorgulamadım bile. Başarılı bir psişikin o kadar yakın zamana nasıl randevu verebildiğini de merak etmedim hiç. Altmış dolar danışma ücretini ödemeyi kabul edip, verdiği yol tarifini not ettim.

Sabah evden çıktıktan beş saat sonra arabamı Meshinda Dovvs'un garajına uzanan yola çoktan sokmuştum bile. Mora boyanmış minicik bir evde oturuyordu. Altmışlarında olmalıydı, ama saçlan kuzguni siyaha boyanmıştı ve beline kadar iniyordu.

"Marin olmalısınız," dedi.

Vaaay! likanda l'de 1 yapmıştı.

Beni evin oturma odasından ipek eşarplarla bölünmüş bir diğer odaya götürdü. İçeride alçak bir sehpanın iki yanma karşılıklı yerleştirilmiş kanepeler vardı. Sehpanın üstünde tüyler, bir vantilatör ve bir deste de oyun kâğıdı vardı. Duvarlardaki raflarsa her biri naylona koyulmuş ve kalp şeklinde bir etiketle mühürlenmiş hayvan şekilli minik bebekler vardı. Hepsi boğuluyor gibiydi sanki.

Meshinda oturunca ben de aynısını yaptım. "Parayı önden alacağım," dedi.

"Ah, elbette." Çantamdan üç tane yirmi dolarlık çıkarıp uzattım, katladıktan sonra cebine koydu.

"Bana neden burada olduğunu anlatarak başlayabilirsin."

Gözlerimi kırpıştırarak baktım ona. "Bunu bilmen gerekmiyor mu?"

"Psişik yetenekler her zaman o şekilde işlemez, tadım," dedi. "Biraz gerginsin, öyle değil mi?"

"Sanırım öyleyim."

"Rahatla. Koruma altına girdin. Etrafında ruhlar var. "Gözlerini yumup kıstı. "Büyükbaban... Şimdi daha rahat soluk alabildiğini bilmeni istiyor o."

Ağzım açık kaldı. Büyükbabam ben on üç yaşımdayken akciğer kanserinden ölmüştü. Onu hastanede ziyaret etmek ve eriyip bitişini görmek beni perişan ederdi.

"O senin biyolojik annen konusunda bir şeyler biliyordu," dedi Meshinda.

Eh, bu bilgi Büyükbaba doğrulayacak ya da yalanlayacak durumda olmadığına göre gayet uygundu.

"Annen ince yapılı ve koyu renk saçları var," diye devam etti psişik. "O şey olduğunda çok gençti. Bir aksan hissediyorum."

"Güney aksanı mı?"

"Hayır, güney değil... Tam yerli yerine oturtamıyorum." Meshinda gözlerini açıp bana baktı. "Ayrıca bazı isimler de var. Tuhaf isimler. Allagash... Ve Whitcomb... Hayır, Whittier."

"Allagash Whittier mi? Bu Nasau'da bir hukuk firmasıdır."

"Sanırım onlarda bazı bilgiler var. Belki evlat edinme işlemlerini yürüten avukat orada çalışıyordur. Onlarla ilişki kurabilirsin. Ve Maisie. Maisie adında biri de bazı şeyler biliyor."

Bu Hillsborough adliyesindeki kâtibenin adıydı ve evlat edinilme kararının kopyasını bana o göndermişti. "Bildiğinden eminim," dedim. "Tüm dosya onun elinde."

"Ben başka Maisie'den söz ediyorum. Bir teyze ya da kuzen bu. Afrikalı bir bebek evlat edinmiş."

"Benim o isimde akrabam yok," dedim.

"Var," diye diretti Meshinda. "Onunla henüz tanışmadın." Yüzü birden limon yalamış gibi buruşmuştu. "Biyolojik babanın adı Owen idi. Yasayla ilişkili bir şey var ona dair..."

Biraz öne çıktım. Şaşırmıştım. Mesleğime yönelmemin nedeni bu olabilir miydi?

"Onun ve annenin üç çocukları daha var."

İster doğru olsun ister yalan, bu sözler göğüs kafesimde bir sızı hissetmeme neden olmuştu. O üçü kalmış, ama ben verilmiştim. Neden? Bana defalarca anlatılan artık eskimiş hikâye, yani ebeveynlerimin beni sevdiği, ama layıkıyla bakacak durumda olmadığı yalan mıydı? Beni o kadar seviyorlarsa neden diğerlerini tutup, beni gözden çıkarmışlardı?

Meshinda parmaklarının ucuyla başına dokundu. "Hepsi bu. Başka bir şey gelmiyor." Dizimi okşadı ve "Şu avukat..." dedi, "Başlamak için en iyi nokta o."

Eve dönerken bir şeyler yemek için McDonald's'ta durdum; dışanda, çocuklar ve onlara eşlik edenlerle dolup taşan oyun parkının yanına oturdum.

Ani bir kararla yaptığım birkaç mesleki telefon konuşması oracıkta Allagash Whitter'e ulaşmamı sağlamıştı. Telefona çıkan kişiye Robert Ramirez ile çalıştığımı anlatırken hukuk stajyerleri üzerinde etkili olan tatlı ses tonumu kullanıyordum.

Kadın, "Sizin için ne yapabilirim, Marin?" dedi.

Oturduğum yerde biraz yan dönerek konuşmaya kimsenin kulak misafiri olmamasını sağlamaya çalıştım. "Firmanızın 1970'li yıllan başında servis verdiğini sandığım bir müşterisiyle ilgili bilgi edinmek istiyorum. On altı ya da on yedi yaşlarında genç bir kadın olmalı."

"Bulması fazla zor olmamalı. O tür kayıt azdır. Soyadı neydi?"

Duraksadım. "Soyadını tam olarak bilmiyorum."

Karşı tarafta bir sessizlik oldu. "Bir evlat edinme konusu muydu?"

"Şey... Evet. İlgili kişi benim aslmda."

Kadının sesi birden buz gibi gelmeye başlamıştı, "öyleyse size mahkeme yolunu denemenizi tavsiye ederim," dedi ve kapattı.

Cep telefonumu avucumda sıkarak küçük bir oğlanın mor kaydıraktan çığlıklarla inişini izledim. Çocuk Asya kökenli, annesiyse değildi. Evlatlık mıydı? O da bir gün benim gibi karşılaştığı çıkmaz sokağın sonunda öylece oturacak mıydı?

Bir numara daha tuşladım ve bu kez karşımda Hillsborough bölgesi evlat edinme işlemleri araştırma yöneticisi Maisie Donovan vardı. "Olasılıkla beni hatırlamayacaksınız," dedim. "Birkaç ay önce bana bir evlat edinme karan sureti göndermiştiniz..."

"İsim?"

"Benim aradığım da bu zaten. Bir isim..."

"Sizin isminizi kastettim," dedi Maisie.

"Marin Gates." Yutkundum. "Bugün çok çılgınca bir şey yaptım ve bir psişikle görüştüm. Demek istediğim... O tür insanlardan medet uman delinin teki değilim ama... O kadının evine gittim ve bana Maisie isimli başka birinin annemle ilgili bilgi sahibi olabileceğini söyledi bana." Gülmeye çalıştım. "Fazla ayrıntı veremedi, ancak hiç değilse isimde haklıydı, değil mi?"

"Bayan Gates..." Kadının sesi vurgusuzdu. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bu noktadan sonra ne yapmam gerektiğini kestiremiyorum," diye itiraf ettim. "Sonraki adımın ne olması gerektiğini bilemiyorum."

"Elli dolarlık resmi ödemem karşılığında size kimlik bilgisi yansıtma. yan bilgiler gönderebilirim."

"Nasıl bir şey bu?"

"Dosyanızdaki isim, adres, telefon numarası, doğum tarihi içermeyen bilgilerin bir özeti..."

"Yani önemsiz şeyler. O bilgilerden bir şey çıkarabileceğimi düşünüyor musunuz gerçekten?"

"Evlat edinme işlemlerinizi özel bir danışmanlık firması yürütmüş, diye açıkladı Maisie. "Bu nedenle ele gelir fazla bilgi bulamayacaksınız bence. Belki beyaz ırktan olduğunuzu öğrenirsiniz."

Bana gönderdiği hâkim kararını düşündüm. "Beyaz olduğumdan da kadın olduğum kadar eminim."

"Eh, ben de elli dolar karşılığında teyit ederim bu bilgileri."

Çeki göndereceğim adresi not ettikten sonra telefonu kapadım ve ısıtılmış bir çözelti içindeki moleküller kadar enerji dolu olan çocuklan seyretmeye daldım. Bir çocuğum olacağım hayal etmek bile zordu benim için; bir çocuktan vazgeçip onu birilerine teslim etmeyi düşünmekse imkânsız.

Merdivenin tepesindeki küçük bir kız, "Anneciğim!" diye seslendi "Beni izliyor musun?"

önceki gece mesaj odalarında *a-anne* ve *b-anne* etiketlerine ilk kez rastlamıştım. Bunları önce bir tür kıdem falan sandım, ama sonra *alıcı anne* ve *biyolojik anne* deyimlerinin kısaltması olduğunu öğrendim. Anlaşıldığı kadarıyla terminoloji konusunda da büyük bir uyuşmazlık ve çekişme bulunuyor. Kimi biyolojik anneler bu deyişin kendilerini gerçek anne olmaktan çok, bir tür üretici durumuna düşürdüğünü savunuyor ve *ilk anne* ya da *doğal anne* deyişlerini tercih ediyor. Ama o mantıkla yola çıkıldığında, benim annem *ikinci anne* ya da *doğal olmayan anne* oluyor.

İnsanı anne yapan doğurma edimi midir? Çocuğunuzdan vazgeçmek zorunda kaldığınız zaman bu nitelemeyi kaybeder misiniz? İnsanlar kimi yanlarıyla ölçütlenecek olursa, hayatımın bir tarafında beni doğuran ve sonra benden vazgeçen, diğer tarafın d aysa hastalandığım zaman sabahlara kadar başımda oturan, erkek arkadaşım için dertlendiğim zaman benim için gözyaşı döken, hukuk fakültesi mezuniyet törenimde elleri kıpkırmızı olana kadar beni alkışlayan bir kadın var. Bunlardan hangisi *daha fazla* anne?

İkisinin de aynı derecede olduğuna karar verdim. Ebeveyn olmak sadece bir çocuğu büyütmek demek değildir. Onun yaşamına tanıklık etmektir aynı zamanda.

Birden kendimi Charlotte O'Keefeyi düşünür halde buldum.

Piper

Hasta, hamileliğinin otuz beşinci haftasındaydı ve eşiyle birlikte Bankton'a yakın zamanda taşınmıştı. Onu daha önceki periyodik vizitelerde hiç görmemiştim, ama ben öğle tatilindeyken yüksek ateş ve enfeksiyonun başka uyancı belirtileri olabilecek kimi şikayetlerle gelerek muayene programıma dahil edilmişti. İlk kaydı açan hemşirenin yazdığına göre, kadının geçmişe dayanan herhangi bir tıbbi sorunu yoktu.

Yüzümde müstakbel bir annenin kapılmış olması gerektiğini düşündüğüm paniği yatıştıracak bir gülümsemeyle odaya girdim. Elini sıkıp yerime otururken, "Ben Doktor Reece," dedim. "Anlaşıldığı kadarıyla kendinizi pek iyi hissetmiyormuşsunuz."

"Önce nezle falan gibi bir şey sandım, ama geçmedi..."

"Hamilelik sırasında o tür şeyleri bir uzmana danışmak her zaman iyi fikirdir. Şimdiye kadar hamileliğinizde bir sorun yaşadınız mı?"

"Ufak bir soğuk algınlığı."

"Bunun belirtileri ne kadar zamandır var!"

"Bir hafta kadar oldu."

"Ben soyunup muayene önlüğü giymeniz için çıkacağım ve sonra neler olup bittiğine bakacağız." Dışarı çıktım ve kadının üstünü değiştirmesini beklerken dosyasını tekrar okudum.

işime aşığımdır. Kadın doğum uzmanıysan, çoğu zaman hayatının en mutlu anında bir kadının yanındasındtr. Elbette ki her zaman o kadar mutlu sürüp gitmeyen örnekler de vardır ve ben yeterince defa anne olmaya hazırlanan bir kadına bebeğini cansız doğurduğunu söylemek zorunda kalmışımdır. Plasentanın rahim duvarının derinliklerine kadar ilerlemesi, hatta delmesiyle oluşan disséminé intravasküler koagulasyon, yani yaygın damar içi pıhtılaşma durumlarına müdahale için ameliyata giriştiğim ve hastayı kurtaramadığım da olmuştur. Ama o tür şeyleri düşünmekten hoşlanmam, onun yerine bebeğin ıslak ve kıvrak minik bir balık gibi ellerimin içine geleceği, bu dünyadaki ilk soluğunu alacağı ana yoğunlaşırım.

Kapıyı tıklattım. "Hazır mıyız!"

Kadın kamı kucağına yerleşmiş halde muayene masasında oturuyor^ Stetoskobumu kulağıma yerleştirirken, "Çok iyi," dedim. Stetoskobun metal diskine ısıtmak için soluğumu birkaç kez verip kadının ciğerlerini dinlemeye koyuldum. "Çayet iyi," dedim. "Şimdi sıra kalpte."

önlüğün boyun kısmını açınca karşıma göğüste aşağıya doğru uzanan bir median stemomy iziyle karşılaştım. "Bu hangi nedenle oldu!" diye sor. dum.

"Kalp nakli."

Kaşlanm kalkmıştı. "Hemşireye herhangi bîr tıbbi sorununuz olmadığınızı söylemişsiniz."

"Yok ki," dedi hastam yüzünde ışıl ışıl bir gülümsemeyle. "Yeni kalbim gayet iyi çalışıyor."

Charlotte hamile kalma çabalarına girişene kadar beni bir hasta olarak görmeye gelmedi. Ondan önce kızlarımızın paten hocalarının arkasından dalga geçen iki anneydik/ okuldaki ebeveyn gecelerinde birbirimiz için yer ayırırdık; arada sırada eşlerimizle birlikte hoş bir restorana giderdik.

Sonra bir gün, kızlar Emma'nın odasında oynarken Chaıiotte bana Sean ile bir yıldır hamile kalmaya uğraştıklanm, ama bir türlü başaramadıklannı söyledi.

"Her şeyi denedim," dedi. "Yumurtlama öngörücüler, özel diyetler... Akla ne gelirse."

"Bir doktora göründün mül" diye sordum.

"Aslında sana gelmeyi düşünüyordum."

Kişisel tanışıklığım olan insanları hasta olarak kabul etmem. Başkaları ne derse desin, önündeki ameliyat masasında yatan bir yakının ya da sevdiğin biriyse doktorluk mesleğinin nesnel yanını korumana imkân yoktur. Bir kadın doğum uzmanı için risklerin her zaman yüksek olduğu tartışma götürmez (ve ben de doğum odasına her girişimde öyle olduğunu %100 bilirim) ama hasta kişisel olarak tanıdığın birisiyse ortaya sürülen ve kayıp hanesine geçebilecek değerler her zaman daha yüksektir. Bir nedenden ötürü ya da bir şekilde başarısız olursan sadece hastanı yan yolda bırakmazsın. Bir dostunun felaketiyle de yüzyüze kalırsın.

"Bunun çok iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Charlotte," dedim. "Aşılmadan önce uzun uzadıya düşünülmesi gereken bir çizgi bence."

"Yani bir türlü 'rahim boynuma baktın, şimdi nasıl yüz yüze bakarak markette birlikte alışveriş yapacağız' türünden bir şey mil"

Güldüm. "Öyle değil. Bir uterus gördün mü hepsini görmüşsün demek-

tir. Mesele bir doktorun konuya kişisel anlamda dahil olmak yerine kendini belli bir mesafede tutması gerekliliği."

"Ama sen de bana işte bu nedenden ötürü kusursuz bîr seçim gibi geliyorsun," diye diretti Charlotte. "Başka bir doktor teknik açıdan hamile kalmamıza yardımcı olur, ama gerçekte onun için bir dosyadan Öleye gitmeyiz. Ben bana mesleki sorumluluklann ötesinde önem gösterecek birini anyorum. Bebek sahibi olmamı benim kadar isteyecek biri gerek bana."

O şekilde vurgulandığı zaman söyleyecek fazla şey kalmıyordu. Charlotte ile her sabah yerel gazetenin editörü için mektuptan tasnif etmek üzere buluşurduk. Rob'a kızdığım ve buhanmı boşaltmam gerektiği zaman ilk koştuğum kişi oydu. Kullandığı şampuanı, arabasının benzin deposunun hangi tarafta olduğunu, kahvesini nasıl içtiğini bilirdim. Benim en iyi arkadaşımdı o.

"Pekâlâ," dedim. "Yapalım öyleyse."

Yüzünde bir gülümseme patladı. "Hemen şimdi başlıyor muyuz?"

Kahkahalara boğuldum. "Hayır Charlottel!Kızlar yukanda oynarken oturma odamda pelvis muayenesi yapacak değilim."

Ertesi gün muayenehaneme geldi ve dosyalar üzerinde yaptığım inceleme onun ve Sean'ın hamile kalmakta zorlanması için hiçbir, tıbbi neden olmadığını gösterdi. Yumurtalann kadınlar otuzuna geldiği zaman nasıl nitelik değişimi gösterdiği, bunun istenen sonucun alınmasını geciktirebileceği, ama olmaması anlamına gelmeyeceğini konuştuk. Onu folik aside ve bazal beden ısısı takibine başlattım. Sean'a daha sık seks yapmalanm öğütledim. (Kî bu aramızda yaptığımız favori konuşma konusuydu.) Charlotte'nin adet takvimini altı ay boyunca kendi ajandamda takip ettim/ her yirmi sekizinci gün arayıp regl durumunu sordum ve altı ay boyunca hiç şaşmadı.

Sonunda, "Bu durumda artık doğurganlık ilaçlan üzerine bir görüşme yapsak iyi olacak," dedim. Ama ertesi ay, uzmanla olan randevumuzdan hemen önce eski tarz yöntemlerle hamile kaldı.

Hamile kalması uzun bir süreci gerektirmişti, ama hamileliğin kendisi olaysız geçiyordu. Charlotte'nin kan ve idrar tahlilî sonuçlan her zaman ideal geldi; tansiyonu hiç oynamadı. Tüm gün boyunca bulantı çekiyor, ne zaman gecenin bir yansı kussa beni arayıp o şeye ne halt etmeye 'sabah bulantısı' dediklerini soruyordu.

Hamileliğinin on birinci haftasında ilk kalp atışını duyduk. On beşinci haftada kanında nöral bozukluklar ve Down sendromu aramak için dörtlü ekran testi yaptım. İki gün sonra sonuçlar geldiğinde öğle tatilinden yararlanarak arabama atlayıp onun evine gittim.

Beni *kapıda görür görmez, "Ters* giden bir *şeyler* mi varî" diye sordu.

Test sonuçların geldi. Konuşmamız gerek."

Ona dörtlü ekran testinin *%100* kesin olamayacağını, %5 pozitif sonuca göre tasarlandığını açıkladım ki, bu da teste giren her yüz kadından 5'inin Down sendromlu bebek doğurma olasılığının ortalamanın üstünde olduğu anlamına geliyordu. "Senin yaşın göz önüne alındığında, Down'lu bebek olma ihtimali 270'te bir," dedim. "Ama kan değerlerin bu riskin ortalamanın üzerinde, 150'de bir olduğunu gösteriyor."

Charlotte kollannı göğsünde kavuşturdu.

"Birkaç seçeneğin var," diye devam ettim. "Her halükarda üç hafta sonra ultrasona gireceksin. Qörüntü taraması yaparken alarm sinyali yerine geçecek bir şeyler ararız. Dikkatimizi çeken bir şey olursa, seni iki düzeyli ultrasona gönderebilirim. Tersi olursa, olasılık 250'de bire çekilmiş olur ki, bu da ortalamaya yakındır ve testte hatalı okuma yapıldığı kabulüne dönmüş oluruz. Ama bir şeyi unutma: Ultrason bizi tartışmasız huzura kavuşturacak bir yöntem değildir. Mutlak kesinlikte yanıt istiyorsan, amniyosentez yapılması gerekir."

"Amniyosentez..."

"Bebekten su alınması işlemi."

"Biliyorum. Ama o şey düşük olasılığı yaratmaz mı!"

"Olabilir. Ama şu aşamada o olasılık da 270'te bir, yani Down'lu bebek olasılığından düşük."

Charlotte alnını ovuşturdu. "Amniyosentezde bebeğin... Öyle..." Sesi zayıflayıp duyulmaz oldu, sonra toparlandı. "O zaman ne olacak!"

Charlotte'nin inançlı bir Katolik olduğunu biliyordum. Bildiği bir başka şey de, uygulaman bir doktor olarak herkese mümkün olan her durumda bilgi vermenin en önemli sorumluluğum kabul edildiğiydi, öneriyi kişisel inançlar doğrultusunda değerlendirmek onlara kalan bir şeydi. Dümdüz bir tonla, "O zaman hamileliği sonlandırıp sonlandırmamaya karar verebilirsin," dedim.

Başını kaldırıp yüzüme baktı. "O bebeğe sahip olmak için çok çabaladım, Piper. Bu kadar kolay vazgeçemem ondan."

"Bu konuyu Sean ile de konuşman gerek ve...'

Ultrasonu yapalım. O noktadan başlayalım."

İşte tüm bunlardan ötürü, seni ekranda gördüğüm ilk anı çok net hatırlıyorum. Chartotte muayene masasına uzanmıştı ve Sean onun elini tutu-

yordu. Benim bölümümde çalışan ultrason teknisyeni Janine sonuçlan bana vermeden önce ölçümleri yapıyordu. Sonra kafada aşın hidrosefallik ve endokardiyal yastık belirtileri, abdominal çeper bozukluktan, boyun arkası bükümünde kalınlaşma, burun kemiği kısalığı ya da yokluğu, hidronefroz, yani idrar toplayıcı sistemde genişleme, eko/en bağırsak, kısa kol ve uyluk kemiği arayacaktık. Kısacası Dovvn sendromunun ultrasonda belirlenmesi için kullanılan tüm gözlemleri tarayacaktık. Kullandığımız ilacın en ileri teknoloji ürünü ve son gelen partiden olmasına aynca özen göstermiştim.

Janine taramayı tamamlayınca büroma geldi. "Down'un bilinen belirtilerinin hiçbirine rastlamadım," dedi. 'Normal görünmeyen tek şey uyluk kemikleri; altıncı yüzdelik dilimdeler."

O tür okumalarla her zaman karşılaşıyorduk; bir fetus milimetrenin kesirleri kadar küçük görülebilir, ama sonraki sonogramda her şey tamamen normale dönerdi.

"Qenetik olabilir," dedim. "Charlotte de çok minyon yapılı."

Janine başını salladı. "Yine de izlenmesi gereken bir nokta olarak kaydediyorum." Duraladı. "Aslında tuhaf bir şey var burada."

Başımı not almakta olduğum dosyadan hızla kaldırdım. "Ne!"

"Beyin görüntülerini bir kontrol eder misin!"

Yüreğim ağzıma gelmişti. "Beyin mi?"

"Anatomik olarak gayet normal. Ama... inanılmayacak derecede açık ve net görüntü vermiş." Başını iki yana salladı. "Daha önce hiç böylesini görmemiştim."

Ultrason aygıtımız gerçekten iyi ve gelişmiş bir modeldi. Janine'nin gurur duymasını anlayışla karşılıyordum, ama alet edevata methiyeler düzerek zaman kaybedecek de değildim. "Onlara iyi haberi vermeye gidiyorum," deyip muayene odasına geçtim.

Charlotte yüzümdeki ifadeyi görür görmez anlamıştı. "Şükürler olsun, Tannml" dedi ve üzerine doğru eğilen Sean'a bir öpücük verdi. Sonra elimi tuttu. "Emin misin!"

"Yüzde yüz değil, çünkü ultrason sadece görsel yöntemle tanı koymaya yarar. Ama normal ve sağlıklı bîr bebeğin olma olasılığının dramatik düzeyde arttığını söyleyebilirim." Senin ekrandaki dondurulmuş görüntüne baktım; başparmağını emiyordun. "Bebeğin kusursuz görünüyor," dedim.

Benim bölümümde rekreasyonel, yani meslekten olmayanlann anlayacağı deyişle tıbbi neden olmadan ultrason çekilmesi doğru bulunmaz. Charlotte yirminci haftayla yirmi sekizinci hafta arasında beni sinemaya

gitmek için almak özere hastaneye uğramıştı ve ben hâlâ doğumhanedey-| dim. Bir saat kadar sonra onu *ofisimde,* ayaklarını sehpaya uzatmış tıp dergi, si okurken buldum.

"Harika bir şey," dedi. "Hamilelik Döneminde Trofoblastik Ur Geldiği- mi Çözetiminde Güncel Yöntemler. Uykusuzluk çekersem bunlan okuya- yım bari."

"Kusura bakma," dedim. "Bu kadar uzun süreceğini hiç düşünmedim. Yedi santime kadar açılıp orada durdu."

"önemli değil. O filmi görmeyi fazla istemiyordum zaten. Bebek bütün sabah mesanemin üstünde dans etti."

"Gelecegin balerini mil"

"Sean'a bakılırsa geleceğin büyük golcüsü." Başım kaldınp yüzüme bak- tı ve gözlerimde bebeğin cinsiyetini açık edecek bir ipucu aradı.

Sean ile Charlotte cinsiyeti doğumdan önce öğrenmemeye karar ver- mişti. Ebeveynler bize bunu bildirdiğinde dosyaya kaydederiz. Cinsiyeti istemeden açık etmemek için baktşlanmı ultrason görüntüsünün *ilgili yelle- rinden* uzak tutmak için yoğun bir gayret gösteriyordum.

Saat yedi olmuştu ve hem hastalar, hem de kayıt görevlisi gitmişti Chartotte'nin orada beklemesine arkadaşın olduğu bilindiği için izin veril- mişti.

"Ona bildiğimizi söylememiz şart değil," dedim.

"Neyi bildiğimiz! Kime!"

"Bebeğin cinsiyetinden söz ediyorum. Sinemadaki filmi kaçırmış ol- mamız başka film seyredemeyeceğimiz anlamına gelmez."

Charlotte'nin gözleri irileşti. "Ultrasonu mu kastediyorsun!"

Omuz silktim. "Neden olmasın!"

"Bu aşamada güvenli midir!"

"Kesinlikle güvenlidir." Hınzırca sınttım ona. "Haydi Charlottel Ne kaybederiz ki!"

Beş dakika sonra Janine'nin ultrason odastndaydık. Charlotte tişörtünü sutyeninin altına kadar sıyırdı, pantolonunu da kamını açıkta bırakacak şekilde indirdi. Jeli tüpten püskürtünce hafif bir çığlık koyuverdi.

"Pardon," dedim. "Soğuk mu!"

Aparatı alıp jeli yayarak onun teninde dolaştırdım. Ekrandaki görüntün su yüzüne vurmuş bir denizkızını andırıyordu. İlk anda karanlıktı, ama sonra tanıyabileceğimiz bir imaj haline dönüştü. Baş, omurga, minik bir el.

Aygıtı bacaklannın birleştiği yeri görebileceğim şekilde kaydırdım. Bir fetûsün rahimdeki karakteristik hali olan sıkışık duruş yerine senin ayak tabanlann birbirine değiyordu ve bacaklann neredeyse bir daire oluşturmuştu. Gördüğüm ilk kınk uyluk kemiğindekiydi. Düz durmak yerine sivri bir bükümle açı yapmıştı. Kaval kemiğinde de siyah bir çizgi, yani yeni bir kınk olduğunu gördüm.

Charlotte mutlu bir ifadeyle, "Ne oldu!" dedi ve ekranı görmek için boynunu uzattı. "Aile mücevherleriyle ne zaman tanışıyorum!"

Yutkunup elimdeki aparatı göğüs kafesini ve kaburgalannı görecek şekilde kaydırdım. İyileşmekte olan beş kınk da orada vardı.

Oda etrafımda dönmeye başlamıştı. Elimden aparatı bırakmadan öne doğru kaykıldım ve alnımı dizlerime dayadım.

Charlotte dirseklerinin üstünde doğrulmuştu. "Piper!"

Osteogenesis imperfecta'yı okulda öğrenmiştik, ama ilk kez görüyordum. O şeye dair hatırladıklanm seninkilere benzeyen kınklan olan fetüs resimleriydi. Doğum sırasında ya da doğduktan hemen sonra ölmüş cenin-lerden çekilmiş resimler.

"Piper!" dedi bir kez daha Charlotte, "iyi misin!"

Toparlanıp doğruldum ve derin bir soluk aldım. "Evet," dedim sesim çatlayarak. "Ama Charlotte... Kızın iyi değil."

Sean

Osteogenesis imperfecta sözcüklerini ilk kez Piper anneni ofisinde yaptığı program dışı ultrason seansından sonra histerik bir halde eve getirdiğinde duydum. Bir taraftan kollarımın arasında hıçkıran Charlotte'yi yatıştırmaya çalışırken, bir taraftan da Piper'in üstüme füze gibi yağdırdığı sözlere anlam vermeye uğraşıyordum: Kolajen bozukluğu, kemiklerin açısal hal alması ve kalınlaşması.

Piper hastanenin yüksek riskli ana-bebek doğum uzmanı olan Dr. Del Sol'u çoktan aramıştı ve sabah 07:30'da yapılacak başka bir ultrason tetkiki için randevu almıştı. İşten yeni dönmüştüm ve bütün öğleüzeri yağan yağmur nedeniyle devriye cehennem görevine dönüşmüştü. Saçlarım çabucak aldığım duştan ötürü hâlâ ıslaktı. Piper ile Charlotte eve geldiğinde Amelia bizim yatak odamızda televizyon seyrediyor, bense kaşıkla dondurma atıştırarak kaçırdığım öğle yemeğinin bıraktığı açlığı dindirmeye çalışıyordum.

Onları ilk gördüğümde, "Tühl" dedim. "Beni kutudan atıştırırken yakaladın." Sonra Charlotte'nin ağladığını fark ettim.

Gayet sıradan geçmekte olan bir günün göz açıp kapayana dek olağandışı bir hal alabilmesi beni her zaman şaşırtmıştır. Bir anne arka koltukta oturan küçük çocuğuna oyuncağını uzatır ve hemen sonrasmda zincirleme bir trafik kazası yaşanıverir. Ya da okulun iftihar listesindeki bir oğlan evinin verandasında birasını yudumlarken bizler ortaya çıkarız ve onu başka bir öğrenciye cinsel tacizde bulunmaktan tutuklarız. Bir ev kadını kapıyı açar, karşısında kocasının ölüm haberini getiren polisleri bulur. Benim işimdeki insanlar senin tanıdığın dünya hiç beklenmedik bir anda felaket sahnesine dönerken işlerinin başında olmak zorundadır. Ama ilk kez sahne o şekilde kurulurken tam ortasındaki kişi bendim.

Boğazım kupkuruydu. "Çok mu kötü bir aşamada?" diye sorabildim,

Piper bakışlarını kaçırdı. "Bilmiyorum/

'Şu... Ostefo..."

"Osteogenesis imperfecta.'

"Nasıl tedavi edilir bu?"

Charlotte bir adım gerileyip bana baktı. Yüzü şişmiş, gözleri kıpkırmızı olmuştu. "Edilmez," dedi.

0 gece Piper gittikten ve Charlotte neden sonra huzursuz bir uykuya daldıktan sonra Internet'e girip Ol'yı Google ettim. Hastalığın dört tipi vardı ve üç yeni şekli henüz yeni bulunmuştu, ama bunlardan sadece ikisi ana rahminde kırıklara neden oluyordu. Tip Il'de bebekler doğumdan önce ya da hemen sonra ölüyordu. Tip III bebekleriyse yaşıyor, ama kaburga kırıkları yaşam tehdit edecek düzeyde solunum bozukluklarına yol açıyordu. Ayrıca kemik anormallikleri gittikçe kötülüyordu. Bu çocuklar olasılıkla yürümeye hiç başlayamıyordu.

Araştırmayı biraz derinleştirince ekrandan sözcükler fırlayıp gelmeye başladı:

Wormian kemikler. Morina omurgası. İlikiçi batması.

Kısa boy (Kimilerinde sadece 90 cm. civarı.)

Ömurga eğriliği. İşitme kaybı.

Kazayla gelen travmayı izleyen solunum eksikliği en fazla görülen ölüm nedeni.

01 bir genetik kondisyon olduğundan tedavisi yoktur.

Ve:

Tanı ana rahminde koyulduğu zaman bu gebeliklerin büyük kısmına bu noktada son verilmektedir.

Bu son cümlenin altında Tip II bir Ol bebeğinin ölüsünün resmi vardı. Gözlerimi o boğum boğum olmuş bacaklardan öne doğru çıkıntı yapmış torsodan alamıyordum. Bizim bebeğimiz de öyle mi olacaktı? Eğer öyle olacaksa cansız doğması daha iyi değil miydi?

Bu son düşünceyle gözlerimi sıkı sıkıya yumdum ve Tanrı'nın o anda beni dinlemiyor olması için dua ettim. Seni sekiz kafa ve bir kuyrukla doğsan bile çok sevecektim. Seni tek bir nefes almasan ya da gözlerini bana bakmak için açmasan da sevecektim. O anda da seviyordum seni ve kemiklerinin öyle olmasına

yol açan şey her neyse seni sevmemi engelleyemeyecekti.

Bilgisayarın belleğindeki arama kayıtlarını Charlotte'nin Internet'te dolaşırken o fotoğrafa kazara ulaşmaması için çabucak silip üst kata çıktım. Kollarını bedenine doladığımda annen uykusu içinde kıpırdanarak bana sokuldu. Elim usulca karnına kaydı ve sen hiç kaygılanmamamı, söylenenlerin tek kelimesine bile inanmamamı söylemek ister gibi o anda bir tekme attın.

Ertesi gün, ultrason ve röntgen filmi çekildikten sonra Dr. Gianna Del'Sol durum değerlendirmesini aktarmak için bizimle ofisinde buluştu.

"Ultrason mineral eksikliği gösteren bir kafatası olduğu sonucuna varmamızı sağladı," dedi. "Uzun kemikleri olgunun standart sapmalarının üçünü de vurguluyor ve hepsi açı yapmış, hepsinde kalınlaşma var. Bunlara yeni kırıkları barındıranlar da dahil, eskileri de. Röntgen filmleri kaburga kırıklarının daha net görüntülerini verdi bize. Tüm bunlar bebeğinizde osteogenesis imperfecta olduğunu teyit ediyor.

Charlotte'nin elinin ovucumun içine kaydığını hissettim.

Doktor, "Çok sayıda kırık belirlediğimize dayanarak, bir Tip II ya da Tip III ile karşı karşıya olduğumuzu söyleyebilirim," diye devam etti.

Charlotte. "Bundan kötüsü de var mı?" dedi. Gözlerimi kaçırdım, çünkü yanıtı biliyordum.

"Tip II genellikle doğumdan sonra yaşamaz. Tip III'te ise belirgin engeller oluşur ve doğum ertesinde fazla uzun ömürlü olmaz."

Charlotte bir kez daha gözyaşlarına boğulunca Dr. Del Sol ona bir kutu mendil uzattı. "Şu aşamada Tip II mi yoksa diğeri mi olduğunu söylemek çok zor. Kimi hallerde Tip II hamileliğin on altıncı. Tip III ise on sekizinci haftasında ultrasonla teşhis edilir. Ama her vaka birbirinden farklıdır ve senin önceki ultrasonunda herhangi bir kırık görülmedi. Bu nedenle tam anlamıyla net bir ön tanıda bulunamayız, ama şunu söylemek mümkün: Eldeki veriler tahminleri en iyi senaryonun üst düzey zorluklar, kötüsünûnse ölüm içereceği yönünde sınırlamaya yetiyor."

Doktora baktım. "Yani bebeğin Tip II ya da Tip III olarak doğması halinde bile olasılıkların ucunun açık olduğunu söylüyorsunuz,"

Dr. Del Sol, "O tür durumlara rastlanmıştır/ dedi. "Dosyasını okuduğum bir vakada ebeveynler ölümcül sonuçlara yönelik belirtilere rağmen hamileliğin devamına karar vermiş ve bir Tip III bebekle karşılaşmıştı. Ne var ki. Tip III bebekler de ciddi hasarlı doğar. Ve hayatları boyunca bedenlerinde oluşacak yüzlerce kırığın sıkıntısını çekerler. Yürüyemeyebilirler. Solunum, eklem, kemik problemleri yaşayabilirler; kas zayıflıklarının, kafatası ve omurga bozukluklarının sıkıntısını çekebilirler." Bir an duraksadı. "Hamileliği bitirmek isterseniz, bu aşamada bile size yardımcı olabilecek yerler var."

Charlotte yirmi sekizinci haftasındaydı. Hangi klinik o zamandan sonra kürtaj yapmayı kabul ederdi ki?

"Hamileliği bitirme konusuyla ilgilenmiyoruz," dedim ve bu kararımı teyit etmesi için Charlotte'ye döndüm. Ama o hâlâ doktora bakıyordu.

"Burada Tip II ya da Tip III bebek doğdu mu hiç?" diye sordu.

Dr. Del Sol başını salladı. "Dokuz yıl önce bir tane doğmuş. Ben o zaman burada değildim."

"Doğduğunda bedeninde kaç kırık varmış?"

"On.

Charlotte önceki geceden beri ilk kez gülümsedi. "Benim bebeğimde sadece yedi kırık var. Bu bile daha iyi durumda olduğunu gösterir, değil mi?"

Dr. Del Sol bir kez daha duraksadı. "Ama o bebek yaşamadı/.

Bir sabah Charlotte'nin arabası serviste olduğundan seni fizik tedaviye ben götürdüm. Ön dişlerinin arasında arasında açıklık olan ve adı Molly (ya da Mary olari) o hoş kız seni kocaman, kırmızı bir topun üstünde dengeledi. Seviyordun o şeyi anlaşılan ki, daha önce hiç görmediğim oturup kalkma hareketleri yaptın. İyileşmekte olan kürek kemiğinden yana her eğilişinde dudaklarını birbirine bastırıyordun ve göz pınarlarında dökmediğin yaşlar biriktiğini görebiliyordum. Ağlamanın eşiğine gelip gelmediğinin farkında olduğunu bilmiyordum, ama o halini on dakika kadar izledikten sonra daha fazla dayanamayacağıma karar verdim. Molly/Marie'ye başka bir randevumuz olduğunu söyledim (ki bu düpedüz bir yalandı) ve seni tekerlekli sandalyene yerleştirdim.

Tekerlekli sandalyede olmaktan nefret edersin ve bundan ötürü seni eleştiremem. İyi bir pediatrik sandalye ölçülerine uygun olduğu takdirde seni hem rahat ettiriyor, hem güvende tutuyor, hem de hareketli olmanı sağlıyor. Ama fiyatı 2.800 doların üzerinde ve sigorta her beş yılda bir tanenin parasını ödüyor, o günlerde kullandığın tekerlekli sandalye de iki yaşındayken alınandı ve sen epey büyümüştün. O şeyin içine yedi yaşına kadar nasıl sığacağını düşünemiyordum bile.

Sandalyenin arkasına pembe bir kalple 'Özenle Davranınız yazısı yapıştırmıştım. Seni dışarıya çıkartıp kamyonetin arka tarafındaki koltuğuna yerleştirdim. Direksiyona geçip aynadan balonca hâlâ sızlayan kolunu ovuşturduğunu gördüm.

"Oraya bir daha gitmek istemiyorum, baba," dedin.

"Biliyorum, bebeğim."

Birden ne yapmam gerektiği aklıma gelivermişti. Otoyola çıkıp bizim sapağı geride bıraktım ve Dover'deki Comfort Inn'e gittim. Oda için harcayacak daha iyi bir yerim olmayan 60 dolan ödeyip seni tekerlekli sandalyenle kapalı havuza götürdüm.

Salı sabahı olduğundan havuz boştu. Havaya ağır bir klor kokusu hakimdi ve etrafa onarımın çeşitli düzeylerine gereksinen beş altı şezlong serpiştirilmişti. Camlı tavandan giren güneş ışınları suyun yüzeyinde hoş oyunlar yapıyordu. YÜZERKEN GÜVENLİĞİNİZDEN KENDİNİZ SORUMLUSUNUZ tabelasının altındaki bir bankın üstüne yeşil-beyaz çizgili havlular koyulmuştu.

"Şimdi seninle biraz yüzeceğiz, Wills' dedim.

Yüzüme baktın. "Annem omzum iyileşene kadar..."

"Annen ne yaptığımızı göremez şu anda, değil mi?"

Yüzün ışıl ışıl oldu. "Ya mayo konusu?"

"Eh, o da planın bir parçasıydı. Mayo almak için eve uğrasak annen bir şeylerin peşinde olduğumuzu anlardı." Üstümde şortum ve tişörtüm kalacak şekilde soyundum ve karşına geçtim. "Ben hazırım."

Bir kahkaha atarak tişörtünü çıkarmak için hamle yaptın, ama kolunu gerektiği kadar kaldıramıyordun. Yardım ettim, sonra şortunu da indirdim. Şimdi iç çamaşırlarınla kalmıştın.

Spiça alçısı içinde geçirdiğin dört aydan sonra bacakların incelmiş ve bedenini taşımayacak kadar zayıflamıştı. Seni kollarının altından tutup havuza yürüttüm ve seramik kaplı basamak-

lora oturttum. Duvarın dibindeki büyük sandıktan çocuklar için yapılmış can yeleklerinden birini seçip sana giydirdim. Sonra havuza girip seni kollarımın araşma aldım ve havuzun ortalarına doğru yüzdürdüm.

Omuzlarıma sıkı sıkıya yapışırken, "Balıklar yüzerken hızlan saatte 110 kilometreye kadar çıkar." dedin.

"Etkileyici."

"Süs balıklarına en çok verilen isim 'Jaws'tir." Kolunu boynuma doladın. "Diyet kutu kola havuz suyunun yüzünde kalır, normal kola batar..."

"Willow..." dedim, "Tedirgin olduğunu biliyorum, ama ağzını kapamazsan su yutarsın."

Seni bırakır bırakmaz elbette ki panikledin. Kollannı, bacaklarını savurmaya başladın ve bunun ivmesi sırtüstü dönmene neden oldu. O halde debelenirken gözlerin tavana sabitlenmişti. "Baba! Baba! Boğuluyorum!"

"Boğulmuyorsun elbette." Duruşunu düzelttim. "Her şey karın kaslarına bağlı. Yani bugün terapide çalıştırmak istemediğin kaslara. Yavaş hareket etmeye ve sırtüstü dönmemeye yoğunlaş." Seni bir kez daha usulca ittim.

İlk anda yüzün suyun altına girecek gibi oldu, ama benim hamle yapmama kalmadan duruşunu düzelttin. "Yapabiliyorum!" dedin. Bunu bana mı. yoksa kendine mi söylediğin belli değildi. Önce bir kolunu attın ileriye, sonra diğerini. Bacaklarını da bisiklet pedalı çevirir gibi hareket ettiriyordun. Ve nihayet bana yaklaşmaya başladın.

"Baba! Bak bana! Bak, ne yapıyorum!"

Santim santim ilerleyişini seyrettim. "Şuna bak. Şuna bak, ne yapıyor!"

"Sean..."

Charlotte'nin çoktan uyuduğunu sanmıştım. Yatakta ona döndüm. "Evet?"

"Bugün Marin Gates aradı."

Gözlerimi tavana diktim. Avukatın Charlotte'yi neden aradığını biliyordum; cep telefonuma bıraktığı altı mesaja da yanıt vermemiştim. Dava açmaya karar verdiğimizi belirten evrakları

imzalayıp geri gönderdiysek postada kaybolmuş olabileceklerini düşünmüştü. Ama evraklar kaybolmamıştı; kamyonetin torpido gözünde duruyorlardı. Charlotte bir ay önce verdiği zaman tıkış-ürdığım yerde yani.

"Anladım. Bir ara ilgilenirim."

Elini omzuma koydu. "Sean..."

'Ed Gatwick'i hatırlıyor musun?"

"Gatwick mi?"

"Evet. Polis Akademisi'nden birlikte mezun olduğumuz arkadaşım. Nashua'da çalışıyordu. Geçen hafta bir dairede şüpheli işler döndüğüne dair komşulardan ihbar telefonu gelmiş merkeze. Ed oraya gitmiş. Ortağına içinde kötü bir his olduğunu söylemiş, ama yine de içeri girmişler. O anda da mutfaktaki uyuşturucu laboratuan yüzlerine patlamış."

"Çok korkunç..."

"Ben her zaman içgüdülere kulak vermeye inanırım."

"Ben de öyle," dedi Charlotte. "Ve kulak veririm de. Marin'in dediklerini duydun. Bu tür davaların büyük bölümü mahkemeye gitmeden uzlaşmayla halledilivormuş. Parayla. Willow için kullanacağımız ve ihtiyacımız olan parayla."

"Evet. Bunun için de Piper kurban edilecek."

"Tıbbi hata sigortası var."

"Ama bu onu en yalan arkadaşı tarafından sırtından bıçaklanmaktan korumuy ordur."

Charlotte doğrulup yatakta oturdu. "Onun kızı aynı durumda olsa o da bunu yapardı."

Dönüp ona hayretle baktım. "Yapacağım sanmıyorum. Çoğu insanın yapacağını sanmıyorum aslında."

"Başka insanların ne düşündüğü umurumda değil. Benim için tek geçerli olan Willow'un düşüncesi.

Kâğıtlan neden imzalamadığımı o zaman anladım. Ben de Charlotte gibi sadece seni düşünüyordum. Işıltılı zırh içindeki bir şövalye olmadığımı anladığın an aklından geçecekleri düşünüyordum. Bu önünde sonunda olacak elbette, çünkü büyümek dediğin öyle bir şeydir. Ama ben bunu hızlandırmak istemiyordum. Bana olabildiğince uzun süre inanmam sağlamak, yapabildiğim sürece senin kahramanın olarak kalmak istiyordum.

"Geçerli olan sadece Willow'un görüşüyse ona ne yaptığımızı nasıl açıklayacaksın?" diye sordum. "Tanık kürsüsüne çıkıp yalan söylemek, durumu bilsen ondan kurtulacağım öne sürmek istiyorsun. Bu elbette ki yalan, ama Willow'un kulağına gerçeğin ta kendisi gibi gelecektir."

Charlotte'nin gözlerine yaşlar hücum etti. "Zeki bir kız o. Dışarıdan nasıl göründüğü önemli değil. Onu sevdiğimi biliyor."

Bir Madde-22 durumu. Evrakları imzalamayı reddetmem Charlotte'nin bensiz devam etmesini engellemeyecekti. İmza atmayı reddedersem aramızda doğacak olan uçurum seni de incitecekti. Ama ya Charlotte'nin öngörüsü gerçek olur. tazminat olarak alacağımız para yaptığımız şeye fazlasıyla degerse? O dava senin gerçekten ihtiyaç duyduğun yardımlan ve sigorta kapsamı dışında kalan terapileri mümkün kılarsa?

Gerçekten senin iyiliğini istiyorsam o evrakları nasıl imzalamam?

Ya da... Nasıl imzalarım?

Birden o durumun içimi nasıl paramparça ettiğini Charlotte'nin de bilmesini istedim. Torpido gözünü her açışımda ve o zarfı her görüşümde içimde beliren hastalıklı yumruyu onun da hissetmesini istedim. Sanki Pandora'nm kutusunu açmıştı ve oradan fırlayan şey çözümüne ulaşabileceğimizi asla düşünmediğimiz bir düğümün çözülmesini sağlayacaktı sanki. Kapağı kapatmak artık çare değildi; olasılıkları bir kez öğrenmiştik ve unutmaya artık imkân yoktu.

Dürüst olmam gerekirse, galiba beni o durumda, yani hiçbir şeyin siyah-beyaz olmadığı, her şeye grinin tonlarının hakim olduğu noktada bıraktığı için onu cezalandırmak istiyordum.

Onu yakalayıp öpünce şaşırdı. Önce azıcık gerileyip yüzüme baktı, sonra kendisini daha önce binlerce kez götürdüğüm zevk yoluna çekeceğime inanarak bedenini bana yasladı.

"Seni seviyorum," dedim. "Buna inanıyor musun?"

Charlotte başını salladığı anda parmaklarımı saçlarına gömüp başını iyice geri ittim ve onu şilteye yapıştırdım.

"Sean... Beni eziyorsun..."

Bir elimle ağzını kapatırken diğeriyle pijamasının altım yırtıp attım. Karşı koymasına rağmen zorlayarak içine girdim ve sırtı şaşkınlık, hatta belki acıyla bükülürken, gözleri yaşla dolarken Yüzünü izledim. "Dışarıdan nasıl göründüğü önemli değil." diye

fısıldadım kendi sözlerinin birer kırbaç gibi savurarak. "Seni sevdiğimi biliyorsun."

Buna Charlotte'nin kendini bok gibi hissetmesini isteyerek başlamış, ama sonunda ben kendimi öyle hisseder halde bulmuştum. Yana devrilip şortumu kaptım. Charlotte bir top g^ büzülerek bana arkasını döndü. "Seni hayvan!" diyerek hıçkırt "Seni alçak hayvan!"

Haklıydı; öyleydim. Sonraki şeyi yapmak için öyle olmalıydım. Aşağıya inip arabaya gittim ve torpido gözünden evraklan aldım. Bütün gece karanlık mutfakta oturup sanki sözcükler kendi kendilerini daha kabul edilebilir bir şekilde düzenleyecekmiş gibi kâğıtlara baktım. Marin Gates'in sarı post-it ile işaretlediği her imza yeri için bir viski yuvarladım.

Mutfak masasında sızdım ve gün doğmadan hemen önce uyandım. Parmaklanmın ucunda yatak odasına girdiğimde Charlotte hâlâ uyuyordu. Bir salyangoz gibi kıvrılmıştı ve çarşafla pike yatağın yanında duruyordu. Onları aldım ve sen battaniyeni üstünden attığın zamanlar yaptığım gibi usulca örttüm.

İmzaladığım kâğıtları yanındaki yastığın üstüne bıraktım. En üsttekine bir not iliştirilmişti:

Çok üzgünüm. Affet beni.

İşe giderken bıraktığım o mesajın aslında kime yazıldığını düşündüm hep: Annene mi, sana mı, yoksa kendime mi?

Amelia

Ağustos sonu - 2007

Unutmadan hemen söyleyeyim: Biz cehennemin bucağında yaşıyoruz. Her ne kadar ebeveynlerim (gerçek çimen kokusunu tanımak, bir yere giderken ön kapımızı kilitlemek zorunda kalmamak gibi tuhaf gerekçelerle) ileriki yaşamımda bunun muazzam yararını göreceğim düşüncesindeyse de, ben kendi namıma oraya yerleşme kararı alınırken oy hakkımın olmasını isterdim. Eskimolar bile o şeyle iletişim kurarken kablolu modeminizin olmadığını düşünebiliyor musunuz? Ya da en yakın alışveriş merkezi bir buçuk saat uzakta olduğu için okul formanızı Wall-Mart'tan aldığınızı hayal edin.

Geçen sene toplumsal incelemeler dersinde zalimce ve alışılmadık ceza konusunu işlerken, ödevimde perakende alışveriş fırsatlarının sıfırla hiç arasında olduğu bir hayatı anlattım ve bütün sınıfın yazdıklarıma tamamıyla katılmasına rağmen, Birkenstock sandalet giyip granola gevreğiyle sağlıklı beslenen neo-hipilerden biri olan öğretmenimizin Bankton kasabasının dünya yüzünde yaşanacak en iyi yer olduğuna yürekten inanması nedeniyle ancak B alabildim.

Ne var ki bugün, tüm gezegenlerin aynı hizada dizildiği çok özel günlerden biri olmalı, çünkü annem sen, Piper ve Emma ile Target'e gitmeyi kabul etti.

Bu aslında Piper'in fikriydi; bazen okullar açılmadan hemen önce ana-kız alışverişi fantezisine kaptırırdı kendini. Annemin o tür şeylere katılmaya ikna edilmesi gerekirdi, çünkü hiçbir zaman yeterli paramız olmazdı. Sonuçta Piper bana bir şeyler alır, annem suçluluk hisseder ve bir daha Piper ile asla alışverişe çıkmayacağına dair yeminler ederdi.

'*Bunda büyütecek ne var ki?*' Böyle derdi Piper ve eklerdi: '*Kızları mutlu etmekten hoşlanıyorum.*'

Gerçekten de ne vardı ki o kadar büyütecek? Piper gardırobumu biraz desteklemekten hoşlanıyordu, ben de onu bu küçük zevkinden mahrum etmek istemiyordum.

Aslında o sabah Piper aradığında annemin o fırsata balıklama atlayacağını düşünmüştüm. Bir kez daha ayaklarını tek sefer bilei giymediğin ayakkabıların olmayacağı kadar büyütmeyi başarmıştı. Aslında bu tam doğru değildi, çünkü sol teki giymiştin; o bahar spice alçısı içinde olduğun sürece sağ ayağın alçıdaydı, ama sola ayakkabı giymiştin. İki tekin tabanları farklıydı artık. Aradan altı ay geçtikten sonra ve sen yürümeyi neredeyse en baştan öğrenirken, annemin yürütecinle tuvalete gittiğinde yüzünü buruşturma nedeninin bacağında aa duyman değil, ayakkabının ayağına iki numara küçük geldiği. ni anlaması bir haftasını aldı.

Ben o nedenle gitmeyi hemen kabul edeceğini sanırken annem istemedi. Tuhaf bir ruh halindeydi o sabah; tamamıyla sıkıcı ve içinde NETEKİM, MUGAYYİR, İHLAL, MAĞDURİYET falan gibi lafların olduğu kimi kâğıtları okurken arkasından yaklaşınca ödü koptu. Piper arayıp telefonu uzatınca neredeyse onunla konuşmak istemediğini söyleyecekti. Sonra aldı ve "Gelemem," dedi. "Bugün halletmem gereken kimi önemli şeyler var."

Önünde dans ederek, "Lütfen annel" dedim. "Piper'den bir sakız bile kabul etmeyeceğime söz veriyorum. Geçen seferki gibi olmayacak."

Söylediğim bir şey hassas noktaya dokunmuş olmalıydı ki, önce elindeki kâğıtlara, sonra yüzüme baktı. "Geçen sefer," diye dalgın bir şekilde tekrarladı.

Ve sonra kendimi Concorde'ye alışverişe giderken buldum. Annem hâlâ oldukça dalgındı, ama ben önemsemedim. Piper'in minibüsünde DVD sistemi vardı ve Emma ile kulaklıklarımızı takmış *Keşke 30 Olsam* adlı filmi izliyorduk.

En sevdiğimiz filmdi bu ve bizim evde hep birlikte son izleyişimizde Piper miniler[7] dansında Jennifer Gamer'e sonuna kadar eşlik etmiş, Emma'nın utançtan o anda ve oracıkta ölmek istediğini öne sürmesine neden olmuştu. Bense içten içe Piper'in dansın tüm figürlerini hatırlamasının cool olduğunu düşünmüştüm.

İki saat sonra Emma ile gençlik reyonunda koşuyorduk. Ancak göbek deliğine kadar inen V-yakaiar, tehlikeli derecede düşük bel pantolonlar Skanky Ho şirketi tarafından üretilmiş gibiydi, ama çocuk bölümünden başka bir yerde model seçmeye çalışmak heyecanlıydı Piper bir koridorda arabanı iterek ilerliyor, ruh hali her nasılsa biraz daha kararmış olan annem de raflardan aldığı ayakkabıları denetmek için zaman zaman senin önünde diz çöküyordu.

"Ayakkabı bağlarının ucundaki plastik zımbırtılara 'aglet' dendi-

ğîni ve bağcık demiri anlamına geldiğini biliyor muydun?" diye sordun ona.

"Aslında biliyordum, çünkü bu şeyi son yaptığımızda da söylemiştin."

Emma'nın parmak uçlarında yükselerek annemin deyişiyle 'kimi hanımların mesleklerini ilan etmek için kullanacağı' türden bir bluza uzandığını gördüm. "Dalga geçiyorsun herhalde, Emma," dedim.

"Bunu *kaşkorse* ile giyiyorsun."

Başımı salladım ve bunu zaten biliyormuş gibi davrandım. Aslına bakılırsa Emma o şeyi giyebilir ve on altı yaşında gösterebilirdi, çünkü boyu şimdiden 1.65'e ulaşmış ve annesi gibi hem uzun, hem de ince olacağı anlaşılmıştı. Bense kimi şeyleri giymekten kaçınmak zorundaydım, çünkü karnımın göğüslerimden fazla çıkıntı yaptığını görmek moral bozucuydu.

Elimi svveatshirt'imin cebine kaydırdım. Orada ağzı kapanıp açılabilen bir naylon torba taşıyordum. O zamana kadar iki kez banyo haricinde yerlerde küsmüştüm: Okuldaki spor salonunun arkasında ve Emma yukarıda bir CD ararken onların mutfağında. Bunu '*Birileri benim farkıma varacak mı?*' ya da '*Karnımdaki sancı ya hiç kesilmezse?*' gibi kimi soruları düşünmekten başka hiçbir şey yapamadığım zamanlarda uyguluyordum. Onları kovalamanın tek yolu kusmaktı, ama bunu yaptıktan sonra da direnemediğim için kendimden nefret ediyordum.

Emma bir file bile büyük gelebilecek bir pantolonu uzatırken, "Bu sende güzel durur," dedi.

"Sandan hoşlanmıyorum," diye yanıtlayıp reyonda yürümeye başladım.

Piper ile annem bir şey konuşuyordu. Aslında bu tam olarak doğru değil; Piper bir şeyler anlatıyor, annem de sadece fiziksel varlık olarak onunla aynı mekânda bulunuyordu. Uçmuş gitmişti; doğru zamanlarda başını sallayarak onaylıyordu, ama dinlediği yoktu. İnsanları kandırabileceğini düşünüyordu, ama o kadar iyi bir oyuncu değildi. Örneğin seni ele alalım. Hemen yan odada oturmana rağmen avukat tutup tutmama konusunda Baba ile kaç kez kavga etmişlerdi? Ve sen neden tartıştıklarını sorduğunda, her seferinde öyle bir şey olmadığını söylemişti. Nickelodeon'daki *Drake & Josh* dizisine kendini tek kelime bile duymayacak kadar kaptırdığını mı sanıyordu yani?

Kimi şeyleri dinlemesini isterdim. Uyumadan önce yataklarımız-

da yatarken bana sorduklarını duymasını isterdim: *'Hepimiz sonsuza dek burada mı yaşayacağız, Amelia?' 'Dişlerimi fırçalamama yardım edersen bunu annemden istemek zorunda kalmam, Amelia.' 'Ebeveynleri insanı geldiği yere gönderebilir mi, Amelia?'*

Zaman zaman kendimi aynanın önünde iğrenç yüzüme ve daha da iğrenç bedenime öylece bakar halde bulmamın şaşılacak bir yanı olabilir mi? Ne de olsa annem beklediğinden daha az mükemmel olduğu için çocuğuna dava açmak için avukata gidiyor.

Piper, "Emma nerede?" diye sordu.

"Genç kız reyonunda bluzlara bakıyor," dedim.

"Aklı başında bluzlara mı, yoksa porno reklamlarındakiler gibi olanlarına mı? Sizin yaşınızdaki kimi çocuklar için yaptıkları şeylerin bazısı yasadışı ilan edilmeli."

Güldüm. "Emma da bir avukat tutar. İsterse bizim tanıdığımız iyi bir tane var."

Annem, "Amelia!" diye bağırdı. "Bak dikkatimi dağıtınca ne yapmama neden oldun!"

Ama bunu bir rafı topyekun yere indirmeyi başarmadan önce söylemişti.

Piper, "Tüh be!" diyerek yardım etmek için koştu. Bluzları toplamak için eğilince annem onun başının üzerinden bana dudaklarını sıkı sıkıya birbirine bastırarak bir 'sakın yapma' işareti gönderdi.

Çok kızmıştı ve ben nedenini bilmiyordum bile. Giyim reyonuna doğru kaydım ve Emma az ileriden geçerken saklandım. Neyi yanlış yapmıştım yine?

Ya da yanlış yapmadığım ne vardı?

Sanki avukat konusunu Piper'in önünde açmama öfkelenmişti. Ama Piper onun en yakın arkadaşıydı. Yasalarla ilgili o mesele evimizde başköşeye yerleşmişti; yemek masasının ortasında bir dinozor gibiydi. O konuyu Piper'e anlatmayı unutmuş olabilir miydi?

Olamazdı. Ama... Ama bunu bilerek yapmamış olabilirdi.

Piper ile alışverişe çıkmak istememesinin neden de bu muydu? Onun için mi son zamanlarda yakınından geçtiğimizde hep yaptığımız gibi Piper'in evine uğramıyorduk? Annem Baba ile konuşurken uğranılan zarardan, sana yardımı dokunacak miktarda para almaktan söz ederken açılacak davanın kime karşı olacağını hiç düşünmemiştim.

Hamileliği sırasında annemle ilgilenen doktor olacaksa davalı kişi... Bu durumda Piper...

Birden annemin hayatındaki düş kırıklığı yaratan tek kişinin ben olmadığımı anlamıştım. Ama bu beni rahatlatmak yerine midemi iyice bulandırmıştı.

Reyonlar arasında körlemesine ilerledim ve kendimi iç çamaşın bölümünde buldum. Ağlıyordum ve reyonun tek görevlisi de kasalar bölgesinde olmak yerine karşımda dikiliyordu.

"İyi misin, hayatım?" diye sordu. "Kaybolduysan..."

"Ben iyiyim," dedim ve boynumu omuzlarımın arasına iyice gömdüm. Teşekkür ederek kadının yanından geçtim, köşeyi dönüp sutyenlerin satıldığı bölüme saklandım.

O arada elime her nasılsa pembe, üstünde benekler bulunan ipek bir sutyen geçmişti. Emma'nın giyeceği türden bir şeydi. Askıya geri koymak yerine cebime attım ve parmaklanmı etrafına sıkı sıkıya doladım. Göz ucuyla tezgâhtarın bana bakıp bakmadığını kontrol ettim. Saten avucuma serinlik veriyordu. Sutyenin elimin içinde gizli bir yürek gibi attığına yemin edebilirdim.

Arkamdan gelen kadın bir kez daha, "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Gerçekten iyiyim."

Yalan dudaklarımın arasından o kadar rahat çıkmıştı ki, o anda kendisinden nefret etsem bile kimin kızı olduğumu bir kez daha hatırladım.

Piper

Eylül2007

Her zaman işimin en iyi bölümünün işimi yapmak zorunda kalmadı, ğım zamanlar olduğunu söylemişimdir. Öyle durumlarda her şey müstakbel anneye kalmıştır ve gereğinde işin pürüzsüz yürüyüp sonuçlanmasını sağla, mak üzere izleme durumuna geçerim.

Elimi kadının bacaklarının arasından çekerken, Tamamdır, Lila," de- dim. "On santimetredeyiz. Neredeyse oldu. Şimdi benim için onu biraz itmen gerek."

Başını iki yana salladı ve "Sen it," diye mırıldandı.

On dokuz saattir doğum sancısı çekiyordu ve ondan sonrasını üstünden atmak istemesini anlayışla karşılıyordum.

Eşi omuzlannı okşayarak, "Çok güzelsin," dedi.

"Sen de bok çuvalının tekisinl"

Lila öfkesini adamdan çıkarmaya devam edecekti, ama gelen yeni bir kasılmayla irkilip istemeden de olsa ıkındı. Bebeğin başının şişkinlik oluştur- duğunu görünce çok hızlı çıkıp orasıyla makat arasındaki bölgeyi yırtmasını önlemek için elimi uzattım. "Bir kez daha," diye zorladım Lila'yı. Bu kez bebeğin başı bir dalga gibi öne atıldı ve ağzıyla burnu Lila'nın derisinde yırtılmalara neden oldu. Başın gerisi kolayca geldi, ben de kordonu etrafın- dan alıp bebeği omuzlarını kontrol etmek için çevirdim. Minik beden be? saniye sonra ellerimin içinde dengelenmişti. "Bir oğlan," dediğim anda o da sağlıklı bir çığlıkla dünyadaki varlığını ilan etti.

Kordon pensle sıkıştırıldı, Lila'nın eşi tarafından kesildi. Adam, "Ah bebeğimi" diyerek eğilip karısını öptü.

Gülümseyerek yatağın ayakucundaki yerimdeki duruşumu düzelttim Şimdi sıra mutlu olayın tören gerektirmeyen bölümlerindeydi:Plasentanın gecikmiş bir konuk gibi kendini göstermesi, vajina, serviks ve vulvada olup olmadığının kontrol edilmesi, gerekiyorsa dikiş atılması, dijital rektum ölçümü alınması. Aslına bakılırsa o aşamadan sonra ebeveynler aileye son katılımla o kadar meşgul olurdu ki, kimi kadınlar belinden aşağıda neler yapıldığının farkına bile varmazdı.

On dakika sonra yeni anneyle babayı tebrik ettim, eldivenleri çıkanp ellerimi yıkadım ve doldurulmayı bekleyen koca bir form destesiyle boğuşmak özere doğumhaneden çıktım. Koridorda henüz birkaç adım atmıştım ki, kot pantolon ve tişört giymiş bir adamla karşılaştım. Yolunu kaybetmiş ya da doğum için getirilmiş karısını arar gibiydi.

"Yardımcı olabilir miyim!" diye sordum.

"Siz Doktor Reece misinizi" dedi. "Doktor Piper Reece."

"Evet..."

Elini pantolonunun arka cebine atıp broşür gibi katlanmış bir şey çıkartıp bana verdi ve "Teşekkürler," dedikten sonra topuklannın üstünde dönüp yürüdü.

Zarfı açınca ilk gözüme çarpan şey, 'Kusurlu doğum' sözcükleri oldu.

Sağlıksız bir çocuğun doğumu.

Ebeveynlerin gelecekteki mağduriyetlerinin önceden giderilmesi hakkı davalının ihmali nedeniyle ortadan kalkmış, çocuğun doğması ya da doğumun önlenmesi karan mevcut durumun dayattığı gerçekler doğrultusunda ele alınamamıştır.

Tıbbi ihmal.

Davalı mesleki olarak üstüne düşenleri yerine getirmemiştir.;

Davacılar zarar ve ziyana uğramıştır.

Daha önce hiç dava edilmemiştim, ama her uygulamacı doktor gibi benim de tıbbi hata sigortam vardı. Aslında öyle bir şeyle o zamana dek karşılaşmamış olmamı şansa yoruyordum ve er ya da geç olmasını bekliyordum. Beklemediğimse gerçekleştiğinde bu durumu bu kadar kişisel almam, bir hakaret olarak görmemdi. Elbette ki kariyerim boyunca trajedilerle karşılaşmıştım: Ölü doğan bebekler, doğum sırasındaki komplikasyonlar nedeniyle ağır kanamalar geçiren, hatta beyin ölümüne uğrayan anneler. O tür olaylar her gün bizi takip ederdi ve onlan teker teker hatırlamam için hakkımda dava açılması gerekmezdi. Merak ettiğim, o olayda neyin farklı olduğuydu.

Ne tür bir felaket yol açmıştı öyle bir şeye! Elimdeki evrakın başlığını aradım ve davacılann her nasılsa ilk bakışta kaçırdığım adlannı sonunda gördüm:

SEAN VE CHARLOTTE O'KEEFE

Birden gözlerim kararır gibi oldu. Çözlerimle kâğıt arasındaki boşluk kan kırmızısına boyanmıştı ve o kan öylesine büyük bir gürültüyle boşanıyordu ki, koridordan geçen bir hemşirenin iyi olup olmadığımı soruşunu bile duyamadım. Koridorda sendeleyerek ilerledim ve kendimi ilk karşıma çıkan kapıdan içeri attım. Tıbbi sarf malzemesiyle dolu küçücük mekâna girince yere yığılmamak için sırtımı raflardan birine yasladım.

En iyi dostum beni tıbbi ihmal ve hatadan ötürü dava ediyordu.

Kusurlu doğum gerekçesiyle.

Senin hastalığını zamanında bildirip, sahip olmasına yardım etn^ için bana yalvardığı çocuğu kürtajla aldırma imkânı sağlamadığım için beni mahkeme karşısına çıkaracaktı.

Yere çöktüm ve başımı ellerimin arasına aldım. Bir hafta önce kızlarla birlikte alışverişe çıkmıştık. Bir italyan bistrosunda birlikte yemek yemek için dakikalarca ısrar etmek zorunda kalmıştım. Charlotte siyah bir pantolon denemiş ve belinin yüksekliğine kahkahalarla gülüp kırk yaşının üzerindeki kadınlara reva gördükleri moda anlayışını protesto etmiştik.

O gün her zamanki gibi birlikte yedi saat geçirmiştik ve annen beni dava etmek için işlemleri başlattığı konusunda en ufak bir ipucu vermemişti.

Derin bir soluk aldım ve silkinip cep telefonumu çıkardım. Ev ve Rob'un bürosunun ardından 3 numaraya kaydedilmiş olan otomatik aramayı tuşladım.

Charlotte açtı. "Alo?"

Sesimi geri kazanmak birkaç saniyemi aldı. "Bu ne demek!"

"Piper?"

"Nasıl yapabildin bunu) Beş yıl boyunca her şey yolunda gitti ve birden nereden çıktığı belli olmayan bir dava dosyasını suratıma mı çarpıyorsun?"

"Bu konuyu telefonda konuşmak bence gerçekten..."

"Tann aşkına, Chariottel Ben bunu hak ediyor muyum? Ne yaptım sana ben?"

Bir an sessizlik oldu, sonra Charlotte, "Mesele yaptığında değil, *yapmadığında"* dedi ve telefon yüzüme kapandı.

Charlotte'nin tıbbi dosyası özel muayenehanemde, yani hastaneden on dakika uzaklıktaydı. Bekleme holüne hışımla dalınca sekreterim başını kaldınp, "Doğumda olduğunu sanıyordum," dedi.

"Bebek geldi." Başka bir şey söylemeden yürüyüp dosyalan tuttuğumuz odaya girdim ve Charlotte'ninkini bulup çıktım. Arabama binince dosyay[1] kucağıma koydum.

Bunu Charlotte olarak düşünme. Herhangi birisi o.

Ama yapamayacağımı hemen anladım ve arabayı çalıştınp Rob'un muayenehanesinin olduğu binaya yöneldim. Eşim Bankton'un tek dişçisi)^[1]

vc kendi alanında bir tekel oluşturmuş olmasına ragmen çocuklann hoşuna gidecek uygulamalar yapmaya hem zaman ayınyordu, hem de bundan hoşlanıyordu. Bekleme salonunun bir köşesinde yeniyetmelerin vazgeçemediği dizilerin sürekli döndüğü büyük ekran bir LCD televizyonu vardı. Bir kenardaysa tilt makinesi ve hastalann beklerken oyunlar oynayabileceği bir bilgisayar duruyordu.

Ben içeri girince sekreteri Keiko gülümseyerek, "Selam, Piper!" dedi. "Seni burada görmeyeli neredeyse altı *ay* oldu ve..."

"Rob'u görmem gerek," diyerek kestim sözünü. "Hemen!" Dosyayı ellerimin arasında sıkı sıkıya tutuyordum. "Ona ofisine geçmesini söyler misin!"

Benim denizin tüm renklerini yansıtan ve bir kadını rahatlatacak şekilde tasarlanmış ofisimin tersine, Rob'unki lüks ve erkeksiydi. Devasa bir masası, maun kitaplıktan ve duvarlarda Ansel Adams fotoğraflan vardı. Masasının arkasındaki deri koltuğa oturdum ve kendi etrafımda bir kez döndüm. Kendimi orada ufak hissediyordum. Ve önemsiz.

O anda iki saatten beri istediğim tek şeyi yaptım: Qözyaşlanna boğuldum.

içeri girip beni o halde gören Rob, "Ne oldu, Piper!" dedi ve hemen yanıma koştu, "iyi misin!"

Hıçkınklar arasında, "Dava açılıyor bana karşı," demeyi başardım. "Charlotte tarafından."

"Net"

"Kusurlu doğum. Tıbbi hata ve ihmal. Willow için."

"Anlamıyorum," diye söylendi Rob. "Doğuma bile girmedin ki."

"Konu öncesiyle ilgili." Masanın üstüne attığım dosyaya baktım. "Teşhis."

"Ama teşhisi koyan sensin. Durumu anlayınca onu hastaneye götürdün hemen."

"Anlaşıldığı kadanyla Charlotte kürtaj seçeneğini değerlendirebilmesi için kendisine daha önce söylemem gerektiğini düşünüyor."

Rob başını iki yana salladı. "Tamam, iyice saçmalaştı iş. İkisi de koyu Katolik'tir. Bir seferinde Sean seninle Yüksek Mahkeme'nin kürtaj karşıtı yasalan geçersiz kılan Roe - Wade karannı tartışmaya dalmış ve sonunda gittiğimiz restoranı terk etmişti. Bunu hatırlamıyor musun!"

"Bu hiç önemli değil. Başka Katolik hastalanm da var. Eğer seçenekler arasındaysa, kürtaj konusunu da ortaya koyman gerekir. Bir çifte yönelik kabullerine dayanarak onlar yerine karar veremezsin."

Rob duraksadı. "Belki mesele paradır."

"Parasal bir uzlaşmaya gitmek *için en* yakın dostunun mesleki ününü berbat eder misini"

Rob masanın üstündeki dosyaya baktı. "Seni tanıdığım kadarıyla *Charlotte'nln hamileliğiyle* İlgili her aynnhyı kayıt altına almışsındır. Doğrı mul"

"Hatırlamıyorum."

"Dosya ne diyorf"

"Ben... Onu açamam. Sen bak."

"Hatırlamıyorsan, bu hatırlanacak bir şey olmadığındandır, hayatım. Delilik bu. Dosyaya göz gezdir ve bir avukatın önüne at. Kariyer sigortan bunun İçin değil mil"

Başımı salladım.

"Yanında kalmamı ister misini"

"Ben iyiyim." Buna kendim bile inanmamıştım. Kapı Rob'un arkasından kapanırken derin bir soluk aldım ve dosyaya uzandım. Charlotte'nln tıbbi kayıtlannı en baştan okumaya koyuldum.

Kendi ilişkimizin geçmişini düşünmemeye çalışıyordum.

BOY: 1.57 metre

KİLO: 65

Hasta bir yıldan beri hamile kalamıyor.

Sayfayı çevirip gebeliği teyit eden tahlilin sonuçlanna baktım. Ve sonra diğerlerine göz gezdirdim: HIV, frengi, hepatit B, anemi testlerij bakteri taranan idrar tahlili, şeker ölçümü, protein Ölçümü. Her şey normaldi. Dörtlü taramaya ve Down sendromu olasılığının yüksek bulunmasına kadar.

On sekizinci hafta ultrasonu hamileliğin rutin işlemlcrindcndir, ama Down sendromu aramak için de başvurulur. Bu konuya çok fazla odaklanıp başka anormallikleri gözden kaçırmış olabilir miydim! Yoksa ortada anormallik falan yok muydu!

Wltrason raporunu tüm aynntılanm gözden geçirerek okudum. Görüntülere atlamış olabileceğim en ince kınğt görebilecek şekilde dikkatle baktım. Omurgayı, kalbi, kaburgalan ve uzun kemikleri inceledim. Ol'lı bir fetüste o aşamada da kınklar olabilirdi, ama kolojen bozukluğu nedeniyle bunu görmek çok zordu. Bir uzmanı her açıdan ve ne arandığı bilinerek bakıldığında biie normal görünen bir olaydan Ötürü suçlamak imkânsızdı.

Ultrason raporundaki son görüntü kafatasıydı.

Parmaklarımla iki yanma bastırarak resmi düzleştirdim ve iyice eğilerek baktım. Beyin gayet net gözüküyordu.

Kristal netliği ve temizliğinde.

Ama bunun nedeni o zaman sandığım gibi yeni malzeme ve aygıtlar değildi. Bunun nedeni mineralizasyon bozukluğu olan kalvaryum kemikleri, olması gerektiği gibi katılaşmamış bir kafatasıydı.

Biz doktorlara normal olmayan şeylerin incelenmesi gerektiği öğretilir/ fazla mükemmel olanlann değil.

Mineralleşme bozukluğu göstererek kafatası kemiklerinin Ol'nm temel tanı nedenlerinden biri olduğunu seni ve hastalığını tanımadan çok önce bilmem gerekiyor muydu? Charlotte'nin kamını fetüsün kafatasının baskıya verdiği tepkiyi kontrol etmek için yoklamış mıydım! Hatırlamıyordum. Ona bebeğinin Down sendromlu görünmediğini söylediğimden başka şey hatırlamıyordum.

Küçük cep ajandama uzanıp cüzdanımı çıkardım ve en diplerdeki birkaç kartviziti buldum. Kanştınp birini seçtikten sonra Rob'un telefonuna uzanıp karttaki numarayı çevirdim.

"Booker, Hood ve Coates Hukuk Firması," dedi santraldeki kadın.

"Ben tıbbi hata sigortası müşterilerinizden biriyim. Ve sanınm yardımınıza ihtiyacım var."

O gece hiç uyumadım. Banyoya gidip aynada kendime sabit gözlerle baktım, o günün başlangıcından farklı görünüp görünmediğimi anlamaya çalıştım. Yüze kazınmış o kuşku sabah da var mıydı! Çözlerin, ağzın kenanndaki incecik çizgilere kadar sinmiş miydi o şüphe!

Olanları Emma'ya anlatmamaya karar vermiştik/ en azından ortaya net bir şey çıkana kadar bekleyecektik. Aklıma okullar açıldığına göre Amelia'nm ona bir şeyler söyleyebileceği geliyordu, ama belki o da ebeveynlerinin ne yaptığını bilmiyordu.

Klozete oturup banyo penceresinden gözüken aya baktım. Dolunay evresinde ve turuncuydu/ pencerenin pervazında dengelenmiş gibi duruyordu. Işığı banyoya doluyor, yerdeki seramiklerin, küvetin üstünde yansıyordu. Şafağın sökmesine fazla zaman kalmamıştı ve sonra ben işe gidecek, yargılanmın doğruluğundan artık emin olamamama rağmen hamile ya da hamile kalmaya çalışan kadınlarla ilgilenecektim.

Daha önce de uyuyamayacak kadar tedirgin olduğum geceler geçirmiştim. Babamın ölümünde, ofisimin yöneticisi binlerce dolan zimmetine geçirdiğinde... Öyle zamanlarda Charlotte'yi arardım. Normalde gecenin geç saatlerinde telefonla aranması gereken kişi ben olmama rağmen, o hiç şikâyet etmezdi. Aramamı bekliyormuş gibi davranır, ertesi gün sen ya da

Amclia ile ilgili binlerce işi olmasına rağmen ben gevşeyene kadar ayakta kalır, önemli ya da önemsiz şeylerden konuşarak saatler geçirirdi.

O anda da yaralanmı yalıyor ve en iyi arkadaşımı aramak istiyordum *Ne* var ki, bu kez yaralann nedeni o en iyi arkadaştı.

Uzun bacaklı bir örümceğin duvara tırmandığını görünce soluksuz kal. dım. Fiziğe ve yerçekimine dair bildiğim her şey oradan düşmesi gerektiğini söylüyordu bana. O tavana yaklaştıkça ben de yerime daha fazla çakılıyordum. Duvar kâğıdının tavan sıvasına birleştiği yere gelince gevşemiş bir yer bulup ön bacaklanm içeri soktu. Duvar kâğıdı o noktada hafifçe sarkmış, defalarca söylememe rağmen Rob orayı yapıştırmayı ihmal etmişti.

Belki iyi olmuştu bu. O kadar dikkatle bakınca o duvar kâğıdını hiç sevmediğimi anlamıştım. Evet, yeni bir başlangıç gerekiyordu bize. Yeni, tertemiz bir kat boya.

Kalkıp küvetin kenanna çıktım ve sağ elimi uzatarak kâğıdın gevşediği yeri kavradım. Tek çekişte upuzun bir şeridi yırtıp almıştım.

Ama hâlâ büyük bölümü duvardaydı.

Duvar kâğıdı sökmekle ilgili ne biliyordum ki?

Peki herhangi bir konuda herhangi bir şey biliyor muydum?

Buhar vererek tutkalı yumuşatacak bir aparata ihtiyacım vardı. Ama sabahın dördüydü ve öyle bir şey bulmama olanak yoktu. Ben de hem lavabonun, hem de küvetin sıcak su musluklannı açıp banyoyu buhar içinde bıraktım. Bir taraftan da tımaklanmı kâğıt şeritleri kenarlanndan kaldırmak için kullanıyordum.

Bir yerden serinlik gelince döndüm ve Rob'un uyku sersemliği içinde kapıda dikildiğini gördüm.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

"Duvar kâğıtlannı söküyorum."

içini çekti. "Qecenin bu saatinde mi, Piper?"

"Uyuyamadım."

Banyoya girip sulan kapadı. "Uyumaya çalışmalısın."

Rob elimden tutup beni yatağa götürdü ve yatırdıktan sonra üstüme çarşafı çekti ve yanıma uzandı. Onun soluklan tekrar uykuya daldığını gösterecek şekilde düzenli hal alırken, "Yapabilirdim," diye fısıldadım. "Banyoyu yenileyebilirdim."

Charlotte ile o yaz bir günün yansını Bames & Noble'nin raflanndaki tüm mutfak ve banyo dergilerini kanştırarak geçirmiştik. Charlotte, *'Belki minimalist yaklaşımı deneyebilirsin,'* demiş, sonra sayfayı çevirmişti.' *Ya dâ*

*Fransa taşra t*arzını. Masajlı *bir küvet al. Şık bir klozet. Ve ısıtmalı bir havluluk:*

Çülmüştüm. Dediklerini yapmak için evi bir kez daha ipotek ettirmek gerekirdi herhalde.

Hukuk firmasındaki Çuy Booker ile buluştuğumuzda evin değerini soracak mıydı banal Emma'nın üniversite masraftan için bir kenara koyduğumuz para, başka birikimlerimiz, her şey parasal uzlaşma görüşmelerinde ortaya sürülecek miydi!

Kararımı verdim. Ertesi gün o buhar aparatını alacaktım. Başka ne alet gerekiyorsa onlan da toplayacaktım. Banyoyu kendim yapacaktım.

Pınl pırıl cilalı ve azametli toplantı masasında karşımda oturan Quy Bookcr'c, "Korkarım topu elimden düşürdüm," dedim.

Avukat şakaklannda kuzgun kanadı gibi siyahlar olan aklaşmış saçlanyla, ısmarlama takım elbisesiyle, hatta çenesindeki çukurlukla bana Cary Çrant'ı hatırlatmıştı.

'Neden o konuda bir yargıya varmayı bana bırakmıyorsunuz!" dedi. Bana teslim edilen şikâyet dosyasıyla ilgili bir yanıt hazırlamak için yirmi günümüz olduğunu anlatmıştı. 'Anladığım kadanyla osteogenesis imperfecta denen bu şey hamileliğin yirminci haftasında teşhis edilebilir."

'Evet. ölümcül tipte olan ultrasonda görülebilir."

'Ama sizin hastanızın kızı yaşadı.'

"Doğru." Şükürler olsun ki yaşamıştı.

Avukatın Chariotte'den 'hasta' olarak söz etmesi hoşuma gitmişti. Konuya daha klinik bir boyut katıyordu bu yaklaşım.

"Yani çocukta ileri türlerden biri olan Tip III var."

"Evet."

Dosyayı bir kez daha kanştırdı. "Femur altına yüzdelikte miydi!"

"Evet. Dosyada kayıtlı."

"Ama bu OI'nın kati belirtilerinden sayılmıyor, değil mil"

"Birçok anlama gelebilir. Down sendromu, iskelet displazisi, hatta kısa boylu ebeveyn... Ya da sadece hatalı ölçüm yapmış olabiliriz. On sekizinci haftada Willow'da olduğu gibi standartlardan ufak tefek sapmalar gösteren birçok fetüs hamileliğin devamını gayet sağlıklı getirir. Eğer sonraki ultrasonlarda bu değerler dosyadan düşülmeyi gerektirecek düzelme göstermezse, o zaman bir anormallikle karşı karşıya olduğumuzu anlarız."

"Öyleyse bu gibi durumlarda tavsiyeniz bekleyip görmek olur."

Ona bakakaldım. O şekilde ifade edildiğinde hata yapmış olmuyor dum. "Ama kafatası..dedim. Teknisyenim görüntünün..."

"Ultrasonda tıbbi bir gariplik gördüğünü söyledi mi size?"

"Hayır ama..."

"Beyin resminin çok net olduğunu söyledi, değil mi!" Yüzüme dikkatle baktı. "Evet, ultrason teknisyeniniz alışılmışın dışında bir şeye dikkat çekti ama bunun teşhise yönelik bir belirti olması şart değildi. Makineden kay. naklanan teknik bir durum, ya da kannda dolaştırdığınız tarama aparatının pozisyonundan kaynaklanan bir hal, hatta hiç beklenmedik derecede iyi bir ultrason işlemi olabilirdi bunun nedeni."

"Ama öyle değildi." Boğazımın gerisine bir yumru yerleştiğini hissediyordum. "Neden Ol idi ve bunu yakalayamadım."

"Burada Ol'nın teşhisine yönelik özel bir testi içeren prosedürden söz etmiyoruz. Yani hastayı sizin yerinize başka bir uzman görse aynı şey yine olabilirdi. Burada tıbbi hata ya da ihmal yok, Piper. Mesele sadece ebeveynlerin acısı ve sıkıntısından kaynaklanıyor." Duralayıp kaşlannı çattı. "Mineralleşme bozukluğu gösteren kalvarum ve ihmal edilebilecek kısalıkta femur görüntülenen, ancak hiçbir iskelet kınğı belirlenmeyen bir on sekizinci hafta ultrasonuna bakarak Ol teşhisi koyabilecek herhangi bir doktor tanıyor musunuz!"

Bakışlanmı masanın üstüne indirdim. Yüzey neredeyse kendimi görebileceğim kadar parlaktı. "Hayır," dedim. "Ama bir başkası Charlotte'yi başka testlerden, daha gelişmiş ultrason yöntemlerinden ve Koryonik Villus Biyopsisi'nden geçirebilirdi."

"Hastaya başka testler yaptırmasını zaten tavsiye etmiştiniz," dedi Guy. "Bunun sonucunda dörtlü tarama Dovvn sendromlu bebek olma olasılığının yükseldiğini gösterdi."

Bakışlanmız karşılaştı.

"O zamanda fetustan sıvı alınarak amniosentez yapılmasını tavsiye ettiniz, değil mi! Hastanın tepkisi ne oldu?"

O evraklar elime tutuşturulduğu andan beri ilk kez göğsümdeki yumrunun çözüldüğünü hissettim. "VVillovv'u ne olursa olsun istiyordu."

"Doktor Reece..." dedi avukat arkasına yaslanırken, "Bu benim kulağıma hiç de kusurlu doğum vakasıymış gibi gelmiyor."

Charlotte

Sürekli yalan söylemeye başladım.

Önce küçük, zararsız ve beyaz yalanlar: Semt kliniğindeki görevlinin ismimi üç kez anons cciip bana duyurmayı başaramayınca sorduğu, "İyi misiniz, bayan?" sorusuna verdiğim yanıtta olduğu gibi; telefonla pazarlama yapan birisi aradığında ve ben çok meşgul olduğum için konuşamayacağımı söylediğimde, ama gerçekte mutfakta gözlerim boşluğa dikili nalde oturduğumda olduğu gibi.

Sonra daha ciddi yalanlar söylemeye başladım. Akşam yemeği için pişirdiğim rostoyu fırında unuttum ve katılaşmış şeyi kesmeye çalışan Sean'a marketin son zamanlarda çok kötü et satmaya başladığını söyledim. Nasıl olduğumuzu sorduklarında komşularımıza gülümsedim ve her şeyin mükemmel gittiği yalanını attım. Anaokulu öğretmenin arayıp bir durumla karşı karşıya olduklarını söyleyince neden söz ettiğini anlamamış gibi davrandım.

Okula gittiğimde sen Bayan Watkins'in masasının yanındaki minik bir sandalyede oturuyordun. Özel okuldan devlet okuluna geçiş öngördüğümden daha sıkıntılı olmuştu. Evet, masrafları New Hampshire eyaleti tarafından karşılanan bir tam zamanlı yardımcın vardı, ama tanınan hakların hepsini seninle teker teker tartışmak zorunda kalıyordum. Tuvalete tek başına gitmekten, oynanacak oyun cok sert olmadığı zamanlarda spor dersine katılmak için üstünü değişmene kadar her konu tartışılıyordu aramızda. Bunun iyi yanı düşüncelerimi davadan uzaklaştırmasıydı. Kötü yanıysa, senin yanında kalıp her şeyin yolunda gidip gitmediğini görmeme izin olmamasıydı.

Seni tanımayan ve Ol'nın özelliklerini bilmeyen çocuklarla aynı sınıftaydın. Okuldaki ilk günün sorduğumda Martha diye bir kızla nasıl seksek oynadığınızı, bayrak kapmaca oyununda aynı takımda olduğunuzu anlattın bana! Bu yeni arkadaştan haberim olduğunda çok heyecanlandım ve sana onu eve davet etmek isteyip itemediğini sordum.

"Gelebileceğini sanmam, anne," dedin. "Okuldan çıkınca ailesi için yemek pişirmesi gerekiyor."

Okulda edindiğin tek arkadaşın ilçe eğitim müdürlüğünün tayin ettiği yardımcın olduğunu o zaman anladım.

O gün sınıfa girdiğimde ve öğretmeninle el sıkıştığımda bakışlann üstümde dolaştı, ama konuşmadın. Bir sandalye çekip yanına oturdum ve "Merhaba Willow," dedim. "Bugün burada biraz sıkıntı olduğunu duydum."

Bayan Watkins, "Olanları annene sen mi anlatacaksın, yoksa bunu benim mi yapmamı istersin?" diye sordu.

Kollarını göğsünde kavuşturup başını salladın.

"İki arkadaşı Willow'u bu sabah düşsel karakterleri canlandıracakları bir oyuna katılmaya çağırdı."

Yüzüm aydınlanıverdi. "Harika! Sen öyle oyunlara bayılırsın. Ne olacaktınız? Doktor mu? Uzay kâşifleri mi?"

"Evcilik oynamak istiyorlardı," diye açıkladı Bayan Watkins. "Cassidy anne, Daniel de baba olacaktı."

Sen dayanamayıp patladm: "Benim de bebek olmamı istediler. Ben bebek *değimi"*

Yutkunup öğretmene döndüm. "Willow beden ölçüleri konusunda biraz hassastır."

"Sınıfın en ufağı olduğum için hep benim bebek olmamı istiyorlar, anne! Ben bebek değil, baba olmak istiyorum!"

Bu sadece Bayan Watkins için değil, benim için de yeni bir haberdi. "Baba mı?" dedim. "Neden anne olmak istemiyorsun?"

"Çünkü anneler banyoya girip ağlar ve kimsenin onları duymaması için suyu açar."

Bayan Watkins bana döndü. "Sizinle dışarıda biraz konuşabilir miyiz, Bayan O'Keefe?"

Beş dakika kadar sessizlik içinde yol aldıktan sonra, "İkindi kahvaltısı almak için önüne geçtiğinde Cassidy'ye çelme takman hoş olmamış," dedim.

Aslında yaratıcılığın hoşuma gitmişti, çünkü bütün çocuklar arasında yaşanan bedensel rekabete senin de incinmeden karşılık vermenin fazla yolu yoktu. Ve basit bir çelme şeytani taktik değil, akıllıca bir tepki olabilirdi.

"Ama okulda geçirdiğin ilk haftanın sonunda olmasını en son isteyeceğin şey, Bayan Watkins'in seni bir dert kaynağı olarak görmesidir."

Koridora çıktığımızda Bayan Watkins'in evimizde senin okuldaki davranışlarını yönlendirecek ne gibi şeyler yaşandığını sorgulayıcını sana anlatmamıştım elbette. Zaten kadına düpedüz yalan söylemiştim.

Biraz düşünür gibi yaptıktan sonra, "Öyle bir şevi nasıl hayal ettiğini anlamıyorum," demiştim. "Ama dana önce ae söylediğim gibi, Willow'un olağanüstü bir hayal gücü vardır."

Senden çizgiyi aşmış olabileceğine dair bir özeleştiri gelmeyince, "Bana anlatmak istediğin bir şeyler var mı?" diye sordum. Aynadan sana bakıyordum.

Başını salladın, sonra gözlerinden yaşlar boşanırken, "Lütfen benden kurtulma, anneciğim," dedin.

Kırmızı ışıkta duruyor olmasak kesinlikle en yakındaki araca bindirirdim. Daracık omuzların sarsılıyor, burnun akıyordu.

"Daha iyi olacağım," dedin hıçkırıklar arasında. "Kusursuz olacağım!"

"Ah, Willow! Hayatım benim. Sen zaten kusursuzsun."

Kendimi emniyet kemerimin içinde kıstırılmış hissediyordum. Elimi klipse attım, ama o anda ışık yeşile döndü. Arabayı narekete geçirdim, gördüğüm ilk ara sokağa daldım. Kontağı kapatıp arka koltuğa kaydım ve seni çözüp kollarımın arasına aldım.

Açılacak olan davadan sana söz etmemiştim. Bunu ne kadar geç anlatırsam bilmemekten kaynaklanan huzurunu o kadar uzun süre sakınabilecegimi düşünmüştüm. Bayan Watkins'e söylemememin nedeni buydu belki. Ama bunu yapmayı ne kadar geciktirirsem, bir başkasından öğrenme olasılığın o Kadar büyüyordu ve bu da göze alabileceğim bir şey değildi.

Aslında gerçekten seni mi koruyordum? Yoksa sakınmaya çalıştığım kendim miydim? Aramızda aylardır gelişen çözülmenin varacağı nokta orası mıydı? Şöyle mi hatırlayacaktım: *'Evet, bir akçaağaan altına park edilmiş arabanızda oturuyorduk ve kamı benden o andan itibaren nefret etmeye başladı."*

"Willow..." dedim boğazım yutkunamayacak kadar kurumuş halde. "Anlatacaklarımda kötü biri varsa o benim. Disney World'den döndüğümüz zaman kırıklarınla ilgili olarak görüşmek *Çin gittiğimiz avukatı hatırlıyor musun?"

"O hanımı mı yoksa..."

"O Hanım, bize yardım edecek."

Gözlerini kırpıştırdın. "Ne konuda yardım edecek?"

Duraksadım. Yasa sisteminin nasıl işlediğini beş yaşındaki bir çocuğa nasıl anlatacaktım? "Bazı kurallar olduğunu biliyorsun," dedim. "Evde, okulda... Birisi o kuralları çiğnerse ne olur?"

"Ceza alır. Oyundan bir süreliğe çıkar mesela."

"Eh, büyükler için de öyle kimi kurallar vardır. Kimseye zarar veremeyeceğin, kimseden sana ait olmayan bir şeyi alamayacağın gibi. Kurallara uymazsan cezalandırılırsın. Yetişkinlerin dünyasında birileri kurallara aykırı davranır ve seni zarara uğratırsa avukatlar yardımına gelir. O kişiye dava açarlar ve kusurlu davranışının sorumluluklarını üstlenmesini, sonuçlarına katlanmasını sağlarlar."

"Amelia'mn benim koruyucu tırnak cilamı alıp kaybetmesi ve senin onun harçlığından keserek yenisini alman gibi mi?"

"İşte tam öyle."

Gözlerin bir kez daha yaşardı. "Okulda kuralları çiğnedim ve avukatlar gelip bunun bedelini bana oradan uzaklaştırarak ödetecek."

"Öyle bir şey olmayacak. Özellikle de sana. Sen yanlış bir şey yapmadın. Ayrıca ben okuldan değil, bizim hayatımızdan söz ediyorum. Bunu yapan başka birisi."

"Babam mı?" diye sordun. "O yüzden mi avukata gitmeni istemiyor?"

Yüzüne bakakalmıştım. "O konuyu konuştuğumuzu duydun mu?"

"O konuda *bağıytığıruzı* duydum."

"Mesele baban değil. Amelia da değil elbette." Duralayıp derin bir soluk aldım. "Piper."

"Piper bizim evimizden bir şey mi çaldı?"

"Durum işte bu noktada biraz karmaşık hal alıyor. Televizyon ya da bilezik falan gibi bir şey çalmış değil elbette. Sadece önemli bir şeyi bana söylemedi. ÇOK önemli bir şeyi hem de."

Dudaklarını büzüp gözlerini kucağında birleştirdiğin ellerine diktin. "Benimle ilgili bir şey, değü mi?"

"Evet," dedim. "Ama sana olan duygularımı değiştirebilecek türden bir şey değil bu. Bu gezegen üstünde tek bir Willow

O'Keefe var ve ben ona sahip olduğum için çok şanslıyım." Seni kendime çekip alnına bir öpücük bıraktım, çünkü gözlerinin içine bakacak kadar cesur değildim. Sesim gözlerime hücum eden yaşlar nedeniyle düğümlenerek, "Yine de biraz garip bir durum bu," dedim. "Bize yardım etmek isteyen şu avukatın dediğine göre bir oyun oynamam gerekiyor. Gerçekte inanmadığım şeyıer söyleyebilirim. Duyduğun zaman ve gerçekte rol yaptığımı bilmediğinde inanabileceğin şeyler yani."

Biraz geri çekilip gözlerinin içine baktım.

"Yani birisi televizyona çıkmış ve asıl hayatta öyle değilmiş gibi mi?" diye sordun.

"Öyle." *Bu silah kuruştkt, arm öyleyse neden benden kan bofamyor?* "Kimi şeyler duyabilir, hatta belki okuyabilir ve kendi kenaine 'Annem Dunları asla söylememeliydi.' diyebilirsin. Ve o düşüncende haklı olacağını biliyorum. Mahkemeye çıktığımda, o avukatla konuştuğumda başka Dİrisiymişim gibi davranacağım; belki görünüşüm ve sesim bile kendiminki gibi olmayacak.

Gözlerini kırpıştırdın. Bu senin karakteristik mimiklerinden biriydi. "Prova yapabilir miyiz?"

"Ne?"

"Önceden prova yaparsak rol yaptığının anlaşılıp anlaşılmadığım sana söyleyebilirim."

Soluğumu tuttum. "Tamam. Bir deneme yapalım. Bugün Cassidy'ye çelme takmakta tamamen haklıydın."

Yüzüme gözlerini kısarak baktın. "Yalan söyledin. Keşke yapmasaydın, ama yalan söyledin."

"işte benim kızım! Bayan Watkins'in ortada birleşen kaşlarını yolması gerek."

Yüzün bir gülümsemeyle aydınlandı. "Hileli bir soruydu ve hâla yalan söylüyorsun, çünkü Bayan Watkins her ne kadar gözlerinin üstünde bir tırtıl gezer gibi görünüyorsa da, bu senin değil, görür görmez Amelia'nın söyleyeceği bir şey."

Kahkahalara boğuldum. "Bak Willow..."

"Doğru!"

"Ama bir şey söylememe fırsat bırakmadın ki!"

"Beni sevdiğini söylemen için 'Sem *setiyorunf* demen gerekmez." Omuz silktin. "Adımı söylemen yeter bunun için."

"Nasıl..." Gözlerine bakınca sorunun gerisini getiremedim. Orada, gülümsemenin ışıltısında kendimi görmek beni konuşamayacak kadar çarpmıştı.

"Cassidy de," diye emrettin.

"Cassidy."

"Şimdi de... Ursula."

Papağan gibi tekrar ettim. "Ursula."

"Ve şimdi..." Parmağım göğsüne dokundurdun.

"Willow."

"Duyabiliyor musun? Birisini seviyorsan adını farklı söylersin, O ad ağzının içinde güvendedir sanki."

"Willow," diye tekrarladım, ünsüzlerin yastık gibi yumuşaklığını ve ünlülerin kayışını hissederek. Haklı miydin? O tek sözcük dudaklarımın arasından çıkan diğer her şeyden ayırt edilebilir miydi?

"Willow, Willow, Willow!" diye bir ezgi tutturdum.

Bir ninni.

Seni rüzgâr nereden eserse essin güven içinde yere indirecek bir paraşüt.

Marin

Ekim 2007

Bir medeni hukuk davasına ne kadar zamanın ve kâğıda dönüştürülerek ziyan edilen ne kadar çok ağacın gittiğini tahmin bile edemezsin. Bir seferinde, rahibin birine karşı açılmış cinsel taciz davasında bir psikiyatristin ifadesinin üç tam işgünü sürdüğünü gördüm. İlk soru: *Psikoloji nedir?* İkinci soru: *Sosyoloji nedir?* Üç: *Freudkimdir?* Bilgisine başvurulan uzman 350 dolar saat ücreti alıyordu ve para kazanmaya ayıracak zamanı boldu. Hatırladığım kadarıyla yanıtlarını tamamıyla kayıt altına alana kadar üç stenograf kalıcı bilek tutulması nedeniyle telef olmuştu.

Charlotte O'Keefe ve eşiyle tanışalı sekiz ay olmuştu ve biz hâlâ öğrenme evresindeydik. Bu temel olarak müvekkillerin gündelik hayatına devam ettiği, arada sırada benden şu belgenin ya da bu bilginin gerektiğine dair telefonlar aldığı dönemi kapsar. O arada Sean teğmenliğe terfi etmiş, Willow tam gün anaokuluna başlamıştı. Ve Charlotte de o okuldayken günün sekiz saatini her an telefonun çalması ve kızında yeni bir kırık oluştuğu haberinin gelmesini bekleyerek geçiriyordu.

İfadeleri hazırlama ve karşı tarafın yazılı ifadelerini inceleme dönemi benim gibi avukatlara davanın güçlü ve zayıf yanlarını saptamakta, uzlaşmaya gidilmesi ya da gidilmemesine karar vermekte yardımcı olur. Kimi zaman araştırma aşaması için kullanılan 'keşif sözcüğü çok yerindedir: Davanın kazanılma şansını o aşamada öğrenir, kara delikleri seni içlerine Çekip yutmadan önce saptarsın.

Piper Reece'nin yazılı ifadesi gelen iletilerim arasına o sabah düşmüştü. Fısıltı gazetesinden öğrendiğime göre hekimlik uygulamasına ara vermişti ve onun yerini doldurmak için kocası emeklilikten dönüş yapmıştı.

Dava tamamıyla onun Charlotte'ye bebeğinin tıbbi durumunu yeterince erken yani hamileliğini sonlandırabileceği kadar erken bir dönem içinde vermemiş olmasına dayandınlıyordu. Ve aklımın bir kenan bunun doğum uzmanının gafletinden mi, yoksa bilinçaltı bir atlamadan mı kaynaklandığını merak ediyordu. Kürtaj tavsiye etmek yerine doğurup evlatlık

vermeyi telkin eden kadın doğum uzmanlan yok muydu? Benim annem de öyle birisi mi bakmıştı?

Maise'den beklediğim, Hillsborough Adliye Sicil Bürosu başlıklı İlk bilgisi içermeyen mektup bir süre önce gelmişti. *'Sayu Bayan Gates:* diye başlıyordu:

Aşağıdaki bilgiler evlat edinilmeniz konusunda adliyemizde kayıt al. tında bulunan belgelerden derlenmiştir. Kayıtlardaki bilgilere gön annenin kadın doğum uzmanı avukatına başvurarak doğacak bebeği, ni evlatlık vermeyi düşünen bir hastası için yardım talebinde bulunmuştur. Gates ailesinin evlat edinmeye ilgi gösterdiğinden haberdir olan avukat doğumun hemen ertesinde biyolojik ebeveynlerle buluşmuş ve evlat edinme düzenlemelerini yapmıştır.

Siz Nashua Hastanesinde 3 Ocak 1973günü saat 17:34'te, Arthurve Yvonne Gates'in nezaretinde doğdunuz. Evlat edinilme işlemlerim 28 Temmuz 1973günü Hillsborough Adliyesi hde karara bağlanarak tamamlandı.

Orijinal doğum belgesine düşülmüş olan kayıtlar annenizin sizi doğurduğunda on yedi yaşında olduğunu göstermektedir. O sırada Hillsborough 'ta ikamet etmekteydi. Beyazdı ve *öğrenci olduğunu beyan etmişti. Biyolojik babamn kimliği doğum belgesinde geçmemektedir. Evlat edinme işlemleri sonuçlandığında anne Epping, New Hampshire'de yaşamaktaydı. Verilen diğer bilgiler arasında dünyaya Katolik olarak geldiğiniz vardır. Evlat edinilme izninizi anneniz* ve *onun annesi imzalamıştır.*

Daha öte yardıma ihtiyacınız olursa benimle ilişkiye geçebilirsiniz.

Maisie Donovan

O mektubun önem içermeyen bilgi vermeyi amaçladığını anlamıştım ama benim bilmek istediğim başka bir sürü şey vardı. Annemle babam ben doğmadan ayrılmış mıydı? Annem o hastanede tek başına korkmuş muydu? Beni bir kez olsun kucağına almış mıydı, yoksa hemşire tarafından hemen götürülmüş müydüm?

Beni kararlı bir Protestan olarak yetiştiren manevi ebeveynlerim bir Katolik olarak doğduğumu biliyorlar mıydı?

Piper Reece'nin Charlotte O'Keefe kızını istemese aynı şeye sahip olmak için her şeyini verecek insanlar olduğundan haberi var mıydı?

Aklımdan iş haricindeki düşünceleri uzaklaşırdım ve Dr. Reece'nin ifadesini alıp hikâyeyi bir de onun açısından değerlendirmeye hazırlandım. Gönderdiğim sorular önce geneli içeriyor, sonra belgenin sonuna doğru daha fazla tıbbi ayrıntı kapsıyordu. İlk soru aslında ısınma kabilindendi:

Charlotte O'Keefe ile ilk kez nasıl tanıştınız?

Cevabı okuyunca gözlerimi kırpıştırdım; sözcükleri yanlış algılıyor olmalıydım.

Telefona uzamp Charlotte'yi aradım. Soluk soluğa açtı.

"Alo!"

"Benim," dedim. "Marin Gates. Yazılı ifadeler konusunda görüşmemiz gerek."

"Ah! Aradığına sevindim. Ben de bir ara sana telefon etmeyi planlıyordum. Gönderdiğin sorulan aldık. Ama yanlışlık yapılmış herhalde, çünkü evraklardan birinin üstünde Amelia'nın adı var."

"Yanlışlık yok. O da tanıklanmız arasında."

"Amelia mı? Hayır. Buna imkân yok. Mahkemede tanıklık yapamaz o."

"Ailenizin yaşam kalitesini tarif edebilir," diye açıklamaya giriştim. "O i ' n ı n kendisini nasıl etkilediğini anlatabilir. Disney World yolculuğunu, sizden alınıp koruma evine verilmenin ne kadar travmatlk bir deneyim olduğunu..."

"O şeyleri tekrar yaşamasını istemiyorum onun."

"Duruşmalar başladığında olayın üzerinden bir yıl geçmiş olacak," dedim. "Ayrıca tanık olarak çağrılmasına gerek bile kalmayabilir. Gerek olması halinde bürokratik zorluk çıkmaması için protokol gereği adı yazıldı."

"öyleyse bunu ona söylemesem daha iyi," diye mırıldandı Charlotte.

Biraz yatıştığım hissedince arama nedenime döndüm. "Seninle Piper Reece'nin ifadesi üzerinde biraz konuşmamız gerek, ilk soru nasıl tanıştığınızdı ve sekiz yıldan beri birbirinizin en iyi dostu olduğunuz yanıtını vermiş."

Hattın öteki ucunda bir sessizlik oldu.

"Gerçekten birbirinizin en iyi dostu muydunuz?"

"Şey... Evet öyleydik."

"Sekiz aydır avukatınızım," dedim. "Yedi ya da sekiz kere bir araya geldik ve bunun üç misli kadar telefon konuşması yaptık. Bu *küçük aynn*tuın birazcık önemi olabileceğini hiç aklına gelmedi mi?"

"Bunun dava ile bir İlgisi yok, değil mi?"

"Bana yalan söyledin, Charlotte!" diye parladım. "Elbette ki davayla ilgisi var, hem de çok ilgisi var!"

"Piper ile arkadaş olup olmadığımızı sormadın bana. Sana yalan söylemiş sayılmam yani."

"Gizleme ve açığa vurmama yoluyla yalan derler bu yaptığına."

Piper*in ifadesini alıp yüksek sesle okumaya koyuldum:

'Arkadaşlığımızın sürdüğü onca yıl boyunca Charlotte'nin ebeveyni konusuna öyle bir yaklaşım yapabileceğine dair en ufak bir belirtiye bile rastlamadım. Aslına bakılırsa, bu tamamen mesnetsiz olduğunu düşündüğüm davanın açıldığım bildiren celbi almadan birkaç gün önce kızlarımızla birlikte alışveriş yapıyorduk. Nasıl bir şoka uğradığımı tahmin etmek zor olmasa gerek.'

Dosyayı masanın üstüne attım. "Dava açmadan birkaç gün önce kadınla alışverişe mi çıktın? Bunun jüriye ne kadar soğukkanlı bir davranış olarak görüneceğinin farkında mısın?"

"Başka ne yazmış? İyi miymiş?"

"Çalışmıyor. İşe ila ay önce ara vermiş."

"Demek öyle..." diye mırıldandı Charlotte. Sesi iyice zayıflamıştı.

"Bak... Ben bir avukatım. Ve işimin insanların hayatım harabeye çevirmek olduğunun gayet iyi bilincindeyim. Ama anladığım kadarıyla senin bu kadına özel bir bağlılığın var. Yani hasta-doktor ilişkisinin ötesinde bir şey. Ve inan bana, bu şeyseni sempatik göstermeyecek."

"Mahkeme huzurunda Willow'u istemediğimi söylemek de fazla sempatik görünmemi sağlamayacak," dedi Charlotte.

Eh, bu tersini pek de hararede savunamayacağım bir şeydi doğrusu. "Bu davadan istediklerini alacaksın," dedim. "Ama bunların bir bedeli de olacak."

"Yani herkes benim kaltağın teki olduğumu düşünecek. En iyi dostunu kazıklayan bir cadı. Ve kızımın hastalığım para sızdırmak için kullanmış olacağım. Ben aptal değilim, Marin. Neler söyleyeceklerini biliyorum."

"Bu senin için bir soran teşkil edecek mi?"

Charlotte duraksadı ama sonra, "Hayır," dedi kararlı bir sesle. "Etmeyecek."

Bana evde dava konusunda eşiyle soranlar yaşadığını söylemişti. Şimdi de davalıyla gizli bir geçmişi olduğunu öğreniyordum. Birine söyle* mediğim şeyler de onun gücünü söylediklerin kadar zayıflatabilir; bunu gayet net şekilde anlamak için doğumumla ilgili hiçbir bilgi içermeyen *bilgilendirme* mektubuna bakmam yeterdi.

"Charlotte..." dedim, "Bundan sonra herhangi bir şeyi saklamak kesinlikle yok."

Karşılıklı yazılı ifadeler gönderilmesinin amacı bir kişiyi mahkeme sıralan arasına fırlattığında ne olacağını kestirmektir. İfâdeler potansiyel bir tanığın güvenilirliğine karar vermesi açısından karşı tarafın avukatı için önemlidir. Daha açık ve dürüstçe söylemek gerekirse, daha içten (aynı zamanda şaşmaz ve temkinli) ifade veren kişi öne sürdüğünüz savı daha ilk bakışta tutarlı kılar.

Ve sıra Sean O'Keefe'nin ifadesini almaya gelmişti ve bu beni ölesiye korkutuyordu.

Uzun boylu, güçlü, yakışıklıydı; bir anlamda hesap dışı bırakılan unsurdu. Charlotte'yi hazırlamak için yüz yüze yaptığım görüşmelerin sadece birine gelmişti.

"Teğmen O'Keefe..." dedim. "Bu davanın gerekliliğine ve taşıdığı amaçlara inanıyor musunuz?"

Dönüp Charlotte'ye göz attı. O ana kadar tek kelime bile konuşmamalardı. "Buradayım, öyle değil mi?"

Benim düşünceme göre Sean O'Keefe aslında tanık sandalyesine oturtulmak yerine bir kenarda saklanması gereken birisiydi. Bunun aslında benden çok onun sorunu olması gerekiyordu, ama tavnna bakılırsa durum tam tersiydi. Willow'un babasıydı ve tanıklık yaparken işi berbat ederse, bu davanın sonu olurdu. Başanya ulaşması içinde en önemli etken karşı tarafın avukatlarının O'Keefe'lerin ailecek bir birleşik cephe oluşturduğuna inanmasıydı.

Charlotte, Sean ve ben asansöre bindik. İfade görüşmesini özellikle Willowun okulda olduğu saatlere aldırmıştım ki, çocuk bakımı sorun olmasın. Son dakika talimatlanna girişerek, "Ne yaparsanız yapın, ama asla gevşemeyin," dedim. Sizi ucunda cehennemin olduğu bir patikaya yöneltmeye çalışacaklardır. Sözlerinizi çarpıtacaklardır."

Sean sınttı. "Gelsinler ve günümü şenlendirsinler."

Paniğin eşiğine gelerek, "Onlara karşı Dirty Harry numaralan yapamazsın," diye söylendim. "Bunu daha önce çok gördüler ve seni kendi kabadayılık gösterinle tuzağa düşürürler. Sakin kalmaya çalışın ve herhangi bir soruya yanıt vermeden önce ona kadar sayın. Aynca..."

Cümlemi bitiremeden asansörün kapdan açılmıştı. Mavi takım giyÛŞ bir stajyerin bizi beklediği lüks ofise adım attık.

"Marin Gates mi?" diye sordu kız.

"Evet"

Bay Booker sizi bekliyor."

Bizi koridorun ucundaki toplantı salonuna götürdü. Duvarların birini zeminden tavana kadar ulaşan cam oluşturuyor ve Statehouse'nin altın kubbesine yukandan bakmamıza olanak sağlıyordu. Bir köşede stenograf oturmuştu; Guy Booker ise gümüşi saçlarla örtülü başını birine doğru eğmiş hararede konuşuyordu. Bizi içeri girip ayağa kalkınca müvekkili de görüş alanımıza girdi.

Piper Reece beklediğimden daha güzel bir kadındı. Uzun boylu bir sanşındı ve gözlerinin etrafında koyuluklar oluşmuştu. Gülümsemiyordu; az önce bedeni kılıçla boydan boya yarılmış gibi bir ifadeyle dosdoğru Charlotte'ye bakıyordu.

Charlotte ise onunla göz göze gelmemek için mümkün olan her şeyi yapıyordu.

Piper doğruca, "Nasıl yapabildin?" diye söze girdi. "Bunu bana nasıl yapabildiniz?"

Sean'ın gözleri kısıldı, "Burada biraz ağır ol, Piper…"

"Bu işi hemen tamamlayıp kurtulalım," diyerek araya girdim. "En iyisi öyle olacak."

Charlotte masadaki yerini alırken Piper devam etti: "Söyleyecek hiçbir şeyin yok mu? Gözlerimin içine bakıp konuşacak kadar bile dürüstlük kalmadı mı sende?"

"Piper." Guy Booker elini koluna koyarak onu susturdu.

"Müvekkiliniz müvekkilime sözel tacizde bulunmaya devam edecekse burayı hemen terk ediyoruz," diye tavır koydum.

Sean, "Taciz mi istiyor?" diye mırıldandı. "Tacizi gösteririm ben ona..."

Koluna yapışıp onu koltuğuna doğru çekerken dişlerimin arasından, *"Kes sesini i* diye fısıldadım.

Olasılıkla önceki ve sonraki hayatım boyunca Guy Booker ile yalnızca bu kez bir ortak düşüncede buluşacaktık: İkimiz de o toplantıda bulunmaktan rahatsızlık duyuyorduk.

Deneyimli avukat, "Müvekkilimin kendine *hakim olabileceğinden* eminim," derken Piper'e dönmüş ve can alıcı iki sözcüğü her şeyin sonu olabileceğini belirtir şekilde vurgulamıştı. Sonra yanıt beklemeden stenografa döndü. "Hazır mısın, Claudia?"

Ben de Sean'a bakıp dudaklarımı sessizce 'sakin' sözcüğünü vurgulayacak şekilde kıpırdattım. Başını salladı ve boynunu her iki kana esneterek gevşemeye çalıştı. O hali bana şampiyonluk maçı için ringe çıkan güreşçiyi ammsatmıştı.

Ama başka bir şey daha vardı: Boyun omurlarını esnetirken çıkan 'tık' sesi bana Willowun kemiklerinden biri kırılırken çıkabilecek olası sesleri hatırlatmıştı.

Evet, soda şişesi açıldığı zaman duyulan o ses bana seni, her an bir kemiğinin kınlabileceğini düşündürmüştü.

Guy Booker önündeki deri dosyaya uzandı. Şık, büyük olasılıkla İtalyan malı bir şeydi. Booker, Hood&Coates'in çok sayıda dava kazanmasının nedenlerinden biri sindirme, daha açık ifadeyle son derece pahalı görünümlü ofisleri, Armani takimi an, Waterman kalemleriyle *her zaman kazanan* görüntüsü vermeleriydi. Karalamalarım bile ışığa tutulduğu zaman amblemlerinin görüldüğü özel imalat kâğıtlara yapıyorlardı. Onlara karşı dava alanlarının yansının ilk bakıştan sonra havlu atmasına şaşmamak gerekirdi.

"Teğmen O'Keefe," dedi Booker. Sesi pürüzsüzdü ve sözcüklere gereksiz vurgu yüklemiyordu. Gayet başarılı bir *'ben dostunum, ahbabınım'* tonunda konuşmaya başlamıştı. "Adalete inanırsınız, değil mi?"

Sean, "O nedenle polis oldum," dedi gururla.

"Davaların adaletin yerini bulmasını sağladığına inanıyor musunuz?"

"Elbette. Mahkemeler bunun içindir."

"Kendinizi sürekli itilaf yaratmaya yatkın biri olarak görür müsünüz?"

"Hayır."

"öyleyse 2003 yılında Ford şirketini dava etmek için iyi bir nedeniniz olmalı."

Şok olmuş halde Sean'a döndüm. "Ford'u dava mı ettin?"

Yüzünü buruşturdu. "Bunun lazımla ne ilgisi var?"

"O dava bir anlaşmayla çözülmüş." Booker dosyayı karıştırdı. "Yirmi bin dolar mı aldınız? Şikâyetçi olmanızın temelinde ne yatıyordu?"

"O arabanın koltuğunda bütün gün oturmaktan ötürü sırtımda disk kayması olmuştu. Çarpışma testi mankenleri için yapılmış o arabalar; işini yapmaya çalışan gerçek insanlar için değil"

Gözlerimi yumdum. *'Müvekkillerimden hiç değilse biri bana dürüst davransa iyi olurdu,'* diye düşündüğümü hatırlıyorum.

"Willow'a gelelim," dedi Booker. "Onunla günün ortalama kaç saatini geçiriyorsunuz?"

"On iki falan," diye cevap verdi Sean.

"Bu on iki saatin kaçı uykuda geçiyor?"

"Bilmiyorum. Seki/ *ya* da dokuzu herhalde. Nasıl bir gece geçirdiği bağlı."

"İyi bir gece geçiriyorsa onunla birlikte kaç kez uyanmak durumunda olursunuz?"

"Bir veya iki kez."

"öyleyse onun tekrar uyutmaya çalışmanız da dahil olmak üzere bir günün dört ya da beş saatini onunla geçiriyorsunuz."

"Adil bir tahmin olabilir bu."

"O saatlerde siz ve Willow ne yaparsınız?"

"Nintendo oynanz. Super Mario'da benim canıma okur. Kağıt da oynarız..." Sean hafifçe kızardı. "Doğuştan bir beş kart pokeri oyuncusudur."

Guy bu kez de, "En sevdiği televizyon programı nedir?" diye sordu.

"Bu hafta *Lizzie McGuire."*

"En sevdiği renk?

"Mavi."

"Ne tür müzik dinler?"

"Hannah Montana ve Jonas Brothers."

Annemle kanepede oturup *Cosby Show* izleyişimizi hatırlıyordum. Mikrodalgada koca bir çanak patlamış mısır hazırlar ve program boyunca yerdik. Dizi Keisha Knight Pulliam büyüyüp Raven-Symone ile değiştirildikten sonra bir daha eskisi gibi olmamıştı. Beni doğuran kadın tarafından büyütülsem çocukluğumun renkleri farldı mı olurdu? Pembe dizilere, belgesel kanallarına ya da *Hanedan* dizisine mi meraklı olurdum?

"Willowr'un artık anaokuluna gittiğini duydum," diye devam etti Booker.

"Evet," dedi Sean. "İki ay önce başladı."

"Okulda iyi zaman geçiriyor mu?"

"Bazen zorlanıyor, ama bence orayı çok seviyor."

"Willow'un engellerle büyüyen bir çocuk olduğunu kimse inkâr edemez. Ama o engeller ailesiyle iyi zaman geçirmesini de engellemiyor, değil mi?"

"Kesinlikle öyle bir şey yok."

"Willow'un babası olarak onun iyi ve dolu bir yaşam sürmesi konusunda başarılı olduğunuzu söyleyebilir iniyiz?"

Ah hayır! İşte geliyor!

Sean'ın sırtı gururla dikleşti. "Bunu da kesinlikle söyleyebiliriz işte."

Ve Guy Booker öldürücü darbeyi indirdi, "öyleyse neden hiç doğmamış olması gerektiğini söylüyorsunuz?"

Sözcükler Sean'ın üstüne kurşun gibi boşalmıştı. Sendeler gibi öne çıkarak ellerini masaya koydu. "Laflan benim ağzımdan çıkmış gibi göstermeyin. Ben asla öyle bir şey söylemedim."

"Aslında söylediniz." Guy dava dilekçesinin bir kopyasını dosyadan çıkartıp masada onun önüne sürdü. "Şurada yazıyor."

"Hayır." Sean'ın çenesinde bir kas atmaya başlamıştı, "öyle bir şey yok."

"Bu belgedeki imzanız gerçeği temsil ediyor, Teğmen."

"Dinle! Ben kızımı seviyorum, tamam mı!"

"Onu seviyorsunuz," diye tekrar etti Guy. "Onu hiç doğmamasını isteyecek kadar çok seviyorsunuz,"

Sean masanın üstündeki dava dilekçesini kapıp avucunda buruşturdu. "Ben bu işte yokum. Bunu yapmayı istemiyorum. Zaten başından beri hiç istemedim."

"Sean..." Charlotte kalkıp onun kolunu tuttu.

"Bunun Willow'u incitmeyeceğini nasıl söyleyebilirsin?" Sözcükler sanki boğazını parçalayarak çıkıyordu.

"Bunlann konunun dile getirilen yanı olduğunu biliyor o," dedi Charlotte. "Bunlann bir anlamı yok. Bizim onu sevdiğimizi biliyor. Neden burada olduğumuzu biliyor."

"Sana bir şey söyleyeyim mi, Charlotte. Asıl bu söylediklerin laftan ibaret" Dönüp hızla toplantı odasmdan çıktı.

Charlotte birkaç saniye onun arkasından bakakaldı, sonra bana dönüp, "Gitmem gerek," dedi.

O çıkarken ben de ne yapacağıma karar vermeye çalışır halde ayağa kalkmıştım. Charlotte'yi mi izlemeliydim, yoksa kalıp Guy Booker ile didişerek verilen hasan onarmaya mı çalışmalıydım?

Piper Reece'ye baktım. Kıpkırmızı bir yüzle bakışlannı kucağında birleştirdiği ellerine dikmişti. Charlotte'nin topuk sesleri koridorda birer silah sesi gibi yankılanırken yerinde huzursuzca kıpırdandı.

Rahatça arkasına yaslanan Guy, "Bu davanın sürdürülebilirliğinin kalmadığım anlamışsın dır artık herhalde, Marin," dedi.

Kürek kemiklerinim arasından bir damla terin süzüldüğünü hissettim. Aslında hissettiğimden çok daha büyük bir güvenle, "Benim anladığım

aslında bambaşka bir şey," diye yamt verdim. "O hastalığın bir aileyi nasj parçaladığım az önce kendi gözlerinizle gördünüz. Jürinin de aynı şeyj göreceğini düşünüyorum.

Notlarımı toplayıp çantamı aldım ve başımı söylediklerime son kelimeşine kadar inanırmış gibi dik tutarak koridora çıktım. Ama asansöre binip yalnız kalınca gözlerimi yumdum ve Guy'un haklı olduğunu kabul ettim.

O sırada cep telefonum çalmaya başladı.

"öf be! Tam da zamanıydı!" Çantamı karıştırıp telefonumu buldum ve açtım. Arayan ne kariyerimin en büyük fiyaskosunun eşiğine geldiğim için üzgün olduğunu söyleyecek olan Charlotte idi, ne de beni haberi gereğinden hızlı aldığı için isten kovacak olan Robert Ramirez. Ekranda 'özel Numara' yazıyordu. Öksürerek boğazımdaki yumrudan kurtulmaya çalıştım ve "Alo?" dedim.

"Marin Gates ile mi görüşüyorum?"

"Evet."

Asansörün kapılan açıldı. Binanın giriş holünün bir köşesinde Charlotte'nin sürekli başını iki yana sallayan Sean'ı ikna etmeye çalıştığını görebiliyordum. Bir an için telefonun açık olduğunu unutmuştum.

Karşıdaki kadın, "Ben Maisie Donovan," dedi. "Adliye kaleminde görevliyim ve..."

"Kim olduğunuzu biliyorum."

"Biyolojik annenizin şu anki adresini biliyorum, Bayan Gates."

Amelia

Bombanın düşmesini bekliyordum. O aptal davanın en iyi tarafı okulların açılmasıyla aynı döneme denk gelmiş olmasıydı; kimin kiminle o yıl sıkı arkadaş olacağı çok daha ilginç bir konu oluşturduğundan, rastgele açılmış bir dava okul koridorlarında iletkende dolaşan elektrik akımı hızıyla yayılamamıştı. Şimdi bunun üzerinden iki ay geçmiş, biz o sürede kelime dağarcığımızı geliştirmiş, sıkıcı insanlarla sıkıa dersler yapmış, seviye belirleme sınavlarına katılmıştık. Ve her gün son zil çaldığında ben başka bir belayı daha geçiştirmiş olmama hayret ederek rahatlıyordum.

Elbette ki artık Emma ile takılmıyorduk. Okulun açıldığı gün spor salonuna giderken onu bir kenarda yakalamış ve "Bizimkileri ne yaptığını bilmiyorum," demiştim. "Her zaman onların uzaylı falan gibi bir şey olduğunu söylerim ve son olay da bunun kanıtı oldu."

Bu sözler normalde Emma'nın gülmesine neden olurdu, ama o gün sadece başını salladı. "Gerçekten de çok komiksin, Amelia. Ben de bir daha güvendiğim birisi tarafından sırtımdan bıçaklandığımda şakalar yapayım bari."

Bu sözden sonra ona başka şey söyleyemeyecek kadar utanç duymuştum. Onun yanında olduğumu söylesem ve gerçekten öyle hissetsem bile neyi değiştirecekti ki bu? Ebeveynlerim onun annesini dava ederken bana neden inanacaktı ki? Yerinde olsam casusluk girişimiyle karşı karşıya bulunduğumu ve söylediğim her sözün aleyhimde kullanılacağını düşünürdüm. İnsanlara aramızdaki sorunun ne olduğunu anlatmadı (çünkü bu onu da utandırırdı) ama ben büyük bir kavga ettiğimizi söylediğini düşündüm.

Ve işte Emma ile aramızdaki mesafeyi korurken öğrendiğim şey: Arkadaşım olduğunu düşündüğüm kişiler gerçekte Emma'nın arkadaşlarıydı ve benim varlığımdan sıkıntı duyuyorlardı. Bunu öğrenmenin beni çok da şaşırttığını söyleyemeyeceğim, ama bu, öğle yemeğinde elimde tepsiyle oturduktan masaya doğru yaklaştığımda kimsenin yer açmak için kıpırdamamasının beni incitmediği anlamına flelmez. Ya da çantamdan matematik kitabımın altında kaldığı için

(sıkça olduğu gibi) ezilmiş ve reçeli kenarından bir cinayet maktulünün kanı gibi sızmış, son anda hazırlanmış fıstık ezmeli sandviçi^ çıkartıp hayal kırıklığına uğradığımda artık Emma'nın, "Benim fon balıklı sandviçimi paylaşalım/' dememesini anladığım an gibi.

Aradan birkaç hafta geçince görünmez olmaya neredeyse al», mıştım. Aslında o konuda yetenek bile geliştiriyordum yavaş yavaş. Sınıfta o kadar sessiz ve durağandım ki, sinekler gelip elime falan konuyordu; servis otobüsünün en arkasına öylesine siniyordum ki, bir gün sürücü beni göremediği için turunu tamamlayıp okula döndüğünde hâlâ otobüsteydim.

Sonra bir gün Janet Efflingham'ın bir hukuk firmasında kabul görevlisi olarak çalışan annesi bir ifade alma toplantısında bizimkilerin arasında berbat bir kavga koptuğunu anlatınca, herkes annemin Emma'nın annesini dava ettiğini öğrendi.

Bunun Emma ile beni aynı cankurtaran sandalına bindireceğini sanmıştım, ama en iyi savunmanın saldırı olduğunu unutmuşum. Matematik derslerinde Emma ile önlü arkalı otururduk ve birbirimize dedikodu notları uzatırdık: Boy *Funke boşandıktan sonra daha mı seksi oldu? Veronica Thomas son Şükran Gönü tatilinden yararlanarak göğüslerine silikon mu taktırmış?* Ama tüm bunları paylaşıp güldüğüm sırdaşım Emma birden topluma açılmayı ve herkesin sempatisini üstünde toplamayı seçmişti.

Bay Funke bir problem yazdırıyor: "Milyoner Marvin altı milyon dolar kazandıysa ve eski eşi Sızlanan Wanda'ya nafaka olarak kazancının yüzde yirmisini ödemesi gerekiyorsa, VVanda'nın aylık geliri nedir?"

Emma: "Amelia'ya soralım. Define avcılığından anlayan o."

Bay Funke bu yoruma her nedense tepki vermemiş, ama sınıfta kıkırdamalar duyulmuştu. Ve benim yanaklarım alev alev yanıyordu. "Belki kendi kazıdıklarının bir kısmını geri vermek o göt anana aptal işini iyi yapmayı öğretir," deyiverdim.

"Amelia!" Bay Funke öfkeyle dikilmişti. "Derhal Bayan Greenhaus'un yanına gitl"

Kalkıp hırsla çantamı kaptım, ama kalemlerimle harçlığımı koyduğum fermuarlı ön cebin açık olduğunu görmemiştim. Bozuk paralar yere yağmur gibi saçılıverdi. Tam eğilip toplayacaktım ki, bir paragöz annenin kızının yerde çeyreklik aramasının sınıftakilere gülmeye doyamayacakları bir manzara sunacağını düşünerek *vazgeçtim* ve oradan kaçtım.

Müdirenin bürosuna gitmeye hiç niyetim yoktu. Sağa dönmem gerekirken koridorun sonundan sola sapıp spor salonuna yollandım. Bir an okulu terk ettiğimin görüleceği korkusuyla panikler gibi oldum, ama sonra beni son zamanlarda zaten kimsenin fark etmediğini hatırlayıp rahatladım. Görülecek kadar bile önemli değildim nasılsa.

Dışanya çıkınca çantamı omzuma taktım ve koşmaya başladım. Futbol sahasını boydan boya geçtim, okulu sınırlayan ağaçların ötesindeki caddeye ulaşınca yavaşladım.

Bizim kasabadan dışarı doğru yürürseniz, denk geleceğiniz son bina CVS Süpermarket'tir. Bunu daha önce fark etmemiştim. İçeri girip reyonlar arasında dolaştım ve el çabukluğuyla cebime bir çikolata attım.

Ve sonra daha da iyi bir şey gördüm.

Okulda görünmez olmamla ilgili kötü gerçek, eve geldiğimde kendimi görebilmemdi. Ne kadar hızlı kaçarsam kaçayım bundan kurtulamıyordum.

Annemle babam çocuklarını olduktan haliyle istemiyordu. Belki ben de onlara tamamen farklı bir şey sunabilirdim.

Charlotte

"Bu sabah bir web sitesine girdim," eledim. "Tip III hastası bir kız 2.5 litrelik süt şişesini kalaırmak için hamle yapınca bileğini kırmış, Sean. Willow'un özel bakıma ya da yatılı yardımcıya ihtiyacı olmadığını nasıl söyleyebilirsin? Buna gereksindiğimiz ortada ve ona bu desteği sağlamak için paramız yok."

Sean, "Biz de bundan sonra eve litrelik sütlerden alırız," diye yanıt verdi. "Bu güne kadar her zaman onun kimliğini engelleriyle belirlemesine izin vermeyeceğimizi söyledik. Ama sen şimdi tam tersini yapıyorsun."

"Engellerini görmek onu eksik kılmaz."

Sean arabayı garajın önüne park edip kontağı durdurdu. 'Sen git de bunu Hitler'e anlat."

Arka koltuğa göz atınca senin hâlâ mırıltıyı andıran bir horlamayla uyuduğunu gördüm. Okulda her ne yaptıysan, tamamıyla nakavt olmam sağlamıştı. "Seni tanıyamadım," dedim sesimi alçaltarak. "Bu şeyi yapan kişiyi tanıyamıyorum."

Piper'in avukatının bürosundaki (başarıyla tamamlanamayan) ifade verme faslından sonra sürekli onu yatıştırmaya çalışmıştın ama oralı bile değildi. "Her zaman Willow için her şeyi yapacağını söylersin, ama bu şeyi bu şekilde yürütmekte devam edersen kendine en büyük yalanı söylemiş olacaksın."

"Ben mi yalan söylüyorum? Yalancı ben miyim? Sensin yalan a. Bunu kendi a|zınla söyledin; O korkunç şeyleri yargıcın karşı; sında tekrar ettiğin zaman Willow'un aslında ne yapmak istediğin anlayacağım söyledin! Aslım sorarsan, yalancılığının bu kadar» sınırlı olmasını dilerim Tanrı'dan, çünkü aksi halde yıllar önce bebeğinin ne olursa olsun sende kalmasını istediğini dile getirirken bana yalan söylemiş olacağım da düşünürüm ki..."

Arabadan çıkıp kapıyı sertçe çarptım. "Geçmişte yaşarken azametli ve gururlu olmak işine geliyor, değil mi? Ya bundan on F sonra ne olacak? Willow'un en gelişmiş model tekerlekli sandalye

kullanacağını, kendisi gibi olanlarla birlikte Küçük İnsanlar yaz kampına katılacağını, evinin arka bahçesinde kemik yapışım ve kaslarım kendi yaşındaki gençlerle birlikte olabilecek kadar güçlendirmesine yaranacak bir yüzme havuzunun olacağım, sigorta şirketinin bir şeyleri karşılamayı reddettiği zaman senin iki vardiya çalışmana gerek kalmayacağım anlatıp duruyorsun. Ve şimdi de kalkmış daha bebekken bir mahkeme salonunda söylenmiş birkaç sözü hatırlayıp bunların kendisine ne sağladığım yargılayamayacağını mı söylüyorsun?"

Sean yüzüme dimdik baktı. "Evet, söylediğim tamı tamına bu."

Bir adım gerileyip ondan uzaklaştım. "Ben de onu bunu göze alacak kadar sevdiğimi söylüyorum."

"Öyleyse sevgimizi göstermek için farklı yollar seçmişiz."

Arabanın arka kapışım açıp seni yerinden çözdü ve kucağına aldı. Yanakların kızarmıştı; daldığın düşlerden yavaş yavaş sıyrılıyordun. Onu eve götürürken, "Ben bu işte yokum, Charlotte," dedi Daban. "Gerektiğine inandığın şeyi yap, ama beni de kendinle birlikte sürükleme."

Öyle bir kavganın (son zamanlarda epey sık olduğu gibi) başka koşullar altında olsa beni doğrudan Piper'e yönelteceğini düşündüm. Onu arayıp öyküvü kendi açımdan dile getirir ve anlayışla dinlediğini bilerek rahatlardım.

Sonra da senden öğrendiğim bîr şeyi yapardım: Babanla aramızda doğan ve ne yana dönersek dönelim acı verecek olan kırıklığın iyileşmesini zamana bırakırdım.

Peşinden eve girdiğimde Sean'ın, "Bu da ne şimdi!" diyerek duratadığını gördüm.

Başımı kaldırınca Amelia'nın giriş holünde dikildiğini fark ettim. Elma yiyordu ve saçları doğal olmayan bir elektrik mavisine boyanmıştı.

Kardeşine bakakalmıştın. "Amelia'nın kafasında neden pamuk Şekeri var?" diye sordun.

İç çeker gibi derin bir nefes aldım. "Bununla şimdi uğraşamam," dedim. "Yapamam." Merdivenden yukarıya, basamaklar camdan yapılmış gibi titrek adımlar atarak çıkmaya koyuldum.

Hamileliğimin son sekiz haftasında her sabah mükemmel üç ^ y e yaşardım. Bilinç haline geçtiğim o kısacık anlarda her şeyi

unutur, her şeyin iyi olacağım düşünündüm. Senin karnımda yumuşacık bir hareket yaptığını, sonra minik ayaklarınla tekmeler attığım hissederdim.

Sonra gerçeklik bir perde gibi inerdi; o tekmelerin biri bacağım, bir kez daha kırmana neden olabilirdi, içimde yaptığın o dönüş bir yerinin incınmesiyle sonuçlanabilirdi. Hiç kıpırdamadan yatıp doğum sırasında ya da hemen sonrasında seni kaybedip kaybetmeyeceğimi düşünürdüm. Yoksa büyük ikramiye mi vuracaktı bana? Yani yaşayacak, ama ileri düzeyde engelli olarak mı kalacaktın? Bu öyle gülümseyip geçilecek türden bir ironi değildi; kemiklerinden birinin her kırılışında yüreğime de bir kırık eklenecekti.

Gecelerden birinde bir kâbus gördüm. Doğduruyordum ve kimse benimle konuşmuyor, ne olduğunu söylemiyordu. Kadın doğum uzmanı, anestezist ve hemşireler nana sırtını dönmüştü. "Bebeğim nerede!" diye üstelediğim zaman Sean'ın da başını iki yana sallayarak arkasını döndüğünü gördüm. Büyük bir çaba sarf ederek bacaklanmın arasına bakabilecek duruma gelene kadar doğruldum ve gördüm: Bebeğin olması gerektiği yerde paramparça olmuş bir kristal yığını vardı; kırıklar arasında minik parmaklarını, beyninin bir parçasını, kulağının birini, bağırsaklarının yaptığı kıvrımı seçebiliyordum.

Çığlıklar atarak uyandım ve tekrar uykuya dalmam saader aldı. Ertesi sabah Sean beni uyandırdığında yataktan çıkamayacağımı söyledim. Ve çıkmamakta kararlıydım; yaşama dair her narekerimin senin varlığım tehdit eden bir eyleme dönüşeceğine inanmıştım. Gündelik yaşamda yapacağım hareketlerin birini bile eksiltmem senin bir yerlerini kırma olasılığımı azaltacaktı.

Sean inat etmem üzerine Piper'i aradı, o da hemen bize gelip karşısında küçük bir çocuk varmış gibi hamileliğin lojistik yanını açıklamaya koyuldu. Su kesesini, sıvıyı, senin bedenimle benimki arasındaki yastığı anlattı. Bunları elbette ki biliyordum, ama bildiğimi sandığım ve yanlış olduğu anlaşılmış bir sürü şey vardı hayatımızda: Kemiklerin zayıflayacak şekilde değil, güçlenerek geliştiği» Down sendromu olmadığı belirlenen bir fetüsün sağlıklı doğacağı- Piper sonra Sean'a bu durumu hiç değilse o gün düşünerek ve dinlenerek geçiştirmeye ihtiyacım olduğunu ve gün içinde beni yokla; maya geleceğini söyledi. Ama kaygılan azalmayan Sean merkezi arayıp mazeret izni aldı ve sonra da rahibimize telefon etti.

Peder Grady anlaşıldığı kadanyla ev ziyaretlerine alışıktı. Yarım saat sonra geldi ve Sean'ın yatağımızın yanma koyduğu sandal* yeye oturdu. "Biraz endişeli olduğunu duydum," dedi.

"Endişe sözcüğü açıklamaya yetmez."

"Tanrı insanların sırtına taşıyamayacakları ağırlıklar yüklemez."

Bu gayet iyiydi, ama bebeğim onu öfkelendirecek ne tür bir şey yapmış olabilirdi? Neden onun buraya, yanımıza bile-gelmeden Öylesine incinebilir bir yaratık olduğunu Kanıtlamak gereği duymuştu?

Peder Grady, "Her zaman O'nun tam anlamıyla özel bebeklerin hayatlarını güvendiği ebeveynlere teslim ettiğini düşünmüşümdür," diye devam etti.

"Ama benimki her an ölebilir," dedim dümdüz bir sesle.

"Bebeğin bu dünyada kalmayabilir," diyerek düzeltti. "Öyle olursa Isa Mesih'in yanına gidecek."

Gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Öyleyse Tanrı başka birinin bebeğini alıp oğluna versin!"

Peder Grady sıcacık gözlerle bakıyordu yüzüme. "Sean buraya gelip bebeği kutsamamın sana faydasının olacağını düşündü. Senin için sakıncası var mı?" Elini kaldırıp karnımın üzerinde tuttu.

Başımı salladım; bir kutsamayı reddedecek değildim. Ama o kendi duasını mırıldanırken, ben de içimden kendiminkini geçiriyordum: *Onun benimle kalmışım izin ver te istersen sahip olduğum her şeyi aL*

Peder başucuma bir kart bıraktı ve hepimiz için dua edeceği sözünü vererek gitti. Sean onu geçirirken ben de kana baktım. Çarmıha gerilmiş İsa Mesih. Çok acı çektiğini düşündüm. Bir tırnağın insanın derisi içinde kırılmasının, bir kemiğin paramparça olmasının anlamım biliyordu.

Yirmi dakika sonra duşumu alıp giyinmiş halde aşağıya indim ve Sean'ı mutfak masasında başını elleri arasına almış otururken buldum. Çok yenik ve çaresiz görünüyordu. Bebeğimle o kadar meşguldüm ki, onun içinden geçmekte olduğu şeyi hiç görememiştim. Düşünün: İnsanları korumaya adanmış uzun bir kariyeriniz oluyor ve kendi çocuğunuzu koruyamıyorsunuz.

Beni görünce, "Kalkmışsın," diye mırıldandı.

Kısa bir yürüyüş yapabileceğimi düşündüm."

"Iyi. Temiz hava. Seninle geleyim." Ayağa öylesine telaşla kalktı ki, dizlerini çarptığı masa takırdadı.

Gülümsemeye çalışarak, "Aslında biraz kendimle baş başa kalmaya ihtiyacım var," dedim.

"Ah... Evet... Tamam öyleyse."

Biraz incinmiş görünüyordu. Durumun fiziksel yapısının içim-. den çıkamıyordum. Olabilecek en yoğun, en soluk kesici kütlenin içinde birlikte sıkışmıştık. Öyleyse nasıl oluyor da birbirimize o kadar uzak düşebiliyorduk?

Sean beynimi arındırmaya, düşünmeye ihtiyacım olduğunu sanmıştı. Ama gerçekte Peder Gradv'nin ziyareti bir yıl önce kili. semizde gördüğüm bir kadını hatırlamama neden olmuştu. Bizim sokağın beş yüz metre kadar aşağısında oturuyordu ve zaman zaman onu çöpünü çıkarırken görürdüm. Adının Annie olduğundan başka şey bilmiyordum hakkında ve bir de hamile olduğu kulağıma çalınmıştı. Ama hamilelik görüntüsü ilerlemedi ve kilisedeki Pazar ayinlerine de gelmez oldu. Söylentilere göre kürtaj yaptırmıştı.

Ben bir Katolik olarak büyütüldüm. Rahibelerin hocalık yaptığı okula gittim. Orada hamile kalan kızlar oldu. Bunlar ya isimleri sınıf listesinden silinerek yok oldu ya da bir sömestrliğine başka bir okula gidip daha sessiz ve gergin bir halde geri geldiler. Ben aldığım tutucu eğitime rağmen on sekiz yaşımdan sonraki ilk seçimlerde oyumu Demokrat Parti'ye verdim ve hep öyle devam ettim. Bu belki şuurlu bir seçim değildi, ama bir kadının kendine ait kararlarının olması ve bunlara sahip çıkması gerektiğini düşünmüştüm.

Ancak o günlerde Katolik olmasam ve bu yönüm teoride kalmak yerine uygulamaya dökülmeye zorlansa kimi seçimlerimin, kararlarımın nasıl olacağını sorguluyordum.

Annie'nin evi sarı boyalı, yazın müeelerle dolan bir bahçenin köşesine yerleştirilmiş ve peri masalarından çıkmış gibi duran bir yapıydı. On kapıya yaklaşıp çalarken eğer açarsa ne söyleyeceğimi düşünüyordum. *Merhaba, ben Charlotte? Neden yaptın o feyi?'*

Kapıyı açmaya gelen olmayınca biraz rahatlamıştım, çünkü ol şey gitgide daha saçma geliyordu bana. Verandadan inip sokağa doğru yürümeye başlamıştım ki, arkamdan bir ses duydum.

"Ah, merhabal Arka bahçede bir ses duyduğumu sandım ve... Annie kot pantolon ve kolsuz bir bluz giymişti. Ellerinde bahçe eldivenleri vardı. Saçları başının arkasında topuz yapılmıştı ve gülümsüyordu. "Siz yolun yukarısında oturmuyor musunuz?"

Ona baktım ve hiç düşünmediğim şekilde doğrudan konuya girdim. "Bebeğimde bir şey var..."

Kollarını göğsünde kavuştururken gülümsemesi yüzünden si-

lindi. "Buna üzüldüm," dedi dümdüz bir sesle.

"Doktorlar -*eğir*- yaşarsa çok hasta olacağım söyledi. Ama çok, çok hasta. Düşünmemem gerektiğini biliyorum, yine de kendimi çok sevdiein birisini ömür boyu acı çekmekten sakınmanın neden günah olduğunu sorgulamaktan alamıyorum." Elimin tersiyle akmaya başladığından habersiz olduğum yaşları sildim. "Bunu eşime Söyleyemem. Böyle bir şeyin aklımın ucundan geçtiğini bile itiraf edemem ona."

Bakışlarını yere dikti ve ayağının ucuyla taş kaplamanın üstündeki bir şeyi eşeledi. "Benim bebeğim yaşasa iki yıl, altı ay ve dört günlük olacaktı," dedi. "Onda genetik bir sorun vardı. Yaşasa ileri düzeyde zekâ geriliği çekecekti. Ölene kadar altı aylık bebek zekâsına sahip olacaktı." Derin bir soluk aldı. "Beni ikna eden annem oldu. '*Kendiri bile ancak çekip çeıirdnlryorsun, Anne. öyle bir bebeğe rusd bakabileceksin? Gençsin, Bir tane daha yapabilirsin'* Böyle dedi..."

Başını kaldırıp bana baktı. "Sana kimsenin söylemediği bîr gerçeği anlatayım. Rahmine bir fetüs düştüğünde hazır olan doğum belgesi degıl ölüm belgesidir. Sonra sütün gelmeye başlar ve senin bunu durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yoktur. Kazanamazsın. Ya bebeği doğurup acını üstüne giyineceksin ya da onu dünyaya getirmeyecek ve canının sonsuza dek acımasını göze alacaksm. Ben yanlış olanı yapmadığımı biliyorum. Ama doğru yapmış gibi de hissetmiyorum kendimi."

Bizim de lejyonlara bölünmüş olduğumuzu o zaman anladım. Bebeklerini bu hayattan kopartan ve sonuna kadar onları sakınmalan gerekip gerekmediği muhasebesini yapan kadınlar vardı aramızda. Ve bir de hasarlı bebeklerinin yaşamasını sağlayan ve bizim çocuklarımıza baktıkları zaman sahip olamadıkları şeyleri gören anneler...

Annie, "Bana bir seçim hakkı sağlandı," dedi. "Vehimdi bile öyle bir seçeneğin karşıma çıkmamış olmasını istiyorum."

Amelia

O akşam saçımı fırçalamana izin verdim. Genellikle saçımı de< vasa örgüler halinde toplarsın ve bu benim hoşuma gitmez. Ama sen seversin, çünkü kolların kendine özenli bir atkuyruğu yapmanı engelleyecek kadar kısadır. Yani benim diğer kızlar saçlarına kurdeleler falan bağlarken, sen annemin insafına teslim olmak zorundasın ve onun kuaförlük deneyimi de oldukça sınırlıdır.

Birden içimde vicdanlı bir yan geliştiğini falan sanma; sadece üzüldüm senin için. Anne ile Baba eve geldiklerinden beri orada değilmişsin gibi davranarak birbirlerine seninle ilgili bir şeyler haykınyorlar. Tanrı aşkınal Senin kelime dağarcığın her zaman benden iyi olduğuna göre söylenenleri anlamayacağını nasıl düşünebiliyorlar?

Burnumun üstüne düşen bir örgüyü tamamladıktan sonra, "Saçının bu rengini beğendim, Amelia/' dedin.

Burnumu bükerek baktım kendime, istediğim cool punk bebeğine dönüşememiştim. Daha çok *Muppet* Shovv'daki Grover'e benzemiştim.

"Anne ile Baba boşanacak mı sence?" diye sordun.

Bakışlarım aynada seninkileri yakaladı. "Ben... Emin değil""[1] Wills." Tam ben bir sonraki soruyu tahmin etmiştim ki...

"Boşanırlarsa bu benim yüzümden olacak..."

"Hayır!" dedim hızla sözünü keserek. "Bunu iyi biliyorum işte Yaptığın örgüleri uçlarındaki kurdeleleri açarak sökmeye başladım- "Bu kadarı bana yetti. Güzellik kraliçesi falan olmayacağım nasılsa- Hadi artık yatağa."

O akşam seni yatağına koyup üstünü örtmeyi unutmuşlardı ve ben de zaten son üç günden beri sergilemekte oldukları yeni ebeveynlik yeteneklerini izleyen biri olarak fazlasını beklemiyordum onlardan.

Açık ucundan yatağa tırmandın. Öteki tarafta hâlâ parmaklıklar vardı ve sen o şeylerden (seni güvende tuttuklarını bilmene rağmen) bebekler için olduklannı söyleyerek nefret ederdin. Yanına gelip üstü-

nö örttüm ve battaniyeyi yanlara sıkıştırdım. Sonra, "İyi geceler deyip kendi yatağıma girdim ve ışığı söndürdüm.

Kimi zamanlar karanlıkta evin bir kalp atışı olduğu hissine kapılırdım. Nabzı sanki kulağımda bir yankı bırakarak atardı. Ve o gece bu kalp atışları her zamankinden şiddetliydi. Belki de yeni saçım bir süper-iletici gibi çalışıyordu.

"Annemin her zaman büyüdüğümde istediğim her şey olabileceğimi söyleyişini hatırlar mısın?" diye fısıldadın yatağından. "Bu yalan."

Dirseğimin üstünde doğruldum. "Neden öyle düşündün?"

"Oğlan olamam."

Yüzümü buruşturdum. "Bunu bir ara anneme sor."

"Ve Bayan Amerika da olamam."

"Neden?"

"Jüri önündeki geçişe bacaklarında metal desteklerle, kayışlarla falan çıkamazsın."

Tüm kızların gerçek olamayacak kadar uzun, ince ve plastik güzelliğe sahip halde çıktığı o geçişleri düşündüm. Sonra sen geçtin aklımdan: Kısacık ve küt ve garip kıvrımlı; gövdeden kusurlu çıkıp büyümüş bir ağaç kökü gibi. Ve göğsünde İngiliz dilinin cilvelerini yansıtan kuşaklarla:

Bayan Yanlış Anlaşılmış

Bayan Yanlış Bilgilendirilmiş

Bayan Tam Bir Hata

Bu midemde bir sancı hissetmeme neden oldu. istediğimden sert bir tonda, "Uyu artık," dedim. Ve hafif horultun gelmeye başlayana dek 1036'ya kadar saydım.

Sonra usulca aşağıya süzülerek ayaklarımın ucuna basa basa mutfağa girdim. Evde yiyecek namına hiçbir şey yoktu. Olasılıkla ertesi sabah kahvaltıda Japon yemeği artıklarını yiyecektim. Durum neredeyse ebeveynlerimin market alışverişi yapmamakla çocuk istisman suçlamasına uğrayacağı noktaya gidiyordu.

Aynen öylel

Meyve-sebze bölmesinin dibini eşeleyip fosilleşmiş bir limonla birkaç kereviz sapı buldum. Ve buzdolabının kapağını biraz sertçe kapatınca bir inilti geldi. Dehşete düşmüş halde olduğum yerde kalakaldım. Hırsızlık için evlere girenler mavi saçlı kızlara da tecavüz eder miydi? Usulca mutfağın kapısına doğru kayıp oturma odasına bak-

tim. Gözlerim karanlığa alışınca kanepedeki örtünün altında bir yandan diğerine dönen kişinin Baba olduğunu anladım.

Midemde seninle güzellik yarışmasını konuşurken hissettiği benzer bir yumru oluştu. Mutfağa bir kar tanesi kadar sessiz adımlar, la döndüm ve elimi bankonun üstünde dolaştırdım. Parmaklarım ince temizleme bıçağının sapına değince o şeyi aldım ve üst kattaki banyoya çıktım.

İlk kesik acıttı. Kanın hızla belirip bileğimden aşağı akışını irileşmiş gözlerle izledim.

Ha'sss... Ne yaptım ben be!

Hemen soğuk suyu açtım ve kolumu kan yavaşlayana kadar altına tuttum.

Sonra ilkine paralel bir kesik daha yaptım.

Bileğimden uzaktaydılar; niyetim kendimi öldürmek değildi. Canımın acımasını istiyordum ve neden acıdığının gayet iyi bilincindeydim. Mantıklıydı: Kesersin ve acı hissedersin. Regl gibi. İçimde bir şeylerin basınçlı buhar gibi yükseldiğinin yükseldiğini hissediyor ve bir vanayı açıyordum. Bu beni annemi, bir zamanlar kaptığı kenarı gevrek kekleri düşünmeye itti. Yüzeyine neden minik delikler açtığını sorduğumda, 'Soluk alabilmeleri için/ demişti.

Gözlerimi yumup incecik kesikleri, onlan açtığım zaman içime yayılan rahatlamayı hissettim. Tanrıml Çok iyi gelmişti bana bu. Yeniden doğmak gibiydi.

Ama o izleri saklamak zorundaydım, çünkü ölmeyi bir başkasının o şeyi yaptığımı öğrenmesine tercih ederdim. Kendimle biraz da gurur duyuyordum. O tür şeyleri organlarının katranla dolduğuna dair şiirler yazan, gözlerinin etrafına Mısırlılar gibi görünecek kadar kalın ve kara çizgiler çeken çılgın kızlar yapardı. İyi ve üyeleri birbirine bağlı ailelerin kızları değil yani. Bu da benim ya iyi bir kız olmadığım ya da iyi bir aileden gelmediğim gerçeğini vurguluyordu.

İsteyen istediğini seçsin.

Rezervuarın kapağını açıp küçük bıçağı içine attım. Belki yine ihtiyacım olacaktı o şeye.

Kolumdaki kesiklere sabit gözlerle baktım. Onların da evin geri kalanı gibi nabzı vardı şimdi. Demiryolu raylannı bir arada tutan traverslere benziyorlardı. Bir sahnenin üstünde karşına çıkıveren ve kule gibi yükselen merdivenin basamaklanna benziyorlardı. Benim gibi çirkin insanların, destekler olmadan yürüyemeyenlerin o basamaklarını tırmandığını düşledim. Gözlerimi yumdum ve merdivenin ucunun nereye ulaştığını hayal etmeye çalıştım.

III

Bereketi bol bir dünya bu, hiç şüphe yok
ve köhne şeylere pek az yer var:
Horgörüyle bakın onlara, kırın onları, atın hepsim gitsin!
Ve günler öyle zorlaşmadan önce,
hani yeterince sevdiğimiz ve sevildiğimiz günler,
sevgiden nasibimizi aldık, yüreğim ve ben.

Elizabeth Barret BROWNING
'Yürek ve Ben'

Koyulaşma: Şeker hazırlarken kullanacağınız yeker şurubunun 250 ile 266 derece arasındaki sıcaklıkta geçirdiği adamalardan biri

Nugat barlar, lokum, şekerleme, macun - tüm bu tatlılar koyulaşma oranları gözetilerek hazırlanır. Şeker şurubu ısıya göre koyulaşır ve kaşıkla alındığında sünen uzun çizgiler görünümünde olur. (Bu noktada dikkatli olun. Koyulaşan şeker teninize temas ettiğinde yakıcıdır ve bu kadar tatlı bir şeyin bedeninizde seçmeyecek bir iz bırakabileceğini kolaylıkla unutabilirsiniz.) Şekerlemenizin kıvama gelip elmedigını test etmek için, soğuk suya bir parça atın. Eğer kıvrılıp ir top şeklini alıyor ama biraz müdahaleyle istediğiniz başka herhangi bir şekle de giriyorsa, macun kıvamına gelmiş demektir.

Tabii koyulaşma ile ilgili bu anlattıklarım yalnızca mutfakta geçerli, günlük yaşamda koyulaşmanın anlamı bambaşkadır: Acımasız, saldırgan, kör hırslı davranış biçimini gösterir ruhu koyulaşan insan ve böyle biri karşısındaki onunla aynı şekilde düşününceye dek acımasızca eğip büker onu.

MELEK ŞEKERİ

2 1/2 fincan şeker

Bir tutam tuz

3 yumurta akı

1 çay kaşığı vanilya

1/2 fincan dövülmüş ceviz

Melek gibi bir adı olan bir şekerin ortaya çıkması için bunca gaddarlık gerekmesi oldum olası ilginç gelmiştir bana.

Küçük bir kapta şekeri, şurubu, suyu ve tuzu karıştırın. Bir termometre yardımıyla, koyulaşma oranını ölçerek, şekerin erimesini bekleyin. Bu arada yumurta aklarını mikserin en hızlı ayarında kar haline getirin. Şurubunuz 260 dereceye geldiğinde, zaman kaybetmeden yumurta aklarının içine ekleyin ve mikserde çırpmaya devanı edin. Yaklaşık 5 dakika, şeker kıvamına gelene kadar çırpma işlemim sürdürün. Karışıma vanilya, ceviz ve kuru meyveleri ekleyin. Bir çay kasığı yardımıyla şekerden küçük parçalar alın ve yağlı kağıt üzerine halkalar halinde dizin. Oda sıcaklığına gelene kadar bekleyin.

Katılaşana kadar durmadan çırpma, çırpma ve çırpma. Belki de bu şekerlemenin adı Melek değil, Çarpık Şeker olmalıydı.

Charlotte

Oatk 2008

Kendini oturma odasının tavanında vatoz şekilli bir leke halinde göstererek başladı. Bu elbette ki üst kat banyosunun tesisatında bir şeyler olduğunun belirtisiydi. Ama leke yayıldı, biz zaman sonra vatoz görüntüsünden çıkarak met cezir dalgasını andırmaya başladı ve tüm tavan demli çaya batırılıp çıkartılmış gibi bir görüntü aldı.

Çağırdığım tesisatçı gelip beni bulmadan önce bir saat kadar lavaboların altlarında, banyo Küvetinin ön panelinde bir şeyler yaptı. Benim spagetti sosu kaynatmakta olduğum mutfağa girerden, "Asit," dedi.

"Hayır... Sadece marinara sos ve..."

"Borulardan söz ediyorum. Lavabolara falan ne döktüğünüzü bilemem, ama boruları aşındırdığı kesin."

"Biz de herkesin döktüğü şeyi döküyoruz borulara," dedim. "Kızların duşa girdiğinde kimya deneyi yaptığını falan mı sandın?"

Adam omuz silkti. "Boruları değiştirebilirim, ama sorunun kaynağını bulmazsanız aynı şey tekrarlar."

Hesabıma göre o zivaret bana 350 dolara patlayacaktı, ikinci bir ziyaretin faturasını aa ödeyemezdik. Tavanm boyası da kendi- yaptığımız takdirde otuz dolara mal olurdu. Ve biz o hafta üçüncü kez makarna yiyecektik, çünkü etten ucuzdu ve senin yeni ayakkabıya ihtiyacın vardı ve biz neredeyse beş parasızdık.

v Saat altıya yaklaşmıştı ve bu da Sean'ın işten dönmek üzere olduğu anlamına eeliyordu. Felakete dönüşen o ifade yerme seansının üzerinden neredeyse üç ay geçmişti. O konu haricinde her şeyden

yaşanıp yaşanmadığını bile biliniyordun. Polis şefinin lisede etrafa zarar veren kişilerle ilgili olarak yerel gazeteye söylediği şeylerden

duk.Senin önceki gün bütün mahalleyi yürüyerek nasıl dolaştığın-

dan, bacakların gücünü kaybetmediği için benim eve koşup tekerlekli sandalyeyi getirmek zorunda kalmadığımdan söz ediyorduk.

O dava konusunda tek kelime bile etmiyorduk.

Krizlerin tartışılmadığı, hatta yok sayıldığı bir aileden geliyordum. Annem göğüs kanseri olmuştu ve ben anladığımda artık çok geçti. Çocukluğumda babam üç kez işini kaybetmiş, ama bunlar da konuşulmamıştı; bir gün takım elbisesini giyip yeni işine gider, hayat hiçbir kesintiye uğramamış gibi devam ederdi.. Korkularımız ve kaygılarımızla yüzleşmemizin beklendiği tek durum günah çıkarma seanslarıydı; gereksindiğimiz tek teselli Tanrı'dan gelirdi.

Kendi ailemi kurduğumda tüm kartların masada olacağına yemin etmiştim. Gizli amaçlarımız, hedeflerimiz, sırlarımız ve sıradan bir ailenin tüm ilişkilerim tüm sıkıntıları ve püriizleriyle görmemizi engelleyen pembe kristal perdeler olmayacaktı. Ama kendi kendime bu sözü verirken unuttuğum kritik bİr nokta vardı: Sorunlarından söz etmeyen insanlar hiç sorunu yokmuş numarası yapmak zorundaydı. Ama yolunda gitmeyen şeyleri tartışma konusu yapanlar da kavga ediyor, canlarının yandığını hissediyorlardı.

"Kızlar!" diye seslendim. "Yemek hazır!"

ikinizin fırtına gibi aşağıya indiğinizi duydum. Sen iki adımda bir basamak inmeye devam ederken Amelia mutfağa dalmıştı bile. "Ah, Tanrım!" diye inledi. " *Yine ni* makarna!"

Haklıydı, ama ben de biraz değişiklik denemiştim. "Hayır, bu seferki fettucine. Masayı kurabilirsin."

Amelia buzdolabını açıp içine göz gezdirdi. "Flaş haber: Meyve suyumuz yok."

"Bu hafta su içiyoruz. Sağlığımı için daha iyi."

"Ve daha ucuz. Sana bir önerim var: Benim üniversite eğitimim için biriktirilen paradan yirmi dolar çek ve hep beraber bir tavuk ziyafeti çekelim."

"Hmmm! Bu ses ne?" Kaşlarımı çatıp etrafa bakındım. "Ah, evet! Benim *yinem:* sesimmiş."

Bu laf Amelia'yı gülümsetmişti. "Yann biraz protein alsak iyi olur."

"Hatırlat da tofu alayım."

"iğrenç!" Masaya tabakları koymaya başladı. "Hatırlat da akşam yemeğinden önce kendimi öldüreyim."

Mutfağa gelip sandalyene tırmandın. O şeye 'mama sandalyesi'

yerine 'yüksek sandalye' divorduk, çünkü anık neredeyse altı yaşındaydın ve o tür durumlarda artık büyüdüğünü öne sürmeKte gayet aceleciydin. Ama gerçek olan şu ki, özel bir düzenek olmadan masaya uzanmana imkân yoktu; o kadar miniktin ki. "Yarım milyon kilo makarna pişirmek için yetmiş beş bin yüzme havuzunu dolduracak kadar suya ihtiyacın vardır," dedin.

Amelia senin yanındaki sandalyeye yerleşti. "Yarım milyon kilo makarna yemek için tek gerekense O'Keefe ailesi içinde dünyaya gelmektir."

"Böyle sızlanmaya devam edersen belki yarın akşam için gurme yemekleri yaparım. Ahtapot, sakatat yahnisi, dana beyni. Onlarda da protein var."

"Uzun zaman önce Iskoçya'da Sawney Beane diye bir adam varmış ve *insan* yermiş," dedin. "Öyle bir-iki tane de değil; binlerce..."

"O kadar çaresiz olmadığımıza şükredelim bari."

Yüzünde kocaman bir sırıtma belirdi. "Ama öyle çaresiz kalacaksak ben *kemiksiz* olurum."

"Tamam, kesin artık!" Spagetti dolu servis tabağını masanın ortasına koydum. "Bon appétit."

Saate göz attım. 18:10.

Amelia düşüncelerimi okuyarak, "Baba'yı beklemeyecek miyiz?" dedi.

"Bekleyeceğiz. Her an kapıdan girer."

Ama beş dakika daha geçti ve Sean gelmedi. Sen yerinde kıpırdanıyordun, Amelia da tabağındaki makarna yığınını çatalıyla karıştırıyordu. "Spagettiden dana iğrenç bir şey varsa, o da buz gibi spagettidir," diye mırıldandı.

"Yiyin," dedim ve ikiniz de tabağmıza kartal gibi daldınız.

Bense öylece oturuyordum; iştahım kaçmıştı. Siz yemeğinizi bitirip tabaklarınızı bulaşık makinesine koyduktan beş dakika sonra tesisatçı işini bitirdiğini söylemek için aşağıya indi ve faturayı mutfak tezgâhına bıraktı. O sırada telefon çalınca biriniz açtı.

Saat yedi buçukta Sean'ın cep telefonunu aradım, ama hemen sesli mesaja düştü.

Sekizde tabağımdaki dokunulmamış yemeği çöp öğütücüsüne boşalttım.

Sekiz buçukta seni yatırdım.

Dokuza çeyrek kala ise acil olmayan ihbar hattının numarasını çevirdim. "Ben Charlotte O'Keefe," dedim açan kişiye. "Sean'ın bu akşam bir vardiyaya daha kalıp kalmadığınızdan haberiniz var mı?

"Altıya çeyrek kala çıktı.*

"Ah, evet! Şeyi unutmuşum... Şeye uğrayacaktı..." Kocasının nerede olduğunu bilmeyen kadınlar gibi görünmemek için bir şeyler uydurmaya çalıştım.

Saat on biri biraz geçe hâlâ oturma odasındaki kanepeye karanlıkta ilişmiş halde bekliyordum ki, ön kapı usulca açıldı. Sean parmaklarının ucuna basarak giriş holünü geçerken yanımdaki lambayı yaktım. "Vay be!" dedim, "Trafik berbat olmalı bu akşam."

Donup kalmıştı. "Yatmamışsın."

"Seni yemeğe bekledik. Canın fosilleşmiş spagetti çekerse, tabağın hâlâ masada."

"Mesaîden sonra çocuklarla bir şeyler içmeye gittik. Seni arayacaktım ama..."

"Ama benimle konuşmak istemedin."

Biraz yaklaşınca tıraş losyonunun kokusunu aldım. Meyan kökü ve biraz da sigara dumanı kokusu. Gözlerim bağlı olarak kalabalık bir odaya bırakılsam Sean'ı diğer insanlardan hemen ayırt edebilirim. Ama kimlik bambaşka şeydir; kişiyi alışkanlıklar aracılığıyla tanıyabilirsiniz, ama sevdiğiniz adam aradan yıllar geçince aynı şekilde davranıp aynı şekilde konuşabilir, hatırladığınız şekilde kokabilir. Ve kimliğine inince bir de bakmışsınız ki, bambaşka biri olup çıkmıştır.

Sanırım Sean da benim için aynı şeyi söyleyebilirdi.

Karşımdaki koltuğa oturdu. "Ne dememi bekliyorsun, Charlotte? Yalan söylememi ve bütün gece eve dönmeyi dört gözle beklediğimi gevelememi mi istiyorsun?"

"Hayır." Yutkundum. "Ben... Ben sadece her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum."

"Öyleyse dur," dedi çok alçak bir sesle. "Dur ve başlattığın şeyden çekil."

Seçenekler tuhaftır. Sonsuzluk kadar eski zamanlardan beri ağaç dalları ve kökleri yiyen ilkel bir kabilenin üyelerine mutsuz olup olmadıklarım sorarsanız size omuz silkerler. Ama onlara inantar soslu biftek verir ve sonra eski yaşamlarına dönmelerini sağlar-

ğunu bilmiyorsanız, onu özleyemezsiniz de. Marin Gates en çılgın düşlerimde bile görmediğim, sahip olmayı aklımdan bile geçirmediğim bir mücevher teklif etmişti bana. O şeyi uzanıp almaktan nasıl vazgeçebilirdim? Gelecekte yaşanacak her kırıkta biraz daha borçlanacak, biraz daha fakirlik çekecektik; o zaman mücevheri almadığım için pişmanlık duymayacak mıydım?

Sean başını iki yana salladı. "Ben de zaten tamı tamına öyle düşünmüştüm. Yapamazsın."

"Ben Willow'un geleceğini düşünüyorum..."

"Ben de şu anda aynısını yapıyorum. Para onun umurunda değil. Onun umursadığı, ebeveynlerinin kendisini sevip sevmediği. Ama sen o lanet olası mahkeme salonunda boy gösterdiğinde alacağı mesaj bunun tam tersi olacak."

"Öyleyse doğru yanıtın ne olduğunu bana sen söyle, Sean. Böylece oturup Willow'un bir yerlerinin kırılmasının durması için dua mı edeceğiz? Ya da sen..." Sonunu getiremeden çözüldüm.

"Ya da *ben* ne? Daha iyi bir iş mi bulacağım? Piyangoyu mu kazanacağım? Neden açık açık söylemiyorsun, Charlotte? Hepinizi geçindıremeyeceğimi düşünüyorsun."

"Ben öyle bir şeyi hiç söylemedim ve..."

"Söylemen gerekmiyor. Ben gayet açık ve yüksek perdeden duyuyorum. Beni sen ve Amelia'nın kurtarıcısı olarak gördüğünü söylediğin zamanları hatırlıyor musun? Ama anlaşılan uzun vadede ikinizi ae yüzüstü bırakmışım."

"Bu seninle değil, bütün aileyle ilgili bir mesele."

"Senin paramparça etmekte olduğun aileden söz ediyoruz, değil mi? Tanrım! İnsanların sana baktığında ne gördüğünü sanıyorsun acaba, Charlotte?"

"Bir anne," dedim.

"Bir azize," diye düzeltti Sean. Konu Willow'un bakımı olduğu zaman kimse senin kadar iyi olamaz. Kimseye daha doğrusunu yapma konusunda güvenemezsin. Bunun ne kadar çarpık bir hal olduğunu göremiyor musun?"

Boğazımda bir yumru oluşmuştu. "Mükemmel olamadığım için affet öyleyse beni!"

Hayır," dedi Sean. "Bu senin biz geri kalanlardan beklediğin şey." İçini çekerek şömineye gitti ve kıllanılmayan odun sandığından bir battaniyeyle bir yastık çıkarttı. "Şimdi müsaade edersen... Yatağımda oturuyorsun da."

Hıçkırıklarımı yukarı çıkana kadar bastırmayı başardım Sean'ın tarafma uzandım ve Her zaman uyuduğu noktayı bulmaya çalıştım. Yüzümü hâlâ onun şampuanının kokusunu taşıyan yastığı gömdüm. O kanepede yaşamaya başladığından beri çarşafları değiştirmiş, ama onun yastık yüzüne dokunmamıstım. Ve şimdi neden öyle yaptığımı sorguluyordum. Oradaymış gibi davranabilmek için mi? Yoksa hiç geri gelmeyeceğini bildiğim ve en azından ona ait bir şeyi saklayabilmek için mi?

Düğün günümüzde Sean beni kurtarmak için bir kurşunla arama girebileceğini söylemişti. Aynı şeyi benim de kendisine söylememi beklediğini biliyordum, ama yapamamıştım. Amelia'nın bana ihtiyacı vardı. Ama aynı kurşun ona yönelmiş olsa kendimi önüne atmak için hiç duraksamayacağımı biliyordum.

Bu beni iyi bir anne mi yapardı, yoksa kötü bir eş mi?

Ama ¿imdi söz konusu olan bir kurşun değildi ve bize sıkıt mamıştı. Üstümüze gelen bir trendi ve ben kızımı kurtarmak için kendimi raylara atıyordum. Duraksamama neden olacak tek bir şey vardı: Raylara atılırken en iyi arkadaşım da bana bağlanmış haldeydi*

Kendini bir başkası için feda etmek başka şeydi, buna bir başkasını (tanıdığın, sana her şeyiyle güvenen birisini) sürüklemek başka şey.

Oysa ilk bakışta gayet basit görünmüştü; haklı çıkacağımız bir dava açılacaktı ve bu bizim için her şeyin daha iyi olmasını sağlayacaktı. Ama işin bizim için iyi taraflarına bakarken fırtına bulutlarını görememiştim. Oysa bunlar Piper'e dava açmanın ve Sean'ı bunu yapmaya ikna etmenin iki ilişkiyi de onarılmayacak şekilde sakatlama anlamına geleceğinin habercisiydi. Ve artık her şey için çok geçti. Marin'i arayıp her şeyi durdurmasını istesem bile bu Piper'in beni affetmesini kesinlikle sağlamazdı. Sean'ın beni yargılamaya bir son vermesini de.

Kendinize çok istediğiniz bir şeye sahip olmak uğruna her şeyinizi kaybetmeye hazır olduğunuzu söyleyebilirsiniz. Ama bu da bİr Madde-22 durumudur: Kaybetmeye hazır olduğunuzu düşündüğünüz şeyler aslında sizi siz yapan şeylerdir.

Bir an için aklımdan usulca aşağıya inmek ve yanına diz çöküp Sean'a çok üzgün olduğumu söylemek geçti. Kendimi ona her şeyi en başa almak istediğimi söylerken düşledim. Ve tam o sırada gö züm kapıya kaydı ve senin minicik, üçgen yüzünün aradan bana baktığım gördüm.

"Anneciğim," dedin ve kapıyı açtın, o sarsak yürüyüşünle gelip yatağa tırmandm. "Kötü bir düş mü gördün?"

Bedenin benimkine tüm boşlukları dolduracak şekilde sokulmuştu. "Evet, Wills. Öyle oldu."

"Yanında kalmama ihtiyacın var mı?"

Kollarımı sana doladım. "Var ve sonsuza dek öyle olacak."

Bu yıl Noel çok ılık geçti; her tarafa beyaz verine yeşil hakimdi. Bu Doğa Ana'nın hayatın olması gibi sürmediği gerçeğini teyidi gibiydi. Hava sıcaklığı iki hafta kadar on derece civarında dolaştıktan sonra kış bütün hışmıyla geri geldi. O gece kar yağdı. Radyatörlerden ısı fışkırıyordu ve uyandığımızda boğazımız kupkuruydu. Dışarıda hava duman kokuyordu.

Ben saat 07:00'da aşağıya indiğimde Sean çoktan gitmişti. Yatak takımım düzgünce katlayıp çamaşır odasına koymuştu ve eviyede de bir kahve fincanı vardı.

Sen gözlerini ovuşturarak aşağıya inerken, "Ayaklarım üşü* yor," dedin.

"Öyleyse terliklerini giy. Amelia nerede?"

"Hâlâ uyuyor."

Günlerden cumartesi idi ve onu erkenden uyandırmanın anlamı yoktu. Senin farkında olmadan kalçanı ovuşturuşuna baktım. Her ne kadar iki femur kırığından sonra canını yakıyor olsa da pelvis bölgeni saran kasları güçlendirmen gerekiyordu. "Sana nc diyeceğim... Gidip gazeteyi getirirsen kahvaltı için waffle yapabiliriz."

Kafandaki hesap makinesinin çalıştığını görür gibiydim. Posta kutumuz neredeyse dört yüz metre uzaktaydı ve dışarısı buz kesmişti. *Dondurmalı mı?" aedin.

"Çilekli," diyerek pazarlığı sürdürdüm.

"Tamam."

Giriş holüne gidip pijamanın üstüne kabanını geçirdin ve ben de botlarını giymeden önce bacak desteklerini yerleştirmen için sana yardım ettim.

"Evin önündeki yolda dikkatli yürü." Kabanın fermuarını çek- "Dediğimi duydun mu, Willow?"

"Evet, dikkat edeceğim." Ön kapıyı açıp yürüdün.

Kapıda dikilip seni izlemeye koyuldum, ama birkaç adım sonra döndün ve ellerini beline koyarak, "Düşmeyeceğim!" diye seslen, din. "Oradan bana bakıp durmayı kes!"

Geri çekilip kapıyı kapadım, ama pencereden birkaç saniye daha adımlarını izledim. Sonra dönüp mutfağa gittim, buzdolabından malzemeleri çıkartıp tezgâha dizmeye koyuldum. Senin kucağında tutup waffle bulamacını karıştıracağın kadar hafif olduğu için sevi diğin plastik kâseyi raftan indirdim.

Tavayı ocağa koyup işimi tamamlayınca seni beklemek için ön verandaya gittim. Ama dışarı çıktığımda görünürde yoktun. Oradan posta kutusuna kadar olan mesafeyi gayet iyi görebiliyordum ama... Sen yoktun. Telaştan dehşete kapılmanın eşiğine gelmiş halde ayağıma bir şeyler geçirdim ve verandadan inip koşmaya başladım. Yarı yola geldiğimde çimenlerin üstünü kaplamış olan kardaki küçük ayak izlerinin o noktadan sonra yön değiştirerek paten göletine yöneldiğini gördüm.

"Willow!" diye seslendim. "Willow!"

Bir taraftan da Sean'a defalarca söylememe rağmen o havuzu doldurmadığı için lanetler yağdırıyordum.

Ve seni gördüm. İncecik buzun kıyısındaydın. Bir ayağın çatlaklarını görebildiğim buza basmış halde dengedeydin. Seni ürkütmemek için yapabildiğimce yumuşak bir sesle, "Willow..." dedim.

Ama bana dönünce ayağın kaydı ve ellerin düşüşünü karşılamak için öne uzanmış halde sendeledin. Olacakları görmüştüm. Görmüş ve çoktan sana doğru hareketlenmiştim. Ayağımı henüz herhangi bir yük taşıyamayacak kadar ince olan buza attım ve botlarımın altında bir marul yaprağı gibi kırıldığını hissettim. Ayaklarımın içine buzlu sular dolmuştu, ama seni düşmeden önce kucaklamayı başarmıştım.

Baldırlarımın ortasına kadar suya batmıştım ve sen sol kolumda bir un çuvalı gibi yüzükoyun dengelenmiştin. Soluğunun ciğerlerinden çıkışını hissettim. Gerileyerek ayaklarımı sığ havuzun dibindeki çamurdan ve otlardan kurtardım ve ağırlığını karşılamak için kenara sertçe çöktüm.

"İyi misin?" dedim soluğum kesilmiş halde. "Kırılan bir şeyler var mı?"

Bir an duralayıp zihinsel bir kontrol yaptın ve başını salladın. "Yok."

"Ne yaptığını sanıyordun buraya gelirken? Böyle bir şeyin..."

"Amelia buzun üstünde yürüyor ama." Sesin çok cılız çıkmıştı.

"Birincisi sen Amelia değilsin. Ve ikincisi, bu buz çok ince."

Kollarımın arasında kıpırdanarak döndün. "Benim kadar zayıf yani-" Şimdi bacaklarını benimkinin iki yanına atmış şekilde oturuyordun. Bu bazı çocukların salıncağa binerken yaptığı 'örümcek' oturuşuydu, ama sana öyle binmek için izin yoktu.

Kararlı bir sesle, "Senin gibi değil," dedim. "Sen benim tanıdığım en güçlü ve dayanıklı insansın, Willow."

"Ama yine de tekerlekli sandalye kullanmak zorunda olmamamı diliyorsun. Ya da benim yüzümden durmadan hastaneye gitmek zorunda kalmamayı."

Sean senin olup biten her şeyin farkında olduğun konusunda ısrarcıydı ve ben de (gayet saf bir şekilde) bir ay önceki konuşmamızdan sonra sözlerimi sorgulamadığın düşüncesini, konuştuklarımızın son zamanlarındaki davranışlarımı dengeleyecekleri ihtimalini kabullenmiştim. Yine de duyacağın kimi şeylerin satır aralarındaki mesajları anlamayacağından endişe ediyordum.

"Seninle kimi şeyleri yürekten inanmadan söyleyebileceğimi konuştuğumuz zamanı hatırlıyor musun?" dedim ve duraksadım. "Şöyle düşün: Okuldasın ve arkadaşlarından biri yeni ayakkabılarını beğenip beğenmediğini soruyor sana. Felaket çirkin şeyler. Onu üzeceğini bile bile ayakkabılardan nefret ettiğini söyler misin?"

"Ama tersi yalan olur."

"Biliyorum. Ve birilerinin duygularını incitmemek için söylemen gerekmiyorsa, yalan doğru bir şey değildir."

İrileşmiş gözlerle baktın bana. "Ama sen benim duygularımı incitiyorsun."

Karnıma saplanan bıçağın orada döndüğünü hissettim. "Asla isteyerek böyle bir şey yapmam."

Biraz düşündükten sonra, "Öyleyse bu Amelia'nın 'Tersi Gün' oynaması gibi."

Bu Amelia'nın senin yaşındayken icat ettiği bir şeydi. O zaman "ile her şeye karşı çıkan bir çocuk olduğundan, ödevlerini yapmayı Reddeder, bu konuda azarlamaya kalkıştığımızda kahkahalara boğulmak 'Tersi Gün' ilan eder ve ödevini çoktan bitirdiğini söylerdi. da seni 'Cam Kız' diyerek kızdırdıktan sonra 'Tersi Gün'de olduğunuzu, bunun aslında prenses anlamına geldiğini söylerdi. Amelia'nın öyle bir şeyi hayal gücünün parlaklığı nedeniyle mi,

oksa insanları sarsmaya yatkın bir yanı olduğu için mi icat ettiğini iç anlayamamışımdır.

Ama belki bu da dünyaya kusurlu gelişinin oluşturduğu girift ve içinden geçilmesi zor ve karanlık fundalığı yolumuzdan sökün atmanın, Rumpelstiltskin ile uzlaşmanın bir yoluydu. Hani şu masal cücesi, kraliçeye ismini bilirse, bebeğini bağışlayacağı sözünü veren.

"Tamı tamına öyle," dedim. "Tıpkı Tersi Gün'deki gibi."

Yüzüme etrafımızdaki tüm buzu eritecek kadar sıcak bir gülümsemeyle baktın. "Tamam öyleyse. Ben de *serin* hiç doğmamış olmanı dilerdim."

Çıktığımız dönemlerde Sean'ın posta kutusuna ufak tefek şeyler bırakırdım: İsminin baş harfleri şeklinde kesilip pişirilmiş kurabiyeler, paketlenmiş Rus kekleri, karamele bulanmış ceviz çubukları, badem şekerleri. Sevgili olmayı kelimenin gerçek anlamıyla *s*evgili olmak kabul etmiştim. Onu faturalarını almak için elini posta kutusunun içine atarken ve zarfların arasında *tatlı* bir sürpriz Dulurken düşlüyordum.

Sean bana hep, "On beş kilo daha aldığım zaman da beni sevecek misin?" diye sorardı.

Güler ve "Seni sevdiğimi nereden çıkardın?" derdim.

Elbette ki seviyordum. Ama sevgimi davranışlarla ifade etmek bana her zaman sözlere dökmekten kolay gelmişti. Sevgi sözcüğü bana pralin çikolatalarını hatırlatırdı: Küçük, değerli, neredeyse dayanılamayacak kadar tatlı. Sean'ın varlığı ruhumu aydınlatırdı; onun kucaklaması takımyıldızın güneşi gibiydi. Ama onun için hissettiklerimi sözlere dökmeye kalkıştığım zaman o güneş her nasılsa güneş altında toplu iğnelerle kanatlarından sabitlenmiş bir kelebek ya da görüntüsü kasete alınmak istenmiş bir kuyrukluvıl; diz gibi solgunlaşırdı. Her gece bana sarılır ve kulağıma sözcükleri gelip çarpınca köpürerek dağılan o kısacık cümleyi söylerdi: *Sert* ***seriyorum.***

Sonra beklerdi. Beni kendi itirafımı yapmaya zorlamak istememesine rağmen suskunluğumla hayal kırıklığına uğrayacağını bildiğim kısa bir bekleyişe dalardı.

Bir gün elimde hâlâ hamurun unu olduğu halde işten dönüp Amelia'yı okuldan almaya hazırlanırken arabamın sileceğine ilişti-rilmiş bir kart buldum. *Sem seriyorum..* ' yazıyordu üstünde.

i

Kartı torpido gözüne tıkıştırıp o akşam Sean için kurabiyeler yapıp, sabah posta kutusuna bıraktım. O gün işten çıktığımda arabamın ön camında A4 sayfası büyüklüğünde bir not vardı: SENİ SEVİYORUM...

Onu aradım ve "Ben kazanacağım, Sean," dedim.

"Bence ikimiz de kazanacağız," diye cevap verdi.

Lavantalı panna cotta pişirdim ve MasterCard faturasının olduğu zarfın üstüne bıraktım.

Buna bir posterle yanıt verdi. Arabamın ön camındaki koca şey restoranın içinden bile okunuyordu ve personel arasında epey şakaya yol açmıştı.

"Senin derdin ne?" dedi bana Piper. "Ona neler hissettiğini söylesene."

Ama Piper anlamıyordu ve ben ona açıklayamıyordum. Birine duygularını davranışlarınla gösterdiğinde, bu taptaze ve içten bir şey oluyordu. Söylediğindeyse kelimelerin gerisinde alışkanlıktan doğan bir güdü ya da beklentiden başka şey olmuyordu. *Seni seriyorum* Herkesin öylesine kullandığı bu iki basit sözcük Sean'a karşı hissettiğim o çok özel ve ender şeyi ifade edemezdi. Sean'ın da onunla birlikte olduğum zaman hissettiklerimi duymasını istiyordum: Huzur, manevi çöküş ve şaşkınlığın inanılmaz karışımı; tek bir tadışla ona bağımlı hale geldiğim bilinci.

Böylece bir tiramisu yaptım ve posta kutusunda amazon.com'dan gelen paketle bir boya firmasının broşürünün arasına koydum. Bu kez beni aradı.

"İnsanların posta kutusunu açmak ciddi bir suçtur. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Öyleyse tutukla beni," diye cevap verdim.

O gün (ilişkimizi futbol türünden bir taraftar sporu olarak gören) iş arkadaşlarımın da desteğiyle restorandan biraz erken çıktım ve arabamı tamamen paket kağıdıyla kaplanmış halde buldum. Bir yanında neredeyse benim boyumda harflerle 'DİYET YAPIYORUM' yazılıydı.

Öyle olmalıydı, çünkü ona pişirdiğim minik çörekler ertesi gün zencefilli kurabiyeleri bırakmaya gittiğimde hâlâ yerindeydi. sonraki gün ikisi de dokunulmamış haldeydi; böğürtlenli turtayı koyacak yer bulamadım. Ben de doğruca kapıya gidip zili çaldım, Sarı saçları ıslaktı ve arkaya taranmıştı; tişörtü göğüs kaslarını ortaya koyacak şekilde gerilmişti.

"Bunları senin için hazırlıyorum ve yemiyorsun, öyle mi?" de. dim.

Yüzüme rahat bir gülümsemeyle baktı. "Sen neden söylediğim *şeyi* sözle iade etmiyorsun?"

"Bilmiyor musun?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neyi bilmem gerek?"

"Seni sevdiğimi."

Uzanıp beni belimden kavradı ve öptü. "Tam zamanında söy. ledin. Açlıktan ölmek üzereydim."

O sabah waffle pişirmedik seninle. Kimyonlu ekmek, yulaflı kurabiye ve şekerli bisküviler yaptık. Kaşığı, spatulayı, kâseyi yalamana izin verdim.

Saat on bire doğru Amelia duştan yeni çıkmış halde mutfakta boy gösterdi. "Yemeğe hangi ülkenin ordusu geliyor?" Ama gözü minik mısır ekmeklerine ilişince birini kapıp kokladı ve gözleri ışıldayarak, "Ben de yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Ben markete koşup meyve aldım ve çeşitli pastalar, turtalar, kekler yapmaya daldık. Evde un kalmayana, şeker tükenene, senin bana paten göletinde söylediğin şeyi, babanızın bütün gün eve dönmediği gerçeğini unutana ve tek lokma daha yiyemeyecek hale gelene kadar mutfakta kaldık.

Mutfak tezgâhının tamamı pişirdiklerimizle dolunca Amelia, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Pişirmeye kendimi öylesine kaptırmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, duramamıştım. Ve sanırım bizimki gibi bir aile için değil de restoran ölçeğinde pişirmeye alışkın yanım onca yıl sonra ortaya çıkmıştı.

Sen, "Komşulara dağıtırız," dedin.

"Kesinlikle olmaz!" diye atıldı Amelia. "Satalım onlara."

Başımı salladım. "Burada bir fırın açmadık."

"Neden olmasın? Yolun sonundaki seyyar manav gibi bir teZ' gâh açabiliriz. Willow ile bir pankart hazırlarız:''Charkotte'nin Tatlıları'. Ve sen de bunları şeffaf folyoya koyarsın..."

"Bir karton koli bulup üstüne örtü sereriz," diye lafa daldı* sen. "Paraları koymak için de bir kavanoz. Tatlıların tanesi on lar."

"On dolar mı?" dedi Amelia. "Bir teklik desene şuna, Bezelyebeyin-"

"Anne! Bana 'bezelyebeyin' dedi..."

Bembeyaz duvarlar, cam bir sergileme dolabı, üstü mermerli ferforie masalar düşlüyordum o anda. Sanayi tipi bir fırından fındıklı kekler, ağızda eriyen bezeler çıkıyor, kasanın yanındaki bankoda sıralanıyordu.

"Syllabub," diye mırıldandım, ikiniz atışmayı kesip bana döndünüz. "O pankarttaki ad 'Syllabub' olsun."

O gece Sean eve geldiğinde uyumuştum; sabah da gittikten sonra uyandım. Evimize uğradığının tek belirtisi mutfak seviyesinin kenarında yapayalnız duran kahve fincanıydı.

Midemde bir düğüm oluştuğunu hissedince bunun nedeninin pişmanlık değil açlık olduğunu düşünmeye çalıştım. Kendime küçük bir tost yapıp kahve makinesine yeni bir filtre koydum.

Evliliğimizin ilk zamanlarında Sean bana her sabah kahve yapardı. Kendisi içmezdi, ama devriyeye çıkmak için erken kalkar ve makineyi duştan çıktığımızda kahvem hazır olacak şekilde programlardı. Aşağıya indiğimde içine iki kaşık şeker atılmış kahve kupasını beni bekler halde bulurdum. Bazen yanında bir de not olurdu: 'SONRA GÖRÜŞÜRÜZ'. Ya da 'SENİ ŞİMDİDEN ÖZLEDİM'.

O sabah mutfak soğuk, kahve makinesi sessiz ve boştu.

Suyu ve kahveyi doldurdum, gerekli düğmelere bastım. Fincan almak için rafa uzanmıştım ki, ani bir kararla duralayıp Sean'ınkine baktım. Fincanı eviyenin yanından aldım ve hazır olunca kahvemi ona doldurdum. Biraz fazla sert ve acı olmuştu. Sean'ın dudaklarının da kahvesini içerken benimkilerle aynı yere dokunup dokunmadığını merak ediyordum.

Evliliklerinin bir gecede çözüldüğünü öne süren kadınlara her zaman kuşkuyla yaklaşmışımdır. O aşamaya kadar bunu nasıl anlayamazlardı? Tüm belirtileri nasıl göremezlerdi? Nasıl olduğunu söyleyeyim size: Hemen önünüzdeki küçük ateşi söndürmeye öylesine dalarsınız ki, arkanızda büyüyen yangını göremezsiniz. Sean en son neye birlikte güldüğümüzü hatırlamıyordum. En son ne zaman onu gidip öylesine, herhangi bir neden olmaksızın öptüğümü hatırlamıyordum. Seni korumaya öylesine dalmıştım ki, kendimi etkilere tamamen açık bırakmıştım.

Bazen sen ve Amelia masada aile oyunları oynardınız ve zarı attığınızda kenarı bir yere gelip dik durmazsa, ***'Kırık?*** derdiniz; ikinci bir şans tanıyıp değerlendirmek kolaydı. Ben de o an öyle bir şans tanınmasını istiyordum. Evet, istediğim buydu: '***Kırık***,' de ve şansını bir kez daha dene.

Kahveyi eviyeye döktüm ve küçük bir girdap oluşturarak delikten gidişini seyrettim.

Kafeine ihtiyacım yoktu. Birinin bana sabahları kahve yapmasına da gerek yoktu. Giriş holündeki dolaptan bir ceket (Sean'ın kokusunu taşıyan ceketlerinden birini) kapıp gazete almak için evden çıktım.

Ama posta kutusu boştu; Sean işe giderken gazeteyi almış olmalıydı. Öfkeyle dönüp eve yürümeye koyulacaktım ki, gözüm siz kızların bahçenin kaldırımla birleştiği yere hazırladığı tezgâha ilişti. Senin özenle yazdığın 'SYLLABUB' pankartının altındaki satış > reyonu boştu, ama Amelia'nın kasa niyetine kâğıt kaplayarak süslediği ayakkabı kutusu öyle değildi.

Kutuyu kapıp eve gittim ve dosdoğru sizin odanıza çıktım. "Kızlar!" diye bağırdım içeriye dalarken. "Bakın!"

ikiniz de uyku sersemi bir halde yataklarınızda doğruldunuz. Amelia saate göz atarken, "Tanrım!" diye homurdandı.

Senin yatağının kenarına oturup ayakkabı kutusunu açtım.

"Bu kadar parayı nereden buldun?" diye sordun.

Bu sözler Amelia'nın birden uyanmasını sağlamıştı. "Ne parası?" dedi.

"Pişirdiğimiz şeylerden kazandık bunu."

"Ver bakayım." Amelia kutuyu elimden kaptı ve paraları ayırmaya koyuldu. Her türden banknot ve bozukluk vardı. "Yüz dolar falan yapar bu!"

Sen yatağından çıkıp Amelia'nınkine tırmandın. "Zengin ol-1 duk!" Banknotları avuçlayıp havaya fırlattın.

Amelia, "Bununla ne yapacağız?" diye sordu.

"Bence bir maymun alalım," dedin.

Amelia yüzünü buruşturdu. "Maymunlar yüz dolardan pahalıdır. Odamıza televizyon alalım."

Bense kredi kartlarından birinin borcunu ödemeyi düşünüyordum, ama bu sizin kabul edeceğiniz bir seçenek değildi.

Sen, "Aşağıda zaten bir televizyonumuz var," diye itiraz ettin.

"Ama o aptal maymuna ihtiyacımız yok!"

"Kızlar." Araya girdim. "Hepimizin istediği şeyleri almanın tek yolu var: Yeterli para kazanana kadar pişirmeye devam etmek." İkinize de bakıp yanıt bekledim. "Ne bekliyoruz öyleyse?"

Yataklarınızdan fırlayıp yandaki banyoya geçtiniz ve önce su, sonra diş fırçalama sesleri gelmeye başladı. Ben de yatakları toplamaya koyuldum. Seninkinden Amelia'nınkine geçince önce elime yastığın altına tıkıştırılmış şekerleme kâğıtları geldi. Sonra çarşafı şiltenin altına tıkıştırırken poşete sarılmış yarım ekmek ve birkaç paket kraker buldum. Başımı sallayarak hepsini çöpe atarken o yaşlarda benim ne tür tuhaflıklar gösterdiğimi düşünüyordum.

Banyodan diş macununun kapağını kimin açık bıraktığını tartışan sesleriniz geldi. Ayakkabı kutusunu aldım ve bir avuç bozukluğu havaya attım. Yere düşen metal paraların şıngırtısı bir olasılık şarkısı gibiydi.

Sean

'Gazeteyi almamam gerekirdi belki.'

Bankton'un dışındaki kafeteryada oturmuş siparişlere yetişmekte zorlanan aşçının yumurtalarımı hazırlamasını bekler ve portakal suyumu yudumlarken aklımdan geçen buydu. Ne de olsa Charlotte'nin her sabah ilk yaptığı şey belliydi: Kahvesini yudumlarken gazetenin başlıklarına göz gezdirmek. Bazen editöre yazılan mektuplar arasında kafadan çatlak tipler tarafından yazılmış olanları bulur ve yüksek sesle okurdu.

O sabah saat altı gibi sessizce evden çıkarken kaldırımda duralamış ve onu sinir edeceğini düşünerek gazeteyi almıştım. Alıp gitmek o anki garip isteğimi tatmin etmeye yeterliydi belki, ama şimdi oturmuş ön sayfayı okuyor ve posta kutusunda bırakmamakla hata yaptığımı düşünüyordum.

Çünkü gazetenin kat yerinin hemen altında ben ve ailemle ilgili bir yazı vardı:

Yerel Polis Kusurlu Doğum Davası Açıyor

Willow O'Keefe -birçok yönden- son derece normal beş yaşında bir kız çocuğu. Bankton İlkokulu'na bağlı anaokuluna tam gün devam ediyor ve orada okuma, matematik, müzik öğreniyor. Ders aralarında da sınıf arkadaşlanyla oynuyor Öğle yemeğini diğerleri gibi okul kafeteryasında yiyor. Ama Willow bir yönüyle diğer beş yaşındaki çocuklardan farkla Bazen tekerlekli sandalye, bazen yürüteç, bazen de bacaklara takılan metal takviyelerden kullanıyor. Bu nedenle henüz çok erken yaşta osteogenesis imperfecta adı verilen bil hastalığın bir sonucu olarak kınlan altmıştan fazla kemiği[11] verdiği acı ve sıkıntıyı çekti.

Willow'un hastalığı doğuştan gelen bir şey ve (ailenin iddiasına göre) kadın doğum uzmanı tarafından hamileliğin kürtaj seçeneğinin değerlendirilmesine olanak sağlayacak ködar erken evrelerinde teşhis edilebilirdi. Her ne kadcC

O'Keefe'ler kızlarını yürekten sevseler de, çocuğun tıbbi harcama faturalan sigorta kapsamı dışına çıkacak Irızda büyüyor ve böylece Bankton Polis Merkezinde görevli bir teğmen olan Sean O'Keefe ile eşi Charlotte O'Keefe de fetüs anormalliklerinden kendilerine kürtaj seçeneğini değerlendirme fırsatı tanıyacak kadar erken evrelerde haberdar etmeme gerekçesiyle kadın doğum ve kadın hastalıktan uzmanlarını dava eden çok sayıdaki hastanın arasına dahil oluyor.

Amerika'daki eyaletlerin yansından fazlasında kusurlu doğum davalarına bakılmaktadır ve bunların çoğu bir jürinin tıbbi ihmal ve hata iddiasını kabul etmesi halinde saptaması mümkün tazminatların altında telafi bedelleri üzerinde anlaşılarak kapanmaktadır, çünkü sigorta şirketleri Willow gibi çocukların mahkemeye çıkmasını istemez. Öte yandan, bu tür davalar sık sık bir solucan kutusunun açılmasına neden olmaktadır ki, burada tartışma konusunu ahlaki karışıklıklar oluşturur: Bu tür davalar toplumsal değerlerin engelli insanlan nereye oturtmasına yol açar? Engelli çocuklarının her gün acı çekişine tanıklık etmek zorunda kalan ebeveynleri kim yargılayabilir? Kim ne düzeydeki engellerin dünyaya gelmeden kürtajla bitirilmesi gerektiğine (öyle bir yargı anlayışı varsa) karar verebilir? Ve davaların Willow gibi ebeveynlerinin tanıklıklarını dinleyip anlayacak yaşta olan çocukların üzerindeki etkileri nedir?

Amerikan Engelliler Derneğinin New Hampshire şubesi başkanı Lou St. Pierre, O'Keefe'ler gibi ailelerin dava açma yoluna neden gittiğini anladığını söylüyor. Kendisi de bir omurga sakatlığıyla doğmuş olan ve yaşamını tekerlekli sandalyede sürdüren St. Pierre şöyle diyor:

'Dava sonuçlan ciddi engellere sahip çocukların aileye bindirdiği mali yükün azaltılmasını sağlar. Ama durumun çocuğa yansıyan yanında başka bir mesaj olabilir: Engelli insanlar tüm bir yaşamı dolu dolu sürdüremez, yani kusursuz değilsen burada olmaman gerekirdi.'

New Hampshire Yüksek Mahkemesi son olarak 2006'da görülen ve 2004'teki bir kusurlu doğumu kapsayan davada varılan 3.2 milyon dolarlık anlaşmayı bozdu.

Dördümüzün Bankton Polis Merkezinin iki yıl önce verdiği •'lahallenizdeki Dost Polisle Tanışın partisinde çekilmiş bir fotoğrabile basmışlardı. Amelia'nın dişlerinde henüz tel yoktu.

Senin bir kolunsa alçıdaydı.

Gazeteyi oturduğum loca tarzı düzenlenmiş masanın karşısına fırlattım. Orospu çocuğu gazeteciler! Adliyede dikilip açılan davaların çetelesini mi tutuyorlardı? O yerel gazeteyi okuyan herkes (yani neredeyse kentteki herkes) benim o işe para sızdırmak için kalkıştığımı düşünecekti.

Öyle değildim ve bunu kanıtlamak için cüzdanımı çıkartıp iki dolarlık yemek için masaya bir yirmilik bıraktım.

On beş dakika sonra, adresi almak için merkeze birkaç dakikalığına uğramanın dışında hiç oyalanmadan Marin Gates'in evine varmıştım. Görmeyi beklediğim gibi bir yer değildi. Bahçede eski tarz cüce heykelleri vardı ve posta kutusu da uzun bumu açılan bir domuzcuk şeklindeydi. Kepenklerse mora bo yanmıştı. Zibidi bir avukatın değil, Hansel ile Gratel'in oturacağı bir yere benziyordu.

Kapıyı çalınca Marin açtı. Üstünde Beatles yazılı bir tişörtle New Hampshire amblemli eşofman pantolonu vardı. "Burada ne anyorsun?" diye sordu beni görür görmez.

"Seninle konuşmam gerek."

"Telefon etmen gerekirdi." Etrafa bakınarak Charlotte'yi aradı,

"Yalnız geldim," dedim.

Marin kollarını göğsünde kavuşturdu. "Adresim rehberde yok. Nerede oturduğumu nasıl buldun?"

Omuz silktim. "Ben bir polisim."

"Ve bu da özel hayata müdahale..."

"İyi. Tamam! Piper Reece ile işin bitince beni de dava edersin öyleyse." Gazeteyi uzattım. "Bu bokluğu okudun mu?"

"Evet. Basın söz konusu olduğunda 'Yorum yok!' demekten başka yapabileceğimiz..."

"Ben yokum artık," dedim cümlesini tamamlamasını beklemeden.

"Pardon? Anlayamadım."

"Çekiliyorum. O davanın taraflarından olmak istemiyorum." O sözleri söylemek kendimi dünyanın tüm yükünü başka bir enayinin sırtına aktarmışım gibi hissetmemi sağlamıştı. "Bu kararımın resmilik kazanmasını istiyorum. Vereceğin her şeyi imzalarım."

Marin duraksadı. "İçeri gel de bunu biraz konuşalım."

Girdim. Evin dışında yaşadığım şey şaşkınlıksa, içerideki manzara karşısındaki halim ancak hayretten dona kalmak şeklinde tarif edilebilirdi. Duvarlardan biri üstleri porselen Hummel bibloları dolu raflarla, diğerleriyse iğne oyalanyla kaplıydı. Kanepede bir sürü bez bebek vardı. "Hoş bir evin var," diye yalan söyledim.

Yüzüme öylece baktı. "Burasını tüm eşyalanyla birlikte kiraladım. Sahibi olan kadın Fort Lauderdalede yaşıyor artık."

Yemek masasının üstünde dosya yığınlan ve not defterleri vardı; üzerinde çalıştığı şey her ne idiyse, çetrefilli olmalıydı.

"Bak, Teğmen O'Keefe..." diye söze girdi Marin, "İyi bir başlangıç yapmadığımızın ve geçen günkü ifade faslının senin için zorlayıcı olduğunu biliyorum. Ama o bile bir anlamda ilerlememizi sağladı ve işler mahkeme aşamasında çok farklı olacak. Jürinin ailenize verilen zaran takdir edeceği konusunda en ufak bir kaygım yok ve..."

"Senin kan paranı istemiyorum," dedim. "Hepsini o alabilir."

"Sanırım buradaki sorunu görebiliyorum," diye yanıtladı Marin sakin bir sesle. "Ama mesele sen ve eşin değil. Bu tamamıyla Willow ile ilgili bir konu. Ve eğer ona hak ettiği türden bir yaşam sağlamak istiyorsan, o ***türden*** bir hukuk davasını kazanmak zorundasın. Bu aşamada çekilirsen, karşı tarafa şapkasını asacağı bir çengel daha sağlamış olursun."

Bunun aslında yapmak istediğim şey olduğunu hâlâ anlamamış olması onun şanssızlığıydı.

"Benim kızım altıncı sınıf düzeyinde okuyup yazabiliyor," dedim katı bir sesle. "O gazete haberini ve onun gibi kim bilir kaç tanesini görüp okuyacak. Annesinin tüm dünyaya kendisini istemediğini açıklayışını duyacak. Sen söyle bana Bayan Gates: 9 mahkeme salonunda oturup davayı kazanma şansını büyük ölçüde azaltmam mı daha iyi olur, yoksa konunun dışında kalıp kızıma bedeni nasıl olursa olsun onu isteyen birileri bulunduğu Süvencesi vererek beklemem mi?"

"Bunun kızın için doğru şey olduğundan emin misin?"

"Sen olmadığından emin misin?" Kollarımı göğsümde kavuşurdum. "Bana imzalayacağım bir evrak vermeden buradan itmeyeceğim."

"Pazar sabahı ve ofiste değilken öyle bir evrakı anında hazır-
1Cr Yabileceğimi mi düşünüyorsun?" dedi.

"Yirmi dakika. Seninle orada buluşuruz." Marin'in sesi beni durdurduğunda kapıyı açıp adımımı dışan atmıştım.

"Eşin," dedi Marin. "Bunu yaparsan hakkında ne düşünecek?" .j

Yavaşça ona döndüm. "Beni zaten düşünmüyor o."

Charlotte'yi o gece ve ertesi sabah görmedim. O sürenin Marin'in davadan çekildiğim bilgisini eşime vermesi için yeterli olduğunu düşünüyordum. Öte yandan, kararlarına güvenen ve, doğruluklarına inanan bir insan olarak bile annenle yüzleşme» için eve gitmeden önce birkaç tek atmak gereği duymuştum ve bir polis olarak alkolün kanıma yasal düzeyi aşacak şekilde karışmadan önce güvenle araba kullanacak zamanım olacağın biliyordum.

Hatta belki onu uyumuş halde bulacak kadar şanslı bile olabilirdim.

Bardağımı iterken barmene, "Tommy!" diye seslendim. O'Boys Bar'a vardiyadan sonra birkaç devriye polisiyle birlikte gelmiştik ama onlar eşleri ve çocuklanyla akşam yemeği yemek için zamanında ayrılmıştı. Akşamüzeri bir tek atanların toplanması için fazla geç, gece faslının başlaması içinse henüz erkendi. Tommy ve benim dışında bardaki tek kişi her zaman öğleden sonra içmeye başlayan ve kapanıştan hemen önce gelen kızı tarafından alınan yaşlı adamdı.

Kapının üstüne asılı zil üngırdadı ve içeriye bir kadın girdi. Üstündeki leopar desenli pardösüyü sıyırınca daha da seksi bir pembe elbiseyle kaldı. Tecavüz davalarında iddia makamını zor durumda bırakacak türden bir elbiseydi.

Kadın yanımdaki bar taburesine yerleşirken, "Dışarısı soğuk, dedi. Gözlerimi boş bira bardağımdan ayırmadan, *'Öyleyse üstüne bii şeyler giy,'* diye düşündüm.

Tommy biramı tazeleyip kadına döndü. "Size ne hazırlayayım?"

"Martini." Bakışlan üstümde dolaştı. "Dener misin bir tane?"

Biradan bir yudum aldım. "Zeytinden hoşlanmam."

"Ben çekirdeklerini emmeyi seviyorum." San bukleli saçlarını çözdü ve omuzlarının üzerine bir ırmak gibi dökülmelerini sağladı. "Biranın tadı kedilerin çiş kumu gibidir."

Güldüm. "En son ne zaman kedi kumu tattın ki?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bir şeye bakıp da tadını anladığın olmadı mı hiç?"

'Bir *şey* demişti, değil mi? Bana neden *'birisi* dedi gibi gelmişti ki?

Ben Charlotte'yi hiç aldatmadım. Öyle bir şey aklımın kenarından bile geçmedi. Tann biliyor ya, benim mesleğim yeterince genç kadınla fırsatlar sunmaya uygundur. Ama birlikte olmayı düşündüğüm tek kadın Charlotte idi ve aradan sekiz yıl geçtiği halde hâlâ da öyleydi. Ama evlendiğim kadın -evlilik yemininde çikolatanın yerini tam tutmasa da bana her zaman vanilyalı dondurma alacağı sözünü veren kadın- son zamanlarda evimizde gördüğüm kadın değildi. Aklı tek bir şeye takılıp kalmış, düşünce yapısı basitleşmiş, dalgın ve elde edebileceği şeye kaybedeceklerini göremeyecek kadar odaklanmış bir insandı o artık.

Kadına dönüp, "Adım Sean," dedim.

"Taffy Lloyd." Martinisinden bir yudum aldı. "Şu şekerleme markası gibi yani. Taffy."

"Evet, anladım."

Gözlerini kısarak baktı bana. "Seni bir yerlerden tanıyor muyum?"

"Tanışmış olsak mutlaka hatırlardım ve..

"Hayır. Yüzleri hiç unutmam." Birden yerinde dimdik olup parmağını şıklatti. "Gazetede resmin vardı. Hasta bir kızın var, değil mi? Nasıl o? Sağlığı iyi mi?"

Birama uzanırken yüreğimin çarpışını onun da benim kadar net duyup duymadığını düşünüyordum. Ben çıkan o haberden mi tanımıştı? O tanıdıysa başka kaç kişi...

Silkindim ve sert bir sesle, "Gayet iyi," dedikten sonra biradan büyük bir yudum aldım. "Aslında artık ona gitmem gerek." Araba kullanmam da şart değildi; yürüyebilirdim. İçkiyi kafama diktim. Ama tam tabureden inerken söylediği bir şeyle olduğum Yerde kaldım.

"Davadan çekildiğini duydum."

Yavaşça döndüm ona. "Gazetedeki yazıda bundan söz edilmiyordu."

Kadın içeriye ilk girdiğindeki kadar hülyalı gelmemeye başlamıştı bana. Mavi gözlerindeki delici bakışlar yüzüme dikilmişti Şimdi. "Neden çekilmek istedin davadan?" diye sordu.

 Gazeteci miydi? Bu bir tuzak mıydı? Gardımın yükseldiğini ? hissettim, ama artık çok geçti. "Willow için en iyi olanı yapmayct çalışıyorum." Ceketimi giymek için bir hamle yaptım ve elim astara takılınca bir küfür mırıldandım.

Taffy Llloyd kartvizitini bar bankosuna koyup önüme doğru itti. "Willow için en iyisi bu davanın hiç görülmemesi olur." Başmjf selam verir gibi hafifçe sallayıp leopar desenli pardösüyü ona attı ve yürüyüp bardan çıktı. Martinisinden tek bir yudum almıştı.

Kartı alıp okudum:

Taffy Lllyd
Araştırma Uzmanı
Booker, Hood ve Coates

Arabayla döndüm eve. Devriyeye çıktığım zamanlarda izlediğim, Bankton'un merkezine doğru '8' çizerek yaklaşıp uzaklaşan güzergâhta dolaşmaya başladım. Yıldızlara bakıyor ve kayıp üstümüze gelseler nereye düşeceklerini tahmin etmeye çalışıyordum. Gözlerimi açık tutmakta zorlanmaya başlayana kadar sürdüm arabayı. Neredeyse gece yarısı olmuştu.

Sonunda eve gittim, arabayı park ettikten sonra usulca içeriye girdim ve battaniyeyle yastığı almak için çamaşır odasına doğru yürüdüm. Ama birkaç adım sonra kendimi ayakta duramayacak kadar yorgun hissedip kanepeye çökerek yüzümü ellerimle örttüm.

Her şeyin nasıl o kadar hızlı geliştiğini, bir yerlere o kadar çabuk ne zaman vardığını anlayamıyordum. Avukatın ofisinden hışımla çıkmıştım ve sonrasında Charlotte aynı yerde başka bir randevu almıştı bizim için. Onu bunu yapmaktan men edemezdim elbette, ama doğruyu söylemek gerekirse işi bir dava açmaya kadar götürebileceğini de hiç düşünmemiştim. Risk alan bir tip değildir Charlotte. Ama işte atladığım nokta da oradaydı zaten: Konu ona göre kendisi değil, sendin.

"Babacığım?"

Ellerimi yüzümden çekince senin çıplak ayaklar ve hayalet kadar beyaz bir yüzle karşımda durduğunu gördüm. "Sen neden ayaktasın?" diye sordum. "Saat çok geç oldu."

"Susadım."

Kalkıp mutfağa yürüdüm, sen de beni izledin. Sağ ayağını biraz gevşek basıyordun. Aynı durumdaki başka herhangi bir baba kızının uyku sersemi olduğunu düşünecekken, ben kılcal kırıklar ya da ezikler olup olmadığını merak ediyordum topallayışına bakınca.

Bir bardak su doldurdum ve sen içerken bankoya dayanıp izledim. Bitirince, "Tamam," dedim, "Uyku sacrtin geçeli çok oluyor." Seni kucağıma alıp merdivene yürüdüm; basamakları sendeleyerek çıkışını izlemeye dayanamayacaktım.

Kollarını boynuma doladın. "Sen neden artık yatağında yatmıyorsun, babacığım?"

Bir an duraladım. "Kanepeyi seviyorum. Çok rahatmış."

Amelia'yı uyandırmadan odanıza girdim ve seni yatağına yerleştirdim.

"Bir şeyi iyi biliyorum," dedin. "Böyle olmasam... Yani kemiklerim bu halde olmasa hâlâ yukanda uyuyor olurdun."

Gözlerindeki ışıltıyı, yanağının elmayı andıran kavisini alacakaranlıkta görebiliyordum. Cevap vermedim. Verecek cevabım yoktu. "Uyu," dedim. "Bunlan konuşmak için saat çok geç."

Bir anda, seyrettiğim bir film birden geleceğe atlamış gibi büyümüş halini gördüm senin. İnatla yoğrulmuş bir kararlılık, zor şartlar altında da olsa savaşa sessizce ve ne pahasına olursa olsun hazırlanma gücü... Evet. O görüntünün senin kadar benzediği bir kişi daha tanıyordum: Annen.

Odanızdan çıktım ve aşağıya inmek yerine ebeveyn yatak odasına girdim. Charlotte yüzünü yatağın boş tarafına dönmüi halde uyuyordu. Çok yavaş hareketlerle soyundum ve yatağc usulca girip ona aynada bakar gibi bir duruşla uzandım.

Orada, kendi yatağımda, kendi eşimle olmak hem gerekenir öylesi olduğu hissini veriyordu, hem de rahatsızlık; bu tıpkı bi Yapbozun elde kalan son parçasını yerine koymaya çalışmak ama oraya uymayacağını bilmek gibiydi. Charlotte'nin gevşe] bir yumruk halindeki eline uzun uzun baktım. Sanki silkinip yaı bilinç halinde de olsa dövüşmeye hazırdı. Bileğine dokununa Parmaklan bir gül gibi açıldı.

Gözlerini aralayıp yanında yattığımı görünce, "Bu rüya mi¡ diye mırıldandı.

"Evet," dedim ve parmakları benimkilerle birleşti.

Oıarlotte'nin tekrar uykuya dalışını seyrettim. Birbirimizden öylesine uzak düşüşümüzün evrelerini hatırlamaya çalıştım, ama, her şey o kadar hızlı olmuştu ki... Elimi usulca onunkinin içinden çektim. Bir an uyanıp gerçekten orada olduğumu görmesini istedim. Yanında olduğumu görmesinin yapmaya hazırlandığım şeyi atfettirecek kadar önemli olmasını istedim.

Bizim merkezde eşi birkaç yıl önce meme kanseri olan bir arkadaş vardı. Kadıncağız kemoterapiye girdiğinde aramızdan bir grup dayanışma adına kafasını kazıttı; hepimiz Georgeye kişisel cehenneminden geçerken destek olmak için elimizden geleni yaptık. Eşi iyileşince kutladık ve bir hafta sonra onun Georgeden ayrılmaya karar verdiğini öğrendik. O zamanlar bu bana bir kadının yapabileceği en duyarsız, en katı hareket gibi gelmişti. En zor zamanlarında yanında duran kişiyi öylece bırak ve arkc nı dönüp git. Ama şimdi bir bakış açısından çöp gibi görünen şeyin, bir başka açıdan sanat eseri olarak algılanabilece anlıyordum, insanın kendini tanıyabilmesi için belki krizlerde geçmesi gerekiyordu; belki de yaşamdan ne istediğini anlaması için yaşamın sıkı bir darbesini yemesi kaçınılmazdı.

Orada olmaktan kesinlikle hoşlanmamıştım; kötü bir geçmişi dönüş deneyimi gibiydi. Devasa cilalı masanın ortasındaki sürahinin altına koyulmuş peçeteyi alıp alnımda dolaştırdım. Aslında yapmak istediğim, yapmanın eşiğinde olduğum şeyin yanlışlığını kabullenip oradan kaçmaktı. Hatta belki pencereden atlayarak kaçmak.

Ben ikinci olasılığın çılgınca olup olmadığını tartma fırsat bulamadan kapı açıldı. İçeriye saçlanndaki aklan önceden hatırladığım bir adamla numaralı camlı şık bir gözlük takmış ve üstündeki takımın düğmelerini neredeyse boğazına kadar iliklemiş sanşın bir kadın girdi. Ağzım açık kalmıştı; Taffy Lloyd bu kez bambaşka bir tarzda karşımdaydı.

Başımı hafifçe sallayarak selamladım onu ve aylar önce ayni mekânda beni aptal durumuna düşürmüş olan avukata döndüm ve "Buraya ne yapabileceğimi sormaya geldim," dedim.

Guy Booker dönüp iş arkadaşına baktı. "Bunu ne anlama geldiğini anladığımdan emin değilim. Teğmen O'Keefe."

"Sizin tarafınızda olduğum anlamına geliyor."

Marin

Hiç tanımadığınız annenize ne söylersiniz?

Maisie benimle ilişkiye geçip biyolojik annemin adresini bildiği söylediğinden beri yüzlerce mektup müsveddesi yapmıştım. Onunla doğrudan görüşemezdim; sistem böyleydi. Maisie onun adresini bulmuştı ama benim bir mektup yazıp aracı konumu üstlenecek olan Maisie'e göndermem gerekiyordu. O da anneme ulaşıp *son derece önemli* bir ki sel konu hakkında görüşmek istediğini söyleyerek telefon numarası bıı kaçaktı. Annemin konunun ne olduğunu anlayıp arayacağı varsayılıyordu. Maisie kimlik bilgilerini onun gerçekten annem olduğuna inanacak şekil kontrol ettikten sonra mektubumu telefonda okuyacak ya da gönderekti.

Maisie bana mektubu yazmamda yardımı olacağını düşündüğü talimatlardan oluşan bir liste göndermişti:

> Bu aradığınız biyolojik annenizle tanışmanızı oluşturacak aşamadır. Sizi hiç tanımayan birisi olduğundan, üzerindeki ilk etkileri o mektupla oluşturacaksınız. Biyolojik ebeveyninizi bunaltmamak için tubunuzu iki sayfadan uzun tutmamanız tavsiye edilir. El yazınız iyiyse, alıcıda kişiliğinize dair çağrışımlar uyandırması açısından mektuba el yazınızla kaleme almanız daha uygun olur.
>
> Bu ilk iletişimin kendinizle ilgili kimlik bilgileri yansıtması gerekip gerekmediği konusunda karar vermeniz gerekir. Adınızı kullanmak isyorsanız bunun yerinizin karşı tarafça belirlenmekte kullandabileceğinden haberdar olmanız gerekir. Kimi durumlarda adınızı ve iletişim bilgilerinizi vermeden önce karşı tarafı tanımak yararlı olabilir.
>
> Mektubun sizinle ilgili (yaş, eğitim durumu, meslek, yetenekler ya da hobiler, medeni hal, çocuğunuz olup olmadığı gibi) genel bilgiler içermesi gerekir. Aradan geçen zamandan sonra biyolojik ebeveylerinizi neden aramaya başladığınızı açıklamanız yararlı olabilir.
>
> Eğer geçmişinizde açıklanması güç bilgiler varsa, bunları paylaşmak için doğru aşama bu değildir. Sizin ve ailenizin resimlerinin mektup

eklenmesi tercih edilir. Olumsuz evlatlık dönemi bilgileri (örneğin kişinin tacize yatkın bir ailenin yanına yerleştirilmiş olduğu) uygun olmayacaktır. Bu tür bilgileri daha sonra, ilişki geliştikçe paylaşmak daha doğrudur. Birçok biyolojik ebeveynin çocuğunu evlatlık vermekten ötürü suçluluk duyduğu ve bebeğin selameti için alınan bu kararın kendi arzuladıkları yönde sonuçlanmamış olmasından korktuğu bildirilmiştir. Hemen başlangıçta bir takım olumsuz bilgiler paylaşılırsa, bunlar gelecekte kurulacak ve geliştirilecek ilişkiye gölge düşürebilir.

Verdiği karardan ötürü öz ebeveyninize şükran duyuyorsanız, bunu kısaca belirtebilirsiniz. Ailenizin tıbbi geçmişi konusunda bilgiye gereksiniyorsanız, bunu talep edebilirsiniz. Biyolojik babanız konusunu açmak için biraz beklemeniz doğru olacaktır. Bu başlangıç için sancılı bir konu başlığı oluşturabilir.

Telefonla ya da doğrudan buluşarak görüşmek istediğinizi, ama bunu onun kararına ve doğru bulacağı zamana bıraktığınızı vurgulamak, öz annenizin karşılıklı yararlar sağlayacak bir ilişki kurmak istediğinizden emin olmasını sağlamak açısından yararlı olacaktır.

Maisie'nin talimatlarını o kadar çok okumuştum ki, artık hepsi ezberimdeydi. Bana asıl can alıcı talimat eksik kalmış gibi geliyordu. Kendinize dair bilgileri ne düzeyde paylaşmalısınız ki, bazı şeyler karşı tarafın kendini size kapatmasına neden olmasın? Örneğin bir Demokrat olduğumu yazarsam ve o da radikal bir Cumhuriyetçi ise mektubumu doğrudan çöpe atar mı? Ona AİDS araştırmaları için para toplamak amacıyla düzenlenen yürüyüşlere katıldığımdan ya da eşcinsel evliliği savunduğumdan söz etmeli miyim?

Bir A4 sayfasına yazılmış mektup fazla ruhsuz olacağı için kartpostal göndermeyi düşündüm ona. Ama ilk seçtiğim kartlarda Picasso, Mary Engelbreit, Mapplethorpe gibi birbirinden çok farklı sanatçıların görsel kompozisyonları vardı. Picasso çok bildik, Engelbteit çocuksu gelmişti; Mapplethorpe'den ilkeler bakımından hoşlanmama olasılığıysa **yüksekti.** *'Boşversene, Marin,'* dedim kendi kendime. *'Adamın resimlerinde vurgulanan çıplak bedenler değil, çiçekler!*

Konu sanki içerikten ayrıntılara kadar her aşamada kararsızlığa boğulmuştu.

Briony ofisime girince mektup müsveddelerini bir dosyaya **tıkıştırdım.** Kişisel takıntılarıma yoğunlaşmak için mesai saatlerini **kullanman[1]** belki doğru değildi, ama O'Keefe dosyası üstünde ne kadar fazla **çalışırsan[1]** öz annemi aklımdan çıkarmam o kadar zorlaşıyordu. Çok saçmaydı a[1113] ona yaklaşmak kendimi ruhumu arındırıyormuşum gibi hissetmeme n[e'] den oluyordu. Çocuğunu yok etme şansının tanınmış olmasını isteyen

İcadını temsil etmek *zorundaysam,* hiç değilse kendi annemi bulabilir ve farklı davrandığı için ona şükran duyduğumu gösterebilirdim.

Sekreterimiz elindeki büyük zarfı masama attı. "Doğrudan şeytanın kendisinden geliyor."

Alıp gönderici adresine baktım: Booker, Hood ve Coates. Zarfı yırtarak açtım ve eklemeler yapılmış tanıklar listesine göz gezdirdim. "Dalga geçiyorlar herhalde!"

Yerimden kalkıp ceketimi aldım. Charlotte O'Keefe'ye bir ev ziyareti yapmanın zamanı gelmişti.

Kapıyı mavi saçlı bir kız açtı ve ben ona Charlotte'nin büyük kızı **Amelia** olduğunu anlayana kadar beş saniye süreyle şaşkınlıkla baktım.

"Her ne satıyorsanız o şeye ihtiyacımız yok/' dedi.

"Amelia idi, değil mi?" Kendimi gülümsemeye zorladım. "Ben Marin Gates. Annenin avukatıyım."

Ekşi bir yüzle baktı bana. "Her kimsen işte. Evde değil ve ben de bebek bakıyorum."

Evin içinden, "Ben bebek değilim!" diye bir ses yükseldi.

Amelia bir kez daha, "Her neysen işte!" diye homurdandı.

Birden kapının aralığında senin yüzün belirdi. "Selam," dedin ve gülümsedin. Ön dişlerinden ikisi eksikti.

İlk aklımdan geçen şey, *'Jürisana bayılacak* oldu.

Sonra bunu düşündüğüm için kendimden nefret ettim.

Amelia, "Bir not bırakmak ister misin?" diye sordu.

Eh, babanızın karşı tarafın tanık listesinde yer aldığını haber verim **n'n** en kolay yolu buydu aslında. "Onunla yüz yüze görüşmeyi umuyo dum aslında," dedim.

Amelia omuz silkti. "Yabancılarla konuşmamamız gerek"

Sen, "O bir yabancı değil," diye araya girdin ve uzanıp elimi tutar keni eşikten içeri çektin.

Çocuklarla fazla deneyimim yoktu ve bir süre daha, hatta belki 1 °lmayacaktı. Ama avucumun içindeki elin bambaşka bir şeydi sanki indimi şans getiren tavşanayağını tutuyor gibi hissediyordum. Bı °turrrıa odasındaki kanepenin yanına kadar çekiştirmene izin verdim etrafima bakındım: Makine örgüsü bir halı, ekranı biraz tozlanmış bir tf v'zyon, kullanılmadığı anlaşılan şöminenin içine koyulmuş bir karton

tudan taşan *Kızmabirader* türü oyunlar. Kanepenin önündeki sehpaya yayılmış olan *Monopoly* kartonunun üstündeki manzara oyunun hızım aldığını gösteriyordu.

Sehpaya baktığımı gören Amelia, "Benim yerimi alabilirsin," **dedi** "Zaten kapitalist olmaktan çok komünistim ben."

Beni önümüzde serili oyun kartonuna öylece bakar halde bırakıp merdivenlerde kayboldu.

"Mülklerin hangi caddeden daha pahalı olduğunu biliyor musun?" diye sordun bana.

"Şeyyy..." Kanepeye iliştim. "Hepsinin eşit olması gerekmiyor mu?"

"Illinois en pahalısı. Şu hapisten çıkma kartları falan da işe karışınca öyle oluyor."

Durumu gözden geçirdim. Sen Illinois Avenue'de üç otel kurmuştun. Ve Amelia bana topu topu altmış dolar bırakmıştı. "Bunu nereden bildin?"

"Okudum. Başkalarının bilemeyeceği şeyleri öğrenmeyi severim."

Durumu anlamıştım. Altı yaşma bile gelmemiş, ama benim **kelime** dağarcığımı olasılıkla çoktan geride bırakmış birisiyle karşı karşıya **olmak** kolay değildi. "Öyleyse bana bilmediğim bir şey söyle," dedim.

"Derslerinden başka şey düşünmeyen çocuklar için kullanılan **'inek'** sözcüğünü Doktor Seuss icat etmiştir."

Kahkahayı bastım. "Sahi mi?"

Başını memnuniyetle salladın. "Yazdığı bir kitapta geçiyor: *Hayvanat Bahçesini Ben Yönetsem. Yeşil Yumurtalar ve Jambon* kadar iyi bir yapıtı değil. Aslında ikisi de bebekler için. Ben Harper Lee'yi daha fazla **beğeni**yorum."

"Harper Lee, öyle mi?"

"Evet. *Bülbülü Öldürmeki* okumadın mı?"

"Elbette okudum. Ama senin okumuş olmana inanmak zor."

Bu bir dava fırtınaya dönüşecek şekilde gelişirken küçük bir kızla yap' tığım ilk konuşmaydı ve olağanüstü bir şeyin farkına varmıştım: **Senden** çok hoşlanıyordum. Bir benzeri olmayan, komik ve zeki bir şeydin. **Kemik**lerin o anda, oracıkta kırılıyor olsa bile bambaşkaydın. Durumunu **senin** için en önemsiz şeylerden biri olarak kabul etmene hayran olmuştum k> bu annenin o şeyin altını ısrarla çizme eğiliminin tam tersiydi.

"Öyle işte..." dedin. "Sıra Amelia'daydı. Yani zarları sen atıyorsun."

Önümdeki şeye göz gezdirdim. "Sana bir şey söyleyeyim mi-" Monopoly'den nefret ederim." Gerçekten öyleydi. Çocukluğumda o oyU'

bitiren gıcık bir kuzenim vardı.

"Başka bir şey oynamak ister misin?"

Dönüp büyük şömineye baktım ve geride bir bebek evi durduğunu gördüm. Aslında o şey içinde olduğum evin minyatürüydü. Kalkıp yanına gittim ve öndeki kutuyu çekip parmaklarımı kartondan yapılmış kiremitlerde dolaştırdım. "Vay canına! Bu harika bir şey!"

"Babam yaptı."

Minyatür evi çekip yerinden aldım ve Monopoly kartonunun üstüne koydum. "Benim de bir bebek evim vardı."

Gerçekten de en sevdiğim oyuncağımdı. Minicik oturma odasındaki kırmızı tafta kaplı koltuklan, kurma kolunu çevirdiğim zaman müzik çalan piyanoyu hâlâ aynntılarıyla hatırlıyordum. Banyosunda eski tarz ayaklı bir küveti, odalarındaysa pembe çizgili duvar kâğıtlan vardı. Benim büyüdüğüm modern eve hiç benzememesine, tamamıyla Viktorya tarzı yansıtmasına rağmen yatakları, kanepeleri, mutfak eşyalannı düzenlerken orasının alternatif bir evren, evlatlık verilmesem yaşıyor olabileceğim yer olduğunu canlandırırdım hayalimde.

"Şuna bak!" dedin ve kapağı kaldırdmış minicik bir seramik klozeti gösterdin. Bebek evinde yaşayan erkeğin her zaman kapağı indirmeyi unutup unutmadığını merak ettim.

Buzdolabında tahtadan yapılıp boyanmış biftekler ve süt şişeleri vardı, yumurtalar kapağın içine inci taneleri gibi dizilmişti. Oturma odasındaki sehpanın üstünde duran bir sepeti küçük parmağımın ucuyla kaldırdım ve içinde iki iğnenin saplı olduğu bir yün yumağı olduğunu gördüm.

"Burası kız kardeşlerin yaşadığı yer," diyerek üst kattaki odalardan birine yerleştirilmiş pirinç başlıklı ikiz yataktan birinin örtülerini kaldırdın. Burası da annelerinin uyuduğu yer." Yandaki odadaki sözde kocaman yatağa avucum büyüklüğünde bir örtü koymuştun. Sonra odanın dibindeki katlanmış mendilden oluşan battaniyeyi ve üstündeki yastığı alıp alt attaki kanepeye koydun. "Burası da Baba için."

Ah, Tanrım! İşlerin bu noktaya gelmesine nasıl izin verdiler?

Benim aklımdan bu düşünce geçerken ön kapı açıldı ve paltosunun ^vrımlannda kış ayazını taşıyan Charlotte içeriye girdi. Kucağı büyük dönüştürülebilir market kesekâğıtlanyla doluydu. Onları yere bırakırken beni gördü.

"Haa! Dışandaki araba seninki mi?" Dönüp merdivene doğru seslendi: "Amelia! Ben geldim!"

" Yih-huuuui

Amelia'nm yukarıdan gönderdiği cevap tam amaçladığı gibi neşeden tamamen yoksundu. Belki her tarafı kırılıp paramparça olan sadece sen değildin.

Charlotte eğilip seni alnından öptü. "Nasılsın, tatlı bezelyem? Bebek evinle mi oynuyorsunuz? Bu şeyi yerinden çıkardığını görmeyeli uzun zaman..."

"Konuşmamız gerek," dedim ayağa kalkarken.

"Pekâlâ."

Charlotte alışveriş torbaları için giriş holüne yönelince onu izledim ve birkaçını yerden aldıktan sonra birlikte mutfağa gittik. Aldıklarını dolaplara yerleştirmeye başladı. Portakal suyu, süt, brokoli... Makarna, peynir, bulaşık makinesi deterjanı, ağzı kapanır türden naylon torbalar...

Ucuz, ama güvenilir markalar. Yaşama kısıtlı imkânlarla tutunma reçetesinde yazan maddeler.

"Guy Booker gönderdiği savunma tanıkları listesine bir ekleme yapmış," dedim. "Eşinin adı."

O an Charlotte'nin elindeki turşu kavanozu yere düşüp tuzla buz oldu. *"Kim* dedin?"

"Sean mahkemede sana karşı ifade verecek," diye yanıtladım düz bir sesle.

"Bunu yapamaz, değil mi?"

"Davadan çekilme talebinde bulunduğuna göre..."

"Ne? Ne yaptığını anlamadım."

Kırık turşu kavanozundan yayılan sirkenin kokusu yükselmeye başlamıştı. Ve ben şaşkınlık içindeydim. "Bunu seninle konuştuğunu söyledi bana, Charlotte."

"Benimle haftalardır tek kelime bile konuşmuyor. Bu konuyu nasıl konuşmuş olabiliriz ki? Bunu bize nasıl yapar!"

O sırada sen mutfağa geldin. "Bir şey mi kırıldı?"

Charlotte anında elleri ve dizleri üstüne çökerek yerdeki kırıkları toplamaya koyuldu. "Mutfağa girme, Willow."

Ben tam bir kâğıt havlu rulosu kapıp ona yardıma girişmiştim ki, acı bir çığlık attı. Cam kırıklarından biri parmağını kesmişti. Kan akıyordu ve senin gözlerin irileşmişti. Hemen toparlanıp senin önüne geçtim. "İçeriye gidip annen için yara bandı getirir misin?"

Seni uzaklaştırıp geri döndüğümde Charlotte'yi kesik elini **bluzuna** bastırmış halde buldum. "Marin..." dedi iri iri açılmış gözlerini **yüzüme** çevirirken. "Ben ne yapacağım?"

Yaralanan kişi sen değilken hastaneye gitmek olasılıkla ilk kez yaşadığın, yeni bir deneyimdi. Annenin elindeki kesiğin basit bir yara bandıyla halledilmeyecek kadar derin olduğu anlaşılmıştı. Amelia'yı arkaya bindirdim, seni de onun yanına yerleştirdiğim yarısına kadar dosyalarla dolu bir karton koliye oturttum ve acil servise gittik.

Doktor Charlotte'nin yüzük parmağının ucuna dikiş atarken sende yanında oturmuş, sağlam elini sıkı sıkıya tutuyordun. Dönüşte eczaneye uğrayıp doktorun yazdığı reçeteyi yaptırmayı önerdim, ama annen evde senin son kırığından kalma bolca ağrı kesici olduğunu söyledi.

"Ben iyiyim," dedi. "Gerçekten iyiyim."

Ona neredeyse inanacaktım, ama sonra dikişler atılırken elini tutuşunu ve birkaç hafta sonra jüriye seninle ilgili söylemeyi planladığı şeyleri düşündüm.

Sizi bıraktıktan sonra ofise döndüm, Maisie'nin öz anneme yazacağım mektupla ilgili yönergelerini çekmeceden çıkardım ve bir kez daha okudum.

Aileler istediğiniz gibi olmuyordu. Zaten hepimiz sahip olamayacağımız şeyleri istemiyor muyduk? Kusursuz bir çocuk, üzerimize titreyecek bir eş, bizden asla vazgeçmeyecek bir anne... Yetişkin bebek evlerimizde yaşıyor, hiç beklemediğimiz anda bir el uzanıp etrafımızdaki alıştığımız her şeyi değiştirene dek bunun farkına varmıyorduk

Kâğıdı önüme çekip yazmaya başladım:

Merhaba,

Bu mektubu kafamda bin kez yazıp, doğru şeyleri yazdığımdan emin olmak için bin kez değiştirdim. Nereden geldiğimi her zaman merak etmeme rağmen bunu araştırmaya başlamam otuz yılımı aldı. Sanırım önce neden araştırmak istediğimden emin olmam gerekiyordu ve artık yanıtı biliyorum: Öz ebeveynlerime büyük bir şükran borcum var. Ve buna eşit önemdeki bir başka borç da, hayatta, iyi ve mutlu olduğumu bilme hakkınıza yönelik.

Nashua'daki bir hukuk firmasında çalışıyorum. New Hampshire Üniversitesi'ne gittikten sonra Maine Üniversitesi'nde hukuk okudum. Her ayın belli bölümünü maddi durumu uygun olmayan insanlara gönüllü hukuk danışmanlığı yapmaya ayırırım. Evli değilim, ama bir gün evleneceğimi umuyorum. Kanoya binmeyi, okumayı ve içinde çikolata olan her şeyi yemeyi severim.

Uzun yıllar sizi arama konusunda temkinli davrandım, çünkü kimsenin hayatına ansızın girmek ve altüst etmek istemedim. Sonra bir sağ-

lık sorunum oldu ve kökenlerim konusunda gerçekten hiçbir şey bilmediğimin bilincine vardım. Sizinle buluşmak ve olduğum kadın haline gelmeme olanak sağladığınız için teşekkür etmek isterim, ama benimle karşılaşmaya henüz hazır değilseniz ya da bunu hiçbir zaman yapmak istemezseniz bu yöndeki isteklerinize de saygı gösteririm.

Bu satırları tekrar ve tekrar yazdım, sonra tekrar ve tekrar okudum. Mükemmel bir mektup olmadı, ama ben de mükemmel değilim zaten. Ama sonunda cesur bir kadın oldum ve bu yanımı sizden aldığıma inanmak isterim.

Sevgiyle.

Marin Gates

Sean

4 Numaralı Karayolu'nun o bölümünde onanm yapan ekiptekiler son kırk dakikayı Jessica Albahın mı, yoksa Pamela Andersoriun mu daha seksi olduğunu tartışarak geçirmişti.

Parmaksız eldiven giyen ve ağzındaki dişlerin üçte ikisini bir şekilde kaybetmiş olan biri, "Jessica yÜ2de yüz gerçek," dedi. "Ameliyat falan yok onda," dedi.

Ustabaşı, "Olsa sanki anlarsın," diye söylendi.

Trafiğin yavaşlaması için uyan levhasını sağlayan işçi lafa karıştı. "Pamin vücut ölçüleri 95-63-92. Bu oranlar bir de kimde var biliyor musunuz? Canına yandığımın Barbi'sinde."

Arabamın kaputuna yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum ve sağı polisi oynamaya devam ettim. O tür inşaat çalışmalarına nezaret etmek meslğimin en tatsız taraflarından biriydi, ama yolun kenarında polis arabası olmazsc salağın birinin uyarılara uymayıp kazaya neden olması ihtimali iyioe yükseli yordu.

Bir diğeri, "İkisini de yatağımdan kovmam doğrusu," dedi. "Aslında birlikti gelseler daha da iyi olur."

Bu insanlarla ilgili tuhaf şeylerden biri şudur: Hangisine sorarsanız sorur beni sert bir adam olarak tarif eder. Rozetim ve Glocküm beni onların nazannd tir düzey yukan taşımaya yeter. Ne dersem yaparlar ve sürücülerin de öy! davranacağını varsayarlar. Bilmedikleri şeyse, benim en büyük korkak okî ğumdur. İşteyken emirler yağdırabiür, suçlulan enselerinden yakalayabilir, etrc ta cüsse gösterebilirim; evdeyse kimse kalkmadan oradan sıvışmam gerek Charlotte'yi kendisine açıkça söylemeye bile cesaret edemeden bir davac yalnız bırakırım.

Önceki gecenin büyük bölümünü uykusuz geçirip kendimi yaptığım şev cesurca olduğuna, seni sevildiğine ve istendiğine inandıracak bîr orta yol b maya çalıştığıma inandırmaya çalıştım, ama işin aslı ben de kendi payıma! ?eyler çıkarmaya çalışıyordum meseleden. Meşini geçincüremeyen adam ç ütüsünden sıyrılıp tekrar kahraman olmaya çalışıyordum.

Ustabaşı, "Senin oyun hangisinden yana, SeanT diye sordu.

"Söyleyip keyfinizi kaçnmak istemem," dedim diplomatik bir kaçışla.

"Anladık! Evlisin. Google edip göz banyosu yapmana bile izin yok."

Duymazdan gelip döndüm ve yolun tek şeride düştüğü yere yaklaşırken yavaşlamak yerine Manan bir arabaya bakmaya başladım. Tek yapmam gereken, sürücüye ayağını gazdan çekmesini işaret etmekti. O kadar basitti. Sonra ceza yazıp bir daha uyan işaretlerine rağmen gazı topuklamamayı öğretecektim ona. Ama sürücü işaretime rağmen yavaşlamadı ve araç barikatı sıyırarak geçip tam önümde lastikleri kazık keserek durdu.

Ve ben aynı anda iki şeyin farkına vardım:

1. O tür şeyleri genellikle erkekler yapardı, ama o aracın sürücüsü kadındı.
2. O kadın benim katımdı.

Charlotte minibüsten hışım gibi fırlayıp arkasından kapıyı çarptı ve bana hızlı adımlarla yaklaşıp yumruk atma mesafesinde durdu. "Seni orospu çocuğu!" •

Onu kollarından kcrvradım. Sadece trafiği değil, yol çalışmasını da kesmiş olduğunun gayet iyi tartandaydım. Herkesin gözü benim üzerimdeydi, "Özür dilerim," diye mırıldandım. 'Yapmak zorundaydım."

"Bunun ilk duruşmaya kadar anlaşılmayacağını mı sanmışta!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Charlotte. "Eğer öyleyse, herkesin eşimin yalancının biri olduğunu öğrenme zamanı çoktan gelmiş."

"Hangimiz yalancıyız?' dedim, pek de güven yansıtmayan bir tonda. "Kendimi para için çalışan bir fahişe yerine koymadığım için beni affet!"

Charlotte'nin yanaklan kıpkırmızı oldu. "Sen de beni beş parasız yaşayarak kızımı sıkıntı çekmeye mahkûm etmeyeceğim için affet!"

Yine aynı anda birkaç şeyin birden farkına Vardım: Minibüsümüzün önümde durduğundan beri yanan sağ sinyal lambası sönmüştü, Charlotte'nin sol elinde bandaj vardı ve kar tekrar yağmaya başlamıştı. Aracın içini görmek için gözlerimi kısarken, "Kızlar nerede?' diye sordum.

"Bunu sormaya hakkın yok," dedi. 'Karşı tarafın avukatlarının ofisine gittiğinde o hakta kaybettin."

"Kızlar nerede, Charlotte?" diye üsteledim.

"Evdeler." İta adım gerilerken gizleri toplanan yaşlarla ışıl ışıldı. 'Yani seni bir daha görmek istemediğim yerdeler."

Dönüp arabaya doğru yürüdü, ama hemen yolunu kestim. "Kimi şeyleri nasıl göremezsin?" diye fısıldadım. "Sen tüm bunlan başlatana kadar ailemizde her şey yolunda gidiyordu. Her şey! Düzgün bir yuvamız var..."

"Çatısı atatan bir yuva!"

"Benim güvence sağlayan bir işim var..."

"Kısıtlı güvence dışında fazla şey sağlamayan bir iş!"

"Ve çocuklarımızın harika bir hayatı var..

"Ne biliyorsun ki o konuda? Okulun oyun alanından geçerken WiJIowün asla kalkışamayacağı basit şeyleri yapan, salıncağa binen, topa istediği gibi teleme atan çocuklara nasıl baktığını gören sen değilsin. Çok sevdiği *Qz Büyücüsü* filminin DVD'sini yok etmeye çalıştığını biliyor musun? O şeyi mutfak eviyesinin içinde buldum, çünkü okuldaki çocuklardan biri ona hikâyedeki bodur bacaklı Munchkin kedisinin adını takmış."

O küçük bok kurusunu alt yaşında olduğunu düşünmeksizin tepelemek istedim. "Bunu bana söylemedi."

"Çünkü kendi savaşını sana yıkmak istemedi."

"Öyleyse sen neden üstleniyorsun o savaşı sürdürmeyi?'

Charlotte duraksadı. Yumruğu hassas bir noktaya indirdiğimi anlamıştım. "Kendini kandırabilirsin, Sean," dedi. "Ama beni aldatamazsın. Bu yaptığına devam et; beni para peşinde bir kaltak, ellerini ovuşturan alçağın teki olarak göstermek için elinden geleni yap. İşine öylesi geliyorsa, beyaz pelerinli şövalyeyi oyna. İlk bakışta hoş görünür göze ve sen de kendi kendine Willowün en sevdiği rengin, en sevdiği oyuncağının, fıstık ezmeli sandviçinde en sevdiği reçelin hangisi olduğundan haberdar olduğunu söyleyebilirsin. Ama bu tavnn onu olduğu kişi yapmaya yetmez. Okuldan eve dönerken neler anlattığını biliyor musun? Dertlerinin, kaygılarının neler olduğunu biliyor musun? En çok gurur duyduğu şeyin ne olduğunu biliyor musun? Dün gece neden gözyaşlarına boğulduğunu, geçen hafta neden yatağının altına saklandığını biliyor musun? Yüzleş bunlarla, Sean! Onun tüm zamanlan fethedecek kahramanı olduğunu sanıyorsun, ama gerçekte VVillov/un hayatına dair hiçbir şey bilmiyorsun."

Bocaladım. 'Yaşanmaya değer olduğunu biliyorum." Charlotte beni yana iterek arabaya yürüdü ve kapıyı kapatıp motoru çalıştırdı. O lastikleri öttürerek yola çıkarken arkada yığılan araçların öfkeli sürücülerinin çaldığı kanalar sıkışmıştı.

Dönüp arkama bakınca ustabaşıyla göz göze geldim. "Jessioa ile Pam'ı birlikte alabilirsin," dedi.

O gece arabayla Massachusetts'e gittim. Aklımda belli bir yer yoktu; oto Yoldan rastgele çıkıp, geoeye karşı sıkı sıkıya kapalı evlerin olduğu mahallelerde öylesine dolaştım. Arabamın farlarını kapatıp sokaklarda okyanusun derinlikle ündeki bir köpekbalığı gibi ilerledim.

Yaşadığı yer bir aile hakkında çok şey anlatabilir size. Bahçedeki plastil °Yunoaklardan çocukların yaşlarını anlarsınız; ışıklı Noel süsleri ailenin gelenekle

re düşkünlüğü konusunda ipucu verir; garajın önünde duran arabalardaki birkaç şey annenin futbola ya da yetişkin oğlunun NASCAR yarışlarına meraklı olduğunu gösterir. Gözlerimi yumabilir ve babayı yemek masasında kızlarını güldürürken düşleyebilirim. Ya da sofradan tabaklan alan, ama eşinin yanından omzuna dokunmadan geçmeyen bir anneyi. Uçuçbööeği şeklinde boyanmış bir taşın postadan çıkan zarfların üstünde durduğunu, çocuk odasında raflar dolusu okunmuş masal kitabı olduğunu, ütü odasında bir sepet dolusu çamaşırın katlanmayı beklediğini hayal edebilirim. Pcızar günü öğleden sonraysa kulağıma Patriots maçının sesleri çarpar; Amelia'nın halka çörek şeklindefa hoparlörlerinden yükselen müziği, senin çıplak ayaklarını koridorda sürümenden! doğan hışırtıyı duyarım.

O türden elli eve fedan girmiş olmalıyım. Arada sırada bir ışık olduğunu görürüm; çoğunlukla üst katta ve çoğunlukla bir bilgisayarın ekranından gelen mavilik bir gencin siluetini vurgular şekilde. Ya da değişen renklerin bir pencerede yansıdığını görür ve bir çiftin televizyon seyrederken uyuyakaldığını anlarım. Bir banyo ışığı bir miniğin hayalet kovalayıasıdır. İster beyazların yoğun olduğu bir mahalle olsun, ister farklı ten rengi taşıyan insanların toplandığı bir yöre... Duvarlar ister varlıklıların evlerindeki gibi kalın olsun, ister sosyal konutlardaki gibi mukavva inceliğinde... Evler vardır ve duvarları sorunlarımızın dışarıya kan gibi sızıp başkalannkiyle karışmasını engeller.

O gece son ziyaret ettiğim mahalle, yüreğimin arabamı mıknatıs gibi kendine çeken kuzey kutbuydu. Kendi evimin garajının önüne farlarım sönük halde park ettim ki, varlığımın kimse farkına varmasın.

Charbtte aslında haklıydı. Bir tarafın kırıldığı zaman ilave faturaları karşılamak için ne kadar uzun mesailere kalırsam, sana o kadar az zaman ayırıyordum. Bir seferinde seni uyurken kollarımın arasına almış ve rüyalarının bir ekran - gibi ışıldayan yüzünden geçişini seyretmiştim. Şimdiyse seni sanki pratikte gösteremediğim bir duygusallıkta seviyordum artık. Banktoriun geri kalanına koruma ve hizmet vermeye aynı şeyleri sana yöneltmeye zamanım kalmayacak kadar yoğun odaklanmıştım. Bu görev Charbtte'ye düşmüştü. Bu bir değirmendi ve ben çarkların arasından o dava sayesinde sıyrılıp senin daha önoe olabileceğini hiç sanmadığım, ama inkâr edilmez şekilde büyüdüğünü görmüştüm.

Bunun bir daha olmayacağına dair kendi kendime yemin ettim. Booker, Hood ve Coates'e giderken atbğım adımın gerisini getirmek seninle aktif olarak daha fazla zaman geçireceğim anlamına geliyordu. Sana tekrardan âşık olacaktım.

Tam bunları düşünürken bir rüzgâr esip keklerin, kurabiyelerin, pastaların kâğıtlarını hışırdattı ve bana o gece oraya neden geldiğimi hatırlattı. Amelia. Charlotte ve senin birkaç gündür pişirdiğiniz şeylerin tazeleri bahçenin kaldnımki birleştiği yerdeki *tezgâhta* sergileniyordu, inip onlan âldım ve arabama taşıdım. Her biri ccenle paketlenmişti ve bu kez üstlerine renkli kartondan kesilmiş kalp

şeklinde etiketler iliştirilmişti: *Syllabub'un Tatlılan.* Senin el yazındı bu.

Sizi o şeyleri pişirirken düşledim: Annen küçük ama güçlü elleriyle hamur yoğuruyor, sen bütün dikkatini vermiş hakte yumurtcdan kırıyorsun ve Ameüa üstündeki önlüğün kuşağındaki düğümle uğraşırken somurtuyor.

O hafta birkaç kez gelmiştim. Aldıklarımın birazını yiyor, geri kalanını en yakındaki evsiz barınağının basamaklarına bırakıyordum. Elimi cebime atıp cüzdanımı çıkarttım ve içindeki bütün banknottan süslü ayakkabı kutusunun yarığından içeri teker teker gönderdim. Ve kendimi alamayıp kurabiye paketle rinden birini yutip, etiketin arkasına, *'Onlan çok* seviyorum,' yazdıktan sonra tezgâha bıraktım.

Sabah okuyacaktınız o notu. Tanımadığınız bir müşterinin yiyecekleri kas-tettiğini düşünüp neşeleneceksiniz. O kişinin âşık olduğu üç hamur ustasından söz ettiğini anlamayacaktınız.

Amelia

Bir hafta sonu Boston'dan dönerken annem kendini yeni Martha Canına Yandığımın Stevvart'ı ilan etti. Oraya gelene dek yolu tamamen uzatıp bir sürü saçma sapan kek tenceresi ve özel malzemeler almak için Norwich, Vermont'taki Kral Arthur Unları'na uğramıştık. Bütün sabahı Çocuk Hastanesi'nde yeni bacak desteklerinin takılmasıyla geçirdiğin için zaten huysuzluğun üzerindeydi ve o şeyler bacaklarını hem yakıyordu, hem de doktorların tüm ayarlama çabalarına rağmen teninde kırmızı izler bırakıyordu. Eve gidip onlardan bir an önce kurtulmak istiyordun, ama annem ikimizin de reddedemeyeceği bir restoran önerisiyle aklımızı çelmişti.

Bir restoranda yemek çoğu insan için önemli şey değildir, ama bizim için farklıydı. Dışarıda pek az yerdik. Annem her zaman çoğu şeften daha iyi yemek pişirdiğini söylerdi ki, bu doğru olsa da beni gerçeğin verdiği eziklik duygusundan kurtarmaya yaramazdı: Bizim paramız yoktu.

işte o nedenle kot pantolonlarım içine giremeyeceğim kadar dar gelmeye başladığında bile annemle babama söyleyemiyordum. İşte o nedenle patates kızartmaları gözüme dayanılmayacak kadar çekici görünse de öğlen yemeklerimi kafeteryada yiyemiyordum. İşte o nedenle Disney World denen cehenneme yaptığımız yolculuk öylesine büyük hayal kırıklığı yaratmıştı bende. Annemle babamın ihtiyacım olan ya da istediğim bir şeyi alamayacağımız kadar parasız olduğumuz söylemesinden nefret ediyordum; bir şey istemezsem, onların bana 'hayır' dediğini de duymazdım.

O gün de annemin bana okuldaki öteki kızların ayakkabılarının altına yapışmış pis bir şey gibi değil, imrenerek bakmasını sağlayacak Juicy Couture kaşmir süveteri almak yerine tencere tavaya para harcamasına içerlemiştim. Ama hayırl Ne de olsa Michigan'dan .Meksika vanilyası usaresi ve kurutulmuş Bing kirazı almamız çok daha büyük öneme sahipti! Silikon kek kalıplarına, çeşit çeşit pasta tencerelerine çok ihtiyacımız vardı! Sense kahverengi şekere ve una verilen her kuruşun bize harcanacak paradan gittiğine karşı tamamen

kayıtsızdın. Ama Noel Baba'nın gerçek olduğuna inanan bir kızdan başka ne beklenebilirdi ki?

Sonuçta, öğlen yemeği için restoran seçme işi bana bırakılınca şaşırdığımı kabul etmeliyim. "Amelia hiç seçmiyor," dedin ve gözlerimin dolduğunu hissettim ve bundan ötürü kendimden nefret ettim. Bebek gibi ağlamanın eşiğine gelmemi telafi etmem gerekiyordu. herkes benim hödük gibi davranmamı bekliyordu ve ben kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. "McDonald's."

"Öğğğ!" dedin hemen. "Orada bir inekten dört yüz adet yüz yetmiş gramlık köftesi olan Quarter Pounder çıkarıyorlar."

"Vejetaryen olduğunda görüşelim, ikiyüzlü!" diye cevap verdim

"Amelia, tamam! McDonald's'a gitmiyoruz."

Olasılıkla hepimizin çok hoşlanacağı şık bir İtalyan restorant seçmek yerine, tamamen dökülen bir yol üzeri kafeteryasının önün durmamızı istedim. Mutfağı böcek kaynayan yerlerden birisiydi herhalde.

Annem etrafa bakınarak, "Eh, ilginç bir seçim oldu," dedi.

"Nostaljik diyelim. Nesi var ki buranın?"

"Gıda zehirlenmesi uzun zaman önce geride bıraktığın bir anıysa gayet iyi görünüyor." Girişin hemen yanındaki *'Oturun!'* tabelası na yan gözle bakarak boş localardan birine yürüdü.

"Ben bankoda oturmak istiyorum," dedin.

Dönüp döşemesi partallaşmış yüksek taburelere baktık. Uzun bir düşüş olurdu. İkimiz bir ağızdan, "Olmaz," dedik.

Bir mama sandalyesi bulup senin için masanın yanına çektim. Aksi suratlı garson kadın bizim önümüze birer menü attı, sana da bir avuç boya kalemi verdi. "Hemen gelip siparişlerinizi alacağım."

Annem bacaklarını sandalyeye yerleştirmeye çalıştı ki, destekler nedeniyle bu pek kolay olmayacaktı. Sense servis içine önüne koyulan kâğıdı çevirip boş yüzüne resim yapmaya başlamıştın bile.

Annem doğrulup yerine yerleşti. "Eve dönünce ne pişiriyoruz?

"Donut!" On altı adet halka çöreği bir seferde pişirebilen ve on altı gözlü uzaylı kafasına benzeyen yeni tavadan çok etkilenmiştin.

"Sen ne dersin, Amelia?"

Yüzümü masada birleştirdiğim kollarıma gömdüm. "Marihuanalı kek."

Garson elinde not defteriyle geldi ve sana sırıtarak, "Sadece şirin

bir şey değilsin, aynı zamanda iyi de bir ressamsın," dedi. O siparişi, ni almak için anneme döner dönmez boya kalemlerinden ikisini burun deliklerine sokup dilini çıkardın.

Sana ters ters bakan annem, "Kahve ve hindili sandviç alacağım," diye söylendi.

"Bir fincan kahvede yüzden fazla kimyasal vardır," dediğini duyan garson kadın neredeyse şaşkınlıkla sendeliyordu.

Dışarıya çok fazla çıkmadığımızdan tanımayan insanların sana nasıl tepki verdiğini unutmuştum. Sadece üç yaşında gösteriyordun, ama konuştuğun zaman insanlar onlu yaşlarında olduğun sanısına kapılıyor, bu da tanıyana dek senden ürkmelerine neden oluyordu.

Toparlanan garson, "Şuna bakın!" dedi. "Pek de dilli bir şey!"

Duymazdan gelerek, "Ben kızarmış tavukla Cola alayım, lütfen," dedin.

"Ben de öyle. Aynısından iki tane." Aslında menüdeki her şeyden yemek istiyordum. Garson duymamış gibiydi; karalamaya devam ettiğin ve altı yaş düzeyi için gayet normal olan desenlerine Renoir'ı stüdyosunda çalışırken izler gibi bakıyordu.

Tam sana bir şey daha söyleyecekti ki, fırsat bırakmadan anneme, "Hindi istediğinden emin misin?" dedim. "Ayaklanmış gelen gıda zehirlenmesi gibi o şey."

"Amelia!"

Annem öfkeden deliye dönmüştü, ama ben garson kadının seninle daha fazla flört etmeden uzaklaşmasını sağlamıştım. Arkasından, "Salağın teki," diye homurdandım.

"Kadıncağızın şeyden haberi yok ve..."

"Neden haberi yok?" Birden dikilmiştin yerinde. "Bir şeyim mi var?"

"Ben öyle demedim."

"Bir jürinin karşısına çıkmadan da demezsin herhalde," diye mırıldandım alçak sesle.

Annemin dudakları çizgi haline geldi. "Ve sen de bana yardımcı olmak yerine bu tavrınla..."

Beni içeceklerimizle gelen garson kurtardı. Bizim bardaklarımız belki zamanında şeffaf plastikten yapılmıştı, ama artık buzlucam gibiydi. Sense yine şanslıydın, çünkü Cola'n özel çocuk bardağında gelmişti. Annem kurulu gibi uzanıp bardağın üstünü söktü.

Sen bir yudum aldıktan sonra tekrar boya kalemini kaptın ve yaptığın resmin altına 'Ben, Amelia, Anne, Baba' yazdın.

"Aman Tanrım!" dedi garson. "Benim evde üç yaşında bir tane var ve tuvaletini bile yeni söylüyor. Senin kızınsa yazmayı öğrenmiş. Normal bardaktan içiyor." Anneme döndü. "Neyi nasıl yaptığını bilmiyorum, tatlım. Ama birazını öğrenmek isterdim."

"Ben üç yaşında değilim," dedin.

"Öyle mi?" Kadın bize göz kırptı. "Uç buçuk olmalısın öyleyse. Bebekler ayları böyle sayar..."

"Ben bebek değilim!"

"Willow." Annem uzanıp elini senin koluna koydu, ama sen silkindin ve o arada Cola bardağını devirdin.

Annem bir yandan kâğıt peçetelerle masayı kurularken bir yandan da garsondan özür diliyordu.

Kadın başını salladı. "İşte bu üç yaşında olduğunu gösterdi." Mutfakta bir zil çalınca uzaklaştı.

"Bu şekilde davranmaman gerek, Willow," dedi annem. "Birisine Ol'lı olduğunu bilmediği için kızamazsın."

"Neden kızamayayım? Sen Ol olduğumu önceden bilmediğin için birilerine kızıyorsun."

Annemin ağzı açık kalmıştı. Silkinip çantasıyla ceketini aldı ve kalktı. "Gidiyoruz buradan." Seni sandalyenden aldı ve son anda içecekleri hatırlayarak masaya bir on dolarlık attı.

Sonunda bir McDonald's'a gittik, ama bu bende doygunluk hissi yaratmak yerine masanın, döşemenin, her şeyin altına girme isteği doğurmuştu.

Bende de metaller var, ama bunlar bacaklarımı bükülmekten koruyan türden değil. Sıradan, bildik şeyler benimkiler; damak genişleticiden diş tellerine kadar her süreçte kafamın şeklini değiştirdiler. Hiç değilse o açıdan bir ortak noktamız var; takıldıkları andan başlayarak çıkartılmaları için gün saydım. O mutsuzluğu yaşamayanlar 'Çin şöyle tarif edeyim: Cadılar bayramında takılan beyaz vampir dişlerini düşünün ve onların üç yıl boyunca salyalar akıtmanıza diş elerinizin kesilmesine neden olarak hiç çıkmadan ağzınızda kaldığını ^ayal edin. İşte diş telleri öyle bir şeydir.

Ocak ayı sonuna doğru bir pazartesi günü yüzümde en büyüğünden ve en ıslağından bir sırıtma olmasının nedeni de o tellerdi.

Emma ile çetesinin arkamdaki karatahtaya 'FAHİŞE' yazıp yanına da beni gösteren bir ok koymalarını bile umursamadım. Senin bütün kakaolu kurabiyeleri yutmana, okuldan sonra eve geldiğimde uyduruk galetalara kalmama da aldırmadım. Hepsinden önemlisi, diş tellerimin o gün saat 16:30'da, otuz dört ay, iki hafta ve beş gün sonra çıkartılacak olmasıydı.

Annem bunu gayet olağan bir durum gibi karşılıyordu; ne kadar önemli olduğunu anlamadığı belliydi. Kontrol ettim ve o randevunun beş buçuk ay önce not düşüldüğü gibi ajandasında olduğunu gördüm. Saat dörde doğru fırına yeni bir cheesecake sürdüğünü görünce paniklemeye başladım. Kekleri arada sırada bıçak ucuyla kontrol ettiğine göre, beni şehre götürüp getirmek için evden nasıl uzak kalacaktı?

Evde zaten bir süredir gariplik vardı. Baba ile pek az görüşebiliyorduk. Aslında bu çok olağanüstü bir durum değildi, çünkü bana anlattığına göre polisler istedikleri zaman değil, kendilerine gerek ^duyulduğunda çalışırdı, yani iş saatleri belli olmayabilirdi. Ne var ki, evde olduğu zamanlarda da annemle aralarındaki hava cheesecake'ye batırılan bıçakla kesilecek kadar yoğunlaşıyordu.

Belki bu da benden kurtulma planlarının bir parçasıydı. Tam saatinde Baba çıkıp gelecek, beni diş hekimine götürecek, o arada annem de en sevdiğim tatlı olan cheesecake'yi fırından çıkardıktan sonra buzdolabının kapağına üstü kırmızı çarpıyla işaretlenerek yapıştırılmış tüm zararlı yiyecekleri pişirmeye koyulacaktı. Muazzam bir yemek yiyecektik ve ben kimsenin gözlerini üstünden alamadığı bir hilkat garibesine dönüşecektim.

Mutfak masasının başına çöküp ayakkabımın burnunu yerde gıcırdatmaya başladım.

Annem, "Amelia!" diyerek içini çekti.

Gıcırrrr!

"Amelia..."

Gıcırrrr! Gıcırrrr!

"Tanrı aşkına! Başımı ağrıtmaya mı çalışıyorsun?"

Saat 16:04 olmuştu. "Bir şey unutmadın mı?" diye sordum.

Ellerini kurulayarak bana döndü. "Bildiğim kadarıyla unutmadım..."

"Tamam, tamam! Baba ne zaman evde olacak?"

Bir süre yüzüme baktı ve "Tatlım..." dedi yumuşacık bir sesle^

Söze o tonda başladığı zaman sonrasında berbat bir şey olduğunu bilirdim. "Babanın nerede olduğunu bilmiyorum. O ve ben... Biz..."

"Randevum!" Gerisini getirmesine fırsat vermeden patlamıştım. "Beni dişçiye kim götürecek?"

Bir süre dili tutulmuş gibi kalakaldı. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Uç yıl bu sıkıntıyı çektikten sonra mı? Hiç sanmıyorum." Ayağa kalkıp işaret parmağımı duvardaki takvime dayadım. "Diş tellerim bugün çıkartılacak."

"Rob Reece'nin muayenehanesine gitmeyeceksin," dedi annem.

Pekâlâ. Atladığım bir ayrıntı: Bankton'un tek diş hekimi (dolayısıyla benim tedavimi yapan kişi) annemin dava ettiği kadının eşiydi. Yaşanan drama sayesinde Eylül'den o yana birkaç kontrolü atlatmıştım, ama bu sonuncuyu geçiştirmeye hiç niyetim yoktu.

"Sen Piper'in hayatını yıkıma uğratmak için bir Haçlı Seferi'ne çıktın diye kırk yaşıma kadar ağzımda bu şeylerle kalamam."

Annem elini beni susturmak ister gibi kaldırdı. "Kırk yaşına kadar falan değil, sadece ben başka bir ortodontisi bulana kadar. Tanrı aşkına, Amelia! Aklımdan çıkıvermiş işte. Son zamanlarda yeterince karmaşa yaşadım."

"Evet, anne!" diye bağırdım. "Sen ve bu gezegen üstündeki herkes karmaşa yaşıyor. Sana bir şey söyleyeyim mi? Her şey seninle, senin yapmak istediklerinle, insanların senin sefil hayatınla ilgili ne düşündüğüyle sınırlı değil..."

O an tokat suratıma indi.

Annem daha önce bana hiç vurmamıştı, iki yaşımdayken elinden kurtulup trafiğin içine daldığımda ya da daha sonra yemek masasının cilasını asetonla berbat ettiğimde tek bir fiske bile yememiştim. Yanağım alev alev yanıyordu, ama bu göğsümde hissettiğim yangınlc kıyaslanamazdı bile. Yüreğim paket lastiklerinden yapılma bir yumağa dönüşmüştü ve o şeyler teker teker kopuyordu.

Onun canının da benimki kadar yanmasını istediğimden, boğa 2|rnı asit gibi yakan sözcükleri yüzüne tükürdüm: "Benim de hiç doğ mamış olmamı istediğinden eminim!"

Döndüm ve oradan kaçım.

Rob'un ofisine ulaştığımda ter içindeydim ve yüzüm kıpkırmızıyd bayatım boyunca bir daha sekiz kilometrelik bir yolu koşup koşmo

yacağımı bilmiyordum, ama o gün bunu yapmıştım. Suçluluk duygu, su insana hayal edebileceğinden daha iyi bir yakıt sağlıyor. Pil reklamındaki tavşana dönüşmüştüm ve enerjim doktorun ofisine yaklaştıkça (ya da annemden uzaklaştıkça) azalacağına artıyordu sanki.

Soluk soluğa içeri dalıp bekleme odasındaki kabul bankosuna yaklaştım. Başımı kaldırınca sekreterin, Rob'un hemşiresinin ve orada bulunan herkesin gözlerini dikmiş bana baktığını gördüm.

"Amelia..." dedi sekreter. "Burada ne arıyorsun?"

"Bir randevum var."

"Hepimiz şey olduğunu düşünmüş..."

"Ne düşünmüştünüz?" diye kestim kadının sözünü. "Annem hödüklük ediyor diye benim de onun gibi olduğumu mu?"

Tam o sırada Rob elinden steril eldivenleri çıkartarak bekleme salonuna girdi. Emma ile ben küçükken o incecik lastik eldivenleri şişirip üstlerine komik yüzler çizerdi. "Diş tellerinin çıkartılması için geldin, değil mi Amelia?" dedi.

Kendimi birkaç aydan beri ağaçların her an uzanıp insanı kavrayacağı, kimsenin dilimi konuşmadığı bir ormanda dolaşıyormuş gibi hissettim. Ve Rob orada karşıma çıkmış, uzun zamandan beri duyduğum ilk normal, mantıklı cümleyi söylemişti. Ne istediğimi biliyordu. Bu onun için o kadar kolaysa neden başkaları anlamakta öylesine zorlanıyordu ki?

Gözleri her an kafatasından fırlayacakmış gibi irileşmiş olan sersem sekreterle hemşireyi geride bırakıp Rob'u muayene odasına doğru izledim. Gururla ilerlerken, *'Bunu da suratınıza çarptım işte!'* diye düşünüyordum.

Rob'un, *'Bunu tamamen bir iş konusu olarak görüp bir an önce bitirelim,'* türünden bir şeyler söylemesini bekliyordum. Ama öyle yapmak yerine her zamanki gibi dişçi koltuğuna oturmamı bekledi, omzuma kâğıt havluyu serdi ve "Nasıl gidiyor, Amelia?" diye sordu.

Tanrım! Babam Rob olsa olmaz mıydı? Ben Reece'lerin evinde, Emma da bizimkinde yaşasaydı ve ben ondan nefret etseydim...

"Neye kıyasla nasıl gidiyor?" diye mırıldandım. "Kıyamet Günü'ne mi?"

Rob'un yüzünde maske vardı şimdi, ama ben onun gerisinde hafifçe gülümsediğini hayal ettim. Rob'u her zaman sevmiş ve çocukluğumdan beri ona hiç 'Doktor Reece' diye hitap etmemiştim. Ufak tefek, yakışıklı sayılmayacak, okulda 'inek' dediğimiz tipleri andıran

biri, yani Baba'nın neredeyse tam tersiydi. Geceleri birbirimizde yatıyorken kaldığımızda Emma babamın bir film yıldızı yakışıklılığında olduğu söyler, ben de onu o şekilde düşünmesinin *iğ-ğğğ-renç* olduğu cevabını verirdim. Aldırmayıp kendi babası bir filmde başrol oynayacak olsa, afişteki ismin *İneklerin Dönüşü* olacağını anlatarak gülerdi. Bu belki doğruydu; Rob tip olarak öyle birini andırıyordu, ama bizi yetişkinlerin asla gitmek istemeyeceği filmlere götürür, sıkıldığımızda kalıp almakta kullandığı balmumuyla oynamamız, küçük ayıcıklar falan yapmamıza izin verirdi.

Rob aslında espri olmayan son sözlerim üzerine, "Ne kadar komik bir kız olduğunu neredeyse unutacaktım," dedi. "Şimdi ağzını aç bakalım. Hafif bir basınç hissedeceksin." Pense gibi bir alet aldı ve dişlerimi birbirine bağlayan braketlerin arasındaki telleri kesmeye başladı. "Acıtıyor mu?"

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım.

"Emma son zamanlarda senden pek fazla söz etmiyor."

Elleri alabildiğine açılmış ağzımın içinde olduğundan konuşamıyordum. Öyle olmasa, *'Ultra-kaltak rolünü aşırı benimsediğinden ve benden iliklerine kadar nefret ettiğinden olmalı,'* derdim.

"Oldukça rahatsız edici bir durumda kaldık," diye devam etti Rob. "Doğrusunu istersen, annenin bu kontrollere gelmene izin vereceğini hiç sanmıyordum."

'Vermedi zaten!'

"Ortodonti saf fiziktir aslında, biliyor musun? Eğri bir dişe teller ve diğer gergilerle tek başına ne kadar güç uygularsan uygula bir şey olmaz. Ama o güçleri farklı yönlere dağıtırsan işler değişir." Gözlerimin içine bakınca artık dişlerden söz etmediğini anladım. "Her etki bir tepkiyle karşılaşır."

Rob dişlerimdeki yapıştırıcı kalıntılarını temizlemeye koyuldu. Bileğine dokununca elektrikli fırçayı biraz geri çekti. "O benim hayatımı da mahvetti," dedim. Ağzımda biriken salya nedeniyle sesim boğulmakta olan bir insanınki gibi çıkmıştı.

Rob gözlerini kaçırdı. "Bir süre geceleri dişlik takmak zorundasın, yoksa eski hale doğru kaymalar olur. Röntgenlerini çekip köklere uygun bir şey hazırlayalım." Sonra gözlerini kısarak ağzıma baktı ve minik bir aynayla içeride bir yeri inceledi. "Burada diş minesi epey zedelenmiş."

Eh, bu gayet normaldi, çünkü günde üç kez kustuğum için bir sürü asit geçiyordu ağzımdan. Kusmalar arasında tıkınmaya devam

ettiğimden, yine de eskisi kadar tombuldum. Nefesimi tuttum; birilerinin ne yaptığımı anlayacağı an gelmiş miydi? Belki de uzun zamandır beklediğim buydu.

"Gazlı içecekleri çok mu fazla tüketiyorsun?" diye sordu Rob.

Bu bahane kendimi zayıf hissetmeme neden oldu. Çabucak başımı salladım.

"O kadar çok içme o şeyleri. Karayollarında trafik kazası olduğunda kan izlerini Cola ile temizlediklerini biliyor musun? O aşındırıcı etkinin bedeninin içinde de olmasını ister misin?"

Söyledikleri senin *Lüzumsuz Bilgiler Kitabı*'ndan durmadan aktardığın şeyleri hatırlatmıştı bana. Gözlerim yaşardı nedense.

Bunu farkeden Rob elini çekti. "Canını yaktım, değil mi? Orası biraz hassas."

'Evet, oralar *fazla hassas!'*

Dişlerimi temizlemeyi tadı kumu andıran bir macunla tamamlayıp ağzımı çalkalamamı istedi.

"Sonuç harika!" Bir ayna aldı eline. "Gülümse, Amelia."

Dilimi dişlerimin üstünde dolaştırdım ki, bu üç yıldır yapamadığım bir şeydi. Hepsi kocaman, başka birinin ağzına ait şeylermiş gibi geldi bana. Aynaya bakıp dudaklarımı gerdim, ama bu gülümsemeden çok bir kurdun diş göstermesine benzemişti. Aynadaki kızın çok düzgün dişleri vardı; tıpkı annemin mücevher kutusunda duran ve birkaçını çalıp sakladığım inciler gibi sıralanmışlardı. İncileri hiç takamayacaktım elbette, ama öylesine düzgün ve birbiriyle aynı şekilde sıralanmış olmaları içime güzel bir duygu veriyordu.

Gözlerimi biraz kısarak baktım aynaya. Oradaki kız güzel bile sayılabilirdi.

Öyleyse ben olamazdım o.

"Burada tedavisini tamamlamış gençlere verdiğim bir şey var." Rob üstüne adım yazılmış olan bir poşet uzattı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıp aldım ve koltuktan atladım.

"Amelia! Bekle! Dişliğini unuttun..."

Ama ben çoktan bekleme salonunu uçarcasına geçip kapıya varmıştım. Aşağıya yönelmek yerine üst kata koştum, çünkü peşimden gelen olursa (ki beni o kadar önemseyeceklerini sanmıyordum) oraya değil, alt kata gideceklerdi. Kat sahanlığındaki tuvaleti buldum ve içeriye dalıp kapıyı kilitledim.

Kapağını kapattıktan sonra klozete oturdum ve poşeti açtım. İçinde **jel** türü şekerlemeler, karamelli çikolatalar, yani üç yıldır tad **nuttuğum** her şeyden birer tane vardı. Bir de önünde TEKRAR KA**YDİRMAK** İSTEMİYORSAN DESTEKTEN YARARLAN yazan tişört **koyulmuştu.**

Klozetin önüne çömeldim, kapağını açtım ve saçlarımı yüzümden **çekip** işaret parmağımı boğazıma daldırdım. **O** parmağımdaki tırnağın hemen üstünde Rob'un az önce incelediği dişlerin gerisindeki **teller** nedeniyle oluşan küçük bir yara vardı.

Kustum. Midem boşalınca dişlerimi yine eskisi gibi kirli hissetmiş**tim ve** bu bana iyi gelmişti. Ağzımı çalkalayıp aynada kendime bak**tım.** Yüzüm kızarmış, gözlerim parlamıştı.

Hayatı paramparça olup dağılan birine benzemiyordum. Bir şeyleri doğru yaptığı hissine kavuşmak için kendini kusmaya zorlayan bir **kız gibi** görünmüyordum. Annesinin nefret ettiği, babasının görmez**den** geldiği bir kız değildi oradan bana bakan.

Doğrusunu söylemek gerekirse, zaten ben de kim olduğumu ar**tık** bilmiyordum.

Piper

Dört ayda yeniden doğmuştum. Bir zamanlar uterus açılımının doğum için yeterli olup olmadığını kâğıt cetvelle ölçerken, şimdi pencereleri çelik metreyle ölçüyordum. Bir zamanlar fetüsün kalp atışını dinlemek için .Doppler steteskopu kullanırken, şimdi sıvalı duvarların gerisindeki zayıf yerleri bulmak için mıknatıslı arayıcı kullanıyordum. Bir zamanlar aradığım şeyleri görmek için ekran taramaları yaparken, şimdi görmek istediklerimi çizimle ekrana döküyordum.

Önce banyoyu yeniden yaptım, sonra yemek odasını. Üst kattaki halıları kaldırıp zemini parke kapladım. O hafta da mutfakta tekstürlü boya yapmayı planlıyordum. Ne var ki, bir mekân yenilenmesi bitince listeye en sondan tekrar dahil oluyordu. Çılgınlığımın da kendine göre bir metodu vardı. Bunun nedeni kısmen bir konuda verimli olduğumu tekrar hissetme (ya da daha önce yapmayı bilmediğim için berbat etme olasılığım bulunmayan şeyleri yapma) ihtiyacıysa, kısmen de çevremi biraz olsun değerek kendimi huzurlu bulabileceğim bir mekân parçası oluşturabilme çabasıydı.

Aubuchon Yapı Market sığınağım haline gelmişti. Tanıdığım kimse oradan alışveriş yapmazdı,- markette ya da eczanede eski hastalarımdan birine rastlama olasılığım oldukça yüksekken, Aubchon'un reyonlarının arasında tamamen yabancı biri olarak dolaşabiliyordum. Oraya haftada üç ya da dört kez gidiyor, lazerli ölçüm aygıtlarına, matkap uçlarına, asker gibi sıralanmış 5X10 kerestelere, PVC borulara ve onların daha narin kuzenleri olan bakır borulara bakıyordum. Elimde boya kataloguyla yere oturuyor, renklerin isimlerini fısıldıyordum: Yavruağzı, çingenepembesi, Riviera mavisi, tüf grisi... Kataloglardaki numune sayfalarının her biri daima gitmek istediği*[11] tatil yerlerinin fotografían gibiydi.

Newburyport Mavisi, Benjamín Moore'nin Tarihi Renkler Koleksiy[0]' nu'nun en sevdiğim rengiydi. Koyu, griye çalan, okyanusun yağmur yağarken büründüğü tonda bir maviydi.

Okyanus.

Bir yaz Charlotte ile ailecek gitmek üzere Plum Adası nda ev kiralam'5' tık. Sen yeni yeni yürümeye başlamıştın. Harika bir tatil olacağı düşünü müştü; plajdaki kum düştüğün zaman bir yerini kırmanı engelleyecek kad^r

yumuşaktı, Emma ile Amelia kıyıya vuran uzun yosunlan saçlarına takıp denizkızı rolüne bürünebilirdi ve orası Sean ile Rob'un işe gidiş gelişlerini zorlamayacak kadar yakındı. Öngöremediğimiz tek bir sorun vardı: Su o kadar soğuktu ki, ayak bileklerine kadar girdiğin zaman bile iliklerini donduruyordu. Siz çocuklar deniz çekilince oluşan ve suyu güneşle ısınan sığ gölcüklerde bütün gün oynayabiliyordunuz, ama Charlotte ile ben bunun için fazla büyüktük.

O nedenle de, bir Pazar günü babalannız sizi *Çılgın Martha'nın Yerim* kahvaltıya götürdüğünde, hipotermi tehlikesini göze alarak sörf tahtaları üstünde denize açılmaya karar verdik. İçine su geçirmeyen dalgıç kıyafetlerimizi giyerken Charlotte kalçalannın sığmadığından şikâyet ediyor, ben de geçirmezlik için kıyafetin dar olması gerektiğini söylüyordum.

Sörf tahtalarını kıyıya taşıdık ve ben ayağımı suya soktum. "Kesinlikle olmaz!" diye bağırarak geri çekildim.

Charlotte yüzünü ekşitti. "Ayacığın mı üşüdü, bebeğim!"

Tam homurdanarak bir yanıt verecektim ki, suya girdiğini dehşetle **gördüm.** Birkaç adım gittikten sonra sörf tahtasının üstüne uzandı ve ellerini **kürek** gibi kullanarak ilerlemeye koyuldu.

Az sonra duralayıp bana dönünce, "Nasılmış!" diye seslendim.

"Epidural gibi," dedi. "Belden aşağısını hissetmiyorum." Tam o sırada okyanus kalın bir kas gibi kabardı, çığlık atan Charlotte ile sörf tahtasını havalandırarak ayaklanmın dibine kadar taşıdı.

Yüzündeki saçları çeken Charlotte, "Ödlek," dedi, ben de derin bir soluk alıp öyle olmadığımı kanıtlamak için suda yürümeye başladım.

Buz gibiydi. Sörf tahtasının üstüne uzanıp ellerimle ilerlemeye başladım ve bana yetişen Charlotte'ye, "Öleceğiz!" dedim. "Dün Emma'nın kıyıya vurmuş eski tenis ayakkabısını bulduğu gibi birileri de bizim cesetlerimizi..."

"Qeliyor!"

Başımı çevirince dev bir dalganın ileride kabardığını gördüm.

Charlotte, "Oraya doğru!" diye bağırdı ve ben de dediğini yaptım.

Ama yavaş kalınca dalganın kınldığı anı yakalayamadım. Tonlarca su birden üstüme binip beni dibe itti, o arada sörf tahtası da iki kez başıma **Çarptı.** Suyun dibindeki **kumun** yüzüme sürtündüğünü hissence **tutunup** toparlanacak bir şey aradım, ama avuçlarımda dipten kazıdığım birkaç çakıl ve deniz kabuğundan başka şey yoktu. Ne kadar süre öyle bocaladığımı bilmiyorum. Tam paniklemenin eşiğine gelmişken bir elin beni dalış giysisinin sırtından kavradığını hissettim. Sonra hızla çekildim ve başım **suyun üstüne çıktı.**

Bütün gücünü beni çekmek için kullanan Charlotte, "Ayağa kalk!" dedi.

Dediğini yapmazsam dalganın geri çekilirken beni de sürükleyeceğini anlayınca telaşla yere bastım. Bir litre falan tuzlu su yutmuş olmalıydım, gözlerim yanıyordu ve hem avuçlarımda, hem de yanağımda kan vardı. "Tanrım!" diye inledim.

Charlotte sırtıma vurdu. "Soluk al."

"Bu... O kadar kolay değil..."

Birkaç adım daha atıp tehlikeyi geçiştirince ellerime baktım. Okyanustan fena dayak yemiştim. "Teşekkürler... Hayatımı kurtardın."

"Boş versene! Kiranın sana düşen yarısını da kendim ödemek istemedim, o kadar."

Çülmeye başladım. Charlotte'nin yardımıyla kumsala çıkınca elimi sızlayan yanağımdan geçirip kana baktım. "Bizimkilere ne diyeceğiz!"

"Kelly Slater'in bizi dünya şampiyonası finallerine soktuğunu söyleriz."

"Bu yanağımın neden kanadığını açıklar mı sence!"

"Kelly popomun bu dalış giysisi içindeki duruşundan etkilenip bana asıldı ve sen de onu tepelemek zorunda kaldın."

Charlotte'nin koluna girdim ve kızların önceki gün oynadığı gölcüğü geride bırakarak eve uzanan sırtı tırmanmaya koyulduk. Suların nereye kadar uzanacağını merak eden kızların bir çubukla kuma yazdığı harflerin yanından geçtik: ***Amelia ve Emma. D-S-K-E-İ-D.*** Daima ve sonsuza kadar en iyi dostlar.

Aubuchon Yapı Market'in zemininde önüme boya katalogu açılmış halde silkindiğimde şaşkınlıkla hatırladım ki, Nevvburyport'a o zamandan beri hiç gitmemiştim. Charlotte ile bu konuyu konuşmuştuk, ama yazın senin bir yerlerinin bir şekilde alçıya alınmış olup olmayacağını önceden kestiremediği için masrafa girme riskini göze alamamıştı. Bize yalnız gitmemizi önermişti.

Ama ben onsuz gitmeyeceğimi biliyordum.

Kalkıp raftan bir kiloluk kutu baz boya aldım ve renk karıştırma istasyonuna gidip, "Nevvburyport Mavisi, lütfen," dedim. Aklıma boyanacak bir yer gelmiyordu, ama o şeyi gerektiğinde kullanmak üzere bodruma koyabilirdim.

Yapı marketten eve döndüğümde hava kararmaya başlamıştı ve Rob 'tabaklan sudan geçirip bulaşık makinesine koyuyordu. Mutfağa girdiğimde

dönüp bana bakmamasından kızgın olduğunu anladım. "Beni uğraştırma ve söyle," dedim.

Makinenin kapağını çarparak kapatıp bana döndü. "Hangi cehennem-deydin!"

İrkildim. "Ben... Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Yapı marketteydim."

"Yine mi! Oradan alacağın başka ne kaldı ki!"

Masanın yanındaki sandalyelerden birine çöktüm. "Bilmiyorum, Rob. Şu sıralar kendimi iyi hissetmemi sağlayan tek yer orası."

"Bana kendimi neyin iyi hissettireceğini biliyor musun: Bir eş."

"Ağır ol biraz. Özerime böyle haksızlık yaparak geleceğini hiç..."

"Bugün bir şey unutmadın mı!"

Kaşlanmı çatarak baktım ona. "Bildiğim kadarıyla unutmadım."

"Emma bütün gün evde seni bekledi. Patene götürmen için."

Gözlerimi yumdum. ***Paten.*** Mevsim başlamıştı ve onu özel derse yazdırmam gerekiyordu. Paten grubunun son eğitmeni buna artık hazır olduğunu söylemişti. Erken başvuruda bulunanlar istediği hocayı seçebiliyordu ve bu onun son şansı olabilirdi. "Ben bir şekilde telafi eder ve..."

"Gerek yok! Üzüntüden ve telaştan deliye dönmüş halde aradı ve ben de randevuları iptal edip onu oraya zamanında yetiştirdim." Karşıma oturup başını hafifçe bir omzuna eğdi. "Bütün gün ne yaptın, Piper!"

Ona garajdan mutfağa geçilen holdeki yeni zemin seramiklerini, çalışma odasındaki sehpanın cilasını göstermek istedim, ama bunu yapmak yerine bakışlarımı masanın üstünde birleştirdiğim ellerime diktim. "Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Gerçekten bilmiyorum."

"Hayatını geri alman gerek. Bunu yapmazsan o en başında kazanmış olacak."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun..."

"Bilmiyor muyum! Ben de bir doktor değil miyim! Benim de tıbbi hata sigortam yok mu!"

"Demek istediğim bu değil..."

"Bugün Amelia'yı gördüm."

Başımı kaldırıp hayretle onun yüzüne baktım. "Amelia mı!"

"Diş tellerini çıkarttırmak için bana geldi."

"Charlotte'nin öyle bir şey yapmasına izin vermesine imkân yok!"

"Herhangi bir dozdaki öfke değil, cehennem ateşi bile ergenliğe gjren bir çocuğun diş tellerinin çıkartılmasını ertelemeye yetmez," dedi Rob "Charlotte'nin onun nerede olduğunu bilmediğinden yüzde yüz eminim."

İçimden bir öfke dalgası kabardı. "İnsanların bizi dava eden kadının kızını neden tedavi ettiğini merak etmeyeceğini mi düşünüyorsun!"

"Biz değil," diye düzeltti Rob. "Sen. Seni dava ediyor."

Arkama yaslandım. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Ben de Amelia'yı muayenehanemden kovmamı beklediğine inanan yorum."

"Sana bir şey diyeyim mi, Rob! İnanman gerekirdi. Benim eşimsin sen."

Rob ayağa kalktı. "Ve o da bir hastam. Ve bu da benim işim. Ve ben işimi senin tam tersine önemsiyorum."

Yürüyüp mutfaktan çıkınca şakaklarımı ovdum. Kendimi havada kalmış bir uçak gibi hissediyordum,- havaalanı görüş mesafemdeydi, ben durmadan havada daireler çiziyor, ama inecek bir yer bulamıyordum. O anda Charlotte'ye kamımın tam ortasına çökmüş kaskatı ve buz gibi soğuk bir •kaya parçası gibi olması nedeniyle bir kez daha içerledim. Rob haklıydı Benim olup çıktığım her şey konusunda haklıydı,- Charlotte'nin bana yaptıkları yüzünden kaldırılıp bir rafa koyulmuş ve bunun sonuçlarına direnmemiş tim.

Ve o anda Charlotte ile hâlâ ortak bir şeyi paylaştığımızı fark ettim: O da kendisine yaptığım şeyden ötürü aynı durumda olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Ertesi sabah değişmeye kararlı şekilde uyandım. Saati kurdum. Uyuyakalıp okul servisine hazırlanmasını geçiştirmek yerime zamanında kalkarak Emma'ya tost yaptım. Biraz bezgin görünen Roba iyi bir gün diledim. Evi yenilemeye değil, temizlemeye giriştim. Elli kilometre uzakta bulunan, ama kimsenin beni tanımadığı bir yerleşime giderek mutfak alışverişi yaptım- Sonra da okul çıkışında Emma'yı aldım.

"Beni paten sahasına ***sen*** mi götüreceksin!" diye sordu.

"Bu bir sorun yaratır mı!"

Anlık bir duraksamadan sonra, "Sanırım yaratmaz," dedi. Sonra da *öğ*retmeninin matematikten bir son dakika sınavı yapmasının ne kadar adalet' siz olduğuna dair uzun bir söylev vermeye daldı.

O şeyi özlemiştim. Emma'yı özlemiştim. Arabaya binince uzanıp saçlarını okşadım.

"Bu nereden icap etti!"

"Seni seviyorum. Hepsi bu."

Emma bir kaşını kaldırdı. "Şimdi de gereksiz duygu laflan. Bana kanser falan olduğunu söylemeyeceksin, değil mi!"

"Hayır. Sadece son zamanlarda yeterince şey olmadığım için... Yani... Sninle istediğim kadar ilgilenemedim. Bundan ötürü beni bağışla."

Yola koyulduk ve bir kırmızı ışığa gelip durduk. Emma bana döndü. »Charlötte orospunun teki." Onun o lisanı kullandığını ilk kez duyuyordum ve şaşkınlıktan yanıt vermekte gecikince devam etti: "YVillovv'un senin hatan olmadığını herkes biliyor."

"Herkes mi!"

"Şey... Ben biliyorum mesela."

Bunun yeterli olduğunu düşündüm.

Birkaç dakika sonra paten sahasına ulaşmıştık. Yanakları kızarmış oğlan çocukları sırtlarına buz hokeyi çantalarını vurmuş halde ön kapıdan fırladı. Fişek gibi kayan hokey oyuncularıyla narin salınımlar yapan kız buz patencileri arasındaki ikili karşıtlığın tuhaf olduğunu bir kez daha düşündüm. Kapıya yaklaştık ve içeri girdiğim anda aklımdan tamamen çıkmış (hayır, gerilere ittiğim) bir şeyi hatırladım: Amelia da orada olacaktı.

Ve oradaydı. Kapkara bluzu, yırtık kot pantolonu, parmaksız eldivenleri ve mavi saçlarıyla son gördüğümden çok farklıydı. Charlötte ile yüksek sesle tartışıyordu:

"Kimin ne dediği önemli değil! Sana artık paten yapmak istemediğimi söyledim."

Emma kolumu sımsıkı kavradı ve "Git," diye mırıldandı.

Bunun için artık çok geçti. Küçük bir kentte yaşıyorduk ve bizimki büyük bir hikâyeydi. Salonu dolduran tüm kızlar ve anneleri merakla olacakları beklemeye koyulmuştu.

O arada Amelia'nın çantasını bıraktığı bankın ucunda oturan sen de beni fark ettin. Bir kolun alçıdaydı. Bu kez nasıl kırmıştın onu? Dört ay önce olsa bütün ayrıntıları bilirdim.

Charlotte'nin tersine, kirli çamaşırları herkesin tanık olacağı şekilde aklamaya hiç niyetim yoktu. Derin bir soluk alıp Emma'yı soyunma odalarına doğru çekiştirdim. Saçlarımı geri iterken, "Şu özel dersin ne kadar sürecek!" diye sordum. "Bir saat falan mı!"

"Anne..."

"Ben de o arada öylece oturup izlemek yerine kuru temizlemecideki giyecekleri alırım ve..."

"Anne!" Küçükken yaptığı gibi elimi tuttu. "Tüm bunları başlatan sen değildin."

Konuşursam sesimin istediğim gibi çıkacağından emin değildim,- başı. mı sallamakla yetindim. En iyi arkadaşımdan beklemek hakkım olan tek bir şey vardı: Dürüstlük. Son altı yıl boyunca seni doğurma sürecinde korkunç bir yanlış yaptığımı, hayatının o nedenle trajediye dönüştüğünü düşünüyor idiyse neden bunu açığa vurmamıştı! Neden karşıma dikilip, *'Böyle bir hatayı nasıl yaptın/* diye bana doğrudan sormamıştı! Belki bilinçaltımda suskunluğun sorgulamaları beslemek yerine kabullenmişliği ifade ettiğine yönelik teselli edici bir düşünce vardı. Belki de yakın dostların birbirine bir şeyler borçlanabileceğine dair aptalca bir sanıya kapılmıştım. Öyleydi. Herkes gibi mutlaka benim de sığınacağım bir gerekçe vardı.

Emma patenlerini bağlamayı tamamlayıp kendini buza attı. Bir an bekledim, sonra soyunma odasının kapısını itip paten sahasını sınırlayan pleksiglas levhanın gerisinde durdum. Bir uçta bisiklet kaskları, kar pantolonları giymiş yeni başlayanlar vardı ve bacakları ters V yapacak şekilde açılmış halde kayıyorlardı. Önce biri düştü, onu domino taşları gibi diğerleri izledi. Yakın zamanda Emma da onlar gibiydi, ama şimdi bir köşede sit-spin yaparken hocası etrafında kayarak dönüyor, duruşu ve hareketleriyle ilgili uyarılar yapıyordu.

Amelia'yı (dolayısıyla Charlotte'yi) etrafta görememiştim.

Binadan çıkıp arabama bindiğimde nabzım neredeyse normale dönmüştü. Kontağı çevirip arabayı çalıştırdım ve yanımdaki cam tıklatılınca korkuyla yerimde sıçradım.

Charlotte ağzına ve burnuna eşarp bağlanmış, gözleri rüzgârın savurduğu taneciklerle yaşarmış halde orada dikiliyordu. Bir an duraksadım, ardından camı indirdim.

O da benim kendimi hissettiğim kadar berbat görünüyordu. "Sana söylemem gereken bir şey vardı," dedi. "O şeyi asla kendimi düşünerek yapmadım."

Konuşmama çabası can yakıcı düzeydeydi,- dişlerimi birbirine kenetledim.

"Önüme Willow'a hayatı boyunca gereksineceği her şeyi karşılama fırsatı koyuldu. Benden nefret ettiğin için seni suçlayamam. Ama beni yargılayamazsın, Piper. Çünkü eğer Willow senin çocuğun olsa... Aynı şeyi yapardın. Bunu biliyorum."

Sözcüklerin aramızda, camın kenarında asılı halde kalmasına izin verdim. Buz gibi bir sesle, "Beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun, Charlotte, dedim ve arabayı hareket ettirip arkama bakmadan otoparktan çıktım.

On dakika sonra bir tedavi seansının tam ortasında olan Rob'un muayenehanesine fırtına gibi dalıyordum.

"Piper!"

Rob küçük bir kız olan hastasına ve onun annesine baktı. Onlar da benim darmadağın olmuş saçlarıma, akan burnuma ve yaşlarla ıslanmış yüzüme bakıyordu.

"Bir hastam var, Piper."

Anne hemen atılarak, "Sizi biraz yalnız bıraksak sanırım iyi olacak," dedi.

"Bayan Spifield..."

"Qerçekten en doğrusu bu." Kadın kalkıp ailesini toparladı. "Biraz dışarıda bekleriz."

Onlar dışarıya çıkıp kapıyı arkalarından kapatır kapatmaz Rob, "Mutlu musun şimdi!" diye patladı. "Olasılıkla bana bir hastaya mal oldu yarattığın bu sahne."

"Bunun yerine, ***'Ne oldu, Piper,'*** ya da ***'Sana yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle!*** falan diyebilirdin."

"Sempati kartının masaya çok fazla açılmaktan aşınmasından ötürü üzgünüm. Tanrım! Burada işimi yapmaya çalışıyorum!"

"Paten sahasında Charlotte ile karşılaştım."

Rob gözlerini kırpıştırarak baktı yüzüme. "Ne var bunda!"

"Dalga mı geçiyorsun benimle!"

"Aynı kentte yaşıyorsunuz. Küçük bir kentte. Yollarınızın daha önce kesişmemiş olması mucize. Ne yaptı! Kılıcını çekip üstüne mi atladı! Yoksa seni dışarıda kozlarınızı paylaşmaya mı davet etti! Büyü biraz, Piper."

Kendimi tutulduğu yerden arenaya salınmış bir boğa gibi hissediyordum. Özgürlük ve rahatlama... Ama sonra birileri gelip beni mızraklıyordu. Gidiyorum," dedim yumuşak bir sesle. "Emma'yı alacağım ve senin de biz eve gelene kadar bana olan karşı olan tavrını düşüneceğini umuyorum."

"Sana karşı olan tavrım mı! Destek olmaktan başka şey yapmadım ki sana. Mesleğini bırakıp bir tür tamirciye dönüştüğünde tek kelime etmedim, İki bin dolarlık ahşap faturası mı geldi! Önemli değil. Aubuchon Yapı Market'ten boru almaya daldığın için Emma'nın koro konserini mi unuttun! Affedildi. Kendi Evini Kendin Yap Kraliçesi'ne dönüşmenin ironik tarafını görmüyor musun, Piper! Bunu yapmanın nedeni bizim yardımımızı kabul etrnemen. Bir kendine acıma haline gömülüp orada tek başına debelenmek istiyorsun."

"Kendine acıma değil." Yanaklarım alev alev yanmaya başlamıştı Spifield'ler sesimizi bekleme salonundan duyabilir miydi! Ya da sekreter vç hemşire...

"Benden ne istediğini biliyorum. Ama bunu daha fazla sürdürebileceğimden emin değilim." Rob pencereye yaklaşıp dışarıdaki otoparka bakmaya başladı. "Steven'i çok düşünüyorum bu ara," diye mırıldandı.

Rob on iki yaşındayken ağabeyi intihar etmişti. Onun gardırobun askı borusuna bağlanmış ipin ucundaki cansız bedeninin bulan Rob idi. Bunlan evlenmeden önce de biliyordum. Sonrasında Rob'u çocuk yapmaya ikna etmek biraz zaman almıştı, çünkü kardeşinin zihinsel rahatsızlığının genlerinde olduğunu düşünüyordu. Bilmediğim şeyse, benden kaynaklanan sorunlarla geçen birkaç ayın Rob'u çocukluğuna sürükleyecek kadar etkilemiş olduğuydu.

"O zamanlar kimse bipolar düzensizlik, manik-depresif sözcüklerini, o şeyle nasıl baş edileceğini bilmiyordu. Annemle babam on yedi yıl boyunca cehennem azabı yaşadı. Tüm çocukluğum Steven'in kendini nasıl hissettiğini, iyi gününde mi yoksa kötü gününde mi olduğunu izleyerek geçti. Ve kendini tamamıyla kapatmış bir insana nasıl bakılacağını o zaman öğrendim."

Yüreğime bir suçluluk oku saplanmıştı. Charlotte beni incitmiş, ben de karşılığında Rob'un canını yakmıştım. Belki de sevdiğimiz insanlara yaptığımız hep buydu: Karanlığın içine doğru ateş aç ve korumaya çalıştığımız insanları vurduğunu iş işten geçtikten sonra anla.

"Mahkeme celbi geldiğinden beri bunu düşünüyorum," dedi Rob. "O durum ebeveynlerime önceden söylenmiş olsa ne olurdu! Steven doğmadan önce birileri onlara oğullarının on sekizinci yaş gününden önce kendini öldüreceğini anlatsa ne yaparlardı!"

Kaskatı kesildiğimi hissettim.

"Onu karşılarında görmek için geçen on yedi yıla katlanmayı seçerler miydi! Krizler arasındaki tek tük iyi zamanlar her şeye değer miydi? Yoksa kendilerini -ve elbette beni- o çılgınca duygusal iniş-çıkışlardan sakınırlar mıydı!"

Rob'un kardeşini akşam yemeğine çağırmak için odasını çıkışını ve onu dolapta asılı halde buluşunu canlandırdım gözlerimde. Kayınvalidemi tanıdığım onca yıl boyunca dudaklanndaki gülümsemenin tek bir kez bile gözlerine ulaştığını görmemiştim. Nedeni bu muydu!

"Adil bir kıyaslama olmadı bu," dedim.

"Neden olmasın!"

"Bipolar hastalık ana rahminde teşhis edilemez. Atladığın önemli bir nokta var."

Rob'un gözleri benimkilere kenetlendi. "Öyle mi?"

Marin

Şubat2008

"Kendiniz gibi davranın," dedim onlara. "Kamera burada olduğu için özel bir şey yapmanızı beklemiyoruz sizden. Burada yokmuşuz gibi hareket edin."

Bayan Watkins'in anaokulu sınıfını oluşturan, hepsi bana dönmüş yirmi iki adet ay parçası yüze tedirgin bir gülümsemeyle baktım. "Sorusu olan var mı?"

Küçük bir oğlan elini kaldırdı. "Simon Cowell'i tanıyor musunuz?"

"Hayır. O televizyon şovlarında yargıçlık yapıyor, ben gerçek mahkemelere çıkıyorum."

"Willow bir sinema yıldızı mı?"

Jüriye sunacağım ***Willow'un Hayatından Bir Gün*** başlıklı kısa filmi çekmesi için tuttuğum kameramanın yanında duran Charlotte'ye göz attım. "Değil. O sadece sizin arkadaşınız."

"Ben! Ben! Ben!" Kaderinde lise takımının amigo kızı olarak yetiştirilmek olduğu anlaşılan klasik güzellikteki bir kız ben parmağımla kendisini işaret edene kadar kolunu piston gibi indirip kaldırdı. "Bugün Willow'un arkadaşıymış gibi yaparsam ***Entertainment Tonight*** programına çıkar mıyım?"

Öğretmen bir adım öne çıktı. "Hayır, Sapphire. Burada kimsenin 'arkadaşıymış gibi' yapman gerekmiyor. Zaten hepimiz arkadaşız, değil mi?"

Sınıf bir ağızdan, "Evet, Bayan Watkins!" dedi.

Sapphire mi? Kızın adı gerçekten ***Safir*** miydi? Anaokuluna girdiğimde duvarda asılı öğrenci listesine göz atmış ve Clint, Frisco, Amber gibi 'simler görmüştüm. Artık kimse çocuklarına Tommy ya da Elizabeth gibi 'simler koymuyor muydu? Öz annemin benim için isim seçip seçmediğini bir kez daha düşündüm. Eğer bana Abigail ya da Sarah gibi bir isim koyduysa, aramızda manevi ebeveynlerim gelip hayatımı yeniden başlattığında taze toprak gibi altüst edilmiş bir giz vardı.

Sen o gün tekerlekli sandalye kullanıyordun ve bu yardımcınla uygu. lama masasına gittiğinde ya da Cuisenaire hesap çubuklarını kullanmak istediğinde diğer çocukların yolundan çekilmesini gerektiriyordu.

"Bu çok garip," diye mırıldandı Charlotte. "Okulda neler yaptığını hiç izlememiştim. Özel bir törene seyirci olarak kabul edildiğim hissine kapılı yorum."

Çekim ekibiyle tüm bir günü seninle geçirmeleri için anlaşmıştım. Her ne kadar duruşmalarda tanıklık yaparak kendini gayet ifade edebilecek kadar ileri konuşma yeteneğine sahipsen de, seni kürsüye çıkarmak insanca bir tavır olmayacaktı. Annen durumunu bilse hamileliği sona erdirmek isteyeceğini yüksek sesle ifade ederken mahkeme salonunda olmanı içime yedirememiştim.

Sizin eve sabah saat 06.00'da gelmiş, Amelia ile senin uyanışınızı görüntülemek için doğruca odanıza çıkmıştık.

Amelia gözlerini açıp karşısında çalışan kamerayı görünce, "Ah, Tanrım!" diye inlemişti. "Rezalete bak be! Tüm dünya beni bu darmadağınık saçlarla görecek!"

O yataktan fırlayıp banyoya koşmuştu, ama senin işin çok daha uzun sürecekti. Kalkışın, yataktan yürütece, oradan banyoya, sonra giyinmek için tekrar yatak odasına gidişin uzun ve dikkatli hareketler gerektiriyordu. Yeni iyileşen bir kırığın verdiği sızılarla uyuman nedeniyle sabahlan senin için çok sıkıntılıydı, o nedenle de Charlotte biz gelmeden yarım saat kadar önce ağrı kesici almanı, sonra biraz daha uyuklamanı sağlamıştı.

Banyo faslından sonra sıra giyinmeye gelince Charlotte sana önden fermuarlı bir sweatshirt giydirdi. Son alçın henüz bir hafta önce çıkartıldığından kolun hâlâ kolay hareket etmiyordu ve başının üstüne kaldırman acı veriyordu.

Giyinince Charlotte, "Kolunun haricinde acıyan bir yerin var mı?" diye sordu.

Gözlerini kısarak zihinsel bir sayım yaptın ve "Kalçam," dedin.

"Dünden çok mu acıyor?"

"Aynı."

"Yürümek ister misin?"

Başını iki yana salladın. "Yürüteç kolumu ağrıtıyor."

"Öyleyse sandalyeni getireyim..."

"Hayır! Tekerlekli sandalye istemiyorum."

"Başka seçenek yok, Willow. Bütün gün seni kucağımda dolaştıramam ki."

"Ama sandalyeden nefret ediyorum..."

"Öyleyse biraz daha sıkı çalışıp bir an önce o şeyden kurtul, tamam oü?

Charlotte dönüp kameraya senin bir kez daha sıkıntılı bir durumda aldığını açıkladı. Hem kolundaki kırık iyileşme aşamasındaydı, hem de kalçandaki. Kalça kırığının iyileştirmesini hızlandırmak için ayağa kalkman gerekiyordu, ama bu da yürüteçte vücut ağırlığını koluna vermen gerektiği anlamına geliyordu. Yani o şeyi uzun süre yapamıyordun ve hareket edebilmen için geriye tekerlekli sandalye kalıyordu.

Sandalyeyle ilgili sorunsa bambaşkaydı. O şeyi iki yaşından beri kullanıyordun ve altı yaşında içine sığman oldukça güçtü; tüm gün içinde oturunca kas sancılarından yakınıyordun. Ve sigorta sandalyeni sen yedi yaşına gelene kadar yenilemeyecekti.

Senin özel gereksinmelerin nedeniyle iyice telaşa boğulmuş bir sabah aktivitesi bekliyordum oraya gelirken, ama Charlotte gayet metodik davranıyordu. Amelia kayıp ev ödevini arayarak etrafta koştururken annen senin saçlarını taradı, iki örgü halinde topladı, kahvaltı için peynirli yumurtayla kızarmış ekmek hazırladı. Sonra yürüteci, on beş kiloluk tekerlekli sandalyeyi, ayarlanabilir masanı ve fizik tedavide kullanılacak bacak desteklerini arabaya taşıdıktan sonra seni de alıp koltuğuna yerleştirdi. Sarsıntılar kılcal kırıklara neden olabileceği için otobüse binemiyordun. O yüzden seni okula Charlotte götürüyor, yolda durup Amelia'yı bırakıyordu.

Sizi minibüsümle izlemeye koyulduk Arabada yalnız kalınca kameraman, "O kadar büyütülecek bir şey mi bu?" dedi. "Kız yaşına göre biraz ufak ve engelli."

"Ve firene biraz sert basarsan birkaç kemiği birden kırılabilir." Ama bir yanım kameramana hak vermiyor değildi. Charlotte'yi senin ayakkabılarını bağlarken, arabaya yerleştirip emniyet kemerlerini takarken izleyen bir jüri hayatının azıcık fazla gelişmiş bir bebeğinkinden zor olmadığına karar verirdi. Daha dramatik bir şeylere (belki bir düşmeye, hatta daha iyisi basit bir kırığa) ihtiyacımız vardı.

Bu aklımdan geçtiği anda dehşete düştüm. Altı yaşında bir çocuğun incinmesini istemek için ne tür bir insan olmam gerekirdi?

Okula varınca Charlotte eşyaları arabadan indirip içeriye taşıdı ve sınıfın bir köşesine düzen içinde yerleştirdi. Sonra senin yardımcın, sınıf °ğretmeni ve onun arasında kısa bir bilgi alışverişi yapıldı, o gün nerelerinin seni rahatsız ettiği anlatıldı. O arada diğer bütün çocuklar etrafında koşuşturarak ceketlerini asıp, botlarını çıkartırken sen daracık sandalyende

öylece oturuyordun. Ayakkabılarından birinin bağı çözülmüştü ve arada bağlamak için eğilmene rağmen kısacık kolların o oturuş şeklinde bunu yapmana izin vermiyordu.

Küçük bir kız önünde diz çöktü. "Bunu yapmayı öğrendim." Yaptığı aslında bağcıkların iki ucuna düşüm atmaktı.

O doğrulurken yüzüne baktın ve "Ben bağlamayı biliyorum," dedim Sesinde sabır tınıları vardı.

Kahvaltı saati gelince yardımcın ellerini yıkaman için seni kucağına almak zorunda kaldı, çünkü lavabo tekerlekli sandalyenle uzanamayacağın kadar yüksekti. Sonunda masaya geldiğinde çocuklardan altısı senin yanına oturmak için yanşıyordu, ama senin sadece üç dakikan vardı, **çünkü** fizik tedavi seansının zamanı gelmişti. Seni o gün fizik terapide, uğraşı terapisinde, konuşma terapisinde ve protez uzmanıyla olan randevunda görüntüleyeceklerini öğrendim. Bu da beni bir anaokulu çocuğu olmaya nasıl zaman bulacağını düşünmeye yöneltti.

Seni ve yardımcını izleyerek fizik tedavi odasına giderken Charlotte, "Sence şu ana kadar nasıl gitti?" diye sordu. "Bu kadarı jüri için yeterli olur mu?"

"Kaygılanma," dedim. "Benim işim bu."

Fizik tedavi odası spor salonuna bitişikti. İçeride bir öğretmen tertemiz zemine toplar diziyordu. Duvarların biri sırf camdı ve spor salonunun içi görülebiliyordu. Bu bana zalimce geldi. Amaç senin gibi bir çocuğu daha sıkı çalışmaya yöneltmek miydi yani? Yoksa bunalıma girmeni sağlamak mı?

Haftada iki gün okulda Molly ile fizik tedavi seansı yapıyordunuz. Bir gün de onun yerine götürülüyordun. Molly şaşılacak kadar alçak sesle konuşan ince yapılı ve kızıl saçlı bir kadındı.

"Kalçan nasd?" diye sordu sana.

"Hâlâ ağnyor."

"Ne kadar ağrıyor? ***'Yürümeye kallaşmaktansa ölmeyi yeğlerimi Molly,'*** kadar mı? Yoksa,'***Ihhht*** kadar mı?"

Güldün. ***"Ihhh!'***

"İyi bana neler yapabileceğini göster." Seni sandalyenden alıp ayaklannın üstünde yere koydu.

Soluğumu tuttum; seni yürüteç olmadan yürürken ilk kez görecektim. Ayaldannı minik adımlarla sürümeye koyuldun; sol ayağın yerden kalkıyor, ama sağı tamamen sürüklüyordun. Kırmızı yaygının yanına kadar ilerledin. Kalınlığı sadece iki santim kadardı, ama senin ayağını o yüksekliğe kaldırman neredeyse on saniye aldı.

Öolly yaygının ortasına büyük kırmızı bir top attı. "Bugün bununla başlamak ister misin?"

yüzün aydınlanmıştı. "Evet!" dedin.

"Arzunuz benim için emirdir." Seni yere oturttu. "Sol elinle ne kadar üZanabildiğini göster bana." Bedeninin üzerinden uzanıp omurganın 's' ekli almasını sağladı. Tüm gücünü harcamana rağmen omuzlarının ileri kmasını engelleyemiyordun. Bakışların cama kaydı. Sınıf arkadaşların spor salonunu doldurmuş ve itiş kakışla geçen bir top oyununa dalmıştı.

"Keşke ben de yapabilsem," dedin.

"Esnemeye devam et, Lastik Kız. O zaman yapabilirsin."

Doğruyu söylemiyordu sana; hareketlerini öyle bir oyuna katılacak kadar geliştirsen bile biraz sert bir itme birkaç kemiğinin birden kırılmasına neden olabilirdi.

"Bence bir şey kaçırmıyorsun," dedim. "Takımlar kurulurken en son seçilen oyuncu ben olurdum."

"Ben de hiç seçilmeyen," diye cevap verdin.

Bunun jüri için yeterince buruk bir laf olduğunu düşündüm.

Düşüncemi paylaşan biri daha vardı ki, Charlotte kameraya göz atıp seni topa yüzüstü yatırıp ileri geri hareket ettiren fizik tedavi uzmanına döndü. "Biraz da halkayı deneyelim mi, Molly?"

"Herhangi bir ağırlık egzersizine girmeden önce bir ya da iki hafta geçmesini..."

"Yumuşak birkaç hareketle başlayabiliriz belki. Uzanımını geliştirmek için yani."

Moll seni yere oturttu. Ayak tabanların benim ancak çok esnek olduğum bir günde yapabileceğim yoga oturuşunda birbirine değiyordu. Duvara giden Molly tavandan sarkan ve jimnastik halkasına benzeyen bir şeyi Çözüp serbest bıraktı. Yüksekliğini ayarladıktan sonra, "Bu sefer sağ kol," dedi.

Başını iki yana salladın. "Yapmak istemiyorum."

"Sadece dene. Çok canın acırsa bırakırız."

Kolunu parmak uçların halkaya değene kadar santim santim kaldırdın. "Yeter mi?"

"Yapma, Willow. Bundan daha sıkı çalışmalara katlanabileceğini hepimiz biliyoruz. Parmaklarını dola o şeye ve sık"

Bunu yapabilmek için kolunu daha da kaldırman gerekiyordu. Gözlerin yaşlarla doldu, bu da göz aklarının mavileşmesine neden oldu. Kameraman yüzünün yakın plan çekimine geçti.

"Offf!" Halkayı kavradığında artık ağlıyordun. "Lütfen Molly.. Bırakabilir miyim artık?"

Charlotte birden fırlayıp sana koştu ve parmaklarını gevşetmeni sağlayıp kolunu yavaşça indirdikten sonra sana sarıldı. "Tamam bebeği Özür dilerim. Molly seni buna zorladığı için üzgünüm."

Bu sözler kadının başının hızla ona dönmesine neden oldu. Ama kameranın çalıştığını görünce bir şey söylemedi.

Charlotte'nin gözleri kapandı; sanırım o da ağlıyordu. Kendimi çok özel bir şeye karışmış gibi hissettim. Uzanıp elimi kameranın objektifinin üstüne koydum ve usulca iterek yere yönelttim.

Kameraman cihazı kapattı.

Charlotte yere bağdaş kurmuş, sende onun iki büklüm olmuş bedeninin oluşturduğu boşluğa sokulmuştun. Embriyoyu andırıyordun. Annenin saçını okşayıp bir şeyler mırıldandıktan sonra ayağa kalkışını izledim.

Bize dönüp, "Hepsini çektiniz mi?" diye sordu.

Bir zamanlar yeni doğmuş bebekleri hastanede kazara karışmış iki çifte dair bir haber programı izlemiştim televizyonda. Durum yıllar sonra, çocuklardan birinde ebeveyni sanılan kişilerin genetik yapısında bulunmayan berbat bir kalıtsal hastalık çıkınca anlaşılıyor. Aile diğerinin izini sürüp buluyor ve anneler oğullarını değiş tokuş yapmak zorunda kalıyor.

Sağlıklı çocuğu teslim alan anne yatıştırılamaz bir üzüntüye düşüyor. Hıçkırarak ağlarken, "Kollarımın arasında oraya ait değilmiş gibi duruyor," diyor. "Benim oğlum gibi kokmuyor."

Bir bebeğin sizin olması, öyle bir alışkanlığın kurulması için ne kadar zaman gerektiğini düşünüyordum. Belki yeni bir arabanın o bildik kokuyu kaybetmesi ya da insanın taşındığı evde ilk tozların belirmesi için gereken zaman kadardır. Belki de bu yaygın olarak 'bağlanma' olarak tanımlanan süreci kapsayan bir şeydir. Yani çocuğunuzu kendiniz kadar iyi tanıma ediminin tamamlandığı dönem kadardır.

Ama ya çocuk ebeveynleri hiçbir zaman o kadar iyi tanıyamazsa?

Ben ve öz annem örneğinde olduğu gibi yani. Ya da senin gibi. Annenin beni neden avukat tayin ettiğini hiç merak ettin mi? O gün fizik tedavi odasından sınıfa dönerken annenin seni jüriyi etkilemek için kasten mı gözyaşlarına boğup boğmadığını hiç merak ettin mi?

Koridorda yürürken Charlotte'nin sözleri kulaklarımda çınlıyordu: ***'Molly seni buna zorladığı için üzgünüm'***. Oysa Molly öyle bir şey yapmamıştı; ısrar eden Charlotte'nin kendisiydi. Bunu sağ kolunun son kırıktan

sonra ne kadar açılabileceğini görmek için mi yapmıştı? Yoksa kameranın Çarşısında gözlerinden yaş geleceğini bildiği için mi?

Ben bir anne değildim ve belki de hiç olamayacaktım. Ama kendi annelerine (ister çok ilgisiz, ister aşırı boğucu davrandıkları için olsun) katlanamayan bir sürü arkadaşım olmuştu; ya varlıklarının farkına bile varılmalından şikâyetçiydiler ya da har şeyin odağına yerleştirilmekten. Yetişkinliğe ermenin bir bölümü insanı annesinden uzaklaştırıyordu.

Benim için durum farklıydı. Manevi annemle kendim arasında kalan minicik bir tampon bölgede büyümüştüm. Lisede kimya dersinde maddelerin birbiriyle aslında hiç temas haline geçmediği, çünkü iyonlar arasındaki itme gücü nedeniyle aralarında her zaman sonsuz küçüklükte kabul edilebilecek mesafeler kaldığı öğretilmişti. Yani birinin elini tuttuğunda ya da bir şeye dokunduğunda atomik düzeyde o şeyi gerçekleştirmiyordun. O günlerde manevi ailem konusunda ben de aynı şeyi hissediyordum; çıplak gözle bakıldığında ek yerlerini belli etmeyen, mutlu bir gruptuk. Ama ben ne kadar çabalarsam çabalayayım o mikroskobik mesafeyi asla geçemeyeceğimi biliyordum.

Belki normal olan buydu; anneler belki (bilinçli olarak ya da farkına varmadan) kızlarını bir şekilde itiyordu. Kimi ne yaptığını biliyor, benim öz annem gibi çocuğunu başka bir aileye veriyordu. Charlotte gibi kimileriyse bunu bilinç ötesi güdülerle yapıyordu. İyi olduğuna inandığı bir şey için o film çekiminde seni istismar etmesi ona ve o davaya artık nefretle bakmamı sağlamıştı. Filmi bitirmek istiyordum; bir avukatla müvekkili arasında yaşanmaması gereken bir şeylere neden olmadan, örneğin kendisi ve açtığı dava konusunda ne düşündüğümü söylemeden ondan uzaklaşmak istiyordum.

Ama ben o işi çabucak halletmeye çalıştıkça krizlerle karşılaşmaya başladım. Neyse ki sen iyiydin, ama aksilikler baş gösteriyordu. Charlotte okul saatlerinin sonunda eşyaları arabaya taşırken tekerlekli sandalyenin lastiğinin patladığını gördü.

"Willow," dedi bitkin bir ifadeyle."Bunun farkına varmadın mı?"

"Yedek lastiğiniz var mı?" diye sordum. O'Keefe evindeki araç gereç ambarında ilkyardım setleri, hazır alçılar, metal ve ahşap destekler, kol askıları, çeşitli ağrı kesiciler dışında başka ne malzeme bulundurulduğunu merak ediyordum.

"Bizde yedek yok," dedi Charlotte. "Ama bisikletçide olabilir." Cep telefonunu çıkartıp Amelia'yı aradı. "Ben biraz gecikeceğim... Hayır, kırık yok. Tekerlekli sandalye sorun çıkardı."

Bisiklet mağazasının stoklarında 22" lastik yoktu, ama hafta sonuna kadar getirtebileceklerini umuyorlardı.

Charlotte durumu, "Bu da ya Boston'daki tıbbi gereç mağazasına gidip iki misli para harcayacağım ya da Willow'un bu hafta sandalyesiz kalacağı anlamına geliyor," diye açıkladı.

Bir saat kadar sonra okulun önünde durduğumuzda Amelia basamaklara sırt çantasını koyup üstüne oturmuş halde bekliyordu. Arabaya binerken, "Sırf bilgin olsun diye söylüyorum," dedi. "Yarın üç sınavım var."

Sen, "Öyleyse neden bizi beklerken çalışmadın?" diye sordun.

"Fikrini soran oldu mu!"

Saat dörde doğru yorgunluktan bitkin düşmenin eşiğine gelmiştim. Charlotte ise bilgisayarın başında tekerlekli sandalye imalatçılarını tarıyordu. Amelia kartlara Fransızca sözcükler ve karşdıklarını yazmakla meşguldü. Sense odanızda yere oturmuş, kucağına pembe bir seramik domuzcuk almıştın.

"Sandalyene üzüldüm," dedim.

Omuz silktin. "Oluyor öyle şeyler. Son seferinde ön tekerlekler dönmez olunca bisiklet tamircisine götürdük ve oradan bir sürü saç çıkarttılar."

"Eh, bu da biraz iğrenç yani!" dedim.

"Evet... Bence de öyle."

Kameraman usulca odanın köşesine kayarken senin yanma oturdum. "Gördüğüm kadarıyla okulda çok arkadaşın var."

"Öyle değil aslında. Çocukların çoğu kendileri spor salonuna ya da bahçeye yürümek zorundayken ben oralara tekerlekli sandalyeyle gittiğim için şanslı olduğum türünden aptalca şeyler söylüyor."

"Ama sen bunu şans olarak görmüyorsun."

"Hayır. Sadece başlarda eğlenceliydi. Bütün hayatını içinde geçirdiğin zaman öyle olmuyor." Başını kaldırıp yüzüme baktın. "Bu gün gördüğün çocuklar... Onlar benim arkadaşım değil."

"Kahvaltıda hepsi senin yanında oturmak istiyordu ve..."

"İstedikleri filme çekilmekti." Kucağındaki domuzcuğu sallayınca şıngırtılar geldi. "Gerçek domuzların düşündüğünü biliyor muydun? Bizim gibi yani. Ayrıca köpekler gibi numaralar öğrenebiliyorlar, ama onların farkı daha çabuk öğrenmeleri."

"Etkileyici. Sen de domuzcuk kumbaranda gerçek bir domuz almak için mi para biriktiriyorsun?"

"Hayır," dedin. "Harçlığımı kumbaradan çıkarıp anneme vereceğim, Böylece kaç para vereceğini dert etmeden sandalyeme yeni lastik alabilir."

Kumbaranın altındaki tıpayı açtın ve bozuklukları kucağına döktün. Arada birkaç tane de bir dolarlık banknot vardı.

"Son saydığımda yedi dolar ve on yedi sent vardı."

"Willow..." dedim ve yutkunmak için duraksadım. ""Annen senden o lastiğin parasını ödemeye yardım etmeni istemedi."

"İstemedi, ama öyle şeyler ona fazladan paraya mal olmazsa beni yine yok etmek istemez."

Darbe o kadar ani ve sert gelmişti ki, sarsılmaya bile fırsat bulamadım. "Willow," dedim. "Annenin seni sevdiğini biliyorsun."

Bir kez daha baktın yüzüme. "Anneler bazen çocuklarını istemedikleri gibi anlaşılacak şeyler söyler ve yapar. Ama dışarıdan öyle görünmesi gereken o davranışlara yakından baktığın zaman hepsinin çocuğun yararına olduğunu anlarsın. Onlar sadece çocuklarına daha iyi bir yaşam sağlamak için çabalıyordur aslında. Bunu anlayabiliyor musun?"

"Sanırım anlıyorum."

İçinde kalan birkaç bozukluğun düşmesi için kumbaranı salladın ve duyduğum basit tıkırtı bana dünya yüzündeki tüm camların aynı anda kınlması sesi gibi geldi.

Charlotte'nin hâlâ bilgisayarın başında tekerlekli sandalye üreticilerini taradığı çalışma odasına girip, "Seninle biraz konuşabilir miyiz?" dedim.

Yerinde sıçradı. "Affedersin. Biliyorum... Buraya beni Internet'te bisiklet lastiği ararken görüntülemek için gelmedin."

Kapıyı arkamdan kapattım. "Kamerayı unut, Charlotte. Yukarıda, kumbarasındaki paraları sayan Willow ile birlikteydim az önce. O bozuklukları sana vermek istiyor. O parayla senin kendisine sahiplenmeni satın almak istiyor."

"Bu saçmalıktan başka şey değil," dedi.

"Neden? Altı yaşındaysan, yaşına göre zekiysen ve annenin senin do-Sumundaki bir aksilik nedeniyle dava açıp para talep ettiğini biliyorsan nasıl bir akıl almaz mantık sıçraması ailene yük olmadığına inandırabilir seni?"

"Sen benim avukatım değil misin? Berbat, içi kokuşmuş bir anne olduğumu söylemek yerine bana destek olman gerekmiyor mu?"

"Sana destek olmaya çalışıyorum. Ve dürüstçe söylemek gerekirse, ugün çektiğimiz filmle bir jürinin karşısında savunma yapmayı nasıl başa-

racağımı henüz bilmiyorum. Çünkü o şeyi ham halinde görseler Willow için üzülür, senden de nefret ederler."

Charlotte'nin içindeki savaşma gücü bir anda boşalıverdi. Ben içeriye girdiğimde oturmakta olduğu sandalyeye çöktü. "Kusurlu doğum deyimini ilk kullandığında ben de Sean ile aynı şeyleri hissettim. Sanki hayatımda duyduğum en iğrenç iki sözcüktü onlar. Onca yılı sadece yapılması gerekenleri yerine getirerek geçirmiştim. İnsanların beni ve Willow'u izleyip) ***'Zavallı kız, zavallı anne***/ dediğini biliyordum. Ama hiçbir zaman öyle görmemiştim durumu. O benim bebeğimdi ve ben ona bakacaktım; hepsi o kadar." Başını kaldırıp bana baktı. "Sonra sen ve Robert Ramirez konuşmaya başladınız. Ve ben, ***'Birileri anlıyor!*** diye düşündüm. Sanki yeraltında yaşıyordum ve o anda gözüme bir gökyüzü parçası ilişmişti. O aydınlığı bir kez, tek bir an için görsen bile başladığın yere nasıl dönebilirsin?" ı

Yanaklarımın yandığını hissediyordum. Charlotte'nin neden söz ettiğini biliyor ve onunla herhangi bir ortak noktamız olduğu düşüncesinden hoşlanmıyordum. Ama bana evlatlık olduğumun söylendiği günü, dışarılarda bir yerde hiç tanımadığım ***gerçek*** bir anne ve bir baba olduğunu öğrendiğim anı hatırlıyordum. Bu anı o zamandan beri, yıllar boyunca bilincimin ön tarafında yaşamadıysa da vardı ve derinin altında hissettiğin ince bir kaşıntı gibiydi.

Amerika'da avukatlar en olmayacak yerlerden, özellikle de en büyük tazminat bedellerini getirebilecek davaları bulup çıkarmak konusunda kötü bir ün yapmıştır. Ama o ailenin öylesine bariz görülebilir bir çözülme aşamasına girmiş olması benim hatam mıydı? Bob ile birlikte bir canavar mı yaratmıştık?

"Annem şu anda bir yaşlılar evinde," dedi Charlotte. "Benim kim olduğumu hatırlamıyor ve ben onun anılarının emanetçisi oldum. Ona lisede öğrenci başkanlığına aday olduğumda tüm son sınıflara brownie pişirdiği ve benim seçimleri ezici bir zaferle kazanışımı hatırlatan benim. Ya da bir yaz denizde aşınmış cam parçalarını yatağımın başucundaki kavanoza koymak için nasıl topladığımızı... İş o noktaya varırsa Willow'un bana nasıl anılar hatırlatacağını merak ediyorum. Görev bilinciyle hareket eden bir anne olmakla iyi anne olmak arasında ayrım olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Var," dedim ve Charlotte yüzüme büyük bir beklentiyle baktı. Bir yetişkin olarak aradaki farkı bir çocuğun yapabileceği kadar net şekilde dile getiremeyebilirdim, ama içimde hissediyordum. "Görev bilinciyle hareket eden bir anne çocuğunun attığı her adımı izleyen kişidir," dedim.

"Ya iyi anne?"

Onun gözlerinin içine baktım. "Çocuğunun kendisini izlemesini istediği kişidir."

Müdahaleci Karışımlar: Şeker şurubunun kristalize olmasını engelleiçin katılan karışımlar.

Herşey ardı ardına geldiğinde hepimizin kristalize olduğu anlar vardır... İstesek de istemesek de. Aynı şey şeker yapımında da olur - karışım birden bire birkaç dakika önceki halinin tam tersi garip bir kıvam alır. Tam çözülmemiş bir kaşık şeker, krema inceliğindeki şekeri bir anda bulamaça çevirir ve doğru yerde müdahale etmezseniz, şeker kaskatı bir hale dönüşür. Şeker şurubunu kaynatmadan önce ekleyeceğiniz bazı karışımlar ise bu durumu engelleyebilir. En iyi müdahaleci karışımlar mısır şurubu, glükoz ve baldır; limon suyu ve sirke de işe yarayabilir.

Konu hayatınızsa durum değişir: Kötü gidişe bir an için müdahale etmenin tek yolu ortaya yalanlardan bir karışımdır.

KREM KARAMEL

KARAMEL

1fincan şeker

1/2fincan su

2 çay kaşığı mısır şurubu

KREMA

1 1/2fincan tam yağlı süt

1 1/2 fincan krem şanti

3 büyük yumurta

2 yumurta sarısı

2/3 fincan şeker

1 1/2çay kaşığı vanilya

Bir tutam tuz

Tek bir tabakta büyük bir krem karamel hazırlayabilirsiniz ama benim tercihim küçük kaplarda hazırlanmış, birer kişilik olanlardır. Karameli yapmak için, şeker, su, mısır şurubu ve limon suyunu karıştırın. Orta ateşte kaynatmaya başlayın. Şurup altın rengi almaya başlayıncaya dek, yaklaşık 8 dakika pişirin. 4 -5 dakika daha pişirin, karışımın üzerinde altın rengi baloncuklar oluşmaya başlayınca ateşten alın. Bir tarafta hazırladığınız kaplara

eşit olarak paylaştırın. Karamel sos soğuyup, kabın şeklini alıncaya dek bekleyin. (Kullanacağınız kaplan önceden şeffaf folyoyla kap. layabilir ve buzdolabında bekletebilirsiniz, ama sosu koymadan önce oda sıcaklığına gelmesine dikkat edin.)

Kremayı yapmak için, süt ve kremayı orta ateşte 160 dereceye gelene kadar pişirin. Ateşten alın. Bu arada yumurtaları, sarıların, ve şekeri büyükçe bir kapta çırpın. Süt karışımını, vanilyayı ve tuzu yumurtalı karışıma ekleyin. Büyükçe bir kaba yayın ve dinlenmeye bırakın.

Kremayı karamel soslu kaplara boşaltın ve 350 derecede ısıtılmış fırına yerleştirin. 35-40 dakika fırınlayın. Kapları fırından alın, oda sıcaklığına gelmelerini bekleyin. Servis edin.

Charlotte

Ağustos 2008

İki yılda bir yapılan Osteogenesis Imperfecta Kongresi o yıl Omaha'aaki devasa konferans merkezinde, oüyük bir yüzme havuzuna sahip olan ve gelen herkesin sana benzediği Hilton otelinde düzenlenmişti. Lobiden içeriye adım attığımız anda kendimi bir dev gibi hissettim ve sen tekerlekli sandalyede yüzünde en kocaman gülümsemenle dönüp bana, "Burada normalim, anne!" dedin.

Daha önce herhangi bir konferansa katılmamıştık. Paramız olmamıştı. Ama Sean aylardır evimizde uyumuyordu ve sen bunun nedenini hiç sormadıysan, gerçek nedeni duymak istemediğindendi. Açıkçası bazı şeyleri açıkça duymayı ben de istemiyordum. Sean ile aramızda *ayrılık* sözcüğü hiç geçmemişti, çünkü adını koymayacağın bir şey gerçek anlamda yaşanır kabul edilmezdi. Bazen kendimi Sean'ın akşam yemeğinde ne isteyeceğini düşünür ya da onun cep telefonunu aramak üzereyken ve bunu yapmamam gerektiğini hatırlamışken yakalıyordum. Ziyarete geldiğinde yüzün aydınlanıyordu ve sana öyle özlemle bekleyeceğin başka bir şey verme ihtiyacı hissediyordum. Yani Ol Vakfı'ndan o etkinliğe katılma daveti gelince mükemmel ödülü yakaladığımı anlamıştım.

Ve şimdi akranın olan bir grup kızın muazzam lobide tekerlekli sandalyeyle dolaşmasını zevkten irileşmiş gözlerle izleyişini görünce bunu çok daha önce yapmam gerektiğini düşünüyordum. Amelia bile alışkın olduğumuz iğneleyici yorumlarını yapamıyor, tekerlekli sandalyelerde oturan, yürüteçleri, koltuk değnekleri arasında ayakta duran ve küçük gruplar oluşturarak birbirini uzun zamandır görmediği akrabaları gibi kucaklayan insanlara bakıyordu. Tıpkı Amelia'ya benzeyen ve onun yaşına yakın kızlar vardı; başka kimileriyse senin beden ölçülerine daha yakındı ve hepsi birbirinin fotoğraflarını çekiyordu. Aynı yaştaki oğlanlar birbirlerine nasıl kullanılacağını öğreterek asansörleri terörize ediyordu.

Kapkara bukleleri olan küçük bir kız bacaklarındaki metal destekleri şıngırdatarak yaklaştı ve sana, "Yenisin galiba," dedi. "Adın ne?"

"Willow."

"Ben Niamh. Garip bir isimdir, içinde V harfi yok ama **kulağı** varmış gibi gelir." Amelia'ya baktı. "Bu senin kardeşin mi? Onda Ol var mı?"

"Yok."

"Haa! Yazık. Burada düzenledikleri en cool programlar **bizim** gibi çocuklar için."

Uç günlük kongrede 'Çocuğunuzun Özel Gereksinmelerinin Mali Planlaması', 'Birey Düzeyinde Evde Eğitimin Tasarlanması 'Doktorunuza Sorun' gibi kırk bilgilendirme etkinliği vardı. Bunların yanı sıra sanat ve elişi çalışmalarını, oyunları, yüzmeyi, video oyunu yarışmalarını kapsayan Çocuk Kulübü ve daha bağımsız yaşamanın öğretildiği, kendine güvenin geliştirildiği eğitim programları vardı. Oraya giderken gündelik etkinliklere katılman konusunda kaygılar besliyordum, ama hepsine hemşireler nezaret ediyordu. En minik Ol hastaları için Oyun Gecesi, Kemik Çocuk ve Maceraları, Sütçü Kız gibi eğlenceli etkinlikler düzenlenmişti. Amelia'nın katılabileceği, Ol hastası olmayan yakınlar için düzenlenmiş konuşmalar bile vardı.

"Niamh! Burada mısın?" Amelia'nın yaşındaki bir kız peşinde bir grup çocukla yanımıza yaklaştı ve Niamh'ın elini kavrarken, "Yanımızdan böyle kaçıp giaemezsin," dedi. "Arkadaşın kim?"

"Willow."

Kız seninle aynı göz hizasına gelecek şekilde tekerlekli sandalenin yanına çömeldi. "Seninle tanıştığıma sevindim, Willow. Bize atılmak istersen, lobinin karşı ucunda oynuyor olacağız."

"Katılabilir miyim?" diye sordun bana.

"Dikkatli olursan katılabilirsin," dedim. "Amelia arabayı oraya kadar..."

"Ben yaparım." Bir oğlan öne çıkıp tekerlekli sandalyenin itme kollarını kavradı. Gözlerine düşen sarı saçları ve bir buzulu (hatta ona bakakalan Amelia'yı bile) eritebilecek sıcaklıkta bir gülümsemesi vardı. Tam hareketlenecekken duralayıp Amelia'ya, "Sen gelmek istemezsen yani," dedi.

Amelia'nın hafifçe kızardığını görünce gözlerime inanamadım.

"Belki daha sonra," dedi.

Otelde yeterli sayıda engelli erişimi sağlanmış oda vardı, ama

biz onlardan birinde kalmadık. Hiçbirimiz öyle şeylere alışkın değildik ve engelli duşunu kullanmakta zorlanacaktık. Sen zaten normal banyo düzeni içinde istediğin şekilde temizlenebiliyordun. Ol konusundaki son gelişmelerle ilgili açılış konuşmasına katıldık, sonraa da tekerlekli sandalye kullanıcıları ya da çok kısa boylular için özel yapılmış masaların olduğu yemeğe gittik.

Odamıza dönüp yatmaya hazırlandıktan sonra Amelia ¡pod'unun kulaklıklarını çıkartmadan, "Işıklar sönüyor," dedi ve atak örtülerinin altına daldı. iPod'un ekranının ışıltısını dışarıdan görebiliyorduk.

"Burayı sevdim," dedin. "Sonsuza kadar kalabilirim."

Gülümsedim. "Ama OI'lı arkadaşların evlerine gidince şimdiki kadar eğlenceli olmaz."

"Sonra tekrar gelebilir miyiz?"

"Umarım geliriz, Wills."

"O zaman babam da bizimle olur mu?"

Başucumuzdaki dijital saatin ekranındaki sayının değişişini dalgınlıkla izledim. "Umarım olur."

O kongreye gelişimizin bir öyküsü vardı. Bir sabah sen ve Amelia okuldayken ben de pasta pişiriyordum. Artık siz yokken yaptığım şey buydu: Yumurtaların akını sarısından ayır, gerekli malzemeleri katıştır, unlu bulamacı Zen temposunda karıştır ve pişir. Mutfağım buram buram vanilya ve karamel, tarçın ve anason Kokuyordu. Royal icing çırpıyor, mükemmel pie crust'lar dürüyordum; hamur yoğurup dinlenmeye bırakmak gündelik iş haline gelmişti. Ellerim ne kadar çok çalışırsa, aklım başka yerlere o kadar az kayıyordu.

Aylardan Mart idi ve Sean'ın davadan çekilmesinin üzerinden iki ay geçmişti. Karayolunda onu buluşumdan ve oradaki sahneden sonraki iki hafta boyunca Yastığıyla yatak takımını şöminenin yanındaki sandığın üstüne bırakmıştım; onunla uzlaşmaya en fazla yaklaşabildiğim nokta buydu. Arada sırada siz kızları görmek için eve geliyordu ve ben kendimi sanki bir şeye fazladan dahil olmuş gibi hissediyordum. Yukarıya çıkıp sizin kahkahalarınızı dinlerken ^turaları kontrol ediyor, çekleri yazıyor, banyoyu temizliyordum.

Yeterince cesaretim olsa ona şöyle derdim: Bir yanlış yaptım, ama sen de yaptın. Bu durumda berabere miyiz?

Bazen çok özlüyordum Sean'ı. Bazen ona kızıyordum. Bazen

zamanı geri alıp, '*Disney World'de bir tatile ne dersin?*" dediği ana dönmek istiyordum. Yürek çakılıp kalmışken aklın nasıl o kadar hızlı çalışabildiğini merak ediyordum. Kendimden en emin olduğunu zamanlarda, siz kızlarla yalnız da gayet iyi yapabileceğimizi şünmeye başladığım sıralarda bile onu özlüyordum. Benden bir şeyler eksilmiş gibiydi; bacağım kesilmiş ya da bir dişim düşmüştü sanki. Neyin eksik olduğunu bilirsin, ama dilinin sürekli diş etlerindeki boşluğa kaymasını engelleyemezsin ya da hayalet uzvun için için sancır.

Ben de her sabah unutmak için giriyordum mutfağa ve camlar buğulanana, soluk almak bile en şık masada oturmak gibi hissettirene kadar pasta pişiriyordum. Ellerim kızarana, un tırnaklarımın üstünde bir kabuk gibi sertleşene kadar hamur yoğuruyordum. Bir dava sürecinin nasıl olup da o kadar yavaş işlediğini düşünemez olana kadar fırının başında kalıyordum. Ortam bir atlet ve şortla kalmama neden olacak kadar ısınana, kendi pişirdiklerimin oluşturduğu kabuğun başımın üstünde altın renkli bir kubbe yarattığını hayal edene, Sean'ın ben tamamen soluksuz kalmadan o kubbeyi kırıp geleceğini düşünmeye başlayana kadar çalışıyordum mutfakta.

O nedenle bir dizi beignet'i fırına vermek üzereyken kapı çalınca çok şaşırdım. Kimseyi beklemiyordum; gelmesini bekleyeceğim kimsem kalmamıştı. Verandada yarı giyinik olduğumu ve saçımın un ve pudra şekerle ağardığını bana daha da fazla hissettirecek bir yabancı duruyordu.

"Siz Bayan Cyllabub musunuz?" diye sordu adam.

Kısa boylu ve şişmandı. Boynunun çenesinin altında yaptığı kıvrım iyice geriye doğru çekilmiş olan saç çizgisiyle neredeyse simetri oluşturuyordu. Elinde şekerli ekmeklerimden birinin sarılı olduğu kurdeleli bir poşet vardı.

"O sadece bir isim," dedim. "Benim ismim değil."

"Ama..." Bakışlarını üstümde dolaştırdı. "Bunları pişiren sizsiniz, değil mi?"

"Evet," dedim. "Fırıncı benim." Define avcısı değilim. Kaltak da değilim. Hatta artık anne bile değilim. Kopuk ve uzaklaşmış paslanmaz çelik kadar parlak ve soğuk bir kimliğim ben artık. Eli' mi uzattım. "Charlotte O'Keefe."

Ayaklarını paspasa dikkatle sildi. "Pastalarınızı almak istıy0' rum."

"Haa! Bunun için buraya kadar gelmeniz gerekmezdi. Tezgâhtaki kutuya birkaç dolar atsanız yeterdi."

"Hayır, anlamadınız. Ben pişirdiklerinizin hepsini almak istiyorum." Bana şık bir kartvizit uzattı. "Adım Henry DeVille. New Hampshire bölgesindeki benzin istasyonlarında faaliyet gösteren bir market zincirim var ve unlu mamullerinizi satmak istiyorum." Hafifçe kızardı. "Ama asıl neden onları yemeden yapamamam gali-

"Gerçekten mi?" Yüzümde bir gülümseme belirmiş ve tüm yüzüme yayılmaya başlamıştı.

"Geçen ay bir gün kız kardeşimi ziyarete geldim. Bir blok ileride oturuyor, ama ben sokakları karıştırdım ve açlıktan ölüyordum. O zamandan beri yaptığınız şeyleri almak için birkaç günde bir sekiz saatlik yolculuklara katlanıyorum. İş yönetimi doktorası falan yaptığımı söyleyecek değilim, ama yiyecekler, özellikle de tatlılar söz konusu olduğunda iyiyi kötüden gayet iyi ayırırım."

Teklifi kabul etmem bir haftamı aldı. Sabahları tüm New Hampshire'yi dolaşıp kek dağıtmaya zamanım ya da niyetim yoktu; ayrıca kaç adet üretmeyi taahhüt edeceğimi de kestiremiyordum. Ama öne sürdüğüm her bahane için Henry bir çözüm üretiyordu. Sonunda Marin'in nezaket gösterip yazılmasına danışmanlık yaptığı bir sözleşmeye imza attım.

Kutlamak için Henry'ye bademli ve böğürtlenli kek yaptım. Mutfak masamda oturmuş çiçeği burnunda bir iş kadınıyla kahve içerken, "Çok uğraştım ama bulamadım," dedi. "Keklerinde, pastalarında, pişirdiğin her şeyde daha önce hiç almadığım bir lezzet var. Yakalayamadığım bir şey. Gerçekten bağımlılık yapıyor insanda."

Gülümsemeye çalıştım. Henry DeVille haklıydı; karışımlarımda diğer katkı maddelerinden çok daha yoğun, tüm baharatlardan keskin olan, her kesin farkına varabileceği ama adını koyamayacağı bir şey vardı: Pişmanlık. Ve o şeyin tadı insanın en beklemediği anda belirip yükseliveriyordu.

Ertesi sabah o yılki festivalin teması olan *Sağlıklı Ol!* kampanyaca katılmak üzere seninle kente indik. Katılımcılar o gün yarım ya da bir kilometre koşacak, yürüyecek ya da bisiklette pedal çevirecekti. Kısa yürüyüşü tamamlayınca verilen sertifikayı göğsüne kızın sıkıya yapıştırdın ve o günkü grup çalışmaları başlamadan hızlı bir kahvaltı yaptık. Amelia uyuyordu, ama ben OI'lı genç kızların kutsuz eden imajı üzerine düzenlenen bir çalışma grubuna katılmak istiyordum.

Seni Kids' Zone'ye bırakırken hemşireyle 'çak' yaptınız ve ben

kolunu son dört aydır fizik tedavi uzmanıyla yaptığınız seanslarda kinden çok daha yukarı kaldırdığına dikkat ettim. Katılacağım toplantı başlamadan önce ellerimi yıkamak için tuvalete gittim. Oteldeki her yer gibi orası da Ol'lıların kullanımına uygun düzenlenmişti; kapılar tek dokunuşla yavaşça açılıyordu ve sabunlar alçak sehpalara koyulmuştu.

Ben lavaboya ilerlerken içeriye elinde süt bardağı olan bir kadin girdi. O yılki sağlıklı yaşam temasına uygun olarak sürekli süt servisi yapılıyordu; zaten Ol'nın nedeni kalsiyum eksikliği değil kolajen bozukluğuydu.

"Buna bayıldım," dedi kadın gülümseyerek. "Aralarda kahve ve meyve suyu yerine süt verilen tek konferans bu olsa gerek."

Ben, "Herhalde pamidronat'tan ucuzdur," diye yanıt verince bir kahkaha attı.

"Sizinle tanışmadık. Ben Kelly Clough. David'in annesiyim. Tip V."

"Willow da Tip III. Ben Charlotte O'Keefe."

"Willow eğleniyor mu?"

"Cennette gibi. Hayvanat bahçesine gitmeyi iple çekiyor." Henry Doorly Hayvanat Bahçesi o akşam normal saatlerinin dışında kapılarını özel olarak konferans katılımcılarına açacaktı. Sen sabahtan beri görmek istediğin hayvanların listesini yapıyordun.

"David içinse yüzme her şey demek." Ellerimizi yıkarken aynadan bana baktı. "Sizde çok tanıdık gelen bir şey var."

"Daha önce bu tür etkinliklere hiç katılmamıştık..."

"Hayır. İsminiz aşina gibi sanki."

Bir sifon çekildi ve hemen ardından kabinlerden birinden bizim yaşlarımızda bir kadın çıktı. Yürüteciyle lavabonun önünde durdu ve suyu açarken, "Minik Tim'in bloğunu okudunuz mu? diye sordu.

"Elbette," dedi Kelly. "Kim okumadı ki?"

Mesela ben okumamıştım.

"Kusurlu doğum davasını açan o." Kadın bana dönmeden önce ellerini kuruladı. "Bence iğrenç bir şey. Daha da iğrenci burada olman. Her iki tarafta da oynayamazsın. OI'lı bir yaşamın sürdürülmeye değer olmadığını öne sürerek dava açıp, ardından buray[3] gelerek kızının diğer çocuklarla bir arada olmaktan ne kadar heyecan duyduğundan, hayvanat bahçesine gidebilecek olmasının ne kadar muhteşem olduğundan söz edemezsin."

Kelly bir adım gerilemişti. "Sen misin o?"

"Benim amacım..."

"Bir ebeveynin o şekilde düşündüğüne inanamıyorum," dedi Kelly- "Hepimiz işlerin yürümesini sağlamak için parasal imkânları sonuna kadar zorluyoruz. Ama oğlumun dünyaya gelmemiş olmasını dilemek aklımın ucundan bile geçmedi."

Kontrolsüz bir şekilde titremeye başladığımı hissettim. Kelly gibi oğlunun engellerini büyütüp mesele yapmayan bir kadın olmak isterdim. Daha da önemlisi, senin öteki kadın gibi dobra tavırlı ve kendine güvenen biri olacak şekilde büyümeni istiyordum. Bunu gerçekleştirebilmen için gerekli kaynakları oluşturmaktı benim amacım.

OI'lı kadın, "Son altı ayı ne yaparak geçirdiğimi biliyor musun?" diye sordu. "Engelli Olimpiyatları'na hazırlandım. Yüzme takımındayım. Kızın bir gün eve altın madalyayla dönerse bu seni onun hayatının boşa yaşanmadığına ikna etmeye yetecek mi?"

"Anlamıyorsunuz..."

"Aslında *sen* anlamıyorsun," dedi Kelly.

Dönüp tuvaletten çıktı, öteki kadın da onu izledi. Suyu sonuna kadar açıp yanma hissini azaltacağını umarak yüzüme çarptım. Sonra yüreğim hâlâ deli gibi çarparak tuvaletten çıktım.

Saat dokuz toplantıları başlamak üzereydi. Benim kimliğim açığa çıkmıştı; yüzlerce gözün birer iğne gibi üzerime dikildiğini hissediyor, her fısıltıda adımın geçtiğini duyabiliyordum. Birbiriyle Şakalaşan bir grup çocuğu ve kucağında kendisinden fazla büyük olmayan bir bebeği taşıyan kızı geride bırakıp ilerlemeye devam ettim. Asansörlere yüz adım kalmıştı. Elli... Otuz...

Kapılar önümde açıldı ve ben kabine girip tuşa bastım. Tam kapanırlarken kapıların arasına bir ayak uzanmıştı. Eşikte bir gün önce kaydımızı yapan adam duruyordu, ama bizi karşıladığı zamanki gibi gülümsemiyordu.

"Bilmen gerektiğini düşündüğüm için söylüyorum," dedi. "Hayatımı kesintisiz bir mücadele haline getiren engellerim değil, senin gibi insanlar." Geri çekilince kapılar kapandı.

Kaldığımız kata çıktım ve elektronik anahtarı yuvasına soktüm. Amelia'nın hâlâ uyuyor olabileceğini düşünmüştüm, ama fanrı'ya şükürler olsun ki kahvaltıya inmişti. Sonra ne yapacağıysa o anda umurumda değildi. Kendimi yatağa atıp örtülerin altına sakındım ve nihayet gözyaşlarına boğuldum.

Bu bana denk insanların oluşturduğu bir jüri karşısında yargı lanmaktan çok daha kötüydü. Bu *sertin insanların* tarafından yargılanmaktı.

En basit ve katıksız anlamıyla bir başarısızlık örneğiydim ben Eşim beni bırakmıştı; annelik yeteneklerim Amerikan hukuk sisteminin peşine takılacak şekilde çarpıtılmıştı.

Gözlerim şişene, yanaklarım acıyana kadar ağladım. Sonra kalkıp pencerenin yanındaki küçük yazı masasının başına oturdum Çekmeceden içinde otelin başlığını taşıyan birkaç dosya kâğıdı ve iki de kartpostal olan dosyayı çıkarttım. Telefonun yanındaki kalemi alıp kağıtlardan birine yazmaya başladım:

Sean, seni özledim

Evi terk edene kadar hiç Sean ile birbirimizden uzak zaman geçirmemiştik. Nikâhımızdan önceki hafta sonu hariç. Sean aslında Amelia ile oturduğumuz eve taşınmıştı, ama ben daha geleneksel ve duygusal bir hava yaratmak için ondan törenden önceki son birkaç gün polis arkadaşlarından birinde kalmasını istemiştim. Bundan nefret ettiğini biliyordum. Ben restoranda çalışırken en olmadık zamanlarda devriye arabasıyla gelirdi ve mutfağın soğuk deposuna çekilip dakikalarca öpüşürdük. Ya da gecenin bir saati Amelia'nm üstünü örtmek için uğrar sonra TV seyrederken kanepede uyuyakalmış numarası yapardı. '*Gözüm üzerinde*;' derdim ona. *'Ve burılan yutmam'*

Sean törende kendi yazdığı evlilik yeminini okuyarak bana sürpriz yapmıştı:

'Sana yüreğimi ve ruhumu vereceğim. Seni koruyacak, sana hizmet edeceğim. Bir yuva verecek ve Deni oradan kapı dışarı etmene asla razı olmayacağım.'

Fare kadar minik Charlotte'nin dev gibi bir adam üzerinde öyle derinlemesine denetim sağlayacak bir etki yapışını hayalinde canlandıran herkes o sözlere gülmüştü. Ben de dahil olmak üzere. Ama Sean sonrasında bana hep kendimi bir devi basit bir söz ya da yumuşak bir dokunuşla devirebilecek gibi hissettirdi.

Benliğimin derinliklerinde bir yerde, umutların gelip takıldığı kıvrımların arasında Sean ile aramızda yanlış giden şey her neyse» onarılabilir türden olduğu duygusunu besliyordum. Öyle olmalıydı, çünkü birisini sevdiğin, onunla birlikte bir çocuk yarattığa zaman o bağı birdenbire kaybedemezdin. Enerjinin başka herhang' bir türü gibi o da yok edilemez, sadece başka bir hale dönüştürüp' bilirdi. Belki o zaman diliminde dikkatimi tek bir projektör g"

zaman zaman birinden diğerine doğru akar, düzey değiştirirdi. O ilgi ışığı altındaki kişi sonraki hafta belki Amelia olacak, aynı yoğunluk bir ay sonra belki Sean'a yönelecekti. Dava sonuçlandıktan sonra Sean eve dönecekti. Her şey eskisi gibi olacaktı.

Öyle olmak zorundaydı, çünkü karşı seçeneği gerçekten kabullenemezdim; kendi geleceğimle seninki arasında tercih yapmak zorunda bırakılamazdım.

Yazacağım ikinci mektup daha zordu:

Sezgili Willow

Bu mektubu ne zaman okuyacağını ya da o zamana kadar neler olacağım bilemiyorum A ma yazmam çekiyordu, çünkü her şey bir yana, sana bir açıklama. borçluyum Sen hayatıma gren en güzel ve en fazla aa veren şeysin A amin nedeni asla hastalığın olmadı; canımı yakan o şeye çare olamarrumdı ve senin diğer çocukların yaptığı şeyleri hiç yapamayacağını anladığım her andan nefret ettim

Seni seviyorum ve her zaman seveceğim Hatta belki gereğinden fazla seviyorum seni Yaşanan her şey için gösterebileceğim tek gerekçe budur. Hep seni yeterince fazla seversem dağları yerinden oynatabileceğime, senin uçmanı bile sağlayabileceğime inandım Bu şeyin nasıl olduğu (bir şekilde hayatımıza gerdiğine göre) önemli değil. Kimi incitebileceğimi değil, kimi kurtarabileceğimi düşünerek giriştim o işe

ilk kez bir kemiğini kollarımın arasındayken kırdığında hiçbir şey ağlamamı durduramadı S ararım sonraki tüm yuları o anı telafi etmeye çalışarak geçirdim Şimdi bazen çok istesem de o çabayı durduramıyorum Durduramıyorum, ama uzun vadede neler hatırlayacağını düşünüp üzülmediğim tek bir an bile yok. Babanla olan tartışmalarımız da olacak mı o aralar arasında? Kardeşinin tanıyamadığımız birisi olup çıkışıra da hatırlayacak mısını Yoksa ön verandada bir sümüklüböceğin ilerleyişim saatler boyunca seyredişimiz, tostlarım isminin baş harfleri şeklinde kesişim, banyodan sonra seni havluya sarışım ve kuruduktan sonra da öyle tutmak isteyişim türünden aralar mı yerleşip kalacak belleğine?

Her zaman seni kendi başına yaşar halde hayal ettim Seni hep bir doktor olarak düşündüm ve bunun nedeninin çok fazla doktor gprmen olup olmadığım merak ettim Seri delicesine seven bir adam, hatta belki bir bebek düşledim O çocuk için sana sahip olmak uğruna verdiğim kadar ateşli bir savaş verirdin.

Ne var ki, içinden (karşıma bir köprü oluşturma irrkâm koyulana kadar) çıkamadığım soru her zaman olduğun yerden olmam düşlediğim yere nasd gideceğindi O köprünün üstünde dikenli bir yol yaşadığını, hepinizi taştyacak kadar güçlü olmadığım çok geç- öğrendim

Konu anılar olduğunda, iyilerle kötüler hiçbir zaman denge haline gelmez Senin hayatım dağıldığı anlar (ameliyatlar, kırıklar, acil servis fasılları) ile bunlar arasında kalan zamanlarla ölçebileceğim düşüncesini nasıl edindiğimi hiç bilmiyorum Bu beri belki kötümser yaptı, belki gerçekçi Ya da belki sadece bir anne.

İnsanların benimle ilgili kini şeyler söylediğini duyacaksın Bunların kim yalan, kimi doğru olacak. Önemli olan tek bir gerçek iar. Bir kırığın acısını daha çekmem isteniyorum

Özellikle de seninle benim aramızda oluşacak bir kırık hiçbir zaman olması gerektiği gibi kaynamayabilir.

Sean

Parasal açıdan kan kaybediyordum.

Maaşım zaten evin mortgage ödemelerini, araba taksitlerini, kredi kartı faizlerini ancak karşılayabilecek kadardı ve şimdi elime geçen birkaç kuruş fazla mesai ücreti de **Charlotte**'ın otoyoldaki o sahneyi yaratmasından beri kaldığım *Sleep Inn* otelinin gecelik ücreti olan 49 dolar ve diğer ekstralara gidiyordu.

Bu nedenle bir hafta içi Charlotte arayıp Cuma günü kızlarla birlikte Ol kongresine gideceğini söyleyince, o süreyi evde geçirmeye karar verdim.

İnsanın kendi evine bir yabancı olarak dönmesi çok garip bir şeydi. Başka birilerinin evine girdiğinizde kokuların - bazen yeni yıkanmış çamaşırın, bazen bilmediğiniz bir yerden gelen çam kokusunun- yeterince tanımadığınız insanları tarif ettiğini düşünürsünüz. Ben de ilk geceyi evde tanıdık şeyleri bulup çıkarmak için dolaşarak geçirdim: Merdivenin başındaki ana tırabzan korkuluğundaki (onarmayı ihmal ettiğim) gevşeklik, yatağının üstündeki oyuncak hayvan yığını; Tom Brunansky'nin 1990'da Sox'u Toronto karşısında öne geçiren bir vuruşla tribüne kadar attığı ve benim yakaladığım beysbol topu.

Yatak odamıza da gittim ve yatağın Charlotte'ye ait tarafında bir süre oturdum. O gece onun yastığında uyudum.

Ertesi sabah kişisel bakım malzemelerimi toplarken Charjotte'nin yüzünü yıkadıktan sonra havluda benim kokumu alıp almayacağını merak ediyordum. Onu fark etmezse bile kalan yarım somun ekmekle rostoyu yediğimi anlardı herhalde. Ama bu umurunda olur muydu acaba?

İzin günümdü ve ben ne yapacağımı biliyordum.

Cumartesi sabahının o saatlerinde kilise ıssızdı. Öndeki sıklardan birine oturup, uzun parmaklar gibi koridora kadar lrien vitraylara bakarak düşünmeye koyuldum.

Günahlarım için beni bağışla, Charlotte.

İçeriye girip sunağa doğru yürüyen Peder Grady beni fark etti. "Sean... Willow iyi mi?"

Kiliseye kendi isteğimle ilk kez adım atmış olmamın senin sağlığınla ilgili bir sorundan kaynaklandığını düşünmüş olmalıydı. "O gayet iyi, Peder," dedim. "Ben aslında birkaç dakika konuşacak zamanınız olabileceğini umuyordum."

"Elbette var." Gelip önümdeki sıraya oturdu ve iyice yan dönerek yüzüme baktı.

"Konu Charlotte," diye mırıldandım. "Yüz yüze çözüm aramakta zorlandığımız sorunlarımız var."

"İkinizle bir arada konuşmaktan mutluluk duyarım."

"Aylar oldu. Korkarım o noktayı geride bıraktık."

"Umarım boşanma gibi bir durumdan söz etmiyorsundur, Sean. Boşanma Katolik Kilisesi'nce kabul edilemez. Ve ağır günah sayılır. Evliliğiniz Tanrı tarafından tescil edilmiştir, bir kâğıt parçasıyla değil." Gülümsedi. "Tanrı'yı işin içine kattığında, bir an için imkânsız gibi görülen şeyler kolaylaşıveriyor, değil mi?"

"Tanrı'nın arada sırada istisnalar yapması gerektiğini **düşünüyorum."**

"Buna imkân yok. Öyle yapsa, insanlar evliliği biraz zorlukla karşılaşıldığında çıkış yolu bulunan bir şey gibi görür."

"Eşim bir mahkeme karşısında doğruyu söyleyeceğine dair İncil üstüne yemin ettikten sonra Willow'u zamanında kürtajla aldırtmış olmayı dilediğini öne sürecek. Sizce Tanrı benim böyle biriyle evliliğimi sürdürmemi ister mi?"

"Evet," dedi rahip bir an bile duraksamadan. "Evliliğin en önemli amacı, özellikle de çocuk sahibi olduktan sonra hayat arkadaşına yardım etmek ve onu desteklemektir. Charlotte**'ye** yanlışını gösterecek kişi sen olmalısın."

"Denedim. Yapamadım."

"Evlilik gibi bir kutsal yemin doğal içgüdülerinize kulae vermekten çok daha anlamlı ve olumlu bir yaşam sürmeye karar vermek anlamına geldiğine göre, sizler bir **anlamdö** model olarak Tanrı'yı yansıtırsınız. Ve Tanrı asla vazgeçmez."

Kendi kendime işte bunun çok doğru olduğunu **söyledin''** İncil'de Tanrı'nın kendi kullan sayesinde açmazlarla karşılaş*

"İsa Peygamber o haçı düşürmedi," dedi Peder Grady. Tepeye kadar sırtında çıkarttı."

Rahip bir açıdan haklıydı. O evliliğin sürdürülmesini sağlarsa am sonunda ya Charlotte çarmıha gerilecekti, ya ben.

"Önümüzdeki hafta beni eşinizle birlikte ziyaret eder misiniz?" diye sordu Peder Grady. "Bu meseleye bir çare buluruz." 'gaşımı sallayınca omzumu okşayıp tekrar sunağa döndü.

Bir rahibe yalan söylemek günahtı, ama bu dertlerimin en büyüğü sayılmazdı.

Adina Nettle'nin bürosu aynı hukuk fakültesine gitmiş olmalarına rağmen Guy Booker'inkine hiç benzemiyordu. Guy'ın söylediğine göre istediğiniz şey boşanmaksa, gitmeniz gereken kişi Adina idi. Kendisi de onun hizmetinden iki kez yararlanmıştı.

Kabarık yastıklı kanepeleri vardı, kahve yerine çay servisi yapıyordu ve herkesin büyükannesi olabilecek bir kadın gibiydi. Belki de o nedenle istediği uzlaşmaları daima sağlayabiliyordu.

"İçerisi fazla serinse havalandırmayı ayarlayabilirim, Sean," dedi.

"Ben iyiyim." Son yarım saati üç fincan Earl Gray çayı içerek ve ailemi ona anlatarak geçirmiştim. "Konunun karakterine göre durmadan değişik hastanelere gideriz; ortopedi kontrolleri için Omaha'ya. pamidronat tedavisi için Boston'a ve kırıklar için yerel hastanelere."

"Hayatı her an bir şeylerin olacağını bilerek sürdürmek Çok zor olmalı."

"Ne olacağını kimse kestiremez. Birçok insanın hayatı boYunca gideceğinin birkaç misli kadar çok gitmişizdir acil serişlere."

"Eşin bu durumda çalışmıyor olmalı," dedi Adina.

"Çalışmıyor. Willow'un doğumundan bu yana her şeyi ucu ucuna yetiştiriyoruz." Duraksadım. "Benim için motelde Yaşamanın kolay olduğunu da söyleyemem."

Adina dizinin üstündeki deftere bir not düştü. "Boşanma lar birçok insan için mali açıdan yıkıcı olur ve bu seni belki daha da fazla zorlayacak, çünkü aybaşını zor getirerek yaşayan bir aileydiniz ve kızınızın hastalığı da ek bir zorlayıcı etken. Burada garip bir Madde-22 durumu var: Velayeti sen istiyorsan, bu daha az çalışacağın ve daha az para kazanacağın anlamına geliyor. Çalışmadığın zamanlardaysa kızının yanında olacaksın ve hiç boş zamanın kalmayacak."

"Bu önemli değil," dedim.

Adina başını salladı. "Charlotte'nin iş yetenekleri nelerdir?"

"Pasta ve tatlı şefiydi. Willow doğduğundan beri çalışmıyordu, ama geçen kış evin önündeki kaldırımda küçük bir stant açmaya başladı."

"Bir stant mı?"

"Sokak aralarında çocukların açtığı türden bir tezgâh aslında. Kek, kurabiye falan koyuyor."

"Çocuklarla birlikte olmak için çalışma saatlerinde kesinti yaparsan evi elde tutma imkânın olur mu, yoksa onu satıp daha küçük iki daire mi almak gerekir?"

"Ben... Bilmiyorum." Bildiğim, hiçbir tasarrufumuzun, birikmiş paramızın olmadığıydı.

"Bana anlattıklarından çıkardığım kadarıyla, **Willow**'un uyarlama gerektiren araç ve gereçleri, tedavi ve bakım programları nedeniyle belli bir yerde tutulması konuyla ilgili herkes için daha iyi olur. Buna ziyaretler de dahil." Yüzüme **dik**katle baktı. "Bir seçenek daha var. Boşanma süreci tamamlanana kadar evde kalabilirsin."

"Bu biraz... Rahatsızlık verici olmaz mı?"

"Evet. Ama aynı zamanda çok daha masrafsız olması nedeniyle boşanma sürecindeki çiftlerden imkânları kısıtlı **olan**ların büyük bölümünün benimsediği bir çözüm. Ayrıca **çocuk**lar için de daha kolay."

"Anlayamıyorum..."

"Basit aslında. Üzerinde anlaşılacak bir plan **hazırlarız***' -sen evdeyken eşin dışarıda olur, o evdeyken de sen. Böylece ikiniz de dava sonuçlanana **dek** kızlarla bolca vakit **geçirirsi**niz ve gündelik masraflarınız da şu andakinden fazla olmaz.

Bakışlarımı yere indirdim. O kadar yüce gönüllü olup olamayacaağımı kestiremiyordum. Boşanma bir yana, Charlotte'yi diğer dava sürerken her gün görüp, duruşmalarda söyledikleri şeylerden ötürü onu öldürmek istemeyeceğimden emin değildim. Öte yandan sen gecenin bir saatin yanında birisini istersen orada, en kötü ihtimalle bir telefon mesafesinde olacaktım. Daha da önemlisi, sen hiç doğmamış olsan dünyanın şimdikinden daha parlak günler yaşamayacağı inancının pekiştirilmesi için birilerine ihtiyaç duyacaktın ve yanında ben olacaktım.

"Açmaz oluşturabilecek tek bir nokta var," dedi Adina. New Hampshire eyaletindeki boşanma davalarında, anne eğer tam zamanlı evde kalabiliyor ve çocuklara bakabiliyorsa çocukların velayetinin yine tam zamanlı çalışan baba verilmesi pek sık rastlanan bir durum değildir. Özellikle de söz konusu çocuk özel bakım ve gözetim gerektiriyorsa. Bu durumda yargıcı daha iyi bir ebeveyn olduğuna nasıl ikna edeceksin?"

Onunla göz göze geldik. "Kusurlu doğum davasını açanın ben olmadığımı söyleyeceğim."

Avukatın bürosundan çıktıktan sonra dünya gözüme farklı görünmeye başlamıştı. Cadde daha temiz, renkler daha parlaktı. Her şeyi düzgün gösterecek bir gözlük aldıktan sonra dükkândan çıkmak gibiydi bu ve ben kendimi daha dikkatli hareket ediyormuş gibi hissediyordum.

Bir trafik ışığında durduğumda camdan dışarıya baktım ye genç bir kadının elinde kahvesiyle karşıdan karşıya geçtiğini gördüm. Göz göze gelince gülümsedi. Eskiden olsa utanır Ve bakışlarımı kaçırırdım. Ama şimdi... Evliliği sona erdirmek İçin ilk adımları attığınız anda bir kadının gülümsemesine aYnı şekilde karşılık verme izni de çıkmış oluyor muydu?

Vardiyamın başlamasına daha iki saat olduğundan, •Aubuchon Yapı Market'e yöneldim. İroni nereye gidersem ^eni izliyordu sanki; amatör ve profesyonel ev geliştirme çaktırmalarının hac yeri kabul edilebilecek bir alışveriş merkezine gidiyordum, ama benim artık bir evim yoktu. Ama o hafta sonu evde kaldığım süre içinde yapmam gereken şeyler °lduğunu fark etmiştim. Tekerlekli sandalyen için üç yıl önce Vaptığım rampa baharda yaşadığımız su sızıntısı yüzünden

çürümüş ve zayıflamıştı. Sana o gün yenisini yapmayı planlıyordum. Konferanstan döndüğünde görüp sevinecektin.

Listemi dikkatle yapmıştım. Üç ya da dört parça iki santim kalınlığında, basınca dayanıklı yonga levhayla biraz da tekerlekli sandalyenin lastiklerinde sürtünme yaratıp rampadan yavaş inmeni kolaylaştıracak suni halı yeterli olacaktı Markete girince doğrudan listenin maliyetinin hesaplanması için müşteri ilişkileri bankosuna yöneldim.

Oradaki görevli bilgisayar ekranına getirdiği listeyi inceleyip, "Levhaların tanesi 34.10 dolar," deyince projeyi baştan yapmam gerektiğini anladım. Ahşap kısmı sadece 100 doların üzerinde tutacaksa birkaç fazla mesai daha yapmam şart olacaktı ve buna halı dahil değildi. Son durum göz önüne alındığında, işte geçirdiğim her fazladan saat siz kızlardan uzak kalacağım ilave süre anlamına geliyordu. Başka bir hesapla, rampa için harcayacağım her 50 dolar otelde kalabileceğim bir gün daha demekti.

"Sean?"

Silkinip adımı söyleyen kişiye döndüm. Piper Reece bir metre ötemdeydi.25

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu, ama bana yanıt verme fırsatı tanımadan elini önündeki alışveriş arabasına doğru salladı: Kablo ruloları, prizler, elektrik anahtarları.

Zaten yanıt verebilecek durumda değildim; öylece bakıyordum yüzüne.

"Evde tadilata giriştim," dedi tedirgin bir gülüşle. "Son zamanlarda bu işlere merak sardım. Ama... Bu sefer **elektrikle** uğraşmaya kalkıştım ve sigorta panosunu yenileyeceğim-Gazete manşetlerini görür gibiyim: *'Ev Hanımı Mutfağında Nar Gibi Kızarmış Halde Bulundu.'* Alt manşet de söyle **olurdu** herhalde: *'Mutfak Pistii* Kolay bir çözüm olurdu, değil mi? Ama evi kendi kendine yenilemeye çalışırken 'zap' diye **kavrulma** şansı yapı markete gidiş gelişlerde bir trafik **kazasında** acılı ölüme kavuşma olasılığından düşüktür herhalde." **Duralayıp** başını iki yana salladı ve eliyle bir şeyleri savuşturmak jster gibi bir hareket yaptı. Yanakları kızarmıştı. **"Öylesine** konuşuyorum işte."

Oradan gitmem gerekiyordu. Ama kelimeler ağzımı*[1] içinde belirmiş, birer kiraz tanesi gibi yuvarlanmış ve dilimi[11] ucuna kadar gelmişti. "Sana yardım edebilirim," deyiverdim-

'Salak, salak! Geri zekalı göt senif

Üç tabaka yonga levha ve halı kamyonetimin arkasına **' yüklenmiş** halde Piper Reece'nin evine doğru yola çıkarken durmadan kendi kendime söylediğim şey buydu. Onunla **karşılaştığım** anda arkamı dönüp oradan uzaklaşmamamın herrhangi bir mantıklı açıklaması yoktu.

Ama duygusal bir nedenim olabilirdi: Piper tanışığımızdan o yana daima kendinden emin, kendine yeten bir tavır **sergilemiş,** bunu zaman zaman uç noktalara, kibir olarak nitelendirilebilecek düzeylere taşımıştı. Ama o gün tamamıyla telaşa ve şaşkınlığa kapılmış haldeydi.

O halinden hoşlanmıştım.

Evine giden yolu elbette ki biliyordum. Ama arabayı park ederken hafif bir panik yaşadım. Rob evde miydi acaba? Kontağı kapatırken etrafıma bakmıp arabasının orada olmadığını görünce rahat bir nefes aldım.

'Yalnızca beş dakika,' dedim kendi kendime. *'Tanrı'nın* **cezası** *elektrik panosuna birkaç sigorta takacak ve oradan* **defolup** *çıkacaksınt*

Piper beni ön kapıda bekliyordu. Beni içeriye alırken, "Geldiğin için teşekkür ederim," dedi.

Koridor duvarlarının rengi değişmişti. İçeriye girince mutfağın da tamamen farklı olduğunu gördüm. "Burada epey değişiklik olmuş."

"Hepsini ben yaptım. Son zamanlarda epey boş zamanın oldu..."

Tedirginliğin hâkim olduğu bir suskunluk çöktü ikimizir de üzerine.

Silkinip, "Her şey öncekinden faklı," diye mırıldandım.

Piper bakışlarımı yüzüme dikti. "Her şey *tamamen* farklı."

Ellerimi pantolonumun ceplerin tıkıştırdım. "Yapman gereken ilk şey elektriği ana panodan kesmek. O da herhald bodrumda, değil mi?"

Birlikte aşağıya indik ve ben ana panodaki şalteri indi dim. Sonra mutfağa döndük. "Buradaki pano nerede?"

Gösterdi.

Ve sordu: "Ne yapıyorsun, Sean?"

Anlamazdan geldim: "Şuradaki sigorta yanmak üzerey. miş. Vidalarının ne kadar kolay söküldüğünü görebiliyor mu sun? Biraz daha gevşetince yerinden kurtulacak. Sonra **kablo**ları çıkartacak ve yenisine takacaksın. Mavi kablo şuraya kahverengi..."

"Görüyorum."

Piper bana iyice sokuldu. Şimdi kahvenin ve pişmanlığa kokusunu alabiliyordum.

"Kabloların söktüğün sigortadaki yerlere girmesi gerek. Topraklamayı da kontrol et. Şuradaki sarı-yeşil kablo." Son vidayı da sıkıp ona döndüm. "Gördüğün gibi, gayet basit." \

Gözlerimin içine bakarak, "Yaşama dair hiçbir şey basit değildir," dedi. "Ama sen bunu zaten biliyorsun. Karanlığın hâkim olduğu tarafa geçmek yalnızca bir saniyeni alır."

Tornavidayı yavaşça elimden bıraktım. "Karanlıkta yaşıyoruz, Piper. Yaşamın aydınlık bir yanı varsa da bu biz insanlar için değil."

"Belki öyle... Ama ben yine de sana teşekkür borçluyum."

Omuz silkerken bakışlarımı kaçırdım. "Başına böyle bir şey geldiği için gerçekten üzgünüm."

Piper, "Başına böyle bir şey geldiği için gerçekten üzgünüm," diye tekrar etti sözlerimi.

Bir adım geriledim. "Herhalde aşağıya inip ana sigortayı açmak istiyorsundur. Bunun işe yarayıp yaramadığını **ancak** öyle anlayabiliriz."

Piper yüzüme utangaç bir gülümsemeyle baktı. **"Yaraya**cak."

Amelia

Tamam! Sıkışık durumlarda sır saklamanın kolay olmadığını kabul ediyorum. Yaşadığım ev yeterince kötüydü, ama bir otel banyosunun duvarlarının ne kadar ince olduğundan kimsenin haberi var mı? Orada yaptığın her şey duyulabiliyordu ki, bu da benim kimi şeyleri lobideki büyük tuvaletlerde, klozetin üstüne oturduktan sonra kabinlerin altından bakarak, başka kimse olup olmadığını yoklayarak yapmamı gerektiriyordu.

Bu sabah uyanınca annemin notunu buldum ve aşağıya inip kahvaltı ettikten sonra oyun salonunda seni aradım.

Beni görünce alabildiğine irileşmiş gözlerle, "Amelia!" diye seslendin. "Şunlar harika değil mi?"

Bazı oğlanların sandalyelerinin tekerleklerine taktığı renkli çubukları gösteriyordun. Arabalar yürüdükçe *acayip* rahatsız edici bir ses çıkarıyorlardı, ama fosforlu olduklarından karanlıkta hoş göründüklerini kabul etmem gerekirdi.

Diğer Ol'lı çocukları izlerken aklına notlar aldığını görebiliyordum. Kimin tekerlekli sandalyesi ne renk, kim yürütecine hangi çıkarmaları yapıştırmış, hangi kızlar yürüyebiliyor ve hangileri sandalye kullanmak zorunda, hangi çocuklar yemeğini kendi yiyebiliyor, hangilerinin beslenmek için yardıma ihtiyacı var? Kendini o karmaşa 'Çinde bir yere oturtmaya, nereye uygun ve diğerlerine kıyasla ne kadar bağımsız olduğunu anlamaya çalışıyordun.

"Pekâlâ," dedim. "Gündem nedir? Ve annem nerede?"

"Bilmiyorum. Herhalde toplantılardan birine katılmıştır." Işıl ışıl 9özlerle baktın yüzüme. "Yüzmeye gidiyoruz. Mayomu giydim bile."

"Eğlenceli olacak..."

"Sen gelemezsin, Amelia. Bu *benim gibi* insanlar için."

Bunu bir şeylerin dışında kalmamdan mutluluk duyarak söylemediğini biliyordum, ama yine de canım yanmıştı. Başka kim kalmıştı

beni yok sayacak acaba? Önce annem, sonra Emma aşağılamıştı beni, şimdi de sıra engelli küçük kardeşimdeydi.

"Kendi kendimi davet ettiğim falan yok," diye dikenlerimi çıkarttım. tim. "Gitmem gereken bir yer var zaten."

Hemşirelerden biri ilk grup için çağrı yapınca tekerlekli sandalyenle uzaklaşmanı izledim. Kıkırdıyor, sandalyesinin arkasında HOGWARTS BÜYÜCÜLÜK OKULUNU YARIDA BIRAKTIM yazan bir kızla fısıldaşıyordun.

Çocuklara ayrılmış bölgeden çıktım ve toplantı odalarının açıldığı ana hole geçtim. Annemin hangi etkinliğe katıldığını bilmiyordum ama bunu fazla düşünmeye fırsat kalmadan gözüme üstünde SADECE GENÇLER yazan bir kapı ilişti. O yana gidip başımı içeriye uzattım ve kimi sandalyelerde olan, kimi ayakta duran benim yaşımda bir grup Ol'lının bazı balonların etrafında toplandığını gördüm.

Ama o şeyler aslında balon değildi. Prezervatifti onlar.

Odanın ön tarafındaki kadın, "Başlıyoruz," dedi ve "Kapıyı kapatır mısın, hayatım!" diye seslendi.

Bana söylüyordu. Ben oraya ait değildim oysa; benim gibi Ol'lı olmayan genç aile üyeleri için başka programlar vardı. Ama etrafa bakınca hastalığının durumu seninki kadar kötü olmayan başkalarının da olduğunu gördüm ve kemiklerimde bir kusur olmadığının anlaşılmayacağını düşündüm.

Sonra önceki gün kayıt yaptırırken Niamh adlı küçük kızı almaya gelen oğlanı gördüm. Gitar çalan ve sevdiği kız için besteler yapan tipte bir çocuğa benziyordu. Her zaman benim için şarkı söyleyecek birisi olmasının harika yanlarını düşlemiştim. Ama bende şarkı yazmaya değecek kadar ilginç nasıl bir yan bulacaktı ki? *Amelia, Amelia... Gel sarılayım sana doya doya!*

Salona girip kapıyı arkamdan kapattım. Oğlan dönüp bana sırıtınca bacaklarım hissizleşti. Onun yanındaki sandalyeye oturdum ve beden ısısını hissedecek yakınlıkta durduğumuzun farkında değilm'" şim gibi cool bir havaya büründüm.

Salonun önündeki kadın, "Hoş geldiniz," dedi. "Benim adım Sarah ve eğer 'Kuşlar ve Böcekler ve Kırıklar' programı için gelmediy* seniz yanlış yerdesiniz. Bayanlar ve baylar, bugün seksten ve sadece seksten söz edeceğiz."

Tedirgin birkaç gülüş duyuldu ve benim kulaklarım yanmaya başladı.

Yanımdaki oğlan, "Doğrudan giriş yapmak diye buna derim dedi alçak sesle. "Ahh! Kötü bir benzetme oldu galiba."

Etrafıma baktım, ama benimle konuşuyordu. "Hem de çok kötü" diye fısıldadım.

"Ben Adam. Senin de bir ismin vardır herhalde."

Donakalmıştım. Bir ismim vardı elbette, ama ona söylersem oraya ait olmadığımı anlayacaktı. "Willow," dedim.

"Güzel bir isim. Sana uyuyor."

Tanrım, yine o gülümseme!

Bakışlarımı önümüzdeki masaya diktim. Fena halde kızardığımı biliyordum. Seks üzerine sadece konuşulacaktı orada; uygulama laboratuarında falan değildik ya! Öte yandan, uygulama bir yana, o zamana kadar kimse *'Hey sarsak, fazla kalemin var mı?'* diye sormaktan fazla ilgi göstermemişti bana. Adam bana karşı kemiklerim sağlam olduğu için bilinçaltı bir çekim duymuş olabilir miydi?

Sarah, "Bir Ol hastasıysanız ve seks yapıyorsanız bir numaralı tehlike nedir?" diye sordu.

Bir kız elini hafifçe kaldırdı. "Kalça kırığı mı?"

Arkamdaki oğlanlar kıs kıs güldü.

"Cinsel yönden aktif yüzlerce Ol hastası tanıdım," dedi Sarah. "Ve seks yaparken bir yerini kıran tek kişi bunu yataktan düşerek becerdi."

Bu kez herkes açıktan açığa güldü.

"Ol hastasıysanız cinsel etkinlikte en büyük risk cinsel hastalık kapmaktır." Duralayıp salondakilerin yüzlerine baktı. "Yani cinselliği olan, ama Ol hastası olmayan herhangi birinden farklı değilsiniz."

Adam masanın üstünde bana doğru bir kâğıt parçası kaydırınca açtım: Sen *Tip I misin?*

Hastalığın konusunda yeterli bilgiye sahip olduğumdan, neden öyle düşündüğünü anlamıştım. Tip I osteogenesis imperfecta hastası da tüm hayatlarını bundan habersiz, sıradan insanlardan sadece birkaç kemik fazla kırarak geçirenler vardır. Ama yine aynı kafeden olup senin kadar fazla kırık yaşayanlar da çıkıyor. Tip I'ler nellikle daha uzun boyludur ve yüzleri Tip III'lerde, yani sende olduğu gibi kalp şeklinde değildir. Normal boydaydım, tekerlekli sandalye kullanmıyordum, omurga eğriliğim yoktu ve Ol'lı gençler için fenlenmiş bir programa katılmıştım. Elbette benim bir Tip I olduğumu düşünecekti.

Kâğıdı çevirip arkasına, *'Aslında ikizler burcuyum!'* yazdım ve Asanın üstünde ona doğru kaydırdım.

Çok hoş dişleri vardı. Seninkiler birçok Ol'lı çocukta olduğu gibi felaketti, onunkilerse Hollywood beyazlığında ve kusursuzdu. Adam Disney Channel'de bir filmden fırlamış gibiydi.

Bir kız, "Hamilelik konusunda ne söyleyeceksiniz?" diye sordu.

"Ol'lı herkes -hangi tipten olursa olsun- hamile kalabilir,"diye açıkladı Sarah. "Ancak riskler kişisel durumunuza bağlı olarak değişebilir."

"Bebek de Ol'lı olur mu?"

"Mutlaka öyle olması gerekmez."

O dergide gördüğüm fotoğraf geldi aklıma; Tip III bir kadın kucağında neredeyse kendisiyle aynı ölçülerdeki bir bebeği tutuyordu- Anlaşılan mesele tesisatta değildi; sorun olsa olsa partner bulmakla olabilirdi. Her gün bir Ol kongresi yapılmıyordu ve o gün orada bulunanlar da olasılıkla kendi okullarındaki tek Ol'lı idi. Zihnimde hızlı bir ileri sarım yapıp seni kendi yaşıma getirdim. Ben varlığımı fark edecek bir çocukla karşılaşamıyorsam minicik, insanı ürkütecek kadar zeki, tekerlekli sandalyeyle ya da yürüteçle dolaşan bir kız nasıl kendini önemseyen birisini bulabilecekti ki?

Nasıl olduğunu bilmiyorum ama, "Bu noktada bir sorun var," diyen kendi sesim çalındı kulağıma. "Ya sizinle kimse seks yapmak istemezse?"

Duymayı beklediğim kahkahalar yerine salona ölüm sessizliği çökmüştü. Şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Akranlarım arasında kesinlikle bakire olarak ölmeye mahkûm olan tek ben değil miydim?

"Bu gerçekten iyi bir soru," dedi Sarah. "Aranızdan kaçının beşinci ya da altıncı sınıfta karşı cinsten özel arkadaşı oldu?" Birkaç el kalktı. "Kaçınız ondan sonra birisiyle çıktı?"

Yirmi kişiden ikisi elini kaldırdı.

"Tekerlekli sandalye ya da sizler gibi görünmemek Ol'lı olmaya[11] gençlerin çoğunun cesaretini kırar. Kulağa tam bir klişe gibi gelecek belki, ama inanın bana, birlikte olmak *istemeyeceğiniz* gençler İŞ[e] onlardır. Sizinle ne olduğunuz için değil, kim olduğunuz için ilgilenecek kişiyle birlikte olmak istersiniz. Bunun için beklemeniz gerekse de» sonuç geçecek zamana değecektir. Yapmanız gereken bu kong[re] kapsamındaki etkinlikler sürerken etrafına bakmanız ve Ol'lı olup aşk yaşamak, evlenmek, seks yapmak ve birlikte çocuk yapmak iste' yeceğiniz insanlar olup olmadığını yoklamaktır. Bu arada... Saydığ[lfT1] edimler o sırada gerçekleşmek zorunda değil."

Herkes kahkahalara boğulurken Sarah aramızda dolaşarak birer prezervatif ve birer de muz dağıtmaya başladı.

Bundan sonrasının uygulama laboratuarına dönme olasılığı belirnişti ufukta.

Her ikisinin de Ol'lı olduğu hemen anlaşılan çiftler görmüştüm; birinin öyle, diğerinin normal olduğu ikililere de rastlamıştım. Bedensel engeli olmayan birisi sana âşık olursa, bu annemin üzerindeki stresi biraz azaltabilirdi. Benim yaşımda öyle bir kongreye gelip Adam gibi bir çocukla flört edebilir miydin? Ya da etrafta tekerlekli sandalyeleriyle fırtınalar estiren, asansörleri kilitleyen haşarı oğlanlardan biriyle. Bunun pratik açıdan, gündelik dayatmalar göz önüne alındığında ve duygusal bakımdan kolay olmayacağını düşünebiliyordum. Hayatında Ol'lı biri olması hem kendin, hem de o kişi için kaygılanman demek olurdu.

Ama belki öyle şeylerin Ol ile hiç ilgisi yoktu; mesele yalnızca âşık olmaktı.

Adam birdenbire ve gayet sıradan bir şeyden söz eder gibi, "Bence ikimizin bir çift oluşturması gerek," diyerek nefesimi kesti. Sonra muzla prezervatifi kastettiğini anladım, "ilk sen denemek ister misin?"

Prezervatifin folyosunu yırttım. İnsan karşısındakinin nabzını hissedebilir mi? Eğer öyleyse, benimki tenimi zorlayacak kadar hızlı ve güçlü atmaya başlamıştı. Prezervatifi muzun tepesine geçirip biraz aşağıya kaydırdım.

Adam, "Bunun gerektiği gibi olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Öyleyse sen yap da görelim."

Bir prezervatif alıp paketini yırttı. Küçük şeyi muzun tepesine yerleşdirip parmaklarıyla sonuna kadar indirişini hayretle izledim. "Vay be!" dedim. "Sen bu işte çok daha iyisin."

"Bunun nedeni seks hayatımın tamamen meyvelerle sınırlı olması herhalde."

Burun büktüm. "Buna inanmak kolay değil."

Adam benimle göz göze geldi. "Benim için de seninle seks yapacakk birini bulmakta zorlandığına inanmak kolay değil."

Muzu elinden kaptım. "Muz meyvesinin aslında bitkinin üreme organı olduğunu biliyor muydun?"

Tanrım! Bu çok aptalca bir laf olmuştu işte. Tıpkı senin *Gereksiz* "Bilgiler *Kitabı*'ndan durmadan bir şeyler gevelemen gibiydi.

Adam, "Üzümlerin mikrodalgada patladığını biliyor musun?" diye sordu.

"Sahi mi?"

"Kesinlikle." Duralayıp kaşlarını çattı. "Üreme organı mı dedin?"

Başımı salladım. "Dişil tohumluk."

"Hmmml Sen nerelisin?"

"New Hampshire. Sen?" Onun da Bankton'dan geldiğini uma-. rak soluğumu tuttum. Belki bizim okuldaydı, ama yollarımız hiç çakışmamıştı.

"Anchorage," dedi.

Alaska. Gayet uygun! Araya binlerce kilometre girmese şaşardım!

"Demek hem sen Ol'sın, hem de kardeşin."

Seni tekerlekli sandalyede görmüş olmalıydı. "Öyle."

"Bu hoş bir durum olmalı," dedi Adam. "Benim annemle babam durumum anlaşılınca bir değerlendirme yaptı ve beni bir kalıbın içine yerleştirdiler."

"Ya da senin içine bir kalıp yerleştirdiler."

Biz kahkahalara boğulurken Sarah, "Harika!" diyerek masamızın yanından geçti. Üstüne prezervatif geçirilmiş muzu işaret etmişti.

Ama asıl harika olan bizdik.

Adımın Willow olmaması ve Ol ile bizzat tanışmamam dışında elbette.

Şişirilmiş prezervatiflerin top olarak kullanıldığı bir oyun başladı ve herkes hava uçuşan balonları birbirine göndermeye koyuldu.

Sonra birden Adam, "Willow annesi Ol'lı doğduğu için dava açan kızın adı değil mi?" diye sordu.

Bir kez daha donup kaldım. "Bunu da nereden biliyorsun?"

"Internet'teki blogların hepsinde tartışılıyor. Sen okumadın mı?'

"Ben... Başka şeylerle meşguldüm bu ara..."

"O kızın çok daha küçük olduğunu sanmıştım aslında."

"Yanılmışsın," diyerek sözünü kestim.

Adam başını omzuna eğerek beni süzdü. "Yani o sen misin?"

"Bunu herkese duyurman şart mı? Demek istediğim... Konuşulmasından fazla hoşlanmadığım bir konu bu."

"Eminim öyledir. Berbat bir durum."

5enin kendini nasıl hissettiğini düşünebiliyordum artık. Kendi odamızdayken, uykuyla uyanıklık arasındaki o gri dakikalarda bazı şeyler söyler, ama sanırım duygularının büyük bölümünü kendine saklardın. Durumunun benliğinin tamamıyla değil, tek bir kişisel özellikle örneğin solak ya da kumral ya da esnek eklemli olmakla takınmak gibi olduğunu düşündüm. Sarah seni görünüşünle değil, kim olduğunla değerlendirerek sevecek birini bulmaktan söz ediyordu ve kendi annemiz bile bunu başaramamıştı. Adam'ın son yorumuna, "Halat çekme oyununa benziyor ve ben de halatım," diye mırıldanarak cevap verdim.

Masanın altından uzanıp elimi tuttu. Parmaklarımız birbirine dolanırken, "Adam," diye fısıldadım. Sarah cinsel ilişkiyle geçen hastalıklardan, kızlık zarından, erken boşalmadan söz ederken el ele oturduk onunla. Kendimi bir yıldız gelip boğazıma takılmış, ağzımı açacak olursam içimden ışık yayılacakmış gibi hissediyordum. "Ya birisi bizi görürse?" dedim.

Bana dönünce soluğunun kulağımın kıvrımında dolaştığını hissettim. "O zaman benim buradaki en şanslı erkek olduğumu düşünürler."

Bu sözlerle birlikte bedenim avuçlarımızın birbirine dokunduğu noktadan üretilen saf elektrik akımına dönüştü. Sarah'ın sonraki otuz dakika boyunca söylediği tek kelimeyi bile duymadım. Adam'ın teninin benimkiden ne kadar farklı olduğu, ne kadar yakınımda olduğu ve elimi bırakmadığı dışında hiçbir şey düşünmüyordum.

Bir randevu sayılmazdı, ama tersi de değildi. İkimiz de bir aile etkinliği olarak düzenlenmiş olan hayvanat bahçesi turuna katılmayı Planlamıştık ve Adam benden saat altıda orangutanların önünde olacağıma dair söz almıştı.

Yani *Willow'dan* kendisiyle buluşmasını istemişti.

Hayvanat bahçesine gitmekten ötürü o kadar heyecanlıydın ki, minibüste tek bir saniye bile hareketsiz duramadın. New Hampshire'de hayvanat bahçesi yoktu ve Boston yakınlarındaki de gidip görünce evde anlatacak bir şey olmayacak kadar kısırdı. Disney World tatili sırasında Hayvanlar Krallığı'nı ziyaret etmeyi planlamıştık, ama o yolculuğun nasıl sona erdiğini hatırlarsın. Annem de senin tersine bir Çin heykeli kadar hareketsizdi. Minibüste dimdik oturup bakışlarını ileriye dikmiş, önceki gün benimsediği Bayan Sohbet tavrının tersine kimseyle konuşmaya kalkışmamıştı. Sürücü bir hız tümseğinden biraz fazla hızlı geçse tuzla buz olacak gibiydi.

Eh, araçtakilerin çoğu onun gibiydi aslında!

Bense saatime kendimi Cindrella sanmama yetecek kadar sık bakıyordum. Aslında kendimi Cindrella sanmam için birden fazla neden vardı. Belki üstümde ışıltılı bir balo giysisi yoktu, ama senin kimliğinle hastalığını ödünç almıştım ve prensim kırk dört kerniğj kırılmış birisiydi.

Hayvanat bahçesinin kapısından içeriye adım atar atmaz "Maymunlar!" diye istikamet bildirdin. Orasını normal çalışma saatlerinin dışında, Ol kongresi için özel olarak açmışlardı ve bu bence çok iyiydi, çünkü kapılar arkamızdan kapandıktan sonra orada tamamen yalnız olacaktık ve normal zamanlarda Ol'lıların kalabalıkların çarpmasından, dikkatsiz ve atak hareketlerden kaçınmak için sürekli tetikte olması gerekecekti. Senin arabanın arkasına geçtim ve hafif bir rampada yukarıya doğru itmeye başladım.

Annemde bir gariplik olduğuna işte o zaman kesinlikle inandım. Başka zaman olsa, bana omuzlarımın üzerinde ikinci bir baş daha çıkmış gibi hayretle bakar ve sandalyeni itmeye neden istenmeden gönüllü olduğumu sorardı. Bu da gayet normaldi, çünkü genellikle araba koltuğunun klipslerini açmamı söylediği zaman bile kanlı bir cinayet işlememi istemiş gibi olay çıkarırdım. Ama o hiçbir şey sormadan zombi gibi yürümeye devam etti. Hangi hayvanların önünden geçtiğimizi sorsam, eminim ki dönüp, "Ha?" derdi.

Orangutanları görmek için seni duvara yaklaştırdım, ama bakabilmek için ayağa kalkman gerekiyordu. Alçak beton bariyere tutunup kendini dengeledin ve ana orangutanla bebeğini görünce gözlerinden sanki ışıklar saçıldı. Anne hayatımda gördüğüm en minik maymunu kollarının arasında tutuyordu ve olasılıkla birkaç yaş büyük başka bir yavru kuyruğunu çekiştirerek, tek ayağıyla yukarıdaki dala tutunup burnunun önünde sallanarak onu rahatsız ediyor, tam bir baş belası olmak için gerekli her şeyi yapıyordu.

Büyük bir zevkle, "Tıpkı biz!" dedin. "Baksana, Amelia!"

Ama ben Adam'ı görmek için etrafa bakınmakla meşguldüm- Saat tam 18:00 idi. Beni ekerse ne olacaktı? Başka birisiymiş gibi davranarak bulduğum oğlanı bile elimde tutamayacaksam...

"Özür dilerim." Birden bire ortaya çıkmıştı. Alnı terle sırılsıklamdı. "Şu yokuş soluğumu kesti." Anneme ve tamamen orangutanlara odaklanmış olan sana baktı. "Hey! Bu senin ailen, değil mi?"

Seni onlarla tanıştırmam gerekiyordu. Anneme ne yaptığımı söylemem gerekiyordu. Ama sen ismimi (yani gerçek ismimi) söylersen ve Adam yalancının teki olduğumu anlarsa ne yapacaktım? Elini ya-

kaladım ve onu kırmızı papağanların ve ortalıkta gözükmeyen firavunfaresinin kafeslerinin olduğu bir ara patikaya çektim. "Gidelim," dedim ve akvaryuma doğru koşmaya başladık.

Hayvanat bahçesinde bizim gruptan başka ziyaretçi kalmadığından içerisi de neredeyse tamamen boştu. Küçük çocukları spica alçısı içinde olan bir aile vardı ve sahte smokinleriyle salınan penguenlere bakıyorlardı.

"Sence büyük bir haksızlığa uğradıklarının farkındalar mıdır?" ¿edim. "Kanatları var, ama uçamıyorlar."

"İskeletin olması ve o şeyin seni ayakta tutması gerekirken senin onu koruman gibi bir haksızlık mı?" dedi Adam. Beni elimden çekerek cam bir tünele soktu. İnsana tekin gelmeyen mavi bir ışık vardı ortamda ve her tarafımız bir anda köpekbalıklarıyla çevrilmişti. Birisinin yumuşak ve beyaz karnına, pırlanta dizisi gibi parlayan dişlerine baktım. Çekiçbaşlar önümüzden geçerken Star Wars yaratıkları gibi kıvrılıp bükülüyorlardı.

Adam sırtını cam duvara dayayıp şeffaf tavana baktı.

"Ben böyle bir şey inşa etmezdim," diye söylendim. "Ya kırılırsa?"

Adam güldü. "O zaman Omaha Hayvanat Bahçesi ciddi bir sorun yaşar."

"Etrafı dolaşalım," dedim.

"Acelen ne?"

"Köpekbalıklarını sevmem. Ödümü koparıyorlar."

"Bence hepsi birer harika. Vücutlarında tek bir kemik bile yok."

Yüzüne baktım. Akvaryumdan yansıyan ışıklarda masmavi görünüyordu. Gözleri de suyla ayrı renk, koyu, saf kobalt mavişiydi.

"Neredeyse hiç köpekbalığı fosili bulunmadığını biliyor muydun? Bunun nedeni tamamen kıkırdaktan oluşmaları ve doğada fosilleşe^eyecek keder hızlı çözülmeleri. Bunun bizim gibi insanlar için de 9®çerli olup olmadığını hep düşünmüşümdür."

Bir moron olduğum için ve kaderim tüm hayatımı bir düzine kediyle yalnız geçirip bitirmek olduğu için o anda ve oracıkta gözyaşlarına boğuldum.

"Hay!" Adam beni kendine çekip kollarının arasına aldı. Kendimi hem alışkın olduğum yuvada gibi, hem de tamamıyla yalnız hissediyordum şimdi. "Bağışla beni," dedi. "Gerçekten de söylenecek en aptal şeydi." Bir eliyle sırtımı, omurgamın tenimde yaptığı bir dizi

çıkıntıyı okşuyordu. Bir eliyse saçlarımın arasındaydı. Atkuyruğumu yüzüne bakmam için çekiştirirken, "Willow..." diye fısıldadı. "Konuş benimle."

"Ben Willow değilim!" diye patladım. "O benim kardeşimin adı Ol bile değilim. Sana yalan söyledim, çünkü o grubun içinde olmak, orada oturmak istiyordum. Senin yanında olmak istiyordum."

Parmakları usulca ensemde dolaştı. "Biliyorum."

"Ne? Sen..."

"Bugünkü toplantıdan sonra verilen arada aileni Google'de araştırdım. Annenle, açılan o davayla ve kardeşinle ilgili bloglarda yazılanları okudum. Orada Willow'un yaşından da söz ediliyordu."

"Ben berbat bir insanım!" diyerek inledim. "Affet. İstediğin insan olmadığım için gerçekten çok üzgünüm."

Adam ciddi bir ifadeyle uzun uzun baktı yüzüme. "Evet, öyle bir insan değilsin. Sen çok daha iyisin. Sağlıklısın. Kim hoşlandığı, *gerçekten* hoşlandığı insanın öyle olmasını istemez ki?"

Sonra... Birden... Dudakları benimkilere, dili dilime dokundu ve ben daha önce hiç yapmamış olmama, sadece Seventeen dergisinde okumama rağmen o şey bana hiç de iğrenç ya da akıl karıştırıcı gel medi. Elleri omuzlarımdan aşağı kayıp kürek kemiklerime, senin kendi bedeninde son kırdığın yere, bir melek olarak doğsam kanatlarımın başlayacağı yere geldi.

İçinde olduğumuz mekân etrafımızda şekil değiştiriyordu; şimdi suyun içinde, o kemiksiz köpekbalıklarıyla birlikteydik. Ve ben Sarah'ın sekse ilişkin konuşmasının hiç değilse bir bölümünün çok doğru olduğunu anladım: Korkman gereken kırıklar değil, çözülmek, kendini bir başka insanın benliğinde bilerek ve isteyerek kaybetmendi. Adam'ın parmakları belime inip tişörtümün eteklerinde gezinmeye başladı, ama ben ona dokunmaya hâlâ korkuyordum. Korkumun nedeni çok sıkı sarılıp onu incitmekti.

"Korkma," diye fısıldadı ve elimi alıp yüreğinin üstüne koydu. Atışını avucumda hissediyordum.

Biraz öne eğilip onu öptüm. Sonra bir daha. Dile getiremediğini sesini bulamayan, en büyük sırrımı ortaya vuran sözcükleri ona aktarıyordum dudaklarımla: Ol değildim, ama ne hissettiğini biliyordum-

Her kırıkla, her seferinde ben de kırılıp dağılıyordum.

Charlotte

Kongreden dönerken uçakta planımı oluşturdum. Alana iner **inmez** Sean'ı arayacak ve ondan konuşmak için eve uğramasını is**teyecektim.** Ona aramızda oluşan şey için senin geleceğine yönelik **savaşma** kararlılığımla mücadele etmek istediğimi anlatacaktım. **Başladığım** şeyi bitirmek istediğimi, ama bunu onun anlayışı ve **desteği** olmadan yapamayacağıma inandığımı söyleyecektim.

Omu sevdiğimi söyleyecektim.

Tuhaf bir yolculuktu. Sen diğer OI'lı çocuklarla üç gün boyunca iletişim ve duygusal alışveriş halinde olmaktan ötürü bitkindin ve uçağa biner binmez uykuya daldın. Ama yeni arkadaşlarının e-posta adreslerinin listesinin olduğu kâğıdı elinde sıkı sıkıya tutuyordun.

Amelia ise hayvanat bahçesine gittiğimiz akşamdan beri uykuda gezer gibiydi, ama bunun orada tam iki saat boyunca ortadan kaybolması ertesinde endişeden dehşete düşmüş halde yağdırdığım azarların artçı etkisi olduğunu düşünüyordum.

Uçak iner inmez sıranın en başına koştum ve valizlerimizi aldım. O arada Logan Havaalanı'ndan Bankton'a kadar uzun bir yolumuz olduğu için siz kızlara tuvalete gitmenizi söyledim. Amalia'ya ihtiyacın olduğu takdirde sana yardım etmesi talimatını vererek terminalin önünde bagaj arabasının başında beklemeye koyuldum. Mickey Mouse başlıkları giymiş çocukların, bir örnek tl§örtler giymiş annelerle kızların, bagajın yükünü çekmiş babaların oluşturduğu ailelerin önümden geçişini seyrediyordum. Havaalanındaki herkes ya bir yere gidiyor olmanın heyecanını yaşıyordu ya da eve dönmenin huzurunu.

Ben ikisini de yaşamıyordum.

Cep telefonumu çıkartıp Sean'ın numarasını tuşladım. Açmadı, ama herhalde işte olduğundan bakamamıştı telefonuna. Mesaj bıraktım:

"Selam. Benim... Sana uçağımızın indiğini haber vermek iste-

dim. Ve... Orada biraz düşündüm. Bu akşam gelebilir misin? Konuşmak için yani..."

Yanıt bekler gibi duraksadım, ama o tek taraflı bir konuşmaydı; daha önce yaptıklarımız gibi değildi yani.

"Şey... Her neyse işte. Yanıtının 'evet' olduğunu umuyorum. Hoşça kal."

Siz kızlar tuvaletten çıkıp öne düşmemi beklemeye koyulurken telefonu kapattım.

Posta kutuları en iyi üreme ortamıdır; o karanlık, kendi içine kapalı ve bir şekilde kendi kendini besleyen sessiz tünelin faturaları misliyle katlanacak şekilde ürettiğine inanırım.

Eve döner dönmez Amelia ile seni valizlerinizi boşaltmak için yukarıya gönderip mutfakta posta kutusundan çıkanları sınıflandırmaya oturdum. Sonra en önemli gönderinin postada olmadığını, mutfak bankosunun köşesine benim için düzgün şekilde yerleştirilmiş halde beklediğini gördüm. Buzdolabında taze süt, yumurta ve meyve suyu vardı ve senin tekerlekli sandalyeyle kullandığın rampa tamamen baştan yapılmıştı. Biz yokken Sean evde kalmıştı ve bunu bir barış bayrağı olarak kabul etmeye hazırdım.

Posta da boş değildi aslında. Kredi kartı şirketinden astronomik faiz işletilmiş bir bildirim gelmişti. Hastane de altı ay önceki sigorta kapsamı dışı kalan ödemeler için bir yazı göndermişti. Sigorta primlerimiz için bir makbuz... Bir telefon faturası... Kablolu TV faturası...

Faturalarla diğer gönderimleri iki yığın halinde ayırıyordum ve sonuçta hangisinin daha yüksek olacağı sürpriz değildi.

Parasal niteliği olmayan gönderiler arasında birkaç katalog, kimi broşürler, Seattle'de oturan bir haladan Amalia'ya zamansız gönderilmiş bir doğum günü kartı ve Rockingham Aile Mahkeme; si'nden gönderilmiş bir mektup vardı. Bunun açılan davayla ilg[lS1] olabileceğini düşündüm ilk anda, ama Marin bana konunun bir üst mahkemede ele alınacağını söylemişti.

Zarfı açıp okumaya koyuldum:

Sean P. O'Keefe ve Charlotte A. O'Keefe davası

Dosya no. 2008-R-0056

Mahkeme kalemimizin yukarıdaki dosya numarasıyla kayda geçen boşanma dilekçesini işleme koyduğu tebliğ olunur. Yasal vekil tayin edecek olursanız

caat edip davayı üstlenmesi gerekmektedir.

Mahkemenin bir sonraki bildirimine kadar her iki taraf da kendisine ait ya

maktan, ipotek altına aldırmaktan, saklamaktan men edilmiştir.

Şu haller istisna kapsamındadır

1) İki tarafın üzerinde yazılı anlaşmaya vardığı menkul ve gayrimenkullerin değerlendirilmesi,

2) Makul ve zaruri kabul edilebilecek yaşamsal ihtiyaçların karşılanması,

3) Normal hayata dair ve olağan iş ilişkilerinin sürdürülmesi

On gün içinde itiraz etmemeniz halinde damanın işbu tebligatı mutada uygun yapılmış ve tarafınızca olduğu gibi kabul edilmiş sayılacaktır.

Bilginize sunulur.

Micah Healey, Başkatip.

Amelia deli gibi mutfağa dalana kadar keskin bir çığlık attığımın farkında bile değildim.

"Ne oluyor!" diye bağırdı.

Başımı iki yana sallıyordum. Soluk alamıyor, konuşamıyordum.

Amelia o halimle engel olma fırsatı bulamadan mektubu elimden kaptı ve hızla göz gezdirdi. "Baba boşanma davası mı açmış?"

Toparlanmaya çalışarak ayağa kalktım ve kâğıdı onun elinden aldım. "Bir yanlışlık olmalı."

Ama öyle bir şeyin yaklaşmakta olduğunu tahmin etmem gerekirdi, değil mi? Eşiniz evden aylar boyunca uzak kalırsa her şey normalmiş gibi davranabilirdiniz. Ne var ki...

Mektubu geldiği şekilde katladım. Sonra tekrar, sonra bir kez daha katladım. *'Bu bir sihirbazlık numarası*diye düşündüm. *'İyice küçültürsen, sonra açtığında içindeki sözcükler kaybolmuş dur.'*

"Yanlışlık mı!" diye parladı Amelia. "Nasıl bir yanlışlık olabilir ki bunda? Uyan anne! Seni artık hayatında istemediğini en açık Şekilde ifadesi bu." Kollarını kendi bedenine doladı. "İşe bak! Son günlerde hayat amma da hızlandı."

Koşarak yukarıya çıkmak için döndü, ama kolundan yakaladım. "Willow'a söyleme," diye yalvardım.

"O senin sandığının yüzde biri kadar bile aptal değil. Her zaman neler olup bittiğini anlıyor. Sen saklamaya çalıştığında bile."

"Ben de zaten tamı tamına o nedenle söylemeni istemiyorum Lütfen, Amelia."

Silkinip elimden kurtuldu. "Sana herhangi bir borcum yok diye mırıldandı ve fırlayıp mutfaktan çıktı.

Masanın yanındaki sandalyelerden birine yığıldım. Bedenimde kimi geniş bölgeler sanki hissizleşmişti. Sean da benim için **aynı** şeyi mi düşünüyordu? Hem mecazi hem de fiziksel anlamda **hissiz** leştiğime mi inanmıştı?

Ah, Tanrım!

Bir anda sesli mesajımı alacağı aklıma gelmişti ki, hâlâ ellerimin arasında tuttuğum belge o şeyi duymasının beni dünyanın en büyük aptalı konumuna getireceğinin kanıtıydı.

Boşanma sürecinin nasıl işlediği konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Ben istemediğimi beyan edersem yine de benden boşanabilir miydi? İnsan dava açtıktan sonra düşüncesini değiştirirse ne olurdu? Ben Sean'ınkini değiştirebilir miydim?

Titreyen elimi uzatıp telefonu aldım ve Marin Gates'in özel numarasını aradım.

Hemen açtı ve "Kongre nasıl gitti, Charlotte?" dedi.

"Sean boşanma davası açmış."

Hatta sessizlik oldu.

Marin sonunda, "Buna çok üzüldüm," dedi ve ben **gerçekten** üzüldüğünden emindim. Ama bir an sonra profesyonel haline gen döndü. "Sana bir avukat gerek."

"Sen bir avukatsın."

"Sana bu konuda yardım edecek türden bir avukat değilim; Sutton Roarke'yi ara. Numarası rehberde var. Kadın bildiğim en iyi boşanma avukatıdır."

Derin bir soluk aldım. "Kendimi sürekli kaybetmeye mahkum biri gibi hissediyorum. Ben kayıtlardaki bir istatistikten başka şey değilim."

Marin gayet sakin bir sesle, "Kimse istenmediğini öğrenmey[1] heyecanla beklemez." dedi.

Bu sözler Amelia'nınkileri hatırlamama yol açtı ve benliğimde kırbaç etkisi yaptı. Ayrıca Marin ile provalarını yaptığımız ifademi de aklıma getirmişlerdi. Ama ben bir şey söyleyemeden o tekrar konuştu.

«İşin bu noktaya gelmesini gerçekten istemezdim, Charlotte."

sapIayacak şekilde nasıl anlatacaktım? Seninle ilgili davayı bir başkasının üzerime çullanmakta olduğunu bilerek nasıl sürdürecektim?

Ama kendi sesim kulağıma geldiğinde duyduğum soru bunlardan çok farklıydı: "Bundan sonra ne olacak?"

Marin telefonu çoktan kapamıştı.

Sutton Roarke'den randevu aldım ve size akşam yemeği hazırlamak için işe giriştim.

Masaya otururken, "Babamı arayabilir miyim?" diye sordun. 'Ona geçirdiğimiz hafta sonunu anlatmak istiyorum."

Yüreğim deli gibi atıyordu ve bu duygu boğazıma içten küçük yumruklarla dövülüyor hissi veriyordu. Amelia bana bir bakış gönderip gözlerini bezelyelerine dikti. Sonra, "Ben aç değilim," deyip masadan kalkmak için izin istedi ve ben ona engel olmak için bir şey yapmadım. Öyle bir şey yapmamın ne anlamı vardı ki? Ben de orada olmak istemiyordum zaten.

Kirli tabakları makineye yerleştirdim. Masayı sildim. Çamaşır makinesini doldurup çalıştırdım. Ve tüm bunları otomatik hareketlerle yaptım. Sıradan ve gündelik işleri yapmaya devam edersem, hayatımın da belki normale döneceğini düşünüyordum.

Küvetin kenarına oturup yıkanmana yardım ederken sen ikimizin yerine de konuştun. "Niamh'ın da, benim de Gmail hesabımız var," diye gevezelik ediyordun. "Her sabah okula gitmeden önce saat 06:45'te kalkıp Internet'e girecek ve biraz sohbet edeceğiz." Dönüp yüzüme baktın. "Onu bir ara bize davet edebilir miyim?"

"Hmm! Ne?"

"Anne! Beni dinlememişsin. Sana Niamh'ın..."

"Ne olmuş ona?"

Gözlerini devirdin. "Unut gitsin!"

Pijamalarını giydirdim, yatağına yatırdım ve iyi geceler öpücüğü verdim. Bir saat kadar sonra Amelia'yı kontrole gittiğimde çoktan yattığını gördüm, ama fısıltılar duyup örtüyü çektiğimde telefonla konuştuğunu gördüm.

Onu bir şeyle suçlamışım gibi, "Ne?" diye diklendi ve telefonu ikinci bir yürek gibi göğsüne bastırdı.

Neler sakladığını kurcalayamayacak kadar bezgin olduğundan odadan çıktım. Benliğimin bir köşesi sır saklama ve yalan söyleme yeteneğini benden aldığını söylüyordu sanki.

Aşağıya indiğimde oturma odasından bir gölgenin geçtiğini gördüm. Korkudan soluğum kesilmişti. Ayak sesimi duyan Sean başını uzattı.

"Charlotte..."

"Yapma. Sakın! Tamam mı?" Elim hâlâ deli gibi atan kalbimdeydi. "Kızları görmeye geldiysen, çoktan yattılar."

"Biliyorlar mı?"

"Umurunda mı?"

"Elbette umurumda. Bunu onları umursadığım için yapıyorum. Sen ne sanmıştın acaba?"

Kısık, çaresizliğimi yansıtan bir ses yükseldi boğazımdan. "Gerçekten bilmiyorum neden yaptığını, Sean," dedim. "Her şeyin mükemmel gitmediğinin elbette ki farkındaydım."

"Yüzyılın küçümsemesi oldu..."

"Ama bu şeytantırnağı çıkınca kolunun kesilmesi gibi bir şey, öyle değil mi?"

Arkamdan mutfağa geldi ve ben bulaşık makinesine deterjan doldururken, "Şeytantırnağından çok daha fazlasıydı," dedi. "Kan kaybediyorduk. Sen evliliğimiz konusunda kendi kendine istediğim söyleyebilirsin, ama bu düşüncelerinin doğru olduğu anlamına gelmez."

"Yani sence çözüm boşanmak," dedim.

"Gerçekten başka bir çıkış yolu göremiyorum."

"Görmeye hiç çalıştın mı ki? Zor olduğunu biliyorum. Senin isteklerine ters bir şey üzerinde kararlı davranmama alışkın olmadığını biliyorum. Ama... Tanrım! Sen beni dava açmaya meraklı bir tip olmakla suçladın, ardından gidip boşanma davası açtın. Öyle değil mi? Bunu benimle konuşmadın bile. Evlilik danışmanına ya da Peder Grady'ye gitmemizi bile önermedin."

"Ne yararı olacaktı bunun, Charlotte? Uzun zamandır kendinden başkasına kulak vermiyorsun ki. Bu senin sandığın gibi bir gecede hallolup, ertesi sabah her şeyin normale döneceği bir furum değil. Bir yıl oldu. Senin uyanıp bu aileye ne yapmakta olduğunu anlamanı bekleyerek geçirdiğim bir yıl! Willow'un bakımına harcadığın çabanın hiç değilse yarısını evliliğimize vermeni bekleyerek geçirdiğim bir yıl!"

Qna bakakalmıştım. "Bunu seninle istediğin kadar yatacak za-

Elbette hayır, ama söylemek istediğim şeye çok iyi bir örnek verdin. Söylediğim her şeyi alıyor ve çarpıtıyorsun. Hikâyenin kötü karakteri ben değilim, Charlotte. Ben herhangi bir şeyin değişmesini hiçbir zaman istememiş olan adamım."

"Doğru! Değişimi zorlamak verine daha kaç yıl yaşamın dişlilerinin arasına sıkışıp kalmamız, kendimizi suyun yüzünde tutmak için çırpınmamız gerekiyordu? Hangi noktada evimiz üzerindeki ipotek nakde çevrilecek ya da biz iflasımızı isteyecektik?"

"Bunu dönüp dolaştırıp paraya bağlamayı kes!"

"Çünkü bu mesele sadece parayla ilgili! Bütün bir hafta sonunu mutlu, paralı, üretken yaşamlara sahip, ama aynı zamanda OI'lı yüzlerce insanla birlikte geçirdim. Willow'un da aynı imkânlara sahip olmasını istemem suç mu?"

"O insanların kaçının ebeveynleri kusurlu doğum davası açmış peki?" diye hırladı Sean.

Gözümün önüne saniyenin çok küçük bir bölümü için o gün tuvalette beni aynı hışımla yargılayan kadınların yüzü geldi. Ama bunu ona anlatacak değildim. "Katolikler boşanamaz," dedim.

"Kürtaj yaptırmayı da akıllarının kenarından bile geçiremezler," diye cevap verdi. "Sen işine geldiği zaman Katoliksin. Bu hakça bir şey değil."

"Ve sen de dünyayı her zaman siyah ve beyazdan ibaret gördün ben de o arada hep arada grinin binlerce tonu olduğunu sana göstermeye çalıştım."

Sean derin bir soluk alıp yumuşak bir sesle, "İşte bunun için gittım o avukata," dedi. "Bu nedenle evlilik danışmanı ya da rahiple görüşmeyi önermedim sana. Senin dünyan grinin tonlarına öylesine bogulup netliğini kaybetmiş ki, çok önemli sınır taşlarını bile göremiyorsun. Nereye doğru gittiğinin farkında değilsin. Oralarda bir yerde kaybolmaksa istediğin, devam et. Ama kızları da kendinle birlikte hiçliğe sürüklemene izin vermeyeceğim."

Yaşların yanaklarımdan aşağı akmaya başladığını hissedince elimin tersiyle onları sildim. "Yani buraya kadar, öyle mi? Hepsi bu mu? Beni artık sevmiyor musun?"

"Ben evlendiğim kadını seviyorum," dedi. "O da artık yok."

İşte kırılma noktasını o an yaşadım. Anlık bir duraksamadan

sonra Sean'ın kollarını bedenimin etrafında hissedince, "Beni yal bırak!" diye bağırdım. Ama ellerim onun gömleğine daha da sıkıya kenetlenmişti.

Ondan nefret ediyordum. Ne var ki, son sekiz yıldır ne zaman teselliye ihtiyacım olsa ona yönelmiştim. Eski alışkanlıklar kolay ölmüyordu.

Elinin tenimde bıraktığı sıcaklığı unutmam ne kadar zaman alacaktı? Şampuanının kokusunu aklımdan ne kadar zamanda çıkaracaktım? Konuşmasa bile sesini kulaklarımda duymamam için ne kadar zaman geçmesi gerekiyordu aradan?

Her türlü duyguyu kış için teker teker tahıl tanesi toplar gibi biriktirip depolamak istiyordum.

Kolları arasında öylece dikilirken anın sıcaklığı geçip gitti, sonrasında beni artık istemediğinin tedirgin edici bilinci kaldı. Cesaretle geriye doğru bir adım attım ve aramıza o an için mümkün olan en uzun mesafeyi koydum. "Pekâlâ," dedim. "Şimdi ne var sırada?"

"Bence birer yetişkin gibi davranmamız gerek. Kızların önünde kavga etmeyelim. Ve belki -yani senin için uygunsa- eve dönebilirim." Telaşla, "Yatak odasına değil elbette" diye ekledi. "Kanepede yatarım. İkimiz de hem ayrı birer evin, hem de kızların masraflarının altından kalkacak durumda değiliz. Avukat boşanma süreci içinde birçok insanın aynı evi paylaşabildiğini söyledi. Bir noktada buluşabilirsek bunun altından biz de kalkabiliriz. İkimiz de henüz orada değiliz, ama ikimiz de çocuklarla birlikte olmak zorundayız.

"Amelia biliyor," dedim. "Mahkeme celbini gördü. Ama Willow'un henüz haberi yok."

Sean çenesini ovuşturdu. "Aramızda bir şeyleri halletmeye çalıştığımızı söyleyeceğim ona."

"Ama bu bir yalan. Üstelik hâlâ bir şans olduğu umudunu doğurur onda."

Sean yanıt vermedi. Şans falan olmadığını söylemedi. Ama ters yönünde yorum da yapmadı.

"Sana bir battaniye daha getireyim," dedim.

• • lis-

O gece uyumayıp yatağımda boşanmaya dair bildiklerim^1 tesini yapmaya çalıştım.

1. Zaman alır.

2. Pek az çift bundan incelikle ve incinmeden çıkmıştır.

3. İnsanlar ortak sahip oldukları şeyleri bölüşmek zorundadır ve buna arabalar, evler, DVD'ler, dostlar ve çocuklar da dahildir.

4. Sevdiğin birini ameliyat yöntemiyle hayatından çıkarman pahalıya patlar. Kayıplar sadece mali değil, duygusaldır da.

Doğal olarak benim de boşanmış tanıdıklarım vardı. Her nasıl oluyorsa sanki hepsi çocukları dördüncü sınıftayken boşanıyor, sonraki yılın başında okul fihristinde 'Bay ve Bayan' olarak değil, ayrı ayrı yer alıveriyorlardı. Dördüncü sınıfta evlilikleri vuracak kadar zorlayıcı bir şey olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Ama belki de bu onuncu ya da on beşinci yıl sınırına gelip dayanmakla ilgili bir durumdu. Eğer öyleyse, Sean ile ben evliliğimizin biç değilse o tarafında öndeydik.

Sean ile tanışıp evlenmeden beş yıl öncesinden beri bekâr anne konumundaydım. Her ne kadar Amelia'yı felaket kabilinden bir ilişkinin tek iyi yanı olarak görsem ve babasıyla hiç evlenmemiş olsam da, başka kadınların sol elinizi gözleriyle taramasının ya da çocuklar uyuduktan sonra evde birâz konuşacak bir yetişkin bulunmamasının ne demek olduğunu biliyordum. Sean ile olan evliliğimin en sevdiğim yanlarından biri gündelik hallerimde rahatlığı zorlamamasıydı; sabahları saçlarım Medusa'nınkiler gibi çıkabiliyordum karşısına; dişlerimi fırçalamadan ona kaçamak bir öpücük verebiliyordum; kanepemize birlikte çökerken televizyonun hangi kanalına önce göz atacağımızı biliyordum. Evliliğimizin büyük bölümü sanki dolaylı olarak ifade edilebilen, dile getirilmesine gerek olmayan şeylerle yürütülüyordu. Bundan iletişim kurmayı unutacak kadar hoşnut muydum?

Boşanmış. Bu sözcüğü yüksek sesle söyledim. Garip bir hışırtı, bir yılan tıslaması gibi gelmişti kulağıma. Boşanmış anneler kendi türlerinden olanların arasına sığınarak değişim geçirmeye çalışıyordu. Bazıları düzenli olarak spor salonuna gidip olabildiğince çabuk tekrar evlenmek için bedeninin canına okuyordu. Diğer gruptakiler ise sürekli yorgunluktan bitap düşmüş bir halde dolaşırlardı.

Bir seferinde Piper yemekli bir parti vermeye hazırlanıyordu. Yakın zamanda boşanmış arkadaşlarından birini davet etmeden önce çiftlerle dolu bir yerde tek olmanın ne tür rahatsızlıklara neden olabileceğini uzun uzun düşünmüştü. Sonra ürpererek, "Şükürden olsun ki, bizim başımızda böyle bir bela yok," demişti. "Birileriyle tekrar çıkmaya başladığını düşünebiliyor musun? Onlu yaşlarının sonunu *iki kez* yaşamak gibi bir şey bu."

İlişkilerinin onarılabilecek noktayı çoktan geride bıraktığı kararını uzlaşmayla veren çiftler olduğunu biliyordum, ama öyle durumlarda bile boşanma seçeneğini gündeme taşıyan taraflardan biri oluyordu. Ve diğer kişi o karara uyum gösterse bile, yakın zamana kadar kendisini önemsediğini öne süren birisinin onsuz yaşama nasıl o kadar kolay yöneldiğine içten içe hayret ediyor olmalıydı.

Tanrım!

Sean'ın bana yaptığı şey benim Piper'a yaptığımla aynı.

Başucumdaki telefona uzandım ve yanında duran saatin 02:46'yı göstermesine aldırmadan Piper'in numarasını çevirdim.

"Alo?" Sesi biraz boğuk ve hatırladığımdan farklıydı.

Elimi ahizenin alt tarafına kapatarak, "Sean boşanmak istiyor diye fısıldadım.

"Alo?" dedi tekrar. "Alo!" Bu sonuncusu öfkeliydi. Homurdanmayı andıran bir iç çekme duyuldu, sonra sanki bir şey düştü yere. "Her ne halt etmeye aradıysan, bu kadar geç saatte telefona sohbeti yapılmayacağını öğretirim sana!"

Piper zamanında gecenin her saatinde aranmaya alışkındı; bir kadın doğum uzmanı olarak en biçimsiz saatlerde bile uyandırılırdı. Birilerinin doğurmak üzere olduğunu düşünmek yerine öyle bir tepki verdiyse, hayatı tamamen değişmiş olmalıydı.

Herkesin hayatı tamamen değişmişti ve ben bu süreçte katalizör işlevi görmüştüm.

Bant kaydının metalik sesi doldurdu kulağımı: *Arama, yapmak istiyorsarnz...*

Onun Piper'in sesi olduğunu ve *'Ah, Charlotte'* dediğini hayal ettim. *'İyi misin? Bana her şeyi anlat. Hiçbir şeyi atlamadan her şeyi anlat bana"*

Ertesi sabah uyuyakaldığını ve güneşin çoktan yükselip gökyüzünü aydınlatmaya başladığını gören insanlara has bir telaşla uyudun.

Yataktan neredeyse yuvarlanarak çıkıp sizin odanıza koştum "Willow!" Her sabah uyanınca yataktan kalkıp tuvalete gitmene, sonra dönüp giyinmene yardım etmen için bana seslenirdin. Uyuyakalmış olabilir miydim? Yoksa uyanamayan sen miydin?

Odanız boştu ve yataklarınız düzgünce toplanmıştı. Boşaltı-

mış valizler Amelia'nın yatağının yanında fermuarları çekilmiş ve tavan arasına kaldırılmaya hazırlanmış halde bekliyordu.

Aşağıya inerken senin kahkahanı duydum.

Sean banyo havlusunu başının tepesine bağlamış, ocağın başına geçmişti. Tavadaki pancake'leri çevirirken, "Nasıl görünüyorlar, iyi olmuşlar mı?" diye sordu.

"Olmamış elbette!" diye bağırdın masadan. "Penguen şeklinde yapacaktın.. Penguenlerin kulakları yoktur."

"Neden sen de kardeşin gibi normal bir şey istemedin ki? Onun tabağında kusursuz bir ayı var."

"Ayı kusursuz," dedi Amelia. "Mesele benim kertenkele istemiş olmamda."

Bunu şikâyet eder gibi söylemişti, ama yüzü gülüyordu. Acaba Amalia'yı öğlen saatlerinden önce gülerken en son ne zaman görmüştüm?

Sean tavadaki *şeyi* senin tabağına kaydırırken, "Penguen/eşek hazır," dedi.

Ve ben mutfağa girince herkes bana döndü.

Sen, "Anne!" diye bağırdın. "Bak, bu sabah beni kim uyandırdı!"

Bana dönen Sean'ın gülümsemesindeki sıcaklık gözlerine ulaşmıyordu. "Fazladan birkaç saat uykunun iyi geleceğini düşündüm."

Başımı salladım ve sabahlığımın kuşağını sıkılaştırdım. "Teşekkür ederim."

Belki origarri sadece kâğıtların katlanmasında değil, yaşamın kendisinde de bir sanattır. Kendini ikiye katlarsın, ,sonra bunu yapmtya devam edersin ve...Bakmışsın ki, önceki haline benzemeyen bir şekil oluşturmuşsun.

"Baba!"

Senin sesinle silkinip kendime geldim.

"Tavadakiler yanıyor!"

, Aslında yanan bir şey yoktu; tavadaki yağ kızınca biraz duman çıkmıştı. "Tüh be!" dedi Sean.

Ben de tam yemek pişirmeyi öğrendiğin konusunda umutlanmaya başlamıştım," diyerek sahneye katkıda bulunmaya çalıştım

Sean eviyenin altındaki dolabın kapağını açtı ve tavadaki ha-

mur kırıntılarını dökerken çöp kovasının içine bir kaşını kaldırarak baktı. "Çabalarım şu ana dek fazla hasara yol açmadı." Sonra bana döndü. "Bugün izin günüm ve kızlarla biraz zaman geçirebileceği düşündüm. Willow'un rampasında da hâlâ ufak tefek işler var."

Önceki gece önerdiği garip, ama mantıklı durumun, yani ayrılık süreci içinde evi, masrafları, yapılacak işleri, çocuklarla geçirilecek zamanı paylaşmanın ilk adımını attığını anlamam birkaç saniyemi aldı. "Haa! Evet." Sesimin fazla hevesli ya da hayal kırıklığa uğramış gibi çıkmaması için özen göstermiştim. "Ben de yapılıp bekleyen birkaç angaryayı kovalarım öyleyse."

"Bence kendine biraz zaman ayır. Sinemaya git. Bir arkadaşını ziyaret et."

Artık arkadaşım olmadığını bilmiyor muydu?

"Tamam," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Benim için de iyi olacak."

Bir saat kadar sonra arabayla garaj yolunda geri manevra yaparken insanın kendi evinden kovulmasıyla oraya gelmesinin istenmemesi arasında çok ince bir ayrım olduğunu düşünüyordum. Aslında Sean ile o anki konumumuz açısından ikisi birbirinden pek farklı değildi.

Bir benzin istasyonuna gidip depoyu doldurdum ve... Ve aklıma yapacak başka şey gelmediğinden arabayla öylece dolaşmaya koyuldum. Dünyaya geldiğinden beri ya hep seninleydim ya da bir yerini kırdığın haberinin verileceği telefonu beklemiştim. O anda yaşadığım anlamsız özgürlük bana boğucu geliyordu. Hissettiğim rahatlama değil, bağlarından öylece salınıvermenin getirdiği şaşkınlıktı.

Farkında bile olmadan Marin'in bürosuna yönelmiştim. Basbayağı bunalımlı bir ruh halini işaret etmese, öyle bir şey yapmış olmak komik bile gelebilirdi bana. Çantamı kapıp arabadan indim ve binaya girdim. Briony telefondaydı, ama bana eliyle koridoru gösterdi.

Marin'in kapısını tıklatıp başımı içeri uzattım. "Merhaba."

Başını kaldırdı. "Charlotte! Gelsene." Ben deri koltuklardan birine otururken o da kalkıp yanıma geldi ve masasına yaslandı. "Sutton ile konuştun mu?"

"Evet. Ve... Boğucuydu."

"Tahmin edebiliyorum."

"Sean evde," diye mırıldandım. "Bir program oturtmaya çalışağjz. Böylece ikimiz de kızlarla ilgilenebileceğiz."

«Bu son derece olgun bir çözüm."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Sadece yarım metre ötemdeyonu nasıl görmezden gelebilirim?"

"Sorun onu değil, Willow için yapabileceklerini gözden kaçırıp kaçırmamakta."

Duraksadım. "Mesai saatleri içinde olduğumuzu biliyorum, ama dışarıda bir kahve içmek ister misin? Demek istediğim... Bir avukat-müvekkil meselesi için çıkmış gibi yaparız."

"Bu zaten tamamıyla avukat-müvekkil meselesi, Charlotte," dedi Marin katı bir ses tonuyla. "Ben senin arkadaşın değilim. Avukatınım ve tam anlamıyla dürüst davranmak gerekirse, bu kadarı bile kimi kişisel duygularımı bir yana itmemi gerektirdi."

Bir kızarıklığın boynundan yukarı yükseldiğini hissettim. "Neden? Ben sana ne yaptım?"

"Sen bir şey yapmadın." Marin de şimdi rahatsız görünüyordu. "Bu... Aslında bu şahsen onaylayacağım bir dava değil."

Kendi avukatım bile kusurlu doğum davası açmamam gerektiğini mi düşünüyordu?

Marin doğrulup masadan uzaklaştı. Düşündüklerimi yüksek sesle söylemişim gibi açıklamaya koyuldu: "Kazanma şansının oldukça yüksek olduğunu bilmeni isterim. Ama benim demek istediğim o değil. Ahlakı ya da hiç değilse felsefi anlamda baktığım zaman eşinin nereden nereye geldiğini görebiliyorum. Hepsi bu."

Hemen ayağa kalktım. "Adalet ve sorumlu tutulabilirlik kavramlarını kendi avukatımla tartıştığıma inanamıyorum. Belki başka firmayla görüşmem daha doğru olacak." Çantamı kapıp çıktım. Marin arkamdan seslendiğinde koridoru yarılamıştım.

Dönüp baktım. Kapının eşiğinde dikiliyordu ve iki yanına saldırdığı elleri yumruk biçiminde sıkılıydı.

"Öz annemi bulmaya çalışıyorum," dedi. "O nedenle senin davana beklediğin kadar heyecanla sarılamam. O nedenle seninle kahve içemem ya da birbirimize yatıya gidip kız sohbetleri yaptıktan sonra saçlarımı bigudilerle sarıp güleceğimizi umamam. Bu dünyanın düzeni senin istediğin gibi olsa, yani tamı tamına kadınların istediği ya da düşlediği şekilde gelişmeyen bebekler gözden çıkarılabilir kategorisine atılıverse, şu anda senin de bir avukata ihtiyacın olmazdı."

Yutkunarak, "Ben Willow'u seviyorum," dedim. "Onun için en iyisi olduğuna inandığım şeyi yapmaya çalışıyorum. Ve sen de bundan ötürü beni yargılıyorsun, öyle mi?"

"Evet," diye kabullendi Marin. "Tıpkı benim için en iyisini yaptığına inanan annemi yargıladığım gibi."

Dönüp ofisinde gözden kayboldu, bense destek almak için onu zumu duvara yaslamış halde olduğum yerde kalakaldım. O davayla ilgili en önemli sorun her türlü etkiden yalıtılmış bir boşluk ortamında oluşmamasıydı. Öyle olsa, bir yönüne kuramsal açıdan bakıp, *'Hmrrvn, bu akb tamamen yakın geliyor,'* diye düşünebilirdin. Ama gerçek düşünceler steril koşullarda şekillenmez. Benim Piper'i dava etmemle ilgili bir makale okuduğunuz ya da Willow'un Hayatında Bir Gün'ü seyrettiğiniz zaman beraberinizde peşin hükümlerle edinilmiş yargılar, düşünceler, zihinsel bir geçmiş dolaştırmaya başlarsınız.

İşte Marin o nedenle benimle çalışırken öfkesini yutkunarak bir tarafa atmak zorundaydı.

İşte Sean o nedenle benim gerekçelerimi kavrayamıyordu.

Ve ben de günün birinde dönüp tüm bu yaşananlara bakarak benden nefret etmenden işte tam da bu yüzden korkuyordum.

Wal-Mart benim oyun alanım haline gelmişti.

Bölümler, reyonlar arasında dolaşıyor, şapkalar ve ayakkabılar deniyor, aynada kendime bakıyor, Rubbermaid saklama kaplarını birbirlerinin içine yerleştirerek setler yapıyordum. Egzersiz bisikletlerinin pedalını çeviriyor, konuşan bebeklerin düğmesine basıyor, örnek CD'leri dinliyordum. Param bir şey almaya yetmiyordu, ama ben onlara bakarak saatler geçiriyordum.

Siz kızların istediğiniz gibi yaşayarak büyümesine tek başıma nasıl para yetiştireceğimi bilmiyordum. Nafaka ve çocuk yardımının bir şekilde katkısı olacağını biliyordum, ama bunun matematiğini bana kimse öğretmemişti. Öte yandan benimle kalmanızı sağlamak için herhangi bir sorunumuz olmayacağı konusunda herkesi ikna etmem gerekiyordu. Ne yapabilirdim?

Fırının başına geçip pastalar, kekler pişirebilirim.

Bu düşünce kovmama fırsat kalmadan beynime sızıp bir Kanarda yuvalanmıştı. Kimse evde ufak tefek bir şeyler pişirerek nemezdi. Bu doğruydu, ama birkaç aydır pişirdiklerimle

Omaha'daki Ol kongresine gitmemizi sağlayacak parayı biriktire-

restoranda çalışmama ya da Henry için yaptığım işi genişletmeme imkân yoktu. Her an düşüp bir yerini incitebilir ve benim tam zamanlı bakımıma ihtiyaç duyabilirdin.

"Çok tatlı, değil mi?"

Başımı çevirince yanımda bir Wal-Mart çalışanının durduğunu ördüm. O da bakışlarını benim gibi garip bir açıyla duran trampoline dikmişti. Sergilenen şey gerçekten aykırı görünüyordu göze, ünkü gerçek boyutlarının görülmesi amaçlanmış, ama ancak yarısı monte edilmişti.

Ancak yirmilerinde gösteren ve geçiştiremediği ergenlik sivilceleriyim mücadele ettiği anlaşılan genç, "Çocukken dünyada sahip olmayı istediği tek şey bir trambolindi," dedi.

Çocukken mi? Hâlâ bir çocuktu o. Önünde büyük yanlışlar yapabileceği koca bir hayat vardı.

"Zıplamayı seven çocuklarınız olmalı," diye devam etti.

Seni o trambolinin üstünde hayal etmeye çalıştım. Saçların arkanda uçuşuyor; kenarda sekip dışarı düşüyorsun, ama bir yerin kırılmıyor. Uzanıp gerçekten almayı düşündüğüm bir şeymiş gibi fiyat etiketine baktım. "Pahalıymış. Karar vermeden önce etrafa biraz daha bakınsam iyi olacak."

"Öyle yapın," dedi çocuk ve dönüp gitti.

Ellerimi tenis raketlerinin, kaykayların durduğu raflarda dolaştırarak, bisiklet lastiklerinin geniz yakan kokusunu yoklayarak ve Se ni asla olamayacağın sağlıklı genç kız halinle düşlemeye devam ederek dolaşmayı sürdürdüm.

O gün Wal-Mart'tan çıkınca gittiğim kilise benimki değildi. El- kilometre kadar kuzeyde, sadece karayolu tabelalarındaki adıyla tanıdığım küçük bir yerleşimdeydi. İçeriye bayıltıcı bir balmumu kokusu hakimdi ve sabah ayini henüz bittiğinden, cemaatten kimileri yerlerinde sessizce dua ediyordu. Sıraların arasına kayıp oturdum ve Babamız duasını mırıldandıktan sonra başımı kaldırıp mihraptaki haça baktım. Hayatım boyunca bana bir uçurumun kenarından kayıp düşmeye başlamasam, Tanrı'nın beni yakalamak için orada olacağı söylenmişti. Bu kızım için bedensel anlamda neden öyle olmamıştı?

Doğumunla ilgili bir anım vardı. Hemşirelerden biri köpükten

yapılma beşiğinde kolların ve bacakların bandajlar içinde yatışına bir süre bakmış, sonra kolumu okşayarak, "Çok gençsin; bir tane daha yapabilirsin," demişti.

Bu olay doğumunun hemen ertesinde mi yaşanmıştı, birkaç gün sonra mı? Onu hatırlamıyorum. Kadının söylediğinin duyan başka birileri, hatta bunun ağrı kesicilerin etkisiyle görülmüş bir sanrı olup olmadığını da bilmiyorum. Dile getirmeden düşündüğüm şeyi hayalimde yarattığım bir karakterin sesiyle mi ortaya vurmuştum? Neydi aklımdan geçen? *Bu berim bebeğim değil; ben düşlediğim bebeği istiyorum*

Bir perdenin açıldığını duydum ve kalkıp boş günah çıkarma kabinine doğru yürüdüm. İçeriye girince oturup rahiple aramdaki sürgülü kapağı açtım. "Günahımı bağışlayın, Peder," dedim. "Son günah çıkarmamın üzerinden üç hafta geçti." Derin bir soluk aldım. "Benim kızım hasta. Çok hasta. Ben de hamileliğim sırasında benimle ilgilenen doktora dava açtım. Bunu para için yapıyorum. Ancak o parayı alabilmem için bebeğimin hastalığını önceden bilsem kürtaja karar vereceğimi söylemek zorundayım."

Rahip ağdalı bir sesle, "Yalan günahtır," dedi.

"Biliyorum... Bugün günah çıkarmaya gelme nedenim o değil."

"Nedir öyleyse."

"O şeyleri söylediğim zaman..." dedim. "Korkarım gerçeği dile getiriyor olacağım."

Marin

Eylül2008

Jüri seçimi şansla desteklenmesi gereken bir sanattır. Herkesin değişik türde davalar için en iyi jüri seçimine yönelik kuramları vardır, ama gerçekte, hipotezinizin doğru olup olmadığını kararın açıklanacağı ana kadar asla bilemezsiniz. Ve jürinizde kimin olacağını, kimin olmayacağını belirleyenin aslında siz olmadığınızı bilmek de önemlidir. Bu ince, ama önemli bir ayrımdır.

Jüri üyelerinin görev ehliyetlerinin sorgulanması duruşmasına yirmi kişilik bir grup çağrılmıştı. Yanımda oturan Charlotte huzursuzlukla kıpırdanıp duruyordu. O gün orada olmasını (ironik şekilde) Sean ile vardıkları gündelik yaşam anlaşması kolaylaştırmıştı, aksi halde sana bakması için birilerini bulması gerekecekti ve bu da kolay, herkesin hemen talip olabileceği bir iş değildi. Bu konu aslında duruşmalar başladığında zorlayıcı unsur haline gelebilirdi.

Genellikle bir davaya hazırlanırken atanmasını umduğum yargıçlar olurdu, ama bu kez mahkeme başkanının ne gibi özelliklere sahip olmasını isteyeceğimi belirlemek güç olmuştu. Çocuklu bir kadın yargıç Charlotte'ye sempati besleyebilirdi, ne var ki dava talebini tiksindirici bulma olasılığı da yüksekti. Tutucu bir yargıç ahlaki gerekçelerle kürtaja karşı olabilir, ayrıca bir çocuğun dünyaya gelmek için yeterli olup olmadığı kararına bir doktorun yönlendirmesiyle varılmaması gerektiği yönündeki savunma tezine katılabilirdi. Sonunda New Hempshire eyaletinde en uzun ŞUre yargıçlık yapmış ve son nefesini mahkeme kürsüsünde verip vermeme hararı kendisine kalmış olan Yargıç Gellar ile karşı karşıya gelmiştik.

Yargıç başlangıçta epey kalabalık olan jüri üyesi adaylarını önceden toplamış ve kusurlu doğum, müşteki ve savunmacı, tanık kavramlarına yönelik terminolojiyi ayrıntılarıyla açıklamıştı. Onlara ayrıca davada taraf olusturanlar ya da listesi verilen tanıklardan herhangi birini tanıyıp tanımadıklarını, davadan haberleri olup olmadığını, katılmalarına (çocuklarının bakımı ya da saatlerce oturmalarını zorlaştıracak siyatik türünden)

herhangi bir engel bulunup bulunmadığını sormuştu. Bazıları elini kaldırıp konuyla olan ilişkisini ve mazeretini açıklamıştı: Davayla ilgili haberleri okumak, Sean'ı polislik görevi nedeniyle tanımak, annesinin doksan beşinci yaş günü için kent dışına gitmek zorunda olmak... Yargıç bunun ardından biz avukatların aralarından birine itiraz etmesi halinde bunu kişisel bir mesele olarak görmemeleri, hizmetleri için onlara şimdiden müteşekkir olduğumuz konusunda kısa bir de nutuk çekmişti ki, özellikle bundan sonra aralanndan çoğunun oradan bir an önce gönderilip gerçek yaşamlarına dönmek için can attığından emindim.

Duruşma başlayınca yargıç her iki tarafı da kürsüye çağırdı ve ilk elemede çıkartılması gereken birileri olup olmadığını sordu. İki jüri üyesinin görevden affina uzlaşmayla karar verdik. Bunlardan biri sağırdı, diğeriyse ikiz çocukları Piper Reece tarafından dünyaya getirilmiş bir kadındı.

Böylece geriye Guy Booker ve ben tarafından haftalar önce hazırlanmış ifadeler kendilerine verilmiş olan otuz sekiz kişi kaldı. Gruptakiler konusunda teker teker ön fikir edinmek ve kişisel ifadelerde sorulacak diğer soruları saptamak için bir girizgâh yapacak, sonra adımları karmaşık bir tangoya başlayacaktık.

Benim sorularım:

Küçük bir çocuğunuz var mı? Varsa doğumu sırasındaki yaşadığınız deneyim olumlu muydu?

Gönüllü olarak çalıştığınız bir kurum ya da özellikle ilgilendiğiniz sosyal bir konu var mı? (Planlanmış Ebeveynlik gibi bir etkinliğe gönüllü katılan biri bizim için harika olurdu. Evlenmemiş annelere barınak sağlayan kilise gönüllülerinden biriyse öyle sayılmazdı.

Siz ya da aile üyelerinizden biri daha önce hiç dava açtı mı?

Siz ya da aile üyelerinizden biri daha önce herhangi bir davada davalı konumunda bulundunuz mu?

Guy bu sorulara şunları ekledi:

Doktorların hastalarının iyiliği için tıbbi kararlar alması gerektiğim mi inanırsınız, yoksa bu kararların hastalara bırakılmasına mı?

Herhangi bir şekilde engelli olma konusunda ya da o durumdaki başka insanlarla kişisel deneyiminiz var mı?

Ancak bunlar kolay olanlardı. Her ikimiz de o davanın kırılma noktasını jüri üyelerinin bir kadının hamüeliğine son verme hakkına ne derece inandığının oluşturduğunu biliyorduk, o nedenle de ben her koşulda yaşamdan yana tavrı geliştirmiş olanları elemeye çalışırken, Guy tersi görüşte olanların çoğunluğu sağladığını görmekten memnuniyet duyacaktı. şam hakkından mı yanaşınız, yoksa seçim hakkından mı?' sorusunu ikimiz

dıkça sormak istemiştik, ama yargıç izin vermemişti. İki hafta süren tartışmaalardan sonra Guy ile birlikte soruyu farklı bir düzeye taşımaya karar verdik: 'Kürtaja dair bire bir yaşanmış kişisel ya da mesleki deneyinizvarmı?'

Olumlu yanıt o kişiyi 'sıkıntılı' olarak göstermem gerekebileceği anlamına geliyordu. Tersiyse kişisel yeterlik sorgulamalarına gelene kadar kounun etrafında kedi gibi sessiz ve nereye varacağını açık etmeyen adımlarla dolaşmamıza izin verecekti.

Yani şimdi tüm o aşamalardan geçmiş ve olduğumuz noktaya varmıştık.Bir kez daha okuduktan sonra ifadeleri iki gruba ayırdım: O jüride olmasından hoşlanacaklarım ve hoşlanmayacaklarım. Yargıç Gellar her jüri üyesini kürsüye çağıracaktı ve Guy ile ben ya o kişini görev yapmasının sakıncalı yanlarını ortaya koyacak, ya kabul edecek ya da üç çok değerli ret hakkından birini kullanarak ve hiçbir gerekçe belirtmeksizin 'Bu Jüriden Derhal Ayrılıyorsun' kartını gösterecektik Kritik olan, o hakkı en doğru ne zaman kullanacağını bilmek ve çok daha sakıncalı bir kişinin ön plana çıktığı ana saklamaktı.

Benim istediğim, Charlotte'nin jürisinin kendini ailesine adamış ve başka şey düşünmeyen ev kadınlarından oluşmasıydı. Tüm hayatı çocuklarının çevresinde yoğunlaşmış ebeveynlerden. Çocuklarının futbol maçlarını, Okul Aile Birliği toplantılarını kaçırmayan annelerden, tüm boş zamanlarını evde geçiren babalardan. Aile içi şiddetin dayanılmaz olanın deneyimini yaşamış olanlardan. Kısacası, on iki toplum şehidi arıyordum.

O ana dek Guy ile üç kişiyi sorgulamıştık: New Hampshire Üniversitesi'nde yüksek lisans yapan bir öğrenci, bir kullanılmış araba satıcısı ve lisenin kafeteryasında çalışan bir kadın. İlk veto hakkımı üniversite öğrencisinin kampüsteki Genç Cumhuriyetçiler'in başı olduğunu öğrenince kullandım. Şimdi de Juliet Cooper adlı dördüncü adayla görüşüyorduk. Ellilerinin başlarında bir kadındı ki, bu da olgunluğa erişmiş, fevri düşünceler besleyen bir insan olmadığı kaba genellemesiyle onu oİumlu bir yere koyuyordu. Onlu yaşlarında iki çocuğu vardı ve hastanede santral görevlisi olarak çalışıyordu.

Tanık kürsüsünde yerini alınca ona kocaman bir gülümsemeyle bakarak kendini rahat hissetmesini sağlamaya çalıştım. "Bugün buraya geldiğiniz için teşekkür ederiz, Bayan Cooper," dedim. "İşiniz tam zamanlı olduğına göre gün boyu evden ayrı kalıyorsunuz. Gerçekten doğru mu bu?"

"Evet."

Bu durumu çocuk yetiştirmeyle nasıl dengelediniz?"

"Çocuklarım küçükken çalışmadım. Evde onlarla birlikte zaman geçirmenin önemli olduğuna inanıyordum. Ancak ikisi de liseye başlayınca bir iş buldum kendime."

Oraya kadar iyiydi; çocuklarını kendinden önde tutan bir kadın ideaidi. Yazılı ifadesini bakışlarımla taradım. "Burada daha önce bir dava açtığınız kaydı var..."

"Evet!" Kendi el yazısıyla verdiği bir beyanı okumuştum sadece,ama Juliet buna tokat yemiş gibi tepki vermişti.

Tanıkların ifadesinin alınmasıyla jüri üyeleri seçimi sırasındaki ifade seansları arasındaki fark, ilkinde yanıtını bildiğiniz sorular sormanızda İkinci durumdaysa ucu tamamen açık sorular sormak durumundasınızdır. çünkü bilmediğiniz bir şeyleri bulup çıkarmak potansiyel jüri üyesini elemenizi sağlayabilir. Örneğin Juliet Cooper kendisiyle ilgili bir tıbbi ihmal ve kusur davası açmış, bu onun açısından kötü sonuçlanmış olabilirdi.

"Biraz ayrıntıya girebilir misiniz?" diye üsteledim.

"Mahkeme aşamasına gelmedi o konu," diye mırıldandı. "Şikâyetimi geri çektim."

"Davayla ilgili birisine karşı adil ya da yansız davranamayacağını konusunda mı bir sorununuz vardı?"

"Hayır," dedi Juliet Cooper. "Onun benden daha cesur olduğunu düşündüm."

Eh, bu da Charlotte örneği söz konusu olduğunda fena bir durum değildi sanki. Yerime oturup Guy'un sorgulamasını dinlemeye hazırlandım.

"Hayatının geri kalanını tekerlekli sandalyede geçirecek bir yeğenden mi söz ediyorsunuz burada, Bayan Cooper?"

"Irak'ta çarpıştı ve bomba yüklü bir aracın patlaması sonucunda iki bacağını birden kaybetti. Henüz yirmi üç yaşında ve bu onun için gerçek bir yıkım oldu." Dönüp Charlotte'ye baktı. "İnsanın geçiştiremeyeceği bazı trajediler yaşamak zorunda kaldığına inanıyorum. Bazen öyle bir şey olur ki, hayatınız bir daha hiç eski haline dönmez."

O jüri üyesine bayılmıştım. Onu klonlamak istiyordum.

Guy'un o konudaki kararını merak ediyordum; bedensel engel konusu bazı açılardan aslında onun için de avantajlı hale dönebilirdi. Başlangıç ta engelli çocukların annelerinin Charlotte'nin çevresinde kenetleneceğini düşünmüş, sonra bunu tekrar değerlendirmiştim. Guy'un mahkemede bol keseden kullanacağını düşündüğüm 'kusurlu doğum' terimi onlar açısından korkunç derecede incitici olabilirdi. Benim bakışıma göre, en iyi jüri üyeleri ya bedensel engellere şefkatle yaklaşan, ama o deneyimi birinci elden yaşamamış kişiler olacaktı ya da Juliet Cooper gibi o konuyu senin hayatının ne kadar zor olduğunu anlayacak kadar yakından izlemiş insanlar.

Guy elindeki ifadeye gözlerini kısarak baktı ve "Kürtaj konusundaki yazmış,ama üstünü karalamışsınız, Bayan Cooper," dedi. "Tam olarak okuyamıyorum.

«Biliyorum. Kararsız kaldım o soruda.

"Zor bir soru aslında," diye hak verir şekilde mırıldandı Guy. "Bir fenüsün alınması kararının bu davayla ilgili yargı sürecinin de odak temasını Oluşturacağının bilincinde misiniz?"

"Evet."

"Hiç kürtaj yaptırdınız mı?"

"İtiraz ediyorum!" diye bağırdım yerimden fırlarken. "Bu Sağlık Bilgisi Taşıma ve Sorumluk Yasasına aykırı, Sayın Yargıç!"

"Bay Booker..." dedi yargıç. "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"İşimi. Jüri üyesinin kişisel inançları bu davanın yapısı açısından kritik unsur oluşturuyor."

Bense Guy'un yapmak istediği şeyi gayet iyi anlamıştım. O kadın yüzünden davayı kaybetme riskini tartmış ve jüriyi rahatsız etme riskini göze almıştı. Ben de her an aynı derecede tartışmalı sorular sormak zorunda kalabilirdim. Bunu ilk Guy'un yapmak zorunda kalması hoşuma gitmişti, çünkü bu durumda iyi polis rolü bana kalıyordu.

Jüriye dönerek, "Bayan Cooper'in geçmişte yaptıkları ya da yapmadıkları bu davayla kesinlikle bağıntılı değildir," dedim. "Meslektaşımın mahremiyetinizi ihlal girişiminden ötürü ben özür dilerim. Bay Booker'in tamamıyla unutmuş göründüğü şey, burada tartışılacak belirleyici meselenin Amerika'daki kürtaj hakkı değil, tek bir tıbbi ihmal ve kusur davası olduğudur."

Davalı tarafı avukatı olarak Guy Booker, Piper Reece'nin mesleki yarlarında bir hata yapmadığına inandırmak için örtücü duman bulutuyla nesneleri olduğundan büyük ve fazla gösteren bir aynalar sistemi kullanacaktı; OI'nın ana rahminde ikna edici şekilde teşhis edilebilir bir hastalık olmadığını, göremeyeceğiniz bir şeyi görmemiş olmakla suçlanamayacağınızı, engelliyseniz kimsenin sizin hayatınızın yaşanmaya değer olmadığına karar veremeyeceğini öne sürecekti. Ama o jüriden tarafa doğru ne kadar duman püskürtürse püskürtsün, ben insanları tekrar yönlendirecek, onlara bunun bir mesleki hata davası olduğunu ve hata yapan herkesin bunun bedelini ödemesi gerektiğini hatırlatacaktım.

Bir taraftan jüri üyelerinin tıbbi mahremiyet hakkını savunurken, bir taraftan da bu konunun (kişisel düzeyde) kâbusum haline gelmiş olmasının sunduğu çarpık ironinin gayet iyi farkındaydım. Tıbbi kayıtlar olması

gerektiğini savunduğum kadar iyi korunmuş olmasa, öz annemin kimliğini aylar önce öğrenmiş olacaktım. Şimdiyse bu konuda sızıntı olabileceğine yönelik beklentiyi hâlâ besleyerek Hillsborough Aile Mahkemesi ve Maisie'den haber bekliyordum.

Tam protestoyu sürdürmek için ağzımı tekrar açmıştım ki, Yargıç Gates, "Konuyla ilgisi henüz kesinleşmemiş kişilere söylev vermeyi bırakabilirsiniz, Bayan Gates," dedi. "Ve size gelince Bay Booker, bu şekilde sorular sormaya devam ederseniz hakkınızda mahkemeye itaatsizlik işlemi başlatacağım."

Guy omuz silkti. Sorgulamasını tamamladı ve birlikte kürsüye yaklaştık. "Davalı tarafının Bayan Cooper'in jüriye katılmasına itirazı yok," dedim. Bunu Guy da kabul edince yargıç sonraki üye adayını çağırdı.

Kadının adı Mary Paul idi. Kırlaşmış saçlarını kısa bir atkuyruğu şeklinde toplamış ve şekilsiz mavi bir elbiseyle tabanları birer bazlamayı çağrıştıran ayakkabılar giymişti. Klasik büyükanne tipiydi ve tanık kürsüsüne çıkarken Charlotte'ye tatlı tatlı gülümsüyordu. ***'Bu gelecek vaat eden biri olabilir}*** diye düşündüm.

"Emekli olduğunuzu yazmışsınız, Bayan Paul..."

"Aslında ***emeklilik*** sözcüğünün o uğraş için doğru olup olmadığını bilmiyorum."

"Ne tür bir uğraşınız vardı?" diye sordum.

"Ben bir Merhamet Hemşiresi idim."

Yüzüne bakakaldım. "İnsanlara yardım yemini eden dindar Katolik hanımların oluşturduğu ***Sisters of Mercy*** grubundan mı söz ediyoruz burada?"

Kadın mutlulukla başını salladı. "Evet."

Uzun, hem de çok uzun bir gün olacaktı.

Sean

Charlotte jüri seçiminden nihayet döndüğünde, Scrabble'de canıma okumakla meşguldün. "Nasıl gitti?" diye sordum, ama o tek kelime bile etmeden gününün nasıl geçtiğini anlamıştım; kamyon çarpmış gibiydi.

"Herkes durmadan gözünü dikip bana baktı," dedi. "Sanki daha önce hiç görmedikleri bir yaratıkmışım gibi."

Başımı sallamakla yetindim. Ne söyleyeceğimi kestiremezmiştim. Başka ne bekliyordu ki acaba?"

"Amelia nerede?"

"Yukarıda. iPod ile bütünleşmiş halde."

"Oynamak ister misin, anne?" diye sordun. "Buradan katılabilirsin oyuna. Başını kaçırmış olman önemli değil."

O gün seninle geçirdiğim sekiz saat boyunca boşanma konusunu açmayı başaramamıştım. Gezmeye çıkmış, evcil hayvan mağazasına uğrayıp ölü bir fareyi bütün olarak yutan yılanı görmüş, bir Disney filmine gitmiş, mutfak alışverişi yapıp en sevdiğin spagettiden almıştık. Kısacası harika bir gündü. Senin gözlerindeki ışığı söndürecek kişi olmak istememiştim. Belki Charlotte bunun farkındaydı ve o nedenle boşanma konusunu sana açanın ben olmamı istemişti.

Ve belki de şimdi o nedenle bana bakıp içini çekti. "Yapma bunu, Sean," dedi. "Üç hafta oldu ve..."

"Doğru zaman değildi."

Elini harf torbasına daldırdın. "İki harflilere kadar indik. Babam 'Oz' sözcüğünü kullanmak istedi, ama o bir yer adı ve kullanılamaz."

Charlotte, "Doğru zamanı bekleme, çünkü öyle bir şey Yok," dedi ve sana döndü. "Gerçekten bitik haldeyim, Scrabble mazeret kartını kullanmak istiyorum."

Mutfağa doğru yürüyünce, "Hemen geliyorum," dedim ve

onu izledim. "Bunu senden istemeye hakkım olmadığım biliyorum, ama bence konuyu ona açarken senin de yanımızda olman gerek. Bunun önemli olduğunu düşünüyorum."

"Sean... Korkunç bir gün geçirdim ve..."

"Ve ben de bunu daha korkunç hale koymak üzereyim Biliyorum." Gözlerinin içine baktım. "Lütfen."

Tek kelime söylemeden mutfaktan çıktı ve oturma odasına dönüp Scrabble oynadığımız sehpanın yanına oturdu.

Sen çok sevinmiştin. "Oynamaya mı karar verdin?"

"Annenle benim sana bazı haberlerimiz var, Willow," dedim.

"Eve dönüyorsun değil mi? Hem de eskisi gibi kalmak için! Biliyordum. Okulda Sapphire babasının pis kaltağın tekine kapılıp evi terk ettiğini ve annesiyle artık birlikte olmadığını anlattı, ama ben senin asla öyle bir şey yapmayacağını söyledim."

Charlotte bana dönüp, "Sana söylemiştim," dedi.

"Wills... Annenle ben... Biz boşanıyoruz."

İkimizin yüzüne teker teker baktı. "Benim yüzümden mi?"

Bir ağızdan, "Hayır!" dedik.

Uzanıp yanağını okşadım. "İkimiz de seni ve Amelia'yı seviyoruz. Ama annenle ben artık bir çift olamıyoruz."

Charlotte kalkıp pencereye yürüdü ve orada sırtı bana dönük halde durdu.

"Sen yine ikimizi de göreceksin. Ve ikimizle de yaşayacaksın. Bu şeyi senin için kolaylaştırmak, olabildiğince az şeyin değişmesini sağlamak için elimizden geleni yapacağız-

Ben konuştukça sırtın dikleşiyor, çenen her saniye biraz daha fazla havaya kalkıyor, yüzün pembeleşiyordu. Ve bu öfke yansıtan bir pembelikti. "Akvaryumdaki melek balığım..." dedin. "O iki evde yaşayamaz."

Sana önceki Noel'de bir balık almıştık ve bu sıkıntı yaşatmadan bakabileceğimiz en ucuz ev hayvanıydı. Herkesi şaşırtacak şekilde hayata tutunmuştu o küçük şey. "Sana bir tane daha alırız," dedim.

"Ama ben iki melek balığı istemiyorum!"

"Willow..."

"Nefret ediyorum sizden!" Ağlamaya başladın. "İkinizden de nefret ediyorum"

Yerinden mermi gibi fırladın ve yapabileceğini sandığımdan çok daha hızlı bir şekilde ön kapıya koştun.

«Willow!" diye seslendi arkandan Charlotte. "Dikkatli..."

Dikkatli ol!

Çığlığı kapıya ulaşmadan duydum. Benden uzaklaşma, o haberden kaçma telaşıyla tökezlemiştin ve eşiğin bir adım ötesinde yatıyordun. Sol femurun doksan derecelik bir açı yapacak şekilde kırılmıştı ve kemiğin ucu baldırını yırtarak **kana** bulamıştı.

Başını kaldırıp bize baktığında göz akların masmaviydi. "Anneciğim..." dedin. Sonra gözlerin kaydı.

Charlotte, "Willow!" diye bağırarak yanma çöktü ve "Bir **ambulans** çağır!" diye emrettikten sonra üzerine eğilip sana **bir şeyler** fısıldamaya başladı.

Saniyenin küçücük bir kesri kadarlık bir süre size baktım **ve** annenin benden çok daha iyi bir ebeveyn olduğuna inan**dım.**

Ne yaparsanız yapın, Cuma gecesi bir yerinizi kırmayın. Daha da önemlisi, Amerikan ortopedi cerrahları kongresinin Yapıldığı hafta sonu kendinize iyice dikkat edin.

Amelia'yı evde bıraktık ve Charlotte seninle ambulansa bindi, ben de arabama atlayıp sizi izledim. Bütün ciddi kırıklarına Omaha'daki ortopedistler bakıyordu, ama bu seferki kırık onların yerinde müdahalesi olmadan seni sevk edememeğimiz kadar ciddiydi. Böylece yerel hastaneye gittik ve servisteki ortopedistin kalıcı protez yarleştirilmesi gerektiği kanısında olduğunu öğrendik.

"Kalıcı protez mi?" dedi Charlotte. "Lütfen mesleki görüşünüzü değerlendirdiğimi düşünüp gücenmeyin, ama kızımın femuruna bir çubuk takılıp takılmamasma burada ve bu şekilde karar veremem."

Doktor, "Bu tür ameliyatları daha önce çok yaptım, Bayan O'Keefe," dedi.

"Bir Ol hastası üzerinde değil büyük olasılıkla. Ve kesinlikle Willow üzerinde değil."

Doktor sana femurundaki gelişmeyle birlikte teleskop gibi uzayacak bir Fassier-Duval çubuğu takmak istiyordu. Bu en son teknolojiydi ve kemik ucunun içine takıldığından eski çubuklarda olduğu gibi yerinden çıkmıyordu. En önemli spica alçısına alınmayacaktın ki, bu da kemiğin kaynama döneminde bedensel işlevlerini kısıtlı da olsa yerine getirebileceksin demekti. Elbette özellikle yaz ayları için rahatsızlık verici bir durumdu, ama o bölgenin güçten düşmesinin sonradan yol açacağı sorunlarla kıyaslanamazdı bile.

Annenle doktor arasındaki savaş kızışırken ben de senin alını yavaşça ovuyordum. Bilincin geri gelmişti, ama konuş, muyor, öylece ileriye bakıyordun. O halin ödümü koparmıştı Charlotte ise ne zaman bir yerini kırsan öyle olduğunu, bunun vücudun kendini yatıştırmak için salgıladığı endoriinle ilgisi bulunduğunu söyledi. Ancak şimdi şoka girmiş gibi ürpermeye de başlamıştın. İnce hastane battaniyesi işe yaramayınca ceketimi çıkartıp seni sarmalamakta kullandım. ;

Charlotte geri adım atmadı ve tartışmayı sürdürdü; isimler saydı ve sonunda birilerinin San Diego'daki kongre merkezinden telefon etmesini sağladı. Olup bitenler, iyi yönetilen bir savaşı izlemek gibi büyüleyiciydi; yükleniyor, geri çekiliyor, bir sonraki hamle için strateji seçiyordu. Ve ben annenin o şeyde çok iyi olduğunu nihayet anlamıştım.

Tartıştığı doktor az sonra geri geldi ve "Doktor Yaeger bir gece uçuşu bulmuş," dedi. "Yarın sabah saat 10:00'da ameliyata girmek üzere burada olacak. Elimizden ancak bu geliyor."

"Bütün gece bu halde kalamaz," dedim.

"Onu yatıştırmak için morfin verebiliriz."

Seni duvarlardaki balon, sirk hayvanı resimlerinin feryat eden çocuklar ve şoka uğramış ebeveynlerle tamamen karşıtlık oluşturduğu çocuk bakım katma götürdüler. Hastabakıcılar seni sedyeden yatağa alırken Charlotte hiçbir şeyi şansa bırakmadı, hemşirelere talimatlar yağdırdı, solak olduğun için morfinin de ekleneceği serumun sağ koluna bağlanmasını sağladı.

Seni acı içinde görmek beni öldürüyordu. "Haklıydın dedim Charlotte'ye- "Bacağına destek çubuğu taktırmak için ısrar ettin ve ben karşı çıktım."

Başını iki yana salladı. "Sen haklıydın. Kaslarını ve ke-

gerekiyordu. Yoksa bu şey daha da önce olabilirdi."

Tam o sırada sen sızlanmaya, kaşınmaya başladın. Kollarının içlerini karnına sürtüyordun.

Charlotte, "Ne oldu?" diye sordu.

"Böcekler," dedin. "Her tarafımda böcekler geziyor."

"Böcek falan yok, bebeğim," dedim.

"Ama kaşınıyor..."

"Oyun oynayalım mı?" Annen uzanıp bileğini tuttu ve usulca yanına bıraktı. "Sözcük seçmeceye ne dersin? Gizli sözcüğü sen seç, ben sorayım."

Senin dikkatini dağıtmaya çalışıyordu ve işe yaramıştı. **Başını** yavaşça salladın.

"Tamam seçtiğin fiil yerine 'poodle' sözcüğünü koyarak **soruyorum:** Suyun altında poodle yapabilir misin?"

"I-ıhh..."

"Uykunda poodle yapabilir misin?"

"I-ıhh..."

Charlotte bana bakıp bir işaret yapınca, "Bir arkadaşınla poodle yapabilir misin?" diye sordum.

Neredeyse gülümsüyordun. "Kesinlikle yapamazsın." Gözlerin kapanmaya başlamıştı.

"Tanrı'ya şükür," dedim. "Belki uyuyup..."

Sen tam o anda ben lanetli sözü söylemişim gibi sıçradın, bedeninden geçen şiddetli kasılma seni yatağın kenarına kadar attı ve bacağının konum değiştirmesine neden oldu. Bir çığlık attın.

Tam seni yatıştırmayı başarmıştık ki, aynı şey tekrarladı, Her uykuya dalar gibi olduğunda bir uçurumdan aşağı düşer gibi irkilip çırpınmaya başlıyordun.

Charlotte hemşireyi uyaran butona bastı ve gelince "Uykuya dalınca sıçrıyor," diye açıkladı. "Ve bu durmadan tekrarlıyor"

"Morfin bazı insanlarda bu tepkiyi yaratır," dedi hemşire, kapabileceğimiz tek şey onu hareketsiz tutmaya çalışmak."

"Morfini kesemez miyiz?"

"Bunu yaparsak acıyla... Yani şu andakinden daha fazla hareket etmesine yol açabiliriz."

O odadan çıkar çıkmaz sen bir kez daha sarsıldın ve bogazından derin, uzun bir inleme duyuldu.

Charlotte, "Bana yardım et," dedi ve belden yukarını yatakta sabitleyecek şekilde üstüne kapandı.

"Beni eziyorsun, anne..."

"Senin kendini incitemeyecek ve sakin halde kalmam sağlıyorum," diye cevap verdi Charlotte sakin bir ses tonuyla

Onun hareketlerini dikkatle izleyerek ben de kendimi bedeninin alt tarafına yavaşça kapattım. Kırığın olduğu bacağa dokunduğumda alçak sesle sızlandın. Bedenindeki gerginliğin azalmasını saniyeleri sayarak bekledik; gevşedin, incecik kaslarındaki yumrular yok oldu.

Yıllar önce bir şantiyede patlatıcılarla yapılan bir yıkımda güvenliği sağlamakla görevliydim. Yıkılacak olan tek katlı binalar hurda otomobil lastiklerinden oluşan bir örtünün altına alınmıştı ve aradaki bu yumuşak tampon patlamanın etkisinin kontrol edilebilir sınırlarda kalmasını sağlayacaktı.

Tıpkı öyleydi işte: Bedeninde patlamalar olduğunda bizim oluşturduğumuz yastığın içinde sarsılıyordun ve acıyla bağırmıyordun.

Ama Charlotte bunu nasıl bilebilirdi? Nedeni benim saymayı epey önce bıraktığım kadar çok kırık yaşandığında yanında sadece onun bulunması mıydı? Hastanede edilgin ve itaatkâr davranmak yerine olayların önüne geçip denetimi elde tutacak şekilde etkin davranmayı bu nedenle mi öğrenmişti? Yoksa hepsinin nedeni seni benim asla yapamayacağım kadar iyi tanıması mıydı?

Birden geride bıraktığımız bir şeyi hatırlayarak, "Amelia dedim. Saatler olmuştu ondan ayrılalı.

"Onu aramamız gerek."

"Belki ben gidip onu..."

Charlotte yanağı senin karnına dayanmış halde bana döndü. "Onu arayıp acil bir durum olursa komşumuz Bayan Monroe'ye telefon etmesini söyle. Burada kalman gerek.Bu gece Willow'u sakinleştirmek ve acısını dindirmek için ikimizin de burada olması gerek."

İkimizin de..." diye mırıldandım ve kendimi engellemek için düşünme fırsatı bulamadan uzanıp onun saçma dokundum.

Donakaldı. "Üzgünüm," diyerek başını çekti.

Altımda minik bir deprem gibi sarsıyordun yatağı ve ben sana bir battaniye, kilim, huzur veren bir örtü parçası olmaya çalışıyordum. Charlotte ile sarsıntıları bedenlerimizle emip acını dindirmeye çalışıyorduk.

Bir ara parmaklarını benimkilere doladı, ellerimiz üçümüzün arasında çarpan bir yürek gibi kenetlendi.

Charlotte başını kaldırıp yüzüme baktı ve "Hayır," dedi. -Üzgün değilim."

Amelia

Bir zamanlar yumruğunu aynanın ötesine geçirmek isteyen bir kız varmış. Herkese bunu öte tarafta ne olduğunu görmek için yap. mak istediğini söylermiş, ama aslında aynayı kendi görüntüsüne bakmaya dayanamadığından kırmak istermiş. Ve kimse bakmazken kırıklar arasından bir parça çalıp, keskin ucunu yüreğini göğsünden kesip çıkartmak için kullanabileceğini düşündüğünden yapmak istermiş o şeyi.

Böylece bir gün, herkes başka yana bakarken aynanın önüne gitmiş ve kendini son bir kez gözlerini açıp karşısındaki görüntüye bakmaya zorlamış. Ama kendi yansımasını görmeyince şaşırmış. Hiçbir şey yokmuş aynada. Aklı karışmış halde dokunmak için elini uzatınca, aynanın yerinde olmadığını, öte yana geçebileceğini anlamış.

Ve geçmiş de.

O öteki dünyada işler iyice tuhaflaşmış ve karşısında kendisine iğrenç buldukları için değil, onun gibi olmak istedikleri için dik dik bakan insanlar bulmuş. Okulda çocuklar öğle yemeğinde onunla aynı masada oturmak için kavga ediyorlarmış. Her zaman doğru cevabı biliyor ve öğretmen bir soru sorduğunda özellikle onun yanıtlamasını istiyormuş. E-posta kutusu onsuz yaşayamayan oğlanların aşk iletileriyle dolup taşıyormuş.

Önceleri ne zaman topluluk içine çıksa bu durum teninin altından bir roket yükselirmiş hissi veriyormuş ona, ama zamanla sıradanlaşmaya başlamış. Sakız aldığı büfenin önünde üstüne hücum eden insanlara imza vermek istemiyormuş artık. Sabah üstünde pembe bluzla gelirse, öğleye kalmadan bütün okul pembelere bürünüyormuş. İnsanların arasındayken sürekli gülümsemekten yorulmuŞ'

Aynanın o tarafında da işlerin çok farklı yürümediğini anlamaya başlamış. Orada da aslında kimse umursamıyormuş onu. insanların dalkavukluk etmesinin, taklit çabalarının gerisindeki neden onun *ger*çekte kim olduğu değilmiş. Tam tersi bir nedenle yapıyorlarmış bunu onu var olmasına ihtiyaç duydukları, kendi yaşamlarındaki kara deliği tıkayacak kişi olarak kabul etmişler.

Kız aynanın öte tarafına dönmeye karar vermiş. Ama bunu kimse bakmazken yapması gerekiyormuş, yoksa onu orada da izleyeceklermiş. Sorun kimsenin kendisine bakmadığı tek bir anın bile olmamasıydı. Geceleri peşinden gelen, aynanın öte yanına geçmeye çalışırken bedenlerini kırık camlara kestiren, yere kanlar içinde yığılan ve onun diğer dünyada ne kadar sıradan, ne kadar popülerlikten uzak olduğunu anladıklarında tüm bakışları değişen insanlarla örülü kâbuslarla uykuları bölünmeye başlamış.

Sonunda bir dakika daha dayanamayacağını anlayınca koşmaya başlamış kız. Kendisini izleyen insanlar olduğunu biliyor, ama onları düşünmek için duramıyormuş. Sonu ne olursa olsun, aynanın içinden uzaya doğru uçacakmış. Ama oraya gelince başını cama çarpmış. Ayna birileri tarafından onarılmış; kalın ve kırılması olanaksız bir bütünmüş artık. Avuç içlerini dayamış cama. *'Nereye gidiyorsun?'* diye sormuş herkes; *'Biz de gelebilir miyiz?'* Kız cevap vermemiş. Orada kendisinin içinde yer almadığı eski yaşamına bakarak öylece dikilmiş.

Dikkatle ve usulca yatağının kenarına oturdum. "Selam!" dedim. Bunu fısıldayarak söylemiştim, çünkü kendinde değil gibiydin ve belki uyuyordun.

Gözlerin incecik çizgiler halinde aralandı. "Selam."

Bacağındaki kocaman kırık sabitleme aparatıyla bile çok küçücük görünüyordun. O çubuk sisteminden anlaşıldığı kadarıyla gelecekteki başka bir kırık bu seferki kadar kötü olmayabilirdi. Televizyonda matkaplarla, testerelerle, metal plakalarla, aklına gelebilecek her türlü şeyle çalışan bir ortopedi cerrahı görmüştüm. Kadın sanki doktor değil de bir inşaat işçisiydi ve tüm o çekiç darbelerinin, deliklin, kemik kesiklerinin senin bedenine de yapıldığı düşüncesi beni baygınlık geçirmenin eşiğine getirmişti.

O kırığın beni neden hepsinden çok daha fazla korkuttuğunu bilmiyorum. Belki onunla bağlantılı olarak yaşanan diğer şeylerle, boşanma celbiyle, Baba'nın hastaneden arayıp o gece evde yalnız olacağımı söylemesiyle falan birleşince iyice karmaşık bir hal aldı da ondan. Anne ile Baba'nın tüm dikkati ve ilgisi elbette ki senin üzerinde olduğundan kimseye söylemedim, ama o gece bir an için bile uyumadım. Birilerinin eve girmesi korkusuyla sabaha kadar elimde bulabildiğim en büyük bıçakla mutfak masasının başında oturdum, Sürekli ailem eve bir daha hiç dönmezse ne olacağını düşünerek salgılanmasına neden olduğum saf adrenalinle kendimi uyanık tuttum.

Ama tersi oldu. Sadece sen gelmekle kalmadın, Anne ile Baba da döndü eve. Dahası, sana karşı birliktelermiş gibi bir gösteri sürdü. rüyorlardı. Seninle sırayla ilgileniyor, birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlardı. Sanki hikâyedeki o aynayı kırıp, geçmişimin oluşturduğu alternatif evrene geçmiştim. Benliğimin bir tarafı son kırığının on|arı birbirine tekrar bağladığına inanmıştı ve eğer bu doğruysa, yaşadığın acıya değecekti. Ama bir başka parçam da sadece sanrı gördüğüm o mutlu aile birliğinin sadece bir serap olduğu düşüncesini besliyordu.

Tanrı'ya tam olarak inanmıyordum, ama bu konuda bahsi yükseltmeyi göze alacak durumda olmadığımdan, duayla karışık sessiz bir pazarlığa giriştim: Tekrardan bir aile olabilirsek hiçbir şeyden şikâyet etmeyeceğim; kardeşime aksilik yapmayacağım; kusmayacağım; bedenimi kesmeyeceğim.

Yapmayacağım... Yapmayacağım. Yapmayacağım!

Sense görüldüğü kadarıyla fazla iyimser bakmıyordun duruma. Annem ameliyattan çıktığından beri ağladığını ve bir şeyler yemek istemediğini söylemişti. Mızmızlığının nedeni sistemindeki anestezi olabilirdi, ama ben seni neşelendirmeyi kişisel amaç edinivermiştim. "Hey, Wikil" dedim. "Biraz M&M ister misin? Benim kişisel Paskalya stoklarımdan geliyor."

Başını iki yana salladın.

"İPod'umu kullanmaya ne dersin?"

"Müzik dinlemek istemiyorum," diye mırıldandın. "Hayatından çıkacağım için bana iyi davranmak zorunda değilsin."

Bu sözler omurgamdan aşağıya buz gibi bir ürperti inmesine neden oldu. Bana geçirdiğin ameliyatla ilgili söylemedikleri bir şeyler mi vardı? *Ölecek miydin!* "Neden söz ediyorsun sen?" demeyi başardım.

"Annem bu tür şeyler durmadan olduğu için benden kurtulmak istiyor." Gözlerinden süzülen yaşları elinin tersiyle şildin. "Zaten kimsenin isteyeceği türden bir çocuk değilim ben."

"Neler saçmalıyorsun! Seri katil falan değilsin bildiğim kadarıyla. Sincaplara işkence etmez, isyan kabul edilebilecek girişimler başlatmazsın. Yemek masasında geğirirken, 'Tanrı Amerika'yı kutsasın! demeye çalışmak haricinde elbette."

"O şeyi sadece bir kere yaptım!" Hemen ciddileştin. "Ama düşün biraz, Amelia... Durmadan kırılan, bozulan bir şeyi kimse istemez. Önünde sonunda atarlar gider."

''Kimse seni bir yere göndermeyecek, Willow, inan bana. Ama

Uzattığın minicik eli tutup sıktım. "Söz. Yeminle."

Yola çıkışımızı çoktan planlamaya başlamış gibi ciddi bir ifadeyle

tektörlerini delirteceğimi söyledi. Anneme de bununla ilgili bir yazı verdi-"

O yazıyı da herhalde son tatile çıkışımızda öteki doktorun verdiği mektup gibi unuturdum.

"Nereye giderdik, Amelia?" diye sordun.

'Geçmişe.'

ilk aklıma gelen bu olmuştu. Ama oraya nasıl gidileceğini sana anlatamazdım o anda. Belki Budapeşte'ye giderdik. Budapeşte'nin nerede olduğunu tam bilmiyordum, ama o ismin dilimin üzerinde kayması hoşuma gidiyordu. Ya da Şanghay. Belki Galapagos; oradaki Skye adası. Sen ve ben birlikte, UCUBE KIZ KARDEŞLER şovunun turnesine çıkarak yerkürenin her tarafına gidebilirdik. Her tarafını kıran kız ve hiçbir tarafını bir arada tutamayan kız.

"Willow... Biraz konuşmamız gerek."

Dönünce annemin odamızın kapısında dikildiğini gördük. Acaba ne zamandan beri oradaydı?

"Bize biraz müsaade eder misin, Amelia?" dedi.

"Tamam," dedim ve odadan sıvıştım, ama onun istediği gibi aşağıya inmek yerine koridorda biraz yürüdükten sonra ayaklarımın ucuna basarak kapının önüne geri döndüm. Durduğum yerden konuştukları her şeyi duyabilecektim.

Anne: "Senden kurtulmaya çalışan falan yok, Wills."

Sen [Ağlayarak]: "Bacağım için affedin beni. Oysa çok dikkat ediyordum. Bir süre hiçbir yerimi kırmazsam benim de öteki çocuklar 9İbi olduğumu düşünebilirdiniz..."

Anne: "Kazalar her zaman olur, Willow." [Onun oturuşuyla gelen yatak gıcırtısı.] "Kimse seni suçlayamaz."

Sen: "Sen suçlarsın. Benim hiç olmamamı isterdin. Bunu söylediğini *duydum."*

Ondan sonra yaşananlar... Beynimin içinde hâlâ bir fırtına gibi hissediyorum onları. O davayı ve hayatımızı nasıl harabeye çevirdiği-

ni düşünüyordum. Birkaç dakika, belki birkaç dakika daha aşağıda kalacak, sonra çıkıp gidecek olan babamı düşünüyordum. Bir yıl öncesini, kollarımda yara izleri olmadığı, bir insanın beni hâlâ en iyi arkadaşı gördüğü, tombul olmadığım ve yediğim her lokmanın mideme bir kurşun külçesi gibi çökmediği zamanları düşünüyordum. Annemin sana verdiği yanıtları ve onları nasıl yanlış duymuş olabileceğimi düşünüyordum.

r

Charlotte

"Charlotte?"

Çamaşır odasına çalışmakta olan kurutucunun ağlarken çıkartacağım sesleri maskeleyeceğini umarak kaçmıştım, ama Sean şimdi tam arkamda dikiliyordu. Gözlerimi gömleğimin koluna çabucak kurulayıp, "Ne oldu?" dedim. "Kızlar mı?"

"İkisi de çabucak uyudu." Bana doğru bir adım attı. "Ne oldu?

Ne mi oldu? Daha az önce küçük kaimi kendisini bedeninde oluşan kırıklara w her şeye rağmen sezdiğime ikna etmek, o dam gündeme gelene kadar asla söylemediği şeyleri yutmak zorunda kaldım Olan işte bu!

Hiç mi yalan söylenmedi bu dünyada bugüne kadar? Ve yalandan yalana hiç mi fark yok? Yani birisini öldürüp polise o şeyi yapanın sen olmadığını söylemekle, sahiden çirkin bir bebeğe bakıp annesine ne kadar şirin bir bebeği olduğunu söylemek aynı şey midir? İnsanın kendini kurtarmak için söylediği yalanlar vardır, bir de başkalarını kurtarmak için. Hangisi daha kötüdür? Gerçeği saklamak mı, yoksa birisinin iyiliği için onu çarpıtmak mı?

"Bir şey olmadı," dedim.

İşte yine yalan söylemiştim. Bana söylediklerini Sean'a anlatamazdım; onun '*Sana söyleniştim?* tavrına dayanamazdım. Ama... Tanrım! Ağzımdan çıkan her şey yalan olmak zorunda mıydı? "Son birkaç gün gerçekten zordu." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Sen... Benden istediğin bir şey mi vardı?"

Kurutucunun üstündeki özenle katlanmış yığını işaret etti Parmağıyla. "Yatak *şeylerini* almaya gelmiştim."

Bir kenarda usul usul prova yapmam gerektiğini biliyor, ama indime kabul ettirmeye çalışsam da, ayrılmış çiftlerin kafa dengi Ve birbirine destek veren arkadaşlar olarak kalmasını tam anlaya^lyordum. Evet, çocuklar için en iyisi oydu. Evet, öylesi çok daha stresliydi. Ama o *arkadaşın* seni en az bin defa çıplak gördüğünü j*asıl unutabilirdin? Sen devam edemeyecek kadar bitap düştüğünde Ayallerini alıp ileriye taşıyan kişinin o olduğunu aklından bir şe-

kilde çıkarabilir miydin? Geçmişinin üstüne kaç kat boya çekersen çek, alttaki ilk fırça darbeleri her zaman gözükecekti.

"Burada olmana çok seviniyorum, Sean," dedim olanca dürüstlüğümle. "Her şeyi çok daha kolaylaştırdı bu."

"Benim de kızım o." Yatak takımını almak için bir adım atınca içgüdüsel bir hareketle geri çekildim. "İyi geceler," dedi.

"Sana da."

Örtüyle yastığı alıp kolunun altına sıkıştırdı. Tam çıkacakken döndü. "Willow gibi olsam ve benim için dişe diş mücadele edecek birine ihtiyaç duysam, seni seçerdim."

Gözyaşlarını geri itmek için yutkunurken, "Willow'un aynı şekilde düşündüğünden emin değilim," diye mırıldandım.

"Hey..." Kollarını bedenimde, sıcak soluğunu saçlarımda hissettim. "Ne oldu sana?"

Başımı kaldırıp onun yüzüne baktım. Ona her şeyi, senin bana söylediklerini, ne kadar yorgun olduğumu, nasıl bocaladığımı anlatmak istedim. İkimizin de yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemediği mesajları ileterek birbirimize öylece baktık. Sonra yavaşça, büyük bir yanlış yaptığımızın bilincinde, bile bile öpüştük.

Sean'ı en son ne zaman öyle öptüğümü hatırlamıyordum; mutfak eviyesi başında verilen 'sonra görüşürüz tatlım' öpücüklerine kesinlikle benzemiyordu o yaptığımız. Derin, sert, tüketici bir şeydi; ikimiz de sonunda birer avuç küle dönüşmeyi istemiştik sanki. Gün boyu uzayan sakalı çenemi yakmış, dişleri dudağıma batmış, soluğu ciğerlerimi doldurmuştu. İçinde olduğumuz küçücük oda kararır gibi olunca soluklanmak için başımı geri attım. "Ne yapıyoruz biz?" dedim hıçkırır gibi bir sesle.

Sean yüzünü boynuma gömdü. "Yapmamızı kim engelleyebilir?"

Elleri bluzumun altına kayınca bir adım gerilemek istedim, ama Sean sırtımı kurutucuya yaslayıverdi. Kemerinin seramik döşemeye düşmesiyle çınlayan ses kulağıma geldi ve o şeyi çözenin ben olduğumu fark ettim. Bedenimi hızla ve karmakarışık büyüyen bir sarmaşık gibi onunkine doladım. Başımı geriye atarken o sarmaşığın çiçekleri patlarcasına ardı ardına açıldı.

Her şey başladığı gibi hızla bitti ve ikimiz de birden vardığımız noktayı bütün gerçekliğiyle kavradık: Çaresizlik düzeyinde yalmzlık çeken iki orta yaşlı insan. Sean'ın pantolonu ayak bileklerine düşmüştü ve elleriyle kalçamı destekliyordu. Kurutucunun kapa-

ğındaki kol sırtımı acıtıyordu. Bir ayağımı yere koyup onun yatak takımının çarşafını kaptım ve sarındım.

Sean ise kıpkırmızı olmuştu. "Üzüldüm böyle bir şey olduğu için" diye mırıldandı.

"Gerçekten üzüldün mü?" diyen kendi sesim geldi kulağıma.

"Belki de üzülmemişimdir," diye itiraf etti.

Yüzüme düşen saçları parmaklarımla geriye itmeye çalıştım. Öyleyse şimdi ne yapıyoruz?"

Sean omuz silkti. "Bunun geri sarma düğmesi yok."

"Yok."

"Ve sen benim çarşafımı giymişsin."

Ustümdeki şeye baktım.

"Ve kanepe de öldüresiye rahatsız," diye ekledi.

Gülümsedim. "Öyleyse yatağa gel Sean."

Mahkeme gününün sabahında midemde bir şeyler kıpır kıpır eder ya da korkunç bir baş ağrısı çeker halde uyanacağımı düşünmüştüm, ama şimdi gözüm gün ışığına yavaş yavaş alışmaya başladıkça, her şeyin yolunda gideceğini kendime daha sık söyler buldum kendimi. Bedenimde sızlayan kaslar olması, bunların beni ..yatakta gerinerek altında Sean'ın olduğu duşun sesini dinlemeye yöneltmesi hiç de fena bir şey değildi.

"Anne!"

Bir sabahlık kapıp giydim ve sizin odanıza gittim. "Kendini nasıl hissediyorsun, Wills?"

"Her yerim kaşınıyor. Ve çişim var."

Seni kucaklayıp yerinden kaldırmak için eğildim. Ağırdın, ama diğer seçenek olan spica alçısına kıyasla şükredilecek durumdaydın. Banyoya gittik, geceliğini kaldırdım ve seni klozete oturttum. Sonra aynanın önünde saçlarımı taramaya koyuldum. O gün mahkemeden dönerken sana alkollü el temizliği losyonu almayı düşündüm, ama senin için düzenlemeler yapılmasından hoşlanmazdın, yani eve geldiğimde huysuzluğun üstünde olacaktı.

Marin ile evde kalman konusunda yaptığımız uzun pazarlıklardan sonra birkaç yeri aramış ve ben yokken senin yanında olacak bir çocuk bakım hemşiresiyle anlaşmıştım. Ücreti astronomikti, ama başka çarem yoktu.

"Paulette'yi hatırladın mı?" diye seslendim sana.

"Onun gelmesini istemiyorum."

"Biliyorum bebeğim, ama seçenekler fazla değildi." Banyoya geçip seni kucağıma aldım ve ellerini yıkamana yardım ettim.^'Bugün çok önemli bir işim var ve tek başına kalamazsın."

"Babam..."

"Babana ne olmuş?" Sean koridorda bizi karşıladı ve seni kucağımdan aldı.

Koridorda sanki elinde yük yokmuş gibi rahat adımlarla yürüyordu. Üniforma yerine takım elbise giymişti. Benimle mahkemeye geleceğini düşündüm ve içimdeki gülümseme genişleyerek güneş parlaklığına ulaştı.

Aşağıya inince Sean seni kanepeye yerleştirirken omzunun üzerinden bana, "Amelia yatak odasındaki banyoda alıyor duşunu," dedi. "Ona bugün okula otobüsle gideceğini söyledim. Willow..."

"Ona kalmak için bir hemşire geliyor."

Bir kaşını kaldırarak baktı sana. "Eğlenceli olacak."

Yüzünü buruşturdun. "Ne demezsin!"

"Kahvaltıda waffle yemeye ne dersin? Bu seni neşelendirir mi?"

"Elinden gelenin en iyisi bu mu? Ben bile lazanya pişirmeyi biliyorum."

"Kahvaltıda lazanya mı istiyorsun?"

"Hayır..."

"Öyleyse waffle'den şikâyet etmeyi bırak." Sean dönüp ciddi bir ifadeyle, "Önemli gün, öyle mi?" dedi.

Başımı sallayıp sabahlığımın kuşağını çekiştirdim. "On beş dakika sonra çıkmamız gerek."

Battaniyeni düzeltirken kalakaldı. "İkimizin de kendi arabasıyla gideceğini düşünmüştüm." Duraksadı. "Benim Guy Booker ile buluşmam gerek."

Guy Booker ile olan randevusuna gidecekse, bu hâlâ Piper'ın tarafında ifade vermeyi planladığı anlamına geliyordu.

Kendi kendimi aldatmıştım, çünkü öylesi gerçekle yüzleşmekten daha kolaydı. Seks aşk değil ve pansuman kabilinden tek gecelik bir coşku evliliği onarmaya yetmezdi.

Sean, "Charlotte," deyince bana bir soru sorduğunu fark edip silkindim. "Waffle ister misin?"

Waffle'nin tarihçesini düşünmeye daldım. Gastronomi tarihi dersinde anlatmış olmalıydılar, ama hatırlamıyordum. Ama çok iyi hatırladığım bir şey vardı: Balayımızdan dönünce evimizde Sean için hazırladığım ilk kahvaltıda waffle yapmıştım. Kalp şeklindeydiler.

"Aç değilim," dedim.

Amelia

Sana o sabah otobüse neden binemediğimi söyleyeyim: Kimse kapının önünü kontrol etme zahmetine girmemişti ve o nedenle de Hemşire Paulette taksiden inip bir fotoğrafçı ve muhabir ordusunun içine düşerek korkudan aklını kaybetmenin eşiğine gelene dek, Anne ile Babanın mahkemeye gitmek üzere evden çıkışını görüntülemeye meraklı onca insan olduğunu hiçbirimiz anlayamamıştık.

"Hemen arabaya bin, Amelia," dedi Baba dişlerinin arasından. "Çabuk."

İlk kez dediğini tekrarlatmadan yaptım.

Bu kadarı yeterince kötü değilmiş gibi muhabirlerin bazısı bizi okuluma kadar takip etti. Eğilip sürücü tarafındaki dikiz aynasına bakarken, "Prenses Diana da böyle ölmemiş miydi?" diye sordum.

Baba tek kelime bile etmedi, ama çeneleri birbirine dişlerinin çatlamasına yetecek kadar sıkı sıkıya kenetlenmişti. Kırmızı ışıkta durunca bana döndü. "Zor olacağını biliyorum, ama bugün de sıradan herhangi bir günmüş gibi davranman gerek."

Ne düşündüğünü biliyorum: Senin tanıdığın Amelia tam o noktada sinir bozucu, gayet rahatsız edici bir yorum sokuştururdu. 'I' *Eylül sabahı da öyle demişlerdi,'* gibi bir şey derdi mesela. Ama içimde o tür bir laf yoktu. Dahası, ellerimi bacaklarımın altına sokuşturup zapt etmem gerekecek kadar şiddetle titremeye başlamıştım birden- "Artık neyin normal olduğunu bilmiyorum," diyen sesimi işittiğimde şaşırdım, çünkü o kadar zayıf ve titrek çıkabileceğini hiç düşünmemiştim.

Baba uzanıp yüzüme düşen saçları okşar gibi geri itti. "Tüm bunlar bittiğinde benimle birlikte oturmayı düşünür müsün?"

Bu sözler yüreğimin üç misli daha hızlı atmasına neden oldu. Birisi beni *istiyordu;* birisi beni *seçmişti.* Bir yandan da kendimi kusmanın eşiğindeymiş gibi hissediyordum. Hoş bir fanteziydi elbette, ama tam anlamıyla gerçekçi davranacaksak, mahkemenin beni kan bağım olmayan bir adama vereceğini umabilir miydik? Öyle bir

nen annemle sıkışıp kalmam anlamına gelirdi.

Ayrıca sen ne olacaktın? Baba ile yaşamaya başlarsam sonunda biraz j|gi görecektim belki, ama seni geride bırakmış olacaktım. Bunun için benden nefret eder miydin?

Ben yanıt vermeyince ve trafik ışığı yeşile dönünce Baba arabayı tekrar harekete geçirdi. "Bu konuyu biraz düşün istersen," dedi, ama sesinden biraz incinmiş olduğu anlaşılıyordu.

Beş dakika kadar sonra okulumun önündeki araç yoluna girmiştik. "O insanlar beni okulun içinde de izleyecek mi?" diye sordum.

"Öyle bir şey yapmalarına izin yok."

"İyi." Sırt çantamı kucağıma çektim.

Çanta on altı kiloydu ki, bu da beden ağırlığımın üçte biriydi. Bunu biliyordum, çünkü önceki hafta okulun hemşiresi hem kendimizi, hem de yükümüzü tarttığımız bir ölçüm değerlendirmesi yapmıştı. Amaç benim yaşımdaki çocukların çok ağır çantalar taşımaması gerektiği uyarısı yapmaktı. Çantanızın ağırlığını vücut ağırlığına oranladığınız zaman çıkan rakam %15'ten fazlaysa, omurga eğriliği, bacak çarpıklığı, kamburluk ve Tanrı bilir başka neler bekliyordu sizi. Herkesin çantası gerekenden ağır çıkmıştı, ama öğretmenler aynı miktarda ev ödevi vermeye devam ediyordu.

"Sana iyi şanslar," dedim.

"Seninle içeriye gelip rehber öğretmenle ya da müdürle konuşmamı ister misin? Onlara bugün normalden biraz daha fazla ilgiye ihtiyacın olduğunu söylerim ve..."

"Beni dert etme sen." Gerçekten de ihtiyacım olan son şey diğerlerinin arasında yaralı parmak gibi çıkıntılık yapmaktı. Kamyonetin tapısını açıp indim.

Peşimizdeki araçlar ortadan kaybolunca soluk almak bir nebze olsun kolaylaşmıştı. En azından birisinin ismimi seslendiğini duyana kadar bana öyle gelmişti.

"Amelia," dedi bir kadın. "Bu dava konusunda neler hissediyorsan?" Elinde mikrofon, arkasında da sırtında kamera olan bir adam varrdı. Okula doğru yürüyen çocuklar onları görünce hemen etrafıma topandı ve birkaçı kolunu omzuma attı.

Oğlanlardan biri, "Televizyonda şöyle yapmak serbest mi?" diyerek kameraya doğru malum parmak işaretini çekti.

Solumuzdaki çalıların arkasında başka bir televizyon muhabiri

belirdi. "Kardeşin sana duygularını ve düşüncelerini anlattı mı?Annenin kusurlu doğum davası açması konusunda ne diyor?"

"Ailece verilmiş bir karar mıydı bu?"

"Tanık kürsüsüne çıkacak mısın?"

Bu son soruyu duyana dek gerektiği durumda ifademe başvurulmak üzere ismimin o aptal listeye koyulduğunu tamamen unutmuştum. Annemle Marin gerek duyulduğu takdirde tanıklık yapacağımı, bunun sadece bir tedbir olduğunu söylemiş, ama ben o aptal listede adımın bulunmasından hoşlanmamıştım.

Neden Emma'yı takip etmiyordu ki o insanlar? Bizim okuldaydı o da. Ama yanıt belliydi: Onların gözünde, herkesin gözünde Piper kurbandı. En iyi arkadaşının kanını emmeye kadar vermiş bir vampirle akrabalığı olansa bendim.

"Amelial"

"Bu tarafa, Amelial"

"Amelial"

"Beni rahat bırakın!" diye bağırdım. Kulaklarımı ellerimle tıkayıp okul binasına doğru koştum, içeriye girince dolaplarının önünde duran çocukların, ellerinde kahveleriyle dershanelere giden öğretmenlerin, sanki sonraki kırk dakika boyunca değil de yıllarca görüşmeyecekmiş gibi kırıştıran çiftlerin arasından hızla sıyrıldım. Üst kata çıkınca sahanlıkta karşıma çıkan ilk kapıyı (ki öğretmenler tuvaletininkiydi) açıp içeriye daldım ve arkamdan kilitledim. Orada tertemiz porselen klozete öylece bakarak dikildim.

Yaptığım şeyin ne adlarla nitelendirildiğini biliyordum. Sağlık dersinde onunla ilgili filmler göstermişlerdi bize ve blumia, psikolojik yeme bozukluğu falan deniliyordu. Bozukluk. Bu tamamen yanlış bir deyimdi; ben kustuğum zaman her şey yerli yerine oturuyordu.

Örneğin o şeyi yaptığımda kendimden nefret etmem kusursuz bir mantığa oturuyordu. Star Wars'daki Jabba adlı iğrenç et yığını gibi yedikten sonra gövdeye indirdiği her şeyi gerisingeri kusan birinden kim nefret etmezdi ki? Ya da içine doldurduğu yiyecekleri çıkartmak için onca zahmete katlanan, ama hâlâ tombul olan birinden. Bildiğim bir şey varsa, o da yaptığımın bizim okuldaki anoreksik kızın yaptığı kadar ileri düzeyde olmadığıydı. Onun kolları ve bacakları birer kürdan kadar ince ve güçsüz görünüyordu, yani gördüklerini aklında değerlendirebilen kimse beni onunla karıştıramazdı.Ben aynaya baktığım zaman karşımda aynı tombul kızı görüyordum.Anlaşıldığı kadarıyla kendimi açlıktan ölmeye mahkûm etmeyi bile beceremezmiştim.

O şeyi yapmamaya yemin etmiştim. Ailemiz bir arada kalırsa midemi bulandırmayı keseceğime söz vermiştim.

Kendi kendime, *'Yemin ettin,'* dedim. *'Üzerinden daha on iki saat bile geçmedi'*

Ama iki parmağımı birden boğazıma sokmuştum bile. Kustum ve her zamanki rahatlama hissinin gelmesini bekledim.

Bu sefer öyle olmadı.

Piper

Unlu mamuller pişirmenin tamamıyla kimyayla ilgili olduğunu Charlotte'den öğrenmiştim. Mayalanma biyolojik, kimyasal ve fiziksel bir süreçten geçerek gerçekleşiyor, bunun sonucunda hamurun kabarmasını sağlayan buhar ya da gazlar oluşuyordu. İyi hamur işi yapmanın püf noktası amaca uygun maya seçmek, böylece ekmeklerde düzgün dokular elde etmek, bezelerin köpürmesini, suflelerin kabarmasını sağlamaktı.

Bir gün Amelia'nın doğum günü pastasını yapmakta yardım ederken Charlotte, "Pişirme şöyle gelişir," dedi ve bir peçete alıp üstüne formülünü yazdı:

$$KC_4H_50_6 + NaHC0_3 \rightarrow C0_2t + KNaC_4H_40_6 + H_20$$

"Üniversitede organik kimyadan B- alarak geçmiştim," dedim.

"Tartar kremasının sodyum bikarbonat ile karıştırılması sonucunda potasyum sodyum tartarat ve su oluşur, aynca karbon dioksit gazı açığa çıkar."

"Hava atmayı seviyorsun, değil mi!"

"Sadece bu işin unu yumurtayla çırpmaktan öte olduğunu söylüyorum," diye cevap verdi Charlotte. "Birkaç şey öğrenmekten zarar gelmez insana."

"Lanet olası vanilyayı uzat şuradan. Mutfak sanatları okulunda gerçekten böyle şeyler mi öğretiyorlar!"

"Tıp öğrencilerini ellerine neşteri tutuşturup salmıyorlar ortaya, değil mi! Önce neyi neden yaptığını öğrenmen gerekir."

Omuz silktim. "Fırınından fırlayıp çıksalar bile Betty Crocker'in bilimsel denklemleri tanıyabileceğini sanmıyorum."

Charlotte pasta hamurunu karıştırmaya başladı. "Betty Crocker gerçek kişi değil, kültürel bir ikondur. Ama öyle biri olsa ve fırının başına geçse mutlaka temel ilkeyi bilirdi: Kâsede bir malzeme=Başlangıç; İki malzeme=Koca bir hikâye."

Charlotte'nin atladığı bir şeyi ekleyeyim buna: Bazen en dikkatli pastacı bile hata yapabilir. Asit-soda dengesi kaçabilir, malzemeler tam karışmayabilir, arada tuz kümecikleri kalabilir.

Bu da ağzınızda acımtırak bir tat bırakır.

Mahkeme sabahı suyun sırtımı ceza gibi dövmesine izin vererek uzun bir süre duşta kaldım. Zaman gelip çatmıştı, Charlotte ile mahkeme salonunda yüzleşecektim.

Sesini unutmuştum onun.

Malum farkın haricinde en iyi dostu kaybetmekle sevgiliyi kaybetmek arasında çok da büyük bir ayrım yoktur,- mesele sadece yakınlık ve içtenliktir, Bir an yanınızda en büyük zaferleri ve ölümcül yenilgileri paylaşacağınız biri vardır, sonra ansızın bakarsınız ki, o şeyleri şişelenmiş halde içinizde tutmaktan başka yapabileceğiniz şey yoktur. Telefonu açıp gazetedeki ufak tefek haberlerden söz etmek ya da geçen berbat bir günden yakınmak için numarasını tuşlamaya başlarsınız, ama birden öyle bir şey yapmaya artık hakkınız olmadığını hatırlarsınız. Sonrasında da zaten o kişinin numarasını unutursunuz gider.

Mahkeme celbinin teslim edilmesi ertesinde yaşadığım şok yatışır gibi olunca öfke duymaya başlamıştım. Charlotte kim oluyordu da kendi hayatını desteklemek namına benimkini altüst etmeye kalkışıyordu! Ne var ki, öfke fazla uzun ömürlü olmayacak kadar harlı bir alevdi ve bir kez sönmeye yüz tutunca, beni geride yan uyuşmuş ve meraka kapılmış halde bırakmıştı. Charlotte o şeyden istediklerini çıkarabilecek miydi! Almak istediği neydi! intikam mı! Para mı! Huzur mu!

Bazen Charlotte ile karşı karşıya geldiğimizi gördüğüm bir kâbustan geri kalan sözcükler dilimin üstünde taş parçaları gibi ağırlık yapmış halde uyanıyordum. Her seferinde ona söyleyecek binlerce şeyim oluyor, ama hiçbiri ağzımdan çıkmıyordu. Yüzüne baktığım zaman onun da neden konuşmadığını anlıyordum,- ağzı dikilerek kapatılmıştı çünkü.

İşe dönmemiştim. Bunu bir kez denemiş, ama kapıya geldiğimde öylesine titremeye başlamıştım ki, içeri girememiştim. Hakkında mesleki ihmal ve hata davası açılan ve sonrasında işine dönen doktorlar tanıyordum, ama benim davam osteogenesis imperfecta'yı ana rahminde teşhis edip edemeyenimin ötesinde şeyleri kapsıyordu. Önceden görüp çıkaramadıklanm kimi iskelet kırıkları değil, aklını en ücra köşesine kadar bildiğimi sandığım iyi bir dostun istekleri, beklentileriydi. Charlotte'yi doğru okumayı beceremediysem bana tamamen yabancı hastalarımın gereksinmelerini anlama konusunda kendime nasıl güvenebilirdim ki?

Muayenehane konusu benim için tam da böyle kapandı.

Elbette ki bundan ötürü büyük bir mali darbe yemiştik. Aslında Rob'a mahkeme sonuçlansa da, sonuçlanmasa da ay sonuna kadar işe döneceğim kousunda söz vermiştim. Ancak ne tür bir işe döneceğim hiç konuşulmamıştı. Kendimi rutin bir hamileliğe nezaret eder halde düşünemiyordum artık.

Guy Bookcr ile davaya hazırlanma sürecinde notlarımın ve anılarımın üzerinden binlerce kez geçmiştim. Hiçbir doktorun on sekizinci hafta ultrasonlanna bakarak Ol teşhisi koyamayacağını eğer bu konuda belirtiler görürse, yapılması gerekenin birkai[ha,rt]a daha bekleyip fetüsün Tıp II mi, yoksa Tip III mü ocuğunu belirlemeye çalışmak olduğunu söylediğine de avukatıma neredeyse inanıyordum. Ona göre doktor olarak sorumluluklarımı yerine getirecek şekifde davranmıştım.

Ama bir dost olarak sorumluluklarımı yerine getirmemiştim.

Daha dikkatli olmalıydım, daha fazla odaklanarak bakmam gerekirdi. Charlotte'nin tıbbi kayarını aynı dururca olsam kendiminkileri nasıl incelersem o şekilde takmam gerekirdi. Mahkemede haklı çıksam bile bir dost olarak başarısızlığa uğramış olacaktım [Ve] bunun tersi de aynı şekilde geçerliydi, çünkü onu en başından muayenehaneme hasta olarak kabul etmem yanlıştı. Dışarıdaki ilişkimizin renkleri"' önünde sonunda muayenehanenin içine de taşıyacağı[m] bilmem gerekirdi-

Suyun soğumaya başladığını fark edin[ce] silkinip kapattım ve bir havluya sanndım. Quy Booker o gün giymem gereken kıyafete yönelik gayet açık talimatlar vermişti. İş kadınlarının tercih ettiği takımlar yok. Siyah giymek yok. Saçlar açık. T.J. **Maxx**'tan aldığım, ama hiç giymediğim, yuvarlak yakalı bluzla aynı renkteki üstlüğünden oluşa" bir takımım vardı. Quy o şeyin gayet iyi olacağını söyledi, sıradan bir arme gibi görünmem, jürideki her kadının beni o kimlikle bütünleştirmesi germiyordu.

Alt kata indiğimde mutfaktan müzik sesi geldiğini duydum. Emma daha ben duşa girmeden çıkıp otobüs durağına gitmişti ve Rob da... Rob son üç haftadır muayenehanesine sabahın yed' buçuğunda gidiyordu. Bunun iş disiplininden çok ben uyandığım zaman evde olmama, tampon görevi yapan Emma'nın yokluğunda benimle hukuksal konularda konuşma isteğinden kaynaklandığını anlayaPi'iyordum.

Mutfağa girdiğim» duyunca başını kaldırıp, "Tam zamanında geldin," dedi. Uzanıp radyonun sesini kıstı, sonra d[a] masadaki simitle tepeleme dolu tabağı gösterdi. Tek parça çavdar sandviçi kalmış, ama peynirli poğaçayla..."

"Senin gittiğini duydum."

Rob başını salladı. "Sonra da döndüm- Simitle birlikte krem peynir mi istiyorsun, kaşar mı!"

Yanıt vermedim, olduğum yerde dur^P °nu izlemeye devam ettim.

"Sana söyledim mi bilmem. Yani... [Bu] ara eskisi kadar fazla birlikte zaman geçiremedik... Mutfak sen bu değişiklikleri yaptıktan sonra çok daha aydınlık oldu. Senden müthiş bir dekoratör olurdu. Beni yanlış anlama sakın. Elbette ki kadın doğum uzmanı olarak çok iyisin ama..."

rada yapıyorsun?"

"Simitleri tost makinesinde ısıtıyorum."

"Demek istediğimi anladın."

Tost makinesinden 'pop' diye bir ses geldi, ama Rob aldırmadı. "Evlilik yemininde 'iyi ve kötü günde' dememizin bir nedeni vardı. Öküzün teki gibi davrandım, Piper. Beni affet bunun için." Bakışları aramızdaki boşlukta gidip geldi.. "O davayı elbette ki sen istemedin, gelip sırtına yüklendi. Beni bir daha aklımdan geçeceğine ihtimal vermediğim şeyleri tekrar düşünmeye yönelttiğini kabul etmem gerek. Bu yanıyla beni yıprattığını da kabul etmem gerek, ama hiçbir şey senin kabahatin değildi. Charlotte ile Sean'a standart yöntemleri uygulamakta en ufak bir kusurun ya da hatan olmadı. Hatta daha fazlasını yapmış olabilirsin."

Bir hıçkırığın boğazıma doğru yükseldiğini hissettim. "Kardeşin..." demeyi başardım.

"O hiç doğmamış olsa hayatımın ne kadar farklı gelişeceğinin bilincindeyim," dedi Rob sakin bir sesle. "Ama şunu biliyorum: Kardeşimi benimle olduğu süre içinde çok sevdim." Başını kaldırıp yüzüme baktı. "Sana söylediğim o şeyi geri alamam ve son aylardaki davranışlarımı silemem. Yine de seninle mahkemeye gelmeme izin vereceğini umuyorum."

Muayenehanedeki randevularını nasıl ve ne zamana kadar ertelediğini bilmiyordum. Ona baktım ve arkasındaki açık renk yeni mutfak dolaplarının, duvarlardaki yeni bakır kırmızısının eşime mükemmel bir fon oluşturduğunu gördüm. Aylardır ilk kez etrafıma bakıyor ve mükemmelleştirilmesine gerek olmayan bir mekân görüyordum. Bir yuva görüyordum.

"Bir şartla," dedim ve açık kollarına doğru yürürken ekledim: "Çavdarlı sandviç benim. Kaşar peyniriyle."

Marin

Duruşmanın başlamasından bir saat önce müvekkilimin mahkemeye gelip gelmeyeceğinden gerçekten emin değildim. Bütün hafta sonu aramıştım onu, ama ne sabit telefonundan ulaşabilmiştim, ne de cep telefonundan. Adliyeye ulaştığımda habercilerin basamaklarda dizilmiş olduğunu gördüm ve ev telefonunun numarasını bir kez daha çevirdim.

Telesekreter, ***'O'Keefe'lerin evini aradınız...'*** diye ezberlediğim mesajı tekrarlamaya koyuldu.

O'Keefe'lerin evi... Sean boşanma davası açtıysa mesaj yanlış bir ifadeyle başlıyor demekti. Öte yandan, Charlotte'yi biraz tanıdıysam, ahizeden duyduğum mekanik ses dışarıdaki insanlara perdenin gerisinde neler olduğunu yansıtmamak, hatta dürüstlüğü geri plana itmek amacıyla tasarlanmıştı. Bu da mahkemeye gelip onu tanık kürsüsüne çıkardığımda ezberlenmiş söylemiyle çelişecek sözler söylemediği sürece özellikle umursayacağım bir durum değildi.

Adliyenin giriş holüne adım atmıştım ki, onun da geldiğini anladım- Dışarıdan yükselen ve kükremeyi andıran ses bunu açıkça belli ediyordu. Birkaç saniye sonra ön kapı açılınca basın onun peşi sıra içeriye daldı. Hemen hareketlenip koluna girdim ve onu özel görüşme odalarının olduğu koridora doğru sürüklerken, "Yorum yok!" diye bağırdım.

İçeriye girince kapıyı arkamdan kilitledim.

"Tanrım!" dedi Charlotte. Sersemlemişti. "Ne kadar kalabalıklar...

"Bu aralar New Hampshire de haberi yapılacak fazla şey yok. Aslınd[3] otoparkta buluşabilirdik ve ben bu patırtıdan geçmeden içeri girmeni sag' layabilirdim, ama hafta sonunda bıraktığım ***yedi bin*** mesaja yanıt vermedi' ğinden öyle bir şeyi organize edemedik."

Charlotte pencereye dönüp caddede toplanmış, üzerinde çeşitli tele' vizyon kanallarının amblemi olan minibüslere, adliyenin bahçesine kurulan uydu çanaklarına gözlerini kırpıştırarak baktı. "Beni aradığından haberim yoktu," diye mırıldandı. "Evde değildim. Willow bir kez dah[3]

ur'unu kırdı. Tüm hafta sonunu hastanede geçirdik, çünkü ona ameli-
'L tla bir--- Çubuklu falan bir sistem taktılar."

yanaklarımın utançla yandığını hissettim. Charlotte bıraktığım çağrı-
görmezden gelmiyor, bir yangını söndürmeye çalışıyordu. "Willow
nasıl şimdi?

"Bizden kaçarken oldu. Sean **ona boşanma kararımızı anlatıyordu.** Ve
birden **fırlayıp..."**

"Çocuklar o tür şeyleri duymak istemez." Duraksadım. "Aklını meş-
gul eden çok şey olduğunu biliyorum, ama bugün olup bitecekler konu-
sunda birkaç dakika konuşmamızda yarar..."

"Marin! Ben bu şeyi yapamam."

"Anlamadım?"

"Bunu yapamam." Dönüp yüzüme baktı. "Sonuna kadar götürebile-
ceğimi gerçekten sanmıyorum."

"Mesele medyaysa..."

"Mesele kızım. Mesele kocam. Dünyanın geri kalanının beni hangi
gözle göreceği umurumda değil, Marin. Ama onların ne düşüneceği öne-
mli."

O dava için hazırlanırken harcadığım saatleri, görüştüğüm tüm o uz-
manları, dosyaladığım yüzlerce örneği ve emsali düşündüm. Birden tüm o
çalışma epey bir beklemeden sonra Maisie'yi arayıp mektubumu kendisine
gönderebileceğini söyleyen annem için yaptığım sonuçsuz araştırmayla
bütünleşiverdi aklımda. "Sence bu haberi bana vermek için biraz gecikme-
din mi?" diye sordum.

Charlotte bana döndü. "Kızım kusurlu olduğu için kendisini isteme-
diğime inanıyor."

"Neye inanmasını bekliyordun?"

"Bana," dedi alçak sesle. "Bana inanacağını düşünmüştüm."

"Öyleyse inandır onu. O tanık kürsüsüne çık ve onu sevdiğini söyle."

"Öyle bir şey hamileliği sonlandırmak isteyeceğim savıyla biraz çeli-
şir, değil mi?"

"Bunların birbiriyle çelişen şeyler olduğu kanısında değilim," dedim.
Sen kürsüde yalan söylemek istemiyorsun. Ben senin kürsüde yalan söy-
'emeni istemiyorum. Ama kendini jüriden önce yargılamanı da hiç iste-
mem."

"Beni nasıl yargılamazlar ki? Sen bile yaptın bunu, Marin. Annen be-
^im gibi biri olsa bugün burada olmayacağını kabul ettin."

"Benim annem de senin gibiydi. Onun seçeneği yoktu." Charlotte'nin karşısına oturdum. "Beni doğurduktan birkaç hafta sonra kürtaj yasallaştı. Bana dokuz ay sonra hamile kalsaydı ne yapacağını bilmiyorum. O zaman hayatının daha iyi olup olmayacağını da bilmiyorum. Ama daha değişik olacağı kesin."

"Değişik." diye tekrarladı Charlotte.

"Bana bir buçuk yıl önce Willow'un öyle doğmuş olmasa yapacağı şeyleri yapma şansına sahip olmasını istediğini söylemiştin. Sen de aynısını hak etmiyor musun?"

Charlotte başını bir kez daha kaldırıp yüzüme bakana kadar soluksuz bekledim.

"Başlamasına ne kadar var?" diye sordu.

Cuma günü birbiriyle uzaktan yalandan ilgisi olmayan unsurlardan oluşmuş gibi görünen jüri, Pazartesi sabahı bir anda birleşik bir yapıya dönüşmüştü sanki. Yargıç Gellar hafta sonunda saçlarını kuzguni siyaha boyamıştı ki, bu da bir Elvis taklitçisine dönüşmesine, etkilemeyi düşündüğünüz bir kişi için pek de olumlu kabul edilemeyecek bir imaja kavuşmasına neden olmuştu. Duruşmaları dört haber kamerasının izlemesine izin verildiğini duyururken, sözlerinin sonunda gümbür gümbür bir ***'Burning Love*** performansına girişeceğini sandım.

Mahkeme salonu medya mensupları, engelli hakları savunucuları ve sıkı bir şov izlemeyi uman dinleyiciler tarafından tıka basa doldurulmuştu. Bakışlarını kucağında birleştirdiği ellerine dikmiş olan Charlotte titriyordu.

Yargıç Gellar, "Siz ne zaman hazır olursanız başlayabiliriz, Bayan Gates," dedi.

Charlotte'nin elini hafifçe sıktım ve ayağa kalkıp jüriye döndüm. "Günaydın bayanlar ve baylar. Size Willow O'Keefe adında küçük bir kızdan söz etmek istiyorum."

Onlara doğru yürüdüm. "Willow altı buçuk yaşında ve bu kısa hayat' boyunca bedeninde altmış sekiz kırık oluştu. Sonuncusu Cuma akşamı, annesi jüri seçiminden eve döndükten sonra yaşandı. Koşarken ayağı kaydı. Femur kemiği kırıldı ve içine metal çubuk yerleştirilmesi için ameliyat oldu. Ama Willow'un hapşırdığı zaman da bir yerleri kırılabiliyor. Ya da masaya çarptığında. Ya da uykusunda bir yandan diğer yana dönerken- Bunun nedeni Willow'un osteogenesis imperfecta adında, halk arasında 'cam kemik' olarak anılan hastalıkla doğmuş olması. Yani her an kırılmaya müsait kemiklere sahip ve bu durum yaşadığı sürece değişmeyecek."

Sağ elimi kaldırdım. "İkinci sınıftayken kolumu kırmıştım," dedim, Bizim sınıfın kabadayısı olan Lulu isimli bir kız uçup uçamadığımı görmek için beni spor salonunun izleyici sıralarından aşağı itmeyi komik bulmuştu. O kırıkla ilgili inanılmaz acı verdiği dışında başka şey hatırlamıyorum- Her kemiği kırıldığında Willow'un canı da öyle bir şey yaşanması halinde benim ya da sizlerden birine olacağı kadar yanıyor. Onunla aramızdaki fark, Willow'un bir yerlerini daha çabuk ve daha kolay kırması. Bu nedenden ötürü osteogenesis imperfecta onun için doğumdan başlayarak hayat boyu bir şeylerden geri kalma, rehabilitasyon, tedavi, terapi ve ameliyatlar anlamına geliyor. O hastalığın annesi Charlotte için anlamına gelince: Kesintiye uğratılmış bir yaşam."

Dönüp kendi masamıza doğru yürüdüm. "Charlotte O'Keefe daha önce başarılı bir unlu mamuller ve tatlı şefiydi. Özelliklerinden biri bedensel gücüydü. Yirmi beş kiloluk un çuvallarını kaldırır, kocaman hamur yığınlarını eliyle yoğururdu. Şimdiyse her hareketine narinlik hâkim, çünkü kızını yanlış şekilde tutması bile bir kırığa neden olabilir. Charlotte'ye soracak olursanız, kızını ne kadar çok sevdiğini anlatacaktır size. Onun kendisini hiç hayal kırıklığına uğratmadığını söyleyecektir. Ama aynı şeyi hamileliğine nezaret eden kadın doğum uzmanı ve eski dostu, fetüste bir sorun olduğunu bilen, ama o aşamada her kadının hakkı olan bir kararı almasına imkân sağlayacak şekilde bunu kendisine açıklamakta başarısız kalan doktoru Piper Reece için söyleyemez."

Tekrar jüriye döndüm ve kollarımı avuçlarım onlara dönük şekilde iki yana açtım. "Bir yanılgıya düşmenizi istemem, Bayanlar ve Baylar; bu duyguları konu alan bir dava değildir. Burada konuşulması gereken Charlotte O'Keefe'nin kızma nasıl taptığı olmayacaktır. Onun hisleri böyle ve bunları kimse değiştiremez. Bu dava gerçeklerle, özellikle de Piper Reece'nin bildiği ve geçiştirdiği gerçeklerle ilgilidir. Bir hastaya güvendiği doktoru tarafından açıklanmayan gerçeklerle. Hiç kimse Doktor Reece'yi Willow'un durumundan ötürü suçlamıyor; kimse hastalığa onun neden olduğunu öne sürmüyor. Ancak ne var ki, bildiklerini O'Keefe'lere aktarmaması onu suçlu konumuna yerleştiriyor. Charlotte'nin on sekizinci hafta ultrasonunda fetüsün osteogenesis imperfecta'dan muzdarip olduğu yönünde belirtiler, Doktor Reece'nin göz ardı ettiği ipuçları vardı."

Kolumu mahkeme salonuna doğru salladım. "Şöyle düşünün sayın jüri üyeleri: Bu salona size davayla ilgili tüm ayrıntıları sunacağım beklentisiyle geliyorsunuz ve ben çok kritik bir bilgiyi size aktarmıyorum. Ve kararınızı açıkladıktan birkaç hafta sonra bu bilgiyi ediniyorsunuz. Kendimizi nasıl hissetmenize yol açar bu durum? Öfke mi duyarsınız? Aklınız mı karışır? Kendinizi aldatılmış mı hissedersiniz? Belki de o bilginin daha önce aktarılması halinde oyunuzun farklı olacağını düşünmekten uykula-

rınız kaçar. Yargılama sürecinde kimi bilgileri kendime saklarsam, bu temyiz gerekçesi oluşturur. Bir doktorun bilgiyi hastasından saklamasıysa mesleki sorumluluk hatasıdır."

Duralayıp jüridekilere teker teker baktım. "Ve temyizi, sonuçlarının telafisi yoktur."

Sözlerimin yerleşmesi için birkaç saniye bekledikten sonra devam ettim. "Ve şimdi de size vermediğim bilginin sadece dahil olduğunuz jürinin kararını değil, tüm geleceğinizi etkilediğini düşünün." Dönüp yerime yürüdüm. "Charlotte O'Keefe'yi bugün buraya getiren durum tamı tamına budur işte, Bayanlar ve Baylar."

Charlotte

Piper'in bakışlarının üzerimde gezindiğini hissediyordum.

Marin ayağa kalkıp konuşmaya başlar başlamaz avukatıyla birlikte oturduğu yerde tam görüş alanıma girmişti. Bakışları derimi yakarak delikler açıyordu ve benim yanık acısından kurtulmak için kıpırdamam gerekiyordu.

Arkasında bir yerde Rob vardı. Onun gözleri de benim üzerimdeydi ve bakışları topluiğne ucu, lazer ışını gibi batıyordu. Ben düğüm noktasıydım ve o ışınların hepsi bende toplanıyordu.

Piper artık eski Piper'e benzemiyordu. Daha ince, daha yaşlıydı. Alışveriş yaparken dalga geçtiğimiz, Patenci Annesi tarzı olarak nitelendireceğimiz bir şey giymişti.

Benim de ona farklı görünüp görünmediğimi merak etmiştim. Öyle olmasa bile açtığım dava nedeniyle ona hiç tanımadığı biri gibi geliyor olabilirdim.

Marin içini çekerek yanıma oturdu ve Guy Booker ayağa kalkıp ceketinin önünü iliklerken, "Başladı," diye mırıldandı. "Willow O Keefe'nin bugüne kadar... Bayan Gates kaç demişti? Evet. Willow'un altmış sekiz kırık vakası yaşadığı doğrudur. Ama Şubat ayındaki doğum gününde ona bir 'Çılgın Bilim Adamı Partisi' de verildi. Yatağının başucunda Hannan Montana posteri asılı ve geçen yıl okuma notları çok iyi geldi. Turuncu renkten ve haşlanmış kabak kokusundan nefret eder, geçtiğimiz Noel'de Noel Baba'dan istediği bir eşekti. Yani, Bayanlar ve Baylar, Willow O'Keefe altı buçuk yaşındaki herhangi başka bir çocuktan farklı değil."

Jürinin olduğu tarafa yürüdü. "Evet, engelli. Ve evet, özel ihtiyaçları var. Ama DU yaşama hakkı olmadığı anlamına mı gelir? Doğumunun kusurlu olduğu anlamına mı gelir? Bu sorulara yanıt vermemiz gerek, çünkü burada bir 'kusurlu doğum' davasına bakılacak. Bu tür haksız fiil iddialarına bir sebepten ötürü 'kusurlu doğum' deniyor ve inanın ki, o sebep aklınızı epey kurcalayacak. Şuradaki anne, Charlotte O'Keefe öz çocuğunun hiç doğmamış olmasını istediğini söylüyor."

İçimden yıldırımı andıran bir şok geçti.

"Willow'un annesinin ağzından kızının ne kadar acı çektiğini dinleyeceksiniz. Ama babasının ağzından da yaşamayı ne kadar sevdiğini öğreneceksiniz. O kişi kızlarının kendi hayatına ne kadar büyük neşe kattığını ve bu sözde kusurlu doğum konusundaki düşüncelerini anlatacak. Evet. Beni yanlış anlamadınız. Charlotte O'Keefe'nin eşi karısı tarafından açılan davayı doğru bulmadı ve bir tıbbi sigorta şirketinin sağılmasına yönelik dalaverenin içinde yer almayı reddetti."

Guy Booker bu kez de Piper'e yöneldi. "Bir çiftin hamilelik haberi aldığında ilk düşündüğü şey çocuğun sağlıklı olmasıdır Kimse bir çocuğun mükemmelden bir nebze bile az sağlıkla doğmasını istemez. Ne var ki, bunun hiçbir zaman garantisi yoktur. Ve bir diğer gerçek de Charlotte O'Keefe'nin böyle bir şeye iki nedenden ötürü kalkıştığıdır: Para almak ve kendisi dışında Dİr kabahatli yaratmak."

Pasta pişirirken bazen içine bakmak için fırının kapağını aralarım ve içeriden gelen ısı dalgası yüzüme öyle şiddetle çarpar ki, kısa bir süre için beni sanki kör eder. Guy Booker'in sözleri de o anda aynı etkiyi yapmıştı. Marin'in haklı olduğunu anlıyordum. Hem seni sevdiğimi, hem de kusurlu doğum davasını istediğimi söyleyerek kendimle çelişkiye düşmeyebilirdim. Bu bir insandan yeşil rengi gördükten sonra tamamen unutmasını istemek gibi bir şeydi. Elimi tutuşunun, kulağımdaki sesinin benliğimde bıraktığı izleri asla silemezdim. Sensiz bir yaşamı hayalimde bile canlandıramazdım. Seni hiç görmemiş olsam, öykü farklı bir yere gidebilirdi; senin ve benim öykümüz olmazdı.

Hastalığından birisinin sorumlu olabileceği düşüncesinin aklımdan bir an bile geçmesine izin vermedim. O şeyin kendiliğinden gelişen bir başkalaşım olduğu, Sean ile benim taşıyıcı olmadığımız söylenmişti. Ayrıca net şekilde bildirilen bir başka şey de, hamileliğim sırasında neleri farklı yaparsam yapayım ana rahmindeki kırıkları engelleyemeyeceğimdi. Ama ben senin annendim ve seni yüreğimin şemsiyesi altında taşımıştım. Senin ruhunu bu dünyaya ben getirmiştim; o kırık bedenin içinde olmanın nedeni bendim. Bebek sahibi olmak için o kadar istekle çabalamasam sen doğmayacaktın- Görebildiğim kadarıyla, suçlanacak kişinin ben olmam için sayısIZ neden vardı.

Ama bu Piper'in hatasından kaynaklanmış olursa, ben kurtulacaktım.

Yani Guy Booker de haklıydı.

Seninle ilgili olduğuna yemin ederek açtığım o dava aslında olduğu gibi kendi meselemi kapsıyordu.

i

IV

Hala kayan yıldızları hatırlıyor musun?
Göklerden hızlı atlar gibi dörtnala geçen
Ve ansızın arzularımızın engellerini aşan
Anımsıyor musun?
Oysa o kadar da dilek tutmuştuk.
Çünkü önceden sayısız yıldız vardı;
Her göğe baktığımızda onların gözüpek
Oyununa şaşıp kalıyorduk.
Diğer yandan içten içe
Bu pırıltılı yıldızların ayrışmasını izlerken
Kendimizi güven ve emniyet içinde hissediyorduk
Bir şekilde onların kayıp gitmesinden
Kurtulduğumuzu bilerek.

RAINERMARÎA RILKE, "KAYAN YILDIZLAR"

Delil: Tarifin hamurun kabardığı arıda olacakları anlattığı bölüm

Ekmek pişirirken, tarife iki kez göz atmanız gerekir.

PAZAR SABAHLARININ SPESİYALİTESİ: ISLAK RULOLAR

HAMUR

3 ^{3}A fincan un

1/3 fincan şeker

1 çay kaşığı tuz

2 paket kuru maya

1 fincan sıcak süt

1 yumurta

1/3 fincan hafif erimiş tereyağı

KARAMEL

^{3}A **fincan esmer şeker**

Vı fincan tuzsuz yağ

Vi **fincan şurup**

2 yemek kaşığı hafif eritilmiş yağ

İÇ MALZEMESİ

2 yemek kaşığı şeker

2 yemek kaşığı esmer şeker

1 çay kaşığı tarçın

Bir defasında bana tembel bir Pazar gününün en güzel yanının sabah uyanmak ve burnuna inanılmaz kokuların gelip» kendini bir anda mutfakta bulmak olduğunu söylemiştin. İşte bu ekmek tarifi de henüz sen uyurken önce davranıp yetiştirdiğim özel ekmek tariflerimden biri. Ama zaten ne zaman senden önce davranmadım ki?

Hamuru yapmak için, 2 fincan unu, 1/3 fincan şekeri, tuzu ve mayayı genişçe bir kapta yoğurun. Sıcak sütü, yumurtayı ve 1/3 fincan yağı ekleyin ve bir dakika boyunca yoğurun. Hamurun kolay şekil alması için gerekirse un ekleyin.

Hafif unlanmış tezgâh üzerinde hamuru bir 5 dakika daha yoğurun. Bu senin en sevdiğin bölümdü, bir sandalyenin üzerice çıkar ve tüm gücünü hamuru yoğurmaya harcardın. Yoğurda işlemi bitince, yağlanmış bir kaba hamuru koyun ve birkaç kez ters yüz edin, böylece iki yüzü de yağlanacaktır. Üzerini bezle örtün ve en az 1,5 saat mayalanması için bırakın, parmağınızı soktuğunuzda, boşluk kalıyorsa, hamur hazır demektir.

Bundan sonra sıra karamele geliyor: Sürekli karıştırarak, 1/4 fincan esmer şekeri ve 1/2 fincan yağı kaynayana kadar pişirin. Ateşten alın ve şurubu ekleyin. Karışımı pişirme kabına boşaltın. Üzerine cevizleri serpiştirin.

İç malzemesi için, dövülmüş cevizleri, 2 yemek kaşığı şekeri, 2 yemek kaşığı esmer şekeri ve tarçını karıştırın. Bir kenara koyun.

Hamuru yumruğunuzla iyice yoğurun. Daha sonra unlaşmış tezgah üzerine dikdörtgen biçiminde yayın. Üzerine iki yemek kaşığı yağ sürün ve cevizli karışımı yedirin. Dikdörtgenin kısa tarafından başlayarak sıkıca dürmeye başlayın ve bitim yerini iyice sıkın. Düzgün bir silindir biçimi alıncaya dek yuvarlayın, daha sonra şeffaf folyoyla son biçimini verin.

Sekiz eşit parçaya bölün ve pişirme kabına şekillerini bozmadan yerleştirin. Pişirme kabını folyoyla sarın ve en az 12 saat buzdolabında bekletin. Her bir parçanın siz onları görmezken mayalandığını ve şişip, kocaman olduklarını hayal edin, bazı şeylerin hayal bile edemeyeceğimiz kadar büyük ve güçlü olduklarının bir kanıtı olsun bu.

Fırını 350 derecede ısıtın ve 35 dakika boyunca parçaları Pişirin. Altın rengini aldıklarında, fırından çıkarın. Hemen Servis tabağına alın ve ılık servis edin.

Marin

Aynı gün, az sonra...

Tanıklık yapmanın insanları neden o kadar gerdiğini, zorladığını hiçbir zaman tam olarak anlayamamışımda. İfade vermekte o kadar güç olan neydi? Mahkemeye tamamen yeni bir şey sunma düşüncesinden, yani bir anlamda dünyaya çocuk getirme gibi yaşamı etkileyici edim olarak görülmesinden mi kaynaklanıyordu bu? Aslında öyledir, ama sizin düşündüğünüz anlamdan farklıdır. Tanık ifadeleri her zaman çatlakları olan, kusurlu adli unsurlardır. İkinci dereceden ve duruma bağlı kanıtlardan iyi oldukları kesindir, ama insanlar elektronik kayıt sistemleri değildir; her edimi, bunlara verilen her tepkiyi kaydedemezler ve 'hatırlama' olgusu tamamen sözlerin, ifadelerin ve imgelerin seçimine bağımlı kalır. Bir başka deyişle, her tanıktan mahkemeye vermesi beklenen gerçekler aslında sadece o kişinin bir kurguya yaptığı kendi yaklaşımına bağlıdır.

O anda tanık kürsüsünde olan Charlotte O'Keefe de, yaşayan kendisi olmasına rağmen hayatı konusunda tanıklık etme yetisiyle donanmamıştı. Kendisinin de kabul edeceği gibi, elbette ki yanlıydı; yine kendisinin de kabul edeceği gibi, o konuda kendi geçmişini ancak Willow'unkiyle birleştirerek bir doku oluşturur halde hatırlayabiliyordu.

Bu açıdan bakıldığında ben de berbat bir tanık oluştururdum elbette. Benim farkım, öykümün nasıl ve nerede başladığını bilmememdi.

Charlotte ellerini kucağında birleştirmişti ve ilk üç soruyu hızla yanıtladı:

Adınız nedir?

Nerede yaşıyorsunuz?

Kaç çocuğunuz var?

Ancak dördüncü soruda kısa bir bocalama yaşadı:

Evli misiniz?

Yanıt teknik açıdan *'evef* olmalıydı elbette. Ama pratikte açılması g^{e}" rekecekti ya da Sean'ın açtığı boşanma davası Guy Booker tarafından ken-

hazırlamıştım ve bunun provaları her seferinde gözyaşıyla tamamlanmıştı. yanıtı beklerken nefesimi tuttum.

Sonunda Charlotte, "Şu an evliyim," diye yanıt verdi dümdüz bir sesle "Ama gündeme daima birçok özel ihtiyaç getiren bir çocuğa sahip olmak evliliğimde birçok soruna yol açtı. Eşim ve ben bu aralar ayrıyız." Soluğunu çok hafif bir ıslık gibi koyuverdi.

' Gayet iyi, kızım ! diye düşündüm.

"Willow'a nasıl hamile kaldığını bize anlatabilir misin, Charlotte?" dedim ve jürideki yaşlı üyelerde belli belirsiz bir kıpırdanma olunca ekledim: "Pratik ayrıntıları istemiyoruz elbette. Çocuk yapmaya karar verişiniz önemli."

"Benim zaten bir çocuğum vardı. Beş yıldan beri bekâr bir anneydim. Sean ile tanıştığımızda ikimiz de çocuk istiyorduk, ama bunun kolay olmayacağı bir zaman sonra anlaşıldı. Hamilelik için iki yıl boyunca çaba sarf ettik ve nihayet gerçekleştiğinde doğurganlık tedavilerine başlamanın eşiğindeydik."

"Kendinizi nasıl hissettiniz?"

"Kendimizden geçmiştik," diye cevap verdi Charlotte. "Bilirsiniz... Bazen hayatınız o kadar kusursuz bir noktaya gelmiştir ki, o kadar iyi olmayacağı düşüncesiyle bir sonraki andan korkarsınız. Bu da öyle anlardan biriydi."

"Hamile kaldığınızda kaç yaşındaydınız?"

"Otuz sekiz." Gülümser gibi oldu. "Buna 'yaşlılık gebeliği' diyorlar."

"Bu seni kaygılandırıyor muydu?"

"Otuz beş yaşın üzerinde Down sendromlu çocuk sahibi olma ihtimalinin yükseldiğini biliyordum."

Kürsüye yaklaştım. "Bu konuyu doğum uzmanınızla görüştünüz mü?"

"Evet."

"Bu uzmanın kim olduğunu mahkemeye açıklar mısınız?"

"Piper Reece," dedi Charlotte. "Yani davalı konumdaki kişi."

"Davalıyı doğum uzmanı olarak seçişinizi anlatın bize."

Charlotte kucağındaki ellerine baktı. "Benim en iyi dostumdu. Ona güveniyordum."

"Davalının Down sendromlu bebek konusundaki kaygılarınıza yaklaşımı nasıl oldu?"

"Kimi kan tahlilleri, ekran taramaları tavsiye etti. Böylece normal ya da Down sendromlu bebek doğurma olasılıklarını belirlemek için daha yüksek bir şansa sahip olacaktık. Benim olasılığım iki yüz yetmişte bir ve bunun iki yüz ellide bire indirilmesi iyi olacaktı."

"Önerisi tam olarak neydi?"

"Amniyosentez. Ama bunun da risk taşıdığını biliyordum. On sekizinci haftada zaten rutin ultrason yapılacaktı ve bana önce görüntülemenin sonuçlarını almamızı, sonra oradaki verilere göre hareket ederek gerekiyorsa amniyosenteze yönelmemizi önerdi. Görüntüleme, amniyosentez kadar kesin sonuç vermiyordu, ama varsa Down sendromunu işaret edecek kimi ipuçları yakalanabiliyor, diğer durumda da bu konu devre dışı bırakılabiliyordu."

"O ultrasonun çekilişini hatırlıyor musun?" diye sordum.

Charlotte başını sağlayarak doğruladı. "Bebeğimizi görmek bizi çok heyecanlandırmıştı. Ama aynı zamanda tedirgindim, çünkü teknisyenin Down sendromu belirtileri arayacağını biliyordum. İpi ucu görmeye çalışarak sürekli ona bakıyordum. Bir ara parmağını görüntünün baş bölgesine koyarak düşünceli bir şekilde mırıldandı. Ne olduğunu sorduğumda, bize sonuçları okuyacak kişinin Doktor Reece olduğunu söyledi."

"Davalı size o aşamada ne dedi?"

"Piper odaya girdi ve yüzündeki ifadeden bebekte Down sendromu olmadığını hemen anladım. Emin olup olmadığını sorduğumda olumlu yanıt verdi, ayrıca teknisyenin görüntülerin ne kadar net ve berrak olduğu konusundaki yorumunu aktardı. Gözlerimin içine bakarak her şeyin yolunda olduğunu tekrarlamasını istedim ondan ve bana normalden çok azıcık sapan tek ölçümün femurlardan birinin altılık yüzdede çıkması olduğunu anlattı. Kendim de kısa boylu olduğumdan, bunun dert edinilecek bir anormallik sayılmayacağını, sonraki ultrasonda aynı değerin ellilik yüzdeye çekilmesi olasılığının yüksek olduğunu anlattı."

"Sonogram görüntülerinin fazla net ve berrak olması seni kaygılandırmış mıydı?"

"Neden kaygı duymalıydım ki? Piper bunu önemsememişti ve ben de ultrasonda amacın iyi bir görüntü elde etmek olduğunu düşünüyordum."

"Doktor Reece daha ayrıntılı bir ultrason daha alınmasını tavsiye etti mi?"

"Hayır."

"Hamileliğin sırasında başka ultrasonlar da yaptırdın mı?"

"Evet. Hamileliğimin yirmi yedinci haftasındayken bir tane daha çek-

tirdim. Öylesine, boş zamanda eğlenme amacıyla yapılmış denebilecek bir şeydi; mesai saatlerinin dışında, bebeğin cinsiyetini görmek için yaptık."

Jüriye döndüm. "O ultrasonu hatırlıyor musun, Charlotte?"

"Evet," dedi yumuşak bir tonda. "Asla unutmayacağım. Ben masada yatıyordum ve Piper'in eli karnımdaydı. Bilgisayar ekranına bakıyordu, Benim ne zaman bakabileceğimi sordum, ama yanıt vermedi. Sonra kendini iyi hissedip hissetmediğini sordum ona."

"Ne dedi?"

Charlotte'nin bakışları salonu dolaşıp Piper'in gözlerine kenetlendi. "İyi olduğunu söyledi. Ama kızım iyi değildi."

Charlotte

"Neden söz ediyorsun? Sorun ne?" Dirseklerimin üstünde doğrulup ekrana baktım, benim hareketlerimle birlikte değişim gösteren görüntülerden bir şeyler çıkarmaya çalıştım.

Piper bana diğerlerinden hiç farklı görünmeyen siyah bir çizgiyi işaret etti. "Kemiklerinde kırıklar var, Charlotte. Birden fazla yerde."

Başımı iki yana salladım. Bu nasıl olabilirdi? Hamileliğim sırasında düşmemiştim ki hiç.

"Gianna Del Sol'u arayacağım. Hastanenin ana-bebek sağlığı biriminin başındaki kişidir. Bunu bize daha ayrıntılı açıklayabilir..."

"Neyi açıklayacak!" diye bağırdım, içimdeki panik yükselirken.

Piper görüntüleme aparatını karnımdan çekince ekran boşaldı. "Düşündüğüm şey osteogenesis imperfecta ise, ender rastlanan bir durumla karşı karşıyayız. Sadece tıp fakültesinde okuduklarımdan biliyorum o şeyi. Herhangi bir hastayla hiç karşılaşmadım. Kolajen düzeylerini etkileyen, kemiklerin kolayca kırılmasına neden olan bir durum."

"Ama bebek..." diye kekeledim. "O iyi olacak, değil mi?"

En iyi dostumun beni kucaklayacağı ve *'Saçmalama; elbette ki iy[1] olacak,"* diyeceği ana geldiğimizi düşünüyordum. Piper ise, "Bilmiyorum," demekle yetindi; "Gerçekten bilemiyorum."

Arabamı Piper'in ofisinin olduğu binanın otoparkında bıraktık ve durumu Sean'a anlatmak üzere eve gittik. Yol boyunca hatırlayabildiğim her şeyi kafamdan çevrimler halinde geçiriyor, o kırıkların nasıl oluşabileceğini anlamaya çalışıyordum. Restoranda tereyağını düşürüp almak için eğildiğimde mi? Amelia'nın odasında yere atılmış pijamaya takılıp sendelediğimde mi? Otoyolda giderken aniden frene basıp emniyet kemerinin karnımı sıkmasına neden olduğumda mı?

Piper bildiklerini (neleri bilmediğini ekleyerek) Sean'a anlatırken mutfak masasının başında sessizce oturdum. Senin arada sırada yavaş bir tango yaparak içimde kıpırdadığını hissediyordum. Göğsümden aşağısına dokunup varlığını yoklamaya korkuyordum. Yedi ay boyunca birleşmiş ve ayrılamaz bir bütün oluşturmuştuk, ama o anda kendimi sana yabancı hissediyordum. Zaman zaman duşun altında göğüs yoklamaları yaptığımda bir şekilde kemoterapi, ışın tedavisi, ameliyat gibi tedavi yöntemleri izlemem gerektiğine karar verilirse ne yapacağımı düşünürdüm. Her seferinde de ilk tercihimin tümörün ameliyatla alınması olacağına karar verirdim; geceleri tenimin altında büyüyen bir şey olduğunu düşünerek uyuyamazdım. Sense daha birkaç saat öncesine kadar benim için çok özeldin, ama ansızın yabancı, insanın aklını karıştıran, tedirgin eden bir *öteki* olmuştun.

Piper gider gitmez Sean bir eylem adamı olup çıktı. "En iyi doktorları bulacağız," diye söz verdi. "Ne gerekiyorsa yapacağız."

Ama ya yapılacak bir şey yok idiyse?

Sean'ın ateşli şevkini öylece izledim. Onun tersine, kıvamlı, akışkanlığını yitirmiş bir şurup içinde yüzer gibiydim. Neredeyse kıpırdayamaz hale gelmiştim. Bir zaman için Sean ile beni birbirimize o kadar yaklaştıran sen, şimdi ne kadar farklı olduğumuzu en ince ayrıntısına kadar aydınlatan bir spot ışığına dönüşmüştün.

O gece hiç uyuyamadım. Başucumdaki dijital saatin göstergesinden gelen zayıf ışık bir yangın parlaklığına ulaşana kadar tavana bakarak öylece yattım. O andan sana hamile kaldığım ana kadar olan saniyeleri geriye doğru teker teker sayıyordum. Sean sessizce ataktan kalkarken uyur numarası yaptım, çünkü neden kalktığını diyordum; Internet'te osteogenesis imperfecta'yı araştırmaya gidiyordu. Bunu yapmayı ben de düşünmüştüm, ama onun kadar cesur değildim. Ya da belki ona kıyasla daha az saftım ve öğrenecekleriimizin bildiklerimizden bile daha kötü olacağına inanmıştım.

Sonunda içim geçti, uykuya daldım. Rüyamda suyumun geldiğini ve kasılmaların başladığını gördüm. Yatakta dönüp bunu Sean'a söylemek istiyor, ama yapamıyordum. Kıpırdayamıyordum. Kollarım, bacaklarım, çenem... Her şeyim tekrar bir araya gelip kaynayamayacak şekilde kırılıp darmadağın olmuştu. Ve her nasılsa biliyordum ki, onca aydır içimde taşıdığım şey sıvılaşıp bacaklarımın arasından çarşafa akmaya başlamıştı ve artık bir bebek değildi.

Ertesi gün girdap gibi bir koşuşturmayla geçti. Tüm kırıkların

örülebildiği yüksek çözünürlüklü ultrasona girip, oradan bulguları izimle tartışacak olan Gianna Del Sol'a gittik.

O zamanlar bize hiçbir şey ifade etmeyen terimler attı ortaya. Tip II, Tip III, teleskopik destek, makrosefali. Bize o hastanede yıllar önce bedeninde on kırık olan OI'li bir çocuğun doğduğunu ve birkaç saat içinde öldüğünü anlattı. Sonra da bizi genetik uzmanı Dr. Bowles'e yönlendirdi.

Bowles, *'Böyle bir haber alrmrnza çok üzüldüm,"* türünden girizgahlara gerek görmeden konuya doğrudan girdi. "Elimizdeki en iyi senaryo bebeğin doğum sonrasında yaşaması, ama o durumda da doğum travmasıyla birlikte gelecek beyin kanaması geçiren ya da baş çevresi bedenin geri kalanına oranla daha geniş olacak bir Tip III olabilir. Eğer durum o yönde gelişecek olursa, büyük ihtimalle çok sayıda kırıkla birlikte gelecek ameliyatlar geçirecek, ciddi omurga eğrilikleri gelişecek ya da birbirine kaynamış omurlar görülecek, omurga desteği gibi birçok şeye gereksinecektir. Göğüs kafesinin yapısı ciğerlerinin gelişmesine izin vermeyecek, bu da müzminleşecek solunum bozukluklarına, hatta belki ölüme yol açacaktır."

Bunlar Dr. Del Sol'un bize daha önce aktardığı semptomlardan şaşılacak derecede farklıydı.

Genetik uzmanı "Ve elbette ki yüzlerce kırık olacak ve olaya gerçekçi yaklaşmamız gerekirse, hiçbir zaman yürüyemeyeceği olasılığını göz önünde tutmamız gerekecek. Özetle ve temel olarak, kısa ama acılı bir yaşam sürecinden söz ediyoruz."

Sean'ın yanımda tüm öfkesini ve üzüntüsünü çocuğumuzu anlatır gibi değil, arızalarını belirlemesi için tamirciye getirdiğimiz arabamızdan söz eder gibi konuşan o adamdan çıkarmaya hazırlanarak bir kobra gibi gerildiğini hissedebiliyordum.

Dr. Bowles saatine göz attı. "Başka sorunuz var mı?"

"Evet," dedim. "Bunu neden bize daha önce kimse söylemedi?"

Yaptırdığımız tüm kan ve idrar tahlillerini, çektirdiğimiz ultrasonu düşünüyordum. Bebeğim o kadar hasta doğacak ve sıkıntılarını tüm hayatı boyunca yaşayacaksa bunun daha önceden belirlenmesi gerekmez miydi?

"ikiniz de kalıtsal anlamda Ol taşıyıcısı değilsiniz," dedi doktor. "Bu nedenle de erken tanıya yönelik rutin testler yapılmamış ya da kadın doğum uzmanı tarafından uyarı kabul edilecek bir belirti saptanmamış. Aslına bakılırsa, hastalığın kendiliğinden başkalaşım seyri izlemesi iyi haber."

Başkalaşım. **Mutasyon. Benim bebeğim bir mutant mı? Garip** bedensel **özelliklere sahip bir yaratık mı?**

"Bir çocuk daha yapacak olursanız," diye devam etti Bowles, "Aynı şeyin tekrar gerçekleşeceğini düşünmek için bir neden yok ortada."

Sean yerinden kalkmak için bir hamle yaptı, ama elini omzuna koyup onu engelledim. "Bebeğin doğumdan sonra..." O sözcüğü söylemekte zorlanıyordum. "Ne kadar yaşayacağını nasıl bileceğiz?

"Şu aşamada bir şey söylemek çok zor. Elbette ki bir dizi ultrason **planlayacağız, ama bazı vakalarda ölümcül seyirli hastalık teş**hisi **konmuş çocukların yaşadığı ya da tersinin görüldüğü olmuş**tur." **Doktor bir an duraksadı. "Başka bir seçenek daha var... An**neden **ya da fetüsten kaynaklanan tıbbi gerekler nedenleriyle hami**leliğe **bu aşamada bile son veren yerler var."**

Sean'ın ağzından çıkmak üzere olan bir sözcüğü zorlanarak yuttuğunu gördüm. "Kürtaj istemiyoruz."

Genetik uzmanı başını sallayarak anladığını belirtti.

"Nasıl oluyor o şey?" diye sordum.

Sean bana dehşetle baktı. "O konuda bir şey biliyor musun, Charlotte? Ben bazı resimler gördüm ve..."

Bowles doğruca bana bakarak yanıtlamaya girişti. "Değişik metotlar **var. Bun ardan biri yaygın olarak** *Intact D& E* **olarak bilinir ve** esas **olarak, ka' bi durdurulan fetüsün genişletilmiş kanaldan bütün halinde alınmasıdır."**

"Fetüs mü!" diye patladı Sean sonunda. "Benim kızımdan söz ediyoruz burada!"

"Hamileliğe son verilmesi seçenekler arasındaysa..."

"Seçenek falan değil! Başlarım öyle seçeneğe! Konusunun bile açılmaması gerekirdi." Kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı. "Stephen Hawking'in annesinin bu zırvalıklara kulak verdiğini mi sanıyorsun?"

Yüreğim deli gibi çarpıyordu ve nefes nefese kalmıştım. Sean'ın beni nereye götürdüğünü bilmiyordum, ama bu umurumda değildi. Senin yaşayıp yaşamamanı soykırım, engizisyon ya da Darfur üzerine yazılmış bir makaleyi okur tonda tartışan o doktoru bir saniye daha dinleyemeyecektim.

Sean beni hole çıkardı ve kapısı kapanmak üzere olan asansörü

durdurup kabine soktu. Sonra da sırtını duvara yaslayıp soluğunu koyuverdi. "Özür dilerim," dedi. "Ben... Daha fazla dayanamadım..."

Asansör kabininde yalnız değildik. Sağımda benden on yaş kadar büyük bir kadın vardı ve içinde bir çocuğun yayılmış halde oturduğu şık bir tekerlekli sandalyenin arkasında duruyordu. Daha dikkatli bakınca çocuğun onlu yaşlarında olabileceğini anladım Çok ince yapılıydı ve başı sandalyenin arka tarafındaki bir aparatla desteklenmişti. Bilekleri dirseklerinin öne çıkmasına neden olacak kadar büküktü; gözlüğü burnunun üstünde bir yana eğilmiş halde duruyordu. Ağzı açıktı ve salyalı dilinin ağız boşluğunu doldurduğu görülebiliyordu. "Aaaaah..." diye nameli bir ses çıkarttı çocuk "Aaaaah!"

Annesi yanağına dokundu. "Evet. Haklısın."

Oğlunun söylemek istediği şeyi gerçekten anlayıp anlamadığını merak etmiştim. Kişinin kaybıyla birlikte öğrendiği bir lisan mıydı onunki? Konuşma zorluğu olan herkesin farklı bir lehçesi mi olurdu acaba?

Kendimi kadının çocuğun saçları arasında dolaşan parmaklarını seyretmeye dalmış halde yakaladım. Oğlan annesinin dokunuşunu tanıyor muydu? Öna gülümsüyor muydu? Onun adını söyleyebiliyor muydu?

Sen benim adımı söyleyebilecek miydin?

Sean elimi tutup sıktı. "Üstesinden gelebiliriz," diye fısıldadı. "Bunun üstesinden birlikte gelebiliriz."

Asansör üçüncü katta durana ve kadın oğlunun sandalyesini iterek koridora çıkana kadar bir şey söylemedim. Kapılar Sean ile benim üzerimize kapanınca, "Tamam," dedim.

"Bize Willow'un doğumunu anlat, lütfen."

Marin'in sesiyle silkinerek yaşanan ana döndüm. "Şey... Öngörülenden erken doğdu. Doktor Del Sol bir sezaryen programlamıştı, ama benim sancılarım başladı ve her şey çok hızlı gelişti. Doğduğunda ağlıyordu ve onu röntgenlerinin çekilmesi, diğer testlerin yapılması için benden hemen aldılar. Willow'u görmem için aradan saatler geçmesi gerekti ve gördüğümde kolları, bacakları bandajlarla sarılı halde köpükten yapılma bir beşikte yatıyordu. Kaynama aşamasında yedi kırığı vardı ve doğum sırasında dört tane daha oluşmuştu."

"Hastanede başka şey oldu mu?"

"Oldu. Willow'un bir kaburgası kırılarak ciğerine saplandı. Hayatımda **gördüğüm en korkunç şeydi. Rengi masmavi oldu** ve odaya **bir anda düzinelerce doktor doluşup ona yapay solunum** uygulamaya **başladılar, kaburgalarının arasına bir iğne soktular, göğüs boşluğunun havayla dolduğunu, bunun da kalbiyle soluk** borusunun **bedeninin ters tarafına kaymasına yol açtığını, sonra da** kalbin **durduğunu söylediler bana. Birkaç kaburganın daha kırılmasına neden olmak pahasına göğüs kompresyonu uyguladılar ve organları olmaları gereken yere itmek üzere göğüsten içeriye bir tüp** soktular." **Duralayıp yutkundum. "Onu gözlerimin önünde kestiler."**

Marin, "Davalıyla daha sonra konuştun mu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Başka bir doktor Willow'un bir süre oksijen siz kaldığını ve beyin hasarı oluşup oluşmadığını bilemeyeceğimiz söyledi. Ve bir DNR formu imzalamamı önerdi."

"O nedir?"

"Şey... 'Do not resuscitate' yani 'hayata döndürmeyin' anlamında, hasta, hasta sahibi ya da ebeveyn tercihini yansıtan bir terimin baş harfleri. Willow'a öyle bir şey bir kez daha olursa ve beyin hasarı konusunda tereddüt doğarsa doktorlar müdahale edemeyecekti. Willow'u ölmeye bırakacaklardı." Başımı öne eğdim "Piper'in tavsiyesini sordum."

"Doktorun olduğu için mi yaptın bunu?"

"Hayır," dedim. "Dostum olduğu için."

Piper

Başaramadım.'

Hırpalanmış, orasına burasına destekler vurulmuş, soldaki beşinci kaburganın altından tüpler, borular çıkmış halde yatan sana ilk baktığımda aklımdan geçen bu tek sözcüktü işte. En iyi dostum hamile kalmak için yardımımı istemişti ve sonuç karşımdaydı. Bu dünyaya ait olup olmadığın sorusuyla mücadele ettikten sonra Charlotte'ye kendi yanıtını veriyordun. Tek kelime söylemeden kalktım ve uyuyuşunu bir an için gözlerini kaçırırsa bir şeyleri değiştirmene izin verecekmiş gibi dikkatle izleyen annenden uzaklaştım.

Dosyanı okumuştum. *'Kaburganın kırılarak ciğere batması sonucunda bir süre hipoksemi. Çenişleyen pnömotoraks ile mediyastinal kayma ve kardiyopulmonar kriz*/ Sonrasında yapılan müdahale dokuz kaburga kırığına daha neden olmuştu. Bağdokunun ötesine, göğüs zarı boşluğuna tüp sokulmuş ve dikişle sabitlenmişti. Bir savaş alanını andırıyordun; minicik bedeninin üstünde her tarafı tahrip edecek bir savaş yaşanmıştı sanki.

Tekrar Charlotte'nin yanına gittim ve elini tuttum. "İyi misin!" diye sordum.

"Dert edinilmesi gereken ben değilim," dedi. Qözleri kıpkırmızıydı ve üstündeki hasta önlüğü bir yana kaymıştı. "DNR imzalamayı isteyip istemediğimizi sordular bize."

"Kim yaptı bunu!" Hayatımda o kadar aptalca bir şey daha duymamıştım. Bitkisel hayat tartışmasının odağındaki Teni Schiavo olayında bile yapılan testler şiddetli ve kalıcı beyin hasan gösterene kadar DNR söz konusu olmamıştı. Ölüm ya da (ne kadar yaşayacaksa) hayatının geri kalanını engelli geçirme olasılığı fazlaca yüksek bir erken doğum vakası söz konusu olduğunda, durumun olasılıksız ve imkânsız olduğu anlaşılana dek DNR önerecek çocuk doktoru pek çıkmazdı.

"Doktor Rhodes..."

"O bir pratisyen," dedim ki, bu her şeyi açıklığa kavuşturuyordu. Rhodes çocuğuyla birlikte yoğun travma yaşamış bir ebeveynle konuşmak bir yana, ayakkabılannı bile doğru dürüst bağlayamazdı. Rhodes'in o aşa-

mada, özellikle de VVillow'un beden ve beyin işlevleri ayrıntılı şekilde test edilmemişken DNR konusunu Charlotte ile Sean'a asla açmaması gerekirdi, Aslında belki aynı beden ve akıl sağlığı testinden onun da geçmesi gerekiyordu.

"Onu benim önümde kestiler... Qöğsünü açtılar... Kaburgalarının kırılışını duydum." Yüzü bembeyazdı Charlotte'nin. Başını kaldırıp bana baktı ve "Sen yapar miydin!" diye sordu.

Aynı soruyu bana sen doğmadan önce o şekilde, doğrudan sözcüklerle olmasa da bir kez daha yöneltmişti. Yirmi yedinci hafta ultrasonunun çekildiği günün ertesiydi. Onu bu işlem için hastanenin yüksek riskli hamilelikler izleme ekibine ve onların başındaki Qianna Del Sol'a göndermiştim. İyi bir kadın doğum uzmanıydım, ama sınırlarımı biliyordum ve ona ihtiyacı olan ilgi ve desteği ben veremezdim. Ama Charlotte o günkü görüşmeler sırasında tutum ve tavrı ancak alışkın olduğu hastalara, yani morgdakilere uygun sersem bir genetikçi tarafından travmaya uğratılmıştı ve ben de şimdi hasar kontrolü yapmakla meşguldüm.

Kanepemde elleriyle yüzünü kapatmış halde oturan Charlotte hıçkınklar arasında, "Onun acı çekmesini istemiyorum," dedi.

Onu teselli ederken geç dönem kürtaj konusunun etrafını nasıl dolaşacağımı bilemiyordum. Charlotte gibi Katolik olmayan biri için bile yönelmesi kolay bir seçenek değildi ve o konu üzerinde düşünmenin bile insanı nasıl sarsacağını biliyordum. Intact D ve E yöntemi ülkede sadece bir avuç doktor tarafından uygulanıyordu ve bunlar sadece üst düzeyde yetkin uzmanlar değil, aynı zamanda anne ya da fetüse yönelik ölümcül risklerin olduğu durumlarda hamileliğin sona erdirilmesi gerektiğine inanmış kişilerdi. Bu doktorlar on ikinci haftaya kadar anlaşılmamış belli koşullar için hastalarına yaşamda tutunma şansı olmayan bebekleri doğurma konusunda seçenek sağlıyorlardı. Siz her iki sonucun da ebeveynlerde iyileşmeyecek yaralar bırakacağı argümanını sunabilirsiniz, ama Charlotte'nin de kendi ağzıyla söylediği gibi, öyle bir noktaya gelindiğinde zaten 'mutlu son' söz konusu değildi: ' *Onun acı çekmesini istemiyorum,'* demişti.

Bir anlamda onun sözlerini yineleyerek, "Ben de senin acı çekmeni istemiyorum," dedim.

"Sean yapmak istemiyor."

"Hamile olan Sean değil."

Charlotte yüzünü öte tarafa çevirdi. "Kamında bir bebekle için boş olarak döneceğini bilerek ülkenin öte ucuna nasıl uçarsın?"

"Öyle olmasını istediğine karar verirsen seninle gelirim."

"Bilmiyorum!" diyerek hıçkırdı. "Ne istediğimi bilmiyorum." Sonra başını kaldırıp bana baktı. "Peki sen ne yapardın!"

İki ay sonra hastanedeki yenidoğan yoğun bakım ünitesindeki yatağı, nın iki yanında duruyorduk. Oda tüm üniteleri çalışır haldeki aygıtlarla doluydu ve biz onların ekranlarından gelen parlak mavi ışığın altında su altında yüzer gibiydik.

İlk seferinde yanıt vermeyince Charlotte, "Sen olsan imzalar miydin!" diye sordu bir kez daha.

İnsan düşününce bir hamileliğe son vermenin o dünyaya gelmiş bir bebek için DNA formu imzalamaya kıyasla daha az sarsıcı ve travmatik olduğu sonucuna varabilir. Charlotte yirmi yedinci haftada hamileliği sonlandırma kararı verse kaybı yıkıcı olacak, ama bir düzeyde kuramsal kalacaktı. Çünkü seni tanımayacaktı. Şimdi yine. varoluşunu tartışmak zorunda bırakılmıştı, ama bu kez acı ve ıstırap tam karşısında, gözlerinin önündeydi.

Birkaç değişik zamanda tavsiyeme başvurmuştu: Hamile kalmak istediği zaman, geç dönem kürtaj yaptınp yaptırmama karan alacağı zaman ve şimdi de yaşama döndürmeme talimatını imzalama aşamasında.

Ben ne yapardım!

Charlotte'nin bebek sahibi olmak için yardımıma başvurduğu ana dönüp ona başka birisine gitmesini tavsiye ederdim.

Birlikte ağlamak yerine güldüğümüz zamanlara dönerdim.

Senin aramıza girmenden önceki zamanlara dönerdim.

Her şeyin kırılıp döküldüğü hissine kapılmaman için her şeyi yapardım.

Çok sevdiğin birini (ister süreç başlamışken, ister devam ederken) acı çekmekten esirgemek cinayet midir, yoksa merhamet mi!

"Evet," diye fısıldadım. "Ben olsam yapardım."

Marin

Charlotte, "Öğrenme eğrisi muazzamdı," dedi. "Bu öğrenme süreç Willow'un kucakta nasıl tutulacağından, bezinin nasıl değiştirileceğindeı onu kucağımızda özenle taşırken bir 'tık' sesi duyarak bir yerinin kırıldığın anlamaya kadar her şeyi kapsıyordu. Araçlarda kullanılan özel bebek taşı ma çantalarının nereden sipariş edileceğini öğrendik, koruma kayışlarımı kemiklerini kırmaması için uyarlamalar yaptırdık. Ne zaman acil servis gitmemiz gerektiğini, ne zaman bir kırığa ilk desteklemeyi kendi başımız yapabileceğimizi öğrenmeye başladık. Bir süre sonra garajda kendi haz alçılarımızı bulundurur duruma geldik. Ol konusunda uzmanlaşmış orta- pedistler orada olduğundan Nebraska'ya gittik ve Boston'daki Çocuk Ha tanesi'nde Willow için pamidronat tedavisi başlattık."

"O arada kendinize biraz zaman ayırıp dinlenmek..."

"Öyle bir şey olmadı elbette. Herhangi bir konuda plan yapamıyo duk, çünkü neyin ne zaman olacağı belli değildi. Her zaman yeni bir trav- mayla karşılaşıyor ve onlarla başa çıkmayı öğreniyorduk. Örneğin kaburga kırığı basitti; insanın sırtında bir yeri kırmasına benzemiyordu." Chariot bir an duraksadı. "Gerçi Willow geçen yıl onu da yaşadı ama..."

Jüriden birisi soluğunu ıslık çalar gibi koyuverince Guy Booker sık tıyla gözlerini devirdi ve bu benim çok hoşuma gitti.

"Mahkemeye tüm bunların altından parasal olarak nasıl kalktığın anlatır mısınız?" dedim.

"Bu en büyük sorundu," diye cevap verdi Charlotte. "Ben çalışan kadındım, ama Willow'un doğumundan sonra işe dönemedim. Hatta aı okulundayken bile bir yerinin kırılması halinde her şeyi bırakıp onun ya na koşmam gerekiyordu ki, bu da bir restoranda pasta ve tatlı şefi ola çalışırken yapabileceğiniz bir şey değildir. Bakımını gerektiği şekilde ya cağına inandığımız bir hemşire tutmaya çalıştık, ama öyle bir şeyi ber maaşımla karşılayamıyorduk ve eleman bulma servisi bize Ol hakkıı hiçbir şey bilmeyen, hatta dilimizi yapacağım açıklamaları anlayacak ka bile konuşamayan insanları gönderiyordu. Yani birisini bulsak bile zaı

nımın çoğunu Willow'un yanında geçirmem gerekiyordu." Duralayıp omuz silkti. "Sonuçta belli bir yaşam tarzımız oldu. Doğum günlerinde ya da Noel'lerde büyük hediyeler alamıyoruz. Kızlarımızın üniversite giderleri için para biriktiremedik. Tatile gitmiyoruz. Paramızın tamamı sigortasının kapsamı dışındaki şeylere gidiyor."

"Örneğin nelere?"

"Willow pamidronat üzerine yapılan klinik bir çalışmaya dahil, yani tedavinin o bölümü bedava. Yine de, belli bir yaşa gelince artık o çalışmaya katılamayacak ve her infüzyon bize bin dolardan fazlaya mal olacak. Bacak desteklerinin tanesi beş bin dolar, çubuk destek yerleştirme ameliyatları yüz bin. Willow'a onlu yaşlarında yapılması gereken omurga infuzyonu bunun birkaç katı ve buna yolculuk masrafları dahil değil. Sigorta bu şeylerin bir bölümünü karşılasa bile geri kalanını biz ödeyeceğiz. Ayrıca toplamda yüksek paralar tutan bir sürü ufak tefek gider var: Tekerleldi sandalyenin bakımı, değişik kırıklara uygulanan alçıların üstüne giyilebilecek elbiseler, Willow'un rahat etmesi için sürekli değiştirilen yastıklar, engelli rampaları ve evde yapılması gereken diğer tadilatlar. Yaşı ilerledikçe daha fazla donanıma ihtiyacı olacak, çünkü boyu çok kısa kalacak. Araç kullanmaya başladığı zaman pedalları özel olarak tadil edilmiş bir arabaya ihtiyaç duyacak ve bunun kılcal kırıkların engellenmesi için başka bir takım donanımlara da sahip olması gerekiyor. İlgili sosyal kurumlar bunları bir yere kadar karşılıyor ve gerisi yine bize kalıyor. Üniversiteye gidebilir, ama bu da yapılması gerekli uyarlamalar nedeniyle alışılmıştan yüksek bedeller gerektirecek. Ayrıca Willow gibi çocukların gidebileceği en iyi okullar yakın kentlerde olmadığından, yolculuk masrafları da yüksek tutacak. Eşimin 401 (k) emeklilik tasarruf hesabını sıfırladık ve eve ikinci ipoteği koydurduk. Kredi kartlarımız limitlerine dayanmış durumda." Charlotte başını kaldırıp jüriye baktı. "Hepinizin gözüne nasıl göründüğümün farkındayım. Bunu para için yaptığımı, davayı açma nedenimin o olduğunu düşündüğünüzü biliyorum."

Alarma geçmiştim. Ne yaptığını kestiremiyordum, çünkü bu provasını aldığımız bir şey değildi. "Charlotte, sen hiç..."

"Lütfen," dedi. "Tamamlamama izin ver. Bu şey maliyetle ilgili. Ama o maliyet parasal anlamda değil." Gözlerini kırpıştırarak yaşların akmasını engellemeye çalıştı. "Geceleri uyumam. Televizyonda komik bir şeye güldüğüm zaman suçluluk hissederim. Çocuk bahçelerinde Willow ile aynı yaştaki çocukları izler ve bazen^pnlardan nefret ederim; bazı şeyleri yapmanın onlar için ne kadar kolay olduğunu görmek içimde keskin bir kıskançlık doğurur. Ama o gün hastanede DNR formunu imzaladığımda kızıma bir söz verdim. Şöyle dedim ona: *'Sen savaşırsan, ben de senin için savaşacağım. Yaşarsan, sana mümkün olan en iyi yaşamı vermek için her*

yana salladı. "Genellikle olan ebeveynlerin çocuklarına belli bir yaşa kadar bakması, aradan yıllar geçtikten sonra rollerin değişmesidir. Ama Willow ile ben söz konusu olduğumuzda, bu her zaman tek yanlı çalışacak: Yaşadığımız sürece ben ona bakacağım. O nedenle bugün buradayım. Bir şeyin yanıtını vermenizi istiyorum bana: Ben gittiğim zaman kızıma kim bakacak?"

Mahkeme salonunda toplu iğne düşse sesi duyulacak kadar yoğun bir sessizlik olmuştu.

"Başka sorum yok, Sayın Yargıç," dedim.

Sean

Deniz canavar kesilmişti; simsiyah ve öfkeliydi. Sen hem dehşete kapılmış, hem de büyülenmiştin; dalgaların rıhtıma vuruşunu seyretmeye götürmem için yalvarıyor, ama suların her çarpışta metrelerce yükselmesi karşısında kollarımın arasında titriyordun.

Guy Booker ilk duruşmanın yapılacağı gün tüm tanıkların adliyeye gelmesi gerektiğini söyleyince o gün işten izin almıştım. Ama oraya gidince kendi tanıklığıma kadar mahkeme salonuna giremeyeceğim anlaşıldı. On dakika kadar kaldım salonda, sonra yargıç gidebileceğimi söyleyince çıktım.

O sabah Charlotte'nin kendisine destek vermek üzere mahkemeye gitmemi beklediği belliydi. Önceki geceden sonra anlaşılmayacak bir şey değildi bu. Onun kolları arasında patlayıcıya dönüşmüştüm; kâh gazaba gelmiş gibi, kâh yatışıp yumuşayarak, yani bir anlamda duygularımızı beden diliyle ifade ederek sevişmiştik. Guy Booker ile görüşmeye gideceğimi söylediğimde bozulduğunu biliyordum, ama ona karşı tanıklık etmekte hâlâ kararlı olmamın nedenini geri kalan herkesten daha iyi anlaması gerekirdi: İnsan çocuğunu korumak için her şeyi yapmalıdır.

Adliyeden çıkınca eve gitmiş ve hemşireye öğleden sonrası için izin vermiştim. Amelia'nın saat üçte okuldan alınması gerekiyordu, ama o saate kadar seninle bir şeyler yapabilirdik. Ne istediğini sordum.

"Bir şey yapamam ki," diye cevap verdin. "Halime bak!"

Bu doğruydu, bacağın tamamen destekler içindeydi. Yine de ruh haline coşku katacak yaratıcı bir şeyler yapmamak için neden göremiyordum. Arabanın arka koltuğunu bacaklarını uzatarak rahatça oturabileceğin şekilde düzenledim, seni götürdüm ve battaniyelere sardım. O konumda emniyet kemerini de takabiliyordun.

Yola çıktık. Çevredeki manzara değişip, okyanusa doğru gittiğimiz belirtileri arttıkça sen de canlanıyordun. Eylül'ün sonuna

doğru sahilde kimse kalmadığından, rıhtıma yakın, sana manza-

Kamyoyonet sırtını kabartmış halde ilerleyen gri kedileri andıran dalgaları görebileceğin kadar yüksekti.

"Neden okyanusta paten yapılmaz, baba?" diye sordun.

"Sanırım kutup bölgelerinde yapabilirsin, ama geri kalan yerlerde su donamayacak kadar tuzludur."

"Dalgalar böyle yükselip alçalırken, tam kıyıda patlarken donuverse müthiş olmaz mı? Buz heykeller gibi yani."

"Güzel olurdu." Omzumun üzerinden ona baktım. "İyi misin, Wills?"

"Bacağım hiç acımıyor."

"Bacağından söz etmiyordum. Bugün yaşanmakta olan şeyi kastetmiştim."

"Sabah bir sürü kamera vardı dışarıda."

"Öyle."

"Kameralar midemde bir sancı hissetmeme neden oluyor."

Kolumu arkaya uzatıp elini tuttum. "Habercilerin seni rahatsız etmesine asla izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Anne onlar için kek pişirmeli. Onun brownie'lerini, çöreklerini beğenirlerse belki teşekkür edip giderler ve bizi rahat bırakırlar."

"Anne öyle bir şey yaparsa hamura arsenik de katmalı," diye mırıldandım.

"Ne?"

"Yok bir şey. Annen de seni çok seviyor. Bunu söylememe gerek var mı?"

Atlantik okyanusu kreşendoya ulaşmıştı. "Bence iki ayrı okyanus var," dedin. "Biri yazın seninle oynayan okyanus, ötekiyse kışın deli gibi öfkelenen. Birine baktığında ötekini hatırlamak zor oluyor."

Charlotte hakkında söylediğim şeyi duymadığını sanarak tekrar etmek için ağzımı açmıştım ki, aslında dediğimi gayet iyi duyduğunu anladım.

Charlotte

"Aslında mesele para, değil mi?"

Guy Booker, bir zamanlar Piper ile Maxim's Pad'de rastlasak çok güleceğimiz tipte bir adamdı. Bedenine göre iri kafasıyla bir çizgi filmden fırlamış gibiydi.

"Hayır," dedim. "Ama para kızım için sağlayacağım iyi bakımla kötü koşullar arasındaki ayrımı vurgular."

"Willow dar gelirli ailelerin çocukları için kurulmuş olan Katie Backett programından yardım alıyor, değil mi?"

"Evet, ama onun durumu diğerlerinden farklı olduğundan o katkı çok az ihtiyacını karşılayabiliyor. Örneğin bir çocuk spica alçısı içindeyken değişik bir araç koltuğuna ihtiyaç duyabiliyor. Ol'nın bir sonucu olan diş problemleri de yılda binlerce dolarlık gider oluşturabiliyor."

"Kızınız Tanrı vergisine sahip bir piyanist olarak doğsa ona büyük bir konser piyanosu almak için de para talep eder miydiniz?"

Marin onun jüri karşısında antipatik duruma düşmemi sağlamak için beni öfkelendirmeye çalışacağını söylemişti. Derin bir soluk alıp beşe kadar saydım. "Bu elmayla armutu kıyaslamak gibi oldu, Bay Booker. Burada konuşmakta olduğumuz şey sanat eğitimi değil. Kızımın hayatından söz ediyoruz."

Booker jüriye doğru yürüdü. "Siz ve eşiniz konu bu dava olduğunda zaman pek iyi anlaşamıyorsunuz, değil mi Baya O'Keefe?"

"Doğru."

"Eşiniz Sean'ın açtığı boşanma davasının bu konudaki anlaşmazlığın bir sonucu olduğunu kabul ediyor musunuz?"

"Evet."

"Willow'unkinin bir kusurlu doğum olmadığına inanıyor anlaşılan. Öyle mi?"

"İtiraz ediyorum!" dedi Marin. "Tanığa kanısını soramaz."

Yargıç, "İtiraz kabul edildi," dedi.

Booker kollarını göğsünde kavuşturdu. "Siz ise ailenizi parçalaması son derece mümkün görünse de bu davayı sürdürmekte kanlısınız. Doğru mu?"

Gözümün önüne Sean'ın o sabahki takım elbiseli ve kravatlı hali geldi, mahkemeye bana karşı tanıklık etmek için değil, bana destek vermek için geleceği yönündeki zayıf umudu hatırlattı. "Ben her şeye rağmen doğruyu yaptığıma inanıyorum."

Booker, "Bu dava üzerine Willow ile konuştunuz mu hiç?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Bu şeyi onu sevdiğim için yaptığımı biliyor."

"Sizce bunu anlıyor mu?"

Duraksadım. "Henüz altı yaşında. Davanın mekaniğini tam olarak kavradığını sanmıyorum."

"Büyüyünce ne olacak?. Willow'un bilgisayar becerilerinin hayli iyi olduğunu sanıyorum. Öyle mi?"

"Evet."

"Kızınızın bundan yıllar sonra Internet'e girip Google'de kendi ismini arayabileceğini hiç düşündünüz mü? Ya da sizin isminizi. Ya da bu davayı."

"Tanrı biliyor ya, öyle bir şeyin olmasını hasretle bekleyecek değilim. Ama olursa da ona bunun neden gerekli olduğunu anlatabileceğim kanısındayım. Anlayacağından emin olduğum şeyse, o zamanlarda sürmekte olduğu yaşamın kalitesini büyük ölçüde bu davaya borçlu olduğudur."

"Tanrı biliyor..." diye benim sözlerimi tekrarladı Booker. "İlginç sözcük seçimleriniz var. Siz ibadetin gereklerini yerine getiren Bir Katolik'siniz, öyle değil mi?"

"Öyleyim."

"İbadetten geri kalmayan bir Katolik olarak kürtajın ölümcül bir günah olduğundan da haberdar mısınız?"

Yutkundum. "Evet."

"Ve bu davanın kritik temasını Willow'un durumunu önceden bilseniz hamileliği sona erdirebileceğiniz iddiası oluşturuyor, değil mi Bayan O'Keefe?"

Jüri üyelerinin bakışlarının ütümde olduğunu hissediyordum. Bir noktaya gelindiğinde üzerime ışık tutulup bana gösterimlik ucube, kafes hayvanı muamelesi yapılacağını biliyordum ve anlaşılan o an gelmişti. "Ben ne yaptığımı biliyorum," dedim kararlı bir

sesle. "Bu dava kürtajla değil, mesleki ihmal ve kusurla ilgili."

"Bu sorumun yanıtı değil, Bayan O'Keefe. Tekrar deneyelim. Bir nedenden ötürü kalıcı şekilde körlük ve sağırlığa uğramış bir çocuk taşıdığınızı öğrenseniz hamileliğinize son verir miydiniz?"

"İtiraz ediyorum!" diye bağırdı Marin. "Konu dışı soru. vekkilimin çocuğu sağır ve dilsiz değil."

Booker, "Ama çocuğun annesinin yapabileceğini söylediği şey konusundaki kararlılığını ortaya serecek bir örnek," diye üsteledi.

Marin, "Kürsüye yaklaşmayı talep ediyorum," deyince avukatlar gelip yargıcın önünde durdu ve herkesin duyabileceği ses tonunda tartışmayı sürdürdü.

"Bu önyargı doğurarak davacı tarafa zarar vermeye yönelik bir girişim," diye bastırdı Marin. Müvekkilime mevcut, ancak davalının kabul etmediği ya da farklı yorumladığı tıbbi gerçeklere dayalı sorular yöneltebilir."

"Davayı nasıl ele alacağımı senden mi öğreneceğim, tatlım?" dedi Booker.

"Sen kibirli domuzun tekisin..."

Yargıç elini kaldırarak onu susturdu. "Soruya izin vereceğim. Bence hepimiz Bayan O'Keefe'nin söyleyeceklerini duymalıyız.'

Marin yerine dönerken bana 'şah' dendiğini ve bu hamleyi karşılamam gerektiğini hatırlatan ölçülü bir bakış gönderdi.

Booker soruyu tekrar etti. "Bir nedenden ötürü kalıcı şekilde körlük ve sağırlığa uğramış bir çocuk taşıdığınızı öğrenseniz hamileliğe son verir miydiniz, Bayan O'Keefe?"

"Ben... Bilemiyorum."

"Helen Keller'in kör ve sağır olduğunu biliyor musunuz? Ultrasonda çocuğunuzun bir elinin olmadığını görseniz ne yapardınız?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp sessiz kaldım.

"Jim Abbott adlı tek elli bir beysbolcunun ulusal ligde bir sezonu hiç vuruş yaptırmadan geçirdiğini ve 1988'de Olimpiyat altın madalyası kazandığını biliyor muydunuz?"

"Ben Jim Abbott'un annesi değilim. Ya da Helen Keller'in. Onların çocukluklarının nasıl zorluklarla geçtiğini de bilemem."

"Öyleyse asıl soruya dönelim: Willow'un durumundan on sekizinci haftada haberdar olsanız onu kürtajla aldırır mıydınız?"

"Karşıma öyle bir seçenek koyulmadı."

"Aslında koyuldu," dedi Booker. "Yirmi yedinci haftada. Ve siz ifadenizde bu konuda o zaman karar veremediğinizi söylediniz, öyleyse jüri aynı karara birkaç hafta önce varabileceğinize neden inansın ki?"

Marin'in sesi beynimde bir matkap gibi uğulduyordu. ' *Tıbbi ihmal ve hata. daıayı açmanın nedeni sadece bu. Guy Booker hangi iddiayı öne si'crerse sürsün, mesele hasta takip standartları ve sana önemli bir seçeneğin sunulmamış olması"*

Öylesine şiddetle titremeye başlamıştım ki, ellerimi baldırlarımın arasına sıkıştırarak zapt etmek zorunda kalıyordum. "Bu dava yapmamış olabileceğim şeylerle ilgili değil," dedim.

"Elbette öyle," diye yanıt verdi Booker. "Aksi takdirde boşa zaman kaybından öteye gitmezdi."

"Yanılıyorsunuz. Bu dava sadece ve sadece doktorumun yapmayı ihmal ettiği bir..."

"Soruya yanıt verin, Bayan O'Keefe."

"Bana hamileliğe son verme seçeneği sunulmadı ve konu sadece onunla ilgili. İlk ultrasonda bir şeylerin ters gittiği bize söylenmeliydi ve o da bunu yapmadı..."

"Soruya yarat zerin, Bayan O'Keefe.[1]" diye bağırdı avukat.

Sandalyemde öne eğilip parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. "Veremem," diye fısıldadım. Bakışlarımı önümdeki korkuluktan çekemiyordum. "Bu soruya artık yanıt veremem, çünkü *bir* Willow var. Saçının örülmesinden hoşlanmayan, iki yanda atkuyruğu olarak toplanmasını isteyen ve üç gün önce femur'unu kıran ve domuzcuk bebeğiyle uyuyan bir kız çocuğu. Geçen son altı buçuk yılı ertesi gün acil servise gidip gitmeyeceğimizi düşünerek, bir krizi atlatıp diğerini nasıl bekleyeceğimiz konusunda planlar yaparak uykusuz geçirmeme neden olan bir kız çocuğu." Başımı kaldırıp avukata baktım. "Hamileliğin on sekizinci haftasında ya da yirmi yedinci haftasında Willow'u bugün olduğu şekilde tanımıyordum. Bu nedenle de sorunuza yanıt veremem, Bay Booker. Ama gerçek olan bir şey var: Bana bu soruya yanıt verme seçeneğini *o zaman* kimse sunmadı."

"Bayan O'Keefe," dedi avukat dümdüz bir sesle. "Son kez soruyorum size: Kızınızı kürtajla aldırtır mıydınız?"

Ağzımı açtım, sonra bir şey söylemeden kapattım.

"Başka sorum yok, Sayın Yargıç."

Amelia

O akşam yemeğinde annemlerle masada yalnızdım. Sen ayağın yüksekte tutulması gerektiği için oturma odasındaki kanepede oturmuş kucağındaki tepsiden yiyor ve *Riziko* seyrediyordun. Mutfaktan cevap tuşunun vızıltısını ve sunucu Alex Trabek'in sesini duyuyordum: "Oooo! Yanlış cevap. Buna üzüldüm işte." Sanki umurundaymış gibi...

Annemle Baba'nın arasında, iki devreyi birbirinden ayırmak için yerleştirilmiş yalıtkan gibi oturuyordum. Birbirleriyle konuşmuyorlardı.

"Fasulyeleri annene uzatır mısın, Amelia?"

"Babanın bardağına limonata koy lütfen, Amelia."

Aslında hiçbirimiz konuşmuyorduk.

Olabildiğince neşeli bir sesle, "Bugün okulda ne oldu biliyor musunuz?" dedim. "Dördüncü derste Jeff Congrew sınıfa pizza ısmarladı ve Fransızca hocasının ruhu bile duymadı."

Baba, "Bana bugün neler olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu.

Annem bakışlarını masaya dikti. "Bu konuyu konuşmak istemiyorum, Sean. Dayanmak zaten yeterince güç, bir de..."

"Domino's'tan getirtmiş pizzayı hem de!" diyerek araya daldım. Masaya kara bir battaniye gibi çöken kısa bir sessizlik oldu.

Baba tavuğunu keserek bir süre oyalandıktan sonra, "Madem anlatmak istemiyorsun, bu durumda yarın gazetelerden okumak zorunda kalacağım," diye mırıldandı. "Belki de saat on bir haberlerinde izlerim."

Annemin çatalı tabağında tehlikeli bir şekilde şangırdadı. "Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Sen tüm bunların herhangi birimiz için kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Bunu nasıl yaparsın!" diye patladı annem. "Aramızda her şey iyiye gider gibi davrandıktan ve şeyden... Ve sonra yine..."

"Aramızdaki fark benim hiçbir zaman rol yapmamam, Charlotte"

"Pizza biberliydi," dedim.

jkisi de bana baktı. "Ne?" diye sordu Baba.

"Önemli değil." *Tıpkı benim gibi.*

Sen oturma odasından seslendin. "Anne! Yemeğim bitti."

Benimki de bitmişti. Kalkıp tabağımdaki artıkları (yani yemeğimi önüme koyulduğu gibi) çöpe boşalttım.

Annem, "Bir şey sormayı unutmadın mı, Amelia?" dedi.

Ona boş boş baktım. Binlerce soru vardı elbette, ama ben hiçbirinin yanıtını bilmek istemiyordum.

"Masadan kalkmak için izin istemedin."

Anneme bir kaşımı kaldırarak baktım ve "Sen *bazı şeyler* için Willow'un iznini istedin mi?"

Oturma odasına geçince başını kaldırdın. "Annem beni duydu mu?"

"Bu tamamen ona ne dediğine bağlı." Merdiveni koşarak çıktım.

Neyim olduğunu anlayamıyordum. Düzgün bir hayatım vardı. Sağlıklıydım. Açlıktan ölmüyordum, bir kara mayınına basıp bacağımı falan kaybetmemiştim, yetim değildim. Ama sahip olduklarım nedense bana yetmiyordu, içimde bir delik vardı ve edinilmiş hak gibi gördüğüm her şey bir bataklığa saplanmış gibi oradan içeriye kayıp gidiyordu.

Kendimi mayalanmaya bırakılmış bir hamur kütlesini yutmuş gibi hissediyordum; içimde beslenmekte olan kötülük her neyse, giderek ve misliyle büyüyordu sanki.

Kesmek istiyordum kendimi.

Ama...

Söz vermiştim.

Annemin başucundaki telsiz telefonu alıp konuştuklarımın duyulmaması için banyoya girdim. Adam'ın numarası hızlı arama tuşlarında kayıtlıydı. Birkaç gündür konuşmamıştık, çünkü bacağını kırmış ve ameliyat olması gerekmişti. Bana hastaneden gönderdiği kısa e-posta iletisinde orada ne kadar kalacağını yazmamıştı, ama artık eve döndüğünü umuyordum. Öyle olmalıydı; ona ihtiyacım vardı.

Bana cep numarasını vermişti, ama ben on üç yaşına gelmiş ve olasılıkla ülkede cep telefonu taşımayan tek genç olduğumdan onu

evden aramak zorundaydım. Numarayı tuşladım, iki kere çalıp açıldı Neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım.

"Selam," dedi sıcacık bir sesle. "Ben de seni aramak üzereydim."

Bu sözler gezegenimiz üstünde bir şeyler ifade ettiğim birisinin yaşadığının kanıtı olabilir miydi? Kendimi bir uçurumun kenarından geri çekilmiş gibi hissettim. "Kalp kalbe karşıymış."

"Evet." Sesi zayıf geliyordu.

Dudaklarının tadını hatırlamaya çalıştım. Çoktan aklımdan silinmeye başlamıştı, ama ben hatırlar gibi davranıyordum. Bazı geceler kendi kendime mırıldanıyor ve o sözlerin Adam'ın yumuşacık kıvrımları olan sesiyle söylendiğini hayal ediyordum: *'Seni seviyorum, Amelia.'* Sonra dudaklarımı azıcık aralıyor, onun bir hayalet olduğu, o aralıktan geçtiği hayalini kuruyordum. Ardından dilimin üstünde kayıyor, boğazımdan aşağı iniyor ve beni doyurabilecek tek yiyecek olarak karnıma yerleşiyordu.

Düşüncelerden silkinip, "Bacağın nasıl?" diye sordum.

"Ağrısı canıma okuyor."

Telefonu yüzüme biraz daha bastırdım. "Seni çok özledim. Burada her şey çığırından çıktı. Mahkeme başladı ve sabah evden çıktığımızda ön bahçe gazetecilerle doluydu. Yemin ederim ki bizimkiler raporlu deli."

'Amelia."

O tek sözcük bana bir gökdelenin tepesinden bırakılmış gülle gibi çarpıyordu. Toparlanıp Adam'ın söylediklerine yoğunlaşmaya çalıştım.

"Ben de seninle konuşmak istiyordum, çünkü bu şey... Şey... Bu kadar uzun mesafeden sürdürülen bir ilişki..."

"Yapma!" diye atılarak kestim sözünü.

"Neyi yapmayayım?"

"O sözü söyleme," diye fısıldadım.

'Benim demek istediğim... Bir daha birbirimizi hiç göremeyebiliriz."

Yüreğime bir kancanın takıldığını ve onu aşağılara çektiğini hissettim. Titreyen, zor işitilen bir sesle, "Ben seni ziyarete gelirim," dedim.

'Gelince ne yapacaksın? Tekerlekli sandalyemi mi iteceksin? Bana bir tür hayır projesi gibi mi yaklaşacaksın?"

"Ben asla..."

"Kendine bir futbolcu falan bul. Senin gibi kızların istediği öyle ylerdir, değil mi? Aptal bir masanın kenarına çarpıp bacağını kopartan tipler..."

"Bu hiç önemli değil!" Ağlamaya başlamıştım.

"Önemli, Amelia. Önemli, ama sen henüz anlamıyorsun. Hiç anlayamayacaksın. Ol'lı bir kız kardeşin olması seni uzman yapmaz.n

Yüzüm alev alev yanıyordu. Adam'ın başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan telefonu kapadım ve avuçlarımı yanaklarıma bastırdım. Beni duymayacağını bile bile, "Seni seviyorum," dedim.

Önce gözyaşları geldi. Ardından öfke. Telefonu kapıp duvara çarptım. Duş perdesini kavrayıp sıkı bir çekişle aşağıya aldım.

Öfkem Adam'a değil, kendimeydi.

Hata yapmak başka şeydi, hatalar yapmayı sürdürmek başka şey. Kendime birileriyle yakınlaşmak için izin verdiğimde, o insanların beni sevdiğine inanmaya başladığımda ne olduğunu çoktan öğrenmiştim: Hayal kırıklığı. Birilerine güvendiğin anda ezilmeyi de kabul ediyordun, çünkü gerçekten ihtiyaç duyduğunda hiçbiri yanında olmuyordu. Ya öyleydi ya da onların sorunları da senin sırtına biniyordu. Gerçek anlamda sadece kendine sahiptin ve eğer güvenilir, sağlam biri değilsen o daha da berbat bir durumdu.

Kendi kendime umursamazsam o şeyin de canımı fazla yakamayacağını söyledim; ne de olsa insandım ve yaşıyordum ve duygusal falan filan şeylere tek seferde kalem çekmem gerekirdi.

Ama kendimi her katı dinamitle doldurulmuş bir gökdelen gibi hissederken bu düşüncelerin de yararı olmadı.

Küvete uzanıp hıçkırıklarımı boğmak için suyu açtım; tampon kutusundan aldığım usturayı tenime bir kemanın arşesi gibi ileri geri sürterken utancımın şarkısını kimse duymayacaktı.

Geçen yaz annem bir şeyi pişirirken şeker bitince bir koşu yakındaki markete gitmişti. Bizi yirmi dakikalığına yalnız bıraktı ki, siz bunun fazla uzun bir süre olmadığını düşünürsünüz herhalde. Ama bizim hangi televizyon kanalını seyredeceğimiz konusunda büyük bir kavga başlatmamıza ve benim olayı, 'Annemin senin ölmüş olmanı neden istediğini anlayabiliyorum!' diye bağırmama yetti. Yüzünün vicdanımı tekmeleyecek bir ifadeyle büzülmesine de.

"Wiki..." dedim. "İçimden gelerek, inanarak söylemedim..."

"Kes sesini, Amelia."

"Bebek gibi davranmayı bırak."

"Sen de s'kkafa gibi davranmayı bırak!"

Dudaklarından çıkan sözler öylece kalmama neden olmuştu. "Nereden duydun o şeyi?"

"Senden duydum, aptal hödük," dedin.

Tam o sırada bir kuş pencereye ikimizin de sıçramasına neden olacak kadar sertçe çarptı.

Daha iyi görmek için kanepenin yastıkları üstünde ayağa kalkarken, "O neydi?" diye sordun.

Gerektiği şekilde dikkatle ben de çıktım kanepeye. Küçük bir kuştu; ya serçe ya da sığırcık; pek ayırt edemem onları. Çimenlerin üstünde öylece yatıyordu.

"Öldü mü?" dedin.

"Nereden bileyim ölüp ölmediğini?"

"Kontrol etmemiz gerekmez mi?"

Evden çıkıp yan bahçeye dolandık. Kuş hâlâ ilk düştüğü gibi yatıyordu. Yere çömeldim ve göğsünün hareket edip etmediğini görmeye çalıştım. Kıpırtı yoktu.

Sen çok ciddi bir ifadeyle, "Onu gömmemiz gerek," dedin. "Orada öylece bırakamayız."

"Neden? Doğada her gün bir sürü şey ölüyor ve..."

"Ama o bizim yüzümüzden öldü. Bence birbirimize bağırdığımızı duydu ve o yüzden pencereye doğru uçtu."

Bu konuda ciddi şüphelerim vardı, ama seninle tartışacak değildim.

"Kürek nerede?" diye sordun.

"Ne bileyim ben." Bir an düşündüm. "Bekle." Eve koşup annemin kâsenin içinde bıraktığı büyük karıştırma kaşığını kapıp getirdim. Üstünde hâlâ hamur parçaları vardı, ama öylesi belki daha iyiydi; ne de olsa eski Mısırlılar da ölülerini sonraki hayatları için yiyecek ve evcil hayvanlarıyla gömerdi.

Kuşun on beş santim kadar ötesine küçük bir çukur kazdım. Dokunmaya ödüm koptuğundan onu kaşığın kenarıyla çukura iteledim. Sonra da, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

"Dua etmemiz gerek."

"Göklerdeki Babamız ilahisini de söyleyelim istersen! Kuşun Katolik olduğunu nereden çıkardın?"

"Hiç değilse bir Noel şarkısı söyleyebiliriz," dedin. "Noel şarkıları tam olarak dini değildir. Kulağa da hoş gelirler."

"Onun yerine kuşlar konusunda birkaç şey söylemeye ne dersin?"

Kabul ettin ve "Gökkuşağının renklerini taşırlar bize," dedin.

"Esaslı uçarlar," diye ekledim. Yani... Oradaki hiç değilse on dakika öncesine kadar esaslı uçuyordu. "Ve güzel müzik yaparlar."

"Ve kuşlar bana tavukları hatırlatır ve tavukların tadı sahiden güzeldir."

Bu benden beklenecek bir laftı aslında. "Tamam," dedim. "Bu kadarı yeter herhalde." Kazıp çıkarttığım toprağı ölü kuşun üstüne attım. Sonra sen eğildin ve bir kekin üstüne süs serper gibi biraz çimen attın taze toprağa.

Kalkıp yan yana eve yürürken, "Televizyonda istediğin kanalı aç, Amelia," dedin.

"Ölmüş olmanı gerçekten istemediğimi biliyorsun, değil mi?"

Kanepeye oturduğumuzda gelip küçükken yaptığın gibi kolumun dibine sokuldun. İçimden sana bir şey söylemek geldi, ama yapamadım.

'Beni kendine rol modeli olarak seçme. Benzemek isteyeceğin son insan benim.'

Kuşu gömmemizden dört hafta kadar sonra yağmurlar başladı ve ben uzunca bir süre o pencerenin yanında oturamadım. Şimdi bile bahçenin o bölümünden geçmem. Bir adım atacağımı, ayağımın altında çıtırtılar hissedeceğimi ve baktığım zaman incecik, kırılgan kemiklerle keskin bir gaga göreceğimi sanırım. Başımı başka yana çevirecek, böylece kendimi yüzeye çıkacak şeylerden koruyacak kadar akıllıyımdır.

İnsanlar her zaman nasıl bir duygu olduğunu merak etmiştir. Anlatayım:

İlk kesikte bir batma olur ve kanı gördüğünüzde kalp atışınız hızlanır, çünkü yapmamanız gereken bir şey yapmışsınızdır ve kimse bunun hesabını soramayacaktır. Sonra bir tür transa girersiniz; o

parlak kırmızı çizgi haritadaki otoyolları çağrıştırır ve siz onun götüreceği yere sürüklenmek istersiniz. Gerçekten baş döndürücü bir şeydir bu. Ah Tanrım, o tatlı azat edilmişlik duygusunu tarif etmenin en iyi yolu bir çocuğun elindeyken kurtulup yükselmeye başlayan balona benzetmektir. Şöyle der balon: '*Ha-haaa! Artık sana ait değilim. İnsanların her şeyin buradan ne kadar güzel gözüktüğü konusunda en ufak bir fikri bile yok mu?*'

Sonra balon birden derin bir yükseklik korkusu olduğunu hatırlar.

Gerçekler böylece gelip olanca hızıyla çarpınca bir tomar tuvalet kâğıdı kapar ve kesiğin üstüne bastırırsınız. (Kâğıt kullanmak havludan iyidir, çünkü ne kadar yıkarsanız yıkayın havluda leke kalır.) Sonra utancınızın bilincine varırsınız; nabzınızın altında, çok daha hafif, ama onunla aynı hızda atar bu duygu. Bir dakika önceki o özgürlük duygusu buz kesip et suyu gibi donar ve bir yumruk halinde midenize yerleşir. Kendinizi tam anlamıyla, bedensel olarak hasta hissedersiniz, çünkü önceki sefer o şeyi son kez yaptığınıza dair kendi kendinize söz vermiş ve kendinizi bir kez daha aldatmışsınızdır. Böylece zayıflığınızın kanıtlarını kimsenin kollu tişörtler ve kot pantolonlar giymediği yaz aylarında bile kesikleri örtecek kadar uzun, kat kat giysilerin altına saklarsınız. Kanlı kâğıtları tuvalete atar ve siz onları hiçliğe göndermeden önce suyun pembeye dönmesini izler ve her şeyin o anki kadar kolay olmasını istersiniz.

Bir filmde boğazı kesilen kızın çığlık atmak yerine canı hiç yanmamış, sanki nihayet oralardan gitmek için bir şans yakalamış gibi içini çektiğini görmüştüm. O anın geldiğini hissettiğimden, ikinci ve üçüncü kesikler arasında bir an durdum. Kanın bacağımdan akışını seyrettim ve usturayı tenimden bir kez daha geçirmeden önce mümkün olduğunca beklemeye gayret ettim.

"Amelia?"

Senin sesin. Panikle başımı kaldırdım. "Burada ne yapıyorsun?" Olasılıkla çoktan gördüğün şeyin ayrıntılarını yakalayamaman için bacaklarımı bitiştirdim. "Mahremiyet diye bir şeyden söz edildiğini duymadın mı sen?"

Koltuk değneklerinin arasında iki yana sendeliyordun. "Dişlerimi fırçalamak istedim ve kapı kilitli değildi."

"Kilitliydi!" Kilitliyse Willow nasıl açmıştı? Yanılıyordum herhalde. Adam'ı aramaya öylesine odaklanmıştım ki, unutmuş olmalıydım. Yüzüme en aksi bakışı yerleştirip, "Çık dışarı!" diye bağırdım.

Kapıyı açık bırakıp sendeleyerek odamıza gittin. Bacaklarımı tek-

aralayıp yaptığım kesiklerin üstüne çabucak bir tomar tuvalet kağıdı bastırdım. Genellikle banyodan çıkmadan önce kanamanın durmasını beklerdim, ama o sefer tamponları özenle yerleştirip kot pantolonumu çektim.

Odaya girince sana gördüğü şey hakkında yorum yaparsan tekrar bağıracağımı açıkça belli eden bir bakış gönderdim, ama sen zaten yatağının içinde oturmuş kitap okuyordun. Bana hiçbir şey söylemedin.

Yara izlerinin yok olmaya başlamasından nefret ediyordum, çünkü onları gördüğüm sürece canımın neden yandığını biliyordum. Senin de kemiklerin iyileşmeye başlayınca aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak etmiştim.

Yatağıma uzandım. Baldırım acıyordu.

"Üstümü örtecek misin, Amelia?" dedin.

"Anne ile Baba nerede?"

Buna yanıt vermedin, çünkü ikisinin de fiziksel olarak alt katta bulunmalarına rağmen bizden Ay kadar uzakta olduklarını biliyordun. Annemle babamın üstümü örtmesine, yorganı gece açılmayacak şekilde düzeltmesine gereksinmediğim ilk geceyi hâlâ hatırlıyordum. Senin yaşındaydım herhalde. O geceye kadar daima bir rutin uygulanırdı: Işıklar söndürülür, yatak örtüleri sıkılaştırılır, alna bir öpücük kondurulur ve çalışma masamın çekmecesindeki canavarlar kütüphanenin arkasına kovalanır. Sonra bir gece okuduğum kitabı yanıma bıraktım ve gözlerimi yumdum. Ebeveynlerim kendi kendine yeten o yeni çocukla gurur duymuş muydu? Yoksa adını koyamadıkları bir şeyi yitirmiş gibi mi hissetmişlerdi kendilerini?

"Dişlerini fırçaladın mı?" diye sordum, ama sonra hemen ben kendimi kesmekle meşgulken o işi yapmaya çalıştığını hatırladım. "Neyse... Boş ver dişleri bu gece." Yatağımdan kalkıp beceriksiz bir hareketle seninkinin üzerine eğildim ve "İyi geceler," dedim. Sonra balığın peşinden dalan pelikan gibi boynumu uzatıp alnını gagaladım.

"Annem bana masal anlatır."

"Öyleyse seni annem yatırsın." Kendimi tekrar yatağımın üstüne attım. "Ben masal falan bilmiyorum."

Bir süre sessiz kaldın. "Birlikte bir masal uydurabiliriz."

içimi çektim. "Başla bakalım."

"Bir zamanlar iki kız kardeş varmış. Birisi gerçekten, çok ama

çok güçlüymüş, ama diğeri öyle değilmiş." Bana baktın. "Sıra sende. Devam et."

Gözlerimi devirip, "Güçlü olan kız kardeş yağmurda dışarıya çıkmış ve neden öyle olduğunu anlamış," dedim. "Çünkü demirden yapılmış ve demir de ıslandığı zaman paslanırmış. Son."

"Hayır, öyle olmamış. Güçlü olmayan kardeş de koşup dışarı çıkmış ve ona güneş yüzünü tekrar gösterene kadar sıkı sıkıya sarılıp paslanmasını önlemiş."

Küçükken bazen ikimiz aynı yatakta uyurduk. Kendi tarafında uyuyakalırdın, ama gecenin bir saatinde uyandığımda seni kollarınla, bacaklarınla bana sarmaşık gibi dolanmış halde bulurdum. Benim sıcaklığıma doğru çekilirdin sanki ve ben de çarşaftaki serin yerleri arardım. Küçücük yatakta senden uzaklaşmaya çalışarak saatler harcardım, ama seni kendi yerine itmek aklımdan hiç geçmezdi. Kuzey kutbu bir mıknatıstan kaçamaz; mıknatıs ne olursa olsun onu bulur.

"Sonra ne oluyor kız kardeşlere?" diye fısıldadım.

Ama sen çoktan uyumuş, beni masalın sonunu yalnız başıma düşlemeye bırakmıştın.

Sean

Konuşmadan yapılan bir düzenlemeyle o gece kanepede uyudum. Aslında geceyi geçirişim düşünülürse, 'uyumak' fazla iyimser bir deyiş oluyordu; sabaha kadar bir yandan diğerine dönüp durmuştum. Bir ara içim geçer gibi olduğunda kâbus gördüm. Tanık kürsüsünde oturmuş Charlotte'ye bakıyordum ve Guy Booker'in sorularını yanıtlamaya başladığımda ağzımdan kapkara sinekler boşalıyordu.

Charlotte ile birlikte önceki gece yıkmayı başardığımız duvar şimdi iki misli yüksek ve iki misli kalın halde yeniden inşa edilmişti. İnsanın karısına hâlâ âşık olması, ama onun birlikteliğinden hoşlanıp hoşlanmadığını bilememesi garip bir duyguydu. Tüm bunlar bittikten sonra ne olacaktı? İnsan onu ve sevdiklerini tek amacının yardım etmek olduğuna içtenlikle inanarak inciten birini affedebilir miydi?

Boşanma davasını açmıştım, ama gerçekte istediğim o şeyin gerçekleşmesi değildi. Hep birlikte iki yıl öncesine dönmek ve her şeye yeniden başlamaktı benim asıl istediğim.

Ama bunu ona hiç söylemiş miydim?

Battaniyeyi üstümden atıp kanepede oturdum ve yüzümü ovuşturdum. Sonra kalktım, üstümde sadece şort ve polis teşkilatının tişörtü olduğu halde yukarıya çıktım. Odamıza girince usulca yatağın kenarına oturdum. "Charlotte," diye fısıldadım, ama yanıt yoktu.

Örtüleri elimle yoklayınca yatağın içindeki kabarıklığın bir yastık olduğunu anladım ve bu kez yüksek sesle, "Charlotte!" dedim. Banyo kapısı açıktı. Kalkıp ışığı yakınca orada da olmadığını anladım. Kaygılanmaya başlamıştım. O da davadan ötürü benim kadar sarsılmış mıydı? Yoksa uyurgezerlik mi başlamıştı onda? Koridora çıkıp sizin banyonuzu, misafir yatak odasını, tavan arasına çıkan dar merdiveni yokladım.

Sonuncu kapı sizin odanızınkiydi. İçeriye adım atar atmaz

gördüm onu. Yatağının bir köşesine kıvrılmıştı ve bir kolu seni sıkı sıkıya sarmalamıştı. Uykusunda bile seni bırakmamaktaki kararlılığını sürdürüyordu.

Önce senin saçına dokundum, sonra anneninkine. Amelia'nın yanağını okşadıktan sonra yerdeki kilimin üstüne uzandım ve kolumu yastık gibi başımın altına aldım. İşte artık hepimiz birlikteydik. Bir dakika sonra uykuya daldım.

Marin

Adliye koridorunda arkasından yetişip, "Konunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum Guy Booker'e.

"Seninkinden iyi bir tahmin yapamam herhalde."

İkinci gün duruşmasından önce yargıcın ofisine çağırılmıştık. Odada o kadar erken bir aşamada toplantı yapılması, özellikle konuyu her iki taraf da bilmiyorsa iyiye alamet değildi. Yargıç Gellar'ı sıkıştıran mevzu her neyse, duymaktan hoşlanmayacağım bir şeylerle ilgili olmalıydı.

Odasına alındığımızda yargıç masasında oturuyordu ve inanılmaz siyahlıktaki saçları bir motosiklet kaskını andırıyordu. Adamın saçlarına takıldığımdan ve o anda eski Superman filmlerindeki uçan, ama saçlarının bir teli bile kıpırdamayan kahramanları düşünmekte olduğumdan arkası bize dönük halde oturan ikinci kişiyi biraz geç farkettim.

Yargıç Gellar, "İkiniz de Juliet Cooper'i tanıyorsunuz," dedi.

Jüri seçimi sırasında Guy'un kürtaj konusundaki kural dışı sorularına hedef olan kadın bize döndü. Davalı avukatının önceki gün Charlotte'yi o konuda terletmesi belki de bir şikâyeti tetiklemişti. Yargıcın toplantıya çağırmasının nedeninin benden değil de Guy'un sorgulanabilir adli tavrından kaynaklandığına inanarak sırtımı biraz dikleştirdim.

"Bayan Cooper jüri görevinden affedildi," diye devam etti yargıç. "Şu andan itibaren yedek üyelerden biri dahil olacak jüriye."

Bir davanın ortasında jüri değişimi yapılmasından hiçbir avukat hoşlanmaz, ama bu yargıçların da tercih ettiği bir şey değildir. Kadın görevden affedilecekse, bunun gayet geçerli bir nedeni olmalıydı.

Bayan Cooper ısrarla benim değil, Booker'in yüzüne bakıyordu. Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bu konuda bir çıkar çelişkisi içinde bulunduğumu anlayamamışım."

Çıkar çelişkisi mi? Jüriden ayrılmak istemesinin sağlık sorunu, ölüm döşeğindeki bir akrabanın kötülemesi falan gibi bir nedeni olduğunu düşünmüştüm. Çıkar çelişkisi kadının ikimizden birinin müvekkilini tanıdığı manasına gelirdi ki, bunu jüri seçmeleri sırasında anlamış olmalıydı.

Guy da aynı şeyi düşünmüştü. "Bu çelişkinin tam olarak ne olduğunu duymamız mümkün mü?" diye sordu.

Yargıç Gellar, "Bayan Cooper'in davada taraf oluşturanlardan birisiy. le akrabalığı var," dedi ve dönüp gözlerimin içine baktı. "Sizinle, Bayan Gates."

Her zaman öz annemle bir yerde karşılaşacağımızı ve benim onu tanımayacağımı düşünmüştüm. Gişede sinema biletimi uzatan kadına normalden birkaç saniye fazla gülümser, banka memuresiyle havalardan falan konuşurdum. Rakip avukatlık firmalarından birini aradığımda, santral görevlisinin deneyimli ve kültürlü sesini duyunca o kişinin annem olduğunu düşlerdim; apartmanımın lobisinde kaşmir süveterli bir hanıma çarptığım zaman özür dilerken yüzüne dikkatle bakardım. Yolumun kesiştiği ve annem olabilecek bir sürü insan vardı, hatta ona her gün birkaç defa rastlıyor bile olabilirdim.

Ama şimdi karşımda oturuyordu ve biz Yargıç Gellar'ın ofisindeydik.

Yargıç ve Guy Booker bizi birkaç dakika yalnız bırakmıştı. Ve ben neredeyse otuz altı yılda birikmiş olan soruların önündeki barajın bir anda yıkılmamasına şaşıyordum. Onun kıvırcık ve kızıl saçlarına öylece baktım. Hayatım boyunca ailemdeki diğer kişilerden farklı görünümüm olmuştu ve ben her zaman öz annemin karbon kopyası olduğum kabulüyle yaşamıştım. Ama ona hiç benzemiyordum.

Çantasını sıkı sıkıya kavrayan ellerini hiç gevşetmeden konuşmaya başladı. "Bir ay kadar önce adliyeden bir telefon geldi. Bana vermeleri gerekebilecek bir bilgi olduğunu söylüyorlardı. Günün birinde öyle bir şeyin olabileceğini hep düşünmüştüm."

"Düşünmüş müydün?" dedim. Sesim hırıltılı ve kuru çıkmıştı. "Ne zamandan beri biliyorsun?"

"Ancak dün öğrendim. Adliye kalemindeki kadın kartını bir hafta önce gönderdi, ama ben zarfı açamadım. Hazır değildim." Başını kaldırıp bana baktı. Gözleri kahverengiydi. Bu babamın gözlerinin benim gibi mavi olduğu anlamına mı geliyordu? "Dün duruşmada olanlar, bir annenin bebeğinden kurtulmasıyla ilgili tüm o sorular... Bunlar sonunda o zarfı açacak cesareti toplamamı sağladı."

İçime helyum gazı basılmış gibi hissediyordum kendimi. Öyleyse benden *gerçekten* kurtulmak istememişti. Tıpkı Charlotte'nin Willow'dan *gerçekten* kurtulmak istemediği gibi.

"Karttaki satırların sonuna geldiğimde ismini gördüm ve seni tanıdığımı anladım." Duraksadı. "Kolay rastlanır bir isim değil."

"Evet." *Sen ne koymak isterdin adımı? Suzy, Margaret, Theresa ?*

"Çok başarılısın," dedi Juliet Cooper utangaç bir tonda. "Yani... Mahkemede, işinde."

Aramızda ancak bir metre mesafe vardı. Neden ikimizden biri o mesafeyi aşıvermiyordu? O anı çok düşlemiştim ve sahne hep annemin beni bırakmasını telafi etmek için kolları arasında sıkı sıkıya tutarken sona ererdi.

"Teşekkür ederim," dedim. Bir şeyi çok açık şekilde kavrıyordum artık: Otuz altı yıla yakın süre görmediğiniz anneniz artık anneniz değildir; bir yabancıdır o. DNA'lan paylaşıyor olmak insanları anında kaynaştırmaz. Bizimki de mutluluk patlamaları yaşanan bir buluşma olmamıştı; tedirginlik ve ne yapacağını bilememe yansıtıyordu. Her iki tarafta da.

Evet, o da olasılıkla benim kadar rahatsızdı; belki onca yıl benimsemeye çalıştığı şartlanmaları aşmaktan, belki de benim evlatlık verilmiş olmaktan ötürü kin besliyor olmamdan korkuyordu. Öyleyse aradaki buzları eritmek benim görevim sayılırdı, değil mi?

Gülümseyerek, "Onca zamanı seni arayarak geçirdiğime ve sonunda jürilerimden birinde bulduğuma inanamıyorum," dedim. "Dünya gerçekten küçükmüş."

Başını sallayarak, "Çok küçükmüş hem de," dedi ve tekrar sessizliğe gömüldü.

"Jüri seçmelerinden senden nedense hoşlanmıştım." Bir espri yapmaya çalışmıştım, ama tatsız kaçmıştı. Sonra Juliet Cooper'in seçim duruşmasında söylediği bir şeyi hatırladım; bir süre işinden ayrıldığını, çocuklar liseye başladıktan sonra tekrar çalışmaya başladığını anlatmıştı. "Çocukların var," dedim rüyada gibi. *"Başka* çocukların var."

Başını salladı. "İki kız."

Tek çocuk olarak büyütülmüş biri için bu olağanüstü bir şeydi. Sadece annemi bulmakla kalmamış, kardeş sahibi de olmuştum. "Kız kardeşlerim var benim," diye mırıldandım yüksek sesle.

Ve bu sözler Juiet Cooper'in gözlerinde bir şeylerin paramparça olmasına yol açtı. "Onlar senin kardeşin değil."

"Özür dilerim. Ben..."

"Sana bir mektup yazacaktım. Hillsborough adliyesine gönderecek ve sana ulaştırmalarını isteyecektim. Charlotte O'Keefe'nin söylediklerini duymak her şeyi tekrardan yaşamama neden oldu. Onlar doğmamaları daha iyi olacak çocuklardı." Juliet birden ayağa kalktı ve "Sana bir mektup yazacaktım," diye tekrarladı. "Ve benimle bir daha iletişim kurmamanı isteyecektim."

İşte öz annem beni hayatımda ikinci kez böyle terk etti.

Evlatlık alındıysanız dünya yüzünde mümkün olan en mutlu hayatı sürebilirsiniz, ama benliğinizin bir parçası her zaman doğduğunuzda daha güzel, daha şirin, daha kolay dünyaya gelen bir bebek olsanız öz annenizin sizi yine de verip vermeyeceğini merak eder. Aptalca bir şeydir bu elbette; bebeğin evlatlık verilmesi kararı aylar öncesinden alınmıştır, ama bunu bilmek daima aynı şeyi düşünmenizi engellemez.

Üniversitedeyken bütün notlarım A idi. Hukuk fakültesinden sınıf birincisi olarak mezun oldum. Bunu elbette ki ailemin benimle gurur duyması için yaptım, ama memnun etmeye çalıştığımın *hangi* aile olduğu aklımda net hatlarla belirlenmemişti. Beni evlatlık edinen aileydi herhalde. Öz ebeveynlerim de olabilirdi. Sanırım bilinçaltımda günün birinde bana rastlayacak olursa öz annemin ne kadar akıllı ve ne kadar başarılı olduğumu görüp, kendini beni sevmekten alamamasını sağlama isteği yatıyordu. O zaman beni terk edemezdi herhalde.

Görüşme odasının kapısı açıldı ve Charlotte içeriye süzüldü. "Bayanlar tuvaletinde bir muhabir vardı. Tam kabinlerden birine girecekken arkamda elinde mikrofonla beliriverdi... Marin? Ağlıyor muydun sen?"

Başımı iki yana salladım, ama ağladığım açıkça belliydi. "Gözüme bir şey kaçtı..."

"İkisine de mi?"

Ayağa kalktım ve ona beni izlemekten başka seçenek bırakmayan kararlı adımlarla kapıya yürüdüm. "Gidelim."

Boston'daki Çocuk Hastanesi'nde sana bakan Dr. Mark Rosenblad sonraki tanığımdı. Kendimi otomatik pilottan çıkarmaya çalıştım ve Juliet Cooper'in yerini alan kırklı yaşlarındaki, kalın camlı gözlükler takan dişlek adama hayatının jüri deneyimini vermeye kararlı şekilde tanığımın ifadesini almaya koyuldum. Ben doktora kimliği ve mesleğiyle ilgili genel soruları yöneltirken adam da beni sürekli gülümseyerek izliyordu.

Bende o şans varken herhalde davayı kaybetmekle kalmayacak, yeni jüri üyemizden çıkma teklifi de alacaktım.

"Willow'u yakından tanır mısınız, Doktor Roenblad?" diye sordum.

"Altı aylıktan beri benim hastam. Harika bir çocuktur."

"Ol'nın ne türü var onda?"

"Tip III. İlerleyen deformasyon gösteren Ol tipi,"

"Ne anlama geliyor bu?"

"Öldürücü olmayan Ol tiplerinin en şiddetlisi. Tip III çocuklar hayatları boyunca yüzlerce kırık vakası yaşar ki, bunlar sadece temasla değil, bazen uykuda dönerken ya da raftaki bir şeye uzanırken bile oluşur. Göğüs kafeslerinin aldığı varil şekli nedeniyle solunum zorlukları ve enfeksiyonları yaşadıkları sıkça görülen durumlardır. Çoğu Tip III çocuklarda işitme **kaybı,** gevşek eklemler, kas zayıflamaları oluşur. İleri düzeyde omurga eğrilikleri ve kamburluklar sırt destekleri plante etme, hatta bazı durum**larda** omurları birbirine bağlama gereği doğar ki, bu kritik bir karar aşaması oluşturur, çünkü çocuğun boyu o noktadan sonra uzamayacaktır. Başka **kimi** komplikasyonlar arasında makrosefali, yani başın aşırı büyümesi, doğum travmalarıyla gelen beyin kanamaları, kırılgan dişler ve kimi Tip Il'lerde görülen basiler invajinasyon, yani ikinci omurun yukarıya doğru uzayarak beyin sapı ve üst servikal omuriliği sıkıştırarak sersemlemelere, **baş** ağrılarına, şaşkınlık süreçlerine, hatta ölüme yol açması sayılabilir."

"Önümüzdeki on yılın Willow için nasıl geçeceğini bize anlatabilir misiniz?" diye sordum.

"Onun yaşındaki tüm Tip III kategorisindeki Ol hastaları gibi bebekliğinden beri pamidronat tedavisi görüyor. Bu da yaşam kalitesini yükseltir ve bisphosphonat'lara bağlı olarak Tip III çocukların yürüyebilmekle tekerlekli sandalyeye bağımlı kalmak arasında bir hareket serbestisi yakalamasını sağlar. Willow da pamidronat tedavisi sayesinde hayatı boyunca yüzlerce kırık yaşamak yerine sadece yüz kırığın sıkıntısını çekebilir ki, bunu şimdiden kesin olarak söylemek mümkün değildir. Son zamanlarda pamidronat infiizyonlarını Willow gibi bebekken almaya başlayan ve şimdilerde onlu yaşlarda olan gençler üzerinde yapılan araştırmalar, kemiklerin -kırıldıkları zaman- normal kırık dokuları göstermediğini ve bunun da tedavilerini zorlaştırdığını göstermiştir. Kemikler infüzyon sonucunda daha yoğun bir yapıya kavuşmakta, ama hâlâ bizimkilerle aynı özellikleri göstermemektedir."

Moral dayanıklılığı biraz az bir insan doktorun kendini kaptırdığı açıklamayı o aşamada belki biraz kesintiye uğratabilirdi, ama ben bunu yapmayacaktım. Devam etmesine izin verdim:

"Ayrıca çene yapısına yönelik kimi anormallikler de belirlenmiştir, ama bunların pamidronat tedavisinden mi kaynaklandığı yoksa Osteogenesis imperfecta'nın diş yapısına vuran etkilerinden biri mi olduğu henüz anlaşılmamıştır. Yani... Willow'da da bu bozuklukların herhangi biri ya da hepsi görülebilir."

Yeni bir soru için ağzımı açtım, ama Dr. Rosenblad'ın açıklaması bitmemişti.

"Hepsi bir yana, Willow halen kırıklara ve bunların tedavisine bağlı

gündelik sıkıntılar yaşamaktadır. Bir baldırına çok yakın zamanda destek takılmıştır, benim görüşüme göre diğeri için geçireceği operasyon da fazla uzakta değildir. Daha sonraki aşamadaysa kaçınılmaz olarak omurga operasyonları gelecektir. Her yıl zatürree geçirmektedir. Tip IH'lerin hepsi bu tür göğüs duvarı anomalilerinin, düşey çöküntülerin, kyphocsoliosis dediğimiz, hem geriye, hem de yana doğru gelişen kamburlukların getireceği sıkıntıları yaşar ki, bunlar beraberinde ciddi akciğer ve kalp sorunları doğu. rur. Çok sayıda Tip III hastasının solunum ya da sinir sistemi komplikasyonları nedeniyle öldüğü görülür, ama Willow'un bizim başarı öykümüzü oluşturacağını, yetişkinliğe kavuşacağını, işlevleri eksiksiz, birey olarak önemini vurgulayacak bir yaşam sürerek ardında iz bırakacağını umuyoruz."

Bir süre Dr. Rosenblad'a öylece baktım. Seni tanımış, seninle konuşmuş, ayağa kalkmak, bir şeylere uzanmak için verdiğin mücadeleyi izlemiştim, ama seni bekleyen tıbbi kâbusları o anda ben bile içime sindiremiyordum. Elbette ki Bob Ramirez ile davayı dayandırmayı en başında planladığımız nokta oydu, ama bir aşamaya gelindiğinde ben de senin hayatının ne denli kritik, olasılıklara ve şansa bağlı faktörlere dayalı olduğu gerçeği karşısında sarsılmıştım.

Toparlanıp, "Willow ergenük çağına kadar yaşamda tutunmayı başarabilirse kendi başına yaşacak hale gelebilir mi?" dedim. Bunu sorarken Charlotte'ye bakamıyordum; 'yaşamda tutunmayı başarabilirse' deyişini kullanmış olmamın yüzünde yarattığı ifadeyi görmeye dayanamayacaktım.

Doktor, "Bağımsız olmayı ne düzeyde başarırsa başarsın, bir noktadan öte ona bakacak birilerine ihtiyaç duyacaktır," dedi. "Her zaman kırıklar, hastane tedavileri ve fizik tedaviler olacaktır. Ayrıca düzenli bir iş sahibi olması da zor."

"Bedensel zorlukların ötesinde duygusal zorlanmalar da olacak mı?"

"Evet," dedi Dr. Rosenblad. "OI'lı çocuklarda kaygının hâkim olduğu ruh hallerinin yaygın olduğu bilinir ki, bunların kaynağı tahmin edileceği gibi bir yerlerini kırma korkusudur. Çok ciddi kırıkların ertesinde travma sonrası stres bozuklukları gösterdikleri olur. Tüm bunlara ek olarak Willow, diğer çocuklardan farklı olduğu ve hayatının Ol nedeniyle sınırlandığı bilincine şimdiden varmıştır. OI'lı çocuklar da büyüdükçe daha bağımsız hareket etmek ister, ama bedensel durumları bunu akranları gibi gerçekleştirmelerine izin vermez. Bu yönde verdikleri ruhsal mücadele OI'lı çocukların içedönük, bunalımlı, hatta belki intihara eğilimli olmasına yol açar."

Döndüm ve Charlotte'nin yüzünün elleriyle örtmüş halde oturduğunu gördüm.

Bir annenin iç dünyası belki her zaman yüzeydeki görüntüyle aynı olmuyordu. Charlotte belki de Piper Reece'yi kızını ellerinden kayıp gitmesine izin vermeyecek kadar çok sevdiği için dava etmişti. Ve belki benim öz annem de beni o kadar çok sevemeyeceği için başkasına vermişti.

Planlamadığım bir soruyu soran kendi sesim geldi kulağıma: "Willow'u tedavi ettiğiniz altı yıl boyunca Charlotte O'Keefe'yi tanıma fırsatını da buldunuz mu?"

"Evet," dedi doktor. "Charlotte kızının durumuna ve hayatına inanılmaz düzeyde ayak uydurur. Willow'un rahatsızlıklarına yönelik altıncı his olarak nitelendirilebilecek bir duyarlık ve durum kontrol dışına taşmadan etkin müdahale yeteneği geliştirmiştir." Dönüp jüriye baktı. *"Sevgi Sözcükleri* adlı filmde Shirley McLaine'nin canlandırdığı karakteri hatırlıyor musunuz? İşte O, Charlotte'dir. Bazen çok inatçı olur. Bazen onunla kıyasıya kapışmak isterim, çünkü bir tedaviye yürekten inanmazsa benim karşıma bile dikilir."

Tanığı Guy Booker'e bırakıp yerime oturdum.

"Bu çocuğu altı aylıktan beri tedavi ediyorsunuz. Bu doğru mu?" diye sorarak başladı Guy.

"Evet. O dönemde Omaha'daki Shriners'de çalışıyordum ve Willow da orada uyguladığımız pamidronat programına katılmıştı. Ben Boston'daki Çocuk Hastanesi'ne geçince tedaviye daha yakın bir yerde devam etmek aileye mantıklı geldi."

"Şimdilerde onu ne sıklıkta görüyorsunuz, Doktor Rosenblad?"

"Yılda iki kez. Arada kritik kırıklar yaşanmazsa elbette. Yani Willow ile her yıl iki seferden fazla görüşmek zorunda kaldığımızı söyleyebilirim."

"Pamidronat tedavisini OI'lı çocuklar üzerinde ne zamandan beri uyguluyorsunuz?"

"90'lı yılların başından beri."

"Az önce söylediklerinizden pamidronatın Ol tedavisine dahil olmasından bu yana çocukların yaşantısında hareket serbestisi açısından büyük gelişmeler olduğu sonucunu çıkardım. Bu doğru mu?"

"Kesinlikle doğru."

"Öyleyse tıp teknolojisinin sizin uzmanlık alanınızda Willow'un sağlık potansiyelini yükselttiğini söyleyebilir misiniz?"

"Dramatik şekilde yükseltmiştir," dedi Dr. Rosenblad. "Willow OI'lı çocukların on beş yıl önce asla yapamadığı şeyleri yapmakta."

"Öyleyse bu dava on beş yıl önce görülüyor olsa, bize Willow'un hayatına dair çizdiğiniz tablo çok daha sert çizgiler içerirdi. Öyle mi?"

Rosenblad başını sallayarak doğruladı. "Doğru."

"Tıbbi araştırmaların laboratuarlarda ve sizinki gibi hastanelerde her gün yeni aşamalara ulaştığı bir ülke olan Amerika'da yaşadığımız düşünü, lürse, Willow'un yaşam süresi içinde hastalığına yönelik yeni gelişmelerle tanışabileceği varsayımını kabul edebilir miyiz?"

"İtiraz ediyorum!" diye fırladım ayağa. "Varsayıma yönelik cevap bekleniyor tanıktan."

Booker, "Tanık alanında bir uzman, Sayın Yargıç," dedi.

Gellar başını salladı. "Şu anda sürdürülmekte olan tıbbi araştırmalar konusunda bilgisi olduğuna göre fikir belirtebilir."

"Dediğiniz mümkün," diye cevap verdi doktor. "Ama bisphosphonate türünden mucize ilaç olarak nitelendirdiğimiz ve yeterince denenmemiş unsurların uzun vadede Ol hastaları üzerinde öngörülemeyen etkiler doğurabileceğine de dikkat çekmek isterim. Bunları henüz bilmiyoruz."

"Yine de Willow'un ergenliğe ulaşabileceğini düşünmek için elimizde yeterli veri var, değil mi?"

"Kesinlikle öyle."

"Birilerine âşık olabilir mi?"

"Elbette."

"Bebeği olabilir mi?"

"Mümkün."

"Evi dışında bir iş hayatı olabilir mi?"

"Evet."

"Ebeveynlerinden bağımsız yaşayabilir mi?"

"Belki."

Guy Booker jüriye dönüp ellerini iki yana açtı. "Siz hastalıkları tedavi edersiniz, değil mi doktor?"

"Öyle olması gerekir. Elbette ki öyle."

"Kırık bir parmağı kolu keserek tedavi ettiğiniz oldu mu hiç?"

"Bu biraz aşırı bir tedavi yöntemi olurdu."

"Ol'yı hastanın doğumunu engelleyerek tedavi etmek de aynı derecede aşırı olmaz mıydı?"

"İtiraz ediyorum!" diye bağırdım bir kez daha.

"İtiraz kabul edildi." Yargıç Gellar dönüp Guy Booker'e dik dik baktı. "Bu mahkemeyi yaşam hakkını savunma gösterisine çevirmenize izin vermeyeceğim."

"Öyleyse sorumu başka şekilde yönelteyim: Daha önce bebeğinin Ol'lı olduğu ana rahminde belirlenen ve kürtaja başvuran bir anneyle karsilaştınız mı, Doktor?"

Rosenblad başını sallayarak doğruladı. "Ol'nın ölümcül türü olan Tip Il'nin belirlenmesi halinde sık görülen bir durumdur bu."

"Ya *diğer tip?"*

"İtiraz ediyorum," dedim. "Bunun davayla ne ilgisi olabilir ki?"

"Yanıtı duymak istiyorum." Yargıç Geller tanık kürsüsüne döndü. "Soruya cevap verebilirsiniz, Doktor."

Rosenblad da o yanıtı verirken mayın tarlasında dolaşmaya başladı:

"İstek dahilinde sağlanmış bir hamileliği sona erdirmek ilk seçenekler arasında değildir elbette. Ama kalıcı engelle doğacağı anlaşılan bir fetüsle karşılaşıldığında, faklı eğilimdeki aileler farklı tolerans düzeylerinde davranabiliyor. Bazıları engelli çocuğa gerekli desteği sağlayacağına inanırken, kimi diğerleri aynı destek ve tahammülü uzun süreçlere yayılacak şekilde devam ettiremeyeceğini düşünebiliyor."

"Willow O'Keefe'nin doğumunu *kusurlu* olarak nitelendirebilir misiniz, Doktor?" dedi Booker.

Yanımda bir şeyin kıpırdadığını hissettim ve hareketin Charlotte'nin engelleyemediği titremeden kaynaklandığını anladım.

"Ben öyle bir nitelendirmede bulunacak konumda değilim," dedi Rosenblad. ""Ayrıca tıbbın hiçbir dalı..."

"Soruma gerekli yanıtı verdiniz. Teşekkür ederim."

Piper

Ultrason teknisyenim Janine Weissbach'ı dört yıl önce muayenehanemden ayrılıp Chicago'daki bir hastaneye gitmesinden beri ilk kez görüyordum. O zaman sarı olan saçları şimdi parlak kestane rengine dönüşmüş, ağzını kenarında ince çizgiler belirmişti. Benim de onun gözüne aynı şekilde görünüp görünmediğimi merak ettim. Yoksa yaşadığım ihanet beni tanınmayacak kadar yaşlandırmış mıydı!

Janine'nin fındığa alerjisi vardı ve bir seferinde fındık karışımlı kahve yapan hemşiremle arasında ufak bir savaş yaşanmıştı. Muayenehaneye sinen koku bile Janine'nin kurdeşen dökmeye başlamasına sebep olmuştu. Hemşire fındığın sıvıya karıştırılmış haldeki o kadar az miktarının alerji yapacağını düşünmediği konusunda yeminler ediyor, diğeriyse ona hemşirelik sınavında nasıl geçtiğini soruyordu. İşyerimde yaşanan en büyük arbedeydi o. Yanı şu sonuncuya kadar.

Charlotte'nin avukatı, "Bu davaya esas teşkil eden şikâyetten nasıl haberiniz oldu!" diye sordu.

Janine tanık kürsüsündeki mikrofona biraz yaklaştı. Yerel gece kulüplerinden birinde karaoke yaptığını hatırlamıştım. O zamanlar kendisinden müzmin bekâr olarak söz ederdi, ama şimdi parmağında nikâh yüzüğü vardı. İnsanlar değişiyordu. Kişinin kendisi kadar iyi tanıdığı insanlar bile.

"Davacı benim çalıştığım dönemde muayenehanenin hastalarından biriydi," diye cevap verdi Janine. "Yani Piper Reece'nin kadın doğum kliniğinin."

"Davalının çalışanlarından biri miydiniz!"

"Üç yıl boyunca çalıştım orada, ama şimdi Kuzeybatı Memorial Hastanesi'ndeyim."

Avukat onun söylediklerini dinlemiyor gibi duvara bakıyordu.

Yargıç, "Bayan Qates," diyerek onun dikkatini çekti.

"Affedersiniz." Birden silkinip dikkatini toplamıştı. "Davalının çalışanlarından biri miydiniz!"

"Bunu az önce yanıtladım."

"Doğru. Hmmm... Charlotte O'Keefe ile hangi koşullar altında tanışığınızı bize anlatır mısınız!"

"On sekizinci hafta ultrasonu için gelmişti."

"Orada başka kim vardı!"

-Eşi.'

"Davalı da orada mıydı!"

Janina ilk kez benimle göz göze geldi. "İlk başta yoktu. Çalışma tarzımız öyleydi,- ben ultrasonu çekip onunla görüşürdüm, doktor sonuçları okur ve hastaya açıklardı."

"Charlotte O'Keefe'nin ultrasonu çekilirken ne oldu, Bayan Weissbach!"

"Piper bana Down sendromu belirtisi olabilecek şeyler arayacağımızı söylemişti. Hastanın taramalan bu konuda az da olsa bir risk olabileceğini gösteriyordu. Ben yeni makineyle çalışacağım için heyecanlıydım,- sistem henüz gelmişti ve çok şıktı. Bayan O'Keefe'yi masaya aldım, kamına biraz jel sürdüm ve tarayıcı aparatı fetüsün birçok net görüntüsünü alacak şekilde orada dolaştırdım."

"Ne gördünüz!" diye sordu avukat.

"Femur ölçümlerinde kritiğe yakın değerler vardı ki, bunlar zaman zaman Down uyarısı kabul edilebilirdi, ama o yönde başka herhangi belirti yoktu."

"Başka bir şey görmediniz mi!"

"Ah, evet," dedi Janine. "Bazı görüntüler fazla berraktı. Özellikle de fetüsün beyninin göründüğü resimler aşırı netti."

"Bulguları davalıya aktardınız mı!"

"Evet. Femur ölçümünün kritik aralıkta olmadığını, annenin de kısa boylu olmasından kaynaklanabileceğini söyledi."

"Ya görüntülerin netliği konusu! Davalı bu konuda bir şey söyledi mi!"

"Hayır," dedi Janine. "Hiçbir şey söylemedi."

Tüm kırıkların net şekilde görülebildiği yirmi yedinci hafta ultrasonundan sonra eve götürdüğüm gece Charlotte'nin dostu olmaktan çıkıp, doktoru oldum. Mutfak masasında oturup neredeyse yatıştırıcı etki yapan tıp terminolojisini kullanarak açıklamalar yaptım. Ben anlamadıklan bilgilere boğdukça Charlotte ile Sean'm bakışları düzleşmişti. Onlara son olarak birlikte değerlendirme yapmak üzere aradığım doktordan söz ettim.

Bir ara Amelia mutfağa girdi. Charlotte hızla gözlerini kuruladı "Merhaba, tatlım," dedi.

"Bebeğe iyi geceler demeye geldim." Annesinin kucağına tırmandı ve kollarını yapabildiğince açıp onun kamına sarıldı.

Charlotte hafif, sızlanır gibi bir ses çıkardı. "Fazla sıkı sanlma ona haya. tim."

Aklından geçenleri biliyordum: Biraz hararetli o sevgi gösterisi başka kemiklerin de kırılmasına neden olmuş muydu!

"Ama artık çıkmasını istiyorum," diye sızlandı Amelia. "Beklemekten bıktım."

Charlotte onu kucağından indirip ayağa kalktı. "Benim de biraz uzanmam gerek sanırım," dedi ve Amelia'nın elini tutup gitti.

Sean oturduğu sandalyeye biraz daha yığıldı. "Benim yüzümden, değil mi!" Yüzünde içine şeytan girmiş gibi bir ifadeyle baktı bana. "Bebeğin öyle olmasının nedeni benim."

"Hayır..."

"Charlotte'nin kusursuz bir çocuğu var. Qeriye pek fazla derin hesap kalmıyor."

"Bu olasılıkla spontane mutasyon dedikleri durum. Önlemek için yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu." Benim de önlemek için yapabileceğim bir şey yoktu. Ama bunu bilmek kendimi tıpkı Sean gibi suçlu hissetmemi engellemiyordu. "Ona dikkat etmelisin, çünkü şu aşamada kendini bırakmasına izin veremeyiz. Yarın doktorla görüşene kadar bu konuyu Internet'te araştırmasına izin verme. Üzüntünü de belli etmemeye çalış."

"Ona yalan söyleyemem."

"Onu seviyorsan söylersin."

Aradan onca yıl geçtikten sonra Charlotte'yi aynı tavsiyeyi harfiyen izlediği için neden affedemiyordum acaba!

Quy Booker'den hoşlanmıyordum, ama mesleki ihmal ve kusur sigortası yaptırmaya karar verdiğinde, her zaman Noel yemeğine davet etmeyi düşünebileceğin türde insanlarla karşılaşmayabiliyordun. Booker insanları tanık kürsüsünde tıpkı bir koleksiyoncunun incelediği böceği masaya iğneyle sabitlediği gibi kıvrandırmayı iyi biliyordu.

"Bayan YVeissbach," dedi çapraz sorguya devam etmek üzere yerinden kalkarken. "Benzer ölçüm bulgularına sahip başka fetüsler de gördünüz mü!"

"Elbette gördüm."

"Onlarda durum ne şekilde gelişti!"

Charlotte'nin avukatı ayağa kalktı. "İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Tanık doktor değil, teknisyendir."

"Bu şeyleri her gün görüyor," dedi Booker. "Sonogram okumak üzere özel eğitimden geçmiş."

Yargıç, "İtiraz kabul edildi," dedi.

"He şeyden önce, bir ultrasondaki sonuçlan okumanın kolay olmadığını bilmeniz gerek. Ben bir teknisyen olabilirim, ama aynı zamanda sorun belirtisi olabilecek şeylere dikkat çekmek de görevimdir." Çenesiyle beni gösterdi. "Piper Reece benim patronumdu. Ben işimi yapıyordum."

Başka bir şey söylememişti, ama aklından geçen cümleyi beynimde duyabiliyordum: *Senin tam tersine yani.*

Charlotte

Avukatıma bir şeyler olmuştu. Sürekli kıpırdanıyor, soruları atlıyor, yanıtları hatırlayamıyordu. Merak etmeye başlamıştım; kuşku bulaşıcı olabilir miydi? Marin dün bütün gün ben her ayağa fırlayıp o şeye son verme dürtüsüyle mücadele ederken yanımda oturduktan sonra aynı isteği benden kapmış olabilir miydi?

Dr. Thurber adlı benim tanımadığım birini tanıklık etmek üzere çağırmıştı. Adam ingiliz idi, ama Omaha'daki Shriners'e geçmeden önce Stanford'daki Lucile Packard Çocuk hastanesinin radyoloji servisinin başındaydı ve OI'lı çocukların röntgenlerinin çekilmesindeki uzmanlığıyla tanınıyordu. Marin'in bana verdiği dosyada bulunan uzun bilimsel çalışmalar listesinin yanı sıra, Dr. Thurber'in kariyeri boyunca binlerce ultrason okuduğu, dünyanın her tarafında konferanslar verdiği, her yıl tatilinin iki hartasını yoksul ülkelerdeki hamile kadınlara yardıma ayırdığı da yazılıydı.

Yani adam bir azizdi. Akıllı bir aziz.

Marin, "Ultrasonu bilmeyenler için teknolojiyi kısaca açıklar mısınız, Doktor Thurber," dedi.

"Kadın doğum uzmanlarının da kullandığı bir teşhis aracıdır. Gerçek zaman bir tarayıcıdan oluşur. Taranacak bölgede dolaştırılan el aparatından ses dalgaları yayılır ve bedenin içindeki organlar ya da dokularda yansır. Bunların görüntüsü ekrana düşer ki, buna da sonogram adı verilir."

"Ultrason kadın doğum dalında nerelerde kullanılır?"

"Hamileliği teşhiste ve doğrulamakta, fetüsün kalp atışlarını ve muhtemel gelişim bozukluklarını belirlemekte, plasentanın konumunu görmekte, amniyotik sıvının miktarını kontrol etmekte kullanılır. Başka özel kullanım yerleri de vardır."

"Ultrasonun hamileliğin hangi aşamasında kullanılması yaygındır?" diye sordu Marin.

"Bunun için kati kurallar yoktur, ama bazı durumlarda dış gebeliği ve molar gebeliği belirlemek üzere yedinci hafta dolaylarında

kullanıldığı olur. Çoğu kadın on sekizinci haftayla yirminci hafta arasında en az bir kez ultrasona girer."

"Bu muayene sırasında neler olur?"

"Fetüs o zamana dek anatomisi kontrol edilebilecek ve doğuşun bozukluklar aranabilecek büyüklüğe gelmiştir," dedi Dr. Thurber. "Belli kemikler ana rahmine düşme tarihi esas alınıp ölçülerek bebeğin doğumdaki ölçüleri önceden belirlenmeye çalışılır. Organların olması gereken yerlerde, omurganın hasarsız olup olmadığı gözlemlenir. Temel olarak ultrason, her şeyin yolunda gittiğinin teyidi için kullanılır. Ve elbette sonunda klinikten çıktığınızda elinizde sonraki altı ay boyunca buzdolabınızın kapağında duracak bir de resim olur."

Jüride birkaç kişi gülüştü. Bense senin ultrason resmini alıp almadığımı düşünüyordum. Hatırlayamamıştım. O günü düşündüğümde aklıma gelen tek şey, Piper sağlıklı olduğunu söylediğinde üzerime çöken büyük ferahlıktı.

Marin, "Charlotte O'Keefe'nin on sekizinci hafta ultrasonunu yorumlama fırsatınız oldu mu, Doktor Thurber?" diye sordu.

"İnceledim."

"Ne gördünüz?"

Doktor jüriye göz attı. "Ultrasonda kaygıya yol açacak kesin nedenler vardı. Normalde bir ultrason yaptığınızda ve kafatasının ötesinden baktığınızda beyin bulanık görülür; biraz çamurumsu ve gridir, çünkü kafatasının iki yanındaki yankılaşım olguları ultrason dalgalarının önce çarptığı yerlerdir. Bayan O'Keefe'nin sonogramında ise kafatası içi oluşumlar, hatta beyin yarıküresinin geride kalan ve normalde görülmeyen bölümleri bile alışılmadık şekilde net ve ayrıntılıydı. Bu da mineral eksikliği gösteren kalvaryum'un belirtisidir. Kafatasının eksik mineralle geliştiği birçok durum vardır ki bunların arasında iskelet displazisi ve Ol başta gelir. O tetkik aşamasında uzun kemiklere bakılması bir zorunluluktur, aslında femur ölçümü her hamilelik ultrasonunun standart parçasıdır. Bayan O'Keefe örneğinde femur da biraz kısa çıkmıştır. Mineral eksikliği gösteren kafatasıyla kısa femurun birleşimi osteogenesis imperfecta'nın kuvvetli bir göstergesidir." Sözlerinin mahkeme salonundaki herkesçe kavranması için bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Aslında teknisyen ultrasonu çekerken Bayan O'Keefe'nin karnına biraz daha fazla bastırsa, fetüsün kafatasının şekil değiştirdiğini bile görebilirdi."

Ellerimi sen hâlâ oradaymışsın gibi karnımda birleştirmiştim.

"Bayan O'Keefe sizin hastanız olsa ne yapardınız, Doktor?"

"Fetüste göğüs bölgesinin daha fazla görüntüsünü alır ve kırık arardım. Diğer tüm uzun kemikleri ölçüp bunun genel bir kısalık olup olmadığını kontrol ederdim. En sonunda da olayı daha deneyimli bir tıp merkezine yönlendirirdim."

Marin başını salladı. "Size Bayan O'Keefe'nin doğum uzmanının bunların hiçbirini yapmadığını söylesem yorumunuz ne olur?"

"Doktor büyük bir hata yapmıştır derim."

"Teşekkür ederim. Başka sorum yok."

Marin gelip yanımdaki yerine oturdu ve soluğunu iç çeker gibi koyuverdi.

"Sorun ne?" diye fısıldadım. "Gayet iyiydi."

"Hayatta sorunlarla boğuşan tek kişinin sen olmayabileceğin fikri hiç aklına gelmedi mi?" diye terslendi.

Guy Booker de o arada kendi sorgulaması için yerinden kalkmıştı. "Kimi şeylerin önemi sonradan anlaşılırmış, değil mi Doktor?"

"Öyle derler."

"Ne kadar zamandan beri adli davalarda uzman olarak ifade veriyorsunuz?"

"On yıldır."

"Bunu ücretsiz yapmıyorsunuz herhalde."

"Hayır," diye yanıtladı Thurber. "Ben de diğer tüm uzman tanıklar gibi ücret alıyorum."

Booker jüriye döndü. "Gerçekten mi? Bu aralar epey kazançlı bir görev olmalı bu."

"İtiraz ediyorum," dedi Marin. "Avukat bey tanığın farazi sorulara yanıt vermesini gerçekten bekliyor mu?"

"Soruyu geri aldım. Osteogenesis imperfecta'nın çok ender görülen bir hastalık olduğu doğru mu?"

"Öyle."

"Öyleyse mesleğini küçük bir yerleşimde sürdüren bir kadın doğum uzmanının kariyerinin sonuna kadar o şeyin bir örneğiyle karşılaşmaması mümkün mü?"

"Mümkün," dedi Thurber.

"Yani sadece bir uzmanın ultrasonda Ol arayacağını söyleyebilir miyiz?"

"Tıpta eski bir deyiş vardır: Toynak seslerini duyunca atın geldiğini sanıp zebrayla karşılaşabilirsin. Ama herhangi bir eğitimli doğum uzmanının ultrasona bakıp uyarı işaretlerini görmesi gerekir. Teşhiste bulunması şart değildir; anormalliğin farkına varıp pastasını bir sonraki tetkik düzeyine taşıması beklenir."

"Osteogenesis dışında beynin o kadar net görülmesine neden olacak başka haller var mıdır?"

"Kalıtımsal hiperfosfateminin ölümcül bir türü de neden olabilir buna, ama son derece ender rastlanır. Ayrıca o hastalık da hastanın derhal bir bakım ve tetkik merkezine şevkini gerektirir."

Booker, "Kafatası iç organlarının özellikle net görüntülerinin alındığı durumlara sağlıklı bebeklerde hiç rastladınız mı, Doktor Thurber?" diye sordu.

"Arada sırada. Belli bir obje üzerinde yoğunlaşan ultrason düzlemi kemiği görüntülemek yerine tesadüfen kafatası birleşim derzlerinden içeriye geçerse, beynin içi net şekilde görülebilir. Yani bu çok ender ve şansa bağlı bir durumdur. Dahası, gerçekleşse bile bir ultrason seansının tamamında aynı olgunun tekrarlanmasına tanık olmayız. Yani kafatası içi organlarının net bir görüntüsü alınsa da, bu tekrarlanmaz. Buradaki olaydaysa, beynin görüntülerinin *hepsi* normal olamayacak kadar net."

"Femur kısalığı için ne diyebiliriz? On sekizinci hafta ultrasonunda kısa femur belirlediğiniz ve bebeğin gayet sağlıklı olarak doğduğu hiç oldu mu?"

"Oldu. Bazen teknisyenin ölçümleri çok küçük farklarla kaçırdığı olur, çünkü fetüs sürekli hareket halindedir. İki ya da üç kez ölçüm yapıp uzun ekseni kabul ederler, ama on sekizinci hafta ultrasonunaa kıl kadar bir hata yüzdelik diliminde ciddi kaymalara neden olabilir, çünkü burada sözünü ettiğimiz milimetre düzeyinde ölçülerdir. Çoğu zaman sınırda kabul edilecek femur kısalıklarına rastlayıp tekrar kontrol ettiğimizde, ölçümün eksik olduğunu görürüz."

Booker doktora yaklaştı. "Ultrason kadar yararlı bir teknik için fazla hassas bir teknoloji değil anlaşılan. Bu durumda bazı görüntülerin diğerlerinden net olması da normal kabul edilemez mi?"

"Görüntü netliği fetüsteki yapıların özelliğine göre farklılık gösterir. Bu birçok şeye bağlıdır: Annenin iri yapılı olması, fetüsün konumu, hareketlilik düzeyi. Gerçekten de sabit bir durum değil, bir süreç söz konusu. Her gün her şey aynı netlikte görülemeyebilir ve bu tersi için de söz konusudur."

"Bir on sekizinci hafta ultrasonunda doğacak bebeğin OI'nun üçüncü tipi olduğu net şekilde teşhis edilebilir mi, Doktor?"

"İskelette yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu saptayabilirsiniz. Charlotte O'Keefe olayında gördüğümüz gibi kimi net belirtiler vardır. Gebelik süresi ilerledikçe kırıklar da belirginleşmeye başlar ve genellikle fetüsün Tip III düzeyinde OI'lı olup olmadığı tahmin edilebilir."

"Charlotte O'Keefe sizin hastanız olsa ve on sekizinci hafta ultrasonunda kırığa rastlamasanız daha ileri tetkikler yapılmasını tavsiye eder miydiniz?"

"Kısa femur ve mineral eksikliği gösteren kafatasına bakarak mı? Kesinlikle tavsiye ederdim."

"Ve sonraki ultrasonda kemiklerdeki kırıkları görünce de Piper Reece'nin yaptığı şekilde davranır ve Bayan O'Keefe'yi derhal tam teşekküllü bir klinikteki ana-çocuk sağlığı uzmanına gönderirdiniz, değil mi?"

"Evet."

"Peki Bayan O'Keefe'nin bebeğinde Ol olduğunu sadece on sekizinci hafta ultrasonuna bakarak kesin teşhis edebilir miydiniz?"

"Dr. Thurber bir an duraksadıktan sonra, "Hayır," dedi.

Amelia

Bazen insanların 'acil durum' kavramından ne anladığını merak ediyorum. Demek istediğim, okuldaki öğretmenlerin tümü sürmekte olan davayı, ebeveynlerimin ikisinin de o şeyin içinde, hatta ringin karşı köşelerinde yer aldığını biliyordu. Aslında gazeteler ve televizyon kanalları sayesinde tüm eyalet, hatta ülkenin tamamı haberdardı bundan. Annemi para hırsıyla gözü dönmüş biri olarak görüyor olabilirlerdi, ama o şeyin ortasında sıkışıp kalmış olan bana biraz olsun sempati göstermeleri gerekmez miydi? Bunun yerine matematik dersinde dikkatimi toplayamadığım için ağız dolusu azar işitiyordum. Ve ertesi gün de İngilizceden olasılıkla hayatım boyunca hiç kullanmayacağım doksan sözcüğü kapsayan bir kelime dağarcığı sınavı vardı.

Hiç değilse ona hazırlanmak için kendime soru-cevap kartları yapmıştım.

Aşırı Hassasiyet: Çok, çok, çok duyarlı olma hali.

Ama öyle abartmanın anlamı var mıydı? Duyarlıysan zaten meseleleri fazla ciddiye alıyor sayılmaz mısın?

Dehşet Hali: Korku. Aşırı kaygı. Her şey aşırı anlaşılan. Cümle içinde kullanalım: *'Yarınki aptal sınav beni dehşete düşecek kadar kaygılandırıyor.'*

"Amelial"

Seslendiğini duymuştum, ama cevap vermek zorunda olmadığımı biliyordum. Ne de olsa, annem (ya da belki Marin) seninle ilgilenmesi için naftalin kokulu bir hemşire tutmuştu. Bugün ikinci günüydü ve doğrusunu istersen beni fazla etkilememişti. Seninle oynaması gerekirken oturup televizyonda *General Hospital* dizisini seyrediyordu.

"Amelia!" diye bir kez daha bağırdın ve sesin bu kez daha yüksek çıkmıştı.

Sandalyemi geriye itip çalışma masasının başından kalktım ve hızla aşağıya indim. "Ne!" diye terslendim. "Ders çalışmaya uğraşıyorum."

Ve o şeyi gördüm: Hemşire Dırdır her tarafa küsmüştü.

Kül gibi bir bir benizle duvara dayanmıştı. "Sanırım eve gitmem gerekiyor..." diye mızmızlandı.

Eh, tamam! Benim de zaten maymun vebası kapmaya hiç niye. tim yoktu.

"Anneniz gelene kadar Willow'a bakabilir misin?" diye sordu.

Sanki hayatım boyunca başka şey yapmışım da... "Elbette." Duraksadım. "Ama önce bu *şeyi* temizleyeceksiniz, değil mi?"

"Amelia!" diye tısladın. "Hasta o."

"Anladık, ama o işi ben yapmam." Hemşireyse çoktan yeri silmek için paspası almıştı.

Yalnız kalınca, "Benim ders çalışmam gerek," dedim. "Çıkıp notebook ile kartlarımı alacağım. Hemen gelirim."

"Hayır. Önce ben çıkacağım. Biraz yatmak istiyorum."

Seni kucaklayıp üst kata çıkarttım, yatağına uzanmanı sağladım ve koltuk değneklerini yanına yerleştirdim. Eline kitabını alıp okumaya başladın.

Tetkik etmek: Dikkatle incelemek, gözlemlemek.

Kâmet: Bir insanın tam boy görüntüsü.

Omzumun üzerinden sana göz attım. Altı buçuk yaşındaydın, ama üç yaşında bir çocuğun ölçülerine sahiptin. Ne kadar büyüyeceğini merak ediyordum. Daha büyük havuza koyduğun zaman biraz daha fazla büyüyen süs balıkları olduğunu biliyordum; o yöntem senin üzerinde de işe yarar mıydı acaba? Yani o yatakta, o aptal evde oturmana izin vermek yerine sana dünyayı göstersem biraz daha büyür müydün?

"istersen sözcükleri sana sorarım?" dedin.

"Teşekkür ederim, ama henüz hazır değilim. Belki daha sonra."

"Muppet Show'daki Kurbağa Kermit'in solak olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır."

Sefih: Çözünmüş, yok olmuş.

Ictinab etmek: Bir şeyden kaçınmak, kaçıp kurtulmaya çalışmak.

Keşke!

"Bir mezarın ilk kazıldığında ne ölçülerde olduğunu biliyor musun?"

"Willow," dedim. "Çalışmaya uğraşıyorum burada. Çeneni biraz tutabilir misin?"

"İki metre otuz dört santime doksan yedi santim ve bir metre sek-

sen üç santim de derinlik," diye fısıldadın.

"Willow!"

Doğrulup yerinde oturdun. "Ben tuvalete gidiyorum."

"Harika. Sakın kaybolayım deme!" Göz ucuyla koltuk değneklerin ucunu yere dikkatle yerleştirmeni izledim. Genellikle seni tuvalete annem götürür, sonra işini görmen için yalnız bırakırdı. "Yardıma ihtiyacın var mı?" dedim.

"Hayır, sadece biraz kolajene ihtiyacım var."

Bu söze gülümsediğimi görmemen için bilgisayarıma döndüm ve bir dakika sonra banyo kapısının kilitlendiğini duydum.

Vesvese, zahid, imha...

Rehavetli, ölümcül, teressüb etmek...

Süper-şatafatlı heceler kullanmaya çalışmak yerine birbirimize derdimizi öylece anlatsak dünya çok daha yaşanmaya değer bir yer olurdu. En kuvvetli algıladığımız -örneğin bir oğlanın size dokunmasıyla kendinizi ışıktan yapılmış gibi hissetmeniz ya da bir mekânda varlığı fark edilmeyen tek kişi olmanız gibi- şeyler cümlelerle ifade edilmiyordu ki; bunlar bedenimizi oluşturan ağacın budaklan, kanımızın yön değiştirip tersine akmaya başladığı noktalardı. Bana sorarsanız, ağza alınmaya değer yegâne sözcükler 'beni bağışla' anlamına gelen ifadelerdir. Onları da bana söyleyen yoktu zaten.

13. Ders'i bitirip sonrakine geçtim.

Nâdurust, dehşet, rustaî.

Ve saatime göz attım. Üçe geliyordu. "Wiki!" diye mırıldandım. "Annem saat kaçta döneceğini söyledi?" Sonra orada olmadığını hatırladım.

Neredeyse on beş ya da yirmi dakikadan beri yoktun. Kimse banyoda o kadar uzun süre kalmazdı.

Nabzım hızlandı. Kendimi zırva lafları öğrenmeye bir düşme sesini duyamayacak kadar kaptırmış olabilir miydim? Yerimden fırlayıp banyonun kapısına koştum ve kulpuna yapışarak şiddetle sarstım. "Willow! İyi misin?"

Yanıt yoktu.

Bazen insanların 'acil durum' kavramından ne anladığını merak ediyorum.

Gerilip ayağımı tabanı tam kilidin yanına gelecek şekilde savurdum ve kapıyı kırdım.

Sean

Adliyedeki makineden aldığım çorbanın tadı aynen kahveninkine benziyordu. O gün üçüncü fincanımdı ve ne içtiğimden hâlâ emin değildim.

Saklanma yerimdeki pencerenin yanında oturuyordum ve duruşmaların ikinci gününden o ana kadar gösterdiğim en büyük başarı buydu. Guy Booker bana ihtiyaç duyana kadar lobide oturmayı planlamış, ama basını hesaba katmamıştım. Mahkeme salonuna giremeyenler kim olduğumu çabucak öğrenip arı gibi etrafımda vızıldamaya başlamış ve beni, "Yorum yok..." diye mırıldanarak geri çekilmeye zorlamışlardı.

Sonrasında adliye koridorlarının oluşturduğu labirenti karşıma çıkan her odayı yoklayarak dolaşmış ve o küçük odanın kapısını açık bulmuştum. Normalde ne amaçla kullanıldığını bilmiyordum, ama bir kapısı da Charlotte'nin o anda bulunduğu mahkeme salonuna açılıyordu.

Duyular dışı algılama türünden zırvahklara inanmam; yine de onun orada olduğumu hissedeceğini umuyordum. Aslında daha da fazlasını, varlığımı hissedip mutlu olmasını istiyordum.

Bir sır veriyim: Karşı tarafa geçmiş olmama, evliliğimin sırf o nedenle kayalıklara oturmasına rağmen benliğimin bir parçası Charlotte kazanırsa ne olacağını çok merak ediyordu.

Paramız olursa seni o yaz kampına gönderebilir, kendin gibi çocuklarla tanışmanı sağlayabilirdik.

Paramız olursa on yaşını geçen, tekerlekleri üstünde tükürük ve zamkla yapıştırılmış halde duran minibüsü tamir ettirmeye çalışmaktan kurtulup yenisini alabilirdik.

Paramız olursa kredi kartı borçlarını ödeyip, sağlık sigortası primleri yükselince eve koydurduğumuz ikinci ipoteği kaldırabilirdik.

Paramız olursa Charlotte'yi bir gece dışarı çıkarır ve ona tekrar âşık olabilirdim.

Ama başarının faturasının iyi bir dostlukla ödenmemesi gerektiğine yürekten inanıyordum. Öte yandan... Piper dostumuz olmasa ve ilişkimiz sadece onun mesleğiyle sınırlı olsa aynı şekilde düşünecek miydim? Karşımızdaki başka bir doktor olsa öyle bir davanın açılmasını destekler miydim? Şimdi Piper'in işin içinde olduğu için mi karşıydım Charlotte'nin yaptığı şeye, yoksa **o** davayı temelinden ve özünden yanlış bulduğum için mi?

Bize söylenmemiş çok şey vardı:

Seni usulca kucağıma aldığım zaman bir kaburganın kırılıvermesinin neler hissetmeme neden olacağı...

Buz pateni yapan ablanı seyrederken yüzünde beliren ifadeyi görmenin ciğerime saplanmış gerçek bir hançer gibi acı vereceği...

Sana yardım etmeye çalışan insanların, kırıklarını tedavi eden doktorların, bacak desteklerini yapan ve canını yakan yerlerini ancak açtıkları yaraları gördükten sonra giderebilen insanların canını istemeden de olsa yakabileceği...

Kemiklerinin yegâne kırılgan şeyler olmadığı; parasal ve duygusal yaşamımda, evliliğimde, geleceğimizde de gözle görülemeyen kılcal çatlaklar olacağı, bunların günün birinde çöküşe yol açacağı...

Birden sesini duymak isteğine kapılmıştım. Cep telefonumu çıkartıp ev numarasını çevirdim, ama şarjın bitmek üzere olduğunu bildiren sinyali duydum. Arabaya gidip şarj adaptörünü alabilirdim, ama bu adliyenin girişindeki rezilliğin içinden ikinci kez geçmek anlamına geliyordu. Bu konuyu kafamda tartarken sığınağımın kapısı aralandı ve içeriye önce koridorun gürültüsü, sonra da arkası bana dönük halde Piper Reece süzüldü.

Ben, "Kendi sığmağını bulman gerekecek," deyince şiddetle irkilerek döndü.

"Ödümü kopardın! Bunu yapacağımı nasıl tahmin ettin?"

"Ben epeydir buradayım. Senin duruşmada olman gerekmiyor mu?"

"Ara verildi."

Bir an duraksadım, sonra kaybedeceğim bir şeyim olmadığını düşündüm. "Orada işler nasıl gidiyor?"

Piper bir an yanıt verecek gibi ağzını açtı, sonra elimdeki telefona bakıp, "Bir görüşme yapacaktın galiba," diyerek kapının koluna uzandı.

"Ölü," dedim ve bana dönünce ekledim: "Telefonun bataryası."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Cep telefonlarının olmadığ! zamanları hatırlıyor musun?" Eli hâlâ kapının kolundaydı. "Yani hepimizin telefonda neler konuştuğunu duymadığımız zamanları..."

"Bazı şeylerin kişiye özel kalması gerçekten iyidir."

Gözlerimin içine baktı. "İçerisi felaket. Son tanık Willow'un bakımının yılda ne kadar para gerektireceğini ve bunun tüm yaşamına yayıldığı zaman nasıl bir toplam oluşturacağını tartışan ve mahkeme emriyle çağırılan bir hesap uzmanıydı."

"Nasıl?"

"Yılda otuz bin."

"Onu kastetmedim; yaşam süresi için nasıl karara varmış olabilir ki?"

Piper duraksadı. "Willow'u rakamlarla birlikte düşünmekten hoşlanmıyorum. Şimdiden bir istatistik haline geldi bile."

"Piper..."

"Diğer insanlarla aynı uzunlukta bir yaşam sürdürmemesi için herhangi bir neden yok."

"Ama onlarla aynı yaşamı paylaşmayacak."

Duvara yaslandı. Orada olduğumun anlaşılmaması için odanın ışığını yakmıyordum ve Piper ortamı saran ve yüzünde daha önce görmediğim çizgileri ortaya çıkaran gölgeler içinde bitkin görünüyordu.

"Dün gece rüyamda ilk kez birlikte yemek yediğimiz ve Charlotte ile seni tanıştırdığım akşamı gördüm," dedi.

O akşamı ben de dün gibi hatırlıyordum. Piper'in evini ararken kaybolmuştum, çünkü çok heyecanlı ve sinirliydim. Hız ihlali cezası yazdığım bir kadının evine davet edilmek alışıldık durumlardan değildi ve Piper'in arabasını çevirmeden önceki gün benim gibi polis olan en iyi arkadaşımın evine uğrayıp sevgilimi onunla aynı yatakta bulmasam o daveti kesinlikle geçiştirirdim. Ama Piper bir hafta sonra polis merkezini arayınca kabul etmekte bir sakınca görmemiştim. Aslında tepkisel, aptalca ve akıl karmaşası karışımı bir karardı.

Piper'in evine girdiğimde ve Charlotte ile tanıştırıldığımda el sıkışırken garip bir şey oldu; avuçlarımız birbirine temas ederken

alırken iki minik kız yemeklerinin yarısına çoktan gelmişti. Piper sıra tatlıya gelince önüme caramel-pecan torte koydu.

Charlotte tatmamı bekleyip, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. o yapmıştı tatlıyı.

Dolgusu tatlı ve hâlâ ılıktı; hamur kısmıysa dilimde tatlı bir anı gibi çözülüyordu. "Evlenmemiz gerektiğini düşünüyorum," deyince herkes güldü. Ama ben bunu tam olarak şaka yapmak amacıyla söylememiştim.

Sonra konu her nasılsa ilk öpüşmelerimize geldi. Piper bir oğlanın kendisini boynuzlu at gördüğü yalanıyla okul bahçesindeki büyük dişbudak ağacının arkasına götürüşünü anlattı, Rob ise yedinci sınıftaki kızlardan birine ısınma turları için nasıl beş dolar ödediğini aynntılandırarak hepimizi güldürdü.

O arada Charlotte'nin on sekiz yaşma kadar öpüşmediği anlaşılınca ben, "Buna inanmam," diye tepki verdim.

Rob, "Senden ne haber, Sean?" diye sordu.

"Doğrusunu istersen, hatırlamıyorum." Aslında daha da doğrusu, o ana gelinene dek Charlotte'nin varlığı dışındaki her şeyle olan bağlantımı çoktan kaybetmiştim. Bacaklarımızın masanın altında birbirinden tam olarak kaç santim uzaklıkta durduğunu söyleyebilirdim. Saç kıvrımlarının masadaki mumun ışığını nasıl yakalayıp yansıttığını söyleyebilirdim. Ama ilk öpüşmemi sahiden hatırlayamıyordum. Bunun nedeni Charlotte'nin hayatımda öpeceğim son kadın olacağını anlamış olmamdı belki.

Piper, "Emma ile Amelia'yı oturma odasında nasıl unuttuğumuzu hatırlıyor musun?" diye sorunca silkinerek kendime geldim. "Dördümüz o kadar iyi zaman geçiriyorduk ki, onları arada kontrol etmek aklımıza bile gelmemişti."

Birden gözümün önüne alt kattaki küçücük banyoya doluşmamız ve Rob'un kızını Amelia ile birlikte kuru köpek mamasını tuvalete dökmesinden ötürü azarlayışı geldi.

Piper gülerek, "Emma döktükleri mamanın bir avuç olduğunu söyleyip duruyordu," dedi.

Ama elbette öyle değildi. Koca torbanın içindekiler suyla şişip klozeti tıkamıştı. Basit bir yaramazlığın öylesine kontrol dışına taşması inanılacak gibi değildi.

İkimiz de gülmeye başladık, ama çok kısa süre sonra Piper'in kahkahaları hıçkırığa dönüştü. "Ah, Sean..." dedi ağlayarak; "Oradan buraya nasıl geldik biz?"

Bir an ne yapacağımız bilemez halde kaldım, sonra uzanıp onu kollarımın arasına aldım. "Hepsi geçecek."

"Geçmeyecek. Ben hayatım boyunca hiç kötü adam olmadım. Ama o mahkeme salonundan içeriye adım attığım anda üstüme yapışan kimlik tamı tamına bu."

Piper'i daha önce de kucaklamıştım. Evli çiftler yapar bunu; birinin evine gittiğinizde ve adet olduğu üzere götürdüğünüz şarabı verdiğinizde ev sahibesini kucaklayıp yanaklarından öpersiniz. Yıllar içinde yaşanan o tür sıradan yakınlaşmalar bilinçaltına Piper'in Charlotte'den uzun olduğu, onun vanilya özlü sabunundan farklı, alışılmadık kokuya sahip bir parfüm kullandığı türünden bilgi kırıntıları atmış olabilir. Yine de har zaman o kucaklaşmanın geometrik yanı üçgeni işaret eder; yanaklarınız birbirine dokunur, ama bedenleriniz belli bir mesafede kalır.

Ama o kucaklaşma farklıydı; Piper bedenini benimkine yaslamıştı ve gözyaşları boynumu ıslatıyordu. Uzun ve kıvrımlı hatlarını hissedebiliyordum. Ve daha da önemlisi, Piper'in benim bedenimin bilincine vardığı anı tamı tamına söyleyebilirdim.

Sonra beni öpmeye başladı ya da ben onu öpüyordum. Her ne ise, ağzımda çilek tadı vardı ve gözlerim kapanmıştı ve kapandıkları anda tek gördüğüm şey Charlotte'nin yüzüydü.

Birbirimizi ittik.

Piper ellerini yanaklarına bastırdı.

'Ben hayatım boyunca hiç kötü adam olmadım,' demişti. Demek her şeyin gerçekten bir ilki vardı.

Ben tam, "Bu şey..." diyerek özür dilemeye girişmiştim ki, aynı anda Piper de konuşmaya başladı.

"Yapmamam gereken bir şey..."

"Olmadı zaten öyle bir şey," diyerek sözünü kestim. "Olmadı kabul edelim, tamam mı?"

Piper hüzünlü gözlerle baktı yüzüme. "Görmek istememen yaşanan bir gerçeğin yok olmasını sağlamaz, Sean."

O andan mı, yoksa yandaki salonda sürmekte olan davadan mı ya da her ikisinden mi söz ettiğini anlamaya imkân yoktu. Piper'e söylemek istediğim, her biri özürle başlayıp özürle bitecek bin tane şey vardı, ama dudaklarımın arasından başka sözcükler döküldü: "Charlotte'yi seviyorum. Karımı seviyorum."

"Biliyorum," diye mırıldandı Piper. "Onu ben de seviyorum."

Charlotte

Senin hayatında bir günü göstermek için çekilen film, Marin'in jüriye sunacağı son kanıttı. Tanıkların sunduğu soğuk ve katı gerçeklere duygusal bir karşılık verme amacının yanı sıra bu ülkede engelli bir çocuğa sahip olmanın insana çıkardığı bedeli de yansıtacaktı. Film ekibinin seni okulda kamerayla izlediği günün üzerinden asırlar geçmiş gibi geliyordu bana ve açıkçası o gösterinin doğuracağı sonuçlar konusunda kaygılıydım. Jüri gündelik yaşamına bakar ve herhangi birisininkinden kayda değer şekilde farklı bulmazsa ne olacaktı?

Marin o sunumun lehimize çalışmasını sağlamanın kendi işi olduğunu söylemişti ve ilk görüntüler ekrana yansır yansımaz bu konuda boşuna kaygılandığımı anladım. Filmin montajı ve elden geçirilmesi sırasında harika bir çıkarmışlardı.

Senin dışarıya baktığın pencereden yansıyan yüzünle başlıyordu film. Konuşmuyordun, ama zaten konuşman da gerekmiyordu. Gözlerinde tüm bir yaşama yetecek kadar öykü vardı.

Kamera yavaşça döndü ve kardeşinin buz tutmuş gölette paten yapışını görüntülemeye başladı.

Sonra ben uzanamadığın için bacak desteklerinin kayışlarını bağlamak için önünde diz çökerken bir şarkının ilk dizeleri duyulmaya başladı. Bir an sonra şarkıyı hatırladım: *UmtnmDans Edersin*

Ceketimin cebindeki telefon tam o sırada titreşmeye başladı. Mahkeme salonuna cep telefonu sokmak yasaktı, ama ben Marin'e erişilebilir olmam gerektiğini söyleyince sessize alarak yanımda bulundurmama izin verilmişti. Elimi cebime attım ve aydınlanan küçük ekrana baktım. 'EV' yazıyordu.

Projeksiyon ekranınaysa senin sınıftaki görüntülerin gelmeye başlamıştı; çocuklar etrafında sanki bir tür örümcek dansı yapar gibi koşuşturarak dolaşırken, sen sandalyende hareketsiz oturuyordun.

"Marin," diye fısıldadım.

"Şimdi olmaz."

"Marin... Telefonum çalıyor..."

"Şu anda bu filmi seyretmek yerine telefonla konuşmaya baş larsan, jüri de kalpsizin teki olduğunu düşünerek seni çarmıha gd_ rer."

Dişlerimi birbirine kenetleyip öylece oturmaya gayret ettim, ama gitgide heyecanlanıyordum ve bu belli oluyordu. Jüri belki de o halimi filmi seyretmeye dayanamama yorardı. Telefon o arada susmuştu, ama hemen sonra tekrar titreşmeye başladı. Projeksiyon ekranında sen alt dudağını ısırarak yerdeki yaygıya doğru yürüyordun. Telefon tekrar titreşince boğazımdan hafif bir inleme kurtul du.

Düştüysen ne olacaktı? Ya hemşire ne yapacağını bilemediyse? Ya orada olan şey basit bir kırıktan öteyse?

Arkamda hışırtılar başlayınca çantaların açıldığını, insanların kâğıt mendil bulmak için içlerini karıştırdığını anladım. Jürinin senin söylediklerine minik cinleri andıran görüntüne çakılıp kaldı-i ğını görebiliyordum.

Telefon bir kez daha vızırdayınca bedenime sanki bir elektro-şok dalgası gönderdi. Bu kez cebimden çıkarıp ekrana baktım ve yazılı mesaj simgesinin yanıp söndüğünü gördüm. Bu kez telefonu masanın altına uzatıp açtım ve mesaja baktım:

WILLOW YARALANDI-YARDIM

"Buradan hemen gitmem gerek," diye fısıldadım Marin'e.

"On beş dakikaya kadar. Şu anda kesinlikle çıkamayız."

Yüreğim deli gibi çarparak projeksiyon ekranına baktım. Yaralanmış miydin? Ne tür bir yaralanmaydı bu? Tam da o anı mı bulmuştu? Hemşire neden bir şeyler yapmıyordu?

Ekrandaki görüntüde tabanlarını birbirine yapıştırmış şekilde yerdeki yaygının üstünde oturuyordun. Başının üzerinde kırmızı bir halka sallanıyordu. Ona uzanmak için elini kaldırırken yüzünü buruşturmuştun. *Yeter rri?*

Yapma,, Willow Bundan daha sıkı çalışmalara katlanabileceğim hepiniz biliyoruz. Parmaklarını dola o şeye ve sık.

Molly için yapmaya zorladın kendini. Ama boğazından kurtulan ses keskin bir patlamayı andırıyordu. *Lütfen Molly... Bırakabilir miyim artık?*

Tekrar titreşmeye başlayan telefonu avucumun içinde sıktım.

Şimdi ben de yaygının üstündeydim ve seni kollarımın arasına almış, acını dindirmeye çalışırken her şeyin daha iyi olmasını sağlayacağımı söylüyordum.

O anda başka şeylere yoğunlaşmış halde olmasam, mahkeme salonundaki ve jürideki her kadının ağladığının, hatta onlara bazı erkeklerin de katıldığının farkına varırdım. Salonun gerisindeki kameraların akşam haberleri için kayıt yaptığını anlayabilirdim. Yargıç Gellar'ın gözlerini yumup başını iki yana salladığını görebilirdim.

Yerimden fırlayıp mahkeme sıralarının arasında koşarken ve çift kanatlı kapıdan dışarıya fırlarken herkesin gözünün üzerimde olduğunu biliyordum ve olasılıkla herkes duygularıma yenildiğimi ya da seni ekranda izleyemeyecek kadar hassas bir noktada olduğumu düşünmüştü.

Mübaşirlerin yanından geçip koridora çıktığım anda telefonun geri arama düğmesine bastım ve karşıdan açılır açılmaz, "Amelia!" dedim. "Ne oluyor."

Amelia, "Kanıyor!" dedi histerik hıçkırıklar arasında. "Her yerde kan vardı ve o kıpırdamıyordu..."

Birden telefonda tanımadığım bir ses duydum. "Bayan O'Keefe misiniz?"

"Evet..."

"Benim adım Hal Chen. Acil yardım ekibinin..."

"Kızıma ne oldu!"

"Şu an tek bildiğimiz, çok kan kaybettiği. Bizimle Portsmouth Bölge Hastanesi'nde buluşun."

Konuştuğum kişiye ne yanıt verdiğimi bilmiyorum. Durumu Marin'e anlatmaya da çalışmadım. Adliyenin giriş holünü koşarak geçip dışarıya çıktım. Gafil avlanan habercileri iterek aralarından geçtim, ama hemen toparlanıp kameraları ve mikrofonlarıyla hareketlenerek sana doğru koşan kadının peşine düştüler.

Amelia

Çok küçükken ve dışarıda rüzgâr deli gibi estiğinde uyuyamazdım. Baba gelip evimizin saman çöplerinden değil, tuğladan yapıldığını, masaldaki domuzcukların evi gibi kolayca yıkılmayacağını anlatırdı bana. Sonraları domuzcukların nedense farkına varamadığı bir gerçeği kavradım: Kocaman kötü kurt, dertlerinin sadece başlangıcını oluşturuyordu. En büyük tehdit evin içinde, onlarla birlikteydi, ama bunu görememişlerdi. Radon gazı ya da karbon dioksit falan değildi bu; bütün mesele üç farklı kişiliğin küçük bir mekâna sıkışıp kalmasından kaynaklanıyordu. Saman çöplerinden yapılma evde kalmaya razı olan kaytarıcı domuzcukla dayanıklı tuğla yapıyı inşa edenin birbiriyle her konuda uyuşacağını söyleyebilir misiniz? Sanmam, iddiaya girerim ki, o masal on sayfa daha uzasa üç domuzcuk birbirinin boğazına yapışır ve kopacak kavgaya tuğla ev bile dayanamazdı.

Düşündüğümden çok daha kuvvetle salladığım tekme banyonun kapısını kırarken bizim tuğladan yapılma evimizin sarsıldığını hissettim. Orada olmalıydın, ama seni göremiyordum. Etrafta o kadar kan varken nasıl görebilirdim ki?

Çığlık atmaya başladım ve banyoya dalıp senin yanaklarını avuçlarımın içine aldım. "Willow! Kendine gel! Uyan, Willow!"

Bağırışların seni kendine getirmedi, ama kolun gevşekçe salındı ve elindeki ustura ovucundan kurtuldu. Yüreğim şimdi daha da hızlı çarpıyordu. Kendimi kestiğimi görmüştün ve ben o kadar öfkeliydim ki, usturayı her zamanki yerine saklayıp saklamadığımı bile hatırlamıyordum. Y benden gördüğün şeyi yapmaya kalkıştıysan ne olacaktı?

Bu tamamen benim hatamdı.

Bileklerindeki kesikleri görünce katılarak ağlamaya başladım. Önce ne yapacağımı bilemedim. Bileklerini havluyla sarmam mı gerekiyordu? Yoksa önce ambulansa mı haber vermeliydim? Belki de ilk olarak annemi aramam en doğrusu olacaktı.

Üçünü bir arada yaptım.

Ambulansla birlikte itfaiyeciler de geldi ve her tarafı çamura bu-

|ayarak yukarıya koştular. Banyonun kapısından, "Dikkatli olun!" diye Çağırdım. "Cam kemik hastalığı var. O bir cam çocuk. Yerinden kıpırdatırsanız bir yerleri kırılır."

İtfaiyecilerden biri, "Kıpırdatmazsak da kan kaybından ölecek," diye mırıldandı.

Acil yardım ekibindekilerden biri gelip önümde durdu ve görüşümü kapattı. "Bana neler olduğunu anlat."

O kadar şiddetle ağlıyordum ki, gözlerimin şişip kapanmasına az kalmıştı. "Bilmiyorum," dedim. "Ben odamızda ders çalışıyordum. Burada bir hemşire vardı, ama evine gitti. Ve Willow... Yani o..." Burnum sözlerimin anlaşılmasını engelleyecek kadar çok akmaya başlamıştı. Kolumla silip devam ettim. "Banyoda çok uzun süre kaldı."

"Ne kadar uzun?" diye sordu itfaiyeci.

"On dakika... Beş dakika mı yoksa..."

"Hangisi? Ne kadar kaldı burada?"

"Bilmiyorum! Bilmiyorum!"

"Usturayı nereden bulmuş olabilir?"

Yutkunup kendimi toplamaya çalıştım ve adamın gözlerinin içine bakıp, "Hiçbir fikrim yok," diye yalan söyledim.

Düğümlü kek: Tek kattan oluşan, kuru çilekli bir çeşit kek.

Olmasını istediğiniz şeye sahip olmadığınızda, elinizdekiyle yetinmek zorundasınızdır. Amerika'ya ayak basan ilk yerleşimcilerin başta öğrendiği ilk bilgi buydu ve İngiltere'de her gün pişirdikleri meyveli tatlıları ve pudingleri gereken malzemeler olmadığı **için artık yapamayacaklardı. Bu keşif onları zorunlu bir icat silsilesi içine sürükledi, yerleşimciler artık mevsime göre meyveleri kullanarak ve kurutulmuş çileklerle kahvaltı ve hatta akşam yemekleri için özel yemekler pişiriyorlardı. Bu yemeklerin düğüm, çıtırtı, ufaklık, çaylak, gevrek gibi isimleri vardı, esmer Betty, sonker, slumpy gibi isimlere de kimi zaman denk geliniyordu. Bu isimlerin kökenleri hakkında yapılan birçok çalışma bulunmaktadır - örneğin yemeklerden birinin adının çıtırtı olmasının sebebi, meyvelerin pişirken çıkardıkları sesin bu olmasıydı; Louisa May Alcott asıl evinden ayrılışının özlemiyle yaptığı yemeğe "Elma Düşüşü" adını vermişti. - Ancak bazı isimlerin kökeni hala muamma bizim için.**

Bunlardan biri de "Düğümlü Kek".

Belki de kekin üzeri düğüm şeklinde kapatıldığı için bu isim verilmiştir. Ancak gevrekliği, görünümünden çok oaha ilgi çekerken neden bu isim seçilmiş olabilir ki?

Düğümlü keki işler yolunda gitmediğinde yaparım. İlk yerleşimcilerden cesur bir kadının hamuru tüm gücüyle yoğurduğunu, pişirme kabını oradan oraya taşıdığını hayal ederim, oir sorunu çözüyor gibi düşlerim onu ve kekin de adını bundan aldığını bilmek isterim. Düğümün bir parçası olursunuz, onu çözmeye çalışırsınız, bağlar ve geri açarsınız. Dahası bu keki yaparken çuvallamanızın imkânı yoktur, diğer pasta ve tartlardan farklı olarak malzemeyi eksik de koysanız, çok da koysanız, sonuç başarılıdır. Bu kek yalnızca pişirmek için pişirdiğiniz anlara uygundur; çevrenizdeki her şey darmadağın olurken, hamurunuz kesin tutacaktır.

YABANMERSİNLİ ŞEFTALİLİ DÜĞÜM

ÜSTÜ İÇİN

1/3 fincan yağ, küçük parçalar halinde kesilmiş

Vı esmer şeker

1/4 fincan un

1 çay kaşığı tarçın

1 çay kaşığı taze zencefil

HAMUR

1 fincan un

1/2çay kaşığı kabartma tozu

Bir tutam tuz

1 çay kaşığı vanilya

3 büyük yumurta

2 -3 fincan yaban mersini (tazesi yoksa dondurulmuş malzeme de kullanılabilir)

2 olgun şeftali, soyulmuş ve dilimlenmiş

Yağ ve unu bir kapta çırpın; fırını 350 dereceye ayarlayın.

Önce kekin üst malzemesi hazırlayın: küçük bir kasede, yağı, esmer şekeri, unu, tarçın ve zencefili karıştırın ve bir kenara bırakın.

Daha sonra, unu, kabartma tozunu ve tuzu kullanarak hamurunuzu hazırlayın. Bu karışımı da kenara koyun.

Mikser kabında yağ ve esmer şekeri krema haline gelinceye dek, yaklaşık 3-4 dakika karıştırın. Vanilyayı ekleyin. Yumurtaları sırayla ekleyin ve iyice karıştırın. Yabanmersinlerini ve şeftali dilimlerini ekleyin. Hamuru bir pişirme kabına döşeyin ve üzerine daha önceden hazırladığınız karışımı dökün. Üzeri altın rengi alıncaya dek 45 dakika pişirin.

Charlotte

Bir insanı gereğinden fazla sevebileceğinize inanırım.

Birisini mermer bir heykel kaidesine yerleştirirsiniz ve ansızın... O perspektiften bir şeylerin yerli yerinde olmadığını görüverirsiniz; saçının bir buklesi yerinden kurtulmuştur, giysisinde daha önce hiç görmediğiniz bir kayıklık vardır, bir yerleri kırılmıştır. Bütün zamanınızı ve enerjinizi o şeyi düzeltmek için harcamaya başlarsınız ve o arada kendiniz yavaş yavaş dökülürsünüz. Neye benzediğinizin, çözünerek neye dönüştüğünüzün farkına bile varmazsınız, çünkü bütün dikkatiniz bir başkasının üzerindedir.

Olanı affettirmeyeceğini biliyorum, ama bileğinde sargılar, doktorların kanamayı durdurmak için bastırdığı yerlerde oluşan kırıklar etrafındaki destekler ve acil yardım ekibinin kalbin durduğunda yaptığı masajla kırılan kaburgalarını tutan bandajlar içinde yattığın yatağın başında dururken kendimi neden orada bulduğum konusunda öne süreceğim başka özürüm yoktu.

Bir kemiğini kırdığının, ameliyata ya da alçıya alınman gerektiğinin bana söylenmesine alışmıştım artık. Ama o gün doktorun ağzından hiç beklemediğim, yıllar geçse duymayı beklemeyeceğim sözcükler dökülmüştü: *Kan kaybı, kendine zarar verme, intihar.*

Altı yaşındaki bir çocuk kendine zarar vermeye nasıl kalkışabilirdi ki? Doğrulup dikkatimi sana vermemi sağlamamın tek yolu bu muydu? Öyle olmalıydı, çünkü dikkatimi ancak o yolla çekebilmiştin.

Beni felç edecek düzeydeki pişmanlığımın sözünü bile etmiyorum.

Tüm o süreç boyunca tek istediğim benim için ne kadar önemli olduğunu, sana sağlayabileceğim en rahat hayat için neler yapabileceğimi göstermekti, Willow. Ve sen o hayatı yaşamak istememiştin.

Gecenin tamamında uyumanı sağlayacak kadar ilaç verilmişti sana, ama ben sanki duyabilecekmişsin gibi, "Buna inanamıyorum," diye fısıldadım. "Ölmeyi istediğine inanamıyorum."

Elimi parmaklarım bileklerindeki kesikleri örten sargıya dokunana kadar kolundan aşağı kaydırdım. Sesim saatlerdir akan gözyaşlarıyla boğulmuş halde, "Seni seviyorum," dedim. "Sensiz ne olacağımı kestiremeyecek kadar çok seviyorum seni. Bütün hayatımı vermem gerekse bile senin varlığının benimkinde ne büyük fark yarattığını görmeni sağlayacağım."

O davayı kazanıp parayı alacak ve engelli olimpiyatlarına katılmanı sağlayacaktım. Sana sporcuların kullandığı tekerlekli sandalyeler ve özel eğitimli bir hizmet köpeği alacaktım. Kendin gibi insanlarla tanışıp kaynaşman için seninle dünyanın dört bir yanını dolaşacak, herkesin beklediğinden büyük olman için tüm engellerle savaşacaktım. Farklı olmanın bir ölüm fermanı değil, dayanışma çağrısı olduğunu sana kanıtlayacaktım. Evet, bir şeyleri kırmaya devam edecektin, ama bunlar kemiklerin değil, engeller olacaktı.

Birden parmakların kıpırdadı ve benimkileri buldu. Gözlerini kırpıştırarak açıp, "Merhaba, anneciğim," dedin.

"Ah Willow!" Artık yüksek sesle hıçkırarak ağlıyordum. "Bizi ölesiye korkuttun."

"Çok üzgünüm..."

Kırık ve kesik olmayan elini alıp avucunun içini uzun uzun öptüm. "Hayır, ben çok üzgünüm."

O sırada Sean uyuklamakta olduğu sandalyenin üstünde kıpırdandı. Gözlerini açıp seni uyanık görünce yüzü aydınlandı ve "Selam," dedi. Gelip yatağının kenarına ilişti. "Nasılmış benim kızım?"

"Anne?" dedin.

"Söyle, bebeğim."

Gülümsedin. Bin yıla vardığını sandığım bir süreden beri yüzünde beliren ilk gerçek gülümsemeydi bu. "ikiniz de buradasınız," dedin, hayatta isteyebileceğin tek şey buymuş gibi.

Sean'ı seninle bırakıp hastanenin giriş holüne indim ve telefonuma bir sürü mesaj bırakmış olan Marin'i aradım.

Açar açmaz, "Demek sonunda arayabildin!" diye parladı. "Bilmediğin açıkça belli olan birkaç şey söyleyeyim sana, Charlotte: Bir duruşmanın ortasında fırlayıp mahkeme salonundan çıkamazsın; bunu özellikle de avukatına nereye gittiğini söylemeden yapamazsın. Yargıç müvekkilimin nereye gittiğini sorduğunda ve cevap alamadığında orada ne kadar aptal göründüğümü düşünebiliyor musun?"

"Hastaneye gelmek zorundaydım."

"Willow için mi?" Marin duralamıştı. "Bu sefer neresini kırdı?"

"Kendini kesti. Çok kan kaybetmiş ve doktorların müdahaleleri birçok kırığa yol açmış. Ama iyileşecek." Derin bir soluk alıp içimde tuttum. "Yarın mahkemeye gelemem, Marin. Onunla kalmam gerek."

"Bir günlük erteleme alabilirim. Charlotte... Willow'un iyi olduğuna sevindim."

Nefesim bir hışırtıyla boşaldı ciğerlerimden. "Onsuz ne yapardım, bilemiyorum."

Telefonun diğer ucunda anlık bir sessizlik oldu, sonra Marin, "Bunu Guy Booker'in duyacağı şekilde söylemeyeceğini umuyorum," dedi ve kapattı.

Eve gitmek istemiyordum, çünkü kanlan görmek zorunda kalacaktım. Küvetin perdesine, tabanına, seramik zemine her yere saçıldığını düşünebiliyordum. Kendimi banyonun kan damlasın, damlamasın her köşesini çamaşır suyuyla ellerimin derisi yüzülene, gözlerim yaşlar nedeniyle görmez olana dek ovarken hayal ediyordum. Lavabodaki suyun otuzuncu yıkayıştan sonra bile pembe aktığını, benim hâlâ seni kaybetme korkusunu soluduğumu görebiliyordum.

Aşağıya inip Amelia'yı bıraktığım halde, bir bardak soğumuş kakaoyla hiç dokunulmamış patates kızartmasının olduğu masada otururken buldum. "Merhaba," dedim.

Yerinden kalkar gibi oldu, ama hareketi tamamlayamadı. "Willow..."

"Kendine geliyor."

Bir an bayılacağını sandım ve kimse bundan ötürü onu zayıflıkla suçlayamazdı; seni bulan, ambulansı çağıran, bana haber veren oydu.

"Ne dedi?" diye sordu.

"Fazla bir şey söylemedi." Uzanıp elini avucumun içine aldım. "Bugün Willow'un hayatını kurtardın. Sana ne kadar müteşekkir olduğumu anlatmanın bir yolu olduğunu sanmıyorum."

"Onu tüm kanı bedeninden akıp gidene kadar orada bırakacak değildim," dedi, ama titriyordu.

"Onu görmek ister misin?"

"Ben... Bunu şu an yapabileceğimden emin değilim. Gözümün gnünde hâlâ banyodaki hali var." Onun kaşlarındaki kızların hep yaptığı gibi omuzlarını daraltarak hafifçe kamburunu çıkardı. "Anne... Willow ölse ne olurdu?"

"Bunu düşünme bile, Amelia."

"Demek istediğim... Yani şimdi, bugün değil. Yıllar önce mesela. Doğduğunda falan." Başını kaldırıp yüzüne bakınca amacının beni üzmek, sarsmak olmadığını anladım; ben ciddi engelleri olan bir çocuk sahibi olmasam hayatının nasıl olacağını içtenlikle soruyordu."

Ve ben de içtenlikle, "Bunu bilemem ve sana anlatamam, Amelia," dedim. "Sadece hayatta ve bizimle olduğu için çok mutluyum. Ne o zaman oldu öyle bir şey, ne de senin sayende bugün, ikinize de asla vazgeçemeyecek kadar çok ihtiyacım var."

Ayağa kalkıp Amelia'nın masadaki patates kızartmalarını çöpe atmasını beklerken, seni götüreceğimiz psikiyatristin ne kadar hasara neden olduğumu söyleyeceğini merak ediyordum. Bileğini kesme nedeninin öylesine gelişmiş bir kelime dağarcığına sahip olmana rağmen bana *yaprmmma* söyleyecek sözcükleri bulamaman olup olmadığını merak ediyordum. Bileğini kesmenin bu dünyadan ayrılmanın bir yolu olacağını nasıl bildiğini merak ediyordum.

Amelia aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Willow gerçekten kendini öldürmeye mi çalışıyordu, anne?" diye sordu.

"Öyle düşünmene neden olan bir şey mi var?"

"Çünkü biliyordu. Ailemizi bir arada tutan tek şeyin kendisi olduğunu biliyordu."

Amelia

Uyanmanın üzerinden üç saat geçene kadar yalnız kalamadık. Sonunda Anne ile Baba doktorlarından biriyle görüşmek için odadan çıkınca hemen başını kaldırıp yüzüme baktın, çünkü birileri gelene kadar fazla zamanımız olmadığını biliyordun. "Merak etme," dedin. "O şeyin senin olduğunu kimseye söylemeyeceğim."

Oturuyor olmama rağmen bedenimi dik tutamayacağım sanısına kapıldım bir an; hastane yatağının yanındaki koruma demirlerinden birine tutunmam gerekti. "Ne yaptığını sanıyordun, Willow?"

"Nasıl bir şey olduğunu anlamak istedim. Seni öyle görünce..."

"Asla yapmaman gereken bir şeydi."

"Ama yaptım. Ayrıca sen... Bilmiyorum... Seni öyle yaparken gördüğümde çok mutluydun."

Beden sağlığı dersinde öğretmenimiz bir gün hiçbir şey, tek lokma bile yiyemediği için sonunda hastaneye kaldırılan bir kadını anlatmıştı. Doktorlar röntgenlere bakınca midesinde bir kütle olduğunu görmüş ve karnını ameliyatla açmak zorunda kalmış. Karşılarına kocaman bir tüy yumağı çıkmış. Daha sonra sorduklarında kocası kadının saçını çiğneme alışkanlığı olduğunu, ama o şeyin öylesine denetim dışına taşacağını hiç düşünmediğini söylemiş. Ben de kendimi o anda o kadın gibi hissediyordum: Denetimim dışına taşacak kadar geliştirdiğim bir alışkanlığım nedeniyle hastalanmıştım; içim dolmuştu ve tek bir lokma daha kabul etmeyecekti.

"Mutlu olmak için çok aptalca bir yol," dedim. "Ben normal yoldan mutlu olamadığım için kalkışmıştım o şeye." Başımı salladım. "Kendine bir bak, Wiki. Her türlü bokluk gelip sanki üstüne yağıyor, ama sen bir an bile o şeylerin üstüne bulaşmasına izin vermiyorsun. Ama ben... Bense hayatımdaki iyiliklerin beni tatmin etmesine izin vermiyorum. Acınacak haldeyim. Zavallıyım..."

"Zavallı olduğunu kabul etmiyorum. Hiç öyle düşünmedim."

"Deme!" Güldüm, ama sesim mizahtan yoksun, kupkuru çıkmıştı. "Öyle değilsem neyim?"

"Benim ablamsın," dedin; o kadar basit ve tartışmaya yer bırakmayacak şekilde.

Kapının aralandığını, Baba'nın doktora teşekkür eden sesini duydum. Gözlerimdeki yaşları çabucak sildim. "Benim gibi olmaya çalışma, Willow," dedim. "Ben var gücümle ve sadece senin gibi olmaya çalışırken karmaşık bir durum çıkar ortaya."

Anne ile Baba birlikte odaya girdi ve ikisi de yüzlerimize teker teker baktı. "Neden söz ediyordunuz?" diye sordu Baba.

Birbirimize hiç bakmadan, ama bir ağızdan, "Hiç," dedik.

Piper

Ahizeyi yerine koyup Rob'a dönerken, "Yarın mahkemeye gitmem gerekmiyor," dedim.

Ağzına götürdüğü çatalı havada kalmıştı. "Yani sonunda aklı başına geldi ve davayı geri mi çekti!"

"Hayır." Çin yemeğini çatalının ucuyla tabağında dolaştıran Emma'nın yanına oturdum. O yanımızdayken ne kadannı söyleyebileceğimi düşündüm, sonra davanın hayatımıza taşıdıklarıyla baş edebilecek, gerçekleri duyabilecek kadar olgunlaştığına karar verdim. "Willow," dedim. "Usturayla kendini kesmiş. Anladığım kadarıyla... Ciddiymiş."

Rob'un çatalı tabağa şangırtıyla düştü. "Tanrım!" diye fısıldadı. "Kendini öldürmeye mi kalkışmış!"

Bu soruyu işitene kadar işin o yanı aklımdan geçmemişti. Sadece altı buçuk yaşındaydın. İntihar kavramının aklından bile geçmemesi gerekirdi. Senin yaşındaki kız çocukları midilli sahibi olmayı, çocuk programlarındaki televizyon yıldızlarıyla tanışmayı hayal ederdi, intihan değil. Ama kuramsal olarak gerçekleşmesi imkânsız bir sürü şey yer alıyordu hayatta. Balarılan uçabiliyor, somon balıkları akıntının tersine yüzüyordu. İskeletleri bedenlerinin ağırlığını taşıyamayan çocuklar doğuyordu. En iyi dostlar karşılıklı mevzilerde yer alıyordu.

Silkinip Rob'a baktım. "Öyle olduğunu düşünmüyorsun, değil mi! Ah, Tanrım!"

Emma, "Willow iyileşecek mi!" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etmek zorunda kaldım. "Umanm iyileşir."

"Bu da Charlotte'nin hayatındaki öncelikleri gözden geçirip yeniden düzenlemesi için gönderilmiş kozmik bir uyan değilse," dedi Rob, "Onu başka neyin kendine getireceğini bilmiyorum. Willow'un bu güne kadar hayatıyla ilgili bir şikâyeti olduğunu görmedim. Şimdiyse..."

"Bir yılda çok şey değişebilir."

"Özellikle de annen çocuklarıyla ilgilenmek yerine taşı sıkıp kan çıkarmanın peşine düştüyse."

"Yeter," diye mırıldandım.

"O kadını savunmaya kalkışma sakın."

"O kadın benim dostumdu."

' *Bir zaman/ar dos*tundu," diye vurgulayarak tekrarladı Rob.

Emma peçetesini masaya fırlattı. Bu kırmızı bayrak düzeyinde bir uyarı işaretiydi.

Bembeyaz bir yüz ve yaş dolu gözlerle, "O şeyi neden yaptığını biliyorum!" dedi.

İkimiz de yüzüne bakakalmıştık.

"Arkadaşlann birbirini kurtarması gerekir, ama biz artık arkadaş bile değiliz."

"Sen ve Willow mu!"

Emma başını iki yana salladı. "Ben ve Amelia. Onu bir kere okuldaki tuvalette kolunu cola kutusunun açma klipsiyle keserken gördüm. Onun beni görmediğini anlayınca dönüp oradan kaçtım. Birilerine, danışman öğretmene ya da sana anlatmam gerektiğini biliyordum, ama onun ölmesini istedim. Annesinin o şeyden... Bizi mahkemeye vermesinden ötürü öyle bir şeyi hak etmiş olabileceğini düşündüm. Ama... Willow aklıma hiç gelmemişti... Öyle yapsın istemedim!" Qözyaşları birden boşaldı. "Amelia'nın... Durmadan tuvalete girip kusması gibi olduğunu sanmıştım."

"Ne!" dedim. "Ne yaptığını söyledin Amelia'nın!"

"Benim bildiğimden haberi yok. Onlarda kaldığımda banyodan gelen sesleri duyardım. Benim uyuduğumu sanıp oraya gider ve... Nasıl yapıyorsa kendi midesini bulandınrdı."

"Ama sonra o şeyi yapmaktan vazgeçti, değil mi!"

Emma yüzüme baktı. "Bilmiyorum." Sesi neredeyse duyulamayacak kadar zayıf çıkmıştı. "Sonra görüşmez olduk. Biliyorsun..."

"Dişleri," dedi Rob. "Tellerin çıkartılması için geldiğinde minelerini aşınmış buldum ki, bunun nedeni ya asitli içeceklerin aşırı tüketilmesidir ya da yeme bozukluğu."

Muayenehanem açıkken blumia'sı olan bir hastam vardı ve hamile kalmıştı. Onu bebeğinin iyiliği için kusmaktan vazgeçirmemin hemen ertesinde bedenine zarar vermeye başlamıştı. Durumu bir psikiyatriste danıştım ve iki olgunun birbiriyle birlikte ya da yer değiştirerek yürüdüğünü öğrendim. Her zaman mükemmel olma güdüsünün neden olduğu anoreksinin tersine, blumia kişinin kendine yönelik nefretinde kök buluyordu. İronik olan şu ki, insanın kendisini kesmesi intihar *etmemenin* bir yoluydu,- kendi-

ni başka şekilde engelleyemeyen kişi için bu bir başa çıkma, üstesinden gel me yöntemiydi ve tıpkı tıka basa yiyip kusma gibi, istediği kişi olamamanın yarattığı öfke döngüsüne dahil edilen kirli küçük sırlardan biriydi,

Beklenen yeterliliği sağlayamayan kızların varlığını sürdürmemesi g rektiği yönündeki bilinçaltı mesajların verildiği bir evde yaşamanın ne de mek olduğunu ancak kavrayabiliyordum.

Emma'nın Amelia'nın kendisini kesişini görmesiyle Rob un dişçi kol tuğunda saptadığı belirtinin buluşması bir rastlantı olabilirdi. Ama uyan sinyalleri varsa ve siz onları görüp bir araya getirdiyseniz sahip olduğunuz bilgiyi uygun şekilde paylaşmanız gerekmiyor muydu!

Tanrı biliyor ya, her şeyi o duruma getiren davanın düğüm noktası da zaten buydu.

Rob, "Bu şey Emma'ya olsa mutlaka bilmek istemez miydin!" diye sordu sakin bir sesle.

Çözlerimi kırpıştırarak baktım ona. "Gidip kızının sıkıntıda olduğunu anlatmaya kalkışsam Charlotte'nin beni dinleyeceğine cidden inanıyor musun!"

Rob başını hafifçe yana eğdi. "Bilemem, ama yapman gereken tamı tamına bu olabilir."

Arabayı Bankton'a doğru sürerken Amelia O'Keefe ile bildiğim her şeyi katalogluyordum:

37,5 numara ayakkabı giyiyor.

Meyankökünden hoşlanmıyor.

Bir melek gibi paten kayıyor ve bunu dünyanın en basit şeyi gibi göstermeyi başarıyor.

Sert. Dayanıklı. Bir seferinde topuğundaki su toplamış yerin kanlı yaraya dönüşmesine rağmen programı tamamladı.

İVMec/müzikalinin sözlerinin tamamını ezbere biliyor.

Bizim ev hayatımıza öylesine kolay, kusursuz ve eksiksiz şekilde uyum sağlamıştı ki, ilkokuldaki öğretmenlerin hepsi onları *İkizler* olarak çağırıyordu. Birbirlerinden giyecek alıp verir, saçlarını birlikte kestirir, yatıya kaldıklarında aynı yatakta uyurlardı.

Belki de Amelia'yı Emma'nın bir uzantısı olarak görmemden ötürü ben suçluydum. Onun hakkında on sağlam bilgiye sahip olmak beni uzman yapmazdı, ama gösterilen ilgi açısından beni o anda ebeveynlerinin on sıra önüne koyardı.

Hastanenin arazi girişinde durana kadar nereye gittiğimi bilmiyordum. Camımı indirip kulübedeki güvenlik görevlisine, "Ben doktorum," dedim.

Adam eliyle geçmemi işaret ederken bunun tam yalan olmadığını düşünüyordum. Teknik olarak orada hâlâ ameliyathane kullanma önceliğim vardı. Kadın doğum servisindekileri Noel partilerine davet edilecek kadar iyi tanıyordum. Ama kayar kapılardan içeriye girerken hastane bana o kadar yabancı geliyordu ki, kokular neredeyse herhangi bir insan kadar tedirgin etmişti beni. Kendimi gerçek bir hasta kabul etmeye hazır görmeyebilirdim, ama bu kurgusal birini tedavi eder gibi davranmama engel değildi.

Böylece yüzüme acelesi olan doktor ifadesini elimden geldiğince yerleştirip, pembe giysili bir gönüllüye doğru yürüdüm. "Ben Doktor Reece," dedim. "Bir konsültasyon için çağnldım. Willow O'Keefe'nin oda numarası kaç!"

Ziyaret saatleri geçmiş olduğundan ve hastane önlüğü giymediğimden kat hemşiresi tarafından durduruldum. Karşılaştıklarımın hiçbiri tanıdık değildi ve bu işime gelmişti. Ama ben elbette ki Willow'un Ol doktorunu tanıyordum. Hemşireye, "Çocuk Hastanesi'nden Doktor Rosenblad arayıp Willow O'Keefe'yi kontrol etmemi istedi." dedim. Hemşirelerin bilgileri kontrol etmesini genellikle engelleyen ses tonuyla konuşmuştum. "Dosyası kapısında asılı mı!"

"Evet. Doktor Suraya'yı anons etmemizi ister misiniz!"

"Doktor Şuraya..."

"Tedaviden sorumlu hekim."

"Ah, hayır," dedim. "Birkaç dakikadan fazla sürmez." Yapacak bin tane başka işim varmış gibi hızlı adımlarla koridorda ilerledim.

Kapın aralıktı ve ışıklar azaltılmıştı. Sen yatağında, Charlotte ise yanı başındaki iskemlede uyuyordu. Elinde kapağında *Hiç Bilmediğiniz 1.000.001* şey yazan bir kitap vardı.

Kolun da şimdi sol bacağın gibi destekler içine alınmıştı. Kaburgalarındaysa sıkı bandajlar vardı. Hayatını kurtarma çabalannın ne tür yan hasarlara neden olduğunu anlamak için dosyana bakmam gerekmiyordu.

Eğilip başının üstüne usulca bir öpücük bıraktım. Sonra Charlotte'nin elindeki kitabı alıp komodine koydum. Uykusunun ağır olduğundan hemen uyanmayacağını biliyordum. Sean her zaman onun bir gemici gibi horladığını söylerdi, ama ben ailecek çıktığımız bazı seyahatlerde aynı odada kaldığımızda mırıltı gibi soluklarla uyuduğunu bilirdim. Çelişkili algının Sean ile birlikteyken kendisini rahat hissetmesinden mi, yoksa Sean'ın onu benim kadar iyi anlamamasından mı kaynaklandığını merak ederdim.

Charlotte uykusunda bir şeyler mırıldanarak kıpırdayınca gözlerine ışıl-

dak tutulmuş tavşan gibi kalakaldım. Oradaydım ve gelirken ne umduğunmu bilmiyordum. Annenin hiç ayrılmadan yanında kalmayacağını mı düşünmüştüm! Seni merak ettiğimi söylediğimde beni kollarını açarak karşılayacağını mı hayal etmiştim! O kadar yolu gelmemin tek nedeni belki de iyi olduğunu kendi gözlerimle görme ihtiyacı duymamdı. Belki Charlotte uyandığında parfümümün kokusunu alacak ve rüyasında beni gördüğünü düşünecekti. Belki de uyuya kaldığında kitabın elinde olduğunu hatırlayacak ve kimin alıp komodinin üstüne koyduğunu merak edecekti.

"İyi olacaksın/" diye fısıldadım.

Hastane koridoruna süzülürken bunu söylerken üçümüze de hitap ettiğimi anladım.

Sean

Guy Booker akşam saat dokuzu biraz geçe çıkıp gelerek beni şaşırttı ve yargıcın bir gün ara vermeyi kabul ettiğini, ertesi gün tanıklık yapmak zorunda olmadığımı söyledi.

"Bu iyi oldu," dedim. "Willow'u henüz hastaneden çıkaramayacağız. Charlotte onunla kaldı, ben de Amelia ile eve geldim."

"Willow nasıl?"

"İyileşecek. Sıkı bir savaşçıdır o."

"Öyle bir haber almanın ne kadar korkunç olduğunu biliyorum, ama senin de o gelişmenin dava için ne kadar önemli olduğunu kavraman gerek. Onu intihara yöneltenin bu dava olduğunu söylemek için çok geç. Öte yandan, Willow bugün ölseydi..."

Ben yakasına yapışıp duvara çarpınca cümleyi tamamlayamamıştı.

"Bitirsene sözünü!" diye kükredim.

Booker'in yüzünden kan çekildi.

"Ölse dava konusunun da ortadan kalkacağını söyleyecektin, değil mi, orospu çocuğu!"

"Bunu sen düşündüysen jüri de düşünürdü. Hepsi bu işte."

Yakasını bırakıp arkamı döndüm. "Evimden defol."

Guy tek kelime daha etmeden kapıdan süzülüp çıkacak kadar akıllı bir adamdı, ama bir dakika geçmeden kapı tekrar çalındı. Açarken, "Sana defolmanı söyledim, değil mi!" diye bağırdım, ama karşımdaki o değil, Piper idi.

"Gideceğim..." diye kekeledi. "Ama..."

Başımı iki yana salladım. "Başkası sandım." Adliyedeki öpüşmenin anısı aramızda yükselip bizi birer adım gerilemeye zorladı.

Piper, "Seninle konuşmam gerek, Sean," dedi.

"Sana o şeyi unutmanı söylemiştim..."

' "Konu bugün adliyede olanlar değil. Kızınla ilgili. Blumik olabileceğini düşünüyorum."

"Hayır, sadece Ol var onda."

"Bir kızın daha var, Sean. Ben Amelia'dan söz ediyorum."

Açık kapının önünde konuşuyorduk ve ikimiz de ürpermeye başlamıştık. Bir adım gerileyip Piper'i içeriye aldım. Girdi, ama holden öteye geçmedi. "Amelia'nın bir şeyi yok," dedim.

"Blumia bir yeme bozukluğudur. Bu sıkıntıyı çeken kişi tarafından özenle saklanır. Emma onun geceleri kustuğunu duymuş ve Rob da son muayenesinde diş minelerinde aşınmalar olduğunu görmüş ki, bu sık kusma sonucunda oluşan bir şeymiş. Bak.,. Konuyu ortaya koyduğum için benden nefret edeceksin belki, ama içinden geçmekte olduğumuz durumu düşünürsen, bildiğim bir şeyleri açıklayarak Amelia'nın hayatını kurtarmanın benim için ne kadar önemli olduğunu anlayabilirsin."

Dönüp merdivene göz attım. Amelia duştaydı ya da en hiç değilse öyle olması gerekiyordu. Çıkınca seninle paylaştığı banyoyu değil, bizim yatak odasının banyosunu kullanacaktı. Her ne kadar yaşananların kanıtlarını özenle temizlemişsem de, sizin banyonuza giremeyeceğini söylemişti bana.

Bir polis memuru olarak mahremiyete saygıyla iyi ebeveynlik arasındaki ince çizgiyi zaman zaman değerlendirmek zorunda kalırdım. Dışarıdan tiril tiril görünen, ama içten içe tekinsiz güdüleri sahiplenmek, hırsızlık yapmak, kırıp dökmek için tutuşan gençlerle çok karşılaşmıştım. Özellikle de on üç ile on sekiz yaşları arasında bu tür eğilimler iyice yükseliyordu. Charlotte'ye hiç söylememiştim, ama bazen Amelia'nın çekmecelerini yoklar, sakladığı bir şeyler olup olmadığına bakardım. Bir şeyler bulduğum olmadı hiç. Öte yandan, ben alkol ya da uyuşturucu türünden şeyler arıyordum, yeme bozukluğu belirtilerine bakmak hiç aklıma gelmemişti. Aslında sorunu öğrendikten sonra bile neye bakmam gerektiğini bilmiyordum.

"Ama o gazetelerdeki mankenler gibi bir deri bir kemik değil ki. Emma yanlış bir şey görmüş ..."

"Blumikler kendilerini açlıktan ölmeye mahkûm etmez. Tıka basa yer ve sonra kusarlar. Onlarda kilo kaybı göremezsin. Ve bir şey daha var, Sean..." O kısmı nasıl söyleyeceğini bilemez gibi duraksamıştı. Derin bir soluk aldı. "Emma okulun tuvaletinde Amelia'yı kendini keserken görmüş."

"Kesmek mi?" dedim. Kusmak bir yere kadar... Ama bu şey...

"Ustura gibi bir aletle kesmekten söz ediyorum," diye cevap verdi Piper.

Ve ben neden evimize geldiğini ancak o zaman anladım.

"Onunla konuş, Sean."

"Ne diyeceğim ona?"

Ama Piper çoktan eşiğinde dikildiği kapıdan çıkıp gitmişti.

Amelia duş alırken suyun borulardan aşağıya, oradan da evin genel giderine doğru aktığını duyabiliyordum. Borular... Tesisatçıya sızdırma yaptıkları için geçen bir yıl içinde üç kez değiştirttiğimiz borular. Adam her seterinde bağlantı noktalarının asitle aşındığını söylemişti ve bu bize bir şey ifade etmemişti.

Kusmuk en aşındırıcı asittir.

Yukarıya çıktım ve senin kardeşinle paylaştığın odaya girdim. Amelia blumik ise mutfaktan yiyeceklerin kaybolduğunu anlamaz mıydık? Çalışma masasının sandalyesine oturup çekmeceleri karıştırdım, ama fazladan birkaç paket sakız ve nedense saklanmış kimi birkaç sınav kâğıdı dışında dikkat çekecek bir şey bulamadım.

Sınav kâğıtları... Amelia sınavlarından her zaman 'A' alırdı. O kadar çalışkan, her şeyi o kadar düzgün yapan bir çocuk yolundan nasıl o kadar şaşabilirdi?

Arkama yaslanırken karıştırdığım çekmeceleri ittim. En alttaki kapanmamıştı. Uzanıp zorladım, sonra çekip metal kızaklarından çıkarttım. Elimi içeriye atınca kocaman bir poşet buldum ve içindekileri ender bulunan objeler gibi incelemeye koyuldum. Hepsi yiyecekti. O şeyleri mutfaktan kolayca bulacakken orada saklamasına anlam veremiyordum; daha da anlamsız olansa, yakalanmasını istemediği suç unsurları gibi saklamış olmasıydı.

Kalkıp tekrar yatağa döndüm ve çarşafları sıyırdım. Karşımda Amelia'nın biz evlendikten beri kullandığı, orası burası eskimeye yüz tutmuş şilte vardı. Yatağın yanına diz çöküp ellerimi altına soktum ve yoklamaya başladım.

Birkaç dakika sonra önümde bir yığın vardı: Şekerleme kâğıtları, ekmek poşetleri, boş bisküvi ve kraker ambalajları. Şiltenin altını yatağın başucuna doğru yoklamaya devam edince fiyat etiketi hâlâ üstünde olan ve Amelia'ya çok büyük gelecek saten bir sutyen, CVS markalı makyaj malzemeleri, hâlâ plastik sergileme kutularında duran kostüm süsleri bulmaya başladım.

Görmeyi asla istemediğim tüm o kanıtların ortasına çöküp kaldım.

Amelia

Bir havluya sarınmıştım, ıslaktım ve tek istediğim pijamalarımı giyip yatağa girmek, o gün hiç yaşanmamış gibi davranmaya çalışmaktı. Ama Baba her nedense odanın ortasında oturuyordu.

"Müsaade eder misin?" dedim. "Giyinik değilim ve..." Birden önündeki şeyleri görüp sustum.

"Bunlar ne?" diye sordu.

"Tamam! Domuzun tekiyim ben. Odamı yarın temizlerim."

"Bunları çaldın mı?"

Bir avuç makyaj malzemesini ve sahte mücevheri kaldırıp gösterdi. Hepsi de korkunç şeylerdi; o tür makyaj yapmazdım ve takılar da yaşlı kadınlar içindi. Ama o şeyleri cebime atmaktan kendimi süper kahraman gibi görmeme neden olan bir zevk alıyordum.

Baba'nın gözlerinin içine bakarak, "Hayır," dedim.

"Bu sutyen kimin için öyleyse. Şunun ölçülerine bak..."

"Bir arkadaş için aldım." Kendi kendimi ele verdiğimi sözler ağzımdan çıkar çıkmaz anlamıştım; Baba da hiç arkadaşım olmadığından haberdardı herhalde.

Yavaşça ayağa kalkarken, "Ne yaptığını biliyorum," dedi.

"Öyleyse belki bana da anlatırsın. Çünkü ben burada sırılsıklam ve soğuktan donar halde dikilirken neden engizisyon mahkemesi kurduğun anlamış değilim."

"Duş almadan önce de kustun mu?"

Yanaklarım bir anda alev alev yanmaya başlamıştı. Elbette küsmüştüm, çünkü duşun sesi çıkardığım gürültüyü örtmek için bire birdi. Gülmeye çalıştım. "Ah, evet. Her duştan önce bir kere kusarım zaten. O nedenle de akranlarımın hepsinden iki beden dar giyiyorum. Sıfır bedene düştüm kusa kusa..." Bana doğru iki adım atında havluya biraz daha sıkı sarındım.

"Yalan söylemeyi kes," dedi ve uzanıp bileğimi kavradı. Havluyu

tutup çekeceğini sanmıştım, ama yaptığı şey ondan bile aşağılayıcıydı; kollarımı, bacaklarımı kontrol etti ve kesiklerin grileşmeye yüz tutmuş izlerini gördü.

"Beni bunları yaparken gördü," diye mırıldandım. Senden söz ettiğimi vurgulamam gerekmiyordu.

"Tanrım!" Baba birden gürlemeye başlamıştı. "Neden yaptın bunu, Amelia? Bir şeyler aklını karıştırdıysa, seni üzdüyse, rahatsız ettiyse neden bize gelmedin ki?"

Ağlamaya başlamıştım. "Onu incitmek istemedim! Benim tek istediğim kendimi incitmekti."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Belki doğru yapmayı becerebildiğim tek şey olduğundandır."

Çenemi tutup beni kendisine bakmaya zorladı ve kararlı bir sesle, "Sana öfkelenmemin nedeni bu şey yüzünden senden nefret etmem değil, seni ne kadar sevdiğimi anlayamaman," dedi.

Sonra bana sıkı sıkıya sarıldı. Aramızdaki tek bariyer üstümdeki havluydu ve bu da boktan bir durumdu. Yani utanç verici...

"O şey hemen, burada ve bu anda bitiyor," dedi. "Beni duydun mu? Tedavi programları falan vardır *öyle* durumlar için... Ve sen iyi olacaksın. Bunun için gayret göstereceksin. Yalan söylemem sana; her şeyin hallolduğuna inanana kadar gözüm üzerinde olacak; şahin gibi gözleyeceğim seni."

Sesi yükseldikçe beni daha da sıkı tutuyordu kollarının arasında. Ve en acayibi neydi biliyor musun? Olabilecek en kötü şey gelmişti başıma; sakladığım ne varsa ortaya dökülmüştü. Ama bu her nasılsa bana felaket kabilinden bir yıkım gibi gelmiyordu. Aslında... Kaçınılmazdı aslında öyle olması. Babam öfkeliydi elbette, ama ben sıkı sıkıya bastırdığı omzunun üzerinden gülümsüyordum. Gözlerimi yumup düşündüm:

'Beni görüyorsun. Nihayet gördün beni.'

Charlotte

O gece hastane yatağının yanındaki sandalyede uyudum ve düşümde Piper'i gördüm. Plum Adası'ndaydiK yine ve çılgın dalgaların üstünde sörf yapıyorduk, ama deniz kan renginaeydi ve her tarafımıza yapışıyordu. Kıyıyı sarsacak kadar büyük, dev bir dalganın içine dalaım ve dönüp arkama baktım. Piper dalganın kırılarak kılıç keskinliğine ulaştığı çizgide bocalıyordu.

'Yardımet, ChariotteP diye bağırdı.

Duydum onu, ama adımımı kıyıya atıp yürümeye başladım.

Ve Sean'ın omzumu hafifçe sarsışıyla uyandım. "Günaydın," diye fısıldadı. Sonra sana göz attı. "Bütün gece uyudu mu?"

Başımı sallayıp kaskatı kesilen boyun adalelerimi gevşetmek için omuzlarımı kıpırdattım. Sonra onun arkasında duran Amelia'yı gördüm ve dikkat kesildim. "Senin okulda olman gerekmiyor mu?"

Sean herhangi bir tartışmaya yer bırakmayacak bir tonda, Üçümüzün biraz konuşması gerek," dedi. Sonra sana bir kez daha göz attı. "Kahve falan içmek için birkaç dakikalığına çıksak bir şey olur mu?"

Odadan çıktık, ben kat hemşirelerine bilgi verdikten sonra asansöre doğru yürüdük. Amelia görmeye alışık olmadığım bir uysallıkla bizi izliyordu. Aralarında ne yaşanmış olabilirdi?

Kafeteryada Sean bize birer kahve alırken Amelia da kendine mısır gevreği seçti. Bir masaya oturduk, içerisi sabah mesaisine başlamadan önce bir şeyler atıştıran hastane personeliyle doluydu.

Amelia, "Tuvalete gitmem gerek," dedi.

Sean, "Ama gidemeyeceksin," diye kestirip attı.

"Bize söyleyeceğin bir şey varsa o dönene kadar bekleyebilir, Sean..."

"Annene neden tuvalete gidemeyeceğini sen anlatmak ister misin, Amelia?"

"İzin vermiyor..." Önündeki boş kâseye bakıyordu Ameiia. "Çünkü yine kusmamdan korkuyor."

Ne olduğunu anlamaya çalışarak Sean'a döndüm. "Virüs falan mı kaptı?"

"Tahminlere bulumia ile devam etmeye ne dersin?"

Sandalyeme çakılmıştım. Yanlış duymuştu elbette. "Ameiia blumik değil," dedim. "Öyle olsa anlamaz mıydık sence?"

"Tıpkı bir yıldır kendini kestiğini anladığımız gibi mi? Mağazalardan bir şeyler aşırdığını anladığımız gibi mi? Aşırdığı şeyler arasında Willow'un da kullandığı usturanın olduğunu bildiğimiz gibi mi?"

Ağzım açık kalmıştı. "Anlamıyorum..."

Sean arkasına yaslandı. "Anlamadığını biliyorum. Ben de anlamıyorum çünkü. Kendisini seven iki ebeveyne, altında rahatça barınabileceği bir çatıya, lanet olası iyi bir hayata sahip olan bir kızın nasıl kendisinden o şeyleri yapacak kadar nefret edebileceğini anlamıyorum."

Amelia'ya döndüm. "Doğru mu bunlar?"

Başını sallayınca yüreğime derin bir sızı saplandı. Kör müydüm ben? Yoksa senin bir yerlerini kırmanı izlemeye öteki kızımın paramparça oluşunu göremeyecek kadar mı dalmıştım?

"Piper dün akşam uğrayıp Amelia'nın bazı sorunları olabileceğini söyledi. Belli ki biz görememişiz, ama Emma farkına varmış. Birden fazla kez hem de."

Piper. O ismi duyduğum anda cam gibi olmuştum. "Bizim eve mi geldi? Ve sen de onu içeri aldın, öyle mi?"

"Tanrı aşkına, Charlotte..."

"Piper'in söylediği hiçbir şeye inanamazsın. Bu da davayı düşürmek için giriştiği entrikaların bir parçası olmalı." Ameiia olanları aslında itiraf etmişti, ama ben bunu görmezden gelebiliyordum; o anda tek görebildiğim şey, evimin kapısında dikilmiş, benim beceriksizliklerimi ortaya vurarak mükemmel anne pozlarına giren Piper idi.

"Sana bir şey söyleyeyim mi?" dedi Sean. "Amelia'nın o şeyleri neden yaptığını anlamaya başlıyorum yavaş yavaş. Sen kontrolden tamamen çıkmışsın."

"Tabii!" diye parladım. "Her zamanki fasıl, değil mi? Sanki senin hiç katkın yokmuş gibi Charlotte'yi suçla."

"Evrendeki tek kurbanın sen olmayabileceğin hiç aklına geldi mi?"

"Kesin beT

ikimiz de dönüp Amelia'ya baktık. Ellerini kulaklarına bastırmıştı ve gözleri yaşla doluydu. *"Kesin artıkr*

Ona doğru uzanırken, "Çok üzgünüm, bebeğim," dedim, ama silkinerek benden kaçtı.

"Üzgün değilsin. Bu şeyi yaşayan kişi Willow olmadığı için mutlusun hatta. Tek bunu umursarsın sen. Kendimi neden kestiğimi söyleyeyim mi sana? O şey canımı tüm bunlardan daha az yaktığı için!"

"Amelia..."

"Beni umursarmış numarası yapmayı bırak."

Uzanan elimden kurtulmak için bir kez daha silkinince gömleğinin kolu yukarı kaydı ve gizli bir kodun işaretleri gibi dirseğine kadar uzanan yara izleri ortaya çıktı. Amelia önceki yaz hava 35 derece olduğunda bile uzun kollu şeyler giymekte ısrar etmişti. Doğruyu söylemek gerekirse bunu iyi bir şey olarak kabul etmiştim; onun yaşındaki kızların neredeyse yarı çıplak gezdiği bir dünyada biraz kapalı olmak istemesi hoşuma gitmişti. Ütangaçlıktan değil, başka nedenlerden o şekilde davrandığı aklıma bile gelmemişti.

Söyleyecek bir şey bulamadığımdan, bulsam bile Amelia'nın hiçbirini duymak istemediğini bildiğimden tekrar bileğine uzandım. Bu kez tutmama izin verdi. Çocukken bisikletten her düşüşünde ağlayarak eve koşuşunu, onu mutfak bankosunun üstüne oturtup dizini ya da dirseğini temizleyişimi, önce yaranın kenarına bir öpücük kondurup, sonra bantla kapatışımı hatırladım. Bir seferinde senin kırılan bacağını katladığım dergiyle geçici desteğe alırken başımda duruşunu ve çabuk iyileşmesi için orayı öpmem için ısrar edişini hatırladım.

Kolunu kendime doğru çekip giysisini sıvadım ve bir ölçü kabının üstündeki işaretler gibi yukarıya kadar çıkan incecik, her biri başka bir başarısızlığımın simgesi olan beyaz çizgileri teker teker öpmeye başladım.

Piper

Ertesi gün Amelia adliyeye geldi. Onu Sean ile birlikte mahkeme salonuna bitişik küçük odaya girerken gördüm. Sen hâlâ hastanede miydin acaba! Belki senin için öylesi daha iyiydi.

Jürinin haklı çıkarmak ya da suçlu ilan etmek için beklediği tanığın bendim elbette. Quy Booker savunmasına benim muayenehanemi devralan iki kadın doğum uzmanını karakter tanımlaması için kürsüye çıkartarak başladı. Evet, ben mükemmel bir doktordum. Hayır, daha önce hiç dava edilmemiştim. Evet, yerel bir dergi tarafından New Hampshire'de yılın kadın doğum uzmanı ilan edilmiştim. Ve evet, hakkımdaki suçlama gülünç denebilecek kadar saçmaydı.

Sonra sıra bana geldi. Quy kırk beş dakika boyunca beni soru yağmuruna tuttu. Eğitimim, toplumdaki konumum ve rolüm, ailem... Rahattım, ama Charlotte ile ilgili ilk soruyla birlikte salonun atmosferinin değiştiğini hissettim.

"Davacı tanıklığında dost olduğunuzu söyledi," diye konuya girdi Quy. "Bu doğru mu!"

"Birbirimizin en iyi dostuyduk." Charlotte'nin başını çok yavaş bir hareketle kaldırdığını gördüm. "Onunla dokuz yıl önce tanıştık. Kendisini eşiyle tanıştıran da benim."

"O'Keefe'lerin çocuk sahibi olmak istediğini biliyor muydunuz!"

"Evet. Doğruyu söylemek gerekirse, Charlotte'un hamile kalmasını en az onun kadar çok arzuluyordum. Charlotte benden doktoru olmamı istedikten sonra aylar boyunca yumurtlama çevrimlerini izledik ve her türlü doğurganlık tedavisine başvurduk. Hamile kaldığını öğrendiğimizde o kadar büyük sevince kapılmamızın nedeni bu çabalardı."

Booker kanıt dosyasından bazı kâğıtlar çekip bana uzattı. "Bu sayfaları hatırlıyor musunuz, Doktor Reece!"

"Evet, Charlotte O'Keefe'nin dosyası için aldığım notlar."

"İçeriklerini hatırlıyor musunuz!"

"Tam olarak değil. Bu davaya hazırlanırken elbette ki dosyayı çıkartıp

baştan sona tekrar inceledim, ama görür görmez hatırlayacağım kadar olağanüstü herhangi bir şey yoktu."

"Notlarda neler yazılmış!"

Yüksek sesle okumaya koyuldum. "Femur uzunluğu normallik eğrisi içinde, altılık yüzdede kısa."

"Bu durum olağandışı gelmiş miydi size!"

"Olağandışı, ama anormal değil. Makine yeniydi ve onun dışında fetüse dair her şey harikaydı. On sekizinci haftada öyle bir ultrasona bakarak bebeğin sağlıklı doğacağına kesinlikle ikna olurdum."

"Kafatası içi organları o kadar net görmek sizi tedirgin etmedi mi!"

"Hayır. Bizler göze *kötü* gelecek şeyler aramak üzere eğitilmişizdir, fazla *iyi* şeylerden tedirginlik duymak üzere değil."

"Charlotte O'Keefe'nin başka ultrasonunu da çektiniz, değil mi!"

"Evet. Yirmi yedinci haftada."

"Onda ne gördünüz!"

Bakışlarım Charlotte'ye kaydı ve ekrana ilk baktığım o anı, gördüklerimi farklı başka bir şeye dönüştürme çabamı, sonra durumu ilk açıklayacak kişinin ben olmam gerektiğine karar verişimi hatırladım. "Kollar ve bacaklarda kaynamaya başlamış kırıklar vardı. Kaburgalar da yer yer çatlamış ve kırılmıştı."

"Ne yaptınız bunun üzerine!"

"Ona başka bir doktora, yüksek riskli hamileliklerle gerektiği şekilde uğraşacak donanıma sahip bir ana-bebek sağlığı uzmanına gitmesi gerektiğini anlattım."

"Davacının bebeğinde bir sorun olduğunu ilk kez yirmi yedinci hafta ultrasonunda mı teşhis ettiniz!"

"Evet."

"Başka hastalarınızda fetüsteki anormallikleri ana rahminde belirlediğiniz olmuş mudur, Doktor Reece!"

"Çok defa."

"Hamileliği sona erdirme tavsiyesinde bulundunuz mu herhangi birinde!"

"Yaşamın gerçeklerine uyum sağlayamayacak bozukluklar saptadığımda birçok aileye o seçenekten söz etmişimdir."

Bir seferinde otuz iki haftalık bir fetüste hidrosefali belirlemiştim, kafatasında toplanan su o kadar fazlaydı ki, bebek yaşayacak olsa bile vajinal

yoldan dünyaya gelemeyecekti. Tek doğum yöntemi sezaryen idi, ama bebeğin görülmedik derecede iri olan başının geçebileceği bir kesik annenin uterusunu harap edecekti. Kadın gençti ve o ilk hamileliğiydi. Seçenekleri ona sundum ve verdiği karar doğrultusunda bebeğin başından suyu çektik, bu da beyin kanamasına neden oldu. Sonra doğum vajinal yoldan gerçekleşti ve çocuk doğduktan yirmi dakika sonra öldü. O gün hastaneden çıkınca elimde bir şişe şarapla Charlotte'ye gitmiş ve günün geri kalanını içerek geçireceğimi söylemiştim. Kanepede sızdım ve sabah uyandığımda onu elinde bir fincan kahve ve zonklayan başım için iki Tylenol ile dikilir halde buldum. "Zavallı Piper," dedi. "Hepsini kurtaramazsın."

Aynı çift iki yıl sonra bana tekrar geldi. Kadın hamileydi ve Tann'ya şükür bu kez çok sağlıklı bir bebek dünyaya getirdi.

Quy Booker, "Hamileliğin sona erdirilmesini O'Keefe'lere neden tavsiye etmediniz!" diye sordu.

"Bebeğin engelli doğacağına inanmak için herhangi kesin neden yoktu," dedim. "Ama bunun da ötesinde, hamileliği sonlandırmanın Charlotte için kabul edilebilir seçenekler arasında olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Neden!"

Charlotte'ye baktım ve içimden. *'Bağışla beni,'* dedim.

"On yedinci haftada fetüsün Down sendromlu olabileceğini düşündüğümüzde amniyosentez yaptırmayı kabul etmemişti. Bana daha o zamandan ne olursa olsun o bebeği istediğini söylemişti."

Charlotte

Piper'in dostluğumuzun zamandizinini verişini orada öylece oturup dinlemek çok zordu. Ben tanıklık yaparken onun da aynı güçlüğü yaşadığını tahmin edebiliyordum.

Guy Booker, "Doğum yaptıktan sonra da davacıyla olan yakın ilişkiniz devam etti mi?" diye sordu ona.

"Evet. Haftada en az bir ya da iki kez görüşür ve her gün tele fonda konuşurduk. Çocuklarımız birlikte zaman geçirirdi."

"Birlikte olduğunuzda ne tür şeyler yapardınız?"

Tanrım! Ne mi yapardık? Piper beraber olduğumda sohbet edecek konu yaratmak zorunda kalmadığım türden bir arkadaştı. Onunla olmak yeterliydi. Bazı zamanlar kimseyle ilgilenmek zorunda kalmayacağım, kendi yaşam alanıma sahip olacağım kısa dönemlere gereksindiğimi anlardı. Bir seferinde Sean ile Rob'a Boston'daki Westin Copley otelinde OI'lı bebeğe sahip olma konulu bir konferans olduğunu ve birlikte gideceğimizi söylemiştik. Gerçekte öyle bir şey yoktu. Westin'e gittik, bir oda tuttuk ve tonla abur cubur ısmarladıktan sonra gözlerimizi açık tutamaz hale gelene kadar film seyrettik.

Faturayı Piper ödemişti. Hep o öderdi. Yemeğe çıktığımızda, bir yere kahve içmeye gittiğimizde ya da *Maxie's Patta.* **uğradığımızda hesabı bana asla bırakmazdı. Paylaşmayı bile kabul etmezdi. '***Bu tür şeyleri dert edinmeme gerek kalmayacak kadar şanslıyım,***' derdi ve ikimiz de benim öyle olmadığımı bilirdik.**

"Davacı herhangi bir zamanda kızının doğumundan ötürü sizi suçladığını belirtecek şeyler söyledi mi?" diye sordu Booker.

"Hayır. Aslında mahkeme celbini almamdan bir hafta önce birlikte alışverişe gitmiştik."

Emma ile Amelia'nın kapıldığı alışveriş krizinden fırsat bulduğumuz bir ara Piper ile aynı kırmızı bluzu denemiş ve ikimizin üstünde de harika durduğunu görünce çok şaşırmıştık. *'Birer tane*

alalım,' **demişti Piper. '** *Giyer ve eşlerimizin bizi birbirimizden ayırıp ayırama-yacağına bakarak gideriz.'*

"Bu dava hayatınızı nasıl etkiledi, Doktor Reece?" diye devam etti Booker.

Piper sırtını biraz dikleştirdi. Rahat bir yer değildi oturduğu; insanın sırtını ağrıtıyor, başka yerde olma isteği veriyordu.

"Daha önce hiç dava edilmedim," dedi. "Bu benim için bir ilk. Yanlış bir şey yapmadığımı kesinlikle bilmeme rağmen kendimden şüphelenmeme yol açtı. O zamandan beri mesleğimi yapmıyorum. Ve ne zaman işime dönmeye niyetlensem... Bu bir ata binmeye çalışmak, ama hayvanın sizin her hamlenizde bir adım uzaklaşması gibi bir şey. Sanırım iyi bir doktorsanız bile kimi zaman başınıza kötü şeylerin gelebileceğini anladım. Kimsenin olmasını istemediği ve açıklayamadığı kötü şeyler." Dönüp doğrudan ve dikkatle yüzüme bakınca omurgamdan aşağı bir ürperti indi. "Doktorluğu özledim, ama o özlem bile en yakın dostuma duyduğumla kıyaslanamaz."

"Marin..." diye fısıldadım. Avukatım bana doğru biraz eğildi. "Yapma."

"Ne yapmayayım?"

"Bu şeyin onun için daha da zorlaşmasını, kötüleşmesini sağlama."

Marin bir kaşını kaldırarak baktı yüzüme ve "Dalga geçiyorsun herhalde," diye mırıldandı.

Booker, "Tanık sizindir," deyince başka şey söylemeden kalktı ve ceketinin önünü ilikledi.

"Kişisel düzeyde çok iyi tanıdığınız birisini hasta olarak kabul etmek tıp ahlakıyla çelişen bir şey değil midir?" diye sordu Piper'e.

"Bankton kadar küçük bir yerleşim için geçerli değildir bu. Yoksa kimseyi hasta olarak kabul etmemem gerekir. Zaten komplikasyon olduğunu anladığım anda da çekildim."

"Suçlanacağınızı tahmin ettiğiniz için mi?"

"Hayır. Öylesi doğru olduğu için."

Marin omuz silkti. "Doğrusu buysa, neden on sekizinci hafta ultrasonunda komplikasyon gördüğünüzde bir uzmanı aramadınız?"

"O ultrasonda komplikasyon *yoktu"* **dedi Piper.**

"Ama uzmanlar öyle demiyor. Doktor Thurber'in söylediklerini duydunuz. Charlotte'ninki gibi bir ultrason görüldükten sonra bunu hiç değilse başkalarının izlemesinin standart hasta bakım gereklerinden sayılır."

"O Doktor Thurber'in görüşü. Saygı duyuyor, ama reddediyorum."

"Hmmm! Bir hastanın kime kulak vermeyi yeğleyeceğini merak ediyorum; kendi alanında yer ve isim yapmış bir uzmana mı, yoksa bir yılı aşkın süredir tek bir hastaya bile bakmamış kasaba kadın doğum doktoruna mı?"

Guy Booker, "İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç," dedi. "Ve itirazımın nedeni sadece bunun gerçek anlamda bir soru olmaması değil, müvekkilimin aşağılanarak kariyerinin mahkum edilmesi."

Marin, "Geri aldım öyleyse sorumu," dedi ve kalemini açık avucuna vurarak Piper'e doğru yürüdü. "Charlotte ile birbirinizin en iyi dostuydunuz, değil mi?"

"Evet."

"Nelerden konuşurdunuz bir araya geldiğinizde?"

Piper gülümser gibi oldu. "Her şeyden. Çocuklarımızdan, gerçekleşmeyecek düşlerimizden. Bazen kocalarımızı öldürsek hayatın nasıl olacağından."

"Yani her şeyden konuştunuz, ama o hamileliği sona erdirmek üzerine tek kelime bile etmediniz, öyle mi?"

Duruşma öncesi görüşmelerde Piper'in bebeği aldırma konusunu benimle hiç konuşmadığını söylemiştim Marin'e. Ve o ana dek hatırladığım kadarıyla kesinlikle öyleydi. Ama bellek sıva tabakası gibidir; kazıyıp aldın mı, alttan bambaşka bir resim çıkar.

"Aslında..." dedi Piper. "Konu^k."

Piper ile çok yakın dost olmamıza rağmen birbirimize sık dokunan insanlar değildik. Bazen ayaküstü bir kucaklaşma ya da omzun hafifçe okşanması falan. Ama kollarını birbirine dolayarak yürümeyi seven yeniyetmeler gibi değildik. Belki o nedenle kendimi kanepede onunla yan yana oturmuş, başımı ağlarken omzuna koymuş ve onun kolunu belime dolanmış halde bulunca durumu garipsemiştim. Hep onun güçlü ve sert bir yapısı olduğunu düşünmüştüm, ama ince kemikli, kuş gibi bir bedene sahipti.

Elimi henüz tam şişmeye başlamayan karnıma koyarken, "Onun acı çekmesini istemiyorum," dedim.

Piper içini çekti. "Ben *senin* acı çekmeni istemiyorum."

Sean ile önceki gün, genetik uzmanının ofisinden çıktıktan, yani bize en kötü ihtimalle ölümcül, en iyi ihtimalleyse şiddetli tip Ol olacağın söylendikten sonra yaptığımız konuşmayı düşündüm. Onu garajda senin gelişin için hazırladığı beşiği zımparalarken bulmuştum. Küçük bir tahta parçasını uzatarak, *'Tereyağı gbi,'* dedi. *'Dokunsam.'* Ama bana kemik parçası gibi geldiğinden dokunamamıştım.

"Sean o şeyi istemiyor," dedim Piper'e.

"Hamile olan Sean değil."

Sana kürtajın nasıl yapıldığını sordum ve dürüstçe anlatmanı istedim. "Sen olsan ne yapardın?"

Duraksadı. "Beni en çok neyin korkuttuğunu sorardım kendi kendime."

İşte o zaman başımı kaldırıp onun yüzüne baktım. Dudaklarımda Sean'a, Dr. Del Sol'a, hatta kendime bile soramadığım soru vardı. "Ya onu sevmeyi başaramazsam?" diye fısıldadım.

Piper bana gülümsedi. "Ah, Charlotte! Onu şimdiden çok seviyorsun."

Marin

Savunma tarafı tanık kürsüsüne Charlotte kendisine yönlendirmeyle değil de hamileliğinin en başında gelse yapacağı farklı bir şey olmadığını beyan edecek olan Dr. Gianna Del Solu çıkardı. Ama ben asıl, kadın doğum ve tıp etiği uzmanı olan, başarılarının okunması bile neredeyse yarım saat sürecek Dr. Romulus Wyndham'i çağırdıklarında kaygıya kapılmaya başladım. Wyndham sadece çok zeki değil, aynı zamanda Hollywood yıldızı yakışıklılığında birisiydi ve jüriyi bir anda elinden mama yemeye hazır bir yavruya dönüştürmüştü.

Booker'in kendisine start veren sorusu üzerine, "Erken dönemlerde gelen ve uyarı kabul edilebilecek kimi belirtiler genellikle olumlu anlamda yanlış çıkar," dedi doktor. "Örneğin 2005 yılında *Reprogen e tics* den bir ekip döllenme öncesi genetik tanılara göre anormal kabul edilmiş elli beş embriyoyu geliştirmeye devam etti. Birkaç gün sonra bunların yüzde kırk sekizinin, yani yarıya yakınının normal olduğunu görüp büyük hayrete düştüler. Bu, genetik bozukluklar gösteren embriyoların bozuk hücreleri iyileştirebildiği yönünde bir kanıttı."

"Bunun Piper Reece gibi bir doktor açısından tıbbi önemi nedir?" diye sordu Guy Booker.

"Hamileliği sona erdirme kararlarının her şey net şekilde belirlenmeden alınıyor olabileceği yönünde kanıt oluşturur."

Booker yerine otururken yavaşça ayağa kalktım. "Şu az önce anlattığınız çalışma, Doktor Wyndham..." dedim. "Bozukluk tespit edilen o embriyoların kaçı osteogenesis imperfecta belirtisi göstermişti?"

"Ben... Bilemem... Aslında..."

"Aslında ne? Aralarında Ol taşıdığını belli eden bir tane bile var mıydı?"

"Bilmiyorum..."

"Öyleyse anomalilerin çoğunluğu hangi düzensizliğe yönelikti?"

"Kesin olarak söyleyemem."

"Önemli anomaliler miydi? Ciddi engel teşkil edecek türden miydiler?"

"Bu da bilmiyorum."

"Öyleyse şunu söyleyebilir miyiz, Doktor Wyndham: Sözünü ettiğiniz araştırmadaki kusurlu embriyoların hepsi hücrelerin kendi kendini düzeltmesine olanak sağlayacak küçük anomaliler taşıyordu."

"Sanırım... Yani öyle düşünmek mümkün."

"Ayrıca bir günlük embriyonun başında durup ne olacağını beklemekle gelişiminin üzerinden haftalar geçmiş bir fetüs konusunda aynı rahatlıkta davranmak da farklı şeyler olsa gerek, öyle değil mi? Bir hamileliğe yasal sınırlar içinde ve güvenle son verme kararı alma açısından soruyorum yani."

"İtiraz ediyorum," dedi Guy Booker. "Ben bu mahkemede yaşamın kutsallığı savunması yapamıyorsam, o da kolaylıkla sona erdirilebileceği söylemini savunamaz."

"İtiraz kabul edildi," dedi yargıç.

"Doktorların fetüsle ilgili durumlarda sizin şu 'bekle ve gör' stratejinizi ve kimi bilgileri kendilerine saklama eğilimini benimsemesi halinde hamilelikleri gereği halinde sona erdirmek mantıksal, duygusal ve fiziksel açıdan iyice zorlaşmaz mı?"

"İtiraz ediyorum!" Guy Booker bu kez ayağa fırlamıştı.

Kürsüye doğru yürüdüm. Lütfen, Sayın Yargıç. Bunun kürtaj haklarıyla hiçbir ilintisi yok. Müvekkilimin alması gereken standart hasta bakımı konusunu sorguluyoruz burada."

Yargıç dudaklarını büküp düşündü. "Pekâlâ, Bayan Gates. Ama varmak istediğiniz yer her neresiyse acele edin."

Wyndham yanıtlamasına izin verince omuz silkti. "Her kadın doğum uzmanı fetüs anormalliklerinin olduğu hallerde bunu hastalarına söylemenin ne kadar zor olduğunu bilir. Bebeğin yaşayamayacağı ya da ciddi engellerle doğacağı durumları vurgulamaları gerekir. İşlerinin bir parçasıdır bu."

"Anlaşılan Piper Reece'nin işinin de bir parçasını oluşturuyordu," dedim. "Ama bu o şeyi yapmasını gerektirmedi."

Öğlen yemeği için iki saat gibi uzun bir ara vermemiz gerekti, çünkü Yargıç Gellar motosiklet sürücü belgesi başvurusu yapmak için trafiğe de gitmek zorundaydı. Mahkeme kalemindeki kâtibenin dediğine göre, bir

Harley Davidson motosiklet almayı ve yıllık izninde ülkeyi bir ucundan diğerine geçmeyi planlıyordu. Saçını boyamasının nedeni de bu muydu acaba? Ne de olsa siyah saç deri ceketle iyi giderdi.

Charlotte mahkemenin tatil edildiğini duyduğu anda çıkıp gitmişti. Sean ile Amelia'yı da sabahtan beri görmemiştim. Ben de çoğu habercinin bilmediği bir personel kapısından çıktım.

Kışın uzun parmaklarının New Hampshire'ye doğru uzanmakta olduğu haberini veren Eylül sonu günlerinden biriydi. Hava soğuktu, keskindi ve ısırıcı bir rüzgâr vardı. Yine de adliyenin girişine uzanan basamaklarda büyük sayılabilecek bir kalabalık vardı.

O sırada kapıdan çıkıp sigarasını yakan bir mübaşire, "Şurada ne oluyor?" diye sordum.

"Akıllara ziyan bir sirk gösterisi var yine," dedi. "Kemiklerinin tuhaf olduğu söylenen bir çocukla ilgili dava görülüyor içeride."

"Duydum," dedim ısınmak için kollarımı ovuştururken. "Gerçek bir karabasan." Sonra hareketlenip bekleşen grubun yanından geçerek yürüdüm.

Ama basamakların en tepesindeki adamı haberlerden tanıyordum. Bu Amerikan Engelliler Derneği'nin New Hampshire şubesinin başındaki Lou St. Pierre idi. Adam bir eyalet sivil toplum örgütünün başkanı olması yeterince etkili değilmiş gibi Yale Üniversitesi hukuk fakültesinden mezun bir Rhodes burslusu ve engelli olimpiyatları altın madalya sahibiydi. Özel yapım tekerlekli sandalyesi kullanıyor ve pilotluğunu kendisinin yaptığı uçağıyla seyahat ediyor, tıbbi yardıma gereksinen çocukları ülkenin dört bir yanına taşıyordu. Yirmiden fazla haberci mikrofonlarını burnuna uzatırken özel eğitimli köpeği sandalyesinin yanında hiç kıpırdamadan oturuyordu.

Dönüp söylediklerini duyabilecek kadar yaklaştım.

"Bu davanın neden böylesine çekici olduğunu biliyor musunuz?" dedi. "Çünkü bir tren kazası manzarası gibi. Öyle bir görüntüyle karşılaştığınızda yaralanmış, incinmiş insanları görmek istemediğinizi bilseniz de kendinizi bakmaktan alıkoyamazsınız. Dümdüz ve en basit şekilde ifade edeceğim: Bu davanın konusu yüklüdür. Bu tam teninizde karıncalanmalar oluşturacak türden bir davadır. Hepimiz ailemize katılacak bir çocuğu ne olursa olsun seveceğimize inanmak isteriz, ama gerçekte o kadar kanaatkâr ya da yüce gönüllü olmadığımızı biliriz. Doğum öncesi tanı yöntemleri fetüsü bir özelliğe indirgeyebilir: Engellilik. Ne yazık ki, aynı testler bir ebeveynin engelli çocuk istemeyeceği yönündeki yaygın kabulü de aynı anda ve otomatik olarak gündeme taşır; bu da kimi fiziksel engellere rağmen yaşam hakkının tartışılmasını beraberinde getirir. Ama ben kendi

deneyimlerimden örneğin işitmeyenlerin oluşturduğu toplumda kendileri gibi olan çocukları sevecek birçok ebeveyn olduğunu biliyorum. Bir kişinin engelleri diğerinin kültürü haline dönüşebilir."

Köpek konuya önemli bir nokta koyulduğunu anlamış gibi başını kaldırıp havladı.

"Kürtaj hâlihazırda sıcak ve hassas bir tartışma meselesidir. Potansiyel bir yaşamı yok etmek doğru mudur? Ama edimin kendisi bu tartışmayı daha öte bir noktaya taşır: O hayatı yok etmek acaba bize, topluma, uygarlığa nelere mal olmuştur?"

Bir haberci, "Bay St. Pierre!" diye bağırdı. "Engelli bir çocuk büyütmenin evliliğin selamet açısından sıkıntılı olduğu yönündeki istatistikler konusunda ne söyleyeceksiniz?"

"Buna katılınm elbette. Ama dahi düzeyde zeki ya da bir spor dalında süper star olmaya aday bir çocuğu büyütmenin de aynı düzeyde stresli olduğunu gösteren istatistikler vardır. O tür çocukların doğumuyla sonuçlanacak hamileliklerde kürtaj yolunu öneren bir doktor duydunuz mu hiç?"

Süvarileri yardıma kimin çağırdığını merak etmiyordum aslında; bunu yapanın Guy Booker olduğu kesindi. Bu teknik açıdan bir tıbbi ihmal ve kusur davası olduğuna göre Piper'in savunması için kendisine yardım etmesi için dışarıdan birilerini resmen çağıramazdı, ama bunu o anda izlediğim türden davayı kazanmasına katkıda bulunabilecek doğaçlama basın toplantılarından destek alarak yapabilirdi.

Bir başka haberci, "Bu davada tanıklık yapacak mısınız?" diye sordu.

St. Pierre, "Siz vicdanlı insanların karşısına çıkarak yapıyorum bunu," diye vazetmeye başladı. "Ve çabalarımı New Hampshire adlı bu güzel eyalette başka kimsenin içeride görülmekte olan gibi bir dava açmayacağı umudunu kaybetmeden sürdürmeye devam edeceğim."

//ar/fe/Mahkemenin tanık olarak çağrılmasını bile kabul etmeyeceği bir adam yüzünden davayı kaybedebilirdim. Dönüp az önce çıktığım kapıya doğru yürüdüm.

Sigarasını bitiren mübaşir izmariti yere atıp ayağıyla ezerken, "Kimmiş orada konuşan cüce?" dedi.

"Cüce değil, küçük insan," diye düzelttim.

Adam boş gözlerle baktı yüzüme. "Ben de öyle demedim mi?"

Kapı arkasından çarparak kapandı. Donuyordum, ama orada biraz oyalanmak istedim; onunla merdivende, koridorda falan sohbet etmek zorunda kalmak istemiyordum. Mübaşir aslında Charlotte'dan çok da

farklı bakmıyordu duruma. Eğer Down sendromu olan ya da OI'li bir fetüsün ana rahminden kazınması kabul görecek olursa, tıp çocuğunuzun potansiyel güzelliğini ya da sevimliliğini daha doğmadan gösterecek kadar ilerlediğinde durum ne olacaktı? Peki ya erkek çocuk isteyen ve bir kız çocuğu taşıdığını öğrenen annenin tavrı? Doğum yapma ya da aldırma kıstaslarını kim belirleyecekti?

Her ne kadar itiraf etmek zor gelse de, Lou St. Pierre haklıydı. İnsanlar nasıl bir çocuk dünyaya gelirse gelsin, onu seveceklerini söylüyorlardı, bu her zaman doğru değildi. Konu özel bir çocuk olduğunda durum değişiyordu. Sarı bukleli, mavi gözlü çocukların yetimhanelerden olgun şeftalilerin kapışıldığı gibi hemen aile buldukları bir gerçekti, başka ırklara mensup ve engelli olanlar ise yıllarca bir koruyucu aileden diğerine sürüklenip, korkunç hayatlar yaşıyorlardı. İnsanların yapacaklarını söyledikleri şey ile gerçekte yaptıkları aslında birbirinden tamamen farklıydı.

Juliet Cooper açıkça ortaya koymuştu: Gerçekten bazı bebeklerin baştan dünyaya gelmemesi gerekir.

Senin gibi bebeklerin.

Ve benim gibi.

Amelia

Baba'nın sırlarımı keşfetmesiyle birlikte üstüme iyi niyet ve hoşgörü gösterileri yağacağına dönük beklentilerim hızla yok oluyor, aslında kendime yeni bir cehennem yarattığımı yavaş yavaş anlamaya başlıyordum. Okula gitmeme izin yoktu. Bütün gün adliye koridorunda oturup aynı gazeteyi tekrar tekrar okumak zorunda kalmasam, bu elbette ki muhteşem bir şey olurdu. Ebeveynlerimi işleri nasıl rezil ettiklerini anlayınca tıpkı sen bir yerini kırdığın zaman yaptıkları gibi benimle ilgilenmek için birbiriyle yarışır şekilde canlandırmıştım kafamda. Ama onlar öyle yapmak yerine hastane kafeteryasında öyle yüksek perdeden bağrıştı ki, oradakilerin hepsi bizim masaya reality şov izler gibi bakakaldı.

O günkü uzun öğle tatilinde hastaneye giderken annemin peşine takılıp seni ziyarete gelmeme bile izin vermediler. Anlaşılan resmen 'kötü etki odağı' ilan edilmiştim.

Sonuçta annem mahkeme toplanmadan hemen önce elinde benim için aldığı bir çikolatalı milk shake ile çıkıp gelince biraz şaşırdığımı kabul etmeliyim. Baba'nın aptal avukatın tekiyle vereceği ifadeyi görüşmek üzere buluşmadan önce beni tıktığı küçücük toplantı odasında öylece oturuyordum. Annemin beni o izbede nasıl bulduğu muammaydı, ama o anda kapıdan içeriye girince çok sevinmiştim.

"Willow nasıl?" diye sordum. Bunu yapmamın nedeni a) Sormamı bekliyor olmasıydı; b) Gerçekten merak ediyordum.

"İyi. Doktor yarın onu eve götürebileceğimizi söyledi."

"Bedava çocuk baktırma saltanatın bitiyor, desene."

Kırgın gözlerle baktı bana. "Öyle bir şey düşündüğümü gerçekten sanmıyorsun, değil mi?"

Omuz silktim.

"Bunu sana aldım," dedi ve karton bardağı uzattı.

ikimiz de Friendly's'in çikolatalı sütünü severdik, ama çok pahalıydı. Annem bazen o gün yaptığı gibi paraya kıyıp bir tane alırdı ve

paylaşırdık. Vanilyadan hoşlanmak gibi doğuştan gelen bir özre sahip olan sen ve Baba bizim o düşkünlüğümüzü hiç anlamazdınız.

"Paylaşmak ister misin?" diye sordum.

Annem başını salladı. "Bu senin için. Çıkarmayacağından emin olduğum bir şey almayı düşündüm sana."

Ona göz atıp bakışlarımı tekrar elimdeki bardağa diktim, ama bir şey söylemedim.

"Sanırım seni anlıyorum. Bir şeyi başlatmanın ve kontrolü yavaş yavaş kaybetmenin nasıl olduğunu biliyorum. Sonra o şeyi yok etmek istersin, çünkü artık hem senin, hem de etrafındaki herkesi incitiyordun Ama bunu yapmayı her deneyişinde seni biraz daha tüketir."

Afallamış halde baktım ona. Hayatımın her günü tamı tamına öyle hissediyordum.

"Bana çok da uzak olmayan bir zamanda Willow'suz bir dünyanın nasıl olacağını sormuştun," diye devam etti. "Sana bu konuda ne düşündüğümü söyleyeyim: Willow doğmamış olsa, bugün hâlâ süpermarkette alışveriş yaparken ya da bankada para çekerken ya da bowling salonunda zaman geçirirken bir taraftan da onu arar olurdum. Bir kalabalıktaki insanların yüzüne teker teker bakıp onunkini görmeye çalışırdım. Çocuk sahibi olmanın tuhaf yanlarından biridir; ailenin ne zaman tamamlandığını, ne zaman hâlâ eksik olduğunu içgüdüsel olarak bilirsin. Willow doğmamış olsa, sadece ailem değil, tüm dünya benim için tamamlanmamış halde kalırdı."

Kasten biraz gürültülü bir yudum aldım çikolatadan ve gözlerimi kırpıştırmamaya çalıştım. Pınarlarına dolan yaşları bir şekilde tekrar gözlerimin emeceğini umuyordum.

Ama annemin söyleyecekleri bitmemişti. "Mesele şu ki," dedi; "Sen burada olmasan, yine öyle hissederdim."

Ona bakmaya korkuyordum. Yanlış duymuş olmaktan korkuyordum. Beni her anneye özgü evlat sevgisiyle sevmenin ötesinde, varlığımdan hoşlandığını söylemenin kendince bir yolu muydu bu? Beni umursuyor ve gitmeme o kadar kolay izin vermeyeceğini mi ifade etmeye çalışıyordu?

"Bugün hastanede biraz araştırma yaptım," dedi. "Boston'da yeme bozukluğu olan çocuklarla ilgilenen bir yer varmış. Yatılı konuk da kabul ediyorlarmış. Sen ne zaman kendini hazır hissedersen, aynı sıkıntıları çeken başka kızlarla birlikte kalmak üzere oraya gidecek-

Başımı boynumda kurulu bir yay varmış gibi hızla kaldırdım. "Yatılı mı? Orada kalmak mı?"

"Sadece o şeyi kontrol altına alman için gerekli yardımı..."

"Beni yanından gönderiyor musun?"

Paniklemiştim. Öyle olmaması gerekirdi. Annem beni anlamıştı; öyleyse neden kendimi kesmemin hiçbir zaman o aileye yaraşır bir birey olamayacağımı düşünmekten kaynaklandığını kavrayamıyordu? "Nasıl oluyor da Willow binlerce kemiğini kırmayı başarmasına rağmen evde kalıyor ve ben küçük bir hata yapar yapmaz gönderiliyorum?"

"Bizim seni göndermek gibi bir niyetimiz yok," dedi. "Bunu sana yardım etmek için yapıyoruz ve..."

"Baba da biliyor mu bu konuyu?" Baba'nın son çare olarak başvuracağım kişi olacağını ummuştum, ama o da demek komplonur içindeydi. Dünyanın tamamı nefret ediyordu benden.

Kapı aralandı ve Marin Gates başını içeriye uzattı. "Hazırız," dedi. "Başlıyoruz."

"Birkaç dakikaya ihtiyacım var..."

"Yargıç Gellar'ın da sana hemen ihtiyacı var."

Annem gözlerinde biraz izin vermem için yalvaran bakışlarlc bana döndü. "Mahkeme salonunda oturman gerek. Baban tanıklıl yapacak ve ben de burada kalıp sana bakamam."

"Cehennemin dibine kadar yolun var," dedim. "Bana neyi nas yapacağımı söyleyemezsin sen."

Bizi izleyen Marin hafif bir ıslık çaldı. "Aslını istersen söyleyebilıı Çünkü o annen ve sen de henüz reşit değilsin."

Annemin canını beni incittiği kadar kötü yakmak istediğimde avukata döndüm. "Tüm çocuklarını ortadan kaldırmaya çalışan bir sinin o unvanı taşımasına izin vereceklerini hiç sanmıyorum."

Annem darbe yemiş gibi sarsıldı. Kesiği görmesem de kanını aktığını biliyordum. Ve onun da bildiği bir şey vardı: O kesiği hc etmişti.

Marin fazla seremoniye başvurmadan beni aldı ve dinleyici!« arasındaki ton balığı kokulu bir adamın yanındaki boş yere oturttı Kendi kendime bir söz verdim: Annem benim hayatımı yok edeceks benim de aynı şeyi ona yapmamam için kesinlikle hiçbir neden yoktı

Sean

Düğün günümüzde Charlotte, önceden yazdığım ve şevkle ezberlediğim evlilik yeminimi unutmama neden olmuştu. Kilisede mihraba doğru yürümeye başlayınca tüm o cümleler balık ağına dönmüş ve ona sunmak istediğim duyguları tutamaz hale gelmişti. Şimdi mahkeme salonunda eşimin karşısında otururken, sözcüklerin bir kez daha değişime uğrayacağını umut ediyordum. Tüylere, bulutlara, buhara, katı bir darbe halinde inecek güce sahip olmayan herhangi bir şeye dönüşmelerini istiyordum.

"Teğmen O'Keefe," dedi Guy Booker; "Siz bu davanın başında davacı konumunda değil miydiniz?"

Bana tanıklık faslını kısa ve yumuşak tutacağına, kürsüden ne zaman çıktığımı bile hatırlamayacak kadar kısa sürede ineceğime dair söz vermişti. Ona güvenmiyordum. İşi yalan söylemek, aldatmak ve gerçekleri jürinin inanacağı herhangi bir şeye dönüşecek şekilde çarpıtmaktı.

Ve ben bu kez işinde başarılı olmasını fena halde arzuluyordum.

"Başlangıçta öyleydi," dedim. "Eşim beni bu davanın Willow'un yararına olacağı konusunda ikna etmişti, ama sonra onunla aynı şeyleri hissetmediğimi anlamaya başladım."

"Nasıl oldu bu?"

"Bence dava ailemi parçaladı. Kirli çamaşırlarımız akşam haberlerinde sergilenir oldu. Boşanma için başvuruda bulundum. Ve Willow... Neler olduğunu o da biliyor. Toplumda bir kez duyulunca saklamanın yolu kalmamıştı."

"Kusurlu doğum teriminin kızınızın hiç doğmaması gerektiği anlamına geldiğini biliyorsunuz. Öyle olmasını mı isterdiniz, Teğmen O'Keefe?"

Başımı salladım. "Willow kusursuz olmayabilir, ama ben de öyleyim. Sizde öylesiniz. Kızım kusursuz olmayabilir, ama her şeyi yaşamaya yüzde yüz hakkı vardır."

"Tanık sizin," dedi Booker.

Marin Gates ayağa kalkarken derin bir soluk aldım ve Özel Tim ekibiyle bir binaya girmeden önce yaptığım gibi kendimi etkilere kapamaya çalıştım.

"Bu davanın ailenizi parçaladığını söylediniz," dedi avukat. "Ama aynı şey sizin taralınızdan başlatılan boşanma süreci için de söylenebilir, değil mi?"

Guy Booker'e göz attım. O sorunun geleceğini tahmin etmiş ve beni yanıt için hazırlamıştı. Yaptığım şeylerin kızlarımı çamurun içine çekmeye yönelik girişimler değil, onları korumak için alınmış önlemler olduğu türünden bir şeyler söyleyecektim. Ama öyle yapmak yerine kendimi Charlotte'ye bakar halde buldum. Davacı tarafa ayrılan masanın gerisinde çok küçücüktü. Bakışlarını gözlerimin içine bakma konusunda kendine güvenemiyormuş gibi önüne dikmişti.

"Evet," dedim alçak bir sesle. "Öyle."

Booker ayağa kalkacak oldu, ama kendi tanığına itiraz edemeyeceğini hatırladığı için olmalı hemen arkasına yaslandı.

Yargıca döndüm. "Doğrudan eşimle konuşmama izin verir misiniz, efendim?"

Yargıç Gellar'ın kaşları kalktı. "Seni duyması gerekenler jüri bölmesinde oturanlar, oğlum."

"Saygısızlık olarak almayın, ama... Bu tam olarak doğru değil, efendim."

"Sayın Yargıç!" Booker bu kez ayağa fırlamıştı. "Kürsüye yaklaşabilir miyim?"

"Hayır, Bay Booker," dedi yargıç. "Yaklaşamazsmız. Bu kişinin söylemek istediği şeyler var."

Marin Gates kestanefişeği yutmuş gibi görünüyordu. Soru sormaya devam etmekle beni kendi ipimi çekmeye terk etmek arasında kararsız kalmıştı. Yaptığım şey belki tamı tamına buydu, ama umurumda değildi. "Charlotte..." dedim. "Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu artık bilmiyorum. Kesinliğine inanarak söyleyebileceğim tek şey bu olabilir. Evet, yeterli paramız yok. Evet, kolay zamanlar geçirmedik. Ama bunlar o yolculuğa çıkmaya değmediği anlamına gelmez."

Charlotte başını kaldırdı. Gözleri irileşmişti ve ifadesizdi.

"Polis merkezindeki arkadaşlardan bazıları zaman zaman

evlenirken nasıl bir şeyin içine girdiklerini bildiklerini söyler. Ben bilmiyordum. Bir maceraydı benim için ve bu konuda herhangi bir sıkıntım yoktu. Sen oradaydın çünkü. Seni kayağa götürmeme izin verdin ve yüksek yerlerden korktuğuna dair tek kelime bile etmedin. Yatakta ne kadar uzağa gidersem gideyim hep dibimde kıvrılarak uyudun. Dondurmanın vanilyalı tarafını yememe izin verdin ve sen de benimkinin çikolatalı kısmını aldın. Çoraplarım pantolonumla uyumsuz olduğunda bunu söyledin. Benim sevdiğim yiyecekleri almaya ve hazırlamaya hep dikkat ettin. Bana iki güzel kız verdin."

Salona büyük bir sessizlik çökmüştü; insanlar sanki soluk almaya bile cesaret edemiyordu.

"Belki evliliğimizin kusursuz olmasını bekliyordun ve seninle farklı düştüğümüz nokta da oydu. Ben kusurların yapacağımız hatalardan kaynaklanacağını düşünmüştüm. Ama hata yaptığımda, orada birlikte aldığımız yol boyunca öğrendiklerimizi hatırlatacak ikinci bir insan olacaktı. Ve sanırım bir konuda ikimiz de hatalıydık. Birini sevdiğin zaman dünyada başka hiçbir şeyin önemli olmadığını söylerler hep. Ama öyle olmuyor, değil mi? Sen de, ben de gayet iyi biliyoruz ki, birini sevdiğin zaman dünyadaki her şeyin önemi biraz daha artar."

Salondaki sessizlik ben sustuktan sonra da bozulmadı. Sonunda Yargıç Gellar, "Duruşma bu günlük bitmiştir," dedi.

Marin Gates, "Ama ben henüz bitirmedim..." diye itiraz edecek oldu.

"Bitirdiniz," dedi yargıç. "Tanrı aşkına, Bayan Gates. Hâlâ bekâr olmanızın nedeni bu işte. Bay ve Bayan O'Keefe dışında herkesin salondan çıkmasını istiyorum."

Tokmağını kürsüye indirir indirmez ortalık hareketlendi ve bir anda kendimi tanık kürsüsünde, davacı masasının arkasında yalnız başına dikilen Charlotte'ye bakar halde buldum. Birkaç tedirgin adım attı, sonra gelip önümde durdu ve ellerini kürsünün korkuluğuna koydu.

"Boşanmak istemiyorum," dedi.

"Ben de istemiyorum."

Yavaşça, niyetimi anlayabileceği kadar ağır hareketlerle eğilip dudaklarımı onunkilere dokundurdum. Şekeri andıran, evimizi çağrıştıran, bildik bir tattı hissettiğim. "Sonrasında ne olacaksa olsun, senden ayrılmak istemiyorum," diye fısıldadım.

Amelia

Anne ile Baba'nın mahkeme salonundaki 'ah çok dokunaklı' kategorisinde üst sıraları zorlayacak barışması günün olayı haline geliverdi. Medya'nın *İçten İtiraflar* türü programlar yapan tüm habercileri o son derece romantik anın çözümlemelerini yapmak üzere sıraya girdi. Kuşkuculuğu (benim gibi) kalıcı ruh hali olarak benimsememiş insanlardan kurulu değilse, jüri de bunu yutacaktı elbette. Marin ise bir şişe şampanya patlatmak için hiç oyalanmadan evinin yolunu tutacaktı.

Bu durumda 'misyon sahibi kız' ben oluyordum.

Onlar içine gömüldükleri melodramda ayılıp bayılırken ben bir kenarda utançtan geberir halde oturmuş ve kendime dair yeni şeyler öğrenmeye dalmıştım: İçimdeki zehri kusarak atmak zorunda değildim. Terle ya da çığlıklarla çıkartabilirdim oradan. Hatta bunu fısıldayarak bile yapardım. Boston'daki blumia kampına gideceksem, yola çıkışım oldukça gürültülü olacaktı.

Yargıcın çöpçatan rolüne bilerek soyunduğunun, annemle babamı sergiledikleri dramanın ikinci sahnesini kotarmaları için mahkeme salonunda tuttuğunun farkındaydım. Benim için gayet uygundu bu. Marin Gates beni hatırlayıp aramaya başlamadan adliyenin arka tarafına süzüldüm ve fazla kimseye görünmeden (görenlerin de umursamayacağını bilerek) binadan çıktım. Otoparka koştum ve nane yeşili klasik Thunderbird'e yaslanıp beklemeye koyuldum.

Guy Booker dışarıya çıkıp beni arabasının başında bulunca yüzünü buruşturdu. "Boyayı çizdiysen önümüzdeki beş yıl kamu hizmetinde çalışırsın."

"Olabilir."

"Ne yapıyorsun burada?"

"Seni bekliyorum."

Guy kaşlarını çattı. "Bunun benim arabam olduğunu nereden bildin?"

"İnsana acı verecek kadar mütevazı olduğundandır belki."

Başını iki yana salladı. "Senin okulda olman gerekmiyor mu?"

"Uzun hikâye."

"Öyleyse hiç anlatmaya başlama. Benimki de uzun bir gün oldu çünkü." Anahtarı kilide sokup sürücü tarafındaki kapıyı açtı, sonra bir an duraksadı. "Eve git, Amelia. Şu sıra annenin senin nerede olduğunu merak etmemesi gerek. Yapacağı bir sürü şey var."

"Evet," dedim kollarımı göğsümde kavuştururken. "Ben de o nedenle söyleyeceklerimle ilgileneceğini düşünmüştüm zaten."

Marin

Jüri seçimi tutanaklarından Juliet Cooper'in adresini almıştım. Bankton'un batısında bulunan Epping adlı küçük bir yerde oturduğunu biliyordum. Böylece o günkü duruşmalar erken sonuçlanınca adresteki caddenin adını aracımın GPS'ine kaydettim ve yola koyuldum.

Bir saat kadar sonra ilerleyince at nalı şeklinde bir dönüşle tekrar caddeye bağlanan dar, ama şirin bir çıkmaz sokağa giriyordum. 22 numara yolun kavis yapmaya başladığı yerde ve sağdaydı. Cephesi gri boyalı ahşap yalıbaskısı kaplı, siyah kepenkli ve kırmızı lake kapısı olan bir binaydı. Garajın önünde bir minibüs duruyordu. İnip kapıya yürüdüm ve çalar çalmaz içeriden bir köpek havlaması geldi.

Orada yaşıyor olabilirdim. Orası benim evim olabilirdi. Başka bir hayatta bir yabancı gibi gelmek yerine kapıyı açıp doğruca içeri girerdim; üst katta binicilik madalyalarımın, okul yıllıklarımın, insan yetişkinliğe erip giderken büyüdüğü evde ardında her ne bırakırsa o şeylerin hâlâ durduğu bir odam olurdu. Gümüş tepsinin hangi mutfak çekmecesinde durduğunu, elektrik süpürgesinin işi bitince nereye kaldırıldığını, televizyonun uzaktan kumandasının nasıl çalıştığını düşünmeye bile gerek kalmadan bilirdim.

Kapı açıldı ve Juliet Cooper karşımda belirdi. Ayaklarının dibinde sıçrayıp duran minik bir terier vardı.

İçeriden bir kız sesi, "Beni mi arıyorlar, anne!" diye seslendi.

"Hayır," dedi Juliet gözlerini yüzümden bir an bile ayırmadan.

"Beni görmek istemediğini biliyorum," diye lafa girdim aceleyle. "Ve buradan gidince seninle bir daha asla konuşmaya kalkışmayacağıma söz veriyorum. Ama önce bana bir şeyi açıklaman gerek. Beni... Beni senin için bu kadar itici kılan şey nedir?"

Bu sözler için ağzımdan çıktıkları anda pişmanlık duymuştum. Bu işlere bakan bir aile mahkemesi olsa ve başında da Maisie bulunsa beni herhalde hemen tutuklardı. Evlat edinme teması üzerine kurulmuş web sitelerinin tamamında o şeyin yapılmaması öğütleniyordu: Öz annenizi pusuya düşürmeyin; sizi kendi zaman çizelgesi içinde kabullenmesini bekleyin.

"Mesele şu aslında..." dedim. "Otuz beş yıldan sonra bana hiç değilse beş dakika borçlusun."

Juliet dışarıya çıkıp kapıyı arkasından çekti. Üstünde ceket yoktu ve köpeğin giriş holünde havladığını duyabiliyordum. Ama konuşmadı; tek kelime bile söylemedi.

Hepimizin geçekten istediği şey sevilmektir. Bu özlem en kötü davranışlarımıza güdü oluşturabilir. Örneğin Charlotte'nin senin belli bir yaşa geldiğinde mahkemede söyledikleri için onu affedeceğine olan kemikleşmiş inancı gibi. Ya da benim iz peşinde Epping'e gelmem gibi. Gerçek şu ki, harislikti yaptığım. Manevi ebeveynlerimin beni her şeyden çok istediğini biliyordum, ama bu bana yetmemişti. Öz annemin beni neden istemediğini öğrenmek zorundaydım ve bu gerçekleşene dek benliğimin bir parçası kendimi bir fiyasko olarak görmeye devam edecekti.

Juliet sonunda, "Tıpkı ona benziyorsun," dedi.

O hâlâ benimle göz göze gelmemeye özen gösteriyordu, ama ben dosdoğru onun yüzüne bakıyordum. Kötü sona eren bir aşk hikâyesi yaşanmış ve Juliet hamile kalınca babam ona destek vermeyi reddetmiş olabilir miydi? Bebeklerinin dünyanın bir köşesinde yaşadığını bilerek ona olan aşkını korumuş, bu duygu bir eşle beraber yeni ailesini kurduktan sonra bile onu için için yemiş miydi?

"On altı yaşındaydım," diye mırıldandı Juliet. "Bisikletle okuldan eve dönüyordum ve ormandan geçen kestirme yola sapmıştım. Nasıl olduğunu anlamadığım şekilde ortaya çıkıp beni düşürdü. Ağzıma bir çorap sokup giysilerimi sıyırdı ve bana tecavüz etti. Sonra öyle kötü dövdü ki, annemle babam beni ancak giysilerimden teşhis edebildi. Beni kanlar içinde ve bilincim kapanmış halde terk etmişti ormanda. İki avcı tarafından saatler sonra bulunmuştum."

Başını kaldırdı ve neden sonra yüzüme baktı. Gözlerinde ışıltılar vardı.

"Haftalarca konuşmadım. Sonra tam kendimde her şeye yeniden başlayacak gücü buluyordum ki, hamile olduğumu anladım. Onu yakaladılar. Polis tanıklık yapmamı istedi, ama bunu içim kaldırmadı. Yüzünü tekrar görmeye dayanamayacaktım. Sonra dünyaya geldin ve hemşire seni bana uzattı: Mavi gözler, siyah saçlar ve havada savrulan yumruklar. Seni çok isteyen bir aile olduğu için mutluydum, çünkü ben istemiyordum."

Derin, titrek bir soluk aldı. "Beklediğin ana-kız buluşması böyle değilse buna üzülürüm. Ama seni görmek unutmak için o kadar büyük çaba sarf ettiğim şeyleri tekrar yaşamama neden oldu. O nedenle lütfen... Beni yalnız bırak."

Bir istekte bulunurken dikkatli ol.

Hiçbir şey söylemeden geriye doğru sendeler gibi bir adım attım. Yüzüme bakmaya bile dayanmasına şaşmamam gerekirdi; Maisie eliyle gönderdiğim kartı açmak için o kadar beklemesinin nedenini anlamam gerekirdi; neden doğduğum anda birilerine vererek benden kurtulmak istediğini tahmin etmem o kadar zor olmamalıydı.

Ben de aynı şeyi yapardım çünkü.

Hiç değilse o kadar ortak yanımız vardı.

Taş basamakları inip arabama yürürken gözyaşları nedeniyle önümü zor görüyordum. Son basamakta bir an duraksadım ve ona döndüm. Hâlâ olduğu yerde duruyordu.

"Juliet," dedim. "Teşekkür ederim."

Anlaşılan arabam ben kararımı vermeden çok önce gitmek istediğim yerin neresi olduğunu anlamıştı. Yine de, doğumumdan hemen sonra geldiğim ve büyüdüğüm, cephesi aşın gelişmiş ve bir türlü ıslah edemediğimiz sarmaşık gülleriyle kaplanmaya yüz tutmuş koloni dönemi tarzı eski beyaz evin önünde durduğumda içimde sanki bir şey patladı. Çocukluk ve ilkgençlik fotoğraflarımı içinde barındıran albümlerin dolaplarında durduğu yerdi orası. Çöp arıtma ünitesinin nasıl çalıştırıldığını bildiğim yerdi orası. Pijamalarımın ve bir diş fırçasının ve birkaç süveterin gün gelip gerekir diye üst kattaki odalarının birinde hazır tutulduğu yerdi orası.

Yuvaydı orası ve içinde ebeveynlerim vardı.

Saat o zamana kadar dokuza gelmiş, hava kararmıştı. Annem kalın sabahlığına bürünüp ayağına tabanı terlik şeklindeki çoraplarını çekmiş olmalıydı ve her akşam yediği dondurma da herhalde kucağındaydı. Babam televizyonun kumandasını ele geçirmiş, *Antik Arabalar Şovu* nun *Muhteşem Yarış* tan daha gerçekçi bir program olduğu konusunda söylev vermeye girişmişti.

Arabadan indim, ağır adımlarla eve yürüdüm ve basamakları çıkıp orada yaşadığım sürece hiç kilitlemediğimiz ön kapıyı açtım. Kimseyi ür kütmemek için, "Merhaba, millet!" diye seslendim, "ben geldim."

Oturma odasına girerken annemle karşılaştım. "Marin!" dedi ben kucaklarken. "Burada ne arıyorsun?"

"Bu civarda işim vardı." Oraya gelmek için 100 kilometre araba kul landığım düşünülürse, bu ufak bir yalan sayılmazdı.

Babam, "Seni şu önemli davayla çok meşgul olduğunu düşünmüş tük," dedi. "Seni CNN'de gördük. Nancy Grace hasedinden çatlamıştır."

Gülümsemeye çalıştım. "Sizi özledim ve…"

"Aç mısın?" diye sordu annem. Sorunun gelmesi otuz saniye almıştı ve bu bir rekordu.

"Pek değilim."

"İyi. Sana biraz dondurma koyuyorum öyleyse." Yine cevabımı duymamış gibi harekete geçmişti. "Biraz dondurmayı kimse reddedemez."

Babam kanepedeki yerine oturup eliyle yanındaki yastığa okşar gibi vurunca pardösümden kurtulup kendimi o rahatlığa bıraktım. Kanepe elbette ki değişmişti; çocukluğumda üstünde zıplayarak yastıklarını birer gözleme kalınlığına indirdiğim şey çoktan atılmış, yerine yenisi koyulmuştu. Ama o eski yastıklar daha rahat, daha çilekeş, daha affediciydi.

Babam, "Kazanabilecek misin?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Her şey bitmeden fikir yürütemezsin o tür davalarda."

"Nasıl bir şey ?"

"Ne? Neden söz ediyorsun?"

"O'Keefe adındaki kadından. Ne tür bir insan?"

Yanıt vermeden önce biraz düşünmem gerekti. "Doğru olduğuna inandığı şeyi yapıyor," dedim sonra. "Bundan ötürü onu suçlamaman gerek."

Ben herkesin yerine suçluyorum onu zaten.

Bir yeri gerçek anlamda özlemen için belki orasını terk etmen gerekir; başlangıç noktasına ne kadar ait olduğunuzu anlamanız için belki çok uzun yolculuklar yapmanız gerekir. Annem yanıma oturup dondurma kâsesini uzatınca bunu düşünüyordum.

"Bu ara nane katkılı çikolata krizindeyim," dedi. Kâseye kaşıklarımızı aynı yumurta ikizlerinin eşgüdümüyle daldırdık.

Ebeveynler sizi yaratan insanlar değildir; sizi siz yapanlardır.

Annemle babamın arasında oturdum ve tozlu tabloların, bir köşede kalmış antika bira kupalarının, kiraz işlemeli tabakların gösterildiği, birilerinin evlerine gelip insanlara ne kadar değerli hazinelere sahip olduklarını söylediği bir programa boş gözlerle bakmaya daldım. Hepsi ellerindeki şeyleri değerlerini bilmeden, gündelik hayatta tüketerek kullandıkları kendilerine söylendiğinde çok şaşırıyordu.

Amelia

Internet'te epey araştırdım, ama mahkemeye tanık olarak çağrıldığında ne giymen gerektiğine dair bilgi yoktu. Ben de jürinin beni asla unutamayacağı bir kıyafette gitmeye karar verdim. Onca gündür sıkıcı doktorların falan yaptığı resmigeçide tahammül etmişlerdi; onlarla kıyaslandığımda akılda daha renkli bir görüntü bırakmam daha iyi olmaz mıydı?

Saçlarımı biraz daha koyulaştırarak laciverte çevirdim, kırmızı bir süveterle boğazlı Converse'lerimi ve uğurlu kot pantolonumu giydim. Dizinde kocaman bir delik vardı, ama hiçbir şeyi şansa bırakmayacaktım.

Öylesi salya-sümük bir sahnenin sonrasında Anne ile Baba'nın önceki gece aynı yatakta uyumaması ironikti aslında. Annem hastanede kalmış, biz yine eve dönmüştük. Guy Booker sabah beni evden alabileceğini söylemişti, ama ben bir şey yokmuş gibi Baba'ya takılmaya ve onunla birlikte adliyeye sürüklenmekten ötürü son derece mutsuz olduğum numarası yapmaya karar vermiştim. Guy ile tanıklık yapacağımı ne kadar uzun süre saklarsak o kadar iyi olacağına karar vermiştik.

Babam önceki gün tanık kürsüsüne çıktığı için dinleyiciler arasında da yer alamayacaktı; o nedenle de beni koridorda yalnız bırakmakta sakınca görmedi. Bu harikaydı işte. Gidip kadın mübaşirlerden birinin yanında durdum. Biraz titriyordum.

Dönüp bana, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Karnımdaki kelebekler..."

O bana boş gözlerle bakarken mahkeme salonundan Guy Booker'in sesi yükseldi: "Savunma tanık olarak Amelia O'Keefe'yi çağırıyor."

Ben içeriye alındığımda cehennemin kapıları çoktan açılmıştı. Marin ile Guy kürsünün dibinde yargıç ile tartışıyordu; annem gözyaşlarına boğulmuştu ve babam ayağa kalkmış, etrafa bakınarak benim nerede olduğumu belirlemeye çalışıyordu. Tanık kürsüsüne yaklaşınca avukatların söylediklerini duymaya başladım.

Marin, "Amelia'yı tanık olarak çağıramazsın," dedi.

Guy omuz silkti. "Neden çağıramayayım? Onu tanık listesine dahil eden sensin."

Yargıç Gellar, "Bu tanığın çağrılmasının özel bir nedeni var mı?" diye sordu ve Guy'a döndü. "Karşı tarafın avukatına son aşamada sıkıntı yaratma isteği dışında yani."

"Elbette ki nedenlerimiz var, Sayın Yargıç," dedi Booker. "Bayan O'Keefe mahkemeye duyulması gerektiğine inandığımız bilgiler verecek. Bunun bir kusurlu doğum davası ve tanığın aynı ailenin bir üyesi olduğu düşünülürse, iddiaya temel oluşturduğu düşünülen kusurun belirlenmesi açısından diğer çocuğun..."

"Tamam, tamam! Çocuğu getirin."

Sıraların arasından sıyrılıp öne çıkarken herkesin gözünün üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Sanki koruma çemberimde delikler açılmıştı ve kendime olan güvenim oralardan dışarı boşalıyordu.

Yanından geçerken annemin Marin'e, "Bana bunu sadece gereği halinde başvurulmak üzere kayda aldırdığını söylemiştin," dediğini duydum.

"Böyle bir şey yapacağını hiç düşünmedim," diye cevap verdi Marin. "Ne söyleyeceği konusunda bir fikrin var mı?"

Sonra o küçük ahşap kafese girdim; jürinin incelemesi için mikroskobun altına koyulmuş bir hayvan numunesi gibiydim. Bir incil getirdiler ve yemin etmemi istediler.

Guy Booker bana gülümsedi. "Kayıtlara geçmesi için bize kim olduğunu söyleyebilir misin?"

"Amelia," dedim. Duralayıp dilimi kuruyan dudaklarımda gezdirmem gerekmişti. "Amelia O'Keefe."

"Nerede oturuyorsun, Amelia?"

"Stryker Caddesi, kırk altı numara, Bankton, New Hampshire." Yüreğimin sesi dışarıdan da duyulabiliyor muydu? Tanrım! Göğsümün içindeki bongo davulunun gümbürtüsü nerdeyse kendi söylediklerimi işitmemi engelleyecek kadar yüksekti.

"Kaç yaşındasın?"

"On üç."

"Ebeveynlerinin isimlerini verir misin?"

"Charlotte ve Sean O'Keefe," dedim. "Willow da benim kardeşim."

"Bu davanın neye dair olduğunu mahkemeye kendi sözlerinle tarif edebilir misin, Amelia?"

Anneme bakamıyordum. Süveterimin kollarını aşağıya çekiştirdim, çünkü kesik izleri yanıyordu. "Annem Piper'in Willow'da nasıl bir sorun olduğunu daha önce anlaması ve kendisine söylemesi gerektiğini düşünüyor. Çünkü o zaman kürtaj yaptırabilirdi."

"Annenin doğruyu söylediğine inanıyor musun?"

"İtiraz ediyorum!"

Marin ayağa öyle şiddetle fırlamıştı ki, yerimde irkildim.

"Hayır," dedi yargıç. "Buna izin vereceğim. Yanıtlayabilirsin, Amelia."

Başımı iki yana salladım. "Doğru söylemediğini biliyorum."

"Nereden biliyorsun bunu?"

Sözcükleri düzgün ve basit tutmaya gayret ederek, "Çünkü bunu kendi ağzından duydum." dedim.

İnsanların konuşmalarına kulak kabartmanın doğru olmadığını biliyorum, ama bazen gerçeği öğrenmenin tek yolu budur. Ve -her ne kadar yüksek sesle kabullenmesem de- sana korumacı yaklaşan bir yanım vardı. O son kırıktan ve geçirdiğin ameliyattan sonra çok moralsiz görünüyordun ve *'Annem benden kurtulmak istiyor,'* dediğinde sözlerin içimde bir şeylerin çözülerek jöleye dönüşmesine neden olmuştu sanki.

Hepimiz seni kendi yollarımızla koruyorduk. Baba senin hayatını zorlaştıran herhangi bir şey karşısında öfkeye kapılıp fırtına gibi eserdi. Annemse... Eh, o da anlaşıldığı kadarıyla senin için uzun vadede bir şeyler elde edebilmek amacıyla her şeyini yatırarak kumar oynayabilecek kadar aptaldı. Ben de sanırım etrafımda bir kabuk oluşturmuştum ve böylece sen incindiğin zaman aynı acıyı hissetmez gibi davranmak kolaylaşıyordu.

Kimse senden kurtulmak istemiyor, demişti annem, *ama çoktan ağlamaya başlamıştın bile.*

Bacağım için çok üzgünüm. Eğer uzun bir süre hiçbir yerimi kırmazsam, benim de diğer çocuklar gibi olduğumu düşüneceğini—

Kazalar olur Willow. Kimse bunun için seni suçlamıyor.

Sen suçluyorsun. Benim hiç doğmamamı isterdin. Seni bunu söylerken duydum.

Soluğumu tutmuştum. Annem gece rahat uyuyabilmesini sağlayacak her şeyi söyleyebilirdi kendi kendine, ama kimseyi, özellikle de seni kandıramazdı.

Willow, demişti annem. *Beni iyi dinle. Herkes hatalar yapar... ben dahil. Hiç yapmamış olmayı dilediğimiz şeyler yapar ve sözleriz. Ama sen, hiçbir zaman bir hata olmadın. Bin yıl da geçse, milyon yıl da geçse, senin dünyaya gelmenden pişmanlık duymam.*

Kendimi duvara çivilenmiş gibi hissediyordum. Eğer bu doğruysa, geçen bir yıl boyunca olan her şey -o dava, arkadaşlarımı kaybetmem, ebeveynlerimin ayrılışını izlemek zorunda kalmam, hepsi- bir hiç uğruna yaşanmıştı.

Eğer bu doğruysa, annem o zamandan beri herkese yalan söylüyordu.

Charlotte

Her şeyin bedeli vardır. Güzel bir bebek getirirsiniz dünyaya, sonra onun engelli olduğunu öğrenirsiniz. Dünyayı ve cenneti yerinden oynatırsınız onu mutlu etmek için, ama o arada eşinizi ve öteki çocuğunuzu sefil edersiniz. Edimlerinizi tartacağınız bir kozmik eşel yoktur; o kırılgan dengeyi neyin altüst edebileceğini çok geç öğrenirsiniz.

Amelia sözlerini bitirir bitirmez yargıç Marin'e döndü. "Çapraz sorgu yapmak istiyor musunuz, Bayan Gates?"

"Bu tanığa sorum yok. Ama Charlotte O'Keefe'nin tekrar kürsüye gelmesini talep ediyorum."

Ona bakakaldım. Bana fısıltıyla ya da notla herhangi bir şey iletmemişti. Ne yapacağımı bilemez nalde yavaşça ayağa kalktım. Ben kürsüye doğru yürürken Amelia da bir mübaşirin eşliğinde yerine götürülüyordu. Sessizce, dudaklarını kıpırdatarak, "Çok üzgünüm," dedi.

Ahşap sandalyeye kaskatı bir halde oturdum. Marin bana sürekli, 'Mesaja sadık kal,' demişti, ama o mesajın ne olduğunu hatırlamak gitgide zorlaşıyordu.

"Kızının anlattığı o konuşmayı hatırlıyor musun?" diye sordu Marin. Sesi kurşun gibi çarpıyordu benliğime.

"Evet."

"Koşullar neydi?"

"Burada ilk tanıklık yaptığım günün sonrasında Willow'u hastaneden eve getirmiştik. Femuru öyle ciddi kırılmıştı ki, ameliyat olması gerekmişti."

"Yani alt üst haldeydin."

"Evet."

"Willow da öyle miydi?"

"Evet. Çok üzgündü."

Marin yaklaşıp benimle göz göze gelene kadar bekledi. Bakışlarında tanık kürsüsünden inerken Amelia'nın, önceki gün mahkeme salonu boşaldığında Sean'ın, o konuşmayı yaptığımızda senin gözlerine hakim olan endişeyi, sevdiğiniz bir kişi için yeterince iyi olamama korkusunu yakaladım. Belki ben de aynı şeyi hissediyordum ve belki o nedenle davayı açmıştım; böylece ileride çocukluğuna bakıp seni acılarla dolu bir dünyaya getirmemden ötürü beni suçlamayacaktın. Ama sevgi sadece fedakârlıkla ve birilerinin beklentilerini karşılamakta ne kadar yeterli olduğunuzla ilgili bir şey değildi. Sevgi sizi yeterli olmanın ötesine taşır; mükemmellik kavramını kişilik özelliklerinizi de -hariç tutarak değil- içine katarak yeniden belirler.

Hepimiz gerçekte yaşamı etkileyen unsurlar arasında kabul edildiğimizi bilmek isteriz. Başka birilerinin hayatının biz olmasak daha zengin, daha iyi olmayacağını bilmek isteriz.

Marin, "Bu konuşmayı kızınla yaparken ve bu dava sürecinde yazılı ve sözlü ifadeler verirken..." dedi ve bir an duraladı. "Yalan mı söylüyordun?"

"Hayır."

"Öyleyse ne yapıyordun?"

"Elimden geleni," diye fısıldadım. "Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum."

Piper

Quy Booker bana doğru biraz eğilip, "Basketboldaki smaç gibi olacak," dedi. "Topun çemberden sekmesine imkân yok artık." Kalkıp önünü ilikledi ve kapanış konuşmasını yapmak üzere jüriye döndü.

"Bu davayı açıp karşınıza getiren kişi yalancıdır. Davanın parayla ilgisi olmadığını söylüyor, ama kendi eşi bile size tersini ifade etti ve bu konuda ondan desteğini çekti. Kızının dünyaya hiç gelmemiş olmasını yeğleyeceğini iddia ediyor, ama aynı çocuğa tersini söylüyor. Size o hamileliği bitirme seçeneğinin sunulmuş olmasını istediğini söyleyip, bundan ötürü tek günahı Charlotte O'Keefe'ye dostça yaklaşmak olan, çalışkan ve ilkeli doktor kimliğiyle tanınan Piper Reece'yi suçlu ilan ediyor."

Ellerini iki yana açtı. "Kusurlu doğum. Kusurlu doğum. Söylemek bile insanın dilinde karıncalanma yaratıyor, değil mi! Ama davacı güzel, zeki, bilgiye âşık, sevecen kızının bu dünyaya hiç gelmemiş olması gerektiğini çekinmeden ve gocunmadan dile getirebiliyor. Anneliğin diğer tüm olumlu karakter özelliklerini küçümseyen bu *anne* o değerlerin kızının osteogenesis imperfecta olduğu gerçeğini ortadan kaldırmayacağını söyleyebiliyor. Piper Reece'nin bir doktor olarak hiçbir şeyi ihmal etmediğini açıklayan tüm o uzmanlan duydunuz. Aslında Piper Reece davalının hamileliğinde komplikasyon olduğunu anladığı anda tamı tamına kendisinden beklenen şeyi yapmıştır: Yerini durumu denetimi altına alabilecek birisine bırakmak. Ve bunu yaptığı için de hayatı cehenneme dönmüş, muayenehanesini, kariyerini, özgüvenini kaybetmiştir."

Jüriye ayrılan bölümün önünde gidip gelmeyi birden kesti. "Doktor Rosenblad'ın hepimizin bildiği bir şeyi dile getirdiğini duydunuz: İsteyerek oluşturulmuş bir hamileliğe son vermek kimsenin ilk seçeneği değildir. Ne var ki, ebeveynler bir fetüsün ciddi engellere sahip bir bebek olarak dünyaya geleceği gerçeğiyle yüzleştiği zaman *tüm seçenekler* kötüdür. Davacı lehine karar verirseniz onun hastalıklı mantığını benimsemiş olacaksınız: Çocuğunuzu sırf onu dünyaya asla getirmemeniz gerektiğine inandığınız için bir doktoru -en yakın dostunuz olsa bile- dava edecek kadar sevebilirsiniz. O

yönde karar verecek olursanız, hangi engellerin hayatı yaşamaya değer, hangilerinin değmez kılacağına kadın doğum uzmanlarının karar verdiği çarpık bir sistemi benimsemiş olacaksınız."

Kollarını göğsünde kavuşturup başını öne eğdi. "Bayanlar ve Baylar... Bu tutulması gayet tehlikeli bir yoldur. Qündelik yaşamının engelleriyle sürdüren milyonlarca insana ne tür bir mesaj gönderir bu! Hangi engeller o yaşamı sürdürmeye 'değmez' olarak etiketlenecektir? Şu anda taşıdıkları fetüsler Down sendromu taşıdığı için kürtaja karar veren hastaların oranı yüzde doksanları bulmaktadır,- öte yandaysa binlerce Down'lu hayatlarını gayet mutlu sürdürmekte, topluma üretken olarak katılmaktadır. Bilim biraz daha ilerlediği zaman ne olacak! Hamile kadınlar altmış yıl sonra kalp krizi geçirme potansiyeli yüksek bulunan bebekleri aldırmaya mı başlayacak! A yerine B olacak çocukları istemeyecekler mi! Süper modellere benzemeyeceği anlaşılanlar yok mu edilecek!"

Dönüp savunma tarafının masasına doğru yürümeye başladı. "Kusurlu doğum kavramı her bebeğin kusursuz olması gerektiği ön kabulünü dayatır, Bayanlar ve Baylar. Willow O'Keefe ise öyle değildir. Ben de kusursuz değilim. Bayan Qates de değil. Hatta Yargıç Qellar bile -çok yaklaşmasına rağmen- öyle değil. Bir muhakemeyle aranızdaki herkesin mükemmel olmaktan uzaklaşmasına yol açan bir kusura sahip olduğunu iddia edebilirim. Tüm bunlardan ötürü, kararınız üzerinde muhasebede bulunurken iyi düşünün. Bu kusurlu doğum davasına bakın ve doğru seçimi yapın."

O yerine oturunca Marin Qates kalktı ayağa. "Bay Booker'in seçimden söz etmesi aslında ironik, çünkü Charlotte O'Keefe'ye öyle bir şans verilmedi."

Qelip, başını öne eğmiş halde oturan Charlotte'nin arkasında durdu. "Bu davanın konusu kürtaj değildir. Din de değildir. Engelli haklanyla da ilgisi yoktur. Charlotte'nin kızını sevip sevmediğinin belirlenmesi de değildir amaç. Savunmanın inanmanızı istediği, az önce kabaca vurgulanan meselelerin hiçbirisi oluşturmaz bu davanın konusunu. Burada tek bir meseleyi tartışıp üzerinde karara varmamız gerekmektedir: Doktor Piper Reece hamileliği sırasında Charlotte'ye standart hasta bakımı izleklerini gereğince uygulamış mıdır!"

O salonda geçirdiğimiz onca zamandan, dinlediğimiz onca tanıktan sonra yanıtı artık ben bile tam olarak bilmiyorum. On sekizinci hafta ultrasonuna bakıp kaygı oluşturacak bir şey saptasam, bekleyip gelişmeleri görmeyi tavsiye edebilirdim ve sonuç değişmezdi. Bu sadece Charlotte'yi hamileliğinin geri kalanını heyecan ve kaygı içinde geçirmekten kurtarırdı. Ama beni iyi bir kadın doğum uzmanı mı yapardı, yoksa ihmalkâr biri mi! Belki kimi öngörülerde bulunmuş ve bunlan Charlotte'yi çok yakından tanı-

dığım için başka bir hastada uygulamayacağım iyimserlik düzeyine taşımıştım. Belki de başka kimi belirtileri daha dikkatle aramam gerekirdi.

Öyle yapsam, en yakın arkadaşımın beni dava etmesi o kadar büyük bir şoka yol açmazdı belki.

"Kanıtlar size sunuldu," diye devam etti Marin Qates. "On sekizinci haftada dikkatli izlemeyi gerektiren belirtiler olduğu, bunların fetüs anomalisini işaret ettiği açıkça söylendi. Bir doktorun neyin belirtisi olduklarından emin değilse bile o anormallikleri daha yakından incelemesi ve açıklığa kavuşturması gerekirdi, Bayanlar ve Baylar. Piper Reece ise bunu yapmadı. Bu kadar basit ve net bir durum. Ve aynı zamanda elbette ki ihmal."

Bana doğru yürüdü. "Bunun sonucunda doğan çocuk olan Willow hayatı boyunca özel bakıma gereksinecek. Bunlar pahalı ve özel oldukları kadar acı da veren şeyler olacak. Hepsine hiç ara verilmeden devam edecek, uzun süreçlere yayıldıkları için toplam etkiler yaratacak, travmatik sonuçlar doğuracak. Kolay altından kalkılır şeyler olmayacaklar. Yaşla birlikte şiddetlenecekler. Bugün burada yapmak üzere toplandığınız şey, Willow'un gereksindiği bakımı alarak daha iyi, daha dolu bir yaşama sahip olmaması konusunda karar vermek. Dönemi içinde gerekecek ameliyatları yaptırabilecek mi! Durumuna uyarlanmış araçlara sahip olabilecek mi! Uzman bakımından yararlanabilecek mi! Yoksa terapiler ve yürüme yardımlarını zaten büyük borca sürüklenmiş olan O'Keefe ailesi harcamalarını biraz daha mı kısarak sağlamak zorunda kalacak! Tüm bunların kanıtlarını bugün sizin kararınız belirleyecek. Bugün karşınızda Charlotte O'Keefe'ye tanınmamış olan seçme şansı olacak."

Marin Qates yerine oturunca yargıç jüriye hitaben birkaç şey söyledi ve sonra herkes mahkeme salonunu boşaltmaya başladı.

Rob dinleyicileri mahkeme heyeti ve taraflardan ayıran parmaklığın dibine gelip elini omuzlarıma koydu ve "İyi misin!" diye sordu.

Başımı sallayıp gülümsemeye çalıştım. Sonra dönüp Quy Booker'e "Teşekkür ederim," dedim.

Not defterini çantasına tıkıştırdı. "Bunun için acele etme."

Charlotte

Ben küçük toplantı odasına girerken Sean, "Başımı döndürü yorsun," diyordu. Amelia ellerini elektrik mavisi saçlarına gömmüş halde hızlı adımlarla odayı arşınlıyordu. Beni görür görmez durup döndü.

"Tamam, durumu açıklığa kavuşturalım," dedi hızlı hızlı konuşarak. "Beni öldürmeyi düşündüğünü biliyorum, ama bu adliye binasında yapılacak en akıllıca şey olmaz. Etraf polis kaynıyor ki, buna hemen şuracıkta oturan Baba dahil değil. Hiçbiri yapmazsa o seni anında tutuklar ve..."

"Aklımdan öyle bir şey geçmiyor," dedim.

Gergin omuzları düştü. "Öyle mi?"

Amelia'nın ne kadar güzel bir kıza dönüştüğünü nasıl olmuş da daha önce fark edememiştim? Gözleri o inanılmaz saçmalıktaki saçların altında bile irilikleri ve ela renkleriyle seçiliyordu. Yanaklarında doğal bir pembelik vardı. Ağzı minikti ve aklından geçenlere göre büzülerek bir kiraz tanesine, ya da anlamlı bir çizgiye dönüşebiliyordu. Beni çok fazla andırmıyordu; daha çok siz ikiniz benziyordunuz birbirinize.

"Yaptığın şeyi... Yani orada söylediklerini..." Sözün gerisini getirmekte zorlanıyordum. "Neden yaptığını biliyorum."

"Çünkü Boston'a gitmek istemiyorum," türünden bir şeyler mırıldandı. "O aptal tedavi merkezine... Ben orada bırakır ve bir daha almazsın."

Sean'a göz atıp tekrar ona döndüm. "Belki de o kararı sana danışmadan almamamız gerekirdi."

Amelia'nın gözleri söylenen şeye fazla güvenmediğini vurgular gibi biraz kısıldı.

"Bize kızmış olabilirsin," diye devam ettim. "Ama Guy Booker'e tanıklık yapmak istediğini söylemenin nedeni bu değildi. O şeyi kardeşini korumak istediğin için yaptığını düşünüyorum."

"Şey... Öyle."

"Öyleyse kendimin de yapmaya çalıştığı bir şey için seni nasıl suçlayabilirim ki?"

Amelia bir fırtına hızıyla kollarıma koştu. Yüzünü gömdüğü yerden, "Kazanırsak Jet Ski alabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdi Sean aynı anda. Ayağa kalkıp ellerini ceplerine sokuşturdu. "Aslında... Annen kazanırsa eve Dİr daha gitmemek üzere dönmeyi düşünüyorum ben."

"Ya kazanamazsam?" diye sordum.

"Eh, o zaman da... Hâlâ eve bir daha gitmemek üzere dönmeyi düşünüyor olacağım."

Ona Amelia'nın göğsüme bastırdığım başının üzerinden bakıp gülümsedim. "Sıkı pazarlık yapıyorsun."

Disney World'e giderken havaalanındaki bir Meksika restoranında yemek yemiştik. Sen quesadilla istemiştin, Amelia burrito. Ben balık taco ısmarlamıştım, Sean chimichanga. Orta karar sos bile hepimize fazla acı gelmişti. Sean, "Kaptan pilot sen değilsin ya," diyerek beni yemeğin üzerine bir margarita içmeye razı etmişti. Menüde gördüğümüz 'kızarmış dondurma' üzerine bir sürü fikir yürütmüştük, sonra hepimiz öyle bir şey olamayacağında karar kılmıştık. Disney World'de Büyülü Krallık gezisine çıktığımızda nelere bineceğimize karar verip sıralama yapmıştık.

O zamanlar olasılıklar önümüzde kırmızı halı gibi uzanıyordu. O zamanlar hepimiz neyin yolunda gitmeyeceğine değil, neyin gerçekleşebileceğine odaklanmıştık.

Restorandan çıkarken genç bir kız bize helyum dolu balonlar verdi. Sean, "Bunları ne yapacaksınız ki?" diye sordu. "Uçağa sokamazsınız."

"Her şeyin bir işe yaraması gerekmez," dedim onun koluna girerken. "Biraz anı yaşamaya bak."

Amelia kendi balonunun ucunu dişiyle azıcık deldi ve helyumu içine çekti. Sonra deliğe parmağını bastırıp bir gülümsemeyle bize dönüp, "Merhabalar ahali!" dedi. Sesi çizgi filmlerdeki komik karakterlerinki gibi çıkıyordu.

"Ben de!" diye atılınca Amelia balonunu alıp sana nasıl yapacağını gösterdi.

"Helyumu içlerine çekmenin doğru olup olmadığını..."

"Biraz anı yaşamaya bak," dedi Sean sırıtarak ve kendi balonunun ucunu dişledi.

Sonra üçü birden bir komedi korosunu andıran seslerle bana bir şeyler söylemeye başladı.

"Sen de yap anne!" diye bağırdın. "Haydi!"

Böylece ben de size katıldım. İçime çektiğimde helyum boğazımı biraz yakmıştı. "Belki sandığım kadar kötü bir şey değildir," diyen cırtlak sesim kulağıma gelince gülmekten neredeyse boğulacaktım.

Hep birlikte şarkılar söyledik. Sean takım elbiseli bir adam yanımıza gelip bagajların nereden alındığını sorunca balonundan bir nefes çekip, "Sarı çizgili yolu izleyin," dedi.

O günkü kadar çok güldüğüm ve kendimi o kadar özgür hissettiğim başka bir an hatırlamıyorum. Belki de o kadar hafiflememi, gözlerimi yumsam Orlando'ya uçağa gerek duymadan gidebileceğimi düşünmemi sağlayan şey helyumdu. Ya da belki birbirimize ne söylersek söyleyelim kısa bir süre için kendimiz olmaktan çıkmamızdı.

Aradan dört saat geçmişti ve jüri henüz karara varamamıştı. Sean seni yoklamak için hastaneye gitmiş, az önce de telefon edip yolda olduğunu bildirmişti. Ve elbette jüriden haber olup olmadığını sormuştu.

Amalia toplantı odasındaki beyaz tahtaya üçer dizeden oluşma haiku'lar yazıyordu:

İmdat, kısılıp kaldım burada

Bu bembeyaz tahtanın gerisinde

Sakın silmeyin bunları.

Bugünün kuralı

Artık kurallar olmayacağı.

Şansınızı kaybettiniz.

Mahkeme ara verilmesinden beri üçüncü kez tuvalete gittim ve yüzüme su çarptım. Karar ne çıkarsa çıksın, çok önemli olmayacağını söylüyordum durmadan, ama bu elbette ki koca bir yalandı, insan ailesini çözülüp darmadağın olmanın eşiğine bir hiç uğruna sürüklemezdi; öyle bir durumdan sonunda elde hiçbir şey olmadan

çıkmak felaketti. O davaya vicdanımı yatıştırmak işin giriştiysem, kendimi daha da fazla suçlu hissetmeme yol açacak bir sonuçla nasıl uzlaşırdım?

Yüzümü kuruladım ve ıslanan süveterimi sildim. Elimdeki kâğıt havluyu çöpe atıp dönünce kapısı aniden açılan bir tuvalet kabininden çıkan kişiye neredeyse çarpıyordum. "Üzgünüm," dedim ve karşımda duran kadının Piper olduğunu gördüm.

"Benim de üzgün olduğumu biliyorsun, değil mi Charlotte."

Öylece baktım yüzüne. İlk farkına vardığım şey, kokusunun eskisinden farklı olduğuydu. Parfümünü ya da şampuanını değiştirmişti. "Yani bir hata yaptığını kabul ediyorsun," dedim.

Piper başını iki yana salladı. "Hayır, etmiyorum. En azından mesleki anlamda hata yapmadım. Ama kişisel düzeyde... O konuda aramızdaki şeyin sonunda buna dönüşmesinden ötürü çok üzgünüm. İstediğin sağlıklı bebeğe kavuşamadığın için de gerçekten üzgünüm."

"Bir şeyin farkında mısın?" dedim. "Willow'un doğumunu izleyen onca sene boyunca bunu bana ilk kez söylüyorsun."

"Duymaya can attığını bana belli edebilirdin."

"Etmek zorunda değildim."

Onunla birlikte geçirdiğimiz güzel anları düşünmemeye çalışıyordum. Onu hiçbir zaman sahip olamadığım kız kardeş yerine koyduğumu, senin ve Amelia'nın da öyle bir yakınlık oluşturacak şekilde büyüyeceğinizi umduğumu hatırlamamaya çalışıyordum.

Ama boşunaydı; hepsi aklımdan birer birer geçiyordu.

Tam o sırada tuvaletin kapısı açıldı ve eşikte Marin belirdi. "Burada mısın? Jüri salona dönüyor."

O hızla dönüp uzaklaşırken Piper ellerini yıkamak için lavaboya yaklaştı. Ben de koridora çıkıp yürümeye başlamıştım, ama bacakları benimkilerden uzun olduğundan bana hemen yetişti.

Mahkeme salonuna yan yana girince flaşlar patlamaya başladı ve ben önümü göremez oldum. Marin bileğimi yakalayıp çekti. Hayalimde uydurup uydurmadığımdan emin değilim, ama Piper, "Hoşça kal," dedi gibi gelmişti.

Yargıç salona girince herkes oturdu. Jüri başkanına dönüp, "Bir karara vardınız mı?" diye sordu.

Ufak tefek, gözlüklerinin camları nedeniyle gözleri tuhaf şekilde iri görünen bir kadın ayağa kalktı. "Evet, Sayın Yargıç. O'Keefe-Reece davasında davacıyı haklı bulduk."

Marin bana kusurlu doğum davalarının yüzde yetmiş beşinin savunmanın kazanmasıyla sonuçlandığını söylemişti. Dönünce kolumu sıkı sıkıya kavradı. "Bu sensin, Charlotte. Kazandın."

Sözcü, "Uğranılan zararın giderilmesine katkıda bulunacak tazminatın sekiz milyon dolar olmasına karar verdik," diye devam etti.

Yerime yığıldığımı ve tüm salonun etrafımda silinmeye başladığını hatırlıyorum. Parmaklarım uyuşmuştu ve soluk almakta zorlanıyordum. Sean ile Amelia oturduğum yeri dinleyici sıralarından ayıran parmaklıkların üzerinden uzanıp bana sarılmıştı. Özel gereksinmelere sahip çocukların salonun arkalarında toplu halde oturan yakınlarından bir gürültü kopmuştu; bana başka koşullarda dayanamayacağım sıfatlarla sesleniyorlardı. Marin'in bir muhabire belirlenen kusurlu doğum tazminatının New Hampshire tarihindeki en yüksek rakam olduğunu, adaletin o gün orada yerini bulduğunu anlatışını duydum. Gözlerimle kalabalığı tarayarak Piper'i görmeye çalıştım, ama çoktan gitmişti.

Az sonra adliyeden çıkacak ve seni hastaneden alıp eve getirecektim. Her şeyin sonunda bittiğini söyleyecektim sana. Hayatının sonuna dek (ve benim hayatım sona erdikten sonra da) gereksineceğin her şeye sahip olacağını anlatacaktım. Kazandığımı, kararın yüksek sesle ve açıkça bildirildiğini öğrenecektin.

Ama kazanan gerçekten bensem, yüzümdeki gülümseme neden öyle belirsiz ve neşeden yoksundu? Göğsüm neden sıkışıyordu?

Kazandıysam kendimi neden kaybetmiş gibi hissediyordum?

Sulanma: Fazla nenin ortaya çıkması.

Pişirmede, tıpkı hayatta olduğu gibi, işler yolunda gitmediğinde ortaya yaşlar çıkar. Beze dediğimiz şey çırpılmış yumurta akı ve şekerden başka bir şey değildir aslında; hemen yenilip yutulan şirin şeylerdir. Eğer yemekte biraz gecikirseniz, bezeyle içini süsleyen kremanın arası nemlenmeye başlar -karlı, bembeyaz tepeciklerin üzerine düşen çiğ damlaları gibi. Bu durumu engellemek için yalnızca taze yumurtanın akını kullanmaktan tutun, en üstün kalite şekeri seçmekten ya da bezeleri pişirmeden önce mısır nişastası kullanmaya kadar çeşit çeşit çözüm önerisi ortalıkta dolaşır. Bana sorarsanız, bu durumu engellemenin tek bir yolu vardır.

Kalbiniz ağlarken, beze pişirmeye kalkmayın.

LİMONLU BEZE TURTASI

1 boş turta, fırınlanmış

İÇ MALZEMESİ

1 1/2 fincan şeker

6 yemek kaşığı nişasta

Bir tutam tuz

1 1/3 fincan soğuk su

2 yemek kaşığı tuzsuz yağ

5 yumurta sarısı

1 yemek kaşığı rendelenmiş limon kabuğu

Boş turtayı hazırlayın. Bu arada şeker, nişasta, tuz ve suyu bir kapta karıştırın. Tam anlamıyla karışana kadar karıştırmayı sürdürün ve kaynama noktasında ateşten alın. Yağı ekleyin.

Başka bir kapta, yumurta sarılarını çırpın. Sıcak karışımdan azar azar ekleyerek çırpma işlemine devam edin. Yumurtalı karışımı bir tencereye boşaltın ve orta ateşte kaynatın, kıvama gelinceye kadar yaklaşık 2 dakika çırpın. Ateşten alın ve limon suyunu ve rendesini katın.

BEZE

6 büyük yumurta akı, oda sıcaklığında

Krema

Bir tutam tuz

^{3}A **fincan şeker**

Mikserin en düşük ayarında yumurta aklarını, kremayı ve tuzu çırpın. Hızı yükseltin ve koyulaşıncaya kadar çırpmayı sürdürün. Şekeri yavaş yavaş ekleyin.

Fırını önceden 350 derecede ısıtın. Hazırladığınız iç malzemei turtaya doldurun ve üstünü bezeyle kapatın. Turtanın üstünü ezeyle tam olarak kapattığınıza emin olun. 10 ile 15 dakika arası pişirin. Turtaları en az 2 saat oda sıcaklığında soğutun, soğuyunca sulanmasını engellemek için buzdolabına koyun.

Ya da yalnızca iyi şeyler düşünmeye çalışarak turtanızı koruyun.

Willow

Mart 2009

Okulda Yüzüncü *Gün* kutlamamız vardı ve hepimizin bir şeyden, herhangi bir şeyden yüz tane getirmesi gerekiyordu. Amelia birinci sınıftayken yüz küçük çikolata götürmüş, ama servis otobüsünden inene kadar bunların sayısı elli üçe düşmüştü. Bense o zamana dek vücudumda kırılan yetmiş beş kemiğin ve kırılmayan yirmi beşinin yer aldığı bir liste hazırladım.

On bin kere yüz bir milyon eder. On bini düşünemiyorum bile. Ormanda o sayıda ağaç ya da suda o kadar molekül olabilir herhalde. Sekiz milyon hepsinden büyük bir rakam ve üstünde o rakamı barındıran mavi çek altı aya yakın süredir buzdolabı kapağımızın üzerinde duruyor.

Annemle babam o çekle ilgili birçok şey söyledi. Bir ara kamyonetimizin çok yakında son nefesini resmen vereceğini, o parayı yenisini almak için kullanacaklarını söylediler, ama sonra nasıl yaptılarsa arabanın çalışmaya devam etmesini sağladılar. Benim gibi çocuklar için açılan kampların son başvuru tarihinin yaklaştığını ve bir ön ödeme göndermeleri gerektiğini konuştular. Kampların broşürleri yatağımın başucunda duruyor. İçlerinde benim gibi OI'lı çocukların resimleri var. Hepsi çok mutlu görünüyor.

Belki bir yere gittiklerinde bütün çocuklar öyle mutlu oluyordur. Amelia da gitti ve geri döndüğünde saçları yine kahverengiydi ve bir resim sehpası edinmişti. Durmadan resim yapıyor; uyurken portrelerimi çiziyor, kahve fincanlarının, incilerin karakalem eskizlerini çiziktiriyor, gerçekte asla olamayacak renklere bürünmüş manzaralar yapıyor. Kollarındaki incecik çizgileri görmek için artık iyice dikkatli bakmam gerekiyor ve beni bakarken yakalasa bile gömleğinin kolunu çekiştirerek onları saklama zahmetine girmiyor.

Günlerden Cumartesi idi. Babam televizyonun karşısına yerleşmiş maç seyrediyordu. Amelia dışarıda bir yerde resim yapmaya dalmıştı. Annemse mutfak masasının başında oturmuş, pasta tariflerinin

Marin bana kusurlu doğum davalarının yüzde yetmiş beşinin savunmanın kazanmasıyla sonuçlandığını söylemişti. Dönünce kolumu sıkı sıkıya kavradı. "Bu sensin, Charlotte. Kazandın."

Sözcü, "Uğranılan zararın giderilmesine katkıda bulunacak tazminatın sekiz milyon dolar olmasına karar verdik," diye devam etti.

Yerime yığıldığımı ve tüm salonun etrafımda silinmeye başladığını hatırlıyorum. Parmaklarım uyuşmuştu ve soluk almakta zorlanıyordum. Sean ile Amelia oturduğum yeri dinleyici sıralarından ayıran parmaklıkların üzerinden uzanıp bana sarılmıştı. Özel gereksinmelere sahip çocukların salonun arkalarında toplu halde oturan yakınlarından bir gürültü kopmuştu; bana başka koşullarda dayanamayacağım sıfatlarla sesleniyorlardı. Marin'in bir muhabire belirlenen kusurlu doğum tazminatının New Hampshire tarihindeki en yüksek rakam olduğunu, adaletin o gün orada yerini bulduğunu anlatışını duydum. Gözlerimle kalabalığı tarayarak Piper'i görmeye çalıştım, ama çoktan gitmişti.

Az sonra adliyeden çıkacak ve seni hastaneden alıp eve getirecektim. Her şeyin sonunda bittiğini söyleyecektim sana. Hayatının sonuna dek (ve benim hayatım sona erdikten sonra da) gereksineceğin her şeye sahip olacağını anlatacaktım. Kazandığımı, kararın yüksek sesle ve açıkça bildirildiğini öğrenecektin.

Ama kazanan gerçekten bensem, yüzümdeki gülümseme neden öyle belirsiz ve neşeden yoksundu? Göğsüm neden sıkışıyordu?

Kazandıysam kendimi neden kaybetmiş gibi hissediyordum?

Sulanma: Fazla nemin ortaya çıkmışı.

Pişirmede, tıpkı hayatta olduğu gibi, işler yolunda gitmediğinde ortaya yaşlar çıkar. Beze dediğimiz şey çırpılmış yumurta akı ve şekerden başka bir şey değildir aslında; hemen yenilip yutulan şirin şeylerdir. Eğer yemekte biraz gecikirseniz, bezeyle içini süsleyen kremanın arası nemlenmeye başlar -karlı, bembeyaz tepeciklerin üzerine düşen çiğ damlaları gibi. Bu durumu engellemek için yalnızca taze yumurtanın akını kullanmaktan tutun, en üstün kalite şekeri seçmekten ya da bezeleri pişirmeden önce mısır nişastası kullanmaya kadar çeşit çeşit çözüm önerisi ortalıkta dolaşır. Bana sorarsanız, bu durumu engellemenin tek bir yolu vardır.

Kalbiniz ağlarken, beze pişirmeye kalkmayın.

LİMONLU BEZE TURTASI

1 boş turta, fırınlanmış

İÇ MALZEMESİ

1 1/2 fincan şeker

6 yemek kaşığı nişasta

Bir tutam tuz

1 1/3 fincan soğuk su

2 yemek kaşığı tuzsuz yağ

5 yumurta sarısı

1 yemek kaşığı rendelenmiş limon kabuğu

Boş turtayı hazırlayın. Bu arada şeker, nişasta, tuz ve suyu bir kapta karıştırın. Tam anlamıyla karışana kadar karıştırmayı sürdürün ve kaynama noktasında ateşten alın. Yağı ekleyin.

Başka bir kapta, yumurta sarılarını çırpın. Sıcak karışımdan azar azar ekleyerek çırpma işlemine devam edin. Yumurtalı karışımı bir tencereye boşaltın ve orta ateşte kaynatın, kıvama gelinceye kadar yaklaşık 2 dakika çırpın. Ateşten alın ve limon suyunu ve rendesini katın.

BEZE

6 büyük yumurta akı, oda sıcaklığında

Krema

Bir tutam tuz

Mikserin en düşük ayarında yumurta aklarını, kremayı ve tuzu çırpın. Hızı yükseltin ve koyulaşıncaya kadar çırpmayı sürdürün. Şekeri yavaş yavaş ekleyin.

Fırını önceden 350 derecede ısıtın. Hazırladığınız iç malzemeyi turtaya doldurun ve üstünü bezeyle kapatın. Turtanın üstünü bezeyle tam olarak kapattığınıza emin olun. 10 ile 15 dakika arası pişirin. Turtaları en az 2 saat oda sıcaklığında soğutun, soğuyunca sulanmasını engellemek için buzdolabına koyun.

Ya da yalnızca iyi şeyler düşünmeye çalışarak turtanızı koruyun.

Willow

Mart 2009

Okulda Yüzüncü Sun kutlamamız vardı ve hepimizin bir şeyden herhangi bir şeyden yüz tane getirmesi gerekiyordu. Amelia birine sınıftayken yüz küçük çikolata götürmüş, ama servis otobüsünder inene kadar bunların sayısı elli üçe düşmüştü. Bense o zamana dek vücudumda kırılan yetmiş beş kemiğin ve kırılmayan yirmi beşinin yer aldığı bir liste hazırladım.

On bin kere yüz bir milyon eder. On bini düşünemiyorum bile, Ormanda o sayıda ağaç ya da suda o kadar molekül olabilir herhalde. Sekiz milyon hepsinden büyük bir rakam ve üstünde o rakamı barındıran mavi çek altı aya yakın süredir buzdolabı kapağımızın üzerinde duruyor.

Annemle babam o çekle ilgili birçok şey söyledi. Bir ara kamyonetimizin çok yakında son nefesini resmen vereceğini, o parayı yenisini almak için kullanacaklarını söylediler, ama sonra nasıl yaptılarsa arabanın çalışmaya devam etmesini sağladılar. Benim gibi çocuklar için açılan kampların son başvuru tarihinin yaklaştığını ve bir ön ödeme göndermeleri gerektiğini konuştular. Kampların broşürleri yatağımın başucunda duruyor. İçlerinde benim gibi OI'lı çocukların resimleri var. Hepsi çok mutlu görünüyor.

Belki bir yere gittiklerinde bütün çocuklar öyle mutlu oluyordur. Amelia da gitti ve geri döndüğünde saçları yine kahverengiydi ve bir resim sehpası edinmişti. Durmadan resim yapıyor; uyurken portrelerimi çiziyor, kahve fincanlarının, incilerin karakalem eskizlerini çiziktiriyor, gerçekte asla olamayacak renklere bürünmüş manzaralar yapıyor. Kollarındaki incecik çizgileri görmek için artık iyice dikkatli bakmam gerekiyor ve beni bakarken yakalasa bile gömleğinin kolunu çekiştirerek onları saklama zahmetine girmiyor.

Günlerden Cumartesi idi. Babam televizyonun karşısına yerleşmiş maç seyrediyordu. Amelia dışarıda bir yerde resim yapmaya dalmıştı. Annemse mutfak masasının başında oturmuş, pasta tariflerinin

olduğu kartları fal açar gibi diziyordu. Yüzden fazla (yani birinci sınıfa gitse epey işine yarayacak) kartı olmuştu ve onları bir yemek kitabında toplamayı düşünüyordu. Bu aslında onun için bir uzlaşma yoluydu, çünkü Bay DeVille'nin pasta işine o kadar fazla zaman ayırmak istemiyordu. Hâlâ onun için bir sürü şey hazırlıyordu, ama asıl büyük planı kitabını bastırıp, gelirini Osteogenesis Imperfecta Vakfı'na bağışlamaktı.

Bizim nasılsa paraya ihtiyacımız yoktu; paramız buzdolabının kapağında duruyordu.

Mutfak masasının kenarındaki sandalyelerden birine tırmandığımı görünce annem, "Selam," dedi. "Nasıl gidiyor?"

"İyidir." Gözüm masanın üstündeki parlak renkli zarfa ilişmişti.

"Burada senin için bir şey var."

Açtım. İçinden Marin ile Amelia'nın yaşında olduğunu tahmin ettiğim, iri dişli ve çikolata renkli bir oğlanın resmi çıktı. Çocuğun adı Anton idi ve Marin onu iki ay önce evlat edinmişti.

Piper'i görmüyorduk ve Amelia ile Emma artık arkadaş değildi. Eskiden muayenehanesinin olduğu binanın önünde şimdi GRETEL HANDELMAN, MASÖZ yazan bir tabela vardı. Ve bir Cumartesi sabahı babamla taze ekmek almaya gittiğimizde ona rastlamıştık. Babam selam vermiş, o da bana nasıl olduğumu sormuştu. Gülümsemeye çalışıyordu, ama yüz ifadesi çok eğretiydi ve her şeyin bir kez yolundan çıktığını, bir daha asla eskisi gibi olamayacağını vurguluyordu. Babama Boston'daki bir kadın sağlığı merkezinde yarı zamanlı gönüllü olarak çalıştığını anlattı. Kasada sıra kendisine geldiğinde telaştan kahvesini kasiyerin üstüne döktü ve yenisi getirildiğinde parasını ödemeyi unuttu.

Piper'i özlüyordum, ama bence annem onu beden daha çok arıyordu. Artık hiç arkadaşı yoktu. Ben, Amelia ve Baba dışında kimseyle zaman geçirmiyordu.

Bu hüzünlü bir durumdu.

"Kek pişirmek ister misin?" diye sordum.

Annem gözlerini devirdi. "Bana aç olduğunu söylemeyeceksin, değil mi? Öğle yemeğinden yeni kalktık."

Aç değildim, ama sıkılmıştım.

Yüzüme dikkatle baktı. "Aklıma bir şey geldi. Gidip Amelia'yı bul ve hep birlikte eylem planı yapalım. Sinemaya falan gideriz belki."

"Sahi mi?"

"Elbette."

Artık istediğimiz zaman sinemaya gidebilirdik. Restoranlarda yemek için dışarıya çıkabilirdik. Ben de sınıfımla birlikte spor salonunda top oynayabileceğim özel bir sandalyeye sahip olacaktım. Amelia'nın dediğine göre, biraz daha fazla para harcayabilmemizin nedeni buzdolabının kapağında duran o çekti.

Okulda zengin olduğumuzu söyleyen bazı salaklar vardı, ama ben öyle olmadığımızı biliyordum. Annemle babam çeki nakde çevirmemişti ki. Hâlâ aynı paslı arabaya biniyor, aynı küçük evde oturuyor ve aynı elbiseleri giyiyorduk. O bir sürü sıfırlı çek aslında güvenceden başka bir şey ifade etmiyordu. Bizimkiler biraz rahatlayıp açılabilmişti, çünkü paraları bitecek olursa oradan destek alabilirlerdi. Yine de bu eskisinden az mücadele ettikleri ya da bizim marketten her istediğimizi alacağımız anlamına gelmiyordu. Banka hesapları hakkında fazla şey bilmem, ama çeklerin götürülüp oraya teslim edilmedikleri sürece hiçbir şeye yaramadıklarını bilecek kadar aklım vardır.

Bizimkilerin de görüldüğü kadarıyla çeki paraya çevirmekte acelesi yoktu. Annem birkaç haftada bir, *O şeyi artık bankaya götürmem gerek',* diye söylendiğini, babamın da buna onaylayan birkaç homurtuyla cevap verdiğini duyuyorduk. Ama her nedense o iş bir türlü yapılmıyor, çek buzdolabının kapağında kalıyordu.

Hole gidip botlarımı ve ceketimi giydim. Annemin, "Dikkat..." diyen sesini duyunca sözünü ben tamamladım: "Dikkat ederim! Biliyorum."

Aylardan Mart'tı, ama hava soluğumun yüzümün önünde komik şekiller oluşturarak buharlaşmasını sağlayacak kadar soğuktu. Havaya bir tavuk üfledim, sonra bir suaygırı. Arka bahçedeki hafif yokuşu dikkatli adımlarla inmeye başladım. Yerde artık kar yoktu, ama otlar ayaklarımın altında kıtırtılar çıkararak dağılacak kadar donuktu. Dişlerinizi çıkarttığınızda çıkan sese benziyordu bu.

Amelia ormanda olmalıydı; kayın ağaçlarının resmini yapmaya bayılıyordu. O kadar güzel şeylerin öylesine kısa ömürlü olmasını trajik bulduğunu söylerdi hep. Atkımı burnumun üstüne çektim ve ellerimi ceplerime soktum. Her adımda yeni bir şey düşünüyordum:

Sıradan bir gündelik yaşama sahip bir kadın hayatı boyunca iki buçuk kilo dudak boyası yer.

MU Adası gerçekte sadece iki buçuk mil uzunluğundadır.

Hamam böcekleri pulların arkasındaki zamkı yemekten hoşlanır.

Göletin yanına gelince duraksadım. O mevsimde büyüyen sazların

yüksekliği neredeyse benim boyumu buluyordu ve aralarından geçmemi zorlaştıracak kadar sıklaşmışlardı. Ayağım takılıp düşersem... Bebekliğimden beri aylardır bir yerimi kırmamıştım ve o şekilde devam etmesini istiyordum.

Babam bir seferinde trafikteki araçların hareket etmediğini görünce polis arabasını yavaşlatıp durduruşunu, ayağını asfalta attığı anda kendini yerde buluşunu anlatmıştı. Kara buz. Bir yerini kırmaması mucizeydi.

Söletin yüzeyindeki buz da öyleydi; dipteki otların ve kumun net şekilde görülebildiği bir cam panel halini almıştı. Dikkatle çömeldim ve ellerimle dizlerim üstünde santim santim ilerlemeye başladım.

Buza yalnız başıma çıkmam yasaktı, ama yapmasına izin verilmeyen diğer şeyler gibi insan onu da aklından çıkaramıyordu. Ayrıca o şekilde bir yerimi incitmeme imkân yoktu, çünkü hem çok yavaş ilerliyordum, hem de ayakta değildim. Sırtım kedi gibi kamburlaşmış, gözlerim buzun yüzeyine sabitlenmişti. Balıklar kışları nereye gidiyordu? Çok dikkatli bakarsam onları saklandıkları yerde görebilir miydim?

Sağ elimle sağ dizimi hareket ettirdim. Sonra sol elimi ve dizimi. Soluklarım sıklaşmıştı, ama bunun nedeni zorlanmam değil, o şeyin öyle kolay olabildiğine inanamamamdı.

Söletin yüzeyinden gökyüzü ağlarmış gibi bir inleme koptu. Ve buz ansızın her tarafa doğru yayılan bir örümcek ağı görüntüsü aldı. Ben de ağın tam ortasına yapışıp kalmış bir böcektim.

Çekirgelerin kam beyazdır. Kelebekler arka bacaklarıyla tat alır. Tırtılların dört bin kadar kası vardır.

"İmdat!" dedim, ama aynı anda hem soluk alıp hem de bağırmak imkânsızdı.

Su beni bir anda içine çekti. Buza tutunmaya çalıştım, ama daha fazla parçalanmasına yol açmaktan başka şeye yaramadı; yüzmeye çalıştım, ama can yeleği olmadan yüzmeyi bilmiyordum. Ceketim ve pantolonum süngere dönmüştü. Çok soğuktu. Tenimi ısırıyordu sanki soğuk. Dondurmanın insanın başını ağrıtması gibi sancılar saplanıyordu her tarafıma.

Armadillolar su altında yürüyebilir.

Golyan balıklarının dişleri boğazlarındadır.

Karides geri geri yüzebilir.

Korktuğumu sanmışsınızdır. Oysa ben annemin yatmadan önce

anlattığı, güneşi zapt etmek isteyen tilki öyküsünü işitiyordum kulaklarımda. En yüksek ağaca tırmanıyordu ve güneşi elindeki kavanoza koyup eve götürüyordu. Ama kavanoz o kadar güçlü bir şeyi içinde tutacak kadar sağlam olmadığından patlıyordu. '*Gördün mü, Wills?* diye soruyordu annem; *'İçin ışıkla doldu'.*

Başımın üzerinde cam olduğunu gördüm; onun ötesinde de güneş ağlayan gözlerle bana bakıyordu. Yumruklarımla buzu dövmeye koyuldum; sanki tekrar yekpare hale gelip üstüme kapanmıştı. Uyuşmuştum, titremem kesilmişti.

Su ağzıma ve burnuma dolarken güneş gittikçe uzaklaşıp küçülmeye başladı. Gözlerimi yavaşça yumup, gerçekliğinden emin olduğum şeylere sıkı sıkıya tütündüm.

Örneğin deniztarağının her biri masmavi otuz beş gözü olduğuna...

Örneğin ton balığının yüzmezse boğulacağına...

Örneğin sevildiğime...

Ve örneğin bu kez kırılan şeyin ben olmadığıma.

Tarif: (1) bir yemeği hazırlamak için izlenecek talimatlar bütünü; (2) Belirli bir neticeye ulaşmada kullanılacak basamaklar.

Bu talimatları takip edin, böylece istediğinize kavuşacaksınız: Dünyanın en kolay görünen emri. Bir tarife harfiyen uyarsınınız ve sonuçta elde ettiğiniz şeye bakınca, istediğiniz şeyin hiç de bu olmadığını görürsünüz.

Uzun bir zaman boyunca, senin batmakta olduğunu gördüm. Senin resmini çizdim, derin soluk maviydi ve saçların bir denizkızınınki gibi dalga dalga uzanıyordu. Normal durumlarda yastığımı yumruklayarak çığlıklar içinde uyanırım, sanki seni o buzlar arasından çekip çıkarabilecek ve güvenli alana geri getirebilecekmişim gibi.

Ancak ne rüyamdaki o kız sendin, ne de bize teslim edilen o kemik yığını sana benziyordu. Benim Willow'um bunlardan daha fazlasıydı ve daha hafifi. Senin kim olduğunu söyleyeyim: Sean'ın beni yataktan zorla çıkarıp duşa soktuğunda aynadaki buhardın sen. Gecenin ayazında arabamın camındaki kristallerdin. Yazın en sıcak günlerinde kaldırımlarda tüten o sıcaklıktın. Sen beni hiçbir zaman bırakmadın.

Artık param yok. Zaten o senin parandı, benim değil. Tabutunun içinde sana son bir elveda öpücüğü verirken, çeki de ipek örtünün altına koymuştum.

Tamamen emin olduğum şeylere gelince:

Kesin emin olduğunu düşündüğün anda, aslında çok yüksek ihtimalle yanılıyorsundur.

Kırılan şeyler - kemikler, kalpler, tutulmayan sözler- tekrar bir araya getirilebilir, ancak hiçbir zaman eskisi gibi olmaz.

Son olarak da, geçmişte ne demiş olursam olayım, hiç tanımadığın birini özleyebilirsin.

Bu gerçekleri seninle olduğum her gün, en baştan, tekrar tekrar öğrendim.

WILLOW'UN BULUTLU SABAYONU

SABAYON

6 yumurta sarısı

1 fincan şeker

2 fincan tam yağlı krema

Yumurtaları ve şekeri ateşe koyun, bir yandan da mikse en yüksek hızda çırpın. Tamamen karışınca kremayı ekley Ateşten alın, süzgeçten geçirin ve romu ekleyin.

BULUTLAR

5 yumurta akı

Bir tutam tuz

1/3 fincan şeker

2 fincan süt ya da su

Yumurta aklarını ve tuzu karıştırma kabına koyun; miks rin düşük ayarında, tamamen karışana kadar çırpın. Kademe olarak hızı arttırın ve şekeri ekleyin. Şeffaf bir görünüm ala kadar çırpmayı sürdürün - işte bu krema, bugünlerde üzerine uyuduğunu hayal ettiğim o bulut. Bir yanda süt ve suyu kayn tın. Hazırladığınız kremadan bir kaşık alın ve özenle kaynaya süte ekleyin. 2 - 3 dakika pişirin ve oluklu bir kaşıkla, diğe yüzünü çevirip pişirmeye devam edin. Pişen bezeleri kağıt hav-lu üzerine alın. Bu işlemi yaparken dikkatli olun, bulutlar so derece kırılgandır.

İNCELTİLMİŞ ŞEKER

Pişirme spreyi

2 fincan şeker

1 çay kaşığı şurup

Pişirme spreyiyle pişirme kâğıdını yağlayın, fazla yağı ka ğıt havluyla temizleyin.

Şeker ve şurubu küçük ateşte pişirin. Şeker eriyene kadar karı

mı kaynatın. Ateşten alın ve bir kenarda soğumaya bırakın. Şurubun sertleşmesini bekleyin.

Şeker şurubunu bir kaşık yardımıyla pişirme kâğıdının üzerine uzun çizgiler halinde yayın. Şurup hemen katılaşıp, biçim alacaktır. İstediğiniz şekli verebilirsiniz, isminizin harfleri, küçük kıvrımlar, dantel desenleri...

Servis ederken, genişçe bir tabağa şekerleri ve üzerlerine meringueleri koyun. Etrafına şeker serpebilirsiniz, ama üzerlerine serpmeyin çünkü bulutlar sönebilir.

Tarifi doğru uygularsanız sonunda bir sanat eseri meydana getirebilirsiniz. Ancak en önemli olan şey şudur: her şeyin cam kadar kırılgan olduğunu unutmayın. Bu tatlı, tıpkı senin gibi Willow, ben anlamadan bozulup dağılabilir. Bu tatili tıpkı senin gibi, gerçek olamayacak kadar güzeldir.

Ve bu tatlı seni en çok özlediğim anlarda, bir şekilde içimdeki boşluğu dolduruyor.